AŞK MI İNTİKAM MI?

TEN VE ATEŞ KRALLIĞI

JENNIFER L. ARMENTROUT

DEX

**Paranormal bir aşk hikâyesi,
tanrılar ve tanrıçalar, güçlü kadın kahramanlar,
alfa erkekler, mitler, mitolojik evrenler.
Jennifer L. Armentrout yine başardı ve yepyeni,
nefes nefese ilerleyen efsane bir seriye imza attı.**

Bir ihanet...

Poppy'nin inandığı her şeyin bir yalandan ibaret olduğu ortaya çıktı.
Ya âşık olduğu adam?... Sizce?
Peki, Poppy'nin kendisi, bakire peçesi olmadan kim?
Karanlık Olan'a ne demeli? Ondan daha tehlikelisi yok.
Poppy'yi almış olabilir ama asla sahip olamayacak.

Bir seçim...

Casteel Da'Neer birçok isimle ve birçok yüzle tanınıyor. Yalanları, dokunuşları kadar baştan çıkarıcı. Gerçekleri ısırığı kadar şehvetli. Ama Poppy ona güvenmemesi gerektiğini biliyor. Casteel'inse hedeflerine ulaşmak için Poppy'ye canlı, sağlıklı ve bütün olarak ihtiyacı var ve onun için planlar yapıyor. Onu hayal edilemez zevklere ve akıl almaz acılara maruz bırakabilecek planlar...

Bir sır...

Bu sırada, prenslerinin dönüşünü beklerken Atlantia'da huzursuzluk artıyor. Savaş fısıltıları güçleniyor.
Kral Poppy'yi bir mesaj göndermek için kullanmak istiyor.
Alçalmışlar onun ölmesini istiyor. Kurtlar daha öngörülemez hale geliyor.
Atlantisliler ondan korkuyor.
İki krallığın günahlarına batmış karanlık sırları iş başında. Ama gökyüzü kanamaya başladığında her şey için çok geç olabilir.

ISBN 978-625-8021-71-4

Sizlere, okuyucuya…

1. BÖLÜM

"Evlenmek için eve gidiyoruz, Prensesim."

Evlenmek mi?

Onunla mı?

Aniden, kim olduğumu ve benden ne beklendiğini öğrenmeden önce sahip olduğum tüm o genç kızlık fantezilerini düşündüm; annemle babamın birbirlerine olan sevgisi sayesinde yaşam bulan o hayalleri.

O genç kızlık hayalleri bir kez bile gerçek olmayan bir teklif içermiyordu. Hele ki yarısı ölmemi isteyen yabancılarla dolu bir masada yapılan bir teklifi. Ve bu hayaller, şu anda beni esir tutan bir adamla evlenmek için yapılan krallığın en kötü –ve muhtemelen en çılgın– teklifini de içermiyordu.

Belki de bir çeşit beyin rahatsızlığım vardı. Belki de stres kaynaklı sanrılar görüyordum. Ne de olsa, çok fazla acı verici ölüm yaşamıştım. Ayrıca onun ihanetiyle başa çıkmak zorundaydım. Tabii bir de ülkedeki tüm kötülüklerin ve trajedinin kaynağı olduğuna inanarak yetiştirildiğim Atlantia krallığının soyundan geldiğimi yeni öğrenmiştim. Stres kaynaklı sanrılar, gerçekte yaşananlardan çok daha inandırıcı bir neden gibi görünüyordu.

Tek yapabildiğim, küçük elimi tutan daha büyük ele bakmaktı. Teni, güneşte yanmış gibi benimkinden biraz daha koyuydu. Ölümcül ve zarif bir hassasiyetle kılıç kullandığı yıllar avuçlarında nasır bırakmıştı.

Elimi, yaramazca, biçimli ve dolgun olan dudaklarına götürdü. Her nasılsa yumuşak ama acımasızca sert olan o dudaklara.

Havaya güzel kelimeler savuran ve çıplak tenime sıcak, günahkâr sözler fısıldayan o dudaklara. Vücudumu ve yüzümü delik deşik eden yara izlerine saygı gösterisinde bulunan o dudaklara.

Aynı zamanda kana bulanmış yalanlar söyleyen o dudaklara.

Şimdi, o dudaklar, günler ya da haftalar önce sonsuza dek sevgiyle anacağım ve ne kadar hassas olduğunu düşüneceğim bir hareketle elimin üstüne bastırılmıştı. El ele tutuşmak ya da safça öpüşmek gibi basit şeyler bana yasaklanmıştı. Tıpkı arzulanmak ya da arzu hissetmek gibi. Böyle şeyleri asla yaşamayacağımı çoktan kabullenmiştim.

Ta ki *o* gelene kadar.

Bakışlarımı, birleşmiş ellerimizden, bir kenarı yukarı kıvrılarak sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran o ağızdan ve hafifçe aralanarak ölümcül keskinlikteki dişlerini gözler önüne seren o dudaklardan uzaklaştırdım.

Saçları ensesini okşuyor ve alnına dökülüyordu; kalın teller siyahın öyle koyu bir tonuydu ki güneş ışığında mavi gibi parlıyordu. Çıkık, köşeli elmacık kemikleri, düz burnu ve gururlu, sert çenesi ile bana çocukken Kraliçe Ileana'nın sarayında gördüğüm büyük, zarif mağara kedisini hatırlatıyordu. Güzeldi, tıpkı tüm vahşi ve tehlikeli yırtıcılar gibi. Gözlerim onunkilere, kehribar renkteki göz alıcı kürelere kilitlenirken kalbim tekledi.

Hawke'a baktığımı biliyordum...

Kendimi durdururken göğsüm bir anda buz kesti. Adı bu değildi. *Hawke Flynn* isminin sadece hayali bir kişilik mi olduğunu, yoksa bu adın sırf kimliği için büyük ihtimalle katledilmiş birine mi ait olduğunu bile bilmiyordum. Ama ikincisi olmasından korkuyordum. Çünkü *Hawke* güya Solis Krallığı'nın başkenti Carsodonia'dan parlak tavsiyelerle gelmişti. Ama Masadonya'daki muhafızların komutanının Atlantislileri destekleyen bir Alçalmış olduğu ortaya çıkmıştı, dolayısıyla bu da yalan olabilirdi.

Her halükârda, beni kılıcıyla ve hayatıyla koruyacağına söz vermiş olan muhafız gerçek değildi. Beni sadece *Bakire* ya da *Seçilmiş Kişi* olarak değil de *ben* olarak gören adam da öyle. Hawke Flynn, tıpkı o genç kızlık hayalleri gibi, bir fanteziden başka bir şey değildi.

Gerçek olan şu anda elimi tutan kişiydi: Prens Casteel Da'Neer. Ekselansları. Karanlık Olan.

Birleşmiş ellerimizin üzerinde duran dudaklarındaki gülümseme biraz daha büyüdü. Sağ yanağındaki gamze iyice belirginleşti. Sol taraftaki gamzesi nadiren görünürdü. Bunu sadece gerçek gülümsemeler ortaya çıkarırdı.

"Poppy" dedi ve vücudumdaki tüm kaslar düğümlendi. Beni bu kadar gerginleştirenin, lakabımı kullanması mı, yoksa sesinin derin ve müzikal tınısı mı olduğundan emin değildim. "Seni hiç bu kadar sessiz görmemiştim."

Beni şaşkın sessizliğimden kurtaran, *gözlerindeki* alaycı parıltıydı. Elimi hızla çekip kurtardım ama eğer çekilmemi engellemek isteseydi bunu kolayca yapabileceğini bilmekten nefret ediyordum.

"Evlilik mi?" İki kelime etmek için de olsa sesimi bulmuştum.

Bakışlarına bir meydan okuma parıltısı yerleşti. "Evet. Evlilik. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gözlerine bakarken, ahşap masanın üzerinde duran elim bir yumruğa dönüştü. "Evliliğin ne olduğunu bilmediğimi de nerden çıkardın?"

"Eh" dedi kayıtsızca, kadehini eline alarak. "Kelimeyi sanki kafanı karıştırmış gibi tekrarladın. Ve Bakire olduğun için, biliyorum ki... Korunaklı yetiştirildin."

Örgümün altındaki ensem yanmaya başladı, muhtemelen güneş ışığı altındaki saçım gibi kırmızıya dönüyordu. "Bakire olmak ya da korunaklı yetiştirilmek aptallığa eşit değildir" diye çıkıştım, masaya ve tüm ziyafet salonuna –şu anda Alçalmışlar ve Atlantislilerle, dik dik baktığım adam uğruna öldürecek ve ölecek olan insanlarla dolu olan odaya– çöken sessizliği fark ederek.

"Hayır." Kadehinden bir yudum alan Casteel'in bakışları üzerimde titreşti. "Değildir."

"Ama kafam karıştı." Yumruğumun yanında keskin bir şey hissettim. Aşağıya hızlı bir bakışla, şaşkınlıktan ve huzursuzluktan daha önce fark edemediğim şeyi gördüm. Bir bıçak. Et kesmek için tasarlanmış olan ahşap saplı, kalın ve tırtıklı bir bıçak. Bu, kurt kemiğinden yapılmış olan hançerim değildi. Onu ahırlardan beri

görmemiştim ve bir daha göremeyeceğimi düşünmek beni derinden yaralıyordu. O hançer bir silahtan çok daha fazlasıydı. Vikter onu bana on altıncı yaş günümde hediye etmişti ve o hançer, benim için bir muhafızdan fazlası olan adamla tek bağlantımdı. Benim için bir baba gibiydi. Şimdi, hançer kayıptı ve Vikter ölmüştü.

Casteel'i destekleyenler tarafından öldürülmüştü.

Ve elime geçen son hançeri Casteel'in kalbinin derinliklerine sapladığım için, kurt kemiği bıçağın yakın zamanda geri döneceğinden şüpheliydim. Ama et bıçağı da bir silahtı. Yeterli olmak zorundaydı.

"Bunda kafa karıştıracak ne var ki?" Kadehini masaya bıraktı; gözlerinin, tıpkı eğlendiği zamanlardaki ya da... Kabul etmediğim bir şekilde hissettiği zamanlardaki gibi ısındığını düşündüm.

Elimi et bıçağının üzerine koyarken, yeteneğim gitgide yükselerek duygularını hissetmem için onu kullanmamı istedi. Onunla bağlantı kurmadan önce yeteneklerimi kapatmayı başardım. Onun şu anda eğlenip eğlenmediğini ya da... Her neyse işte, bilmek istemiyordum. *Ne* hissettiği umurumda değildi.

"Dediğim gibi" diye devam etti Prens, uzun parmağını kadehinin kenarında gezdirerek. "İki Atlantisli arasındaki evlilik ancak her iki taraf da kendi topraklarında bulunuyorsa gerçekleşebilir. Prenses."

Prenses.

Onun bu sinir bozucu ve biraz da sevimli lakabı tamamen farklı bir anlam kazanmıştı. Ve şu soruyu doğuruyordu: Başından beri ne kadarını biliyordu? Kızıl İnci'deki gece kim olduğumu anladığını itiraf etmişti ama beni ısırana kadar yarı Atlantisli olduğumu bilmediğini iddia ediyordu. Kanımın tadına bakana kadar... Boynumdaki iz karıncalandı ve ona dokunma dürtüsüne direndim.

Bu lakabın ne kadarı tesadüftü? Neden olduğundan emin değildim ama bunun da başka bir yalan olup olmadığı önemliydi.

"Hangi kısmı kafanı karıştırıyor?" diye sordu, kehribar rengi gözlerini hiç kırpmadan.

"Seninle gerçekten evleneceğimi düşündüğün kısım."

Karşımda, kahkahasını gizlemeye çalışan birinin boğuk sesini

duydum. Açık kahverengi tenli, soluk mavi gözlü bir kurdun –bir faninin şeklini alabilecek kadar kolay bir şekilde kurt şeklini alabilen bir yaratığın– yakışıklı yüzüne baktım. Birkaç gün öncesine kadar, kurtların neslinin tükendiğine, yaklaşık dört yüz yıl önceki İki Krallar Savaşı sırasında köklerinin kazındığına inanıyordum. Ama bu da başka bir yalandı. Kieran, birçoğu bu masada oturan ve capcanlı olan kurtlardan biriydi sadece.

"Benimle evleneceğini *düşünmüyorum*" diye yanıtladı Casteel, gür kirpiklerini yarıya kadar indirerek. "Biliyorum."

Şaşırmıştım. "Belki de yeterince net değildim, bu yüzden şimdi daha açık olmaya çalışacağım. Milyonlarca yıl geçse bile seninle evleneceğimi nasıl düşündüğünü bilmiyorum." Ona doğru eğildim. "Bu yeterince açık mı?"

"Hem de çok" diye cevap verdi, gözleri sıcak bir bal rengine dönüşürken. Bakışlarında ya da ses tonunda herhangi bir öfke yoktu. Tamamen başka bir şey vardı. Bana sıcak teni ve o pürüzlü, nasırlı avuçların yanağımın üzerinde nasıl hissettirdiğini, karnımın ve uyluklarımın üzerinde nasıl gezindiğini, çok daha mahrem yerlerime doğru nasıl kaydığını hatırlatan bir bakış vardı. Yanağındaki gamze derinleşti. "Ama göreceğiz, değil mi?"

Tenimde sıcak bir karıncalanma başladı. "Kesinlikle hiçbir şey görmeyeceğiz."

"Çok ikna edici olabilirim."

"*O kadar* da ikna edici değilsin" diye karşılık verdim ve o da içimde bir öfke dalgasının kabarmasına neden olan sakin bir mırıltı sesi çıkardı. "Aklını mı kaçırdın?"

Masanın uzak ucundan yüksek sesli bir kahkaha geldi. Sarışın Delano'dan gelmediğini biliyordum. O kurt sanki bir katliama tanık olmuş da sırada kendisi varmış gibi görünüyordu. Belki de korkmalıydım, çünkü kurtlar kolay kolay korkmazdı, özellikle de Delano. O ve şu anda yanında oturan Atlantisli Naill, sayıca az olmalarına rağmen, Jericho ve diğerleri benim için geldiklerinde beni savunmuşlardı.

Karanlık Olan öfkelendirmeye cüret edebileceğiniz biri değildi. O bir Atlantisliydi, ölümcüldü, hızlıydı ve öylesine güçlüydü

ki, bırakın öldürmeyi, yaralaması bile zordu. Ve daha yeni öğrendiğim kadarıyla, iradesini başkalarına dayatmak için güç kullanmaya meyilliydi. Teerman'ın benim üzerimde sık sık kullandığı bastonu Yükselmiş'in kalbine saplayarak Solis'teki en güçlü düklerden birini öldürmüştü.

Ama ben korkmuyordum

Korkamayacak kadar öfkeliydim.

Duyduğum kahkahaların kaynağı Delano'nun solunda oturuyordu. Elijah adında dağ gibi bir adamdan geliyordu. Onun bir kurt olduğunu sanmıyordum. Bunu düşünmeme neden olan gözleriydi. Bütün kurtlar aynı buz mavisi gözlere sahipti. Elijah'nın gözleri elaydı, kahverengiden çok altın rengiydi. Şu anda ona bakan tek kişi ben değildim. Birkaç bakış daha onun üzerindeydi. Böylece et bıçağını masadan aşağı kaydırıp tuniğimdeki yırtmacın altına sakladım.

"Ne?" Elijah, üzerine çevrilmiş olan bakışlara karşılık verirken siyah sakalını okşadı. "Çoğumuzun düşündüğü şeyi soruyor."

Delano gözlerini kırpıştırdı ve yavaşça Elijah'ya baktı. Casteel hiçbir şey söylemedi. Delici bakışlarının ağırlığı üzerimden kalkıp masanın diğer ucuna kayarken, birbirine sıkıca bastırdığı dudaklarındaki gülümseme çok şey anlatıyordu.

Sakalını sıvazlayan parmakları hareketsizleşen Elijah boğazını temizledi. "Planı düşünüyordum da..."

"Ne düşündüğünün bir önemi yok." Prens, yaşlı adamı susturdu.

"Kardeşini kurtarmak için beni yem olarak kullanmayı düşündüğün planı mı kastediyorsun?" diye sordum. "Yoksa bu, son birkaç saat içinde sihirli bir şekilde değişti mi?"

Tüm dikkatini tamamen bana çeviren Casteel'in çenesinde bir kas seğirdi. "Yemek yemelisin."

O anda neredeyse kendimi kaybedip et bıçağını ona fırlatacaktım. "Aç değilim."

Bakışları tabağıma kaydı. "Hiçbir şey yemedin."

"Eh, gördüğünüz gibi, pek iştahım yok, *Ekselansları*."

Gözleri benimkilere kilitlenirken çenesi gerildi. İrislerinin altın rengi buz kesmişti. Etrafımızdaki hava ağırlaşıp odayı elektrikle

doldururken tüylerim diken diken oldu. Sesimde bir gram saygı yoktu. Casteel'i çok mu zorlamıştım? Eğer öyleyse bile umurumda değildi.

Parmaklarım bıçağın sapına dolandı. Artık hayatımla ilgili konularda söz sahibi olmamı engelleyen kurallara bağlı Bakire değildim. Artık kontrol edilmeyecektim. Bundan daha fazla zorlayabilirdim ve zorlardım.

"Çok makul bir soru soruyor" dedi birisi masanın diğer ucundan. Kısa, koyu renk saçları olan bir adamdı. Casteel gibi yirmili yaşlarının başındaymış gibi görünen Kieran'dan daha büyük görünmüyordu. Ama Casteel iki yüz yaşından büyüktü. Kim bilir, adam daha yaşlı bile olabilirdi. "Prens Malik'i kurtarmak için onu kullanma planı değişti mi?" diye sordu.

Casteel beni izlemeye devam ederken hiçbir şey söylemedi ama yüzüne yerleşen mutlak dinginlik, herhangi bir kelimenin olabileceğinden çok daha iyi bir uyarıydı.

"Kararlarınızı sorgulamaya çalışmıyorum" dedi adam. "Onları anlamaya çalışıyorum."

"Neyi anlamak için yardıma ihtiyacın var, Landell?" Casteel arkasına yaslanıp kollarını sandalyenin kolçaklarına koydu. Çok huzurlu ve rahatmış gibi oturması, vücudumdaki bütün tüylerin ürpermesine neden oldu.

Gergin bir sessizlik çöktü ve ardından Landell konuşmaya başladı. "Hepimiz seni Atlantia'dan buraya kadar takip ettik. Sahte bir Kral ve Kraliçe'ye sadıkmış gibi davranarak bu iğrenç krallıkta kaldık. Çünkü senin gibi, bizim de tek istediğimiz kardeşini kurtarmak. O, gerçek varis."

Casteel, Landell'ın konuşmaya devam etmesi için başını salladı.

"Carsodonia'daki Tapınaklara sızmaya çalışırken iyi insanları kaybettik" dedi. Gece yarısı rengindeki yapıların görüntüleri aklıma gelince gerildim.

Casteel'in iddia ettikleri doğruysa, Tapınakların hizmet ettiği amaç da başka bir yalandı. O halde üçüncü oğullar ve kızlar Ayin sırasında tanrılara hizmet etmeleri için teslim edilmiyorlardı. Bunun yerine, bir sığır gibi Yükselmişlere –vampirlere– veriliyorlardı.

Hayatım boyunca duyduğum yalanların çoğu korkunçtu ama muhtemelen içlerinde en kötüsü buydu. Ve Casteel'in iddia ettikleri ne kadar tiksindirici olsa da bunların gerçek olmasından korkuyordum. Nasıl inkâr edebilirdim ki? Yükselmişler bize Atlantislilerin öpücüğünün zehirli olduğunu, masum ölümlüleri lanetleyip onları eski benliklerinin bu çürüyen kabuklarına –Craven adıyla bilinen vahşi, kana susamış canavarlara– dönüştürdüğünü söylemişlerdi. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Atlantislilerin öpücüğü zehirli değildi. Isırıkları da öyle. Ben her ikisinin de kanıtıydım. Casteel ve ben birçok öpücük paylaşmıştık. Ölümcül bir şekilde yaralandığımda bana kanını vermişti. Ve beni ısırmıştı.

Ama ben dönüşmedim.

Tıpkı yıllar önce Craven'ların saldırısına uğradığımda dönüşmediğim gibi.

Casteel hayatıma girmeden önce de Yükselmişler hakkında bazı şüphelerim yok değildi. O sadece bunları doğrulamıştı. Ama hepsi doğru muydu? Bilmeme imkân yoktu. Bıçağı sımsıkı tutmaktan parmaklarım ağrıdı.

"Prensimizin nerede tutulduğuna dair hiçbir ipucu bulamadık ve birçoğu asla evlerine, ailelerine dönmeyecek" diye devam etti Landell. Her kelimeyle birlikte sesi güçleniyor, hissetmek için yeteneğimi kullanmaya bile ihtiyaç duymadığım bir öfkeyle kalınlaşıyordu. "Ama şimdi elimizde bir şey var. Sonunda, kardeşinin nerede olduğu hakkında bilgi edinmek için –onu serbest bırakmak, yeni vampirler yaratmaya zorlanmaktan kurtarmak ve senin de aşina olduğun bir cehennemi yaşamaktan korumak için– kullanılabilecek bir şey. Ama biz tüm bunları bir kenara atıp eve mi dönüyoruz?"

O cehennemin bir kısmını ben de biliyordum.

Casteel'in vücudunun her yerinde sayısız yara izi görmüştüm; kalçasının hemen altında, uyluğunun üst kısmında Kraliyet Arması şeklinde bir damga vardı.

Ama Casteel karşılığında hiçbir şey söylemedi. Kimse konuşmadı. Ne masadakilerde ne de ziyafet salonunun arka tarafındaki şöminenin yakınındakilerde bir hareketlenme oldu.

Landell henüz bitirmemişti. "Bu odanın dışındaki koridorun

duvarlarında asılı olanlar orada olmayı hak ediyor. Sadece emirlerine itaatsizlik ettikleri için değil, aynı zamanda Bakire'yi öldürmeyi başarmış olsalardı kullanabileceğimiz tek şeyi kaybedecek olduğumuz için. İntikam yüzünden varisi tehlikeye attılar. Bu yüzden, bazıları benim arkadaşlarım –bu masadaki birçok kişinin arkadaşı– olmasına rağmen kaderlerini hak ettiklerine inanıyorum."

Onları öldüreceğim.

Diğerlerinin geride bıraktığı yaraları gördüğünde Casteel'in verdiği söz buydu. Ve öldürmüştü de. Çoğunlukla. Casteel, Landell'ın bahsettiği kişileri kazıkla duvara çakmıştı. Jericho hariç hepsi ölmüştü. Elebaşı da zar zor hayattaydı, bana zarar verilemeyeceğini hatırlatmak için yavaş ve acı verici bir ölüme mahkûm edilmişti.

"Onu kullanabilirsin" dedi Landell. "O, Kraliçe'nin favorisi, Seçilmiş kişi. Eğer kardeşini serbest bırakacaklarsa, bu onun sayesinde olur. Ama onu kardeşinle takas etmek yerine, evlenmen için eve mi dönüyoruz?" Çenesini bana doğru salladı. "*Onunla*?"

Bu kelimedeki nefret canımı yakmıştı ama dük Teerman sayesinde keskin sözlere en ufak bir tepki göstermeyecek kadar alışkındım.

Karşımda oturan Kieran'ın başı birden Landell'a döndü. "Eğer biraz aklın varsa konuşmayı kesersin. Hemen."

"Bırak devam etsin" diye araya girdi Casteel. "Fikrini söylemeye hakkı var. Tıpkı Elijah'nın yaptığı gibi. Ama görünüşe göre Landell'ın Elijah'dan daha fazla söyleyecek sözü var ve söyleyeceklerini duymak isterim."

Elijah dudaklarını büzerek alçak sesli bir ıslık çaldı ve gözlerini kocaman açarak arkasına yaslanırken, kolunu Delano'nun sandalyesinin arkasına attı. "Hey, bazen konuşmamam gerektiği zamanlarda konuşur ve gülerim. Ama her ne planlıyorsan ya da her ne yapmak istiyorsan, seninleyim Casteel."

"Ciddi misin?" Landell hızla ayağa fırlarken Elijah'ya döndü. "Prens Malik'den vazgeçmek senin için sorun değil mi? Casteel'in onu eve, bizim topraklarımıza götürmesi ve onunla evlenip onu Prenses yapması senin için sorun değil mi? Onur, tüm halkımızı bir araya getirmek anlamına geliyordu, bölmek değil."

Casteel hafifçe kıpırdanarak ellerini sandalyenin kolundan aşağı kaydırdı.

"Az önce de dediğim gibi, Casteel'in yanındayım." Elijah bakışlarını Landell'a çevirdi. "Her zaman, seçimi ne olursa olsun. Ve eğer onu seçiyorsa, o zaman biz de onu seçiyoruz."

Bu... Tüm bu tartışma tamamen saçmaydı. Önemli değildi. Atlantia halkını neden bir araya getirmeye gerek olduğu da umurumda değildi çünkü Casteel ve ben evlenmiyorduk. Ama bunu belirtme fırsatım olmadı.

"Ben onu seçmiyorum. Onu *asla* seçmeyeceğim" diye yemin etti Landell, etrafında oturanlara bakarken yüzünün derisi inceldi ve kararda. Kurt. Onun bir kurt olduğunu fark ettim. Gerilerek bıçak üzerindeki tutuşumu düzelttim. "Hepiniz bunu biliyorsunuz. Kurtlar onu kabul etmeyecek. Atlantisli olup olmaması önemli değil. Atlantia halkı da onu hoş karşılamayacak. O, bizi hızla küçülen ve işe yaramaz hale gelen bir ülkeye geri dönmeye zorlayanlar tarafından yetiştirilen ve bakılan bir yabancı." Gözlerini masanın etrafında gezdirerek Casteel'e baktı. "Seni kabul etmedi bile ve seninle bağlanacağına inanmamız mı gerekiyor?"

Bağlanmak mı? Kieran'a ve sonra da Casteel'e baktım. Bazı kurtların belirli bir sınıftan gelen Atlantislilere bağlı olduğunu biliyordum ve Casteel'in bir Prens olduğu düşünülürse bunu tahmin etmek çok da zor değildi. İkisi, Casteel'in etkileşime girdiğini gördüğüm diğer herkesten çok daha yakın gibi görünüyordu ama bu konuda başka bir şey bilmiyordum.

Gerçi zaten evlenmeyeceğimiz için bunların bir önemi yoktu.

"Yükselmişler gibi kokarken halkının önünde seni açıkça reddetmesine rağmen Prensesimiz olmaya layık olduğuna inanmamız mı gerekiyor?" diye sordu Landell. Burnumu kırıştırdım. Şey gibi kokmuyordum... Yükselmişler gibi. Değil mi? "Seni seçmeyi reddetmesine rağmen?"

"Önemli olan benim onu seçmem" dedi Casteel ve ben onu seçmemiş olmama rağmen *aptal* kalbim tekledi. "Ve tek önemli olan da bu."

Kurdun dudakları geriye çekildi ve köpekdişlerinin uzadığını

görünce gözlerim kocaman açıldı. "Bunu yaparsan krallığımızın çöküşünü getirirsin" diye hırladı. "O yaralı yüzlü kaltağı asla seçmeyeceğim."

İrkildim.

Yanaklarım alev alev yanarken, suratıma tokat yemiş gibi *irkildim*. Ne yaptığımın farkına varmadan, parmaklarımı kaldırıp yanağımın pürüzlü derisine dokundum.

Landell'ın eli beline indi. "Buna izin vermektense onu öldürürüm."

Bu sözlerin Landell'ın ağzından çıkmasından sadece saniyeler sonra, şakaklarıma dökülen saçların uçuşmasına neden olan çılgın bir hava akımı yaşandı.

Casteel'in sandalyesi boştu.

Bir bağırış duyuldu ve sonra tabağa çarpan ağır bir metalik ses çınladı. Bir sandalye devrildi ve Landell... Artık masanın yanında durmuyordu. Tabağı artık boş değildi. Orada, fırlatmak için tasarlanmış olan dar bir hançer duruyordu. İrileşmiş gözlerim, bir bulanıklıktan ibaret olan Casteel'in Landell'ı duvara yapıştırıp kolunu kurdun boğazına bastırmasını izledi.

Yüce tanrılar, bu kadar hızlı, bu kadar sessiz hareket edebilmek...

"Bilmeni isterim ki niyetimi sorgulamana kızmadım bile. Benimle bu şekilde konuşman beni rahatsız etmiyor. Küçük adamların fikirlerini önemseyecek kadar özgüven eksikliğim yok." Casteel'in yüzü, gözleri kocaman açılmış olan kurttan sadece birkaç santim ötedeydi. "Hepsi bu kadar olsaydı görmezden gelebilirdim. Ondan bir kez bahsettikten sonra dursaydın, sadece aşırı şişirilmiş özsaygınla buradan çıkıp gitmene izin verirdim. Ama sonra ona hakaret ettin. Onun irkilmesine neden oldun ve sonra da onu tehdit ettin. Bunu unutmayacağım."

"Ben..." Casteel'in sağ kolu öne atılırken, Landell'ın söylemek üzere olduğu şey bir gurultuyla yarıda kesildi.

"Ve seni affedebilmem de mümkün değil." Casteel kolunu geriye çekerek yere bir şey fırlattı. Ve o şey bir şaplak sesiyle yere indi.

Yamru yumru, kırmızı kütlenin ne olduğunu fark edince dudaklarım yavaşça aralandı. Aman Tanrım. Bir kalpti. Gerçek bir kalpti.

Kurdu bırakan Casteel geri çekildi ve Landell'ın duvardan aşağı kayıp kafasının yana yuvarlanmasını izledi. Sağ elinden kan ve et parçaları damlarken masaya döndü. "Paylaşmak istediği başka bir fikri olan var mı?"

2. BÖLÜM

Ziyafet salonunda inkâr sesleri yankılandı ama adamların hiçbiri rahatsızca kıpırdanmamıştı. Hatta bazıları kıkır kıkır gülüyordu ve ben... Casteel'in parmaklarından aşağıya akarak yere damlayan kırmızılığa baktım.

Casteel öne eğilip Landell'ın peçetesini aldı. Sandalyesine geri dönerken elini tembel tembel sildi.

Onun oturmasını izledim, uzun kirpiklerle örtülü bakışları bana dönerken kalbim güm güm atıyordu.

"Muhtemelen bunun aşırıya kaçtığını düşünüyorsundur" dedi, kanlı peçeteyi buruşturup tabağına atarken. "Ama değildi. Kimse seninle böyle konuştuktan ya da senden böyle bahsettikten sonra hayatta kalamaz."

Ona baktım.

Arkasına yaslandı. "En azından ona hızlı bir ölüm yaşattım. Onurlu bir davranış sayılır."

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Ne hissedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek düşünebildiğim, *aman Tanrım,* çıplak *eliyle bir kurdun kalbini göğsünden söküp aldı* oldu.

Kapıların yanında duran adamlar Landell'ı yerden alırken, masadaki adamlardan biri, "Peki, düğün ne zaman?" diye sordu.

Soru, kahkahalar ile karşılandı. Bana dönen Casteel'in dudaklarında bir gülümseme vardı. "Diğer yarın kadar güzel olmayan hiçbir yanın yok. Bütünüyle nefes kesicisin." Kirpikleri yukarı kalktı ve bakışlarındaki yoğunluk beni tutsak etti. "Bu, sana ilk

söylediğimde de gerçekti ve şimdi de gerçek, yarın da gerçek olmaya devam edecek."

Dudaklarım keskin bir nefesle aralandı. Neredeyse tekrar yüzüme uzanıyordum ama kendimi durdurdum. Her nasılsa, Bakire'nin peçesi olmadan görünmeye alışma sürecinde yaralarımı unutmuştum. Bu asla mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi. Onlardan utanmıyordum, yıllardır da utanmamıştım. Onlar benim gücümün, hayatta kaldığım korkunç saldırının kanıtıydı. Ama Casteel'in önünde ilk kez peçemi açtığımda, onun da Dük Teerman'ın her zaman söylediği şeye katılmasından korkmuştum. Peçem açıkken beni gördüklerinde ya da şimdi bana baktıklarında çoğunun düşündüğünü bildiğim şeyi düşünmesinden korkmuştum.

Yüzümün yarısı bir başyapıtken, diğer yarısı kâbus gibiydi.

Ama Hawke –*Casteel*– saç çizgimin altından başlayıp şakağım boyunca ilerleyen ve burnumda biten soluk pembe, pürüzlü yara izini ve kaşlarımın tam ortasından geçerek alnımı ikiye bölen daha küçük yara izini gördüğünde, her iki yarının da bir bütün olarak çok güzel olduğunu söylemişti.

Ona o zaman inanmıştım. Ve hayatımda ilk defa kendimi güzel hissetmiştim ki bu da bana yasak olan bir şeydi.

Tanrı yardımcım olsun ama ona hâlâ inanıyordum.

"Söyledikleri hakaretten daha fazlasıydı. Bu, hoş göremeyeceğim bir tehditti" diye bitirdi Casteel, birkaç dakika önce bir kalbi yerinden söküp çıkarmış olan eliyle kadehini alıp arkasına yaslanırken.

Bakışlarım, Landell'ın tabağında duran hançerin olduğu yere kaydı. Kurdun o hançerle yapmayı planladığı şey şok edici olmamalıydı. Bu masadakilerin çoğunun beni parçalara ayrılmış olarak görmeyi tercih edeceğini biliyordum. Burada güvende olmadığımı biliyordum ama hepsi bu odanın dışındaki koridoru görmüştü. Casteel'e itaatsizlik ederlerse ne olacağını bilmeleri gerekiyordu.

Bilinçdışım, onlara Yükselmişleri hatırlatan herhangi bir şeye karşı olan nefretlerini hâlâ hafife alıyordu. Ve onlara karşı kendimi savunmaktan başka hiçbir şey yapmamış olsam bile, bu bendim.

Masadaki sohbet devam etti. Sessiz tartışmalar. Daha yüksek

sesli olanlar. Kahkahalar. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi ve bu beni rahatsız etti. Ama beni en çok huzursuz eden, kendime bile itiraf edemediğim şeydi.

Kieran boğazını temizledi. "Odana dönmek ister misin Penellaphe?"

Düşüncelerimden sıyrılırken cevap vermem biraz zaman aldı. "Hücreme demek istedin sanırım?"

"Çok daha rahat ve zindan kadar cereyanlı değil" diye yanıtladı.

"Hücre, ne kadar rahat olursa olsun, bir hücredir" dedim.

"Bunun daha önce yaptığımız konuşmanın aynısı olduğundan epey eminim" dedi Casteel.

Bakışlarım Casteel'e döndü. "Umurumda olmadığından epey *eminim*."

"Ayrıca senin hiç özgür olmadığın sonucuna vardığımızdan da eminim, Prenses" diye devam etti Casteel. Bu sözlerin gerçekliği hâlâ ilk söylendikleri zamanki kadar acımasızdı. "Sana teklif edilse dahi özgürlüğü tanıyacağına inanmıyorum."

"Teklifinin bu olmadığını anlayacak kadar biliyorum" diye karşılık verdim, sıcak bir dalgayla geri dönen öfke buz gibi olmuş tenimi ısıtırken.

Casteel'in dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi, ancak bu onun hesaplı gülümsemelerinden biri değildi. Öfkem yerini kafa karışıklığına bıraktı. Beni kasten mi kışkırtıyordu?

Tedirginliğim biraz daha artarken kurda odaklandım. "Daha rahat olan ve zindan kadar cereyanlı olmayan hücreme dönmek istiyorum. Oraya kendi başıma yürümeme izin verilmeyeceğini varsayıyorum?"

Kieran'ın dudakları seğirdi ama yüzündeki ifade o kadar hızlı bir şekilde düzeldi ki gülümsememek ya da gülmemek için sağduyuya sahip olduğunu kanıtladı. "Doğru varsayıyorsun."

Ekselanslarının izin vermesini beklemeden sandalyemi geri ittim. Sandalyenin bacakları taş zeminde tiz bir ses çıkardı. Sessizce iç çektim. Hareketlerim istediğim kadar vakur değildi ama arkamı dönerken başımı dik tuttum.

Kapıda duran ve Landell'ın cesedini alıp götüren adamlardan biri ziyafet salonuna girerek doğruca Prens'in yanına gitti. Adam eğilip Casteel'in kulağına fısıldarken, Kieran ayağa kalktı. Kieran'ı beklemeden ve duvardaki kan lekesine bakmadan bir adım attım.

Aniden yanımda biten Casteel elini koluma koydu. Onun ayağa kalktığını duymadığım için şaşkınlıkla nefes aldım ve Casteel ile konuşan adam uzaklaşırken kolumu onun elinden kurtarmak için harekete geçtim.

"Yapma" diye fısıldadı Casteel kolumu sıkıca tutarak. O tek kelimeyi söylerken kullandığı ses tonu ile ilgili bir şey beni durdurdu. Başımı kaldırıp ona baktım. "Bir misafirimiz olmak üzere. Daha sonra istediğin kadar savaş benimle. Muhtemelen hoşuma gidecektir. Ama onun önünde benimle kavga etme."

Midemde düğümler oluşurken gözlerim onunkilerle buluştu. Yine, ses tonu içimde bir huzursuzluk yaratırken kapıya baktım. Kim geliyordu? Babası mı? Kral mı?

Bir grup adam kapıyı doldururken, Casteel kısmen önümde duracak şekilde yer değiştirdi. Tam ortada yürüyen sarı saçlı, uzun boylu ve geniş omuzlu adam dikkatimi çekti. Casteel'in bahsettiği kişinin bu olduğunu içten içe biliyordum.

Gür sarı saçları kemikli ve sert çenesine değen adam, Casteel'den çok daha büyük görünüyordu. Eğer ölümlüyse ki bundan şüpheliydim, onun orta yaşlara yaklaşmanın eşiğinde olduğunu tahmin ederdim. Bu adamın Casteel'in babası olduğunu düşünmüyordum. Ona hiç benzemiyordu ama bunun pek bir anlamı olduğunu sanmıyordum.

Adam bize doğru yürüdü. Eriyen karla kaplı ağır pelerini aralandı ve göğsünün üzerinde üst üste binen iki altın çizgisi olan siyah bir tuniği ortaya çıkardı. O bize yaklaştıkça, soluğumun kesilmesini engellemeyi bir şekilde başardım. Beni etkileyen, kurtlarla ilişkilendirdiğim soluk mavi gözler değildi. Biri kafasını kesip açmaya çalışmış gibi görünen alnının ortasındaki derin yarıktı. Yara izlerine şaşırmamak gerektiğini herkesten çok daha iyi biliyordum. Bakışlarımı kaçırırken utançla doldum. Yara izi çirkin değildi. Adamın bana bir aslanı hatırlatan haşin bir yakışıklılığı

vardı. Birinin, olası bir kurdun, böylesine bir yara almış olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Hayal meyal, Kieran'ın arkamda durmak için geldiğini fark ettim.

"Tanrı aşkına, burada neler oluyor?" diye sordu adam.

Bakışlarım adama geri dönerken, aldığım nefes boğazıma takıldı. Sesi... Bana çok tanıdık geliyordu.

"Yoksa bilmesem daha mı iyi?" diye devam etti, duvardaki kanı görünce kaşlarını kaldırarak. Onunla birlikte seyahat eden diğerleri masadakilerin arasına karıştı, biri hariç. Casteel'den daha kısa ama daha iriydi. Saçları kırmızımsı kahverengi dalgalardan ibaretti ve gözleri Casteel'inki gibi parlak bir altın rengiydi. Bu, adamın yakınında kaldı ve bakışları aldığım her nefesi takip ediyor gibiydi.

"Sadece biraz dekor değişikliği yapıyordum" diye cevap verdi Casteel ve iki erkek tokalaşırken kurt kıkırdadı.

Yine göğsümde bir sıkışma, kalbimde bir tekleme hissettim. Gülüşü... Sanki boğazı bu duyguyla ne yapacağından emin değilmiş gibi hırıltılı ve pürüzlüydü. Vikter'ınki gibi. Kalbim sıkıştı. Bu yüzden sesi ve gülüşü bana tanıdık geliyordu.

"Bu kadar erken gelmeni beklemiyordum, Alastir" dedi Casteel.

"Bu tarafa doğru gelen fırtınanın önüne geçmek için çok hızlı sürdük." Alastir'in bakışları Prens'i geçip bana kaydı. Yüz hatlarına öfkenin sıcaklığı ya da hoşnutsuzluğun soğukluğu değil, merak damgasını vurmuştu. "Demek bu o."

"Evet."

Alastir'in bakışları aşağı kayarken vücudumdaki her kas gerildi. Başı yana eğildi ve boynuma... Kahrolası ısırığa baktığını anlamam biraz zaman aldı.

Örgüm omzumdan kayarak boğazımı açığa çıkarmıştı.

Alastir'in bakışları Casteel'e kayarken ağzının etrafındaki deri gerildi. "Son konuşmamızdan bu yana bir şeyler yaşanmış gibi hissediyorum."

Alastir, New Haven'dan ayrıldığında Casteel'in babasıyla mı birlikteydi? Eğer öyleyse, Kral neredeydi?

"Birçok şey değişti" diye yanıtladı Casteel. "Penellaphe ile olan ilişkim de dâhil."

"Penellaphe mi?" Alastir tek kaşını kaldırarak şaşkınlıkla tekrarladı. "Adını Bilgelik, Sadakat ve Görev Tanrıçası'ndan mı alıyor?"

Orada durup onu görmezden gelemeyeceğim için başımla onayladım.

Yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Bakire için uygun bir isim, sanırım."

"Onu tanısaydın böyle düşünmezdin" diye yanıtladı Casteel ve ona tepki vermemek için dudaklarımı birbirine sıkıca kenetledim.

"O zaman bunu yapmak için sabırsızlanıyorum." Alastir'in gülümsemesi sertleşti.

"Biraz daha beklemen gerekecek." Casteel arkasına baktı. Gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu ama bu, daha sonra söyleyeceklerine meydan okumamamı istediğini bilmem için yeterliydi. "Penellaphe odasına çekilmek üzereydi."

Kieran bana bir adım daha yaklaştı ve ilerlemem için beni teşvik etmek amacıyla elini belime koydu. Casteel'in beni bu adamın etrafında istemediğini anlayacak kadar mantıklı davranarak direnme dürtümü bastırdım ve muhtemelen bunun için iyi bir nedeni vardı.

Beni takip eden bakışların farkında olarak ilerledim. Alastir'in, "Bakire'nin serbestçe dolaşmasına izin vermek akıllıca mı?" diye sorduğunu duyduğumda kapıya kadar gelmiştim.

Durdum...

"Yürümeye devam et" dedi Kieran sessizce. Çaldığım bıçağın sapı avucuma saplandı.

"Bunu yapmasına engel olmak akıllıca olmaz" dedi Casteel ve bıçağı ona fırlatmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Büyük ahşap kapıların önünde nöbet tutmaya geri dönen adamların yanından geçerken Kieran bana ayak uydurdu. İlerlemeye devam ederken kendime yukarı bakmamamı söyledim ama Bay Tulis'in direğe çakılmış cesedinin yanından geçerken gözlerim yine de yukarı kalktı.

Göğsümde bir baskı hissettim. O ve karısı, Dük ve Düşes

Teerman'ın huzuruna çıkmış ve *kaderinde* Ayin sırasında tanrılara hizmet etmek olan geriye kalan tek çocuklarını, üçüncü doğan oğullarını ellerinde tutmak için yalvarmışlardı. Onların derin acısını ve çaresizliğini hissetmiştim; yeteneğim olmasaydı bile etkilenirdim. Bu konuyu Kraliçe'ye taşımayı planlamıştım. Başarılı olmasam bile bir şeyler yapmayı planlamıştım.

Ama kaçmışlardı. Tüm ailesine, karısına ve küçük oğluna yeni bir hayat şansı verilmişti. Ve bu fırsatı, Casteel olmasaydı beni öldürecek olan yarayı vermek için kullanmıştı.

Çığlık atmak istedim. Solgun yüze ve göğsünü lekeleyen kurumuş kana bakarken, *"Neden?"* diye bağırmak istedim. Neden böyle bir seçim yapmıştı? Kısa ömürlü bir intikam duygusu için her şeyi bir kenara atmıştı. Hem de ona ya da ailesine hiçbir şey yapmamış olan bana karşı. Sonunda bunların hiçbiri önemli değildi. Şimdi, oğlu babasız büyüyecekti.

Ama en azından yaşayacaktı. Ayin'e teslim edilmiş olsaydı, muhtemelen ölümden çok daha beter bir gelecekle karşı karşıya kalacaktı. Üçüncü oğulların ve kızların o Tapınaklarda ne kadar süre hayatta kaldıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlardan... Hemen mi besleniliyordu? Daha bebekken mi? Üçüncü oğullar ve kızlar her yıl teslim edilirken, ikinci oğullar ve kızlar on üç ila on sekiz yaşları arasında Saray'a veriliyordu. Ama yaşıyorlardı, en azından çoğu. Bazıları geceleyin onları yakalayan kan hastalığı nedeniyle Saray'da ölüyordu. Casteel, vampirlerin kana susamışlıklarını kontrol etmekte zorlandıklarını söylemişti ve şimdi o çocukları öldürenin bir hastalık olduğundan şüpheliydim. Bu da tıpkı boğazı ısırılmış ve boynu kırılmış halde bulunan Malessa Axton'ın başına gelen gibiydi. Asla doğrulanmamıştı ama bir Yükselmiş olan Lord Mazeen'in onu öldürdüğünü ve cesedini orada bilerek bıraktığını biliyordum.

En azından Lord Mazeen artık kimseye zarar veremez, dedim kendi kendime, içimde vahşi bir tatmin dalgası yükselirken. Elini kesip kopardığımda yüzüne kazınan şok ifadesini kolayca hatırladım. Craven dışında bir şey öldürmekten mutlu olacağını hiç düşünmemiştim ama Lord Mazeen bunun yanlış olduğunu kanıtlamıştı.

Aklım bir kez daha çocukların düşünceleriyle dolunca bu mutluluğum sona erdi. Ölümlü olsun ya da olmasın, biri küçük çocuklara nasıl böyle zarar verebilirdi? Ve bunu yıllardır –yüzlerce yıldır– yapıyorlardı.

Durduğumu fark edince tekrar yürümeye başladım. Göğsüme bir ağırlık yerleşirken, Jericho'ya bakmaya bile tenezzül etmedim. Ondan gelen acı dolu iniltilerden hâlâ hayatta olduğunu anlayabiliyordum.

Herkesin saygın bir ölümü hak ettiğine inanıyordum, hatta onun bile ama kendi başına getirdikleri için biraz bile üzülmüyordum.

Peki, ya Landell? Onun için üzülüyor muydum? Pek sayılmaz. Bu benim hakkımda ne söylüyordu?

Bunu düşünmek istemediğim için, "O adam kimdi?" diye sordum.

"Alastir Davenwell. Kral ve Kraliçe'nin danışmanı. Yakın bir aile dostu. Casteel ve Malik'in amcası gibidir" dedi Kieran ve Casteel'in erkek kardeşinin adını duyunca biraz afalladım.

"Bu yüzden mi Casteel onun etrafında olmamı istemedi? Alastir, annesiyle babasının danışmanı olduğu için mi? Yoksa o da beni parçalara ayırmak isteyeceği için mi?"

"Alastir, taşıdığı yara izine rağmen şiddete meyilli bir adam değildir. Prens'in karşısındaki yerini bildiği halde Kraliçe ve Kral'a sadıktır. Casteel'in, babasının ya da annesinin duymasını istemeyeceği şeyler var."

"Saçma evlilik olayı gibi mi?"

"Onun gibi bir şey." Kieran, köşeyi dönüp havanın ölüm kokusuyla ağırlaşmadığı ortak alana girerken sohbeti değiştirdi. "Ölümlüye acıyor musun? Cas'in, ailesiyle birlikte Yükselmişlerden kaçmasına yardım ettiği adama?"

Cas.

Tanrım, bu kadar tehlikeli bir adam için inanılmaz zararsız bir lakap gibi görünüyordu.

Dar merdiven boşluğuna girerken Kieran'a baktım ve o önümde ilerlerken kısa kılıcıyla yayının üzerinde olmadığını fark ettim. Ama ne olduğu düşünüldüğünde, savunmasız olmaktan çok

uzaktı. Bu yüzden kaçmaya tenezzül bile etmedim. Bir adımdan öteye gidemeyeceğimi biliyordum. Kurtlar inanılmaz hızlıydı.

Kieran birdenbire durdu, o kadar ani bir şekilde döndü ki geri çekilerek duvara çarptım. Bana doğru bir adım attı. Başını eğip derin bir soluk alırken, bedenimdeki tüm kaslar kilitlendi.

O?..

Burnunu şakağıma sürterek bir soluk daha aldı.

"Ne yapıyorsun?" Yana çekilerek aramıza mesafe koydum. "Beni *kokluyor* musun?"

Kieran gözlerini kısarak doğruldu. "Sen... Farklı kokuyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki? Bu konuda sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Gözleri parlarken beni duymuyor gibiydi. "Şey gibi kokuyorsun..."

"Bir daha Casteel gibi koktuğumu söylersen suratına yumruk atarım" diye söz verdim. "Sertçe."

"Onun gibi kokuyorsun ama bahsettiğim bu değil." Başını iki yana salladı. "Ölüm gibi kokuyorsun."

"Vay canına. Teşekkürler. Ama kokuyorsam da bu benim suçum değil."

"Anlamıyorsun." Kieran bir süre daha bana baktı ve sonra arkasını dönerek merdivenlerden tekrar çıkmaya başladı.

Hayır. Anlamıyordum ve gerçekten anlamak istemiyordum.

Tuniğimin kolunu kokladım. Şey gibi kokuyordu... Kavrulmuş et gibi.

"Daha önce, hiçbirine karşı sempati duymadığını söylemiştin" dedi, ben onu takip ederken.

"Bu değişmedi" dedim. "Benim ölmemi istediler." Merdiven boşluğundan çıkıp kapalı geçide çıktık. Nemli, soğuk hava bizi karşıladı. "Ama Bay Tulis'e acımadan edemiyorum."

"Acımamalısın."

"Evet, biliyorum." Sert rüzgâr karşısında titreyerek çenemi aşağı eğdim. "Ona ikinci bir şans verildi. Bunu çöpe attı. Yaptığı bu seçime ve karısıyla oğluna acıyorum. Ve sanırım şu anda o duvarda olan herhangi birinin ailesi için de üzülüyorum."

Kieran yanıma gelerek rüzgârın şiddetini kendi üstüne aldı. "Ailelere acımak yerinde bir davranış."

Şaşkınlıkla durdum ama hiçbir şey söylemedim.

"Ne?"

"Bir şey yok" diye mırıldandım.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Merhamet duygum olmadığını mı düşünüyorsun?"

Aşağıdaki bahçeye baktım. Ay ışığında ince bir kar tabakası parlıyordu. Daha ileride, her yeri saran ormanın koyu karanlığından başka bir şey görmedim. İleriye bakmak ve Elysium Tepeleri'nden çıkarılan kireçtaşı ve demirden inşa edilmiş devasa bir duvar olan Sur'u görmemek garipti. Durgun New Haven şehrinde de bir tane vardı ama hem Masadonya'dan hem de Carsodonia'dan alışık olduğumdan çok daha küçüktü.

"Nelere muktedir olduğunu bilmiyorum" diye itiraf ettim, rüzgar şiddetini artırıp örgümden kurtulan saçlarımı havaya savururken tırabzanın serin ahşabına dokunarak. "Kurtlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Hayvan olan yanım insani yanımı yok etmiyor" diye yanıtladı. "Benim de duygularım var."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Öyle demek istemedim. Ben sadece..." Sustum. Ne demek istemiştim? "Sanırım öyle demek *istedim*. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Ne de olsa pek fazla kurtla tanışmış sayılmazsın" diye mantık yürüttü.

"Evet ama bu bir bahane değil." Tek elimle tırabzanı sıkıca kavradım. "Tanışmadığım ve hakkında hiçbir şey bilmediğim birçok farklı insan var. Bu, varsayımlarda bulunmanın uygun olduğu anlamına gelmez."

"Doğru" dedi ve neredeyse utancımdan yerin dibine girecektim. Atlantia halkı hakkında kaç kez varsayımlarda bulunmuştum? Alçalmışlar hakkında? Önyargılar öğretilirdi ve öğrenilirdi. Belki bu benim hatam değildi ama bu onu kabul edilebilir kılmazdı.

Ama Casteel, Landell'ı öldürürken o masadaki hiç kimse kılını bile kıpırdatmamıştı. Bu onlar hakkında ne söylüyordu? "Bu gece

yaşananlar çok sık olur mu?"

"Hangi kısmı? Evlilik teklifi mi, yoksa açık kalp ameliyatı mı?"

Kieran'a karanlık bir bakış attım. "Landell."

Bir an beni inceledi ve sonra bakışları bahçeye ve ağaçlara döndü. "Pek değil. Bunu henüz görmüyorsan ya da görmek istemiyorsan bile Cas cani bir zorba değildir. Dürüst olmak gerekirse, herhangi birinin onu sorgulaması nadir bir olaydır. Yaptığı ya da yapmadığı şeyler her zaman makul olduğu için değil, istediğini elde etme veya değer verdiği kişileri güvende tutma yetkisini kabul ettirmek için elini kana bulamaktan rahatsız olmadığı için."

Casteel'in sık sık kalp sökmediğini bilmek beni bir nebze olsun rahatlamıştı. Bu iyi bir şeydi... Sanırım. Yine de, onun değer verdiği kişiler kategorisine girdiğime inanmaya cesaret edemedim. Ben sadece onun ihtiyacı olan biriydim.

"Cas'in yaptığı, Landell'ın onu sorgulamasıyla ilgili değildi." Kieran vücudunu bana döndürdü. "Landell'ın Prens'in seni nasıl ve neden seçtiğini anlayamaması kadar basit de değildi. Cas'e meydan okumasıyla ilgili bile değildi. Atlantisliler ve kurtlar evlerini korumak için her şeyi yaparlar ve Landell'ın seni bir tehdit olarak gördüğü açıktı" dedi Kieran ve Landell'ın, topraklarının küçülmesi ve işe yaramaz hale gelmesi ile ilgili endişeleriyle ne alakam olduğunu merak ettim. "Cas yaptığını yapmakta haklıydı. Eğer yapmasaydı, Landell o çektiği hançeri fırlatacaktı. Aynısını yapmak isteyecek başkaları da olacaktır."

Korku kemiklerime yerleşti. "Öyleyse Landell sadece bir uyarı mıydı? Daha kaç uyarı yapılması gerekecek?"

"Gerektiği kadar."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu? Bazıları senin arkadaşın, değil mi?"

"Eğer birisi Cas'in önünde seni aşağılayıp tehdit edecek kadar aptalsa, muhtemelen daha en başta yakınlık kurmayacağım biridir."

Buna neredeyse gülecektim ama bunların hiçbiri komik değildi. "Herkes bir an çok duygu yüklü ve sonra tamamen duyarsız görünüyor."

"Ne hissettiğimi anlamak için duygularımı hissetmeye çalışmadın mı?" diye sordu Kieran, beklenmedik bir şekilde. Bakışlarım ona kaydı.

Sonra, ölmekte olan bir muhafızın acısını dindirmek için yeteneğimi kullandığımda Kirean'ın da yanımda olduğunu hatırladım. Yine de, yeteneklerimi saklamak ve onlardan hiç bahsetmemek için bu kadar zaman harcadıktan sonra bunu herhangi biriyle tartışmak tuhaftı.

"Cas bana bunun sadece acıyı hissedip hafifletebilmenle başladığını söyledi. Ama aynı zamanda değiştiğini de söyledi."

Başımla onayladım. "Çok kısa bir süre önce değişti. Nedenini bilmiyorum. Düşes'e bunu sordum çünkü ilk Bakire'nin de aynısını yapmış olabileceğini düşündüm." Gerginlik boynuma tırmandı. Düşes Teerman bana ilk Bakire'nin yeteneğinin de acıyı hissetmekten duyguları okumaya dönüştüğünü ve bu değişimin onun da benim gibi Yükselişine yakın olmasından kaynaklandığını söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, ilk Bakire hakkında çok az şey biliniyordu. Adı ya da hangi çağda yaşadığı bile bilinmiyordu. Ama Düşes, Karanlık Olan'ın ilk Bakire'yi öldürdüğünü ima etmişti.

Casteel.

Titredim ve bunun soğukla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. "Duygularını okumaya çalışmadım. Bunu yapmak mahremiyete tecavüz etmek gibi hissettirdiği için yapmamaya çalışıyorum."

"Belki de mahremiyete tecavüzdür" dedi Kieran. "Ama aynı zamanda insanlar karşısında sana üstünlük de sağlayacaktır."

Sağlayabilirdi.

"Sence başkalarına söylemiş midir?" diye sordum.

"Cas mi? Hayır. Başkaları senin hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi" diye yanıtladı ve cevabı karşısında kaşlarım havaya kalktı. "Başkalarının hissettiklerini hissedebilen canlı bir Atlantisli tanımıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Henüz emin değilim." Yürümeye başladı. "Geliyor musun? Yoksa burada kalıp bir buz küpüne dönüşmeyi mi planlıyorsun?"

İç çekerek tırabzandan uzaklaştım ve kapının önünde durduğu yere gittim.

Cebinden bir anahtar çıkardı. "Yeteneğin özellikle Cas ile ilgilenme konusunda sana yardımcı olacaktır."

"Onunla ilgilenmek gibi bir niyetim yok."

Kapıyı açık tutarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Şöminenin sıcaklığıyla ısınan odaya girdim. "Ama onun seninle ilgilenmek gibi bir niyeti var."

Et bıçağını tuniğimin altına saklayarak Kieran'ın karşısına geçtim. "Yani beni kullanmak gibi bir niyeti olduğunu söylüyorsun."

Başını yana eğdi. "Ben öyle demedim, Penellaphe."

"Neden? Kardeşinden gerçekten vazgeçtiğini mi düşünüyorsun? Ben öyle düşünmüyorum. Kraliçe'nin favorisi olduğumu bile söyledi" diye tükürdüm, son iki kelime dilimde asit tadı bırakırken. "Bu evlilik olayı, kardeşini geri alma planının bir parçası olmalı. Gerçi neden masada bunu itiraf etmedi, hiçbir fikrim yok."

"İkinizin de gerçeği bildiğini sanmıyorum."

Sırtım kaskatı kesildi. "Bu da ne demek oluyor?"

Kieran bana baktı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki içimdeki huzursuzluk üçe katlandı. "Sana Yükselmişler hakkındaki gerçeği söyledi, değil mi?"

Bütün bunların söylediklerleriyle ne ilgisi olduğundan emin değildim ama cevap verdim. "Yükselmişler... Onlar aslında vampir ve bana öğretilen –Solis'teki herkesin inandığı– her şey bir yalan. Tanrılar, Kral Jalara ve Kraliçe Ileana'yı asla kutsamadılar. Hatta Tanrılar bile..."

"Hayır, tanrılar gerçek. Onlar *bizim* tanrılarımız ve şimdi dinleniyorlar" diye düzeltti. "Yükselmişlerin kutsanmış olmadığını biliyorsun. Bir Craven tarafından ısırılanlar kadar lanetliler. Sadece onlar gibi çürümüyorlar. Bunu biliyorsun ama anlıyor musun?"

Sözleri göğsüme inen bir yumruk gibiydi. "Abim..." diye başladım ama hemen sustum. Ian hakkında konuşmama gerek yoktu. "Anlıyorum."

"Cas'in Yükselmişler hakkında söylediklerine inanıyor musun?"

Cevap vermeden ateşe baktım. Bir yandan, Casteel'in iddia ettiği şeyin kanıtını görmüştüm; tenine dağlanmıştı. Yükselmişler, kardeşini esir almadan önce Casteel'i tutsak etmişlerdi. Casteel işkence görmüş ve benimle paylaştığı birkaç küçük ayrıntıya dayanarak son derece korkunç olduğunu bildiğim şeyleri yapmaya zorlanmıştı.

Bunu düşündüğümde hissettiklerim, iğrenme denemeyecek kadar ağır ve nahoştu. Casteel'in kardeşinin o kurtarılırken yakalandığını bilmek, kalbimdeki acıyı sadece artırıyordu.

Casteel'e kızabilirdim.

Ondan nefret bile edebilirdim.

Ama bu, Casteel'in geçmişte yaşadığı ve kardeşinin şu anda çektiği tüm acılar yüzünden çığlık atmak istemediğim anlamına gelmiyordu.

Bu tüm Yükselmişlerin kötü olduğu anlamına mı geliyordu? Abim de dâhil olmak üzere hepsinin? Kanıtını gördüklerime inanıyordum. Ama Casteel... Ağzından çıkanların yarısından fazlasına güvenemezdim ve tüm Atlantisliler de tamamen masum değildi.

"Eğer ona inanıyorsan, o zaman neye geri dönmek için savaşıyorsun?" diye sordu Kieran ve bakışlarım onunkilere kaydı. "Cas'i reddederek yaptığın şey bu değil mi?"

"Onunla evlenmeyi reddetmemin Yükselmişlerle hiçbir ilgisi yok, her şey onunla ilgili" diye karşı çıktım. "Bana *her konuda* yalan söyledi."

"Her konuda yalan söylemedi."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Biliyor musun? Buna cevap bile verme. Bir önemi yok. Önemli olan, ona ve sayısız insana bu korkunç şeyleri yapan insanlara beni bir fidye olarak vermeyi planlaması. Beni büyük ihtimalle ölene kadar bir kan torbası olarak kullanacak insanlara teslim etmeyi planlıyor. Ve *eğer* bu planlar değiştiyse bile, bunun tek nedeni sadece yarı Atlantisli olduğumu fark etmesi. Bu nasıl daha iyi olabilir? Onunla neden evleneyim ki?"

"Neden fidye olarak vermeyi planladığı biriyle evlensin ki?" diye sordu Kieran.

"Kesinlikle!" Dikkatimi Kieran'ın arkasındaki karanlık geceye yönlendirirken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu konuşmayı neden yaptığımızı bile bilmiyorum."

Kieran tekrar sessizliğe büründü. "Gördüğün onca şeyden sonra bile hiç korkmuyormuş gibi onu kışkırtıyorsun."

"Ondan korkmalı mıyım?" diye sordum. İnanılmaz derecede aptal olan yanım neredeyse cevabı bilmek istemiyordu. Sırlarım,

arzularım, bedenim, kalbim... Hayatım konusunda Hawke'a güvenmiştim. Ona *her konuda* güvenmiştim ve onunla ilgili hiçbir şey gerçek değildi. Hawke ismi bile.

Kendimi ona kaptırmıştım ve ihanetine rağmen kapılmaya devam edeceğimden korkuyordum. Korktuğum sadece *huydu*.

"Bazılarının affedilmez bulabileceği şeyler yaptı. Uykularını kaçıracak ve uyandıktan çok sonra bile seni kâbuslarla baş başa bırakacak şeyler. Karanlık Olan adıyla anılmaktan nefret ediyor olabilir ama bu ismi hak etti." Omurgamdan aşağıya bir ürperti inerken, Kieran'ın solgun gözleri benimkilerle buluştu. "Ama senin, ve sadece senin, tüm krallıklarda asla korkmak zorunda olmadığın tek şey o."

3.BÖLÜM

Kieran'ın sözleri beni rahatlatmak için söylendiyse bile tam tersini yapmıştı.

Kaçamayacağım kadar küçük olan dar pencerenin önünde volta atarken kapıya baktım. Dışarıdan kilitlenmişti.

Tıpkı bir hücre gibi.

Pencerenin önünden bir kez daha geçerken ellerimi yumruk yaptım; öfke her daim var olan huzursuzluğa karışıyordu. Bunun nedeni, Kieran'ın Casteel'in Karanlık Olan unvanını kazanmasıyla ilgili söyledikleri değildi. Casteel'in Masadonya'dan bizimle birlikte gelen muhafız Phillips'i ne kadar soğukkanlı bir şekilde öldürdüğünü gördükten sonra, bu lakabı nasıl aldığını zaten biliyordum. Landell'ı öldürdüğünü görmek, tereddüt etmeden öldürebileceğinin –ve öldüreceğinin– yalnızca başka bir kanıtıydı, ancak...

Aniden durdum. Ben de tereddüt etmeden öldürebilirdim. Bunu Lord Mazeen ile kanıtlamamış mıydım? Jericho ve diğerleri peşimden geldiğinde öldürmeye hazırdım. Bakışlarım ellerime kaydı. Onlar da kana bulanmıştı ve bunun sadece nefsi müdafaadan ya da hayatta kalma zorunluluğundan olduğunu söyleyemezdim. Lord Mazeen bunu hak etmişti. Söz konusu *derslerim* olduğunda o da Dük ile aynı sapkın neşeye sahipti ama ona aniden saldırdığımda bana saldırmamıştı. Muhafızım ve arkadaşım olan Vikter son nefesini verirken, ona hakaret etmişti ve bu yüzden ona yaptıklarım için birazcık bile suçluluk hissetmiyordum. Vampir olmasaydı bile yine de bir canavardı. Belki de bu yüzden Casteel'in koridorda yaptıklarına şaşırmamıştım.

Ve bu muhtemelen bende bir sorun olduğu anlamına geliyordu. Her halükârda, beni asıl öfkelendiren, Kieran'ın kapıyı kapatmadan önce söylediği şeydi.

Casteel'in korkmak zorunda olmadığım tek kişi olduğu.

Kieran daha fazla yanılamazdı.

Yatağa baktım ve midem sanki Sur'un kenarında duruyormuşum gibi düğümlendi. Bizi neredeyse görebiliyordum, uzuvlarımız birbirine dolanmış ve vücutlarımız birleşmişti. Boynumdaki ısırık izine dokunduğumda içimden bir sancı geçti. Titredim, sonra bir tiksinti ya da korku belirtisi aradım. Hiçbirini bulamadım.

Beni ısırmıştı.

Isırığı acıtmıştı ama sadece ilk başta ve sadece birkaç saniyeliğine. Sonra... Sıvı ısıda boğuluyormuş gibi hissetmiştim. Hayatımda hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim; böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Ama ormanda üzerimize kar yağarken yaptıklarımıza yol açan, ısırığın etkileri değildi. Ona olan ilgim yüzünden bedenlerimiz bir araya gelmişti. Çünkü onun için hissettiklerim, onun ne ve kim olduğu gerçeğinden çok daha büyüktü. Hayatının bu noktasına nasıl geldiğini ve şu anda yaptıklarını neden yaptığını anlama ihtiyacı hissetmeme neden olan şey buydu. Kollarındayken hissettiğim mutluluk – dudakları tenime değdiğinde ve sadece birbirimizle konuşurken hissettiğim huzur– dışında her şeyi unutma arzusunu körükleyen şey buydu.

Ama onun yanında güvende değildim.

Casteel bana elini bile kaldırmamış olsa dahi, onun ne olduğunu unutamazdım. Nelere sebep olduğunu. Vikter'ın ölümü Casteel'in kılıcının ucuyla gerçekleşmemiş olabilirdi ama onu takip edenlerin kör bıçaklarıyla gelmişti. Peki, ya Ayin'deki saldırı sırasında ölen Bekleyen Leydiler Loren ve Dafina? Yükselecekleri için çok heyecanlıydılar ama gerçeği bildiklerine şüpheliydim. Büyük ihtimalle isimlerini bile bilmeyen Alçalmışlar tarafından bu şekilde öldürülmeyi hak etmemişlerdi. Bu ölümler de Casteel'in elinden gerçekleşmemişti ama eylem onun adına yapılmıştı. Bunların herhangi biri için onu nasıl affedebilirdim?

Ve onu her düşündüğümde canımı yakmaya devam eden şey, özgürlüğü ne kadar çok istediğimi bilmesiydi. Sadece kendim için seçim yapabilme şansına sahip olmayı ne kadar çok istediğimi. Bu ister istediğim bir yere yürümek isterse peçemi açmak ya da istediğim kişiyle konuşmak kadar basit bir şey olsun. Veya vücudumu kiminle paylaştığımı seçmek kadar önemli bir şey. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve onu elimden almaya çalışıyordu. Kalbim öyle büyük bir acıyla burkuldu ki biri göğsüme bir hançer saplamış gibi hissettim.

Benim için ne hissediyor olabilirdi ki?

Kalbim *acıyordu*, sanki ölmüş birinin yasını tutuyormuşum gibi. Aslında bir bakıma *öyleydi*. Hawke'ın yasını tutuyordum ve hâlâ hayatta olup nefes alması önemli değildi. Güvendiğim Hawke, sırlarımı paylaştığım adam gitmişti. Yerine Prens Casteel Da'Neer gelmişti ama yine de ona ilgi duyuyordum. Hâlâ o arzuya, ihtiyaca sahiptim ve...

Bu yüzden benim için herhangi bir krallıktaki en tehlikeli kişiydi. Çünkü kardeşini kurtarmak için beni kullanmayı, onu elli yıl boyunca esir tutan ve şimdi de kardeşini tutsak eden Yükselmişlere geri vermeyi planladığından şüphe etmiyordum.

Düşüncelerim Kraliçe Ileana'ya kayarken göğsümdeki baskı arttı. Annem ve Kraliçe çok yakındılar. Öyle ki annem Yükseliş yerine babamı seçtiğinde Kraliçe buna izin vermişti. Bu hiç duyulmamış bir şeydi. Daha da nadir olan, Craven saldırısından sonra Kraliçe'nin bana kendi çocuğuymuşum gibi bakmasıydı. Sargılarımı değiştirmişti, saldırının kâbusları geldiğinde benimle oturmuştu ve tek istediğim annemle babamın kollarında olmakken bana sarılmıştı. Diğerleri eldivenli ellerinin arkasında fısıldaşırken, yaralardan utanmamayı bana ilk öğreten oydu. O yıllarda ve ben Masadonya'ya gönderilmeden önce, bir bakıcıdan çok daha fazlası olmuştu.

Ve Casteel'e göre, onu Kraliyet Arması ile damgalayan da oydu.

Yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında Kraliyet Bahçeleri'nde dolaşırken elimi tuttuğunu kolayca hatırlayabiliyordum. Sabrı ve nezaketi hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu ama benimkini tutan

o el, Casteel'in derisini kesmişti. Casteel'in söyledikleri doğruysa, annemin küçük bir kızken bizim geçtiğimiz yollarda dolaştığına dair hikâyeler anlatan o yumuşak ses aynı zamanda tüm krallığa kana bulanmış yalanlardan başka bir şey söylememişti. Casteel doğruyu söylüyorsa, insanların onun ve onun gibilerin yarattığı yaratıklara karşı hissettiği korkuyu her bir ölümlüyü kontrol etmek için kullanmıştı.

Ve eğer hepsi doğruysa, o halde Kraliçe tüm bu zaman boyunca yarı Atlantisli olduğumu biliyor muydu?

Tanrım, tüm bunlara kafa yormak çok zordu. Peki, ya Ian? O nasıl Yükselmiş olabilirdi? Casteel, Ian'ın sadece geceleri görüldüğünü söylemişti ve Ian'ın *yükseldiğine* inanıyordu. O zaman yemekte konuşulanlar doğru muydu? Ian benim üvey kardeşim miydi? Ebeveynlerimden birinin başkasından çocuk yapacağına inanmakta güçlük çekiyordum. Birbirlerine olan aşkları... Şey, insanların sadece kendileri için bulmayı umdukları türdendi.

Ya da tamamen saflık ediyor olabilirdim. Çünkü Ian onların çocuğu değilse, onu nereden bulmuşlardı? Yol kenarında falan mı?

Casteel muhtemelen aptallık ettiğimi düşünecekti.

Ne düşündüğü umurumda falan değildi. Kraliçe'nin ne bildiği ve Ian'ın üvey kardeşim olup olmadığı önemli değildi. Bakışlarım tekrar kapıya döndü.

Kaçmak zorundaydım.

Casteel'in koridorda asılı bıraktığı uyarıya rağmen, halkının beni hâlâ Yükselmişlerin sembolü olarak gördüğü açıktı. Landell'ın benim atalarımın Atlantia halkı için hiçbir önemi olmadığını söylerken yalan söylediğini sanmıyordum. Yeni gelenlerin diğerlerinden farklı bir şey isteyeceğinden şüpheliydim. Alastir, etrafta dolaşmak yerine bir hücrede olmam gerektiğine inanıyor gibiydi.

Sanki bunu yapmaya iznim varmış gibi.

Ve beni Atlantia'ya götürdüğünde –eğer Casteel'in planladığı gerçekten buysa– etrafım onlarla çevrili olacaktı ve daha da tehlikeli bir konumda olacaktım.

Atlantia'yı düşündüğümde midemde küçük bir heyecan fidanı kök saldı. Krallığı görmek istiyordum. Muhtemelen hayatımda

neredeyse hiçbir şey görmediğim içindi. Ama var olmaması gereken bir yere bakabilmek? Bu, çok az insanın yapabileceği bir şeydi.

İç çekerek bu duygu ve düşünceleri bir kenara ittim. Casteel beni Atlantia'ya götürmeyi başarırsa kaçma şansım olmazdı.

Kieran, Yükselmişlere dönmek için Casteel ile savaştığımı varsaymakla hata etmişti. Abime dönmek için onunla savaşıyordum.

Ian'a ulaşmam gerekiyordu ama bu benim koşullarımla olmalıydı. Eğer bir şekilde Casteel'in beni değiş tokuş etmesine yetecek kadar uzun süre yaşamayı başarabilirsem, bir kafesten diğerine geçmiş olacaktım. Bu sadece son çare olarak başvurulabilecek bir seçenek olabilirdi. Bu yüzden Ian'a kendi yöntemlerimle ulaşmam gerekiyordu.

Peki, sonra ne olacaktı?

Yükselmişler arasında güvende olamayacağımı biliyordum ama bir tür hayat kurmaya çalışabileceğim uzak köyler ve kasabalar *vardı*.

Yavaşça elimi yüzüme kaldırdım, parmaklarım en uzun yara izini buldu. Saklanmak zor olurdu, değil mi? Yine de denemek zorundaydım. Çünkü yüzümü bir daha saklamayı reddediyordum. Bu şekilde yaşayamazdım.

Ama bu, yakalanmadan ya da öldürülmeden nasıl kaçacağıma ve başkente nasıl gideceğime karar verene ve Ian'ı bulana kadar geçmeye bile başlayamayacağım bir köprüydü.

Yükselmişlerden birlikte kaçacaktık. Çünkü Ian benim öz kardeşim olmasa ve Yükselmiş olsa bile diğerleri gibi olamazdı. Buna inanmayı reddediyordum. Masumlardan ve *çocuklardan* beslenmesine imkân yoktu. Tüm Yükselmişlerin kötü olmasına imkân yoktu. Bazıları son derece normal görünüyordu.

Ama Ayin sırasında tanrılara verilen üçüncü oğul ve kızlardan beslenmedilerse, o zaman nasıl hayatta kalmışlardı? Kana ihtiyaçları vardı. Aksi takdirde, Yükselişten önce aldıkları ölümcül yaralar yüzünden eninde sonunda öleceklerdi. Ian bir at kadar sağlıklıydı ama Yükselmek için bir Atlantisliden beslenmeden önce neredeyse tüm kanının akıtılması gerekiyordu. Bu onu öldürürdü ve eğer beslenmezse *yine de* ölebilirdi.

Ian'ın neye dönüşüp dönüşmediğini kendim görmek istiyordum. Ona yardım etmek için elimden geleni yapardım. Ama ya başkalarını avlayan bir canavara dönüştüyse? Çocukları avlayan? O zaman ne olacaktı? Kalbim sıkıştı ama derin ve yavaş bir nefes aldım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Onun için buna bir son vermek zorunda kalacaktım ve bunu *yapardım*. Çünkü Ian nazik ve hassas ruhlu biriydi; her zaman da öyle olmuştu. Hayatının geri kalanında masal anlatmak isteyen bir hayalperestti. Kaderinde canavar olmak yoktu. Bu kadar kötü bir şey olmak istemesine imkân yoktu. Onun için bu kâbusu sona erdirmek, yapılacak en onurlu hareketti.

Bu bir yanımı öldürecek olsa bile.

Kaslarım harekete geçmek için gerildi ve oda eskisinden üç kat daha küçük göründü. Burada durup hiçbir şey yapmadan, bu düşüncelerle bir dakika daha geçiremezdim.

Casteel'e karşı koyabileceğimden emin değildim.

Casteel haklıysa, Atlantia'da hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

Ama abimi bulabilirdim.

"Ve bu odada lanet bir dakika daha geçirmeyeceğim" dedim yüksek sesle, kapıya ilerleyerek. Kulağımı dayayıp dışarıdan gelen sesleri dinledim. Hiçbir şey duymayarak parmaklarımı tahtaya vurdum. "Kieran?"

Sessizlik.

Kieran kapının yanında nöbet tutmuyordu. Muhtemelen güvenli bir şekilde odaya tıkılmış olduğumu düşünüyordu. Kapıyı tekmeleyip kırabilmem ya da aptal, anlamsız pencereden çıkabilmem mümkün değildi. Muhtemelen çıkış yolu olmadığını düşünüyordu. Ki zaten yoktu da, tabi bana kilit açmayı öğreten bir abim olmasaydı.

Arkamı dönerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Masadaki et bıçağını alıp kapıya geri döndüm. Bıçak, sapına doğru kalınlaşıyordu ancak ucu kilidin içine sığacak kadar inceydi.

Diz çökerek bıçağın ucunu anahtar deliğine soktum. Ian bana bıçağı nasıl oynatacağımı öğretmişti; sağa ve sola basınç uygulayacak, hafif bir tık sesi duyana kadar bunu tekrarlayacaktım. Teerman

Kalesi'nin, görünmeden girip çıkmamı sağlayan hizmetkâr girişinin bulunduğu eski kısmına taşınmayı istemeden önce, Ian'ın okula gitmesine, oyun oynamasına ve diğer her şeyi yapmasına izin verilirken ben sık sık yatak odama kilitlenirdim. Kilit açmayı nasıl öğrendiğini bana hiç anlatmamıştı ama birçok öğleden sonrasını bana ders vermekle geçirmişti.

Ben bıçağı anahtar deliğine sokarken, *"Sabırlı olmalısın, Poppy"* demişti yanıma diz çökerek. Elini benimkinin üzerine koyarken gülmüştü. *"Ve nazik. Ona bir koçbaşı gibi yaklaşamazsın."*

Bu yüzden sabırlıydım ve naziktim. Mandalı bulduğumu belli eden hafif tıkırtıyı duyana kadar bıçağı oynattım. Diğer elimle kapının kolunu tuttum ve mekanizma yerinden oynayınca derin bir soluk verdim. Bıçağı saat yönünün tersine döndürürken elimi sabit tuttum.

Kol döndü ve kapı gıcırdayarak açıldı. Dışarıya, boş geçide bakarken içeri soğuk hava girdi.

Kapıyı kapatıp gözlerimle odayı tararken içime bir sevinç dalgası çarptı. Deri çanta çoktan yanımda getirdiğim az eşyayla doluydu. Çantayı almaya gittim ama bakışlarım yatağa, birinin giymem için yatağın üzerine bıraktığı pazen geceliğe kaydı. Onu yataktan alıp çantaya koymak üzereyken, üstte duran bıçak kılıfını gördüm. Çabucak, onu bacağıma bağladım ve bıçağı içine soktum; kurt kemiği ve kan taşından yapılmış hançerim aklıma gelince acıyla nefes aldım. Hâlâ ahırda, saman yığınlarının altında duruyor olabilir miydi?

Geceliği çantaya tıktım ve sonra kayışı başımın üstünden geçirip göğsüme astım. Ardından kürkle kaplanmış ağır pelerini aldım. Masadonya'dan ayrılırken göze çarpmayacağı için seçilmiş koyu kahverengi bir pelerindi. Kalbim küt küt atmasına rağmen, pelerini omuzlarıma attım ve yakasındaki düğmeleri sağlam parmaklarla iliklediim. Odada, pencerenin altındaki masada duran likörden başka erzak olmasını dileyerek eldivenlerimi taktım. Ama daha önce de aç kalmıştım, genellikle Dük Teerman yaptığım ya da yapmadığım bir şey yüzünden hayal kırıklığına uğradığında. Yani yemek yemeden idare edebilirdim.

Pek bir planım yoktu ve çevredeki bölgeler hakkında bilgim sınırlıydı ama doğuya seyahat etmenin beni Skotos Dağları'na yaklaştıracağını biliyordum. İddialara göre, Atlantia, bulutlarla kaplı tepelerin ve puslu vadilerin ötesinde uzanıyordu. Eğer kasabadan geçersem, Masadonya'ya giden yolu takip edebilirdim ama bu beni doğruca Kan Ormanı'na götürürdü. Güneybatıya gidip ormandan geçersem, eninde sonunda ulaşacağım yer... Neresiydi orası? Şehrin Atheneum'unda gördüğüm haritalardan birini hatırlamaya çalışırken burnumu kırıştırdım. Eskimişti, mürekkebi solmuştu ama bir köprü çizilmişti...

Whitebridge.

Whitebridge şehri güneydeydi ama yürüyerek ne kadar sürede gidileceğini bilmiyordum. Atlarla ilgili tecrübesizliğime lanet ederek kapıyı açtım. Geçit hâlâ boştu, dışarı çıkarak kapıyı arkamdan kapattım. Dışarıdan kilitleyebilirdim ama bunu yapmak için gereken süre, birinin kapıyı açması için gereken saniyelere değmezdi.

Sırtımı duvara yapıştırarak merdiven boşluğuna koştum. Kapının hemen önünde durarak yaşam belirtisi olup olmadığını dinledim. Hiçbir şey duymayınca kapıdan girdim ve merdivenlerden aşağı koştum, sahanlığa ulaştığımda gerçeküstü bir deja vu hissi yaşadım. Casteel'i bıçakladıktan sonra yaptığım gibi, dışarı çıkan kapıya döndüm.

Pelerinin kapüşonunu çektikten sonra kapıya uzanıp onu yavaşça açarken, bunun farklı bir sonuç doğurmasını umdum.

Bahçeye adımımı attığımda ince kar tabakası botumun altında çatırdadı, ses ufacıktı ama benim kulaklarıma gök gürültüsü gibi geldi. Derin bir nefes alarak, Sur'a gizlice çıkarken ya da kalede ve şehirde kimselere görünmeden dolaşırken bir kez bile yakalanmadığımı kendime hatırlattım... Ta ki Casteel'e kadar.

Şu anda bunu düşünmeyecektim. Birçok kişinin burnunun dibinden gizlice kaçmakta ne kadar başarılı olduğumu düşünecektim.

Bunu yapabilirdim.

Sağa, ahırlara bakarken nefesim küçük, puslu bulutlar halinde çıkıyordu. Hançer gerçekten orada olabilir miydi?

Gerçekten kontrol edecek kadar aptal olabilir miydim?

Evet?

O hançer... Benim için her şey demekti. Ama Ian daha önemliydi, *özgürlüğüm* daha önemliydi. Ahıra gitmek çok büyük bir riskti. Orada seyisler olurdu, Alçalmışlar ve hatta muhtemelen Atlantisliler ya da kurtlar.

O *kadar* aptal değildim.

"Lanet olsun" diye mırıldandım ve sonra duvardan uzaklaştım. Gölgelerin içine koştum, yanan meşalelerden ve alevlerin sarı parıltılarından kaçınırken pelerinimin kenarları arkamda dalgalanıyordu.

Gümüşi ay ışığı parçalanana kadar ormana gittiğimi bile fark etmemiştim. Yavaşlamadım. Kaleyle arama mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya devam ederek hiç olmadığı kadar hızlı koştum. Botum açıkta kalan bir köke takılıp beni sertçe yere indirdiğinde, dizlerim donmuş zemine çarptı. Ama yine de ayağa kalktım, acıyı ve soğuğu, yanaklarımı yakan nemli havayı görmezden gelerek biraz daha koştum. Yan tarafımdaki hafif ağrı beni yavaşlamaya zorlayan bir sancıya dönüşene kadar koştum. O zamana kadar, ne kadar yol kat ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ağaçlar seyrelmişti ve karla kaplı zemine hiç el değmemiş gibi görünüyordu.

Nefes nefese kalmış bir halde yan tarafımı ovuştururken ileriye atıldım. New Haven ve Whitebridge arasındaki mesafe atla bir günden fazla sürmezdi. Peki, yürüyerek? Bir buçuk gün, dinlenirsem belki iki gün sürebilirdi. Oraya vardığımda, başkente seyahat eden bir sonraki grubu bulabilirdim. Şansım yaver gidebilirdi. Belki de uzun bir bekleyiş olmazdı. Peki, ya aksi olursa? Whitebridge'in de New Haven gibi Alçalmışlar tarafından kontrol edildiğinden endişelensem de devam etmek zorundaydım. Kim olduğumu anlarlar mıydı? Sanmıyordum. Çok az insan yaralı olduğumu biliyordu. Ama Casteel haber salarsa, tıpkı Yükselmişlerin bir sonraki ileri karakolda görünmediğimizde yapacağı gibi, tanınırdım. Bildiğim kadarıyla Whitebridge'de durmayı planlamamıştık ama Düşes'le paylaşılan planlar gerçek değildi. Ama kimliğimi kullanabilir miydim? Herhangi bir ölümlüye ya da Yükselmişlere Bakire olduğumu kanıtlayabilirsem, o zaman başkente güvenli bir

seyahati garantiye alabileceğimden emindim ve sonra başkente girince kaçabilirim. Bu bir riskti ama bununla ilgili hiçbir şey güvenli değildi. Bu ormanda nelerin yaşadığını sadece tanrılar bilirdi. Bende bu şans varken, çok büyük ve çok aç ayılardan oluşan huysuz bir aile yaşıyor olabilirdi. Daha önce hiç ayı görmemiştim, bu yüzden bir tanesi yüzümü kemirmeden önce görülmesi harika bir manzara olurdu. Ama en azından...

Devrilen bir ağacın üzerine tırmanırken, bir dalın kırılması beni durdurdu. Aşağı baktığımda, pürüzsüz kardan ve çam iğnelerinden başka bir şey görmedim. Başka sesler duymak için kulaklarımı dört açarken nefesimi tuttum. Tüylerim diken diken oldu. Bir çatırdama sesi daha geldi, bu sefer daha yakındı.

Kendi etrafımda dönerek, kar ve buzun ağırlaştırdığı ağaçları ve aşağı sarkan dalları inceledim. Sesin kaynağı bu muydu? Kırılan dallar mı? Soğuk hava yüzünden gözlerim sulanırken, bu kez daha yavaş bir şekilde daire çizdim. Başım hızla sağa savruldu. Ay ışığının tam olarak nüfuz etmediği daha yoğun, daha derin gölgelere gözlerimi kısarak baktım. Pelerinimin kıvrımlarına uzanarak et bıçağını çıkardım. Gerçekten bir ayı olmamasını umuyordum. Ayıyı öldürmek zorunda kalmak istemiyordum. Neredeyse kahkaha atacaktım çünkü bıçağın bir ayıya zarar vereceğinden şüpheliydim. Gölge karanlığın içinden çıkıp yaklaşırken tüm kaslarım gerildi. Bir insan kadar büyük boyutunu görünce bir adım geriledim, alaca rengi kürkü karla kaplıydı.

Etrafı kolaçan ederek sinsice ilerleyen kurdun kasları açık kahverengi gür tüylerin altında dalgalanırken, kalbim neredeyse duracaktı.

Kieran.

"Lanet olsun" diye hırladım, gırtlağımdaki öfkenin tadını alarak.

Pençelerini kütüğe geçirerek devrilmiş ağaca tırmanırken kulakları dikildi. Çenesini aşağı eğdi, birbirimize bakarken o soluk mavi gözler tetikteydi. Muhtemelen kaçmamı bekliyordu ama bunun benim için iyi bitmeyeceğini biliyordum. Umutsuzluk duygusu, durumdaki adaletsizlik beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Ama yerimde kaldım.

Pes etmeyecektim.

Kalbim kaburgalarıma çarparken, bıçağın sapı eldivenli avucuma battı. "Kaleye geri dönmeyeceğim" dedim Kieran'a. "Beni zorla götürmen gerekecek ve bunu senin için kolaylaştırmayacağım. Seninle dövüşeceğim."

"Dövüş arıyorsan..." Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen ve sonra tüm bedenimin titremesine neden olan bir ses geldi. Kafam hızla sese doğru döndü. "Benimle dövüşeceksin, Prenses."

4. BÖLÜM

Siyahlar içindeki Casteel, avına yaklaşır gibi öne çıkarken kar üzerinde çarpıcı bir siluet çiziyordu.

Kieran'ın yanında durduğunda, sapları kromdan ve bıçakları yakut rengi kan taşından yapılmış iki kısa kılıcını kuşanmış olduğunu gördüm.

Elimde tuttuğum bıçak hiç o andaki kadar acınası hissettirmemişti.

"Sanırım sürekli uzayan nitelikler listesine kilit açmayı da eklemem gerekecek" dedi Casteel. "Ne kadar da Bakire'ye yakışmayan bir yetenek. Ama yine de bu kadar şaşırmamalıyım. Bakire'ye yakışmayan bir sürü yeteneğin var, değil mi?"

Kalbim göğsüme çılgınca çarparken hiçbir şey söylemedim.

"Gerçekten benden kaçabileceğini mi sandın?" diye sordu Casteel yumuşak bir sesle.

Öfke, herhangi bir bıçaktan çok daha keskindi, umutsuzluktan çok daha hoş karşılanmıştı. "Neredeyse başarıyordum."

"*Neredeyse* başarıyor olmanın hiçbir anlamı yok, Prenses. Bunu biliyor olmalısın."

Biliyordum. "O kaleye geri dönmeyeceğim."

"Seni taşımamı mı tercih edersin?" diye teklif etti.

"Yüzünü bir daha görmemeyi *tercih ederim*."

"Şimdi, üçümüz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz." Onun yanında duran Kieran kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı ve bıçağı kurdun suratına fırlatmayı düşündüm. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

Casteel, devrilmiş ağacın üzerine kırık bir dalın üstüne basıyormuş gibi çıkarken tetikte bekledim. "Hiçbir anlaşmayla ilgilenmiyorum. Özgürlüğümle ilgileniyorum."

"Ama ne teklif edeceğimi duymadın." Göğsüne uzanarak kılıçlardan birinin kayışını çözdü. "Dövüş benimle. Kazanırsan, *özgürlüğüne* sahip olabilirsin." Kılıcı tam önüme düşecek şekilde attı.

Kılıca hızlı bir bakış atarak güldüm. "Sanki sana zarar vermeme izin verecekmiş gibi." Başımla Kieran'ı işaret ettim.

Kurdun kulakları havaya dikilirken Casteel başını yana eğdi. "Kaleye geri dön Kieran. Poppy'nin bunun adil olduğunu düşündüğünden emin olmak istiyorum."

"Adil mi?" diye sordum öfkeyle, Kieran bir an tereddüt ettikten sonra devrilmiş ağaçtan aşağı inerken. Bir hayvanın zarafetiyle dönerek aşağı atladı. "Sen bir Atlantislisin. Seninle dövüşmenin neresi adil?"

"Yani kaybetmekten mi korkuyorsun? Yoksa benimle dövüşmekten mi korkuyorsun?"

"Asla" diye yemin ettim.

Gözleri sıcak bir altın renginde parlarken sırıttı. "O zaman dövüş benimle. Daha önce ne dediğimi hatırlıyor musun? Benimle savaşmanı istiyorum. Bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Bundan zevk alıyorum. Bunların hiçbiri yalan değildi. Saldır bana."

Elbette, ne dediğini hatırlıyordum ama onu yenebilmemin hiçbir yolu yoktu. Bunu biliyordum. Bunu *biliyordu*. Ancak tüm hayatımı bir kafeste geçirmişken başka bir kafese geri dönmem de mümkün değildi.

Gözlerimi ondan ayırmadan bıçağı tekrar kınına soktum ve pelerini çıkararak yere düşmesine izin verdim. Sıcaklığını hemen aradım ama kıyafet tehlike yaratırdı. Çantayı da çıkarıp pelerinin yanına bıraktım.

Casteel'in kaşlarından biri havaya kalktı. "Kaçarken yanında götürmeyi planladığın tek şey bu mu? Sadece birkaç kıyafet mi? Başka malzeme yok mu? Yiyecek ya da su yok mu?"

"Kilerden alışveriş yaparken yakalanma riskini göze alamazdım, değil mi?" Onu izleyerek eğildim ve kısa kılıcı iki elimle tuttum. Geniş ağızlı bir kılıç kadar ağır değildi ama ne kadar hafif

olsa da onlarla yıllarca talim yapanların üst vücut gücüne sahip değildim. Vikter, uzun bir süre boyunca herhangi birini tek elimle kullanabileceğim fikrini çabucak silmişti.

"Daha çok kötü düşünülmüş, panik kaynaklı bir plandı."

"Panik kaynaklı değildi." Tam olarak değil. Belki biraz.

"Buna inanmıyorum. Sen bundan daha akıllısın, Poppy." Diğer kılıcını da kınından çıkardı. "Gecenin bir yarısı yiyecek, su ve korunmak için küçük bir et bıçağından başka bir şey olmadan kaçmayacak kadar zekisin."

Öfkenin sıcaklığı tenimi ısıtırken dudaklarımı birbirine kenetledim.

"Whitebridge'e yürüyerek ulaşmanın ne kadar süreceğini biliyor musun? Oraya gidiyordun, değil mi? Gecenin bir yarısı havanın ne kadar soğuduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu, ses tonunu sertleştiren bir öfkeyle. "Herhangi bir noktada durup da bu ormanda neler olabileceğini düşündün mü?"

Düşünmemiştim. Tam olarak. Ve haklıydı. Planım o kadar da iyi düşünülmüş değildi. "Konuşman bitti mi? Yoksa seni gerçekten yenebileceğimden korktuğun için mi çeneni kapatmıyorsun?"

"Kendimi konuşurken dinlemeyi seviyorum."

"Bundan eminim." Tekrar yağmaya başlayan kar döne döne yere düşüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Sen?"

"Her zaman."

Bakışlarım kılıcına kaydı. Ucunu aşağıda tutuyordu, hazır değildi. Kasıtlı olsa da olmasa da bunda bir hakaret vardı. İçimde kabaran öfke beni harekete geçirdi.

Üzerine saldırarak karnını hedef aldım ama Casteel hızlıydı, kılıcının basit bir darbesiyle saldırımı savuşturdu. "Boynumu hedef almalısın, Prenses. Yoksa kılıç senin için çok mu ağır?"

Alayı karşısında dudaklarımı birbirine bastırarak kılıcı havaya kaldırdım. Darbeyi engelledi ve kılıcını savurdu, onun ulaşamayacağı bir yere kolayca kaçabildiğimi göz önünde bulundurursak yeterince hızlı değildi.

"Sana söylediklerimin çoğunu unutmuşsun." Öne çıkarak bir sonraki darbemi kılıcıyla engelledi.

"Belki de söylediğin her şeyi görmezden gelmeyi seçiyorumdur." Gözlerimi kısarak yan tarafa kaydım.

"Her halükârda, sana bir iyilik yapacağım ve kendimi tekrar edeceğim."

"Gerek yok." Etrafımda dönerken hareketlerini takip ettim. Kılıç konusunda çok daha yetenekliydi, tıpkı Vikter'ın benimle antrenman yaptığı zamanlarda olduğu gibi. Bana ne öğretmişti? En önemli silahlardan birini asla unutma: Sürpriz unsuru.

Casteel kılıcını kaldırarak beni takip etti. "Aptalca davranışlarını göz önünde bulundurursak kendimi tekrarlamam çok gerekli görünüyor."

Ona aptalca davranışları gösterecektim.

"Benimle dövüş. Tartış. Seni durdurmayacağım. Ama hayatını tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Ve bu? Bu akşam? Hayatı tehlikeye atan pervasız davranışların somut örneğiydi."

"Daha önce seninle tartışmamı istemiyordun" diye hatırlattım, onu dikkatle izleyerek.

"Çünkü dediğim gibi, benimle savaşabilirsin ama hayatını tehlikeye atmadığı sürece."

"Yani Alastir'in yanındayken hayatım tehlikede miydi?"

"Durumun böyle olmaması için uğraşıyordum. Ama şimdi buradayım ve kendini öldürtmediğinden emin olmaya çalışıyorum."

"Sadece bana canlı ihtiyacın olduğu için. Değil mi? İş kardeşini serbest bırakmaya gelince ölü bir Bakire'nin bir takas aracı olarak ne faydası olacak?"

Çenesi gerildi. "Yani kendini öldürtmeyi mi tercih edersin?"

"Özgür olmayı tercih ederim" dedim dişlerimi sıkarak, rüzgâr bir tutam saçı yüzüme savururken.

Casteel'in üst dudağı kıvrılarak sivri dişini ortaya çıkardı. "Yükselmişlere geri dönmenin sana özgürlük vereceğini düşünüyorsan, o zaman eleştirel düşünme becerilerini fazla abartmışım demektir."

"Planladığım şeyin bu olduğunu düşünüyorsan, o zaman ben de seninkini fazla abartmışımdır" diye karşılık verdim.

Casteel tam da o anda hamlesini yaparak kılıcını sertçe savurdu. Kılıcı elimden düşürmeyi planladığından şüphelendim. Eğer darbeyi indirirse bunu başarırdı ama kendimi kılıcının önüne attım. Gözleri şaşkınlıkla irileşirken, tam da tahmin ettiğim gibi kılıcını geri çekti. Ölürsem onun işine yaramazdım.

Kolunun altına daldım ve dönerek tekme attım. Botum midesiyle temas ederek keskin bir küfür savurmasına neden oldu. Tekrar doğrularak kılıcı savurdum. Casteel göğsünde açılacak bir kesikten kıl payı kurtularak yana kaydı.

"İyi işti" diye yorum yaptı, sesi alaydan uzaktı.

"Sana ne düşündüğünü sormadım."

Kan taşı çınlamaları arasında kılıçlarımız buluştu. Birkaç hararetli an boyunca, biz atak yapıp darbe savuşturarken ormandaki tek ses buydu. Soğuğa rağmen alnımda ter birikti ve kaslarım itiraz çığlıkları atsa da pes etmeyi reddettim.

Bu ölümüne bir dövüş değildi. Aklımın bir köşesinde, bunun bir özgürlük savaşı olmadığını da biliyordum çünkü Casteel nasıl bir anlaşma yapmış olursa olsun gitmeme izin vermezdi. Bu, önce kimin kimi silahsızlandıracağıyla ilgiliydi. İlk kanı kimin dökeceğiyle ilgiliydi. Bu, itiraf etmek isteyeceğimden çok daha uzun süredir içimde duran bastırılmış öfkeyi ve çaresizlik duygusunu dışarı atmakla ilgiliydi. Ve belki de bu yüzden Casteel buna izin veriyordu.

Kılıcımın kenarı sol yanağını çizmeye çok yaklaşmışken bıçağı şiddetle yana savurarak kollarımda ağrılı bir titremeye neden oldu. O yorulma belirtisi bile göstermezken, ben hızla nefes alıyordum.

Kılıcını bir kez daha aşağı indirerek etrafımda yavaşça dönmeye başladı. "Bu akşam seni korkuttum mu? Landell ile olanlar yüzünden?" diye sordu. Yüz hatlarına damgasını vuran kibir kayboldu ve tamamen başka birini ortaya çıkardı. "Bu yüzden mi kaçtın? Benden korkuyor musun?"

Sorusu karşısında irkilerek –bu arada cevabımı duymaktan neredeyse korkar gibiydi– kılıcı bir santim indirdim.

Bu bir hataydı.

Casteel, avını gören bir şahin kadar hızla saldırdı. Kolumu kavradı ve beni sırtım ona dönük olacak şekilde çevirdi. Dönmeye

çalıştım ama kolu belime sarılarak beni göğsüne çekti. Parmaklarını bileğime bastırarak elimi açmaya zorladı. Kılıç karların üzerine düştü.

"Bunu yapmak zorundaydım" dedi, yanağını benimkine bastırmak için başını eğerek. "Hiç kimse ama *hiç kimse*, senin hakkında böyle konuşamaz. Seni tehdit ettikten sonra hayatta kalamaz."

Aptal kalbim tekledi. "Bu çok tatlı" dedim ve kolunun belimde gevşediğini hissettim. "Ama hile yaptın."

Kenara çekilip dirseğimi karnına olabildiğince sert bir şekilde geçirdim. Casteel homurdanarak beni bıraktı. Hâlâ elinde tuttuğu kılıca saldırmak yerine hızlı bir şekilde dönüp vurdum. Yumruğum onu ağzının köşesinden yakaladı. Acısı gözlerinde parlarken, eğilerek bacağımı savurdum. Zıpladı ama bacaklarından birini yakalayarak onu yere devirdim. Ayağa fırlayarak ona döndüğümde, ağzımdan bir zafer nidası koptu.

Casteel dirseğinin üzerinde yükselerek kılıcını bıraktı ve bana bakarken elini ağzına götürdü. Elinin arkası kırmızıya boyandı ve içimde şiddetli bir zevk duygusu yükseldi. Önce o beni silahsızlandırmıştı ama ilk kanı ben dökmüştüm.

"Bil diye söylüyorum, yine yapardım; binlerce Landell'ı öldürürdüm" dedi, düşürdüğü kılıca baktığımda hissettiğim tatminin bir kısmını azaltarak. "Ve bunun için bir an bile pişman olmazdım. Ama benden korkmana gerek yok. Asla."

Bakışlarım onunkilere kaydı. Sözlerinde kendini beğenmişlik, bakışlarında alay yoktu. "Senden korkmuyorum."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve o ânı kullanarak kılıca hamle yaptım. Kılıcı elime aldıktan sonra ne yapacağımdan bile emin değildim.

Ama bunu öğrenme fırsatım olmadı.

Casteel beni belimden yakaladı, o kadar sessiz hareket etmişti ki ne ayağa kalktığını ne de yanıma geldiğini duymuştum. Beni yere devirdi ve dönerek düşüşün tüm şiddetini karşıladı. Sonunda onun üzerinde yatıyordum.

"Bu bana ahırları hatırlatıyor" dedi kafamın arkasına doğru; birkaç dakika önce sesinde bulunan kırılganlık artık gitmişti. Beni altına aldı. "O zaman da şimdiki kadar vahşiydin."

On tarafımdaki karın soğukluğuna karşı sırtımda hissettiğim vücudunun sıcaklığı duyularım için tam bir şoktu.

"Çoğu insan bunu çekici bir nitelik olarak görmez." Sıcak bir fısıltı gibi kulağıma vuran sesi, dağınık çarşaflar ve lezzetli tatlarla ilgili düşünceleri uyandırıyordu.

Aramızda zerre kadar boşluk yoktu. Onu sırtımın uzunluğu boyunca, popomun kıvrımı üzerinde ve bacaklarından birini soktuğu bacaklarımın arasında hissedebiliyordum. Vücudumun her parçası onun farkına varırken, aldığım her sığ nefes onun kokusuyla doldu.

"Ama..." dedi ağzını çeneme sürterek. Ardından gelen keskin dişleri, içime yasak bir heyecan gönderdi. Beni ısıracak mıydı? Göğsümü dolduran acı verici ağırlık biraz daha aşağılara kayarak bir şaşkınlık patlamasının fitilini ateşledi. Ben?.. Bunu yapmasını istiyor muydum? Hayır. Tabii ki, istemiyordum. İyileşmekte olan ısırık izine sürtünen dudakları kıvrıldı. "Ben çoğu insan değilim."

"Çoğu insan senin kadar deli değil" dedim, bana ait olmayan boğuk bir sesle.

"Bunu söylemek hiç hoş değil." Keskin dişlerini daha önce beni ısırdığı yerin hemen altına bastırdı ve vücudum sarsılırken nefesim kesildi. "Ve gerçek şu ki deliliğimi seviyorsun."

Kanım baş döndürücü bir baskıyla beynime hücum etti. "Seninle ilgili hiçbir şeyi sevmiyorum."

Dudakları boğazımın kenarında gezinirken güldü. "Yalan söylemene bayılıyorum."

"Yalan söylemiyorum" diye inkâr ettim. Başımı o mu yana itmişti, yoksa bunu ben mi yapmıştım? Ben yapmış olamazdım.

"Hımm?" Dudakları, nabzımın çılgınca çırpındığı noktanın üzerinde gezindi. "Şiddete olan düşkünlüğün utanılacak bir şey değil. En azından benim yanımdayken. Bunun beni tahrik ettiğini söylememiş miydim?"

"Birçok kez" dedim, yerden destek alıp Casteel'i itmeye çalışarak. Kısacık bir an için onu arkamda hissettim, sözlerinin kanıtını hissettim. Vücudumun buna karşılık verdiği zonklama tepkisi, akıl sağlığımı sorgulamama neden oldu.

Casteel bu hareketi beklemiyordu, kenara kaydı ya da belki de sadece benim suyuma gidiyordu. Muhtemelen ikincisiydi. Her halükârda dizlerimin üstüne kalktım ve ona dönüp sert bir yumruk attım.

Casteel elimi yakaladı. "Sanırım şu anda beni ne kadar tahrik ettiğini söylersem kendimi tekrar etmiş olurum."

"Evet ve bu çok rahatsız edici."

Altın rengi alevler gibi parlayan gözleriyle bana gülümsedi. "Seninle yumruk yumruğa dövüşmeyi tercih ederim" dedi, ben yumruğumu savururken diğer bileğimi yakalayarak. "Bizi bu kadar yakınlaştırması hoşuma gidiyor, Prenses."

Hüsranla –öfkeyle– haykırdım. "Sende büyük bir sorun var!"

"Muhtemelen ama biliyor musun?" Başını yerden kaldırdı. "En çok sevdiğin yanım da bu."

"Seninle ilgili..." Cevabım yarıda kesildi. Casteel'in başının altında, kar yerden yükseliyormuş gibi görünüyordu ama bu... Bu doğru değildi. Başımı kaldırdım ve beyaz, puslu bulutların karların arasında usulca döndüğünü gördüm. *Sis.* "Bunu görüyor musun?"

"Neyi?" Casteel başını çevirdi. "Lanet olsun. Craven."

Kalbim tekledi. "Burada Craven olduğunu düşünmemiştim."

"Neden burada Craven olmadığını düşündün ki?" Sesinde şaşkınlık vardı. "Solis'tesin. Craven'lar her yerde."

"Ama burada hiç Yükselmiş yok ki" diye karşı çıktım, sis yoğunlaşıp yayılırken. "Nasıl Craven olabilir?"

"Eskiden burada Yükselmişler vardı." Casteel oturarak beni yanına çekti. "Beslendiler, hem de çok beslendiler. Elijah ve diğerleri Craven'ları geride tutuyor ama Whitebridge bu ormanın diğer tarafındayken ve genç ve güzel kızlar gecenin bir yarısı körü körüne onlara doğru koşarken, yiyecek bulmakta zorlanmıyorlar."

"Körü körüne ormana koşmadım" diye çıkıştım.

"Ama kaçtın ve bu ormanda Craven olduğunun farkında bile değildin." Sesi biraz önceki öfkesinin dokunuşuyla sertleşti. "Ve sahip olduğun tek şey lanet bir et bıçağıydı. Neden kaçtın, Poppy?"

Tiz bir çığlık içime bir korku dalgası gönderdi. "Sence bu konuşmayı yapmak için iyi bir zaman mı?"

"Evet."

Ona şüpheyle baktım.

"Hayır?" dedi ve ardından derin bir iç çekti. Hava kadar hızlı hareket ederek ayağa kalktı ve beni de yanına çekti. Kollarımdan birini bırakarak eğildi ve düşürdüğü kılıcı tekrar eline aldı.

Başka bir çığlığı takip eden ağaç dallarının kırılma sesi, damarlarımdaki kanı dondurdu. "Sanırım..."

Casteel beni birdenbire göğsüne çekti. Ben ne yapmak üzere olduğunu bile anlayamadan, benimkinin üzerine kapanan ağzı nefesimi çalıyor ve düşüncelerimi dağıtıyordu. Öpücük sıcak ve kabaydı, dudakların ve dişlerin çarpışmasından ibaretti. Hawke olarak beni öptüğünde kendini nasıl geri tuttuğunu ve ne kadar çok şey sakladığını tekrar hatırladım. Sakladığı sadece dişleri değildi, *gücünü* de gizlemişti.

Ağzını benimkinden ayırdı, kocaman açılmış gözlerime bakan gözleri neredeyse ışık saçıyordu. "Ama bu konuşmayı daha sonra yapacağız" diye söz verdi, kılıcı elime tutuşturarak. "Beni beceriksiz hissettir ve benden daha çok öldür, Prenses."

Bir an için, durduğum yere resmen kök saldım; kılıcın kabzası avcumun içinde buz gibiydi. Craven'ların çığlıkları beni kendime getirdi. Casteel diğer kılıcı alırken arkamı döndüm. Hiçbir şeyi düşünecek zaman yoktu, özellikle de öpücüğü. Sis yükselerek dizlerimize ulaştı...

Gri bedenleri, sivri dişleri ve kömür kırmızısı gözleriyle ağaçların arasından çıktılar. Craven'ı hiç bu kadar... Çürümüş görmemiştim. Kafalarında saç yoktu ya da sadece birkaç tüy kalmıştı. Göğüs kafesleri, giydikleri yırtık pırtık kıyafetlerden neredeyse tamamen görünüyordu. Öylesine bir deri bir kemik kalmışlardı ki eskiden oldukları ölümlülere ve dönüştükleri çürüyen cesetlere acımaktan kendimi alamadım.

Düşen dalların ve kayaların üzerinden akın ederlerken kendimi hazırladım. Çünkü bu durumda bile hızlıydılar ve kana susadıklarında ölümcül olurlardı.

Bana ilk ulaşan, solmuş sarı elbisesine ve parmağındaki mücevherli yüzüğe bakılırsa bir kadın olabilirdi. Çığlık atarak üzerime

atıldı; ileri uzanmış ellerindeki parmakları, teni kolayca parçalayabilecek jilet keskinliğinde pençelerle sona eriyordu.

Ben bunun kanıtıydım.

Kocaman açılmış olan çenesi, üstteki iki uzun köpekdişini ve alttan gelen diğer iki sivri dişi ortaya çıkarıyordu. Onunla yarı yolda buluşurken, kılıcı göğsüne sapladım. Çürümüş kan fışkırarak havayı leş gibi bir koku ile doldurdu. Eğer bıçak kan taşından yapılmış olmasaydı, bana ulaşmak için kendini ikiye bölerek üzerime gelmeye devam ederdi. Daha önce bir Craven'ın bunu yaptığını görmüştüm. Ama bıçak *kan taşındandı* ve kılıç kalbini deldiği anda ölmüştü.

Craven yere yığılırken, kılıcı içinden çıkarıp arkamı döndüm. Casteel bir Craven'ın kafasını kesmişti, onları kesin olarak öldürmenin bir diğer yolu da buydu. Onun için endişelenmiyordum. Bir Atlantisliyi alt etmek için düzinelerce, hatta daha fazla Craven gerekeceğini tahmin ediyordum.

Başka bir Craven'ın göğsünü delip geçerken düşünmeden edemedim. Yükselmişlerin, Karanlık Olan'ın Craven'ı kontrol ettiğine dair iddialarının arkasında herhangi bir gerçeklik payı olsaydı şu anda onu parçalara ayırmaya çalışacaklarından şüpheliydim. Gerçi Craven'ların daha önce Kan Ormanı'nda onun peşine düştüğünü gördükten sonra bunu zaten biliyordum. Bu sadece onun söylediği gerçeğin bir başka kanıtıydı.

Ve bana söylenen yalanların.

Kan taşını bir Craven'ın boynuna geçirip kafasını keserken, öfke bana enerji verdi. Vahşete arkamı döndüm ve sadece korkunç, insanlıktan çıkmış gözlerle ve takırdayan dişlerle yüz yüze geldim. Bakışlarım Craven'ınkilere kilitlendiğinde, bir anlık saf ve katıksız bir korkuyla doldum. Beni, ilk pençenin ve ardından ilk ısırığın acısı hiç bitmeyen bir kâbusa dönüşürken annemin kana bulanmış kaygan elini tutamadığım o yıllara geri götürmekle tehdit etti.

Artık kendimi savunamayacak kadar küçük bir çocuk değildim. Zayıf değildim. Ben av değildim.

Zar zor tanıdığım öfke dolu bir haykırışla kılıcı Craven'ın çökmüş göğsüne sapladım. Gözlerindeki dehşet verici ışık söndü.

"Altı" diye seslendi Casteel. "Sen?"

"Dört" diye cevap verdim, neredeyse neyi kastettiğini bilmemeyi dileyerek kendimi sakinleştirirken. Başka bir Craven'ın kollarının altından geçerek kılıcı sırtına sapladım. "Beş."

"Utanç verici" diye alay etmesi karşısında gözlerimi devirdim.

Acı acı bağıran bir Craven'ı duyunca başımı hızla o tarafa çevirdim. Üzerime doğru koşuyordu. Kabzayı iki elimle kavrayarak kılıcı çenesine soktum. Kılıcı onun içinden çıkarırken sisin tamamen gitmiş olduğunu gördüm.

Casteel kılıcını son Craven'a saplarken, yüreğim küt küt atarak kılıcı indirdim. Bir adım geri çekilerek derin nefesler aldım. Casteel kılıcını çekip kurtarırken başı hızla bana döndü. Hâlâ ayakta olup olmadığımı görmek için mi, yoksa kaçmadığımdan –ya da kılıçla üzerine saldırmadığımdan– emin olmak için mi baktığını bilmiyordum.

Son ikisi için endişelenmesine gerek yoktu. Hiçbir yere kaçamayacak kadar yorgundum.

"Seni kurtarma şansına sahip olmayı umuyordum." Casteel eğilerek kılıcını düşen Craven'ın pantolonuna sildi. "Ama yardımıma ihtiyacın yoktu."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Bakışlarım, önümdeki Craven'a kaydı. Üzeri çıplaktı ve karnındaki yarayı bu şekilde görebilmiştim; ölüm rengindeki teninin üzerinde morun çirkin bir tonuna sahip dört derin girinti vardı. Bir Yükselmiş tarafından beslenmemişti. Craven'ın ısırığı onu lanetlemeden önce kaç yaşında olduğunu merak ettim. Ne iş yapıyordu? Muhafız mıydı, yoksa Avcı mıydı? Bankacı mıydı? Çiftçi miydi? Ailesi var mıydı? Gözleri önünde paramparça edilmiş çocukları var mıydı? "Beni bir Craven'ın ısırdığını sana söylemiş miydim?"

"Hayır" diye cevapladı sessizce. "Nereden?"

"Bacağımdan. Pençe izi gibi görünüyor ama aslında diş izi" dedim, neden bundan bahsettiğimden ya da bunu düşündüğümden emin olamayarak. "Isırılan diğer herkes lanetlenirken benim neden kurtulduğumu hiç anlamamıştım. Bunu sana biz... Birlikte olduktan sonra anlatmayı planlamıştım ama bazı şeyler oldu. Daha önce

hiçbir şey söylemedim çünkü bu da sessiz kalmamın söylendiği başka bir konuydu. Kraliçe bana bunun tanrılar tarafından seçilen Bakire olduğum için olduğunu söyledi. Bu yüzden dönüşmemiştim. Ama ben hiçbir şey ya da hiç kimse tarafından seçilmedim." Ona baktım. "Bunun nedeni yarı Atlantisli olmam, değil mi?"

Casteel yanıma gelirken kılıcını kınına soktu. "Bir Craven'ın ısırığı bir Atlantisliyi lanetlemez ama yeterli sayıda olurlarsa ve sanırım kafamızı kesmeyi başarırlarsa bizi öldürebilirler."

"Sanırım yeteneğimi kullanmama ya da ısırıklardan herhangi birine bahsetmeme izin verilmemesinin nedeni, bunların Atlantislilere özgü nitelikler olmasıydı" dedim. "Belki de Yükselmişler, insanlar öğrenirse bunun ne anlama geldiğini anlayacaklarından korkuyorlardı."

"Bilen var mıydı?" diye sordu.

"Vikter, ısırıkları ve yeteneğimi biliyordu ama Tawny bilmiyordu. Abim biliyordu, yani *biliyor*. O biliyor." Kaşlarım çatıldı. "Ve Teermanlar."

"Alçalmışlar arasında Atlantisliler de var. Eğer içlerinden biri senin yeteneğinden ya da ısırıktan haberdar olsaydı mutlaka anlardı." Elini yanağıma koydu. Başparmağını yüzümün kenarındaki yara izinin altına kaydırırken gerildim. "Craven kanı" diye açıkladı, kanı silerken. Gözleri benimkilerle buluştu. "O izlerin ısırık olduğunu bilseydim, senin ne olduğunu hemen anlardım."

"Evet, şey..." Sustum. "Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Uzun bir süre cevap vermedi ve sonra, "Hayır, Poppy. Ölümlü ya da yarı Atlantisli olman zaten olan hiçbir şeyi değiştirmezdi" dedi.

"En azından dürüstsün." Bakışlarımı onunkilerden çekip Craven'a kaydırırken göğsüme bir ağrı girdi. Gittiğim yönden gelmişlerdi. Hayatta kalamayacağımı bilerek derin bir soluk verdim. Bir düzine Craven'ı tek başıma alt etmem mümkün değildi. Hem de sadece et bıçağıyla. Bunu kabul ediyordum. Bu gece ölebilirdim ve aradığım özgürlük bu değildi.

Nedense, bundan çok daha farklı bir hayat yaşıyormuşum gibi hissettiğim zamanlarda bana söylediklerini düşündüm.

"Tanıştığımızda beni tanıyormuş gibi hissettiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Yalan mıydı?"

Yüz hatları sertleşti ve sonra tekrar düzeldi. "Senin için bir yalan mıydı?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Neden o zaman?"

Gür kirpikler aşağı indi. "Sanırım birbirimizi tanıyan, muhtemelen kolayca gözden kaçabilecek bir duygudaki bağlantıyı gösteren, içimizdeki Atlantis kanıydı" dedi Casteel, elini kılıcı tutan elimin üzerinde hissederken. Kılıcı elimden aldı ve onunla savaşmaya çalışmadım. Bıçağı temizleyip diğerinin yanına sokmasını izledim.

Sonra bakışlarıyla tekrar karşılaştım. "Et bıçağını teslim etmeyeceğim."

"Senden bunu beklemezdim." Aramızda uzun ve sessiz bir an yaşandı. "Zamanı geldi."

Ne demek istediğini biliyordum. Geri dönme zamanıydı. Ve gerçekten de öyleydi. *Bu* savaş için verdiğim kavga beni terk etmişti. "Yine kaçmaya çalışacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Seninle savaşmaktan vazgeçmeyeceğim."

"Bunu yapmanı istemezdim."

Bunun garip olduğunu düşündüm. "Ve seninle evlenmeyeceğim."

"Bunu daha sonra konuşuruz."

"Hayır, konuşmayacağız" dedim, yorgun adımlarla pelerinime doğru yürürken. Sessizce küfrederek durdum.

"Ne oldu?" Casteel arkamdan geldi.

"Pelerinimin üzerinde ölü bir Craven var." Şiddetle iç çektim.

"Düşecek daha uygun bir yer bulamamış mı?" Cesedi pelerinin üzerinden itti ama hasar çoktan verilmişti. Giysiyi lekeleyen çürümüş kanı görebiliyor ve kokusunu alabiliyordum.

"Bunu giyersem kusarım" diye uyardım onu.

Çantamı alıp omzuna astı. "Çok uzağa koştun. Düşündüğümden çok daha uzağa" dedi. Bana bakmadığı için kendime küçük

bir tebessüm etme izni verdim. "Ama dönüş yolunda donarak öleceğini sanmıyorum. Sonra dinleneceksin" dedi yüzünü bana çevirerek. "Gelecekteki savaşlar için tüm gücüne ihtiyacın olacak, Prenses."

5. BÖLÜM

Kaleye dönüş yolculuğu sessiz ve uzundu. Hızını artıran rüzgâr ikimizi de hırpalıyordu. Tanrıların uyanıp uyanmadığını ve bunun onların cezası olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Ne de olsa Casteel ve diğerlerinin iddia ettikleri doğruysa ben de Solis Kraliçesi ve Kralı kadar sahte değil miydim? Soğuğun beni ne kadar etkilemeye başladığını belli etmemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama Casteel'den bir şey saklamak imkânsız görünüyordu. Yolculuğumuzun yarısına geldiğimizde kolunu omzuma doladı ve ilerlemeye devam ederken, beni kendine yaklaştırarak rüzgârın şiddetini kendi bedeniyle göğüsledi.

Tanrılar yardımcım olsun ama direnmedim. Bunu çok yorgun ve üşümüş olmama bağladım. Craven'ın kokusunu maskeleyen lezzetli kokusuyla hiçbir ilgisi yoktu. Birine yaslanmanın, rüzgârın şiddetini bir başkasının göğüslemesinin, kendi ağırlığıyla birlikte benimkini de taşımasının ne kadar iyi hissettirdiğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Kınama ya da değersiz bulunma korkusu olmadan birine bu kadar yakın olmaya izin verilmesi gibi basit bir zevkle de ilgisi yoktu.

Casteel sadece... Sıcaktı.

Sonunda kaleye geri döndüğümüzde, saatin kaç olduğunu söylemek mümkün değildi. Ama başarısızlığıma rağmen, odanın sıcaklığını memnuniyetle karşıladım. Yürüyen bir buz küpüne dönmüştüm, burnumu hissedemiyordum ve hâlâ yüzüme bağlı olup olmadığından bile emin değildim.

Memnuniyetle karşılamadığım şey, Kieran'ı odanın içinde, şöminenin yanındaki koltukta otururken bulmaktı.

Tek kaşını kaldırarak bize baktı. "Siz ikinizin gelmesi neden bu kadar uzun sürdü? Seni yenip yenmediğini merak etmeye başlamıştım."

"Orada otururken gerçekten çok endişeli görünüyorsun" diye yanıtladı Casteel, beni şöminenin yanına yönlendirirken. Buna izin verdim, o kadar çok titriyordum ki kemiklerimin birbirine çarptığına yemin edebilirdim.

Kieran sırıttı. "Endişeden deliye döndüm."

Casteel güldü. "İşleri yoluna koyduk."

"Hayır, koymadık" dedim takırdayan dişlerimin arasından.

Bunu görmezden gelen Casteel, birbirine kenetlenmiş olan ellerimi ayırdı. Islak eldivenlerimi çekip çıkarırken, "Birkaç Craven'a rastladık" dedi Kieran'a. Eldivenleri şöminenin önüne bıraktı. "Bir düzineden biraz fazla."

Casteel yana geçip çantamı omzundan çıkarırken, Kieran başını yana eğip bana baktı. "Et bıçağınla bunun senin için nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum doğrusu."

"Ka-kapa çeneni" diye kekeledim, parmaklarımı alevlerin içine sokmadan ateşe olabildiğince yaklaştırarak.

"Onun için pek de iyi sonuçlanmayacağını biliyor." Casteel elini karla kaplı saçlarının arasından geçirdi ve kalın telleri geriye doğru itti. "Bu yüzden huysuz."

"Tek nedenin bu olduğundan şüpheliyim" diye yorum yaptı Kieran.

Ona, eğer umurunda olsaydı onu anında öldürecek olan bir bakış attım.

Görünüşe göre umurunda değildi, en azından sırıtışının nasıl genişlediğine bakacak olursak. "Sizin için banyoyu hazırlatmıştım. Çok fazla sorun yaşamadan geri dönseydiniz su hâlâ sıcak olurdu."

Neredeyse doğruca banyoya koşacaktım ama "çok fazla sorun" derken sesinden keyif akıyordu. "Teşekkür mü bekliyorsun?"

"Güzel olurdu" diye yanıtladı. "Ama bir tane alacağımdan şüpheliyim."

Banyoya hızlı ve özlem dolu bir bakış atarken, sıcaklık bir karıncalanmayla birlikte parmaklarıma geri döndü. "O zaman beklentilerin doğru olur."

"Genelde öyledirler." Bir an beni inceledikten sonra koltuktan kalktı. "Birkaç adamla toplayıp Craven'ların icabına bakacağım."

"Seninle geleceğim" dedi Casteel ve şaşkınlıkla ona baktım. Ben gözlerimi kaçıramadan bakışlarımı yakaladı. "Orada öylece yatıp çürümelerine izin vermeyiz. Onlar da bir zamanlar insandı" diye açıkladı. "Onları yakıyoruz."

Craven'lar Sur'a her ulaştığında Masadonya'da da aynısı yapılıyordu ama beni asıl şaşırtan, *onun* oraya geri dönmek için gönüllü olmasıydı. Hawke'dan bunu beklerdim ama bu Prens'ti. Ve dışarısı buz gibiydi. Gerçi soğuktan birazcık bile etkilenmiş görünmüyordu.

Aklımdaki soruyu dile getirmemek için dudağımı ısırdım ama işe yaramadı. Merak her zaman galip gelirdi. "Soğuk seni etkilemiyor mu?"

"Kalın bir cildim var" diye cevapladı ve bunun doğru olup olmadığından emin olamayarak kaşlarımı çattım. "Kalın kafamla çok uyumlu."

İşte bu emin olduğum bir şeydi.

"Bu gece daha fazla kaçma girişimini ertelemeni rica ediyorum. Banyoyu kullan ve dinlen" dedi Casteel; dişlerimi gıcırdattım. "Ama vücudunun ne kadar soğuğa dayanabileceğini test etmek istersen, Delano'nun bu odanın dışında nöbet tutacağını bil."

Zavallı Delano, diye düşündüm. En son nöbetçiyi oynadığında, işler ne onun ne de benim için yolunda gitmişti.

Casteel, kapının yanında duran Kieran'a katıldı. "Uslu dur, Prenses" dediğini duyduğumda çoktan dışarı çıkmıştı.

Başım hızla ona dönerken dilimin ucuna binlerce cevap geldi ama o çoktan kapıyı kapatmıştı. Epey pis bir küfür savurdum ve kilit yerine otururken onun güldüğünü duydum.

Donmuş ayak parmaklarımı zedelemekten başka bir işe yaramayacak olan kapıyı tekmeleme isteğimi bastırarak, kendimi ateşten uzaklaştırdım. Uyluğumdaki kılıfı çözerek kuruması için alevlerin yanına koydum. Bıçağı yatağın yanındaki küçük ahşap masanın üzerine bıraktım ve sonra neredeyse donmuş kıyafetlerimi çabucak çıkardım. Onları ateşin yanında bir yığın halinde

bırakarak, aceleyle banyoya koştum. Yanan birkaç kandil, küvetin üzerine yumuşak bir ışık yayıyordu ve birkaç sürahi hâlâ temiz suyla doluydu. Parmaklarımı suya değdirdiğimde hâlâ sıcak olduğunu görünce rahatladım.

Bu kadar düşünceli davrandığı için Kieran'a teşekkür etmeliydim.

Ama esaretimde de rol oynuyordu, bu yüzden pek de minnettar olmamalıydım. *Olmayacaktım.*

Kendi kendime göz devirerek küvete girdim. Ilık su, donmuş tenim ve sıyrılmış dizlerimle buluşurken yüzümü buruşturdum; bu akşamla ilgili gerçekler bir kurşun gibi mideme oturdu. Ben kaçarken ne Casteel ne de Kieran odanın yakınlarındaydı ama yine de yokluğumu fark etmişlerdi. Belki de gitmek için çok beklemiştim ve içlerinden biri çoktan odama gelmek için harekete geçmişti.

Örgümü omzumdan geriye attım ve leylak kokulu sabunu alıp tenimi kuvvetlice ovalamaya başladım. Daha erken ayrılsaydım da fark etmezdi. Yine de beni bulurlardı, canlı ya da... Craven'lar tarafından parçalara ayrılmış bir halde.

Kaçışım aptalcaydı ve kötü planlanmıştı, abimi bulma ihtiyacımdan ve... Evet, panikten doğmuştu. Casteel'in ziyafet salonunda yaptıkları yüzünden değil, içimi parçalayan çaresizlik duygusu ve...

Sabunun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vererek, elimi boynumdaki ısırık izine götürdüm. Karnımın alt taraflarında şiddetli bir zonklama başladı. İşte *buydu*. Neden kaçtığımla bunun çok ilgisi vardı.

Gözlerimi açtım ve suya düşen sabunu aradım. Odanın sessizliğinde, durumumun gerçeğini fark ettim. Daha erkenden harekete de geçsem, kan taşı da dâhil olmak üzere tüm gerekli malzemeleri toplamış da olsam ve hava koşulları daha dostane olsa bile kaçış neredeyse imkânsızdı.

Kieran beni takip ederdi.

Casteel benim için gelirdi.

İç çekerek küvete sırtımı yasladım ve ne kadar üşüdüğümü neredeyse unutana kadar suda kaldım. Sonunda küvetten çıktım. Kurulandıktan sonra, çantamdaki geceliği çıkardım ve kuru olduğunu görünce rahatladım. Geceliği giyip yatağa uzandım ve

örgümü yavaşça çözmeye başladım. Saçımın uçları ıslaktı ama kururlardı. Kapıya dönük yatarak yan tarafıma kıvrıldım.

Hızla çalışan zihnime rağmen, battaniyelerin sıcaklığı bana ninni gibi geldi. Dışarıdan gelen derin bir kahkaha beni sarsarak uyandırdığında bir saatten fazla geçmiş olamazdı.

Casteel.

Buradaydı, yatak odasının dışında. Neden? Aklım hemen birkaç yöne gitti. Onun ve benim sarmaş dolaş olduğumuz o görüntülerden biri...

Yatak alev almış gibi aşağı atladım ve masanın üzerindeki bıçağı kaptım.

Delano dışarıda nöbet tutarken, hâlâ içeride olduğumdan emin olmak için gelmiş olamazdı. Akşam yaşananlardan sonra yorgun düşmüş olması gerekirken neden kendi odası yerine buradaydı?

Kalbim neredeyse duracaktı.

Kendi yatak odası vardı... Değil mi? Kalbim hızla çarparken etrafıma baktım. *Burası* onun yatak odasıydı.

Kilidin açıldığını duyunca kapıya döndüm.

Kapı, şöminedeki alevleri titreten soğuk ve nemli havanın içeri girmesine izin vererek açıldı. Ve o...

Casteel sanki buna hakkı varmış gibi yavaş ve kendinden emin adımlarla içeri girdi. Beni ve elimde tuttuğum şeyi gördüğü anda durarak iç çekti. Kapıyı arkasından kapatırken, bakışlarını üzerimden çekmeyecek kadar akıllıydı.

"Poppy" diye başladı. "Bildiğiniz gibi, çok uzun bir gün oldu. Delano'dan kaçmayı başaramadığını görmek beni rahatlatmış olsa da ve elindeki o minicik bıçakla o geceliğin içinde ne kadar sevimli göründüğünü düşünsem de..."

Tıpkı bana söylediği gibi kafasına nişan alarak bıçağı fırlattım.

Casteel kenara çekilerek silahı havada kaptı. Ne kadar hızlı olduğunu biliyordum ama ne kadar hızlı olabileceğini görmek hâlâ şok ediciydi. Zihnimin gerisindeki sinir bozucu bir ses bıçaktan kolayca kaçabileceğini zaten *bildiğini* fısıldarken bile nefesimi kesmişti.

Parmakları bıçağın etrafına kapanırken dişlerinin arasından tıslayarak küfretti. Parmaklarının arasından kan aktı ve eline

bakarken en ufak bir suçluluk bile hissetmedim. Eh, belki biraz pişmanlık vardı ama boyutu bir sivrisinekten daha büyük değildi. *Şu anda* yüzüne bir bıçak fırlatılmasını hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ama birkaç dakika içinde hak edeceğinden emindim.

Yavaşça, parmaklarını açarak bıçağı yere düşürdü. Kana bulanmış bıçak madeni bir ses çıkararak tahtaya çarptı. "Bu gece ikinci kez kan döktün." Bana baktı. Gergin bir an geçti ve sonra koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "İnanılmaz derecede vahşisin."

"Sadece senin yanında" diye karşılık verdim.

Dudakları yarım bir sırıtışla kıvrılarak sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Banyodaki geniş kâsenin yanına giderek elini yıkadı. "Ama *doğru olan* ne biliyor musun?"

Sormamak için kendimle mücadele ederken çenemi sıkmaktan çenem ağrımıştı. Belki onu görmezden gelirsem giderdi. Pek olası değildi ama her zaman umut edebilirdim.

Casteel omzunun üzerinden bana bakarak bekledi.

Hayal kırıklığı içimi yaktı. "Ne?" diye sordum. "Doğru olan ne?"

O zaman gülümsedi, gerçekten. Her iki gamzesi de ortadaydı ve görünen sadece onlar değildi. Artık ne olduğunu sımsıkı kapattığı dudaklarındaki gülümsemenin ardına gizlemesine gerek olmadığı için sivri dişleri de ortadaydı. Nefesim boğazıma düğümlendi. Dişlerden mi, yoksa gamzelerden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Ya da belki de gülümsemesindeki gerçek sıcaklıktandı. Hangisinin gerçek olduğunu anlayacak kadar tüm gülümsemelerini görmüştüm: Ne kadar eğlendiğini gösterircesine dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığı gülümsemesi. Bana avı aptalca bir hata yapmış olan büyük bir kediyi hatırlatan yırtıcı gülümsemesi. Dudaklarının soğuk bir tavırla kıvrıldığı ancak gözlerine hiç ulaşmayan gülümsemesi. Katliam vaadiyle dolu vahşi gülümsemesi. Bu gülümsemeler bana yöneltilmemiş olabilirdi, bu akşam ormanda karşı karşıya geldiğimizde bile. Ama hepsini görmüştüm.

Ancak bu, yüzünün çarpıcı hatlarını yumuşatan ve gözlerini soğuk bir kehribardan ılık bala çeviren bir gülümsemeydi. Ve bana göre, gülümsemeleri arasında en tehlikelisi buydu. Ona bıçak

fırlatıp kanımı akıtmama kızmamıştı ama yine de içimde uyarı çanları çalmaya başladı. Bu tür gülümsemeler, gerçeği, söylenen tüm yalanları ve dökülen onca kanı unutmam için bana yalvarıyordu.

Onu *Hawke* olarak düşünmeme neden oluyordu.

Gülümsemesi aptal kalbimi durdururken bile, içgüdülerim kendini koruma dürtüsünü tetikledi.

Casteel elini açarak bana döndü. Kan yoktu. Avucunun ortasındaki soluk pembe iz dışında yara yoktu. "Beni hâlâ tahrik ediyor, Prenses."

Titrek bir nefes verdim. "Bunu yüzlerce kez söylemişim gibi hissediyorum ama tekrar söylenmesi gerekiyor. Sende bir sorun var."

Casteel kayıtsız bir tavırla omuz silkti. "Bazıları hepimizde bir sorun olduğuna inanıyor ve ben de buna inanma eğilimindeyim."

"Bu kadar felsefi olduğunu fark etmemiştim." Casteel kâseyi bir kovaya boşaltırken yerdeki bıçağa baktım. Bıçağın bende olduğunu ya da şu anda orada durduğunu unutmuş olmasına imkân yoktu. Ne yapacağımı görmek için mi bekliyordu?

"Hakkımda fark etmediğin daha çok şey var" diye yanıtladı, şöminenin yanında ısınan sürahiyi almak için yatak odasına dönerken. "Eve, sıcak su için tek yapman gerekenin musluğu açmak olduğu topraklara dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben... Ne?" Ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Yarım sırıtış geri dönmüştü. "Atlantia'daki tüm evlerde doğrudan küvetlere ve lavabolara giden sıcak su akar."

"Yalan söylüyorsun."

Sürahiyi kâsenin yanına bırakırken bana bir bakış attı. "Böyle bir konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü sen bir yalancısın" diye mantık yürüttüm.

Tuniğinin yakasını gevşetirken yumuşak bir cık cık sesi çıkardı. "Poppy, beni yaraladın. Kalbimden" dedi, elini göğsüne koyarak. "Yine."

"Sızlanma. İyileşirsin. Yine" diye çıkıştım. "Ne yazık ki."

Casteel kıkırdadı. "Görünüşe göre tek yalancı ben değilim." Aşağı uzanarak tuniğinin eteğini tuttu. "İyileşmeseydim çok üzülürdün."

"Umurumda bile olmazdı..." Tuniğini başının üzerinden çekip çıkarırken gözlerim kocaman açıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" Küveti işaret etti. "Bütün gece çürümüş cesetlerle haşır neşir oldum. Yıkanıyorum."

Arkasını dönüp ılık suyu küvete dökerken, bir an için söyleyecek kelime bulamadım. Kısmen şaşkınlıktan, kısmen de... Lanet olsun, yumuşak kandil ışığında zar zor görebildiğim sayısız yara izine rağmen vücudu bir sanat eseriydi. "Bunu neden burada yapıyorsun?"

"Çünkü burası benim odamdı. Ve bu gecenin geri kalanında ki zaten pek bir şey kalmadı, bizim odamız." Kullanmadığım su sürahilerini alarak küvetin üzerine eğildi. Omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar gergin derisinin altında ilginç şekillerde hareket etti.

Kalbim resmen feryat etti. "Küvetteki suyu kullandım..."

"Su yeterince temiz" diyerek araya girdi. "Ve çok daha az ilgi çekici insanlarla çok daha kirli suları paylaştım."

"Başka bir odaya gidip yalnız başına banyo yapamaz mısın? Temiz suyla?" diye önerdim. "Eminim buradaki pek çok kişi Prenslerine hizmet etmeye can atacaktır."

"Burada bana hizmet etmekten memnuniyet duyacak pek çok kişi var." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ama seni yalnız bırakmak mı? Hem de heyecan verici olsa dahi pervasızca hareket ederken? Hiç sanmıyorum. Bütün gece odanın dışına birini dikemem. Dinlenmeleri gerek. Dinlenmem gerek."

"Neden? Yarın gideceğimiz için mi?"

"Fırtına şiddetini artırırken olmaz. Seyahat çok zorlaşır" dedi bana. "Biliyorsun, kaçmayı başarsaydın sen de aynı fırtınaya yakalanacaktın." Elleri pantolonunun üzerindeki düğmelere kaydı...

Çabucak başka yere baktım. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Casteel kıkırdadı. "Daha önce görmediğin bir şey değil."

Taş zemine çarpan kumaşın yumuşak hışırtısını duyunca, "Bu her şeyi tekrar görmem gerektiği anlamına gelmiyor" diye karşılık verdim.

"İlginç kelime seçimleri."

Kendime yapmamam gerektiğini söyleyerek ve bir şekilde karşı koyamayarak, banyoya baktım...

Koyu renk tüylerle kaplı bronz teni, güçlü uylukları ve kaslı bir sırtı gördüm. Vücudu gerçekten bir sanat eseriydi, tüm yara izleri garip bir şekilde mükemmelliğe katkıda bulunuyordu.

"Her şeyi görmek *istemediğini* söyleyebilirdin" diye devam etti Casteel. Beni öyle bir hazırlıksız yakalamıştı ki yanaklarım alev alev yanarken başımı çevirdim. Küvete girerken su kenarlara çarptı. "Bakabilirsin. Ben... Biraz daha münasip durumdayım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Yine de eski Bakire gözlerin için yeterince münasip sayılmaz" diye devam etti. Bu sefer banyoya doğru döndüm. Tek görebildiğim, başının arkası ve omuzlarının genişliğiydi. "Ama sanırım senin sorununun, neyin münasip olduğuyla ya da senden beklenenle bir ilgisi yok, değil mi? Hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadın."

Sabuna uzanıp ellerini köpürtürken beni göremese de başımı iki yana salladım. Haklıydı. Neyin münasip olduğu ya da benden ne beklendiği umurumda değildi ve bu, şiddetli bir fırtına gibi hayatıma girmesinden çok önce de böyleydi. Ama bu odada benimle kalmasına imkân yoktu. Bakışlarımı ondan çekerek döndüm...

"Bıçağı al." Casteel'in sesi beni durdurdu.

Su sıçrarken, başım ona doğru döndü. Nereden bilmişti?

"İstediğin bu, değil mi? Eğer kendini daha güvende hissetmeni sağlayacaksa, benim için sorun yok." Yüzünü yıkadı. Su, boynundan aşağı ve omuzlarının belirgin hatları üzerinden aktı. "Al, Poppy."

Ağzım kurudu. "Sen banyo yaparken onu kullanmamdan korkmuyor musun?"

"Tekrar kullanacağına güveniyorum. Kullanmazsan şaşırırdım. Bu yüzden kılıçlarımı odaya getirmedim. Muhtemelen onlardan birini kaparsın diye düşündüm."

Yakınımda olsalardı kesin kapardım. Ellerim yanlarımda açılıp kapandı. Bana bir düzeyde de olsa koruma ve bir güvenlik duygusu sunuyordu; bazılarına bu olumlu görünebilirdi. Ama bana değil. Biraz aşağılayıcı ve anlamsızdı. Bıçağın sadece geçici olarak kanını akıtmasına neden olacağını ikimiz de biliyorduk.

Yine de bıçağın durduğu yere koşup onu aldım, bıçaktaki kanı

görünce öfkem bir anda yok oldu. Onun kanı. Ayağa kalkarken midem bulandı.

"Sadece bir musluğun açılmasıyla sıcak suyun aktığı diyarla ilgili bir şeyler bilmek ister misin?" diye sordu, damlayan su sesleri arasında.

Evet, böyle bir şeyin var olduğuna inandığımdan emin olmasam da istiyordum. Yine de daha önce kullandığım havluyu alırken hiçbir şey söylemedim. Bıçağı silip temizledim.

"Sıcak su kazanları ve borular sayesinde" diye devam ederek açıkladı. "Borular genellikle mutfağın dışındaki bir odada bulunan kazanlardan geliyor. Oradan, sıcak suyu ihtiyaç duyulan her yere taşıyorlar."

Her ne kadar istemesem de ilgimi çekmişti. "Kazan derken ne demek istiyorsun?"

"Onları... Yanıcı maddelerin bir su deposunu ısıttığı büyük fırınlar gibi düşün." Aniden ayağa kalktı ve tüm o su, sırtının parıldayan derisinden aşağıya akarak...

Kalbim gümbürderken banyodan hızla uzaklaştım. Birkaç saniye sonra arkamı döndüm ve onun, beline havlu sarılmış bir halde küçük odadan çıktığını gördüm. O... Çıplaklık seviyesini tarif edecek hiçbir sözüm yoktu. Ya da belki de kafamdan bir sürü sözcük geçiyordu...

Casteel gülümseyerek odanın diğer ucuna yürüdü ve daha önce incelemediğim bir dolabı açtı. İçinden siyah pantolona benzeyen bir şey çıkardı. "Kazanlar elektrikle çalışıyor ve evet, Atlantia'da, içinde kim yaşıyor olursa olsun, bütün evlerde ve işyerlerinde elektrik var."

Bakışlarımı ateşe dikip söylediklerini düşündüm. Tabii iddia ettikleri doğruysa... Bu, muhtemelen krallığı benim büyüdüğüm krallıktan ayıran pek çok şeyden ilki olurdu. Solis'te yalnızca son derece zengin veya iyi bağlantıları olan kişiler elektriğe erişebiliyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Burada sınırlı bir kaynak olabilir ama böyle olması gerekmiyor. Yükselmişler bu hale getirdi" dedi ve ona attığım kısa bakış, bana havluyu attığını gösterdi. Giydiği şey pantolondan daha

boldu, kalçasının uygunsuz denebilecek kadar aşağısında duruyordu ve yerçekimine meydan okuyormuş gibi görünen bir tür iple bağlanıyordu. Kıyafetlerimizi topladı ve hepsini bir çamaşır sepetine attıktan sonra sepeti kapının dışına koydu. Kapıyı kapatırken, "Tüm toplumu kapsayan hâkimiyetlerinin en önemli kısmı, her şeye sahip olan ölümlüler ile hiçbir şeye sahip olmayan ölümlüler arasında derin bir uçurum yaratmaktır" dedi.

Köşedeki koltuğa oturdu ve arkasına yaslanarak bir ayağını dizinin üstüne koydu. Sadece o garip ve bol pantolonu içinde, daha önce hiç görmediğim kadar kibirli ve rahattı. Parmakları yavaşça koltuğun koluna vurdu. "Dolayısıyla sadece hayatta kalmalarına yetecek kadarına sahip olanlar, öfkelerini, ihtiyaç duyabileceklerinden çok daha fazlasına sahip olanlara yöneltirler. Ama asla Yükselmişlere yöneltmezler."

Buna karşı çıkamazdım. Masadonya'daki uçurum, en az başkentteki kadar genişti. Bazı Yükselmişlerin ve zenginlerin yaşadığı Radiant Row sadece birkaç sokak büyüklüğünde olmasına rağmen Carsodonia içinde apayrı bir şehirdi. Ve diğer her şey, Masadonya'da Sur yakınlarındaki evler gibi üst üste yığılmıştı.

"Atlantia farklı mı yönetiliyor?" diye sordum, bıçağı göğsüme bastırarak.

"Evet."

Landell'ın söylediklerini düşündüm. "Bana Atlantia'da da sorunlar varmış gibi geldi."

Casteel'in parmakları hareketsizleşti. "Her yerde sorunlar var, Poppy."

"Peki, Atlantia'nın sınırlı alanı ve işe yaramaz arazileri ile ilgili ne sorunu var?"

Casteel başını yana eğdi. "Atlantia, bir zamanlar Stroud Denizi'nden Skotos Dağları'nın çok ötesine kadar uzanan bir kara parçasıydı. Halkım, şehirler inşa etti ve şu anda Yükselmişlerin hüküm sürdüğü toprakları ekip biçti. İki Krallar Savaşı'nın sonunda halkım geri çekildiğinde, o toprakların hepsini kaybettiler. Alanımız gitgide daralıyor."

"Peki, bütün alanı kaybederseniz ne olur?"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim" dedi başını dik tutarak. "Geri döndüğümde uyuyor olacağını düşünmüştüm. Muhtemelen çoğumuzdan çok daha yorucu bir gün geçirdin."

"Uyuyordum ama..." Bakışlarım göğsüne, sıkıca gerilmiş karın kaslarına kaydı. Şömineden gelen parıltı, hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

"Seni uyandırdım mı? Bunun için üzgünüm" dedi ve özrü yeterince samimiydi. "Konuşmamız gereken çok şey var, Poppy."

"Evet, var." Tüm bu evlilik saçmalığı falan... "Ama bu konuşma üstsüz olmanı gerektirmez."

"Konuşmak için herhangi bir kıyafet gerekmez." O dumanlı gülümsemesi geri döndü. "En ilginç konuşmalardan bazılarının hiç kıyafet olmadan gerçekleştiğine yemin edebilirim."

Yanaklarım kızardı. "Eminim bu tür konuşmalarla ilgili bir sürü tecrüben olmuştur."

"Kıskandın mı?" Dirseğini koltuğun koluna yaslayarak çenesini avcunun içine aldı.

"Asla."

Sırıtışı biraz daha genişledi ve çenesiyle yanağına yayılan parmakları yüzünden gamzesini göremiyor olsam bile orada olduğunu biliyordum. "Öyleyse... Dikkatin mi dağıldı?"

"Hayır" diye yalan söyledim ve sonra yalanlarıma devam ettim. "Biraz bile dağılmadı."

"Ah, anlıyorum. Gözlerin kamaştı."

"Gözlerim mi kamaştı?" Ağzımdan neredeyse şaşkın bir kahkaha çıkacaktı. Ve işte yine oradaydı; gözlerinin hafifçe irileşmesi, dudaklarının aralanışı ve kibrin kayboluşu. Yüzündeki maskeyi çıkarmasını izlemek gibiydi ama gözlerindeki bakış kaybolup tekrar okunmaz hale gelirken o maskenin altından başka bir maske çıkıp çıkmadığından emin değildim.

Soluğumu yavaşça bıraktım. "Aşırı şişirilmiş egon hakkında konuşmamıza gerek yok. Bunu çok uzun zaman önce belirledik zaten. Asıl tüm bu evlilik olayı hakkında konuşmamız lazım. Böyle bir şeye imkân..."

"Evlilik hakkında, geleceğimiz hakkında konuşmamız gerek.

Ama şu an değil. Geç oldu. Ben yorgunum. Ve ben yorgunsam, sen tükenmiş olmalısın" dedi. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu ikimizin de tam enerjiye sahip olmamızı gerektirecek türden bir konuşma."

"Bu konuşma sadece, seninle evlenmediğimi söylememe yetecek kadar sürecek. Bu nedenle, konuşulacak bir gelecek de yok. Şimdi konuşma bitti ve hepsi bu kadar. Bunun ne kadar basit olduğunu gördün mü?"

"Ama o kadar basit değil" diye cevapladı yumuşak bir sesle. "Bu akşam neden kaçtın?"

Hayal kırıklığı içimde bir delik açmaya başladı. "Beni seninle evlenmeye zorlamaya çalıştığın için olabilir mi? Bu hiç aklından geçmedi mi?"

"Muhtemelen." Bana bakarken kısa bir sessizlik oldu. "Hawke adını neden seçtiğimi biliyor musun?"

Konunun beklenmedik bir şekilde değişmesiyle kalbim hızlandı. "Büyük ihtimalle öldürdüğün zavallı bir ruha ait olduğunu düşündüm."

Casteel güldü ama sesinde keyiften eser yoktu. Birdenbire, yüz ifadeleri ve hatta gülümsemeleri gibi gülüşlerinin de birer maske gibi olduğunu fark ettim. Her biri farklı bir Casteel'i, farklı bir gerçeği veya yalanı temsil ediyordu. "Bu isme sahip olan zavallı bir ruh yoktu. En azından benim bildiğim kadarıyla. Varsa veya vardıysa bile bu tamamen tesadüf. Ama Hawke ismini bir nedenden dolayı seçtim."

Ona umursamadığımı söylemek istedim ama umursuyordum. Aman tanrım, bilmek istiyordum.

Elini indirdi. "Atlantia'da, ikinci bir isim, tabiri caizse göbek adı verilmesi gelenektir. Sevilen bir aile üyesi ya da arkadaşı onurlandırmak için verilir ve genellikle anne tarafından seçilir, yalnızca aile dışındaki en yakın arkadaşlarla ve kişinin hayatında özel bir yeri olanlarla paylaşılan iyi korunan bir sırdır. Annem, göbek adımı erkek kardeşinin onuruna seçti. Adı Hawkethrone'du. Tam adım Casteel Hawkehrone Da'Neer. Ben küçük bir çocukken, annem bana bu ismin kısaltılmış haliyle seslenmeye başladı. Erkek kardeşim de öyle. Beni Hawke olarak tanıyanlar sadece ama sadece onlardı" dedi. "Sana kadar."

6. BÖLÜM

Hawke...

İsim başka birine ait değildi. Gerçekti. Hawke gerçek miydi?

"Dürüst olmak gerekirse, annem bana Casteel diye seslendiğinde genelde peşinden göbek adım ve soyadım da gelir ve bu genellikle yaptığım veya yapmadığım bir şeyden rahatsız olduğu anlamına gelir" diye devam etti. "Kieran bana Hawke diye seslenmese de ismin kökenini biliyor. Soyadı olarak Flynn'i seçen oydu. Hawke'a uyduğunu düşündü."

"Bizim... Göbek adımız yok" dediğimi duydum.

"Biliyorum."

"Doğru mu söylüyorsun?"

Yüzünde bir tür duygu titreşirken yüz hatları gerildi. "Doğru söylüyorum Poppy."

Yeteneğim tenime çarptı ve Kieran'ın yeteneklerim hakkında söylediği şeyler yeniden su yüzüne çıktı. Prens'le ilgilenmek gibi bir niyetim olmadığını söylemiştim ama yeteneğim bana onun ne hissettiğini söyleyebilir ve belki de yalan söyleyip söylemediğini anlamama yardımcı olabilirdi. Yalanlar ve gerçekler çoğu zaman duygulara bağlıydı ve bir kişi hissettiklerini saklamaya çalışabilirdi. Bazen başarılı olurlardı. Ancak insanlar hisleriyle ilgili başkalarına yalan söyleyebilseler de kendilerine yalan söyleyemezlerdi.

Kendimi açmak her zaman çok kolay olmuştu. Hiçbir çaba gerektirmiyordu. Duyularım genişledi, Casteel ile benim aramda oluşan ve bizi birbirimize bağlayan bir kordon gibiydi. Her zaman böyle değildi. Bazen kalabalıklar beni bunaltıyor ve beni içine

çekiyordu. Bazı insanlar birer yansıtıcı gibiydi, ıstırapları o kadar derin ve ham oluyordu ki hiç çabalamadan benimle bağlantı kuruyorlardı. Casteel'den öğrendiklerimi anlamam birkaç saniyemi aldı. Benim için duyguların belli bir tadı ve hissi vardı, şimdi hissettiklerim ağzımın arkasında hem ekşi hem de keskin bir tat bırakmıştı. Huzursuzluk ve... Üzüntü.

Acısı tanıdıktı. Her zaman oradaydı, her adımını ve her nefesini gölgeliyordu. Sık sık nasıl gülüp dalga geçebildiğini düşünüyordum. Bu kadar acı çekerken nasıl bu kadar gülünç bir şekilde sinir bozucu olabiliyordu. Alaylarının ve rahat kahkahalarının da maske olup olmadığını merak ettim, çünkü acısının erkek kardeşiyle başladığını ve muhtemelen onunla sona erdiğini biliyordum.

Huzursuzluğun neye bağlı olduğunu bilmiyordum ama şu anda doğruyu söylemediğini düşünmeme neden olacak hiçbir şey hissetmiyordum.

Ve belki... Belki de bu, Hawke adının gerçek olduğu anlamına geliyordu. Yalan olmadığı anlamına geliyordu.

Aldığım bir sonraki nefesin zayıf olduğunu hissettim. "Neden bana bunları anlatıyorsun? Ne önemi var ki?"

Şimdi sessizdi, yüz hatları düzeliyordu. "Çünkü Hawke'ın benim bir parçam, adımın bir parçası olduğunu bilmek senin için önemli."

"Zihin okuyabiliyor musun?" diye sordum, bunu muhtemelen daha önce sormuş olduğumu düşünerek ama tekrar sormam gerektiğini hissettim. Zihin okuma, iradesini başkalarına dayatabildiği düşünüldüğünde çok da uzak ihtimal değildi; özellikle de söylediği doğru olduğu için. Benim için önemliydi. Neden? Hiçbir fikrim yoktu, çünkü neyi değiştirdi ki? Günün sonunda... Hiçbir şeyi.

Yüzünde küçük bir sırıtış belirdi. "Hayır, okuyamıyorum ki söz konusu sen olunca bu tam bir hayal kırıklığı. Ne düşündüğünü –gerçekten ne hissettiğini– bilmek isterdim."

Tanrılara şükürler olsun ki bilmiyordu çünkü hissettiklerim, örgü örmeye çalıştığım zamandan bile daha karmaşıktı.

"Ben Hawke'ım" dedi bir süre sonra. "Aynı zamanda Casteel'im. Buna ne kadar inanmak istesen de iki ayrı insan değilim."

Gerildim, bıçağın sapının etrafındaki parmaklarım kasıldı. Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. "Bunu biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Bir hüsran dalgası tenimi kavurdu çünkü onu sık sık iki farklı insan olarak düşünüyordum. Taktığı farklı maskeler vardı ve bir tanesi de Hawke içindi.

Ama önemli değildi. Olamazdı.

"Aynı kişi olduğunu biliyorum" dedim. "Bana başından beri yalan söyleyen sensin ve şimdi beni tutsak eden de sensin. Bunu yaparken hangi ismi kullandığının bir önemi yok."

Kara kaşını havaya kaldırdı. "Yine de kim olduğumu öğrendiğinden beri bana Hawke demedin."

Hayal kırıklığı hızla öfkeye dönüştü. "Peki, bu neden önemli, *Hawke*?"

O zaman dudaklarında, dişlerinin belli belirsiz görünmesine neden olan bir gülümseme belirdi. "Çünkü söylemeni duymayı özledim."

Küçük bir sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona baktım. "Çok tuhafsın, *Casteel*."

Güldü, sesi sıcak, derin ve gerçekti. Dilimde şeker tadı bırakan neşesini aramızdaki bağlantı sayesinde hissettim. Bu beni neredeyse yine bıçakla çok pervasızca bir şey yapacak kadar kızdırdı. Bir şekilde, ne kadar vahşi olabileceğimi kanıtlayan dürtüye direnmeyi başardım.

Neşesi söndü. "Kim olduğumu öğrendiğinden beri sana yalan söylemedim."

"Buna nasıl inanayım?" diye sordum. "Ve söylememiş olsan bile, bu daha önce söylediğin yalanları silmez."

"Haklısın. İnanmanı beklemiyorum, o yalanları unutmanı da beklemiyorum" dedi. Yine, açık bıraktığım bağlantı sayesinde, neşenin gitgide solan tadıyla hüznü hissettim. "Ama artık yalanlardan elde edeceğim hiçbir şey yok. İstediğim her şeye sahibim. Sana."

"Bana sahip değilsin."

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bu konuda aynı

fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek. Bana bir şey sor, Prenses. Bana bir şey sor, sana gerçeği söyleyeceğim."

Aklıma yüz farklı soru geldi. Ona sorabileceğim o kadar çok şey vardı ki... Ama iki tanesi öne çıktı.

Bana hiç değer verdin mi?

Herhangi biri gerçek miydi?

Bu soruları tekrar soramazdım. "Sana inanmam mı gerekiyor?"

"İnanıp inanmamak sana kalmış."

Bu sadece ona inanıp inanmamayı seçmemle ilgili değildi ama bunu belirtmedim. Ön plana çıkan başka bir soru vardı, daha önce düşündüğüm bir şey.

"İlk Bakire'yi sen mi öldürdün?" diye sordum.

"Ne?" Sesi şaşkınlıkla doluydu ve bunu aramızdaki bağdan da hissettim, buzlu su gibi soğuktu.

Ona, Düşes'in ilk Bakire'nin yetenekleri hakkında ne iddia ettiğini anlattım. "Tanrılara verilecek olmasına rağmen, Bakire'nin değersiz olduğunu söyledi. Ama kararları ve seçimleri onu Karanlık Olan'a götürdü. Sana." *Tıpkı benim gibi.* "Düşes, Karanlık Olan'ın onu öldürdüğünü söyledi."

"Düşes'in sana bunu neden söylediğini bilmiyorum. Tanıştığım tek Bakire sensin" diye yanıtladı ve ondan yayılan sıcak, asidik öfkeyi hissedebiliyordum. "Gerçekten başka bir Bakire olup olmadığını bile bilmiyorum."

Ben... Başka bir Bakire olmama ihtimalini hiç düşünmemiştim. Bu, onun hakkında neden hiçbir şey yazılmadığını açıklayabilirdi, adının bile. Ama onun hiç var olmaması?

"Ellerimde çok fazla kan var, Poppy. Öyle ki bazen asla temizlenmeyeceklerini düşünüyorum. Öyle ki temizlenmelerini isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. "

Bakışlarım ona kaydı.

"Ve benim hakkımda –Karanlık Olan hakkında– çok şey duyduğundan da eminim. Bir kısmı doğru. Carsodonia'da ve ziyaret ettiğim her şehirde, elime geçen her fırsatta Yükselmişleri öldürdüm. Ve evet, hayatlarını sona erdirmek için eşi benzeri olmayan yollar buldum. Onların kanıyla yıkandım."

Tüm bedenim buz keserken gözlerimi ondan alamadım. "Goldcrest Malikânesi'nde olanlardan –Lord Everton'ın başına gelenlerden– sen mi sorumluydun?"

"Ben Üç Nehirler şehrini terk ettiğimde Lord Everton hayatta değildi. Konu erkek çocuklardan beslenmeye geldiğinde ona yardım eden ölümlülerin hiçbiri de öyle. Ve farkında olduğun üzere, bazı ölümlüler gerçeği biliyor. Tapınaklarda yaşananları ve Ayin olmadığında yapılanları örtbas etmeye yardımcı oldular."

Yükselmişlerin yardım aldığını düşünmüştüm. Almış olmaları gerekirdi. Tapınaklardaki Rahipler ve Rahibeler bilmek zorundaydı. Kalelerin Hanımları ve Yükselmişlere yakinen hizmet edenler bilmek zorundaydı.

"Eminim malikâneye girmemi sağlayanın Lady Everton'la olan ilişkim olduğu söylentisini duymuşsundur?" dedi. Bunu duymuştum. "Sahip olduğum her silahı kullandığımı itiraf ediyorum. Sonuçta, bunu bana Yükselmişler öğretti."

İrkildim.

"İlişkileriyle tanınıyordu. Hizmetçiler, sevgililerini malikâneye gizlice sokmasına yardım ediyordu. Birçoğu hiç gitmedi ama beni gördüğünden emin oldum. Sonunda beni yatağına davet etti ve bu şekilde içeri girmeyi başardım. Ama ona o şekilde parmağımı bile sürmedim. Asla." Sesinde hafif bir uğultu vardı. "Alevler başlayınca kaçmasaydı o da asla kurtulamazdı."

Bundan bir saniye bile şüphe etmedim.

Öne eğilerek gözlerimin içine baktı. "Ellerimi lekeleyen sadece Yükselmişler değil. Masumlar da var. Benimle istediğim şey arasına giren ölümlüler ve Atlantislilerin torunları. Özel muhafızın Rylan da onlardan biriydi."

Boğazım düğümlendi.

"Bizimle buraya seyahat edenler ve sayısız diğerleri gibi. Seninle benim aramda duran her şey." Bir an için bile olsa gözlerini benden kaçırmadı. "Vikter? Ayin'deki o Leydiler? Onları ben öldürmedim ama sen haklıydın. Beni destekleyenler kendi başlarına hareket ettiler ancak bunu, benim önderliğimden, benim sözlerimden teşvik alarak yaptılar. Yani onların kanı da benim elimde.

İlk andan itibaren bunun sorumluluğunu üstlenmeliydim."

İçimden acı ve kederden oluşan bir ürperti geçti. "Herhangi biri ruhunu lekeliyor mu?" diye fısıldadım.

"Çoğu." Arkasına yaslandı. "Ama bahsettiğin o Bakire bunun bir parçası değil. Eğer öyle biri gerçekten varsa ve senin gibiyse –yarı Atlantisliyse ve senin yeteneklerini ya da buna benzer bir şeyi paylaşıyorsa– tanrılara verilmemiştir. Büyük ihtimalle seni kullanmayı planladıkları şekilde kullanılıyordur."

Soluğum kesildi. "Eğer... Abin ellerindeyse, ona neden ihtiyaçları olsun ki?"

Oturduğu koltuktan bana baktı. "Atlantisliler hayatta kalabilmek için Atlantisli kanına ihtiyaç duyarlar. Sadece yarı Atlantisli olan biri gerekli besini sağlayabilir. Ben bu şekilde hayatta tutuldum."

Her şeye rağmen onun için üzülerek sertçe yutkundum. Tanımadığım, varlığından bile emin olmadığım bir kadına acıyarak. "Onu beslemek için... Esir tutulmuş olabilir mi? Onu hayatta tutmak için?"

"Atlantis kanı olmadan ölmeyiz" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Hayatta kalamamana rağmen nasıl yaşarsın?"

"Çünkü dönüştüğümüz şey, yaşamakla kıyaslayacağım bir şey değil" diye yanıtladı. Ben bunu sorgulayamadan, konuşmaya devam etti. "Eğer bir ilk Bakire varsa, ya abimi hayatta tutuyordur ya da onunla aynı şekilde kullanılıyordur. Muhtemelen ikisi de. Ama her iki durumda da, onun çoktan öldüğünü tahmin ediyorum. Asıl sorman gereken, sana neden ihtiyaç duydukları. Seni neden Bakire yapsınlar ve kendi korumaları ve sürekli tetikte olan bakışlar altında kapalı tutsunlar? *Yükselişin* için neden şimdiye kadar beklediler?" diye sordu tükürerek. "Daha önce, Craven saldırısından sonra, ısırılma konusunda neden seni sessiz kalmaya zorladıkları ve yeteneklerini asla kullanmamanı söyledikleri konusunda haklıydın. Birisi senin ne olduğunu keşfedebilirdi ve bu da onların tüm dünyalarını başlarına yıkabilirdi. Öyleyse neden bu kadar bekleyip bu riski aldılar? Lütfen bana bu soruları kendine sorduğunu söyle."

Tenim buz kesti. "Sordum. Onlar... Daha fazla vampir yaratmak için beni kullanmak istiyorlar. Ama neden? Onlar..."

"Peki, neden bu kadar beklediler sence?" diye tekrarladı. "Neden bu sözde ilk Bakire, yetenekleri gelişmeye başladığında uygun bir şekilde ortadan kayboldu? Senin için bir Yükseliş falan yok. Tanrıların hizmete ihtiyacı yok. Onlara faydalı olabilmen için beklediler." Koltuğunda öne kaydı. "Yükselmişlerin Yükselmek için belirli bir yaşa kadar beklemesinin bir nedeni var. Bir Atlantisli on dokuz yaşına geldiğinde ne olur biliyor musun?"

Biliyordum. Bunu *İki Krallar Savaşı ve Solis Krallığı Tarihi* kitabında okumuştum. Cevap, yüzlerce kez okumaya zorlandığım o lanet kitaptaydı. Muhtemelen doğru olan tek kısımdı. "Bir Atlantisli olgunluk düzeyine ulaşır ve fiziksel değişimlerden geçmeye başlar. Sen buna... Ayrılış diyorsun."

"Ve bazılarının yetenekleri açığa çıkmaya ya da güçlenmeye başlar" diye ekledi, loş odada gözleri parlarken. "Benim için bu, zorlamaydı. Çocukken biraz ikna edici olabilirdim ama Ayrılış evresinden geçtikten sonra istediğim kişiye istediğimi yaptırabiliyordum."

Mideme bir boşluk yayıldı. "Öyleyse neden beni yapmamı istediğin şeyleri yapmaya zorlamadın?"

Kaşları çatıldı. "Çünkü bir canavar olabilirim ama *o tür* bir canavar değilim, Poppy."

Gözlerimi ondan kaçırırken göğsümde bir sıkışma oldu.

"Ayrıca zorlama geçicidir, sadece anlık kazançlar için faydalıdır" dedi. Tekrar ona baktığımda, yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Ve ilginçtir ki sen nasıl Yükselmişlerin duygularını hissedemiyorsan, zorlama da onlar üzerinde işe yaramaz."

Boğazımı temizledim. "Nedenini biliyor musun?"

"Bazıları bunun ruhları olmadığı için olduğuna inanıyor."

Ian'ı düşündüm ve sonra bu düşünceleri bir kenara ittim. "Yani Ayrılış evresinden geçtiğim için yeteneklerimin değiştiğini mi düşünüyorsun?"

"Bir bakıma, evet. Yeteneklerinin gelişmesi iki yıl sürse bile, en azından on dokuz yaşına gelene kadar kanın onların işine yaramazdı."

Bana söylediklerini düşünürken beynim tek bir yöne gitti. "Benim... Sivri dişlerim çıkacak mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bundan şüpheliyim. Yarı Atlantislilerin kana ihtiyacı yoktur, bu yüzden sivri dişlere de ihtiyaçları yoktur."

"Peki ya... Ölümsüzlük?"

"Bunu istemez miydin?"

Yükselmişleri ve ne kadar uzun yaşadıklarını düşündüm; insanlıktan yoksun olmalarının hayatta kalmak için yaptıklarından mı, yoksa birkaç nesil boyunca etraflarındaki herkesin öldüğünü görecek kadar uzun yaşamalarından mı kaynaklandığından emin değildim.

"Bilmiyorum" diye cevapladım dürüstçe. "Olacak mıyım?"

Başını iki yana salladı. "Yalnızca safkan Atlantisliler ölümlülerin ölümsüzlük olarak düşündükleri şeye sahiptir."

Rahatlamam gerekip gerekmediğinden emin değildim. "Öyleyse Yükselebilir miyim? Bir vampire dönüştürülebilir miyim?" diye sordum, Ian'ı düşünerek. O da benim gibi yarı Atlantisli ise...

"Gerçekten bilmiyorum Poppy. Herhangi bir Atlantislinin, içinde bir damla ölümlü kanı olan herhangi birini Yükseltmesi yasaktır. Atlantia'da yaşayan yarı Atlantisliler bile Yükselmiş değildir. Tıpkı ölümlüler gibi yaşar ve ölürler" diye açıkladı ve bu, Atlantia'da yaşayanlar hakkında bilmediğim bir şeydi. Demek ki bütün Atlantisliler onun gibi değildi. "Yükselen bir yarı Atlantislinin de bir ölümlüyle aynı şeyleri yaşayacağını tahmin ediyorum. Muhtemelen vampir olurlardı."

Yani kana susamışlık tarafından yönetileceklerdi, ancak bir Craven gibi onun tarafından tüketilmeyeceklerdi. Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Bir insan dönüştürüldüğünde –vampir olduğunda– onlara ne olur?"

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Diğer vampirler tarafından beslenirler, kan kaybıyla ölümün eşiğine getirilirler ve sonra bir Atlantislinin kanıyla beslenirler. Bazen değişiklik anında gerçekleşir. Diğer zamanlarda, saatlerce ölü görünebilirler. Ama uyanırlar ve... Son derece aç olurlar. En az bir Craven kadar kontrol edilemez olurlar, onları yatıştırmak için genellikle birkaç Yükselmiş gerekir." Bakışları ateşe kayarken çenesi gerildi. "Beslendikten sonra bile açlıktan ölürler. Duyduğuma göre yeni yaratılmış bir

vampirin susuzluğunu kontrol etmesi haftalar, bazen aylar sürebiliyor."

Belli belirsiz bir panik hissi beni yere düşmekle tehdit etti. Ian'ın Yükselişinden sonra ondan haber alamadığım bir süre olmuştu. Evlendiği zamandı ve aylar sürmüştü.

"Ve şu anda kendilerinden beklenene göre hareket etmeyenlerin başkalarına zarar vermelerinin engellendiğini biliyorum" diye ekledi sessizce.

"Nasıl?" diye sordum ve içgüdülerim bana cevabın pek de kolay olmayacağını söylüyordu.

"Güneş en tepedeyken yürümeyi seçiyorlar. Uzun sürmüyor, ancak hiçbir şekilde hızlı olduğu da söylenemez. Ne de acısız."

Aman Tanrım.

İşte bu... *Bu*, Ian'ın yapacağı bir şeye benziyordu. Ama Ian yaşıyordu. Mektuplar gönderiyordu. Hayatta olması gerekiyordu.

Yutkundum. "Dönüştürüldüklerini gördüklerin? Hepsi neler olduğunun farkında mıydı?"

Bakışları tekrar bana döndü. "Bununla nereye varacağını biliyorum ve cevabın her şeyi senin istediğin şekilde değiştireceğini sanmıyorum."

"Sadece soruya cevap verir misin?"

Dudakları inceldi. "Yükselmişler bunun için bir tören düzenledi. Ölümlüler cüppe giymiş ve maske takmış olarak getirildi. Anlamsız sözler söylendi, mumlar yakıldı. Bazıları ne olacağını biliyor gibiydi. Çoğu sarhoş görünüyordu. Neler olduğunu tam olarak bilip bilmedikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu." Göğsü derin bir nefesle yükseldi. "Bazıları uyuşturulmuş gibiydi. Uyanık olup olmadıklarını bildiklerinden bile şüpheliyim."

Ona baktım, rahatlama ve korku arasındaki bu korkunç yerde sıkışıp kalmıştım. Birden, soruyu neden cevaplamak istemediğini anladım. Ian hiçbir şeyin farkında olamayacak kadar uyuşturulmuşsa –diğerleri neler olduğunun farkında değilse– bu çok daha kötüydü.

Casteel beni sessizce izledi. "Yükselmişlerin yarı Atlantisliler dönüştürmesi için hiçbir sebep yok. Bunu yapmak, diğer Yükselmişleri dönüştürmek ya da bir Atlantisliyi hayatta tutmak için

ihtiyaç duydukları kanı lekeleyecektir. Bu yüzden sağlıklı ve güvende olduğundan emin oldular, değerli Kraliçen sana bu yüzden bu kadar şefkatle baktı" dedi. Tüm vücudum bir yay gibi gerilmişti. "Kanın şimdiye kadar onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu ve eğer Yükselmiş olsaydın onlar için çok daha da azını ifade edecekti."

Yani Ian ve ben muhtemelen farklı ebeveynlere sahiptik. Çünkü Ian dönüştürülmüş olmalıydı. Bana mektuplar yazıyordu ve Casteel, Ian'ın sadece geceleri görüldüğünü iddia ediyordu. Tabii...

Tabii Casteel'in bağlantıları başka birini gördüyse, o mektupları gönderen Ian değildi.

Zorlukla yutkunurken içimdeki basınç artarak mideme kaydı. Şu anda Ian'dan bu kadar uzaktayken bunların hiçbirini düşünemezdim. Sorular ve şüpheler beni mahvederdi.

Ve şimdiden mahvolmuş hissediyordum.

Benim için ne planladıklarını biliyordum ama neden beklediklerini, yaptıkları her şeyi neden yaptıklarını tam olarak anlamak, gerçekten fiziksel olarak hasta olacağımdan korkacak kadar midemi bulandırmıştı.

"Beni hayatta tutuyorlardı çünkü..." Söyleyeceklerimin ağırlığı beni ezmekle tehdit ederken kelimeler boğazıma dizildi.

Casteel orada otururken hiçbir şey söylemedi, gerçi şu an için muhtemelen en iyisi buydu. Kendimi fitili ateşlenmiş bir barut fıçısı gibi hissediyordum. İçimde, kuşku ve öfke kıvılcımlar saçıyordu. Kanım yıllanana kadar değerli bir sığır gibi bakılmıştım, korunaklı bir kafeste tutulmuştum. Ta ki yararlı bir hale gelene kadar; ya daha fazla vampir yaratmak ya da daha fazlasını yaratmaya devam etmek adına bir başkasını hayatta tutmak için.

"Ben bir şişe şarap değilim" diye fısıldadım.

"Hayır" dedi sessizce. "Sen bir şişe şarap değilsin, Poppy."

Başımı hızla kaldırdım. "Benim için geldiğinde bunu bilmiyor muydun? Buna yemin eder misin? Yarı Atlantisli olduğumu bilmediğine hemen şimdi yemin eder misin? Bu yüzden beni Bakire yaptıklarını bilmediğine? Ta ki... Yararlı bir hale gelene kadar hayatta tutulduğumu ve her şeyden korunduğumu bilmediğine?

Bakışları benimkilerle buluştu. "Yemin ederim, Poppy. Kanının tadına bakana kadar Atlantisli olduğunu bilmiyordum. Yeteneğini öğrendiğimde bile ne olduğunu bilmiyordum. Belki de anlamalıydım." Yüzünden bir gölge geçti ama o kadar hızlı kayboldu ki onu gördüğümden bile emin değildim. "Fakat hiçbir Atlantisli yüzlerce yıldır böyle bir şeye muktedir olmadı. Bilmiyordum."

Duyularım hâlâ açıktı ve onun hislerini anlamak için kendi hissettiklerimi süzgeçten geçirmem birkaç dakikamı aldı. Hâlâ öfkenin asidik tadı, belirsizlikle ilişkilendirdiğim ekşi tat ve her zaman içinde olan hüzün vardı.

Yeteneğim bir yalan makinesi sayılmazdı ama yalan söylediğini düşünmüyordum. Yeteneğimi geri çekmek çok zor oldu çünkü bana hiç doğal gelmedi. Doğal olan, onun yanına gitmek ve hüznünü alıp geçici bir huzur vermekti. Tenim tam da bunu yapma arzusuyla karıncalandı ve bunun sebebi karşımda onun olması değildi. Yetenek, kullanılmayı, iyileştirmeyi talep ediyordu. Yatağın kenarına otururken şiddetli bir nefes vererek onu geri çektim.

"Artık sana neyi neden yaptıklarını ve ne planladıklarını tam olarak anladığına göre" dedi Casteel, sesi benimle konuşurken nadiren duyduğum bir şekilde sertleşirken. "Neden onlara geri dönesin ki, Poppy? Benimle evlen ya da evlenme."

Et bıçağı elimde gevşerken Casteel'e baktım. "Sana daha önce de söyledim, onlara geri dönmeyecektim."

"O zaman nereye koşuyordun? Hem de yanına hiçbir şey almadan."

"Bunu tekrarlamana gerek yok. Buradan neyle ayrıldığımın gayet farkındayım."

"Yükselmişlere geri dönmeyeceksen nereye gitmeyi düşünüyordun? Whitebridge'e doğru gidiyordun, güneye." Gözleri kehribar parçaları gibiydi. "Masadonya'ya geri dönmeyecektin. Sanırım başkente gidiyordun. Neden? Tüm bunları bilmene rağmen bunu neden yapasın?"

"Neden mi?" İçimde alevler gibi sıcak ve canlı bir öfke parladı. "Cidden bu soruyu tekrar mı soruyorsun?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

Sessizliğe gömüldüm ama sadece bir an için. "Neden burada kalıp beni onlara teslim etmene izin vereyim? Beni kullanmak istediğini söylediğin insanlara, sana acı çektirip işkence eden insanlara? Bunu abine yapan insanlara? Bu seni nasıl onlardan daha iyi yapar? Daha güvenli? Bana yaptıklarının aynısını sen de yapıyorsun!" Çirkin, acı verici bir duygu düğümü boğazıma yerleşirken gırtlağım yandı. "Beni kullanacağın an gelene kadar beni güvende tutuyorsun, besliyorsun ve kafese kapatıyorsun!"

Çenesinde bir kas seğirdi.

"Sonra da benimle evleneceğini ilan ediyorsun." Titreyerek başımı iki yana salladım. "Seni böyle kırıcı bir şey söylemeye iten ne olabilir ki?"

"Kırıcı mı? Haydi ama Poppy, içten içe heyecanlanman gerektiğini biliyorum. Herkes gerçek bir Prenses olamaz."

"Bu umurumda bile..." Benimle dalga geçtiğini fark ederek çenemi kapattım. Bütün bunlar onun için büyük bir şaka mıydı?

"Atlantia'da iktidardaki aileye kabul edilmek büyük bir onur olarak kabul edilir" diye devam etti. "Bence annem senden hoşlanacak."

Ayağa fırladım. "Biz evlenmiyoruz!" Bıçağı sertçe savurarak yatağın yanındaki masanın ahşabına sapladım, çarpmanın etkisiyle sapı titredi.

"Bir kez daha düşündüm de annem kesinlikle senden hoşlanacak" diye mırıldandı Hawke ve o anda *Hawke*'tı.

Bu benim fazlasıyla aşina olduğum şaşkın ses tonuydu ve beni öyle heyecanlandırmıştı ki kendimi toparlamam, bunun sadece başka bir maske olduğunu hatırlamam birkaç dakikamı aldı. "Neden? Bu sefer yüzüne atmadığım için mi?"

"Tam olarak bunu yaptığını duyunca çok eğlenecek" dedi ve kaşlarım çatıldı. "Ve kendini dizginleyebildiğini bilmekten mutlu olacak."

"Keşke dizginlemeseydim."

Casteel kıkırdadı ve bu da çok tanıdık geldi ama solup giden Casteel'in gülüşü oldu. Yoğun bir büyülenme ifadesi taşıyan, onun altın rengi gözleriydi. O hem Hawke hem de Casteel'di ama şimdi

uğraştığım ikincisiydi. Koltuğunda öne eğilerek iki çıplak ayağını da yere indirdi. "Öfkeliyken inanılmaz derecede güzelsin."

Bu biraz tuhaf iltifat karşısında gurur duymayı reddettim. "Ve sen de inanılmaz derecede dengesizsin."

"Daha kötülerini duymuştum."

"Eminim duymuşsundur." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Koltuktan kalktı ve bir an için, sergilenen bronz ten içinde kayboldum. "Yarın geleceğimiz hakkında konuşacağız..."

"Konuşacak bir gelecek yok. Biz evlenmiyoruz" diye araya girdim.

"Sanırım gerekçelerimi reddetmenin imkânsız olduğunu göreceksin."

"Hiçbir şey imkânsız değildir."

"Göreceğiz."

"Hayır, biz... Ne yapıyorsun?" diye sordum, yatağın diğer tarafına yürüdüğünü görünce. "Ne yapıyorsun?"

"Yatağa giriyorum."

"Neden?" diye sordum tiz bir sesle.

Battaniyeyi kenara çekerken tek kaşını kaldırdı. "Uyumak için."

"Bunu anladım, teşekkürler. Ama bırak benimle aynı yatak odasında uyumayı, aynı *yatakta* yatacağını bile nasıl düşünürsün?"

"Çünkü daha önce de açıkladığım gibi burası benim yatak odam."

"O zaman ben başka bir oda bulacağım."

"Başka oda yok, Prenses."

Aklım hızla çalışırken ellerimi battaniyeye geçirdim. "Bu uygun değil. Ben Bakireyim. Ya da öyleydim. Her neyse. Ben uygunluğun tanımıyım."

Bana baktı. "Uygunluğun tanımı olmadığın gerçeğinin yanı sıra, bu kaledeki herkes zaten bir yatağı paylaştığımızı biliyor, Poppy."

"Şey, bu sadece..." Yüzüm yandı. "Bu harika."

"Seni yalnız bırakmıyorum."

"Kaçmaya çalışmayacağım! Söz veriyorum."

"Umarım sözüne güvenecek kadar aptal olduğumu düşünmüyorsundur." Casteel, dümdüz olmuş bir yastığı alıp kabarttı. "Yani burada ya benimle yatacaksın ya da Kieran ile. O olmasını mı tercih

ederdin? Eğer öyleyse, onu senin için çağırayım." Yastığı yatağın başına doğru fırlattı. "Ama bil diye söylüyorum, sık sık kurt haline bürünür ve uykusunda tekmeleme alışkanlığı vardır."

Dudaklarım yavaşça aralandı. "Ne? Bekle. Bunun açıklamasına ihtiyacım yok. Kieran'ı istemiyorum."

Yüzündeki belli belirsiz gülümseme saf kötülüktü. "Beni istiyorsun."

"Dediğim şey bu değildi. Yerde yatabilirsin."

"Yerde yatmıyorum. Ve sen söylemeden önce söyleyeyim, sen de yatmıyorsun." Kıskanılacak bir zarafetle yatağa girdi. "Benim hakkımda ne bildiğini sandığının bir önemi yok ama umarım sana zorla sahip olmayacağımın ya da seni böyle bir şeye zorlamayacağımın farkındasındır. Benden istemediğin bir şeyi asla yapmam ve bunun nedeni sadece bunun nasıl bir his olduğunu bilmem değil" dedi duygusuzca ve kalbim sıkıştı. "Asla öyle biri olmamış olmam."

"Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum" dedim hızlıca. Ve bilmek istemiyordum. Bilmem gerekiyordu. "Sana ne yaptılar?"

"Bu gerçekten girmek istediğim bir konu değil, Poppy."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Bunu anlayabiliyordum. Saygı duyuyordum.

Ve olduğum yerde kalırken, Kieran'ın daha önce Prens'in yanında güvende olmam hakkında söylediklerini düşündüm. Ne yazık ki kanının etkilerini ve bana dokunması için ona nasıl yalvardığımı da hatırlıyordum.

En güzel anlarımdan biri değildi.

Gerçi Casteel reddetmişti. Bu durumdan kolaylıkla faydalanabilirdi ama ne demişti? İyi bir adam olmadığını ama iyi biri olmaya çalıştığını söylemişti. Onun içinde hissettiğim utancı düşündüm. Hem kötü adam hem de kahramandı hem canavar hem de canavar avcısıydı.

Ama bana bir şeyler yapmaya çalışmasından korkmuyordum. Kendimden daha çok korkuyordum; kalbimin böylesine hızlı çarpmasından korkuyordum. Birlikte olduğumuz, kollarında uyuyakaldığım gece... Daha önce paylaştıklarımız kadar güzeldi.

Sadece gerçek değildi.

Sorun şu ki kalbim bunu anlamıyor gibiydi, en azından her zaman. Bu yüzden şimdi çok hızlı çarpıyordu. Bazıları için –muhtemelen krallıktaki çoğu kişi için– birinin yanında uyumak pek bir şey ifade etmiyordu. Ama benim için? Diğer insanların hafife aldığı el ele tutuşmak, bir başkasına açıkça dokunabilmek ya da biriyle akşam yemeğini paylaşmak gibi şeyler kadar önemliydi.

Bu yüzden Casteel ile aynı yatağı paylaşmak tehlikeliydi.

Battaniyenin beline düşmesine izin vermesini ve sonra ellerini başının altında kavuşturmasını izledim. Yeterince rahat göründüğünde, "Ama bilgin olsun, herhangi bir yerine dudaklarımın dokunmasını istersen seni tatmin etmeye fazlasıyla hazırım" dedi.

Ağzım açık kaldı.

"Ve boyun eğme isteğim ellerime, parmaklarıma ve penisime kadar uzanıyor..."

"Aman tanrım" diyerek sözünü kestim. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Senin... Hizmetlerini asla talep etmeyeceğim."

"Hizmetler mi?" Başını bana çevirdi. "Kulağa çok edepsizce geliyor."

Bu yorumu görmezden geldim. "Sen ve ben daha önce yaptığımız gibi bir şeyi asla yapmayacağız."

"Asla mı?"

"Asla."

"Bunun... İmkânsız olacağını mı söylüyorsun?"

"Evet. Kesinlikle imkânsız."

Bunun üzerine Hawke gülümsedi ve bu, *Hawke*'ın gülümsemesiydi. Her iki yanağında da gamzeler belirdi; onları görünce göğsümde hissettiğim sıkışmadan nefret ettim. Onu Hawke olarak görmeme neden olmasından nefret ettim. "Ama daha demin hiçbir şeyin imkânsız olmadığını söylememiş miydin?" diye mırıldandı.

Nutkum tutularak ona baktım. "Şu an seni kalbinden bıçaklamak istiyorum."

"Eminim öyledir" diye cevap verdi, gözlerini kapatarak.

"Her neyse" diye mırıldandım, onunla uğraşmak zorunda kalacağımı kabullenerek. En azından bu gece için ya da nasıl kaçacağımı bulana kadar. Geri çekilip bacaklarımı battaniyenin altına

soktum. Yatağı sallayacak kadar güçlü bir şekilde kendimi yatağa bıraktım.

"İyi misin? Kendine zarar vermiş olabilirsin."

"Kapa çeneni."

Güldü.

Sırtımı ona dönerek bıçağa baktım. Bıçak bükülmüştü. İç geçirdim. Bir dakika sonra, bir tıkırtı duyuldu ve oda karardı. Yatağın onun tarafındaki kandili söndürmüştü.

Yatağın onun tarafı mı?

Taraflarımız yoktu.

Dikkatimi şömineye çevirirken battaniyeyi çeneme çektim. Aklım, önemli olmaması gereken ama önemli olan bir şeye geri döndü.

"Bana neden anlattın?" diye fısıldadım, hâlâ uyanık olup olmadığından ya da neden sorduğumdan bile emin değildim. Bunu zaten cevaplamıştı. "Neden bana Hawke'ın göbek adın olduğunu söylemek zorundaydın?"

Ateş çatırdayarak kıvılcımlar saçtı ve gözlerimi kapattım.

Saniyeler, belki dakikalar sonra, Casteel, "Çünkü her şeyin yalan olmadığını bilmen gerekiyordu" dedi.

7. BÖLÜM

Son birkaç günün tüm stresi ve travmasıyla, geçmişin beni uykumda bulması sürpriz olmamalıydı. Yine de benim için tam bir şoktu.

Kan her yerdeydi. Duvarlara sıçramıştı, incecik dereler halinde aşağı akıyor ve tozlu ahşap zemin üzerinde –yerdeki biçimsiz yığınların altında– birikiyordu. Hava metalik bir kokuyla ağırlaşmıştı. Lamba ışığındaki mavi bir leke gözüme çarptı. Bir gömlek. O akşam yemeğimizi servis eden komik adam mavi bir gömlek giymemiş miydi? Bay La... Lacost muydu? Bize arkadaki ahırda yaşayan ve kediciklerle arkadaş olan fare ailesi hakkında hikâyeler anlatmıştı. Onları görmek istemiştim ama babam bizi odalarımıza geri götürmüştü. Akşam yemeğinde ne tebessüm ediyordu ne de gülüyordu. Masada otururken, bakışları her lokmanın arasında pencereye kaymıştı.

Ama şimdi orada titreyerek dururken, Bay Lacost'un göğsü ve midesi bir bana garip göründü. Artık şişkin değildi, sanki içe göçmüştü ve pürüzlüydü...

"Bakma, Poppy. Oraya bakma" diye fısıldadı annem elimi çekerken. "Saklanmalıyız. Acele et."

Beni dar koridordan aşağı çekti, eli ıslaktı. "Babamı istiyorum..."

"Şşşt. Sessiz olmalıyız." Sesi titriyordu, çok zayıftı. Elbisesinin kolları yırtılmıştı, uçuk pembe kumaş kıpkırmızı olmuştu. Annem incinmişti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. "Sessiz olmalıyız ki baban gelip bizi bulabilsin."

Sessiz olmanın babamın bize gelmesine nasıl yardımcı olacağını

anlamıyordum. Girdiğimiz oda karanlıktı ve sesler, düzensiz nefesler ve inlemeler, bağırışlar ve çığlıklar çok gürültülüydü. Geldiklerinde, babam dışarı çıkmıştı, onu tanıyormuş gibi görünen yabancı bir adamla dışarı çıkmıştı. Babamı istiyordum. Ian'ı istiyordum ama o da şeker ve vanilya gibi kokan kadınla birlikte gitmişti...

Tiz bir ses karanlığı deldi. Annem elimi sertçe çekiştirerek beni çömeldiği yere çekti. Biri çığlık atarken, arkamdaki büyük dolabı açtı. İçinden koparıp alırcasına dışarı boşalttığı tencereler takırdayarak yere düştü.

"İçeri gir, Poppy. İçeri girip çok sessiz olmanı istiyorum, tamam mı? Ne olursa olsun bir fare kadar sessiz olmanı istiyorum. Anladın mı?"

Arkamdaki küçük, karanlık deliğe bakarak başımı iki yana salladım. Annem oraya sığmazdı. "Seninle kalmak istiyorum."

"Hemen burada olacağım." Elleri yanağıma dokundu. Başımı kendisine çevirirken teni nemliydi. "Kocaman bir kız olup beni dinlemeni istiyorum. Saklanmak zorundasın..."

Tiz uluma sesi tekrar yükseldi. Annemin üzerine atılarak yan taraflarına tutundum. Parmaklarımı elbisesinin yapışkan beline geçirdim. "Bırakmalısın bebeğim. Saklanman lazım, Poppy."

Daha sıkı tutundum, yüzümün kenarlarından aşağı akan ıslak bir sıcaklık hissettim.

Annem birinin sesiyle sarsıldı. Biri konuşuyordu ama kalbim öyle bir gümbürdüyordu ki duyamıyordum. Gürül gürül akan suyun sesi gibi uğulduyordu ve kâbus sesleri artık çok daha yüksekti, çok daha yakından geliyordu. Sonra bir ses daha duyuldu. Ve annemin elleri daha ıslaktı, daha yapışkandı...

Birisi bir yerde bir lambayı devirdi. Cam kırıldı. Annem bağırarak kollarını bana doladı; kelimeler birbirine karışıyor, biri dışında hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.

Çığlık. Biri çığlık atıyordu. Anne? Benden koparıldı, elleri kollarımdan aşağı kaydı, parmakları benimkini yakaladı ve sonra kayıp gitti. Bir vücut bize –bana– çarptı ve annemi kaybederek kenara düştüm. Yüzümü kesen şiddetli acı beni sersemletti. Geriye düştüm. Eller beni tuttu. Çok ağır eller. *Acı veren* eller. Çığlık attım...

Karanlığın içinde, çığlıkların arasında bir ses duyuldu.
Ne güzel, küçük bir çiçek.
Ne güzel bir gelincik.*
Onu kopar ve kanamasını izle.
Artık o kadar da güzel değil...
Gelincik.

Sarsılarak uyandım; kulaklarımda çınlayan çığlık boğazımı yakıyordu, nefes nefese kalmış bir halde hareket etmeye çalışıyor ama yapamıyordum. Kollarım iki yanıma hapsedilmişti, bacaklarım kalın bir sıcaklıkla birbirine dolanmıştı. Gözlerim açıldı ve nerede olduğumu anlamam biraz zaman aldı. Panik ve korkunun dikenlerini yavaşça çıkarırken yanağımın altındaki düzenli gümbürtüye odaklandım.

Yatağın karşısındaki dar pencereden hafif, gri bir ışık sızıyordu. Handa değildim, yırtılıp parçalanmamıştım. Kaledeydim, yanağımın altındaki sıcak ve sert bir göğüs, sürekli saçımı okşayan bir el, adımı tekrar tekrar fısıldayan ve bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyen, güvende olduğuma söz veren bir ses ile birlikte yataktaydım. Kucağına sokulmuştum, sadece kollarıyla titremeleri uzak tutmaya çalışıyormuş gibi göğsüne sımsıkı bastırılmıştım.

Casteel.

Kâbusun neden olduğu kafa karışıklığı azaldıkça gerçeklik parçalar halinde geri döndü ve onun bizi yavaş yavaş salladığını fark etmeye başladım.

Geri çekilmem gerektiğini, aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini biliyordum ama tutuşunda beni güvende hissettiren bir şey vardı. Kan ve dehşetin ardından açıklanamaz bir şekilde doğru hissettiren bir şey. Belki de kâbuslardan sonra, özellikle de Ian'ın başkente gitmesinin ardından, sarsılmış ve korkmuş bir şekilde sık sık yalnız uyandığım içindi. Ve çığlıklarım Tawny'yi her seferinde uyandırsa bile, böyle bir... Teselliye asla iznim olmadığı içindi. Bunu hanımefendimin hizmetçisinden istemeye her zaman

* Penellaphe'nin lakabı Poppy, gelincik anlamına gelmektedir. (ç.n.)

çok utanmıştım. Ama şimdi başka bir seçenek yoktu ve ilk defa seçim yapma şansı benden alındığı için rahatlamıştım. Gözlerimi kapattım ve Casteel'in vücudunun sıcaklığının benimkine karışmasına izin verdim.

Kâbusları bilmesine rağmen içimi bir utanç kapladı. Vikter onu onlar hakkında uyarmıştı ve Vikter'ın bunu Casteel'in değil benim iyiliğim için yaptığını biliyordum. Keder göğsümü sıkıştırdı. Vikter'ı özlüyordum, onu çok özlüyordum ve bu kana bulanmış kâbuslardan uyandıktan sonra hissettiğim kayıp çok acıydı.

Ama utanç da tenimi ısıttı. Casteel, bunca yıl sonra kâbuslar görüyor olmamın ne kadar aptalca olduğunu düşünüyor olmalıydı. Kolları arasından çekilmeye başladım. "Özür dilerim" dedim, çatallaşmış sesimi duyunca irkilerek. Boğazımı bu kadar tahriş edecek ne tür sesler çıkardığımı sadece tanrılar bilirdi. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Daha genç yaşlarda Atlantia'dan ilk kez ayrıldığımda, küçük bir köyün dışında bir Craven gördüm. Hayatım boyunca bundan daha korkunç bir şey görmemiştim. Dışarıda daha kötü bir şey olabileceğini sanmıyordum." Casteel'in kolları beni biraz daha sıktı. "Uzun zamandır o halde olduğu için yürüyen bir cesede benziyordu. Çocukken hayal gücümle yaratabileceğim her şeyden çok daha korkunçtu. Ve onun feryatlarını duymak? Uykularımı kaçıracağından emindim. Haftalarca, herhangi bir Craven'dan uzaktayken bile, gecenin bir yarısı çığlıklarını duyduğuma yemin ederek uyanıyordum."

Elini başımın arkasına koyarken titremelerim gitgide azalıyordu. "Ama sonra yakalandım. En kötüsü de ne biliyor musun? Bu benim hatamdı. Hâlâ toy ve aptaldım. Kral Jalara ve Kraliçe Ileana'yı kendim öldürerek her şeyi çözebileceğimi düşündüm. Bunu yapabileceğime gerçekten inanıyordum. Onlara yaklaştım, hamlemi yapacak kadar yaklaştım. Ama açıkça görüldüğü üzere başarısız oldum. Sonra gerçek dehşetin ne olduğunu öğrendim. Daha önce bana ne yaptıklarını sormuştun. Bana kan vermeyi reddettiler, beni sınırda tuttular, bana sadece hayatta kalmama yetecek kadarını verdiler; ancak bu durum iyileşme yeteneğimi etkiledi."

Safra boğazıma kadar yükseldi ama kollarında yatmaya devam ederken hiçbir şey söylemedim.

"Bu etkinin gerçekleşmesi uzun zaman alıyordu ve bunu biliyorlardı. İzin kalacağından emin olmadan beni damgalamadılar." Yanağımın altındaki göğsü yükseldi. "Beni beslemek için getirdikleri ölüme yaklaştığında, artık amaçlarına hizmet edemeyecek duruma geldiğinde, onları gözlerimin önünde öldürdüler. Bazen yavaşça, ölene kadar aynı kesikleri tekrar tekrar açarak. Diğer zamanlarda boyunlarını kırdılar. Ama o kadar aç olduğum zamanlar oluyordu ki..." Yutkundu. "Boğazlarını parçalayıp onları öldüren ben oluyordum. Ve cesetlerini orada benimle birlikte çürümeye bırakıyorlardı. Günlerce. Haftalarca. Öldürdüğüm kişiden başka bakabileceğim bir şey yoktu. O andan önce nasıl bir hayat yaşadıkları ve onlardan nasıl bir gelecek çaldığım dışında düşünecek bir şey yoktu. Bazen cesetler üst üste yığılır, koku geçtikten çok sonra bile orada bırakılırdı."

Aman Tanrım.

Gözlerim açıktı ama onu dinlerken hiçbir şey görmüyordum. Bu da beraberinde taşıdığı kederin bir parçası mıydı? Eğer öyleyse, nedenini anlayabiliyordum. Yaptığı ya da sebep olduğu tüm korkunç şeyler o anda önemli değildi. Çektiği acıyı hayal bile edemezdim. Kimse bunu hak etmezdi. Eylemleri ölümü gerektirenler bile işkence görmeyi, kullanılmayı ve suistimal edilmeyi hak etmezdi.

Ve onlarca yıl sonra bu kâbusların peşini bırakmaması? Yüzyıllar sonra bile? Craven saldırısına uğradığımız geceyi yüz yıl daha yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Devam ederken sesinde bir boşluk vardı. "Ve bana bir şeyler yaptılar, kontrol edemediğim tepkilere neden olan şeyler. Kadınlar. Erkekler. Beni..." Durdu ve başını iki yana salladığını hissettim. "Gerçek korkunun ne olduğunu öğrendim."

Ağzımdan titrek bir nefes çıktı. "Ben... Üzgünüm. Keşke..."

"Özür dileyecek bir şey yok. Bunları yapan sen değildin ve senden bunu istemiyorum." Parmakları saçlarıma dolandı. "Acımanı istemiyorum."

"Sana acımıyorum" dedim. "Sana olanlardan sorumlu olmadığımı biliyorum ve sen de değilsin, hareketlerin yakalanmana yol açmış olsa bile. Sana yapılanlar için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Böyle hissetmeni istemiyorum. Sadece kâbuslar gördüğümü bilmeni istiyorum, Poppy. Serbest kaldıktan yıllar sonra bile, hâlâ el ve ayak bileklerimden zincirlenmiş bir halde o kafeste olduğumu düşünerek gecenin bir yarısında uyanıyordum. Bazen, serbest kaldıktan sonra yaptıklarım bile beni uykularımda takip ediyor."

Elini yanağıma kaydırdı ve gözlerime bakabilmek için başımı geriye yatırdı. "Yani geçmişin geçmişte kalmadığını biliyorum. En zayıf anında ziyaretler gerçekleştirmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Asla özür dilemene gerek yok ve asla utanmamalısın."

Huzursuzluğumun bir kısmı hafiflemiş olsa bile kalbim acıyordu. "Nasıl... Sana yapılanlardan sonra nasıl hayatta kaldın?"

"Cevaptan hoşlanacağını sanmıyorum" dedi bir süre sonra, bakışlarını kaçırarak. "Kaçtıktan sonra eninde sonunda Kraliçe Ileana ve Kral Jalara'nın ruhsuz gözlerindeki hayat ışığının sönüşünü izleyeceğime dair kendime söz verdim." Elini çekti. "Bu şekilde hayatta kaldım."

Sesindeki soğukluk karşısında yutkundum. "İntikam sayesinde, o halde." Beni başıyla onayladığında, söyledikleri hakkında ne hissetmem gerektiğinden emin olamadım. Onun hakkında kötü düşünmem mi gerekiyordu? Kraliçe hakkında bana anlattıklarıyla kendi bildiklerimi ve gördüklerimi nasıl bağdaştıracağımı hâlâ bilmiyordum.

"Sen nasıl hayatta kaldın, Poppy?" Bakışları bir kez daha benimkilere döndü, kirpikleri yarıya inmişti. "Craven saldırısının olduğu gecenin seni her şeyden korkutmasına nasıl izin vermedin? Çünkü sen korkusuzsun; Craven sürüsüyle karşılaşmaktan, bir kurdun gözlerine bakmaktan, benim ne olduğumu bile bile bana karşı gelmekten korkmuyorsun."

Sorusu da en az beni korkusuz olarak gördüğü bilgisi kadar hazırlıksız yakalamıştı beni. "Ben... Korkusuz falan değilim. Bazı şeylerden korkuyorum."

Altın rengi gözlerinde ilgi uyandı. "Buna inanmıyorum."

Kendimden, bir Craven'dan, kurtlardan ve hatta ondan korktuğumdan çok daha fazla korktuğumu ona itiraf etmem mümkün değildi. "Hayatta kaldım çünkü bir daha asla çaresiz olmayacağıma yemin ettim. Bu, beni korkuya boyun eğmekten alıkoydu. Vikter ile yaptığım antrenmanların acısını –tüm o ağrıları ve morlukları– aşıp devam etmemi sağlayan buydu." Casteel'in bacağındaki damgayı, kolaylıkla iyileşmesine rağmen böyle bir yaranın oluşması için çekmek zorunda kaldığı acıları düşündüm. "İntikam ihtiyacının hayatta kalmana nasıl yardımcı olduğunu anlayabiliyorum."

Kirpikleri yukarı kalkarak parlak ve çarpıcı gözlerini ortaya çıkarırken başını yana eğdi. "Şu anda da böyle mi hayatta kalıyorsun? Beni nasıl öldüreceğini hayal ederek mi?"

Hayır. Bunu hiç düşünmüyordum. Belki de düşünmeliydim ama düşünmüyordum.

Kolları arasından sıyrılarak yatağın kendi tarafıma geçtim. "Sanırım bekleyip görmen gerekecek."

Yüzünde, sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran yarım bir sırıtış belirdi. Ama çok çabuk kayboldu. "Kâbustan bir şey hatırlıyor musun?"

"Gerçekten bunu düşünmemeye çalışıyorum" diye itiraf ettim, ağır battaniyeyi göğsüme kadar çekerek.

Tek dirseği üzerinde yükseldi ve bakışlarım, gözlerinden ayrılıp ince bedenine kaydı. "Uykunda konuşuyordun."

"Ne?" Bu, hain gözlerimin tekrar onunkilere çevrilmesine neden oldu.

Casteel başını salladı. "Bana bir şeyi hatırlatan bir şey söylüyordun... Rahatsız edici bir ninniyi. Güzel bir çiçekle ilgili bir şey."

Bu sözler ağzından çıktığı anda, kâbus şaşırtıcı bir netlikle geri geldi. *"Ne güzel bir gelincik. Onu kopar ve kanamasını izle"* diye mırıldandım. *"Artık o kadar da güzel değil."*

"Evet. Bu." Kaşını kaldırdı. "Ve ilk duyduğumdaki kadar rahatsız edici."

"Bunu söylediğime inanamıyorum."

"Duyduğumda ben de inanamadım" diye yorum yaptı. "Bunu sana daha önce biri mi söyledi?"

"Ben..." Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Bazen, o geceyle ilgili gördüğüm kâbuslar tam olarak gerçeği yansıtmıyor ama bunu daha önce duyduğumu hatırlamıyorum." Parmaklarımı geceliğin yakasına doladım. "Ve ben... Uyandığımda bunu düşünmemeye çalışıyorum. Yani daha önce duymuş ve unutmuş olabilirim. Bazen, bu..."

"Kafa karıştırıcı" diye tamamladı benim için.

Hatırladıklarımı gözden geçirirken başımı salladım. Bunu yaparken midem bulandı. Neredeyse kanın kokusunu alabiliyordum, annemin ıslak elini hissedebiliyordum... "Biri annemle konuştu. Kâbusumda. Craven bize ulaşmadan hemen önce bir ses vardı." Gözlerim irileşti. "Sanırım çiçekle ilgili şeyleri söyleyen oydu ve annem cevap verdi. Ama ben..."

Annemin söylediğini sandığım boğuk kelimeyi anlamlandırmaya çalışırken hayal kırıklığı içimi kemiriyordu. Birden fazla kelime olabilirdi. Dudaklarının hareket ettiğini neredeyse görebiliyordum ama bu da sahte bir anı da olabilirdi. "Ben... Hatırlayamıyorum."

"Belki daha sonra hatırlarsın."

"Belki." İç çektim. "Ama duyduklarımın gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Olmayabilir. Bazen, geçmişte yaşananlar rüyalarda üst üste binerek gerçekle örtüşmeyebilir. Benim yakalanmam sık sık Malik'in ele geçirilmesiyle karışıyor." Sırt üstü yatarak gözlerini tavandaki açık kirişlere dikti. "Craven saldırısının olduğu gece, yaşadığın tek sıkıntı değil."

Parmaklarım geceliğimin yakasından kaydı. Dük'ü kastettiğini hemen anladım. Boğazımdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yükseldi ve buna sebep olan utançtan –bana yaptığı ve durduramadığım şeyin aşağılamasından– nefret ettim. Ve daha yeni öğrendiğim kadarıyla, bunun nasıl hissettirdiğini bilen biri varsa o da Casteel'di. Gerçi o benden çok daha kötülerini yaşamıştı. "Dük ile olanları nasıl öğrendin? Sana hiç anlatmadım."

"*Derslerde* olanları mı?" Dudakları gerildi. "Dük Teerman'dan korkuluyordu ama Kraliyet Muhafızları arasında ona saygı duyulmazdı. İçlerinden birinin bildiklerini paylaşması için ufacık bir zorlama yetti."

Yeteneğini kullandığını duyunca ağzım kurudu ama bu tepkiye neden olan, bunu yapması değildi. Neler yapabileceğinin hatırlatıcısıydı. Bu tür bir yetenek korkutucuydu, hayranlık uyandırıcıydı. Ve fırsat buldukça kullanmaması da etkileyiciydi. Böyle güçlü bir karaktere sahip olabileceğimden şüpheliydim.

Kaşlarımı çattım.

Onun karakterine gerçekten iltifat mı ediyordum? Yalan söyleyen, beni kaçıran ve esir tutan adamın karakterine?

Belli ki daha fazla dinlenmeye ihtiyacım vardı.

"Uykunda tekrarladığın şey?" dedi, beni düşüncelerimden koparak. "Dük'ün sana söylemiş olabileceği bir şeye benziyordu. O piç kurusuna yakışacak kadar sapkındı."

Casteel haklıydı. Dük Teerman'a yakışacak kadar *sapkındı*. Ses çok tanıdık gelmişti. Haklı olabilir miydi? O iki ayrı olay birbirine karışıyor olabilir miydi? Bastonunun acısının beni yarı baygın bıraktığı zamanlarda ofisinde yaşanan her şeyi tam olarak hatırlamadığım zamanlar olmuştu.

"Bunu ne sıklıkla yaptı?" diye sordu Casteel sessizce.

Ağzımı sımsıkı kapattım.

Casteel başını bana çevirdi. "Ne yaptığını biliyorum. Her zaman yalnız olmadığını biliyorum. Bazen sadece yarım saat sürdüğünü biliyorum. Diğer zamanlarda ise muhafızın zaman mevhumunu kaybettiğini biliyorum." Yüz hatları sert ve keskindi. "Ve bastonu çıplak etin üzerinde kullanmayı tercih ettiğini de biliyorum."

Lord Mazeen'in ellerimi masada tutarak göğsümü kapatmamı engellediği ve beni herhangi bir haysiyet kırıntısından mahrum ettiği görüntüler karşısında göğsüm sıkıştı. "Her hayal kırıklığına uğradığında" diye cevap verdim boğuk bir sesle. "Sık sık hayal kırıklığına uğrardı."

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Lord Mazeen'in ona katıldığını bilseydim, o da Dük'ün yanındaki kazığa geçirilmiş olurdu."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Bunu yapmadığına sevindim. Yapmış olsaydın, önce elini ve sonra da kafasını kestiğimde yüzündeki ifadeyi göremezdim."

Casteel bana bakarken dudakları yukarı kıvrıldı. Dudakları

aralandı ve sivri dişleri ortaya çıktı. Önce sağ yanağında, sonra da sol yanağında bir gamze belirdi. Midemde bir kasılma hissettim. "İnanılmaz derecede vahşi, benim Prensesim."

Kasılma biraz daha aşağıya kaydı. "Ben senin Prensesin değilim."

Başını çevirirken kıkırdadı. "Tekrar uyuyabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu. "Muhtemelen Kieran'ın ya da bir başkasının, gecenin bir yarısı beni öldürmenin bir yolunu bulmadığından emin olmak için bu kapıyı çalmasından önce birkaç saatimiz daha var."

Gözlerimi devirdim.

"Fırtına diner dinmez Spessa's End'e gideceğiz."

Spessa's End hakkında çok az şey biliyordum. Stygian Körfezi'nin hemen yanında bulunan, New Haven'a benzer küçük bir kasabaydı. Savaş sırasında son Atlantis kalesi olan Pompay'a en yakın kasabaydı. Rahibelerden biri bana Stygian Körfezi'nin, Olağan Kişiler ve Sonlar Tanrısı Rhain tarafından yönetilen Sonsuzluk Tapınakları'na açılan kapı olduğunu söylemişti. Körfezi gece gökyüzü kadar siyah olarak tanımlamıştı.

Yan tarafıma döndüm ama uyumadım. Bunun yerine, sönmekte olan alevlere bakarak Dük'ü, kâbusu ve burası ile Spessa's End arasında çok az kaçış şansım olacağını düşündüm.

"Uyumuyorsun, değil mi?" diye sordu Casteel bir süre sonra.

"Nereden bildin?"

"Uyutulmaya çalışılan bir bebek gibi sallanıyorsun."

"Ben öyle bir şey yapmı..." Tam olarak bunu yaptığımı fark edince inledim. Bedenimin alt yarısını durdurdum. "Kusura bakma. Çocukluğumdan kalma eski bir alışkanlık. Genellikle kâbuslardan sonra uyuyamıyorum" diye itiraf ettim birkaç saniye sonra.

"O zamanlarda mı şehri keşfetmek için gizlice kaçıyorsun?"

Beni göremediği için sırıttım. "Bazen. Saatin ne kadar geç olduğuna bağlıydı."

"Eh, şu anda keşfedebileceğin bir şehir yok" dedi ve o hareket ederken yatağın çöktüğünü hissettim. "Uykuya yardımcı olma konusunda ne kadar becerikli olduğumu hatırladığına eminim."

Tenimde kıvılcımlar çaktı. Elini bacaklarımın arasına soktuğunda hayatımda ilk kez saf zevkin ne demek olduğunu keşfettiğim

Kan Ormanı'ndaki o geceyi elbette hatırlıyordum. O görüntüleri engellemeye çalıştım. "Buna gerek yok."

"Hayal kırıklığına uğradım."

"Bu senin sorunun..." Onu aniden sırtımda hissedince keskin bir nefes aldım. "Ne yapıyorsun?"

"Sana sarılıyorum" diye cevap verdi, bir kolunu belime dolayarak.

Kalbim bir çocuğun topu gibi sekti. "Ben..."

"Tek yaptığım bu" diyerek sözümü kesti. "Bazen birine yakın olmanın uykuya dalmama yardımcı olduğunu düşünüyorum."

Bu bilgiyi nasıl edindiğini merak etmiştim. Ama bunu sormak yerine, "O zaman neden Kan Ormanı'nda bunu önermedin?" diye sordum.

"Çünkü bu, o zaman yaptığım kadar eğlenceli veya ilginç değil" diye yanıtladı. "O günlüğü buralarda bir yerde tutuyorum. Bilirsin, içinde zonklayan pe..."

"Hangi günlükten bahsettiğini çok iyi biliyorum. Ve ona da gerek olmayacak."

"Çok yazık." Beni aşağı çekerek başını benimkinin arkasına yasladı. "Uyumaya ihtiyacım var ve bir teknedeymişim gibi hissederken bu asla gerçekleşmeyecek."

"O kadar da sallanmıyordum!" diye inkâr ettim, aramıza mesafe koymak için kıpırdanarak.

"Bunu tavsiye etmem" dedi hırçın bir sesle, belimdeki kolunu sıkarak.

"Neden?"

"Birkaç santim daha aşağı kayarsan eminim nedenini anlayacaksın."

Gözlerim kocaman açılırken çok ama çok hareketsiz kaldım. O... Tahrik mi olmuştu? Sırf yanımda yattığı için mi? Bu kadarı yeterli miydi? Az önce konuştuklarımızdan sonra?

Alt dudağımı ısırdım. Bazen, benim için sadece ona bakmak bile yeterliydi. Tüm yaşadıklarından sonra böylesine istek ve arzu hissedebildiğini bilmek rahatlatıcıydı. Şu anda hissettiklerinin ona yapılanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Bana dokunduğunda

hissettiklerimin, Dük bana elini sürdüğünde hissettiklerimle hiçbir ilgisi yoktu. Bunu biliyordum.

Casteel'in benden etkilendiğini öğrendiğime şaşırmamalıyım. Bu son derece açıktı, tabi... O da yalan değilse.

Hayır, yalan olduğunu sanmıyordum.

Şu anda cazibeyi kullanması için bir neden yoktu, özellikle de sadece ikimiz varken...

"Beynindeki çarkların döndüğünü duyabiliyorum, Prenses" dedi.

"Neden bir şey düşündüğüme inanıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü kaskatı kesildin. Uyu, Poppy. Yarın konuşacak çok şeyimiz var."

Evlilik.

Geleceğimiz.

Birbirinden alakasız iki konuydu; çünkü ilki asla gerçekleşmeyecekti, bu yüzden bizim için bir gelecek de söz konusu değildi.

Ayrıca başkentin yakınındaki ağaçlarda yaşayan küçük, tüylü hayvanlardan biri gibi etrafıma kıvrılmışken nasıl uyuyacaktım ki? Onlara ne deniyordu? Hatırlayamadım. Sadece bir zamanlar Atheneum'da bulduğum bir çocuk kitabında çizimlerini görmüştüm. Çok sevimliydiler ve yumuşacık görünüyorlardı ama Vikter bir defasında bana onların vahşi küçük yaratıklar olduğunu söylemişti.

"Başkentin yakınındaki ağaçlarda yaşayan tüylü hayvanlara ne dendiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Ne?"

"Kolları ve bacaklarıyla ağaçlara asılanlar" diye açıkladım. "Yumuşacık ve sevimliler ama sözde saldırganlar."

"Yüce Tanrım, neden rakunları düşündüğünü bilmek ister miyim acaba?"

"Rakun mu?" Kaşlarımı çattım. "Adları bu mu?"

"Poppy" diye iç geçirdi.

Gözlerimi devirdim. "Bana bir rakunu hatırlatıyorsun."

"Buna çok incindiğimi söylerdim ama bunun için konuşmam gerekiyor ve bu da ikimizin de uyumayacağı anlamına geliyor."

"Her neyse" diye mırıldandım.

Orada kaskatı kesilmiş bir halde yatarken, et bıçağını alıp onu kolundan bıçaklamayı düşündüm. Bu biraz aşırı bir tepki gibi görünüyordu ama en azından şu anda hoşuma giderdi.

Tam olarak ne zaman olduğunu ya da ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama bıçağa bakmakla sallanmamak için her şeyi yapmak arasında bir yerde göz kapaklarım ağırlaştı ve sonunda uyudum.

Ve rüya görmedim.

8. BÖLÜM

Casteel'i bir sonraki görüşümde, o aptal bıçağı göğsüne öyle bir sokacaktım ki kazarak çıkarmak zorunda kalacaktı.

Dışarıdan korunan kapıya dik dik bakarken, hayal kırıklığı ve öfke dolu bir çığlık yuttum. Delano'nun öğle yemeğiyle gelmesi dışında, bütün gün bu odada tek başıma kilitli kalmıştım ve kesinlikle çıldırmak üzereydim.

Uyandığımda Casteel gitmişti ve bu, onun kollarında uyanmayı tekrar deneyimlemek istemediğim için son derece hoş karşılanan bir keşifti. Bu tür anıları unutmak zaten yeterince zordu. Ama saatler sonra, dar pencerenin dışında kar sürekli yağarken ve rüzgâr uğuldarken, hissettiğim minnettarlık yok olup gitmişti.

Delano neredeyse bütün gün dışarıda nöbet tutmuştu. Bunu biliyordum, çünkü kapıyı en son yumrukladığımda kalın ahşabın ardından sesi gelmişti. Her dışarı çıkmayı talep ettiğimde hemen hemen aynı şekilde cevap vermişti.

"Kimse seni bir kar fırtınasında kovalamak istemiyor."

"Prens tarafından parçalanmamayı tercih ederim, bu yüzden hayır."

"Prens yakında dönecek."

Favorim, temiz hava almak istediğimi söylediğim zamandı. *"Kişisel alma ama odana birazcık temiz hava girmesine izin vermek için bu kapıyı aralayacak kadar sana güvenmem mümkün değil."*

Bunu nasıl kişisel algılamazdım?

Tüm kale koşup gelene kadar kapıyı yumruklamayı planlayarak kapıya gidiyordum ki...

Kapı aniden açıldı ve Delano elini kılıcının kabzasına götürerek içeri daldı. Beni kontrol edip odayı tararken gözleri parladı.

"İyi misin?" diye sordu. Delano aldatıcı bir yüze sahipti. Güzel kaşları arasındaki daimi kırışıklık dışında, yüzünde bir çocuksuluk vardı. Bakmadığınızı düşündüğü anda sırıtacakmış gibi. Ama o anda, sert çenesi ve gözlerindeki daha önce hiç görmediğim çelik gibi bakışlar ile birinin kafasını koparmaktan bir nefes uzaktaymış gibi görünüyordu.

"Burada kapana kısıldığım için kızgın olmak dışında mı? Evet."

Gözleri kısıldı. "Bağırmıyor muydun?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Dışarıdan değil. Bağırdığımı mı duydun?"

Delano'nun başı yana eğildi. "Ne demek... Dışarıdan değil?"

"Burada kilitli olduğum için içten içe çığlık atıyordum."

"Yani bağırmıyor muydun?"

"Hayır. Yüksek sesle değil." Kollarımı kavuşturdum.

Zaten açık olan teni daha solgun görünüyordu. "Düşündüm ki... Adımı seslendiğini duydum sandım." Kaşları arasındaki kırışıklık derinleşti. "Yardım için bağırdığını." Kılıcını bırakarak elini neredeyse beyaza yakın olan sarı saçlarının arasından geçirdi. "Rüzgârı duymuş olmalıyım."

"Ya da suçluluk dolu vicdanını."

"Muhtemelen rüzgârdı."

Ona doğru bir adım attım.

İşte oradaydı, bir gülümseme belirtisi. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Neden? Bu odada sıkışıp kaldım. Neden?.." diye bağırdım kapı kapanıp kilitlenirken. "İşte şimdi bağırıyorum!"

"Bu sadece rüzgâr" diye bağırdı kapının ardından.

Gerçekten çığlık atma dürtüsüne teslim olmak yerine ayağımı bir kez ve sonra iki kez yere vurdum.

Kendimi yatağa atarak Delano'yu bıçaklayabileceğim tüm farklı yerleri hayal ettim ama sonra kendimi biraz kötü hissettim. Onun hatası değildi. Casteel'indi. Bu yüzden uyuklamaya başlayana kadar onda olabildiğince çok delik açtığımı hayal ettim. Uykuya karşı koymadım. Bilincimin kapalı olması, öfkeyle volta atmaktan

çok daha iyiydi. Ne kadar uyuduğumu, dakikalar mı, yoksa saatler mi sürdüğünü bilmiyordum ama yorgun gözlerimi açtığımda, bacaklarımın üzerine kırk yama işi bir yorgan örtülmüş olduğunu ve yalnız olmadığımı gördüm. Yatağın karşısında, Kieran önceki geceyle aynı koltukta, hemen hemen aynı pozisyonda oturuyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı onunla yorgan arasında gezdirirken, "Tünaydın" dedi. "Yorganı örten ben değildim. Cas'ti."

Buraya mı gelmişti? Ben uyurken? O aşağılık he...

"Sonunda uyanmana sevindim. Seni uyandırmak için hayatımı ve uzuvlarımı riske atmadan önce sana beş dakika daha verecektim. Cas'in aksine, seni uyurken izlemek o kadar da eğlenceli bulduğum bir aktivite değil."

Casteel beni uyurken izlemiş miydi? Bir dakika. Kieran ne zamandır orada oturuyordu? "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hayatımda beni tam olarak bu âna getiren hangi seçimleri yaptığımı merak etmek dışında mı?" diye sordu Kieran.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Evet. Onun dışında."

"Delano'nun biraz mola vermek isteyeceğini düşündüm ve aç olup olmadığını merak ettim. Umarım açsındır çünkü ben de bir şeyler yemek istiyorum."

Midem hemen bir şeyler yemek istediğine karar verdi ve yüksek sesle guruldadı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Yanaklarımın kızardığını hissederek yorganı üzerimden attım ve ayağa kalktım. "Bu odadan çıkmama gerçekten izin var mı?"

"Elbette."

Kaşlarım havaya fırladı. "Bunu sanki aptalca bir soru soruyormuşum gibi söylüyorsun. Bütün gün burada kilitliydim!"

"Kaçmayacağına güvenilseydi, belki de burada kilitli kalmazdın."

"Belki de beni esir tutmasaydınız, kaçmaya çalışmazdım!"

"İyi bir noktaya değindin."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ama olan oldu." Kieran tek kaşını kaldırdı. "Odadan çıkıp yemek yemek mi istersin, yoksa burada oturup öfkeden kudurmaya devam etmek mi istersin? Seçim senin."

Seçim benim miydi? Neredeyse gülecektim. "Öncelikle banyoyu kullanmam gerek."

"Keyfine bak. Ben de burada oturup... Boşluğu izlerim."

Gözlerimi devirerek arkamı dönmek için harekete geçtim ve sonra aptal ağzım açıldı. "Ekselansları nerede?"

"Ekselansları mı? Dostum, bahse girerim Cas ona böyle seslenmene bayılıyordur." Kieran kıkırdadı. "Onu şimdiden özledin mi?"

"Ah, evet. Tam da bu yüzden sormuştum."

Kieran sırıttı. "Alastir ve şehirdeki diğer birkaç kişiyle konuşuyor. Tüm bu prenslik görevlerini yerine getirmek zorunda olan bir Atlantia Prensi olmasaydı, eminim burada olurdu ve..." Açık renk gözleri parıldadı. "Seni uyurken izlerdi."

"O halde vakit geçirecek başka bir şeyler bulduğu için Tanrılara şükürler olsun" diye mırıldandım.

Sonra aceleyle banyoya koştum. İhtiyaçlarımı karşıladım ve ardından küçük makyaj masasının üzerinde duran fırçayı aldım. Üzerine yatmaktan saçlarım karmakarışık olmuştu ve düğümleri açmaya çalışırken yarısını koparmış olma ihtimalim yüksekti. İşim bitince, fırçayı geri bıraktım ve sonra başımı yana eğerek küçük aynaya baktım.

Yara izlerine bakmıyordum ancak bir şekilde daha az dikkat çektiklerini düşündüm, aydınlatmadan olabilirdi. Asıl baktığım gözlerimdi. Yeşildiler, Ian ve ben bunu babamdan almıştık. Annemin gözleri kahverengiydi ve Atlantislilerin nasıl altın ya da ela rengi gözlere sahip olduklarını düşündüm. Annemin gözleri normal bir kahverengi tonunda mıydı? Yoksa altın kahverengi miydiler? Ya da tüm Atlantislilerin gözlerinde bir miktar altın tonu olduğuna ben mi kendimi ikna etmiştim?

Başımı yana çevirdiğimde, ısırık izinin artık sadece soluk mor bir çürük olduğunu gördüm. Bayan Willa Colyns'in günlüğünde okuduğum aşk ısırıklarından birine benziyordu. Saçlarımı hızla örerken kızardım. İşim bittikten sonra, örgüyü omzumun üzerine bıraktım ve ısırık izini gizlemesi için yerinde kalmasını umdum.

Bakışlarım ellerime kaydı. *Ellerimde çok fazla kan var.* Casteel'e ne kadar öfkeli olsam da, tutsak olarak geçirdiği zaman hakkında

anlattıkları gibi, bu sözler de beni hâlâ rahatsız ediyordu. Bunu hak etmemişti.

Bir yanım hâlâ Vikter ve diğerlerinin sorumluluğunu üstlendiğine inanamıyordu ve onların ölümlerinin ruhunu lekeleyen şeyin bir parçası olup olmadığını merak etmeden duramıyordum.

Ayrıca esir tutulduğu zamanlarda kontrol edemediği şeylerin de ruhunu karartıp karartmadığını merak ediyordum.

Eğer öyleyse, bu kalbime daha da ağır geliyordu ve bunların hiçbiriyle ne yapacağımdan emin değildim. Ona korkunç şeyler yapılmıştı. Korkunç şeyler yapmıştı. İkisi de birbirini götürmüyordu.

Banyodan çıktığımda Kieran ayaktaydı. Yanan ateşe bakıyordu ve en fazla oraya kadar gitmek için hareket edip etmediğini merak ettim.

"Hiç sıkılır mısın?" diye sordum.

"Neyden?" diye cevap verdi, olabildiğince ilgisiz bir sesle.

"Etrafta durup beni beklemekten? Bunu epey sık yapmakla görevlendirilmiş gibi görünüyorsun."

"Prens'in bu kadar değer verdiği şeyi korumak aslında bir onurdur" diye yanıtladı. "Ve ne zaman ne yapacağından asla tam olarak emin olmadığım için, hiç de sıkıcı değil. Yani, uyuduğun zamanlar hariç."

Neden Prens'in değer verdiği bir şey olarak görüldüğüm konusunda kalbim beynimle savaşa girerken, ağzımdan öfkeli bir ses çıktı. Mutlulukla takla atan kalbim belli ki aptaldı.

Şöminenin yanına gittim ve yerde duran uyluk kılıfını aldım. Esnek derinin kuru olduğunu görünce rahatlayarak, "Hançerimi gördün mü?" diye sordum.

"Kurt kemiğinden yapılmış olan mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet, o."

"Görmedim."

Biraz pişman olarak ve düşüncesizlik ettiğimi hissederek ona döndüm. "Hançerin... Sapı konusunda. Nasıl ve ne zaman yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bana bir hediye olarak verildi..."

"Biliyorum" diyerek sözümü kesti. "Onu bir kurdun kemiklerinden yapan sen değilsen özür dilemene gerek yok. İki Krallar

Savaşı'ndan kısa bir süre sonra yapıldığını tahmin ediyorum. Türümün çoğu savaş sırasında öldü ve cesetlerin tümü geri alınamadı."

Tekrar özür dilemek istedim, özellikle de ailelerin sevdiklerini onurlandırma şansı bulamadıklarını düşündüğümde. Bükülmüş et bıçağını kınına sokarak yorum yapma dürtüsüne direndim; Kieran'ın bir şey söylemesini bekledim ama ona baktığımda tek yaptığı hafifçe gülümsemekti.

"Hazır mısın?" diye sordu. Başımla onayladığımda, duvardan uzaklaştı. "Önden buyur."

Tam da bunu yaptım ve bunu yapmak bana büyük bir keyif verdi. Kapıyı açıp dışarı çıktım ve geçitte ilerledim. Neden kar yağdığında hava bu kadar soğuk olmuyordu?

Merdiven boşluğunun kapısını açarken aklıma daha iyi bir soru geldi. "Bütün Atlantislilerin gözleri altın rengi mi?"

"Bu inanılmaz derecede sıradan bir soru" dedi, kapıyı yüzüne çarpmadan önce yakalayarak. "Ama evet, çoğu Atlantislinin gözlerinde bir miktar altın tonu vardır. Yalnızca ilkel soydan gelenlerin gözleri saf altın rengidir."

Neredeyse bir basamağı atlıyordum. "İlkel soy mu?" diye sordum, omzumun üzerinden bakarak.

"Tüm Atlantisliler aynı değildir" dedi. "Tarih kitaplarınız bunu atlamış mı?"

"Evet" diye homurdandım, önüme dönerek. Metinler, kurtların Atlantia'nın bir parçası olduğundan bahsediyordu ancak farklı... Soylara dair hiçbir şeyden bahsetmiyordu. "İlkel soy nedir?"

"Kanı tamamen Atlantisli olan ve bilinen en eski Atlantislilere kadar uzananlar" diye yanıtladı. "Kandan değil, yaratılıştan gelen torunlar."

"Onlar, diğer... Atlantisliler tarafından mı yaratıldı?"

"Evet, ilahlar tarafından, tanrıların çocukları."

"Gerçekten mi?" diye sordum şüpheyle. "İlahlar mı?"

"Gerçekten."

Sahanlığa ulaştığımızda kaşlarım çatıldı. Buna inanıp inanmadığımdan emin değildim ama ben ne biliyordum ki? Tekrar ona baktım. "Hâlâ Atlantia'da olanlar var mı?"

"Eğer olsaydı, Cas bizim prensimiz olmazdı." Kieran'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Soylarının sonuncusu savaşın sonunda tükenmişti."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onlar ilahtı, Penellaphe. İlkel Atlantislileri yaratanlardı. Kanlarının bir damlası tanrılardan gelen bir damladır. Tahta oturan her soyu gasp ederlerdi."

"Hepsi bu... İlahların soyundan geldiği için mi?"

"Zamanın başlangıcından beri Atlantia'yı onlar yönetiyordu, ta ki sonuncusu da ölene kadar. Onlar sadece bir soy değildi" dedi. "Onlar Atlantia'nın *ta kendisiydi*."

Pekâlâ. "Ve Casteel ilkel soydan mı geliyor?"

"Evet."

Şey, ilahlarla ve tanrılarla bir şekilde bağlantısı olan biri varsa bu kesinlikle o olurdu. Kibrini ve despot tavrını açıklıyordu. "Peki, Atlantia'da yaşayan başkaları da var mı? Kurtlar dışında?"

"Var" dedi beni şaşırtarak. Bu bilgiyi gizli tutmasını bekliyordum. "Genellikle bir Atlantisli ve bir ölümlü ebeveyne sahip olan birinci veya ikinci nesil ölümlüler."

Bunlar Casteel'in bir gece önce bahsettiği yarı Atlantislilerdi.

"Çok nadir de olsa, üçüncü nesil veya daha fazlası fark edilebilir bir Atlantis kanına veya özelliğine sahiptir. Bir ölümlünün yaşam süresine sahip olsalar da genellikle hastalık kapmazlar."

"Kanları, ilkel bir soydan gelen birini besleyebildiğinden ve vampir yapmak için kullanılabildiğinden, Ayrılış'tan sonra kana ihtiyaçları olmaz, değil mi?" diye sordum, Casteel ile o kısım hakkında konuşmadığımı fark ederek.

Kieran tek kaşını kaldırdı. "Hayır. Kana ihtiyaçları olmaz."

Casteel'in kanının tadı hayal ettiğim gibi olmasa da bu beni rahatlatmıştı. "İlkel soydan gelenlerin yiyeceğe ihtiyacı var mı?" Casteel'i yemek yerken görmüştüm. Aslında Yükselmişlerin de yemek yediğini görmüştüm. "Vampirlerin?"

"İlkel soydan gelenler çok uzun süre yemek yemeden durabilir, ancak bunu yapmak daha sık kan almalarını gerektirir. Vampirler yemek yiyebilir ama yemelerine gerek yok. Yiyecekler kana susamışlıklarını yok etme konusunda işe yaramaz."

Merdiven boşluğunda durdum. "Yarı ölümlü olanlar... Gözleri ela olan ama içinde daha fazla altın rengi barındıranlar mı?"

"Varsayımında haklısın."

"Oyleyse benim gözlerim neden yeşil? Ebeveynlerimin ikisinin de gözleri ela değildi" dedim ona. "Annemin gözleri altın kahverengi olabilirdi ama aslında sadece kahverengi olduğuna neredeyse eminim."

Kieran kapıya baktı. "Annen ya da baban Atlantisli kanına sahipse, bu onların saf Atlantisli oldukları anlamına gelmez. İkinci nesil olabilirler ve gözlerinin rengini yanlış hatırlıyor olabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Gözlerinin rengini hatırlıyorum."

Bana baktı. "İkisinin de senin öz anne ve baban olmaması da mümkün."

Neredeyse tekrar tökezliyordum. "Beni bir tarlada falan bulup tutmaya mı karar verdiler?"

"Ölümlüler genellikle anlaşılmaz ve tuhaf şeyler yaparlar, Penellaphe."

"Her neyse." Kabullenmeye çalıştığım birçok şey imkânsız görünüyordu. Ebeveynlerimin ikisinin de öz anne ve babam olmaması bunlardan biri değildi. "Daha fazla... Soy var mı?"

"Var."

Kieran bana bakarken bekledim. "Ne olduklarını bana söyleyecek misin?"

Buz mavisi gözleri keyifle doldu. "Bir zamanlar birçok soy vardı. Ancak çoğu ya doğal yollardan öldü ya da savaşta kaybedildi. Sayıları önemli ölçüde azalmış olsa da, şekil değiştiriciler de başka bir soydur."

"Şekil değiştiriciler mi?" Daha önce hiç duymadığım için yavaşça tekrarladım.

"Çoğu iki dünyadandır, formlarını değiştirebilirler."

"Kurtlar gibi mi?"

"Evet. Bazıları." Bakışları tekrar kapıya döndü ve gözleri kısıldı. "Çoğu kişi, onların bir ilah ile bir kurdun yavruları olduğuna, kurtların uzaktan kuzenleri olduğuna inanır."

"Ne tür formlara girebiliyorlar?" diye sordum, Ian'ın gönderdiği

su halkıyla ilgili hikâyeyi düşünerek. Neredeyse balığa dönüşüp dönüşemediklerini soracaktım ama bunu dile getirmek bile çok saçmaydı.

"Birçok farklı forma. Ama bu biraz beklemek zorunda kalacak." Ağzımı açtığımda parmağını dudaklarıma bastırdı. "Bir saniye."

Kaşlarımı çattım ama Kieran elini çekerek kapıyı açmak için yanımdan geçti. Onun peşinden gittim. Aniden durduğunda, neredeyse sırtına çarpacaktım.

"Kieran." Tanıdık, hırıltılı ses, Vikter olmadığını bilmeme rağmen kalbimin teklemesine neden oldu. Alastir'di. "Bugün nerede olduğunu merak ediyordum. Seni Casteel'in yanında görmeyi bekliyordum."

"Meşguldüm" diye cevapladı Kieran. "Cas döndü mü?"

"Hâlâ Elijah ile birlikte, şey hakkında konuşuyorlar... Yaklaşan seyahat hakkında." Kieran'ın arkasından bakarken bir duraksama oldu. Alastir'in saçları ensesinde toplanmıştı. Pelerini olmadan, silahsız olmadığını görebiliyordum. Bir bacağına hançer bağlanmıştı ve diğer tarafındaki altın işlemeli kınında bir kılıç duruyordu. Alastir de yalnız değildi.

Yanında, kestane rengi dalgalı saçları ve Casteel'le aynı renk altın gözleri olan bir adam vardı. İlkel bir Atlantisliydi, artık biliyordum. Bakışları kurttan ayrılıp çoğunlukla Kieran'ın arkasına gizlenmiş olarak durduğum yere kaydı. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

Kieran kenara geçip ilkeli görmemi engelledi.

"Bazı endişeler olduğunu bildiğinden eminim" diye devam etti Alastir.

"Endişeli olan Elijah mı, yoksa sen misin?" diye sordu Kieran.

"Herkes endişeli" yanıtını verdi Alastir. "Yolculuk sırasında sağlıklı ve bir bütün olarak tutmak için çok büyük bir grup. Ve orada..."

Aklım hemen çalışmaya başladı. New Haven'da yaşayanlar Atlantia'ya mı taşınıyordu? Atlantia kökenli olmayan Alçalmışlar bile mi? Endişelerin sınırlı arazileriyle ilgisi olduğunu düşünüyordum. Ama neden şimdi oraya gidiyorlardı?

Kieran kollarını kavuşturdu. "Yapılması gerekiyor."

"Gerçekten mi?" diye sessizce karşılık verdi Alastir.

"Bunu herkesten çok senin bileceğini sanırdım" dedi Kieran, ben sessizce kenara çekilirken. "Hiçbir şey yapmamak zalimliktir."

Alastir'in yüzüne kasvetli bir ifade yerleşti. "Katılıyorum. Hiçbir şey yapmamak zalimliktir. Tereddüdüm, duygusuzluktan kaynaklanmıyor. Kahretsin, hayatımın büyük bir kısmını Solis'te mahsur kalan insanlarımızı ve onların yavrularını bulup eve getirmekle geçirdiğimi biliyorsun." Alastir elini Kieran'ın omzuna koydu. "Tereddüdüm, empatiden kaynaklanıyor. Umarım sen ve Casteel bunun farkına varırsınız."

"Farkındayız." Kieran elini yaşlı kurdun koluna koydu. "Bu sadece karmaşık bir durum."

"Öyle." Alastir başını benim durduğum yere çevirdi. "Ama bunun kadar karmaşık değil."

Kieran bir kez daha önüme geçmek için hareket etti ama bu saçmalık yetmişti. "Arkanda durduğumu görebiliyor" dedim. "Sen kocaman bir budalasın ama o kadar da kocaman değilsin."

Alastir'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve onun arkasında duran ilkel güldü.

Kieran iç çekti.

"Prens sana acele ettirmeden yollarımızın tekrar kesişmesini umuyordum." Kurdun gülümsemesi gerginleşti. "Senden epey etkilenmişe benziyor."

Casteel'in yapmayı planladığı şeye dayanarak benden etkilenmesinin mümkün olmadığı konusunda itiraz etmek isteyerek gerildim. Ama Casteel'in bu adamın etrafında hayatımın tehlikede olmadığından emin olmak için çalıştığını söylediğini hatırlayarak bunu kendime saklamayı başardım. "Bence kendisiyle çok daha meşgul."

İlkel gürültülü bir kahkaha patlattı. "Sanırım artık ben de senden etkilenenlerden biri sayılabilirim."

"Bunu Casteel'in önünde söylememeni tavsiye ederim" dedi Kieran ve biraz önce kızaran yanaklarımın alev alev yanmasına neden oldu.

"Başımın vücuduma bağlı ve kalbimin göğsümde olmasından

memnunum" diye yanıtladı ilkel. "Bunu tekrarlamak gibi bir planım yok."

"Senin... Epey açık sözlü olduğundan bahsetmişti."

Kollarımı kavuşturdum. "Daha çok seni uyarmış sanırım?"

"Onun gibi bir şey ama yine de şaşırtıcı." Alastir'in açık renk gözleri keyifle parladı. "Dün doğru dürüst tanıştırılma fırsatımız olmadı. Ben Alastir Davenwell ve arkamdaki de Emil Da'Lahr."

Emil beni başıyla selamlarken sırıttı. "Senin sayende Kieran'ı sonsuza dek kocaman bir budala olarak düşüneceğim."

"Bu harika" diye mırıldandı yanımda duran kurt.

Kieran'ın sabırlı yüzüne hızlı bir bakış atarak, "Ben Penellaphe... Penellaphe Balfour" dedim.

Alastir kaşlarını çatarak gözlerini bana dikti. "Balfour mu?"

Başımla onayladım.

"Bu, Solis'te birkaç yüzyıl geriye giden eski bir isim" dedi Alastir.

Bu kurt kaç yaşındaydı? "Babamın ailesi gemicilikle uğraşıyordu. Tüccarlardı."

"Casteel bana senin Atlantis kökenli olduğunu söyledi" dedi Alastir bir süre sonra. "Bu, Yükselmişlerin seni neden Bakire olarak kabul ettiğini ve onlara yakın tuttuğunu açıklar." Başını yana eğdi. Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü devam etti. "Senin için ne planladıklarını öğrendin."

Sadece bir yorumdu ama yine de başımla onayladım.

"Bunun için üzgünüm" dedi yumuşak bir sesle, başını hafifçe eğerek. Sana değer verenlerin bunu böylesine iğrenç nedenlerle yaptığını öğrenmenin neler hissettirdiğini hayal bile edemiyorum."

Dünya şiddetli bir yalandan başka bir şey değilmiş gibi hissettiriyordu.

"Annen, vampir Kraliçe'ye yakındı ve babanın ailesi de Kral ile arkadaştı? Değil mi?"

İçim şaşkınlıkla doldu. "Bunu sana Casteel mi söyledi?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Seninle tanışmadan önce geçmişinin bir kısmını biliyordum Penellaphe. Tanrılar tarafından seçilen Bakire ile ilgili söylentiler Atlantia'ya uzun zaman önce ulaştı."

Bu beni pek de rahat hissettirmedi. "Sanırım bu, halkınız için büyük şok olmuştur, ne de olsa tanrılarınız uyuduğundan kimseyi seçemezler."

Emil kıkırdadı. "Öyle oldu. Acaba uyandılar da bizi unuttular mı diye merak ettik."

"Bence asıl şok edici olan, Atlantis kökenli olduğunu öğrenmekti" dedi Alastir kaşlarını çatarak. "Özellikle de annen ve baban, Kan Tacı'na bu kadar yakınken."

"Kan Tacı mı?"

"Solis Kraliçesi ve Kralı. Kraliyet ailesi" diye açıkladı Kieran. "Kan Tacı olarak anılıyorlar."

Bu unvanın arkasında rahatsız edici bir doğruluk olduğundan emindim.

"Bu da beni senin nasıl burada olduğun sorusuyla baş başa bırakıyor" dedi Alastir.

Kieran kollarını açtı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bana senin ya da Prens'in, Atlantis kökenli birinin ebeveynlerinin, Kan Tacı'na bu kadar yaklaşacak kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını merak etmediğinizi söyleyemezsin." Alastir bana baktı. "Bizi hissedebileceklerini sanmıyorum ama onlara bu kadar yakınken keşfedilebileceklerini tahmin ediyorum."

"Ve onları keşfettikten sonra ne olarak kullanırlardı? Kan torbası mı?" diye bitirdim.

Emil'in kaşları kalktı. "Öyle de denebilir ama evet."

"Hangisinin Atlantisli olduğunu bilmiyorum" diye itiraf ettim. "Kieran bir tarlada bulunduğumu düşünüyor."

Emil, kurda sorgulayıcı bir bakış attı.

Kieran iç çekti. "Ben öyle demedim. Sadece birinin ya da muhtemelen her ikisinin de öz ebeveynleri olmadığını öne sürdüm."

"Bu mümkün." Alastir'in yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. "Ailene ne olduğunu hiç duymadım. Hâlâ Solis'in başkentindeler mi? Eğer öyleyse, cevabın onlarla olduğunu düşünüyorum."

"Ailem artık yaşamıyor." Ian'ı bilip bilmediğinden emin olamadığım için ondan bahsetmedim. "Şehrin dışında bir Craven saldırısında öldürüldüler."

Bana bakan Alastir'in yüzü bembeyaz kesildi. "Bu?.." Ağzının kenarında gergin çizgiler oluşurken sustu.

Ne sormak üzere olduğunu bildiğimi hissettim. "Bu şekilde yaralandım" dedim ona, gözlerinin içine bakarak.

Ağzındaki çizgiler derinleşti. "Yaralarını gururla taşı, Penellaphe."

"Senin gibi" diye mırıldandım.

"Ailen için çok üzgünüm" dedi Alastir. "Keşke söyleyebileceğim daha fazla şey olsaydı."

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

"Gitmemiz lazım." Kieran hafifçe sırtıma dokundu. "Affedersiniz."

Alastir, Emil ile birlikte kenara çekilirken başını salladı. "Seninle konuşmak güzeldi Penellaphe."

"Sizinle de öyle" dedim, her iki adama da küçük bir gülümseme göndererek.

Kieran beni boş olan ortak alana yönlendirdi. Omzumun üzerinden arkaya baktım ve her iki adamın da hâlâ orada durup bizi izlediğini gördüm. Sonra tekrar salona döndüm. Adımlarım yavaşlarken, "Onlar... Hoş görünüyorlardı. Öyleler mi?" diye sordum.

"İkisi de Atlantia'ya ve Da'Neer hanedanına sadık olan iyi adamlardır.

Hanedan. Casteel'in ailesi böyle miydi? Bir hanedan mıydı?

"Gel." Tekrar sırtıma dokundu. "Yemek yemeliyiz. Yemek *yemelisin*."

Alastir'i bir anlığına unutarak Kieran'a ayak uydurmak için adımlarımı hızlandırdım. Dönemecin ötesini göremiyordum ama midem düğümlenmeye başlamıştı. Ölülerin asılı olduğu duvarları bir daha görmek istemiyordum. "Neden herkes yemek yememle bu kadar ilgileniyor?"

"Seni Atlantia'ya götürmek istiyoruz. Aç bırakmak değil."

Atlantia. Zaten bulanmakta olan midem iyice altüst oldu. Savaşın kan ve külünden neler doğduğu hakkında çok az şey biliyordum. "Orada gerçekten... Musluklardan akan sıcak sular var mı?"

Kieran önce bir, sonra iki kez göz kırptı. "Evet. Var. Muhtemelen buradayken en çok özlediğim şey bu."

"Kulağa hoş geliyor" diye mırıldandım. "Sıcak su kısmı. Özleme kısmı değil."

"Ne demek istediğini anladım."

Dönemece yaklaşırken, duvarlara çivilenmiş cesetlerin ürkünç görüntüsü için kendimi hazırladım. Jericho hâlâ hayatta mıydı? Diğerleri çürümeye başlamış mıydı? Gerçi buradaki hava, diğerlerinin muhtemelen eskisi gibi, sadece daha gri ve balmumu ile kaplanmış gibi görüneceği kadar serindi. Koridora adımımı atıp başımı kaldırdığımda aç midem bulandı.

Duvarlar çıplaktı.

Ceset yoktu. Kan izi yoktu, duvardaki küçük çatlakları bulup küçük dereler oluşturarak akan hiçbir şey yoktu. Yerde de hiçbir şey yoktu.

Elimi mideme bastırdım. "Gitmişler."

"Cas dün akşam yemekten sonra onları indirtti" dedi Kieran.

Buna şaşırmıştım. "Peki, ya Jericho?"

"Gitti. Sen muhtemelen Craven'ların elinde parçalara ayrılıp ölümle sonuçlanacak yeni bir hayata başlamak için kaçarken, Casteel onunla ilgilendi."

İğnelemesini görmezden gelirken, bu kadar rahatlamam gerekip gerekmediği konusunda emin değildim. "O... Casteel, uyarısının yeterince dikkate alındığını mı düşünüyor?"

"Uyarılarının dikkate alınacak kadar uzun süre bekletilmesinden çok, senin söylediklerinle ilgilendiğine inanıyorum." Kieran açık kapılardan geçti. "Öte yandan ben, Jericho'yu en azından bir gün daha orada bırakırdım."

Ağzım açık kaldı. Beni neyin daha fazla şaşırttığından emin değildim. Casteel'in benim söylediklerime göre hareket etmesinden mi, yoksa Kieran'ın acı içinde ölmek üzere olan hain kurdu orada bırakacak olmasından mı? "Ölüm her zaman onurlu olmalı" dedim, sesimi bulur bulmaz. "Ne olursa olsun."

Kieran beni boş bir masaya götürürken cevap vermedi. Önceki geceye ait sandalyeler uzun bir bankla değiştirilmişti. Etrafıma bakarak otururken, ziyafet salonunun arka tarafındaki şöminenin ve birkaç kapının yanında sadece birkaç kişi olduğunu fark ettim. Herkes neredeydi? Casteel ve Elijah ile birlikteler miydi?

Kieran yanıma otururken ona döndüm. "Casteel'in benim sözlerime göre hareket ettiğini sanmıyorum ama eğer öyle yaptıysa, bunu duyduğuma minnettarım."

Kieran dirseğini masaya dayadı. "Onun üzerinde ne kadar büyük bir etkin olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

Bu yorumuna itiraz etmeye hazırlandım, ancak sarı elbisesinin önüne beyaz bir önlük takmış olan yaşlı bir kadın elinde iki tabakla masaya koştu. Yemeğin kokusu, midemin bir kez daha kendini hatırlatmasına neden oldu. Patates püresi, kızarmış et ve ekmeklerle dolu tabakları ikimizin önüne bıraktı. Mümkün olduğunca göze çarpmadan, gözlerinin rengine baktım. Normal kahverengiydiler.

"Teşekkür ederim" dedim.

Sözlerimin duyulduğunu belirten bir homurdanma oldu ama Kieran aynı teşekkürü ettiğinde, ona sıcak bir gülümseme ve tatlı bir "rica ederim" cevabı verildi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ama çatalı kapıp patatesleri ağzıma tıkmaya başladığımda bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim. Gerçi birinin yüzüne bakabilmek ya da onların beni görebilmesi, hatta basit sohbetler yapabilmek bile benim için eşsiz bir deneyimdi. Ağzıma attığım patatesler dilimde talaşa dönüştü, bu yüzden yanıtının beni *rahatsız ettiğini* tahmin ettim. Biraz.

Kieran'a baktığımda, ona çatal ve bıçak verildiğini gördüm. Gözlerim kısıldı. Bıçak benimkinden daha inceydi ama çok daha keskindi.

Patatesleri bitirerek, sorgulamama geri döndüm. "Ölümlüydü, değil mi? Bize yemek getiren kadın?"

Kieran, etini hepsi aynı boyutta görünen düzgün parçalara bölerken başını salladı. "Evet."

O zaman o bir Alçalmış olmalıydı. Karanlık Olan'ı ve düşmüş krallığı desteklemek için birinin hayatında ne tür zorluklarla yüzleşmesi gerektiğini merak ederdim. Ama bu, gerçeği öğrenmeden önceydi. Şimdi, onu gerçeklere uyandıranın hangi zorluklar olduğunu merak ediyordum.

"Buradaki insanlar Atlantia'ya gitmeyi mi planlıyorlar?" diye sordum.

"Görüyorum ki ikiyle ikiyi bir araya getirmişsin."

"Çok zekiyimdir."

Kaşlarını kaldırdı.

"Eee, haklı mıyım? Neden buradan ayrılıyorlar?"

"Neden birisi, Yükselmişlerin kontrolü altında kalmak istesin ki?"

Bu yeterince iyi bir nedene benziyordu. "Ama neden şimdi?"

"Er ya da geç, Yükselmişler Bakire'nin kayıp olduğunu anlayacaklar ve seni aramaya gelecekler. Buraya gelecekler" dedi Kieran. "Ve New Haven'da çok fazla destekçi var."

Geçtiğimiz sokaktaki evleri düşünürken, bakışlarım artık boş olan ocağa kaydı. "Burada kaç kişi yaşıyor?"

"Birkaç yüz."

"Atlantia'da onlara yer var mı?"

Bakışları benimkine kaydı; arazi sorunlarını bildiğimi anladığını görebiliyordum. "Yer açacağız."

Bunun o kadar basit olmadığını hissediyordum. Zamanında harekete geçilmezse ne olacağını bilmek istiyordum. Ama sormadan önce durdum. Benim sorunum değildi. Onların sorunları benim sorunum değildi.

Kieran sonunda yemeğini kesmeyi bitirmişti. "Onu alabilir miyim? Eğer işin bittiyse? Emin değilim ama son parça diğer parçalardan biraz daha kalın olmuş sanki."

Yavaşça bana baktı. "Yemeğini senin için kesmemi ister misin?"

"Seni bu banktan düşürmemi ister misin?"

İçten bir kahkaha attı. "Cas haklı. İnanılmaz derecede vahşisin."

"Hayır, değilim." Çatalımı ona doğrulttum. "Ben çocuk değilim. Etimi başkasının kesmesine ihtiyacım yok."

"Hı-hı." Bıçağı bana verdi ve fikrini değiştirmeden önce hemen kaptım.

Yumuşak eti dilimlemek için onun kadar vakit harcamadım ama bıçağı da geri vermedim. Çatalımla yemeği yemeye devam ederken, bıçağı sol elimde tuttum. "Herkes nerede?"

"Bir yerlerde keyif yapıyorlar, sanırım" diye cevap verdi.

Ona karanlık bir bakış attım ama yılmadım. "Her neyse" dedim kelimeyi uzatarak ve Alastir'e rastlamadan önce konuştuğumuz

şeye geri döndüm. "Ölümlü kanına sahip olanlara ne diyorsunuz? Yarı Atlantisli mi? Bana dediğiniz gibi?"

"Atlantisli."

"Gerçekten mi?" diye sordum, ekmeklerden birini alırken. "Bu, işleri karıştırıyor."

"Benim için değil."

Gözlerimi devirerek ekmeği ısırdım ve neredeyse inliyordum. Tereyağlıydı ve tam olarak adını koyamadığım bir tatlılık vardı. Her ne ise, inanılmazdı.

"Bir Atlantisliyi, damarlarında dolaşan kan miktarı tanımlamaz" dedi Kieran. "İlkel olanlar, olmayanlardan daha önemli değildir."

İlkel olanlar daha güçlüyse, daha uzun yaşıyorsa ve tanrıların çocukları tarafından yaratıldılarsa, buna inandığımdan emin değildim. "Şekil değiştiricilerin ömrü daha mı uzun? Sanırım kurtların öyle."

"Bizim öyle." İç çekerek kupasını aldı. "Ve onların da öyle."

"Normalde ne kadar yaşarlar?" Bir bez alıp parmaklarımı sildim ve sonra mahvolmuş bıçağımı kınından çıkarttım.

"Tahmin edebileceğinden çok daha uzun." Yavaşça çiğneyerek dümdüz karşıya baktı.

"Bence tahmin edebilirim. Yükselmişler sonsuza dek yaşar. Atlantisliler, şey, ilkel soydan olanlar da öyle." Yamulmuş bıçağı masaya bıraktım ve diğerini alıp kınına soktum.

"Hiçbir şey sonsuza dek yaşamaz. Yeterince çabalarsan her şey öldürülebilir."

Kendimle fazlasıyla gurur duyarak, çatalımı bir et parçasına daha batırdım. "Sanırım."

"Ama az önce değiştirdiğin bıçakla ne kadar uğraşırsan uğraş" dedi ve gözlerim kocaman açıldı, "onunla Cas'i öldüremezsin."

Başım hızla ona döndü. "Onunla onu öldürmeyi planlamıyorum."

"Umarım planlamıyorsundur." Göz ucuyla bana baktı. "Muhtemelen seni daha da çekici bulur."

Başımı iki yana salladım. "Bu inanılmaz derecede rahatsız edici olasılığı görmezden geleceğim."

"Bir şeyi görmezden gelmek onu daha az doğru yapmaz, Penellaphe."

"Neden bana Penellaphe diyorsun?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Gözlerim kısıldı. "Neden soruya cevap vermiyorsun?"

Kieran başını öne eğdi. "Takma adlar genellikle arkadaşlar içindir. Bizi arkadaş olarak gördüğüne inanmıyorum."

Söyledikleri o kadar mantıklıydı ki nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Cevabımın başka bir soru olduğunu öğrenmekten mutlu olacağından şüpheliydim. "Atlantislilerin göbek adlarını sadece arkadaşlarıyla paylaşması gibi mi?"

"*Yakın* arkadaşlarla, evet." Bir an için beni inceledi. "Sanırım Casteel sana kendi adını söyledi."

"Evet."

"Bu senin için bir şeyi değiştirdi mi?"

Cevap vermedim çünkü bunun benim için neden önemli olduğunu hâlâ anlamıyordum. Ya da belki anlıyordum ve kabullenmek istemiyordum. Kieran cevap için zorlamadı ve yemeğimizden geriye kalanları sessizce bitirdik. Açık kapıya bakmaya devam ettim. Casteel'i aradığım falan yoktu, ama... Herhangi birini arıyordum. Odanın arka tarafındaki birkaç kişi de ortadan kaybolmuştu.

Kieran'ın bu sessizliğe minnettar olduğunu tahmin ediyordum ama ne yazık ki onun için kısa sürdü. "Neyi anlamıyorum biliyor musun?"

"Yine başka bir soru" dedi, saçma bir şekilde yüksek sesle iç çekerek.

Yorumunu duymamış gibi yaptım. "Alastir, ailem hakkında iyi bir noktaya değindi. İkinci nesil olmalıyım, değil mi? Bildiğim kadarıyla, annemle babam Atlantia'da doğanlar gibi safkan değildi" dedim. "Ama Kraliçe Ileana benim ne olduğumu biliyordu..." Kaşlarımı çatarak sustum.

Yükselmişlerin benim ne olduğumu Craven saldırısından önce mi, yoksa sonra mı öğrendikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Craven ısırığından kurtulup dönüşmemek, Kraliçe Ileana için büyük bir ipucu olmuş olabilirdi.

"Ne?" diye sordu Kieran.

"Ben... Açıkçası annemle babam ölmeden önce Bakire ya da Seçilmiş olarak anıldığımı hatırlamıyorum. Ama çok küçüktüm ve çok az anım var." Craven saldırısının olduğu geceyle ilgili hatırladıklarımın gerçekliğine de tam olarak güvenemezdim. "Ne olduğumu nasıl öğrendiklerini bilmiyorum."

"Annenle babanın başkentten ayrılmasına neyin neden olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Daha sakin bir hayat istediklerini söylediklerini hatırlıyorum, ama... Ya bana ne olacağını biliyorlardıysa? Çocuklarına?"

"Ve Yükselmişlerden mi kaçıyorlardı?" Kieran içeceğinden bir yudum aldı. "Bu bir olasılık."

Kapılara baktım. "Alastir, Solis'te mahsur kalan Atlantislilerin kurtarılmasına yardım mı etti?"

"Evet ama eğer ailen birinci nesilse, ne olduklarının farkında değillerse, Alastir gibi biriyle nasıl iletişime geçeceklerini bile bildiklerinden şüpheliyim."

"Onunla nasıl iletişime geçerlerdi?" diye sordum tekrar ona dönerek.

"Birini tanıyan birini tanıyan birini tanıyor olmalıydılar ve tüm bu insan zinciri boyunca, her birine tamamen güvenmek zorundaydılar."

Alçalmışlara nasıl davranıldığını göz önüne alırsak, kimsenin bu tür bir güvene sahip olduğunu hayal edemezdim. Ama yine de ya Alastir gibi birini arıyorlardıysa? Ya dışarıda onlara yardım edebilecek başkaları olduğunu bilmeden çekip gittilerse? Bu sonucu değiştirir miydi? Muhtemelen.

"Alastir iyi bir noktaya daha değindi" dedi Kieran.

"Annemle babamın daha fazla vampir yaratmak için kullanılmaması."

"Tabii..."

Bununla nereye varmak istediğini biliyordum. "Her neyse, asıl soruma geri dönelim."

"Yaşasın" diye mırıldandı.

"Eğer annemle babam birinci nesilse, o zaman ben de ikinci nesilim."

Bakışları yüzümde gezindi ve gözlerinde en ufak bir irileşme bile olmadan yara izlerinin üzerinden geçti. "Öz anne ve baban olduklarını *varsayarsak*, evet. Neredeyse yeteneklerinin seni birinci nesil yapacağını düşünürdüm ama ikinci nesil olman mümkün."

"Ve tüm Atlantislilerin gözlerinde altın tonu var, öyle ya da böyle" dedim. "Gördüğün gibi, benim gözlerimin rengi altın değil."

"Hayır, değil. Ama tüm Atlantislilerin gözlerinin altın rengi olduğunu söylemedim. *Çoğunun* öyle olduğunu söyledim" dedi Kieran, çatalıyla oynayarak. "Şekil değiştiricilerin gözleri altın rengi değil ve benzersiz bir göz renkleri de yok. Tükendiğine inandığımız diğer soylardan olanların da öyle" diye ekledi, parmaklarının arasındaki çatalı durdurarak. "Belki de bazı eski soyların tükendiğini varsaymakla hata ettik. Belki de sen bunun kanıtısındır."

9. BÖLÜM

"Diğer soylardan birinden geldiğimi mi düşünüyorsun? Ya da... Ya da bir şekil değiştirici olduğumu mu?" Aklıma aynı anda bin tane düşünce geldi. "Şekil değiştiremiyorum. Yani, hiç denemedim. Denemeli miyim?" Burnum kırıştı. "Muhtemelen hayır. Bende bu şans varken, kesin bir barata dönüşürüm." Ürperdim. Baratlar, küçük bir ayı büyüklüğünde olan sıçanlardı.

Kieran bana baktı, dudakları seğiriyordu. "Seçici bir hafızan var. *Çoğunun* şekil değiştirebileceğini söyledim, hepsinin değil. Ve şekil değiştirici soyundan gelen birinci nesil birinin bile bunu yapabileceği son derece meçhuldür."

"Üzgünüm, tüm bu şekil değiştirme kısmına takılıp kaldım. Diğerleri ne yapabiliyor? Şekil değiştirmeyenler?"

"Bazılarının duyuları –zihinsel yetenekleri– gelişmiştir. İlkel soydan gelen birinin yaptığı gibi."

"Mesela... Geleceği görebilmek ya da insanlar hakkında bir şeyler bilmek gibi mi?"

Kieran başıyla onayladı.

Aklıma hemen Kızıl İnci'deki kadın geldi. Daha önce hiç tanışmadığım birine göre çok fazla şey biliyordu ve o zaman onun bir Káhin olup olmadığını merak etmiştim ama Casteel ile çalışıyor olması daha muhtemel görünüyordu. Ama bir şey söylemişti. O zamanlar garip ve neredeyse anlamsız gelmişti. Neydi?

İkinci kız gibisin ama düşündüğün şekilde değil.

İkinci kız derken... İkinci nesli mi kastetmişti?

Her halükârda, yeteneklerim göz önüne alındığında, böyle bir

soydan gelmiş olmam mantıklı olurdu. Başkalarının ne hissettiğini söyleyebilmek, gelişmiş bir zihinsel yetenekti.

"Peki, ya diğer soylar?" diye sordum. "Tükenmiş olanlar?"

"Onlar..." Kieran'ın başı aniden kapıya döndü. Bakışlarını takip ettiğimde, kapının önünü boş buldum. Ancak saniyeler sonra *o* belirdi.

Aldığım nefes, Casteel'i gördüğümde göğsümün bir yerinde sıkışıp kaldı. Bu tepkiden rahatsız olmama ve aynı zamanda birinin sadece görüntüsünün bile böylesine fiziksel bir tepkiye yol açması karşısında dehşete düşmeme rağmen, siyah pantolonu ve üzerine ağır, kürkle kaplı bir pelerin attığı siyah tuniği ile çarpıcı ve heybetli bir figür sergilediğini kabul etmek zorundaydım. İleriye doğru yürürken pelerini aralandı ve karnının yan taraflarında duran kınlarına sokulmuş iki kısa kılıcını ortaya çıkardı; ölümcül, keskin uçları kollarından uzaktaydı ve tırtıklı kenarları bedenine yaslanmıştı. Rüzgârın etkisiyle yüzünden geriye savrulmuş olan saçları, elmacık kemiklerinin hatlarını keskinleştiriyordu.

Casteel bizim olduğumuz yere döndüğünde ziyafet salonuna sadece birkaç adım atmıştı. Bakışları kusursuz bir kesinlikle benimkileri buldu. Gözlerimi esir alırken, aramızdaki mesafe gitgide küçülüyor gibiydi. Kalbim hızlandı ve tenim kızardı.

Nasıl uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama kolu belime sarılmışken ve göğsü sırtımdan sadece birkaç santim uzaktayken nasıl hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordum. Durumlar... Farklı olsaydı *mükemmel* bir deneyim olurdu. Durumlar farklı olsaydı, bizi bekleyen pek çok gece ve sabahı sabırsızlıkla bekliyor olurdum. İçimden keskin bir sızı geçti.

Casteel'in dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Daha yakınında olsam, sağ yanağındaki gamzeyi göreceğimi biliyordum. Düşüncelerimin nereye kaydığını biliyor gibiydi. Bakışlarımı onunkilerden kaçırırken, birden kafama dank etti. Casteel biliyordu.

Kieran'a dönerek alçak sesle sordum. "Bir şekilde... Benim hissettiklerimi hissedebilir mi? Benim yapabildiğim gibi değil ama başka bir şekilde?"

Kieran başını benimkine doğru eğdi; koyu renk kaşları önce

çatıldı ve sonra dudaklarında keyifli bir gülümseme belirirken tekrar düzeldi.

Ah, hayır.

Cevabı muhtemelen beğenmeyeceğimi içten içe bilerek gerildim.

"İlkel soydan gelen Atlantislilerin fiziksel duyuları çok gelişmiştir" diye açıkladı. "Görme duyuları, bir ölümlünün hayal edebileceğinin çok ötesindedir ve gecenin en karanlık saatlerinde bile net bir şekilde görmelerini sağlar."

Bunu zaten biliyordum.

"Tat alma duyularının yanı sıra koku alma duyuları da son derece gelişmiştir" diye devam etti, sırıtışı gitgide büyürken. "İnsanların kendilerine has kokusunu alabilirler ve bu, o kişi ve vücudu hakkında –en son nerede olduğu, ne yediği veya kime yakın olduğu hakkında– birçok şey söyleyebilir."

İçime bir ferahlık yerleşmişti. Bütün bunlar kulağa çok da kötü gelmiyordu...

"Bazı durumlarda, bir kişinin hasta olup olmadığını veya yaralanıp yaralanmadığını anlayabilirler ya da tam tersi de olabilir. Mesela, birinin..." Durakladı. "Tahrik olup olmadığını."

Ve işte korktuğum şey oradaydı.

Casteel *tahrik* olup olmadığımı hissedebiliyor muydu?

Vücudumun her santimi ısındı ve Kan Ormanı'ndaki yapraklar kadar kızarmış olmam gerektiğini biliyordum. Oh, tanrılar. Bu, onu çekici bulduğum konusunda yalan söylediğimi nasıl anladığını açıklıyordu. Ama *bunu* uzaktan hissedebilir miydi? Bundan şüpheliydim.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Her insanın kendine özgü bir kokusu vardır. Bazı zamanlarda, koku daha da güçlenir. Özellikle de birisi tahrik olduğunda."

"Keşke şu kelimeyi söylemeyi bıraksan" diye mırıldandım.

"Neden? Utanılacak bir şey yok ki" diye cevap verdi. "Bu muhtemelen hayattaki en doğal şeylerden biri."

Doğal olsun ya da olmasın, artık birinin bu kadar mahrem duygular konusunda bilgi sahibi olmasının nasıl hissettirdiğini biliyordum. Benim için durumlar tersine dönmüş gibi hissederek bardağımı aldım ve tatlı içeceği kafama diktim.

"Yalnızca kurtlar, daha uzun mesafelerde iz sürmesine olanak sağlayan daha keskin duyulara sahiptir" diye ekledi. "Ve daha uzun süreler için."

Neredeyse meyve suyunda boğuluyordum.

Kan Ormanı'ndaki gece canlı ve şaşırtıcı ayrıntılarla geri döndü. Casteel... Uyumama *yardımcı olurken*, Kieran nöbet tutuyordu. O zaman, Kieran'ın bir şey duyamayacak, göremeyecek veya *koklayamayacak* kadar uzakta olduğunu düşünmüştüm.

Neredeyse Vikter'ı şok edecek ve ardında güldürecek bir küfür savuruyordum.

"Merak ediyorum" dedi Casteel, yerimden sıçramama neden olarak. Yaklaştığını bile duymamıştım. "Siz ikiniz, Poppy'nin masanın altına saklanmaktan beş saniye uzaktaymış gibi görünmesine neden olacak ne konuşuyorsunuz?"

"Hiçbir şey" dedim.

Benimle aynı anda, "Ona sadece fiziksel duyularının ne kadar gelişmiş olduğunu anlatıyordum" diye yanıtladı Kieran. "Ondan daha iyi görebilme ve onun tahrik olduğunu kokusundan anlayabilme yeteneğin gibi..."

"Ah, tanrılar!" Oturduğum yerde dönüp kolumu savurdum ama Kieran yumruğumdan kolayca kaçındı.

"Üzgünüm." Kieran hiç de pişman görünmüyordu. "Arzuladığını demek istedim. Tahrik kelimesinden hoşlanmıyor."

"Dikkatli ol, Kieran" diye mırıldandı Casteel, Kieran'a bir kez daha vurmadan önce elimi tutarak. "Bir dahaki sefere seni bıçaklamakla tehdit edecek."

Kurt sırıttı. "Bunun çoktan gerçekleştiğinden eminim."

"Senden nefret ediyorum" dedim. "İkinizden de nefret ediyorum."

Casteel kıkırdadı. "Bu bir yalan."

Elimi çekiştirirken bakışlarım ona kaydı. "Bunu hissedemezsin."

Elimi bırakmadı. "Gelişmiş herhangi bir duyu aracılığıyla hissedemem ama yine de etmediğini biliyorum."

"Bildiğini sandığın her şey tamamen yanlış. Varlığından kesinlikle nefret ediyorum." Ona baktım. "Artık elimi bırakabilirsin, lütfen ve teşekkür ederim."

"Neden varlığımdan nefret ettiğini düşünüyorsun?" Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirirken gözleri parıldadı. "Ve bu kadar kibarca rica etmiş olmana rağmen elini bırakırsam, korkarım ki ya Kieran ya da ben büyük bir tehlike altında olacağız."

Kieran başını salladı.

"Korkaklar" diye tısladım.

"Ayrıca elini tutmayı seviyorum" dedi Casteel, alt dudağını *sivri* dişlerinin arasına alarak.

"Neyi sevdiğin umurumda değil. Ayrıca senden neden nefret ettiğimi ciddi ciddi sorduğuna da inanamıyorum. Hafıza problemin mi var?"

"Çok etkileyici bir hafızam olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi, Kieran?"

"Unuttuğun çok az şey vardır" diye yanıtladı kurt.

Kulaklarımdan buhar çıkıyor olmalıydı. "Bana yalan söylediğin, beni kaçırdığın ve fidye olarak kullanmayı planladığın gerçeğinin yanı sıra, beni bütün gün bir odaya kilitledin. Bu, Yükselmişlerin tüm hayatım boyunca bana yaptıklarından nasıl daha iyi olabilir?"

Sıcaklık ve keyif, Casteel'in bakışlarını kaplayan buzun altında kayboldu. "Çünkü bu, senin güvenliğin için."

Sert bir şekilde güldüm. "Onların da iddia ettiği bu değil mi?"

Çenesinde bir kas seğirdi. "Aradaki fark, onların sana yalan söylemesiydi. Ben yalan söylemiyorum."

"Yükselmişlerden intikam almak için ölümü göze alanlar var" diye ekledi Kieran. "Seni korumaya çalışıyor."

"Ne için?" Her ikisine de dondurucu bir bakış attım. "Beni takas edeceği zamana kadar hayatta kalabilmem için mi?"

Casteel tek kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Öfke ve utanç tehlikeli bir karışımdı. Bütün gün kilitli kaldığım için öfkeliydim ve bu adamların her ikisinin de Casteel'e nasıl tepki verdiğimi –bedenimin onun için nasıl dile geldiğini– bilmesinden utanıyordum. "Yükselmişlerden daha iyi değilsin."

Casteel hareket etmedi.

Kieran konuşmadı.

Sessizlik aramızda o kadar uzadı ki içim huzursuzlukla doldu ve kalbim hızlandı. Bunu söylememeliydim. Ağzımdan çıktığı anda bunu biliyordum ama artık geri alamazdım.

"Sana bir şey göstermem gerek" dedi Casteel, beni banktan kaldırarak. Beni arkasından çekiştirerek yürümeye başladı, elimdeki tutuşu sıkıydı ama acı verici değildi.

Ziyafet salonunu geçerken uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmakta zorlandım. "Bana göstereceğin hiçbir şeyi görmek istemiyorum."

"Bunu da görmek istemeyeceksin. Kimse istemez. Ama görmen *gerekiyor.*"

Söyledikleri üzerine kafam karışırken arkama baktım ve Kieran'ın, arkasına yaslanıp kollarını masaya dayadığını ve uzun bacaklarını ileri uzattığını gördüm. Bana el salladı.

Ian'ın bir zamanlar bana öğrettiği bir şeyi, muhafızların –bazen şakasına bazen de öfkeyle– birbirlerine yaptıklarını gördüğüm bir şeyi yaptım. Kötü bir hareket olarak kabul ediliyordu ve hayatımda hiç yapmamıştım.

Kieran'a orta parmağımı gösterdim.

Kurt, kafasını geriye atarak gürültülü bir kahkaha patlattı.

Casteel bana baktı, gözleri Kieran'a kayarken kaşlarını kaldırdı. "Az önce ne yaptığını bilmek ister miyim?"

"Seni ilgilendirmez" diye homurdandım, yanaklarım alev alev yanarken.

"Bugün çok hoş bir ruh halindesin."

"Kavrama yeteneğinden şüphe etmeye başlıyorum. Beni..."

"Bütün gün bir odada kilitli tuttum. Biliyorum" diyerek sözümü kesti boş koridordan geçerken. "Yapmamayı tercih ederdim. İster inan ister inanma, seni hapsetme fikrini hiç de hoş bulmuyorum."

Ona inanmak istiyordum. Gerçekten ama o kadar saf değildim. "O zaman bunu yapmazsın."

Kuru bir kahkaha attı. "Ve yine hazırlıksız ve korumasız bir şekilde kaçma riskini göze mi alayım? Hiç sanmıyorum."

"Kaçmaya çalışmayacağım..."

Casteel yine kahkaha attı, bu sefer Kieran'ın kahkahası kadar

derindi. Ortak alana girerken patlama ihtimalimin yüksek olduğunu düşündüm. Etrafta insanlar vardı ve ikimizi beraber yürürken gördüklerinde ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birimizin ya da ikimizin de savaşa gidiyormuşuz gibi göründüğünü tahmin ediyordum.

İleride, kapının yanındaki adamlardan biri kapıyı bizim için açtı ve Casteel beni dışarı çıkarırken nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne olursa olsun, beni odaya geri götürmediği için mutluydum. O zaman kesinlikle kendimi kaybederdim.

Kar hafif, yavaş bir şekilde yağıyordu, öncekinden biraz hafiflemişti. Avluyu geçerken, yerde birikmiş birkaç santim yükseklikteki karın üzerinde yürüdük.

"Neden ormana gidiyoruz?" diye sordum, ölürsem onun işine yaramayacağımı bilmeme rağmen endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ederek.

"Çok uzağa gitmiyoruz." Yanında yürüyebilmem için yavaşladıktan sonra bana baktı. "Üşüyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Çok uzun süre dışarıda kalmayacağız" dedi.

Kar yüzünden bir an için dikkatim dağılırken elimi kaldırdım. Avcuma düşmesini ve tenimin üzerinde erimesini izledim. Bir an sonra, Casteel'in yoğun bakışlarının farkına vardım. Elimi kapatarak tekrar yanıma indirdim.

"Masadonya'da kar yağıyordu, değil mi?" diye sordu sessizce, ormanın kıyısına vardığımızda. "Hiç keyfini çıkarabildin mi?"

"Bir Bakire'nin karda dolaşması yakışıksız olurdu." Ağaçların altına adım atarken kaşlarımı çattım. Orman zeminini kaplamış olan kar, ağaçların seyreldiği yerlerde daha yüksek yığınlar halindeydi. "Geceleri gizlice dışarı çıkabildiğim zamanlarda birkaç kez gördüm ama bu pek sık olmuyordu. Birkaç kez lan ile. Bir keresinde de Tawny ile."

Tawny.

Onu düşününce kalbim acıdı ve neredeyse hiç düşünmemiş olmayı diledim. Tanrım, onu özlüyordum. Başarılı bir tüccarın ikinci kızıydı ve Ayin sırasında on üç yaşındayken Kraliyet Sarayı'na

verilmişti. Bana bir tür yoldaş olmakla görevlendirilmişti ama bundan çok daha fazlası olmuştu. Sık sık, arkadaşlığımızın onun için bir görevden fazlası olmadığı konusunda endişelenirdim. Ama artık gerçeği biliyordum. Beni gerçekten önemsiyordu.

"Herkes karda dışarı çıkıyor gibiydi" diye devam ettim. "Dolayısıyla görünmeden dışarı çıkmak her zaman mümkün değildi."

"Çok yazık. Karda dışarı çıkmak kadar huzur veren çok az şey vardır." Casteel'in adımları yavaşladı ve sonra tamamen durarak elimi bıraktı.

Avuç içim temastan dolayı hâlâ karıncalanıyordu. Casteel öne eğilirken, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Atlantia'da kar yağar mı?"

"Dağlarda, evet." Ağır bir dalı kaldırdı ve sonra yerdeki ahşap bir kapıya benzeyen şeyin üzerindeki ince kar tabakasını süpürdü. "Abim ve ben, kar yağdığını görünce dağlara gitmek için gizlice kaçardık. Kieran da sık sık bizimle gelirdi, tıpkı... Bazen diğerlerinin yaptığı gibi." Demir bir kancaya asılarak kapıyı yukarı çekti. "Çok iyi kartopu yaparım."

Loş bir şekilde aydınlanmış olan deliğe baktım. Gölgelerin arasından taş ve topraktan yapılmış basamaklar belirdi. "Ian bana kartopu yapmayı öğretti ama yıllardır bir tane bile atmadım."

Dudaklarındaki küçük gülümsemeyle bana baktı. "Bahse girerim, karı birilerine çarptığında arkasında iz bırakacak kadar sıkı bir şekilde birleştiren tiplerdensindir."

Prens'in maskesinin hafifçe çatlayarak Casteel'i ya da başka bir maskeyi ortaya çıkardığını düşünerek bakışlarımı kaçırırken dudaklarım seğirdi.

"Biliyordum" diye mırıldandı ve sonra boğazını temizledi. "Ziyafet salonuna gelmeden önce Alastir'e rastladım. Bana seninle konuştuğunu söyledi."

"Konuştuk. Çok az." Ona baktım. "Kieran da yanımdaydı."

"Biliyorum." Beni izledi. "Alastir hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir an için düşündüm. "İyi birine benziyor ama onu tanıdığım söylenemez." Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Kieran onunla yakın olduğunu söyledi."

"Onu doğduğumdan beri tanıyorum. Malik ve benim için ikinci bir baba gibidir. Kieran için bile. Bir şey yapmak istediğimde ve annem hayır dediğinde, babam ise annemin ne dediğini sorduğunda" –küçük bir sırıtış ortaya çıktı– "ki bu genellikle hayır olurdu, Alastir'e giderdim."

"Peki, o ne derdi?"

"Genellikle, evet. Ve eğer pervasız bir şeyse ya da başımı belaya sokabileceğimi düşünüyorsa, beni takip ederdi" dedi. "Alastir seni çok... Beklenmedik buldu."

"Onu ne kadar açık sözlü olabileceğim konusunda uyardığını sanıyordum."

"Görünüşe göre, yeterince uyaramamışım."

Derin bir nefes aldım. "O etraftayken hâlâ tehlikede miyim?"

"Çok sürmeyeceğini umuyorum." Casteel toprak basamaklara döndü. Uzun bir an daha geçti. "Bir odada kilitli tutulmaktan nefret ettiğini biliyorum. Seni orada bu kadar uzun bir süre bırakmak istememiştim."

Söylemek istediklerimin hiçbirini söylemeden omzuna baktım.

"Bayan Tulis ile kocası hakkında konuşmak zorunda kaldım" diye devam etti yumuşak bir sesle. "Olanların neden olması gerektiği hakkında."

Ağzım aniden kururken bakışlarımı ona çevirdim.

"Çok üzüldü. Beklendiği üzere. Böyle bir şey yaptığına inanamadı. Bana inandığını bile sanmıyorum." Başını geriye eğdi ve gözlerini kısarak ağaçların arasından süzülen kara baktı. "Söylediklerimden şüphe ettiği için onu suçlayamam. Yükselmişler tarafından ona ne sıklıkla yalan söylenmişti? Onunla konuşmak beklediğimden daha uzun sürdü."

İçime bir suçluluk duygusu filizlendi. "Nasıl?.. O şimdi iyi mi?" diye sordum, yüzümü buruşturarak. Elbette iyi değildi. Kocası ölmüştü.

"Ona, isterse New Haven halkıyla birlikte kalabileceğini söyledim ve kendisine hiçbir zarar gelmeyeceğine söz verdim ya da isterse, başka bir şehre güvenli geçişini sağlayacağını söyledim." Çenesini indirdi. "Bana haber verecek."

"Umarım kalmayı seçer" diye fısıldadım.

"Ben de öyle." Sert bir soluk verdi. "Basamakları görebiliyor musun?" Başımla onayladığımda, "Arkandan geleceğim" dedi.

Tereddüt ettim ve sertçe yutkundum. Karanlıktan ya da tünellerden korkmuyordum ama... "Daha önce hiç yeraltına inmedim."

"Yerüstünde olmak gibi."

Ona kuru bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

Casteel kıkırdadı, sesi yumuşak ve gerçekti. "Tamam. Yerüstünde olmak gibi değil ama sadece çok kısa bir mesafe için dar bir tünelde olacağız ve sonra yeraltında olduğunu unutacaksın."

"Bunu bilemem."

"Unutacaksın" dedi, sesi sessiz ve baskındı.

Gözlerim bir an için onunkilerle buluştu ve sonra başımı sallayarak soluğumu bıraktım. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama merak ediyordum. Her zaman meraklı biri olmuştum. Ellerimi nemli, serin duvarlara koyarak basamaklardan dikkatlice indim. Dibe ulaştığımda, yeraltında olduğumu düşünmemeye çalıştım. İleriye doğru birkaç temkinli adım attım. Birkaç metre aralıklarla yanan meşaleler, taş ve toprak zemin ile alçak tavana ışık saçıyor ve görebildiğim kadarıyla devam ediyordu. Tahmin ettiğim kadar soğuk değildi.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve sonra Casteel arkamdan indi. Aşağı atlayıp atlamadığını merak ederek döndüm ama bana dönmüştü. Birdenbire göğüs göğseydik. Zengin toprak kokusunun altında, onun kokusu vardı. Çam ve baharat kokusu. Gözleri benimkilerle buluştu ve... Tüm bunlardan huzursuz olarak çabucak başka yöne baktım.

"Burası nedir?" diye sordum, sesimin hissettiğimden daha sakin çıktığını umarak.

"Farklı insanlar için farklı yerler." Casteel yanıma geldi, omzu ve kalçası benimkine değiyordu. Titrememin çevreyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum.

Eli bir kez daha benimkinin etrafını sardı ve teninin benimkine değmesi sonucunda oluşan kıvılcım kolumdan yukarı çıktı. "Bazı insanlar için burası bir yansıma yeri" dedi yürümeye başlarken ve aramızdaki elektriklenmeyi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Tünelde ilerlemeye devam ettik. "Bazıları için, birçoğunun unutmaya çalıştığı şeye tanıklık etme yeri."

Tünel sona ererken ilerideki gölgeler kayboldu. Birkaç metrelik bir merdiven, yüksek tavanlı bir tür dairesel odaya benzeyen bir alana iniyordu ve... Tanrılar aşkına, kalenin kendisi kadar büyük olmalıydı. Taştan çıkan düzinelerce meşale odanın duvarlarına ışık saçıyordu. Sadece odanın merkezi gölgeler içindeydi. Bu karanlığın içinde, birkaç bank varmış gibi görünüyordu.

"Diğerleri için burası sadece bir mezar. Kutsal toprak." Casteel elimi bıraktı. "Tüm Solis'te, Yükselmişler yüzünden aile üyelerini kaybedenlerin yas tutabileceği birkaç yerden biri."

Farkına bile varmadan hareket ediyordum, merdivenlerden aşağı inip odanın zemininde ilerledim. Her birkaç metrede bir kaideler yerleştirilmişti ve üzerlerinde ince keskiler ve çekiçler duruyordu. Sağ tarafa gittim, bakışlarım duvarın üzerinde –taşa kazınmış olanların üzerinde– gezindi. Kelimeler vardı. İsimler. Yaşlar. Bazılarında lakaplar vardı. Diğerlerinde hiçbir şey yoktu. Yaklaştıkça, taşa oyulmuş resimler gördüm. Yetenekli, sanata yatkın eller tarafından yapılmış portreler. Duvarın kıvrımını takip ederken, ağzımdan titrek bir nefes kaçtı. İsimler... Bir sürü vardı. Zeminden tavana kadar uzanıyorlardı ama göğsümde bir düğüm oluşturan tarihlerdi, her biri doğumu ve ölümü simgeliyordu. Birçoğunun aynı ölüm tarihini paylaştığını fark etmek, göğsümdeki düğümün boğazıma yerleşmesine neden oldu ve o tarihlerin farkına varmak, duvardaki oymaların bulanıklaşmasına neden oldu.

Ölüm tarihlerinin birçoğu birbirinden bağımsızdı ve birkaç yüzyıl öncesine denk geliyordu. Diğerleri sadece on yıl veya beş yıl önceydi ya da bir yıl veya... Veya birkaç ay önce. Ancak birçoğu, geçmişteki Ayinler ile aynı zamana dek geliyordu.

Ve yaşlar...

Elimi göğsüme koydum. İki yaşında. Yedi aylık. Dört buçuk yaşında. On yaşında. Ve böyle devam ediyordu. Çok fazla vardı. *Binlerce.* Binlerce çocuk. Bebekler.

"Onlar... Ayinlerden" diyerek sessizliği bozdum, sesim boğuk ve kısıktı.

"Birçoğu öyle ama diğerleri öldürülen Alçalmışlar" diye yanıtladı arkamdan bir yerden. "Bazıları Yükselmişlerin zayıflama hastalığı dediği şeyden öldü ama gerçekte kontrolsüz beslenmelerden kaynaklanıyordu."

Bay ve Bayan Tulis'in görüntüsü zihnimde belirirken gözlerim kapandı. İki çocuklarını bu şekilde kaybetmişlerdi. İki.

"Ve bazı isimler, fark edeceğin gibi ölüm tarihi olmayanlar?" Artık daha yakındı. "Kaybolanları, Craven'a dönüştüğü veya öldüğü tahmin edilenleri temsil ediyorlar."

Gözlerimi açarak gözyaşlarımı geri püskürttüm. Yanakları ve gözleri oluşturan oyuklara dokunmak için uzanarak bir adım daha yaklaştım ama birden durdum. Aşağıda, duvara dayanmış eski, kurumuş çiçekler vardı. Taze çiçekler vardı. Alevlerin ışığında hafifçe parıldayan mücevherler vardı. Bir kolye. Bir bilezik. Bir yüzük. Üst üste gelecek şekilde konmuş iki alyans. Göğsüme geri götürdüğüm elim titredi. Oyuncak bir hayvanın önünde durdum. Taç olarak başına solmuş bir kurdele bağlanmış olan eski bir ayı. Boğazım yandı.

"Bunlar, Yükselmişler tarafından alınan canların sadece küçük bir kısmı. Bir isim için bile boşluk kalmamış olan çok daha büyük odalar var. Ve bunlar sadece canı alınan ölümlülerin isimleri." Her kelimeye acı hâkimdi. "Atlantia'da, göz alabildiğine uzanan duvarlar şehitlerimizin isimlerini taşır."

Sertçe yutkunarak parmaklarımı yanaklarıma götürdüm ve ayıya bakarken gözyaşlarımı sildim.

"Ben de günahsız değilim. Farklı duvarlara isimlerin kazınmasına neden olduğumdan eminim ama ben onlar gibi değilim." Sesi kısıktı ama yine de bir şekilde yankılanıyordu. "*Biz*, onlar değiliz. Ve senden tek istediğim, bir dahaki sefere benim bir Yükselmişten daha iyi olmadığımı düşündüğünde, bu duvarlardaki isimleri hatırlaman."

Onlar gibi olmadığını biliyorum kelimeleri dilimin ucuna kadar yükseldi ama konuşamadım. Kendime zar zor hâkim oluyordum.

"Öldürdüklerimin, sonu mezarlarda ya da duvarlarda bitenlerin büyük çoğunluğunun bunu hak ettiğini sana garanti edebilirim.

Onları düşündüğümde biraz bile pişmanlık duymuyorum. Ama masum olanlar?" Casteel tekrar konuştuğunda, sesi alçaktı ve kederle titreyen parmakları bekleyen keskiler kadar keskindi. "İki ateş arasında kalanlar ya da beni destekleyenler tarafından öldürülenler? Onlar için –Lorenlar ve Dafinalar için– uykularım kaçıyor. Vikterlar..."

"Dur" diye soludum, küçük bir sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca hareket edemeyerek.

Casteel sustu ve bunun, ihtiyacı olan her şeyi söylediği için mi, yoksa bana küçük de olsa bir hediye bahşettiği için mi olduğunu bilmiyordum.

Sonunda tekrar hareket edebildiğimde dudaklarım titredi. Daha taze çiçekler, daha yeni tarihler ve daha fazla isim keşfederek yürümeye devam ettim.

Orada ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama odanın her yerini gezmem, görebildiğim her ismi okumam, mümkün olduğunca çoğunu hafızama kazımam ve tıpkı diğerlerinin yaptığı gibi korkunç ve acı verici kayıplara tanıklık etmem gerektiğini hissediyordum.

Casteel bunun kimsenin görmek istemediği bir şey olduğunu söylediğinde haklıydı. Görmek istemiyordum ama görmem gerekiyordu. Bunu kimse uyduramazdı. Yapamazdı.

Yavaşça arkamı döndüm.

Girişin yanında duruyordu. "Hazır mısın?"

Az önce bir Craven ordusuyla savaşmış gibi hissederek başımı salladım.

"İyi." Merdivenlerden çıkmadan önce ona katılmamı bekledi. Günün yerini çoktan geceye bırakmış olduğunu keşfettiğimiz dışarıya çıkana kadar ikimiz de konuşmadık.

Kapıyı kapatmasını ve ağır dalı tekrar üzerine koymasını izledim. "Cesetleri koridordan neden aldın?" diye sordum.

Diz çökmeye devam etti. "Bir önemi var mı?"

"Evet" diye fısıldadım.

Başını kaldırarak ay ışığıyla yıkanmış kara baktı. "Bir Craven tarafından lanetlenenlerin onurlu bir şekilde ölmesine yardım ettiğimi söylerken yalan söylememiştim. Bunu yaptım. Çünkü nefret

ettiğim kişiler için bile ölümün onurlu olması gerektiğine inanıyorum. Öfkeme yenilip bunu unutmuştum ve..." Konuşmayı keserek bana baktı. "Bana, Hawke olarak buna inandığımı hatırlattın."

Hawke olarak.

"Teşekkür ederim" dedim boğuk bir sesle. Hatırladığı için mi, yoksa asla görmek isteyip de görmem gereken şeyi bana gösterdiği için mi teşekkür ettiğimden emin değildim.

Bana bakarken başını yana eğdi ve sonra ayağa kalktı. "Gel" dedi sessizce. "Çok geç olmadan konuşacak çok şeyimiz var."

Gerçek bir teklif olmayan teklifi.

Aslında var olmayan geleceğimiz.

Ancak kaleye doğru yürürken ne bir şey söyledim ne de elimi tutmasına direndim. Bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kaçacağımdan korktuğundan şüpheliydim. Belki de sadece elimi tutmayı seviyordu.

Elimin tutulması benim hoşuma gidiyordu.

Bunu bu kadar sık yapan son kişi Ian'dı ve bunu sadece etrafta kimse yokken yapmıştı. Ama o bunun gibi hissettirmiyordu.

Belki de aklım hâlâ o odada –hayır, bir daha asla el ele tutuşamayacak olan insanların bedenlerinin bile bulunmadığı o *mezarda*– olduğu için bu kadar hoşuma gidiyordu. Belki de aklım hâlâ Casteel'in Hawke olan bir parçasını hatırladığı anda kaldığı içindi.

Kaleye kadar yaptığımız yürüyüş boyunca ya da odaya çıkana kadar konuşmadık. İçeri girdikten sonra beni şöminenin yanına götürdü. Şöminenin karşısında durarak ateşin üşümüş tenimi ısıtmasına izin verdim.

"Yarın burada ayrılacak mıyız?" diye sordum, sessizliği bozarak.

"Fırtına zayıflıyor, ancak yollardaki karın biraz temizlenmesi gerekecek." Sarsılan pencereye bakarken, saçlarındaki kar taneleri eriyerek koyu renk tellerin arasına karıştı. "Rüzgâr bu konuda yardımcı olacaktır... Ve bir gece daha böyle devam ederse muhtemelen bu kaleyi havaya uçuracaktır."

Ian'ın bir zamanlar bana anlattığı hikâyeyi düşünerek yüksek sesle güldüm. Casteel dönüp bana baktı. "Üzgünüm" dedim. "Sadece Ian'ın bir zamanlar duyduğu bu hikâyeyi düşünüyordum.

Domuzların evlerini yıkan bir kurt hakkında. Nedense tam da bunu yapan bir kurt aklıma geldi."

"Özür dilemene gerek yok" dedi. "Sessiz ve ağırbaşlı olduğunda çok güzelsin ama güldüğünde? Skotos Dağları üzerinde doğan güneşle aşık atarsın."

Kulağa o kadar samimi geliyordu ki sanki gerçekten bunu kastediyordu. Buna bir türlü anlam veremedim. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

Gözlerimin içine baktı. "Çünkü gerçek bu."

"Gerçek mi?" diyerek güldüm, ateşten uzaklaşarak. Boğazım tekrar yanmaya başladı. "Beni teslim ettikten sonra adımı duvarlara ekleyecek misin? Eninde sonunda öleceğim. Gerçek bu. Bu yüzden böyle şeyler söyleme."

"Ama gerçek bu değil. Hem de hiç" dedi, bakışları benimkileri esir alırken. "Bu yüzden evlenmeliyiz."

"Neden evlilik konusunda bu kadar kararlısın?" diye sordum. "Hiç mantıklı değil."

"Tam aksine. İstediğimi elde edebilmemin ve hayatta kalmanı sağlamamın tek yolu bu. Böylece uzun, *özgür* bir hayat yaşayabilirsin."

10. BÖLÜM

"Ne?" diye tekrarladım, bu sefer bir fısıltının çok üstünde olan sesimle. Uzun bir hayat yaşamak mı? Özgürce? İstediğini elde ederse –benim esaretim karşılığında abisinin özgürlüğünü kazanırsa– bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Bunu anlamana yardım etmeme izin verir misin? Senden bana güvenmeni istemiyorum."

"Sana güvenmem, endişelenmen gereken bir şey değil."

Arkasına yaslanırken çenesi sertleşti. "Beni affetmeni de istemiyorum, Penellaphe."

Tam adımı kullanması sarsıcıydı, dilimin ucuna kadar gelen tüm acı kelimeleri sustururken kalbimi hızlandırdı.

"Sana yaptıklarımın unutulabilecek bir şey olmadığını biliyorum" diye devam etti. "Tek istediğim, söyleyeceklerimi dinlemen. Ve umarım bir anlaşmaya varırız."

Kendimi başımı sallamaya zorladım. Ne önerdiğini anlama ihtiyacım, onunla tartışma arzumdan çok daha ağır basıyordu. "Ben... Dinleyeceğim."

Reddetmemi bekliyormuş gibi gözlerinde hafif bir irileşme oldu ve sonra çatık kaşları düzeldi. "Babamla konuşmak için ayrıldığım zamanı hatırlıyor musun? Elbette hatırlıyorsun" diye ekledi bir an sonra. "İşte o zaman Jericho senin peşine düştü." Çenesi gerildi. "Babam kendisi gelemediği için yerine Alastir'i göndermiş. Evde ilgilenmesi gereken sorunlar varmış."

"Kurtlarla ve arazinin küçülmesi ile ilgili sorunlar mı?" diye tahmin yürüttüm.

Başıyla onayladı. "Şimdi değil ama yakında, toprak kıtlığının yanı sıra yiyecek ve diğer kaynaklardan da yoksun kalacağız."

Küçük bir yanım, soruyu cevaplamış olmasına şaşırmıştı. "Alastir'in Kieran'a söylediklerine bakılırsa, New Haven halkı yakında Atlantia'ya gidecekmiş gibi görünüyordu."

"Gidecekler."

"Beni kaçırdığın ve Yükselmişler beni ararken buraya geleceği için."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Seni kaçırmadan önce de onları Atlantia'ya götürme planları vardı. Eylemlerim bunu biraz hızlandırdı, ancak araziyle ilgili sorunlar o zamandan önce çözülemezdi."

Bunun üzerine biraz düşündüm. "Yani kaynaklar daha da azalmak üzere."

"Evet ama kırılma noktasında değiliz. Henüz" dedi. "Bazıları bu kıtlığı gidermek için daha agresif bir duruş sergilememizi istiyor. Birçok Atlantisli gibi kurtların çoğu da bu grup içinde. Yapılması gerekenlerle ilgili bazı konuşmalar iyice kızıştı ve bu yüzden babam geride kalmak zorunda kaldı."

Casteel ayağa kalktı ve pencerenin altındaki küçük masaya gitti. İçki olduğundan şüphelendiğim bir tür kehribar rengi sıvıyla dolu cam karafı aldı. "Bir şeyler içmek ister misin? Yanlış hatırlamıyorsam, Tawny ile gizlice bir ya da iki kadeh viski içmeyi severdin."

Tawny.

Onu görmek, iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Ama eğer burada olsaydı...

Tawny'nin güvende olduğunu umarak gözlerimi kapattım. Burada olmadığı için minnettardım. Phillips ve diğer muhafızlar gibi ilgilenilmesi gereken bir sorun haline gelebilirdi.

Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve "Onu öldürür müydün? Tawny'i? Benimle seyahat etseydi, onu öldürür müydün?" diye sordum.

Casteel bir kadehe uzanırken duraksadı ve sonra kadehi yarısına kadar viskiyle doldurdu. "Masum kadınları öldürmeyi alışkanlık haline getirmedim." İkinci bir kadehi doldurdu. "Bunun gerekli

olmamasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapardım ama onun varlığı çözmek istemeyeceğim bir karışıklığa neden olabilirdi."

Yani eğer zorunda kalsaydı, öldürürdü. Ancak Tawny'nin benimle seyahat etmesini yasaklayarak böyle bir durumun yaşanmamasını *sağlamıştı*. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Doğru ya da yanlış olan neydi? Ancak bunların hiçbiri Tawny'nin tamamen güvende olduğu anlamına gelmiyordu. Yükselmeye mahkûmdu.

Ama şimdi ben ortalarda yokken, o ya da Bekleyen Lordlar ve Leydilerden herhangi biri Yükselecek miydi? Krallıktaki tüm Yükselişler benimkine bağlıydı. Casteel'in erkek kardeşi hâlâ ellerindeydi ve Prens'i hayatta tutmak için başka bir Atlantisliye ihtiyaçları vardı. Ben olmadan da Yükselişe devam edebilirlerdi, tabii eğer...

Prens Malik'e bir şey olmadıysa? Bu soruyu bir kenara iterken sert bir şekilde yutkundum. Böyle bir şey sormanın hiçbir şeye faydası yoktu ve Casteel'in bunu çoktan düşünmediğinden şüpheliydim.

Viski kadehini bana getirdi ve istemediğim halde onu aldım. Ardından şöminenin önünde durdu

Başparmağımı serin camın üzerinde kaydırarak kadehi dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum aldım. İçki boğazımı yaktı ama ikinci yudum çok daha pürüzsüzdü. Yine de boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Tawny ve ben gizlice içki içerdik ve arada bir ya da beş yudum almışlığım olmuştu ama buna alışmam için yeterli değildi. "Halkınızın karşı karşıya olduğu sorunların tüm bu evlilik meselesiyle ne ilgisi var?"

"Ben de oraya geliyordum." Dirseğini şöminenin rafına dayayarak bana döndü. "Ama öncelikle, halkım, hem Atlantisliler hem de kurtlar, ölümüne bana itaat edecekler." Kadehin içindeki sıvıyı döndürdü. "Bunun ve sana asla zarar verilmeyeceğini hatırlatmak için yaptığım eylemler sayesinde, akıllıca seçimler yapmalarını umuyorum. Ancak, bunlar normal koşullar değil. Sen normal bir durum değilsin."

"Ama ben senin halkına hiçbir şey yapmadım. Hatta birini kurtarmaya çalıştım."

"Alçalmışların çoğu sana hiçbir şey yapmadı ama bir zamanlar

hepsini kötü ve cani olarak görüyordun" diye karşılık verdi. "Bir zamanlar tüm Atlantislilerin canavar olduğuna inanıyordun ama hiçbir Atlantisli sana zarar vermemişti."

Ağzımı açtım.

"Aynı şey, değil mi? Alçalmışlar ve ben, ölümü ve yıkımı temsil ediyoruz, ancak birçoğu gerçeği söylemekten başka hiçbir şey yapmadı." Bakışları, yumuşak bir şekilde dalgalanan alevlere kaydı. "Sen, ailelerini boyunduruk altına alıp katleden, sevdiklerinin, tanrılarının ve hatta meşru varislerinin hayatlarını çalan bir hanedanı temsil ediyorsun. Bunların hiçbirini sen yapmadın ama sana baktıklarında gördükleri bu. İntikam alma fırsatı görüyorlar."

Sözleri, içkiyle ısınan karnıma taş gibi oturdu ve kendimi, "Özür dilerim" demekten alıkoyamadım.

"Ne için?" Kaşları çatıldı.

Viskiden aldığım kocaman yudum yüzünden hırıltılı bir şekilde soluyarak gözlerimi kırpıştırdım. "Halkına yapılanlar için" dedim ona, boğuk bir sesle. "Ailene. Sana. Bunu dün gece söylediğimi ve özür dilememi istemediğini biliyorum ama tekrar söylemem gerekiyor."

Casteel bana baktı. "Sanırım yeterince viski içtin." Durakladı. "Ya da belki de daha fazla içmelisin."

Burnumdan ses çıkararak güldüm. Küçük bir domuz yavrusu gibi. "Yaptıkların, şefkat hissedemeyeceğim anlamına gelmiyor." Başka bir yudum daha almak için harekete geçtim ama sonra durup düşündüm. Ne tür bir viskiyse, daha önce içtiklerimden çok daha hızlı bir etkiye sahip gibi görünüyordu. "Yaptıkların, birdenbire neyin doğru ya da neyin yanlış olduğunu bilmediğim veya umursamadığım anlamına gelmiyor. Halkına yapılanlar korkunç." Duvarlardaki tüm o isimleri düşünürken, bakışlarım kadehimdeki altın sıvıya kaydı. Kim bilir kaç kişinin adı yazılmamıştı? "Ve... Ve Yükselmişler tarafından Solis halkına yapılanlar da korkunç. Hepsi korkunç."

"Evet, öyle" dedi sessizce.

"Sanırım benden neden nefret ettiklerini anlıyorum." Bay Tulis'i düşündüm ve büyük bir yudum aldım. "Keşke etmeselerdi."

"Bence de. Evlenmek zorunda olmamızın nedenlerinden biri de bu."

İçkiden neredeyse boğulmak üzereyken bakışlarım ona kaydı. "Anlamadığım kısım da bu. Bu sonuca nasıl veya neden ulaştın? Bu, abini nasıl geri getirecek? Sınırlı kaynaklar konusunda nasıl yardımcı olacak? Ben nasıl... Özgür olacağım?"

Bunun üzerine bakışlarına bir keskinlik yerleşti. "Bazılarının yine de emirlerime itaatsizlik etme ihtimali var. İntikam güçlü bir motivasyon kaynağı olabilir. Ben, kendim, intikamı seviyorum ve bundan zevk alıyorum, tıpkı senin de aldığını bildiğim gibi."

Bunu inkâr etmeye başladım ama Lord Mazeen'e saldırdığımda oradaydı. İnkârımın bir yalan olacağını bilirdi.

"Diğerlerinin endişelerini gidermek için eve, Solis Krallığı'ndan herhangi birinin lamaea'nın vücut bulmuş hali olduğuna inanan birçok kişi tarafından kuşatılacağın yere dönmeliyim."

"*Lamaea* mı?"

"Çocukların yataklarının altına saklanıp ışıklar kapanana kadar bekleyen, bacakları yerine yüzgeçleri ve kolları yerine kuyrukları olan bir yaratık. Karanlıkta, yatağın altından çıkar ve sonra ruhunu emer."

"Ah." Dudağım kıvrıldı.

"Gerçek değil. Ya da en azından ben hiç görmedim ama küçük bir çocukken, abim ve ben geceleri ışıkları açık tutmak için savaşırdık" dedi. Onu iri iri açılmış altın rengi gözleriyle bir battaniyenin altına saklanan küçük bir çocuk olarak hayal edebiliyordum.

Bakışlarım, viski kadehini dudaklarına götürürken kol kaslarının nasıl dalgalandığına takıldı.

Eh, onu *neredeyse* öyle hayal edebiliyordum.

"Bekle" dedim şaşkınlıkla. "Bacakları yerine yüzgeçleri ve kolları yerine kuyrukları varsa, yatağın altından nasıl çıkıyor?"

Dudakları seğirdi. "Sanırım annem bir keresinde yılan gibi kıvrıla kıvrıla kaydığını söylemişti."

"Bu son derece rahatsız edici." Bir kadeh daha içip içmemem gerektiğini düşünerek karafa bakarken burnumu kırıştırdım. "Ayrıca kolları yerine neden kuyrukları olduğunu da anlamadım."

"Kimse anlamıyor." Sivri dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken, çenesini eğerek gözlerini kaçırdı. Bakışlarım –tüm benliğim– bu harekete takılmış gibiydi. Tenimde hafif bir karıncalanma oldu.

"Anlatmaya çalıştığım şey şu, sana zarar verilmemesini emretmiş olsam bile yine de tehlikede olabilirsin" diye açıkladı. "Bazıları için intikam, ölüm korkusundan çok daha önemlidir."

Bu konuşmanın amacına odaklanabilmek için düşüncelerimi şu *lamaea* yaratığından ve Casteel'in sivri dişlerinden uzaklaştırmam biraz zaman aldı. "Ve benimle evlenmenin beni tehlikeden uzaklaştıracağına mı inanıyorsun?"

"İnsanların senin yarı Atlantisli olduğunu ve karım olacağını bilmelerini sağlamak seni *koruyacaktır*. Özellikle de hâlâ ölüm korkusu ve gerçek sağduyusu olanlara karşı." İçkisinden bir yudum aldı. "Onların gözünde artık Bakire olmayacaksın. Benim nişanlım olacaksın. Onların Prensesi olacaksın."

Söylediklerini düşündüm ve yorgunluğun mu beni etkilediğini, yoksa içkinin duygularımı mı körelttiğini bilmiyordum ama kadehimi ona fırlatmadan söylediklerini sindirebildim.

Ki bunu takdir ettiğinden emindim.

Ve muhtemelen ilk etapta içki teklif etmesinin nedeni de buydu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Biraz daha viski alıp almamam gerektiğini."

"Ne istersen alabilirsin."

Ne istersem mi? Ona baktım ve içimde yükselen istek bana bir kadeh daha viskinin akıllıca olmayacağını söylüyordu.

Eğilerek boş kadehi masaya bıraktım. "Benimle... Beni korumak için evleniyorsun. Söylediğin bu mu?"

"Evet ve hayır."

Karnıma bir sıcaklık yayılırken, göğsüm buz kesti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, evliliğin sana güvenlik sağlayacağı ve bana da istediğimi ve krallığımın ihtiyaç duyduğu şeyleri vereceği anlamına geliyor."

"Benimle evlenmek, abinin serbest bırakılmasını nasıl sağlayacak ya da krallığına ihtiyacı olanı nasıl verecek?"

Kendisine bir kadeh daha doldurdu. "Solis'i yönetenlerin

hangisine daha fazla değer verdiğini düşünüyorsun? Daha fazla vampir yaratmaya mı, yoksa hayatta kalmaya mı?"

Soru karşısında başım geriye savruldu. "Umarım ikincisidir."

"Ben de öyle umuyorum" diyerek bana katıldı ve kısa bir sessizlik oldu. "Babam, Malik'in ya öldüğüne ya da kurtarılamayacak durumda olduğuna inanıyor."

Keskin bir nefes aldım. "Öyle mi?" Casteel başıyla onayladığında, ne söyleyeceğimi bilemedim. "Bu... Bu çok üzücü."

Çenesi gerildi. "Durumun gerçeği bu ve bunun için onu suçlayamam ama Malik'in kaybedildiğine inanmıyorum. Buna inanmayı *reddediyorum*" dedi kararlı bir tavırla; onun iyiliği için haklı olmasını umuyordum. "Birçok Atlantisli intikam istiyor. Yükselmişlerin sadece Prenslerine yaptıkları için değil, aynı zamanda aldıkları sayısız can ve bizden çaldıkları toprak ve gelecek için. Babam da hızla intikam isteyenlerden biri haline geliyor. Ve mesele şu ki, Poppy, intikamımızı alabiliriz. Atlantia kan ve külden doğdu. Artık düşmüş bir krallık değiliz. Çok uzun zamandır da değildik. Biz bir ateş krallığıyız."

Vücudumdaki tüyler diken diken oldu.

"Savaştan sonra geri çekilmiş olabiliriz ama bunu halkımızın ve iki ateş arasında sıkışıp kalan ölümlülerin iyiliği için yaptık. Fakat bu acı çektiğimiz anlamına gelmiyordu. Bir zamanlar olduğumuz krallıktan daha azı olduğumuz anlamına gelmiyordu. Savaştan bu yana, sayılarımızı yeniden oluşturduk ve Atlantia'dan çok uzaklara uzandık, Solis'teki her şehre yerleşerek gerçeği görmeye hazır olanların gözlerini açtık."

Kadehi bir kez daha dudaklarına götürmesini izlerken kalbim hızlandı. "Birçoğu son dört yüz yılını krallıkları geri almaya hazırlanarak geçirdi" dedi Casteel ve o anda nefes almayı bırakmış olabilirdim. "Solis'le savaşmak istiyorlar ve babamı ikna etmeyi başarırlarsa sayısız insan ölecek. Atlantisliler. Kurtlar. Ölümlüler. Toprak bir kez daha kana bulanacak. Ama bu sefer geri çekilme olmayacak. Eğer babam savaşmaya ikna olursa, Atlantia düşmeyecek. Tüm Yükselmişler ve onları destekleyenler küle dönüşünceye kadar durmayacağız."

"Peki... Sen bunu istemiyor musun? Krallığı geri almak ve Yükselmişlerin sonunu getirmek istemiyor musun?" İstemesini anlayabilirdim ama Ian ve Tawny'yi ve bu süreçte ayaklar altında kalacak tüm masum insanları düşünmeden edemedim.

Kadehinin üzerinden bana baktı. "Bazen kan dökmek tek seçenektir. İş o noktaya gelirse kılıcımı kaldırmakta tereddüt etmeyeceğim ama ölenlerden biri de abim olacak. Onlarla savaşa girersek abimi hayatta tutmalarına imkân yok. Bu olmadan önce onu kurtarmam gerekiyor."

"Abin geri dönerse halkının savaşa girmek istemeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bu sadece onunla ilgili değil ama başarılı olursam öyle olacağına inanıyorum. Olamazsam, en azından ölümlülere hazırlanmaları için zaman verebilir. Taraflarını seçmek ya da mümkün olduğunca uzağa kaçmak için. Bu toprakları birkaç yüz yıllık bir savaşa daha maruz bırakmamayı tercih ederim."

Ölümlüleri önemsiyor muydu? Atlantia'yı desteklemeyenleri bile mi? Bu, tanıdığım Hawke'a benziyordu, Karanlık Olan adını kazanan kişiye değil. Huzursuzca ellerimi tuniğimin eteklerinin üzerinde gezdirdim. "Benimle evlenmek bunların herhangi birini nasıl başaracak? Ben sadece Bakire'yim ve ikimiz de bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyoruz. Tanrılar beni seçmedi..."

"Ama Solis halkı bunu bilmiyor" diye karşılık verdi. "Onlar için, sen Bakire'sin. Tanrılar tarafından Seçilmiş Olan kişisin. Atlantia halkı için Yükselmişlerin bir sembolü olduğun gibi, Solis halkı için de onların bir sembolüsün." Yüzünde yarım bir sırıtış belirdi. "Ve sen Kraliçe'nin favorisisin."

Başımı iki yana salladım. "Bunların hepsi doğru olabilir ama bunun ne işe yarayacağını anlamıyorum."

"Kendine yeterince itibar atfetmiyorsun, Prenses. Krallık için, insanlar için ama en önemlisi de Yükselmişler için inanılmaz derecede önemlisin. Sen onların tüm yalanlarını bir arada tutan yapıştırıcısın."

Kaskatı kesildim.

"Solis halkını, senin, Seçilmiş Bakire'nin, Atlantisli bir Prens ile

evlendiğini ve bir Craven'a dönüşmediğini öğrendiğinde ne olacağını bir düşünsene? Zehirli bir öpücükten sonra bile?" Bana sırıttı ve yanağındaki gamzesi belirdi. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Yalnızca bu bile birçok gözü açacaktır. Ve birlikteliğimiz sayesinde, ölümlüleri, Atlantia halkının yenilmediği ve darmaduman olmadığı bir dünyaya nazikçe tanıtabileceğiz. Ama aynı zamanda onlara tanrıların böyle bir birliği onaylamış olması gerektiğini de göstereceğiz. Sonuçta, Yükselmişlerin nesillerdir onlara söylediklerine göre, Tanrılar onaylamazsa intikam peşine düşeceklerdir. Solis halkı tanrıların uyuduğunu bilmiyor. Ve Yükselmişler, onların bu gerçeği asla keşfetmeyeceklerine güveniyorlar."

Başımı yavaşça sallayarak insanları düşündüm. "İnsanlar tanrıların onayladığını düşünecek."

"Ve eğer Yükselmişler tanrılar tarafından Seçilmiş Olan'a karşı çıkarsa, insanların ne yapacağını düşünüyorsun? Yükselmişlere göre, Solis halkını Craven'den koruyan tanrılar tarafından? Yükselmişler sana sırt dönerse, yalanlar üzerine inşa edilmiş krallık çatırdamaya başlayacaktır. Tüm bu lanet olası şeyi paramparça etmek çok az zaman alacaktır. Kraliçe Ileana hakkında hatırladığım bir şey varsa, o da çok zeki bir kadın olduğudur. Bunu biliyor."

Çok nadiren bunu yaptığı için kraliçenin adını söylemesiyle sarsıldım ve dudaklarının inceldiğini gördüm. "Ama Atlantia Krallığı'nın onlar için önemli bir tehdit oluşturacak kadar büyüdüğünü bilecek kadar zeki değil mi?"

"Atlantia'nın hâlâ var olduğunu biliyorlar, ordularını ve şövalyelerini güçlendirdiler."

Kraliyet Şövalyeleri'ni duyunca omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. Onlar, ağır zırhlı, olağanüstü eğitimli ve son derece heybetli Solis ordusuydular. Onları sadece başkentte görmüştüm ve o zaman bile, Elysium Tepeleri'nin eteklerinde kamp kurdukları için bir şövalye görmek çok ender rastlanan bir durumdu. Birçoğu sessizlik yemini etmişti.

"Ancak ne kadar büyüdüğümüz ve başardıklarımız konusunda sessiz kalmak için çok dikkat ettik; Alçalmışların, tahtı ele geçirmeye kararlı yalnız bir Prens'i destekleyen bir grup insan olarak

görülmesini sağladık. Uzun yıllar boyunca buna kayıtsız kaldılar." İçkisini yudumlarken bir kaşını kaldırdı. "Ve birçok biliminsanının, egonun çok, ama çok güçlü insanların çöküşü olduğunu söylediğine inanıyorum. Şövalyeler ve tüm muhafızlar arkalarında dursa bile, bizi yenmelerine yetmeyecekti. İşte sen de burada devreye giriyorsun. Ya da daha doğrusu, biz burada devreye giriyoruz. Beraber. Evlenmiş. Birleşmiş. Sen ve ben..."

"Anladım" diyerek sözünü kestim, alçak sesli bir hırlamayla.

Gözlerinin tonu koyulaştı. "Tüm kayda değer yeteneklerime rağmen, ne onlara ne de Tapınaklara yaklaşabilirim. Carsodonia'dayken birçok kez denedim ama sen... Sen benim giriş biletimsin."

Ağır bir şekilde nefes verdim. "Benimle evlenerek abinin serbest bırakılması için pazarlık yapabileceğini düşünüyorsun."

"Ve topraklarımızın bir kısmının iadesi için. New Haven'ın doğusundaki her şeyi istiyorum."

"New Haven'ın doğusundaki her şey. Buna... Çoraklık ve Pompay de dâhil. Ve daha güneyde, Spessa's End var..."

"Ve daha birçok küçük kasaba ve tarla. Bu yerlerin birçoğu bir Yükselmiş tarafından bile yönetilmiyor" dedi. "Bu yerlerin çoğunu kullanmıyorlar bile. Bu adil bir talep olur."

Adil bir talepti. Solis, büyük ticaret şehirlerine ve Carsodonia ve Masadonya'nın dışındaki tarım arazilerine sahip olmaya devam edecekti. Ama...

"Onlara nikâhımızı ilan eden bir mektup göndermek kadar kolay olmayacak." Casteel dikkatimi tekrar kendine çekti. "Yükselmişler senin kaybolduğunu anlayınca, talihsiz bir sonla buluştuğuna inanabilirler."

"Karanlık Olan'ın elinde mi?"

Başını bana çevirdi. "Ya da kötü insanların. Her iki durumda da, Kraliçe Ileana ya da Yükselmişlerden herhangi biri, senin hâlâ hayatta ve sağlıklı olduğunu görmeden birleştiğimize inanmayacaktır. Onlarla kendi koşullarımızla görüşeceğiz ve onlara seçeneklerini sunacağız."

"Taleplerine boyun eğmek ya da savaşla karşı karşıya kalmak mı?" diye sordum. "Savaş her iki şekilde de yaşanabilir ama eğer

kabul ederlerse Solis halkına biraz zaman kazandırabiliriz."

Casteel başını sallayarak kolunu tekrar şöminenin üzerine koydu.

"Talep ettiğin şey adil. Abin onların elinde ve bu toprak kaybı Solis'e zarar vermez" dedim. "Umarım hemfikir olacak sağduyuya sahiplerdir. Daha fazla vampir yapamayabilirler, tabii bunun için kullanmak üzere başkalarını ele geçirmemişlerse." Ian'ın görüntüsü aklıma geldi ve midem bulandı. "Ve eğer hemfikir olmazlarsa... O zaman savaş çıkacak." Bakışlarım onunkilere kaydı. "Peki, Kral ve Kraliçe ile görüşürsen ve taleplerini kabul ederlerse, yaşamalarına izin verecek misin?"

Çarpıcı yüzüne yavaş, soğuk bir gülümseme yayılırken çenesi aşağı eğildi. "İstediklerime ve krallığımın ihtiyaç duyduklarına sahip olduğumda, Solis'in tahtında kalmayacaklar. Nefes almaya devam etmeyecekler. Ne onlar. Ne de o."

Geri çekilme arzusu yüzünden gerilerek bakışlarımı kaçırdım. Bunu anlayabiliyordum, özellikle de ona yaptıklarından sonra. Ama o ayları, saldırıdan sonraki yılları, sahip olduğum tek şeyin Ian ve Kraliçe Ileana olduğu zamanları unutmak zordu.

Ama yeraltındaki odanın duvarlarını görmüştüm. Casteel'in yara izlerini görmüştüm. Onunla tanışmadan önce bile şüphelerim vardı. İddia ettiklerinin doğru olduğunu biliyordum. Buna inanmak için başka bir şey görmeme veya bilmeme gerek yoktu.

"Yükselmişlerin yaşamasına izin vermeyi mi planlıyorsun? O zaman Solis'i kim yönetecek?" Konuşmayı kestim çünkü *peki, ya Ian* diye sormak istiyordum.

"Savaşı önlemek ve tarihi tekrarlamamak adına yaşamalarına izin verilmesi gerekir. Yine de işlerin değişmesi gerekecek. Artık Ayin olmayacak. Gizemli ölümler olmayacak. Kendilerini kontrol etmeleri gerekecek."

"Ve bunun olabileceğine inanıyor musun? Neredeyse aylar sürdüğünü söyledin ve belki de daha fazla..."

"Ama kendilerini kontrol edebiliyorlar. Bazı durumlarda bunu zaten yapıyorlar ve birçok Yükselmiş bunu yapacak kadar yaşlı. Isırıklarını zevkli hale getirebilirler. Öldürmeden beslenebilirler. Birçoğunun gönüllü olacağına eminim. Ya da Yükselmişler bu

hizmet için ödeme bile yapabilir. Her halükârda, yaşamak istiyorlarsa kana susamışlıklarını kontrol etmeleri gerekecek. Yarattıkları Craven'a dönüşmemeleri, bunu yapabileceklerinin kanıtıdır. Sadece daha önce bunu yapmak için hiçbir sebepleri olmadı."

"İşe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sordum.

"Yükselmişlerin hayatta kalma şansına sahip olmalarının tek yolu bu" dedi.

Ama eğer yanılıyorsa, başarısız olursa? Abisi çoktan ölmüşse? Ona baktım ve hepsini öldüreceğini ya da bunu denerken öleceğini yüzde yüz kesinlikle söyleyebilirdim.

Boğazım düğümlendi. "Ya sonra, abin olsun ya da olmasın, özgür kalacak mıyım?"

Bakışlarıma karşılık verdi. "İstediğini yapmakta özgür olacaksın."

"Yani, bu evlilik... Gerçek olmayacak mı?"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Benimle ilgili gerçek olduğuna inandığın her şey kadar gerçek" dedi.

Bunu söylerken bana bakmıyordu. Dikkati bir kez daha alevlere yönelmişti. Çenesi bir mermer gibiydi. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok" diye itiraf ettim, battaniyenin altında bağdaş kurarak. "Evlenirsek nasıl özgür olacağım?"

"Eğer kararın bu yönde olursa, boşanmaya hükmedeceğim."

Nefesimin kesilmesine engel olamadım. Solis'te boşanmalar neredeyse hiç duyulmamıştı. Hatta boşanma dilekçesine sahip olmak için Saray huzuruna çıkmak zorunda kalınıyordu ve çoğu zaman reddediliyordu. "Atlantia'da boşanma yaygın mı?" diye sordum.

"Hayır" diye cevapladı. "Nadir olan, birbirini sevmeyen iki Atlantislinin evlenmesidir. Ama insanlar aşklarıyla birlikte değiştiklerinde, boşanabilirler."

Birbirini sevmeyen iki kişinin evlenmesinin yaygın olmaması konusuna takılmıştım. Eğer bu kadar nadirse, o halde sevmediği biriyle nasıl bu kadar kolay bir şekilde birliktelik kurmayı düşünebilirdi? Cevap kolaydı. Abisi için her şeyi yapardı.

"Yani bu evlilik gerçek değil." Derin bir nefes aldım. "Peki, ya reddedersem? Ya hayır dersem?"

"Umarım böyle olmaz, özellikle de gördüklerinden sonra. Ama bu şekilde, Yükselmişlere bir mesaj göndermek için kullanılmayacaksın ve onlar tarafından da kullanılmayacaksın. Bu, senin için bir çıkış yolu." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Mükemmel değil ama en azından bir yol."

Bu... Bir çıkış yoluydu. Rüzgârlı, dolambaçlı bir yoldu ama eğer benim için hiç gelmemiş olsaydı, yüzümdeki peçeyle ve aklımdaki şüphelerle hâlâ Masadonya'da olacağımı, yaşanan asıl dehşetin ve beni bekleyen geleceğin asla farkında olmayacağımı biliyordum. Casteel kılık değiştirmiş bir lütuf değildi. Onun ne olduğunu bilmiyordum ama hayatıma girmeseydi hiçbir şey yolunda gitmeyecekti.

Çenemi kaldırdım. "Peki, yine de hayır dersem?"

"Seni benimle evlenmeye zorlamayacağım, Poppy. Benimle tanışmadan önce senden alınan her şey göz önüne alındığında, seni bu kadar zorlamış olmam bile... Yeterince tatsız." Göğsü ağır bir nefesle yükseldi. "Eğer reddedersen, bilmiyorum. Abimi kurtarmanın başka bir yolunu bulmam ve kendi halkım da dâhil olmak üzere hiç kimsenin sana el uzatamaması için seni bir şekilde saklamam gerekecek."

İçimde bir şaşkınlık titreşti ve hiç düşünmeden ona uzandım, entrika ya da kurnazlık arayarak, dürüst olmadığını gösteren herhangi bir şey arayarak duygularını okudum. Üzüntüyü hissettim, öncekinden çok daha ağır ve yoğundu; ağzımda ekşi bir şeyin tadını daha aldım, derimi dökmek istememe neden olan bir şey.

Utanç.

Ondan gelen utancı hissettim ve bu his derinlere gömülü değildi. Oradaydı, yüzeyin hemen altındaydı. "Sen... Bundan hoşlanmıyorsun, değil mi? İçinde bulunduğum –içinde bulunduğumuz– durumdan."

Çenesinde bir kas seğirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu yüzden şu anda beni doğrudan başkente götürüp takas talep etmiyorsun" dedim. "Bu çok daha hızlı olurdu. Daha kolay olurdu..."

"Seni onlara vermenin kolay *hiçbir yanı yok*." Bakışlarını kaçırmadan önce gözleri yoğun bir kehribar renginde parladı. "Ve duygularımı okumayı kes. Bu biraz kabalık oluyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Beni senin kanını içmeye zorlamak öyle değil miydi?"

"Hayatını kurtarıyordum" diye homurdandı.

"Belki ben de de duygularını okuyarak seninkini kurtarıyorum" diye karşılık verdim, duyularımı geri çekerek.

Casteel bana kuru bir bakış attı. "Lütfen bu sonuca nasıl vardığını açıkla."

"Çünkü beni evliliğe zorlamayacağını bilmek beni rahatlatıyor." Ve gerçekten de göğsümdeki gerginlik düğümünün bir kısmını gevşetmişti. "Yalanları ve diğer her şeyi değiştirmiyor ama en azından neredeyse ölümcül olan öfkemi hafifletiyor." Ve ruhumu parçalayan hayal kırıklığını ama bunu onunla paylaşmadım. "Yani sen uyurken kafanı kesmeye çalışmayabilirim."

Dudakları seğirdi. "Ama söz vermiyor musun?"

Bunu bir cevapla onurlandırmadım. "Eee, herkese evlendiğimizi söyleyeceksin ve benim de başkalarının yanındayken durum gerçekten böyleymiş gibi davranmam mı gerekiyor? O halde evlendikten sonra başkente mi gideceğiz?"

Casteel başını kaldırdı ve karşısındaki duvara odaklandı. "Evet ama ikna edici olmalıyız. Bu tüm dünyaya evleneceğimizi söylemek kadar basit değil. Atlantia'ya varır varmaz evlenmeliyiz. Seni aileme götürmeden önce."

Midem bulandı. "Kral ve Kraliçe'ye nişanlandığını bile söylemeden evlenmenin akıllıca olacağını mı düşünüyorsun?"

"Pek sayılmaz." Yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi, küçükken ve başının belaya gireceğini bildiği bir şey yapmak üzereyken takındığını hayal ettiğim bir gülümseme. "Annemle babam... Pek memnun olmayacaklar."

"Memnun olmayacaklar mı?" Bir kahkahaya boğuldum. "Daha güçlü bir duygu hissedeceklerine eminim."

"Büyük olasılıkla. Ancak annemle babam, gerçek olduğundan emin olana kadar evliliği ertelemeye çalışacaktır. Onların iznini –ihtiyacım olmayan bir izni– almak için gereken zamanı boşa harcayamayız" dedi. "Daha önce de söylediğim gibi, halkım intikam istiyor. Bunun çoktan yasını tuttukları bir Prens'i geri almak için bir oyun

olduğunu düşünürlerse ve intikamı kendi hayatlarından daha değerli görürlerse, bir şeyler deneyeceklerdir. Karım olduğunda, korunacaksın."

"Halkın biraz..." Sustum. Halkı biraz barbar görünüyordu ama benimki de daha iyi değildi. Yükselmişleri halkım olarak görsem de görmesem de, onlar tarafından yetiştirilmiştim. Ve eğer her gün, Yükselmişlerin her an gelip hiç sorgulamadan veya cezalandırılmadan katliam yapacağını bilerek yaşasaydım, aynı derecede vahşi olmaz mıydım? Ben de aynı derecede öfkeli olurdum.

Yüzüne, yüzündeki gergin çizgilere ve gözlerinin altındaki gölgelere bakarken içim titredi. Belki de Casteel ve benim o kadar da farklı olmadığımızı fark ettim. "Anlıyorum."

Bakışları benimkilere kaydı, gözleri irileşmişti. "Ne?"

"Bunu neden yaptığını anlıyorum. Seni kurtarırken yakalanan abin onların elinde" dedim, düşüncelerim Ian'a kayarken. "Onu geri almak için her şeyi yapabileceğini anlayabiliyorum."

Bana döndü. "Gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "Ben de aynısını yapardım. Yani anlayabiliyorum ama bu hâlâ hoşuma gitmiyor. Senin için sadece bir piyon olmaktan nefret edebilirim ama neden öyle olduğumu anlayabilirim."

"Sen benim için sadece bir piyon değilsin, Poppy."

"Yalan söyleme" dedim ona, kalbim sıkışırken. "Bu ikimizin de işine yaramaz."

Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı, söylemek üzere olduğu şeyi yeniden düşünüyor gibiydi.

"Anlamamın bir nedeni var" dedim ona. "Sen abini kurtarmak için her şeyi yaparsın, ben de benimkine geri dönmek için her şeyi yaparım. Ian'a ulaşmama yardım edeceğine söz verirsen, kabul edeceğim."

"Poppy..."

"Onun ne olduğunu biliyorum ve onun ne hale geldiğini görmem gerektiğini biliyorsun."

Tamamen bana döndü. "Peki, ya o da diğerleri gibi olmuşsa?"

"Yükselmiş olması, otomatikman kötü olduğu anlamına gelmez, yapma." Tekrar konuşmak için hareket ettiğinde elimi

kaldırdım. "İsterlerse kana susamışlıklarını kontrol edebileceklerini söyledin. Yükselmişlerin çoğu kötüdür, ancak birçoğu Yükselişlerinden önce iyi insanlardı ve gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Abim..." Omuzlarımı dikleştirerek titrek bir nefes aldım. "Onun ne hale geldiğini kendim görmeliyim. Yani anlaşma bu. Abimi kurtarmama yardım edersen, seninle geçici olarak evleneceğim ve abini kurtarmana yardım edeceğim."

Casteel başını yana eğdi ve birkaç dakika boyunca bana baktı. Ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonra başını salladı. "Anlaştık."

"Tamam" diye fısıldadım.

"Bu konuda benimle savaşmayacak mısın?"

Bunu düşündüm. "Başkalarının önünde değil. Bunu neden yapayım ki? Eğer evlendiğimize inanmaları beni hayatta tutacaksa, o zaman neden buna ayak uydurmayayım ki?" diye akıl yürüttüm kaşlarımı çatarak. Viskinin birinin aklını başına getirmesi konusunda bu kadar inanılmaz bir yeteneğe sahip olduğunu asla tahmin edemezdim. "Ölmek gibi bir isteğim yok. Kafese kapatılmak ve kan torbası olarak kullanılmak gibi bir arzum da yok."

Casteel irkildi. Belli belirsizdi ama görmüştüm. "Ama yalnız kaldığımızda, benimle kıran kırana mücadele edecek misin?" diye sordu.

"Kieran ne planladığını biliyor, değil mi?"

Başıyla onayladı.

Bakışlarına karşılık verdim. "O zaman onun önünde ve yalnız kaldığımızda, seninle kıran kırana mücadele edeceğim. Seyirci olmadığında uysal bir nişanlı gibi davranmayacağım."

"Bu anlaşılabilir." Başparmağını kadehinin üzerinde gezdirdi. "Ama yalnızken de öyle davranmak istersen..."

"Bu olmayacak."

Altın gözlerinde bir şey parıldadı. "Sanırım inanılmaz derecede büyüleyici olabileceğimi göreceksin."

Ona öfkeyle baktım.

"İmkânsızlıklar hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. "Ama bu gerçekten imkânsız."

"Sanırım göreceğiz."

"Sanırım öyle" dedim rahatlayarak. Bu şakalaşma normal hissettiriyordu. En azından bizim için.

Casteel bana baktı. "Bunun bir hile olduğunu ve o bıçağı tekrar kalbime sokmaya çalışmana iki saniye kaldığını hissediyorum."

Kuru bir kahkaha attım. "Bu ne işe yarar ki? Sadece seni sinirlendirir, hem bıçak başını kesecek veya inanılmaz derecede kalın kafanı delecek kadar keskin değil."

Şömineden uzaklaşmadan önce kadehinde kalan viskiyi bitirirken sırıttı. "Ama sana büyük bir tatmin yaşatırdı."

Bunu düşündüm.

Yaşatırdı.

"Biliyordum" diye mırıldandı, kadehi masanın üzerine koyarak.

Birkaç dakika geçti ve Casteel'in bakışlarını üzerimde hissettim. "Atlantislilerde, evlenme teklif edildiğinde yüzük verme geleneği var mı?" diye sordum. Solis'te böyle bir gelenek yoktu ama ölümlülerin çoğu bunu yapıyordu. Bir çift nişanlanırken yüzükler takılırdı ve daha sonra nikâhın ardından yüzükler değiştirilirdi.

"Evet."

"Öyleyse parmağımda bir yüzük yokken nişanlandığımız ne kadar inandırıcı olabilir?"

"İyi bir noktaya değindin" diye mırıldandı.

"Bir yüzük istiyorum" dedim. "Zengin tüccarların eşlerinden bazılarında gördüğüm gibi haddinden fazla büyük bir yüzük istiyorum. Elması o kadar büyük ki elini aşağı çekmesi gerekiyormuş gibi görünen bir yüzük."

Vücudunu bana doğru çevirdi. "Sana o kadar büyük bir elmas bulacağım ki senden önce odaya girecek."

"İyi." Gülümsediğimi fark etmem biraz zaman aldı. Diğer her şeyi düşününce, buna kafa yormam gerekip gerekmediğini merak ettim. Kendimi biraz daha rahat hissediyordum. Bunu neden yaptığını anladığımla ilgili söylediklerim doğruydu. Bu, bu durumdan hoşlanmam gerektiği ya da gerçeklerin acıtmadığı anlamına gelmiyordu. Ama eğer Vikter bana bir şey öğrettiyse, Kraliçe Ileana'dan ve Bakire olarak geçirdiğim zamanda Dük Teerman ile

Lord Mazeen'den öğrendiğim bir şey varsa, o da pragmatik ve rasyonel olmanın bir savaşı kazanmanın ve hayatta kalmanın tek yolu olduğuydu. Bu plana devam edecektim, çünkü bu şekilde hayatta kalacaktım ve Ian'a ulaşacaktım. Ben de, Casteel gibi, abim için her şeyi yapardım. Ve buna, bir engerek yuvasından diğerine geçmek de dâhildi.

11. BÖLÜM

Evlenecektim.

Uykuya dalmadan önce aklımda olan son düşünce ve uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce buydu ki her ikisini de tek başıma yapmıştım.

Ben teklifini kabul ettikten kısa bir süre sonra, Delano tarafından çağrılan Casteel gitmişti. Sonunda uykuya dalmıştım ve onun gecenin bir yarısında geri döndüğünü bilmemin tek nedeni, bir noktada benimkinden birkaç santim uzakta olan vücudunun sıcaklığıyla uyanmış olmamdı. Düzenli soluklarını dinleyerek orada uzun bir süre yatmış ve yana yuvarlanıp ona bakma dürtüsüyle savaşmıştım. Uyandığımda gitmişti ve bunun için çok rahatlamıştım ama bu seferkinin nedeni öncekilerden farklıydı.

Neyi kabul ettiğimi iyice düşünmem gerekiyordu ve loş banyodaki makyaj masasının önünde durup sanki tüm sorularımın cevapları onlardaymış gibi saçlarımdaki düğümleri çözerken bunu yapmaya çalıştım.

Evlilik gerçekti... Ama değildi. İkimize de istediğimizi verecek olan bir iş anlaşmasıydı. Onun erkek kardeşi. Toprak. Benim abim. Özgürlük. Ve belki de henüz başlamamış bir savaşın sonu.

İkimizin de istediklerine kavuşmasını umuyordum.

Bunu nasıl kabul etmezdim? Eğer hayır deseydim ve Casteel gerçekten gitmeme izin verip beni kimsenin bulamayacağı bir yere saklasaydı –tabii böyle bir şey mümkünse– yine de Ian'ı görmem gerekecekti. Böylelikle bunu yalnız başıma yapmak zorunda da kalmayacaktım. Casteel'in Kral ve Kraliçe'ye ulaşmasının anahtarı

olabilirdim ama onun aynı zamanda abime giden en güvenli ve en akıllıca yol olduğunu anlayacak yeterli zekâya ve sağduyuya sahiptim.

Ama teklifini kabul etmemin tek nedeni bu değildi.

Casteel'in yalanlarına ve ihanetlerine rağmen, onu, abisini ve hatta muhtemelen halkını farklı yollarla kurtarması için tek başına bırakıp gidemeyeceğimi biliyordum. Bana bir insan olarak kim olduğumu keşfetmem için çok az fırsat verilmiş olsa da, ne tür bir özgürlüğe sahip olursam olayım bir an bile huzur bulamayacağımı bilecek kadar kendimi tanıyordum. Özellikle de tüm öğrendiklerimden sonra ve yapabileceğim bir şeyler varken.

Ama evlilik?

Düğün hayalleri ve bir Yükselmişe bağlanma ihtimali –bu, o zamanlar asla gerçekleşmeyeceğini bilmediğim bir şeydi– beni korku ve panikle doldurmayalı uzun zaman olmuştu.

Bu evlilik de beni panik ve korkuyla doldurmuştu ama çok farklı nedenlerden ötürü. Birbirimizi fizikselin ötesine geçen bir şekilde istiyormuşuz gibi davranmak zorunda kalacaktık. Âşıkmışız gibi davranmak zorunda kalacaktık. Ve bu tehlikeliydi. Her konudaki tüm tecrübesizliğime rağmen, bunu biliyordum. Her şeye rağmen onun için hissettiklerim kaygan bir yokuş gibiydi. Halkını ilişkimize ikna edebilmek için birlikteymiş gibi davranmak ve bundan etkilenmemek çok zor olacaktı. Bazı sınırlar olması gerekiyordu. Kurallar. Ben hâlâ bir piyondum. Ancak şimdi aktif bir piyondum.

Bunu unutamazdım.

Unutmayacaktım.

Başka endişelerim de vardı. Teklifini herkesin önünde reddedip aklını kaybettiğini düşündüğümü açıkça ima ettiğim düşünülürse, herhangi birini sevgi dolu bir ilişki içinde olduğumuza nasıl ikna edecektik?

Ayrıca nasıl davranmam gerekiyordu? Önümdeki tek örnek annemle babamdı ve hatırlayabildiğim kadarıyla, aşklarıyla ilgili her şey –uzun bakışmalar ve sürekli birbirlerine dokunmaları– son derece *doğaldı*. Taklit edilmesi ya da zorla yapılması mümkün değildi.

Düzenli olarak gördüğüm diğer ilişkiler ise Yükselmişlere aitti ve Dük ile Düşes'in birbirlerine dokunduğunu hiç görmemiştim. Ian bile gönderdiği mektupların hiçbirinde karısından bahsetmemişti. Katılmama izin verilmeyen evliliklerini duyurduğu mektup hariç. O zamanlar Kraliçe Ileana'nın seyahat etmeme izin vermeyi reddetmesi bir güvenlik endişesi olarak adlandırılmıştı. Ama şimdi, daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum.

Bunları daha fazla sorgulamalıydım ama Yükselmişlerin üzerimdeki mutlak kontrolünden memnundum. Bu nasıl olmuştu? Solis halkı, sadece çok az kişinin çocuklarını teslim etmeyi sorguladığı bir noktaya nasıl gelmişti? Hatta bazıları bunu onur duyarak memnuniyetle yapıyordu. Sebebi korku muydu? Yanlış bilgilendirme miydi? Eğitime ve kaynaklara erişim eksikliği miydi? Bunun pek çok nedeni vardı ve hatta işlerin göründüğü gibi olmadığından şüphelenmeye başlayan ama yine de bahaneler uyduran daha çok kişi vardı.

Benim gibi.

Çünkü gerçekleri görmek korkutucuydu.

Peki, ya Casteel'in planı işe yararsa? Ian'ı görecektim ve... Karşıma çıkanla yüzleşecektim. Sonra ne olacaktı? Yükselmişler gerçekten değişecek miydi? Atlantia halkı bu durumdan tatmin olacak mıydı? Yükselmişlerin yeni kurallara uyup uymadıklarını ve daha kısıtlı bir yaşam sürüp sürmediklerini nereden bilecektik? Bunu yapsalar bile, Radiant Row gibi yerlerde yaşayanlar ile Sur'un yakınındaki kenar mahallelerde yaşayanlar arasındaki ayrımın birdenbire ortadan kalkacağından şüpheliydim. Yükselmişlerin kurduğu çark dönmeye devam edecekti, değil mi? Ya da Kraliçe ve Kral'ı kaybetmek, Yükselmişlerin geri kalanını dağıtıp onları yeni bir yaşam biçimine mi zorlardı?

Bunların hiçbirinin cevabını bilmiyordum. Tek bildiğim, Solis halkının yem olmaya devam edemeyeceğiydi. Ve eğer bunu durdurmaya yardım edebilirsem, bunu yapacaktım.

Bu, Bakire olarak yaşadığım hayattakinden çok daha büyük bir amaçtı. Gerçekti. Hayatları değiştirecekti. *Önemli* bir şey için seçilmişim gibi hissetmemi sağlayacaktı.

Ama bunların hiçbiri bana *sevgi dolu* bir ilişkide nasıl davranmam gerektiğini söylemiyordu. Yükselmişler her zaman fiziksel ihtiyaçlarından arınmış gibi görünürlerdi ama bunun her zaman böyle olmadığını biliyordum. Gerçi Dük Teerman'ın ve Lord Mazeen'in sapkınlıkları bir ilişkide nasıl davranılması gerektiğine dair iyi örnekler değildi.

Kapı çaldığında, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Birkaç saniye sonra kapı aralandı ve Kieran, "Kahvaltı ister misin?" diye seslendi.

"Evet." Fırçayı bırakarak banyodan aceleyle çıktım.

Kieran kapıyı benim için açık tuttu. "Birisi çok acıkmış."

Bir lokma bile yiyebileceğimden emin değildim. Geçide çıktığımda, karın durduğunu ama ağaçların arasında esmeye devam eden rüzgârın yerdeki karı havaya savurduğunu gördüm.

"Kar durduğuna göre yakında gidecek miyiz?" diye sordum.

"Alastir ve diğer birkaç kişinin, doğumuzdaki yolları kontrol etmek ve geçişe uygun olup olmadığını görmek için bugün ayrılacaklarına inanıyorum. Fırtına batıya kadar ulaşmadığı için yolların uygun olduğunu umuyorum."

Yani bu, Masadonya'dan, hatta başkentten gelen yolların daha açık olduğu anlamına geliyordu. "Sence bir sonraki durağa ulaşmadığımızı fark ettiler mi?"

"Sanmıyorum. Zamanımız var. Çok değil ama biraz" dedi.

Rahatlama hissetmek garipti, öyle olmadığını bilsem de bir tür ihanetmiş gibi geliyordu.

"Pekâlâ, Penellaphe. Bir kez olsun benim de sana bir sorum var" dedi Kieran, merdiven boşluğuna girerken.

Ona baktım. "Tamam?"

"Gerçek bir Prenses olmak üzere olmak nasıl bir duygu?"

"Sana söyledi mi?" Bunun beni neden şaşırtması gerektiğini bilmiyordum. Casteel muhtemelen Kieran'ı dün gece görmüştü.

"Elbette söyledi. Muhtemelen planlarının değiştiğini ondan önce biliyordum."

Gözlerim kısıldı. "Planlarının yarı Atlantisli olduğumu fark ettiğinde değiştiğine bahse girmeye hazırım."

Kieran gülümsedi; yüzü çok sayıda gizemi saklıyordu. "Planları ondan çok önce değişmişti. Ama dediğim gibi, bunu tam olarak fark etmemişti."

"Sen mi fark etmiştin? Onu bu kadar *iyi* mi tanıyorsun?"

"Tanıyorum."

"Eh, aferin sana" diye mırıldandım.

Kieran kıkırdadı. "Siz ikinizin bunu nasıl başaracağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Nabzım vahşi bir at gibi hızlandı. "Bu ne anlama geliyor?"

Kieran, kalabalık ortak alana girerken bana bilmiş bir bakış attı. "Kan Ormanı'ndan ayrıldığımızdan beri Casteel'in hayatını tehdit etmediğin bir dakika bile olmadı."

"Bu biraz abartı. Kesinlikle... Birkaç dakika olmuştur." Kendimi savunmaya çalıştım ama Kieran haklıydı.

"Sanırım yakında öğreneceğiz."

Boş ziyafet salonuna girip masadaki yerlerimizi alırken, birinin bana nefret dolu bakışlar atıp atmadığını merak edemeyecek kadar gergindim. Sandalyeler tekrar geri gelmişti.

Sosis ve yumurtanın yanı sıra harika çörekler geldi. Her nasılsa, çöreklerden birini kapmak için mide bulantımı görmezden gelmiştim. Bu sabah yemeğimi yerken çok daha sessizdim. Bunun nedeni, tam da yemeğimi bitirdiğimde ortaya çıktı. Kieran omzunun üzerinden arkaya baktı ve kimin geldiğini biliyordum.

Yavaşça arkama baktım. Casteel, Alastir ve yanındaki birkaç adamla birlikte odaya girdi. Alastir onunla konuşurken, Casteel doğrudan Kieran'la benim oturduğumuz yere baktı. Bakışlarımız bir an için birbirine kenetlendi ama kalbim göğsümde gümbürdemeye başladığı için bakışlarımı hızla kaçırdım.

"Casteel seni nişanlısı olarak ilan edecek." Kieran bardağını indirdi. "Uygun şekilde davranmak akıllıca olacaktır."

Gözlerimi kısarak Kieran'ın yüzüne baktım. "Casteel'in suratına karşı bağırıp kaçacağımı mı sanıyorsun?"

Kieran'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Buna şaşırmazdım."

Gözlerimi devirerek kapıya baktım. Grup, odanın hemen içinde

durmuş, diğerleri gibi birdenbire ortaya çıkma alışkanlığına sahip olan Naill ile konuşuyordu. "Sence bize inanacak mı?"

"Başka bir soru daha mı?" Kieran arkasına yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Cidden mi? Bu kadar çok soru sormaktan hiç yorulmuyor musun?"

"Üç soruyu arka arkaya sorduğuna göre sen yorulmuyorsun."

Bunun üzerine kıkırdadı. "Alastir'i ikna etmek zor olacaktır."

Ona baktım. "Bu çok motive edici oldu. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Arkama hızlıca baktım ve hâlâ kapının önünde durduklarını gördüm. "Evlenmeyi kabul ettiğimi ilan edeceğini nereden biliyorsun? Sana söyledi mi?"

"Hayır."

"O zaman nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum."

Ona kızgın bir bakış attım. "İkinizin yakın olduğunu biliyorum ama..." Aklıma bir şey geldi. Bağ. "Belirli bir sınıftan gelen Atlantisliler ile kurtların arasında bağ olduğunu okumuştum."

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Evet. Kurtların, bağlı oldukları Atlantislileri korumakla yükümlü olduğuna inanılıyor."

"O çöreği yiyecek misin?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Alabilirsin."

Kieran çöreği alıp hemen minik parçalara ayırmaya başladı ve bana, Şifacıların kafeslerde tuttuğu küçük kemirgenlerin zemini kaplayan kâğıtları parçalamasını hatırlattı.

Bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım. "Tarih kitaplarının, belirli bir sınıftan gelen Atlantisliler derken yanıldığını düşünüyorum. Belirli bir soydan demeleri gerekirdi. İlkel soydan."

"Haklısın." Ekmeğin bir parçasını ağzına attı. "Sonsuza dek bu ekmeği yiyebilirim."

"Ekmek... Lezzetli." Almasına izin vermemiş olmayı diledim. "Aranızdaki bağ, onu korumandan çok daha fazlası, değil mi?"

"Doğduğumuz anda birbirimize bağlandık ve bu bağ birçok şeyden ibaret, Penellaphe."

Casteel'in ne yapmak üzere olduğunu hissedip hissedemediği gibi şeyler konusunda detay istemek üzereydim, ancak yaklaşan ayak sesleri bu arzuyu bastırdı. Daha yeni yavaşlamaya başlamış olan kalbim tekrar hızlandı. Casteel, adamlarla birlikte yanımıza geliyordu ve ben hâlâ ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Casteel'e tatlı bir şekilde gülümseyip her gece gökyüzüne ayı ve yıldızları asan oymuş gibi mi davranmalıydım? Kendimi bunu yaparken hayal edince omuzlarım gerildi. Ve her nedense, yüzümdeki yara izleri zihnimde gitgide büyüyerek biraz daha belirginleşti.

"Bayılacak mısın?" diye sordu Kieran.

"Ne?" Tabağıma baktım. "Hayır."

"Çok hızlı nefes alıyorsun."

Öyle mi yapıyordum? Tanrılar aşkına, öyle yapıyordum. Neden böyle davranıyordum?

"Sakinleşmelisin" diye tavsiyede bulundu. "Dediğim gibi, Alastir'in Casteel'e inanması pek de olası değil. Diğerleri de onu takip edecektir."

"Yine" diye mırıldandım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Alastir'in neden böyle bir etki yaratacağını sorma şansım olmadı.

Kieran cevap veremeden, Alastir'in ona bir şey söylediğini duydum ve dürüst olmak gerekirse, bana farklı bir dil gibi geldi. Ancak Casteel'in adımı söylediğini duyduğumda kulaklarım tekrar işitmeye başladı.

Yıllardır benden beklenen davranış biçimi bilinçsiz bir düzeyde devreye girerken, kanım kulaklarımda bir davulun temposuyla uğuldamaya başladı. Ayağa kalktığımı hissettim.

Casteel belime dokundu, temas çok hafif olmasına rağmen vücudumun hemen hemen her yerinde hissettim. Bakışlarım yavaşça onunkilere kaydı ve o kehribar derinliklerindeki yoğunluk beni esir aldı. Yüzüne endişeye benzer bir şey yerleştiğini gördüğümü sandım. Hâlâ çok hızlı mı nefes alıyordum?

"Penellaphe?" diye tekrarladı.

"Üzgünüm." Biraz başımın döndüğünü hissederek gözlerimi kırpıştırdım. "Bir şey mi demiştin?"

"Kahvaltını bitirip bitirmediğini sordum." Casteel beni dikkatle izledi.

"Evet." Daha fazla vurgu yapmak için başımla onayladım.

"Güzel." Saçlarımı yüzümden çekip omzumun üzerinden geriye atarken elimi tuttu. Bu hiç de alışık olmadığım samimi bir hareketti ve yüzüme yerleşen bakışları giderek endişelendiğini söylüyordu.

Kendimi toplamam gerekiyordu.

Dük Teerman'ın dersleri sırasında dimdik ayakta durup sessiz kalabildiysem, şimdi de yere düşmek üzere değilmişim gibi davranabilirdim.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek uzun zaman önce öğrendiğim görgü kurallarını ortaya çıkarırken Alastir'e döndüm. "Merhaba, Alastir. Umarım iyi bir akşam geçirmişsindir."

Başını yana eğerken dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. "Çok iyiydi. Sorduğun için teşekkür ederim." Casteel'in elimi tuttuğunu fark etti ve sonra Kieran'a bakıp tek kaşını kaldırdı. "Siz ikinizin aksine bunu sorması büyük incelik."

Kieran boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ve diğer tarafımdan boğuk bir homurtu duyduğumu sandım. Casteel'in elini sıktım. Sertçe. "Bu ikisinin pek de kibar olmadığını öğreniyorum" dedim. "Düşüncesizlikleri için ikisi adına özür dilerim."

Emil, Naill ile konuştuğu yerden sırıtırken, Alastir'in bakışları bana döndü. Derin bir kahkaha attı ve gözlerinin etrafındaki teni kırıştı. Dudaklarım yumuşak bir solukla aralandı. Bu gülüş. Tek düşünebildiğim Vikter'dı ve kalbim şiddetle ağrıyordu.

"Bu ikisini hiçbir koşulda kibar olarak nitelendiremem" diye yanıtladı Alastir.

Casteel bana baktı ve bakışlarında bir özür gördüğümü sandım, sanki bu işin gidişatından kendisi de pek memnun olmamıştı. Ancak Alastir'in beklemesine ve diğerlerinin izlemesine rağmen hiçbir şey söylemedi. Elimi sıkarak karşılık verdi ama benim yaptığım kadar sert değildi. Onu... Okumamı mı istiyordu? Duyularımı açtım ve aniden ekşi ve vanilya tadı aldım. Utanç ve samimiyet. Bununla gurur duymuyordu. Ya gerçekten öyleydi ya da duygularını yanlış deşifre ediyordum. Bu mümkün olabilirdi ama sanmıyordum. Başımla onayladım ve kirpikleri aşağı inerek gözlerini bir an için gizledi.

Sonra onu gördüm.

Maskesi yerine yerleşti ve dudağının bir kenarı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Yüz hatları keskinleşti ve gözlerini tekrar açtığında, bana kehribar parçacıklarını hatırlattılar.

"Tebrikleri kabul ettiğinizi duydum" dedi Alastir, dikkatimi tekrar ona çekerek. Kahkahası çoktan dinmişti. "Prens bu sabah bana teklifini kabul ettiğini söyledi."

"Ettim."

"Dürüst olmalıyım, bana söylediğinde, dün gece çok fazla içmiş olabileceğimi düşündüm. Evleneceğini söylediğinde ona inanmadım, hem de Bakire ile."

"O Bakire değil" diye araya girdi Casteel çabucak. "Artık değil." Elimi bıraktı ve elini tekrar belime götürdü.

Göğsümde beni fazlasıyla huzursuz eden açıklanamaz bir ısınma hissettim.

Alastir tek kaşını kaldırdı. "Öyle olmadığını tahmin ediyorum" dedi ve gözlerim hafifçe irileşti. "Ama Bakire *idi*." Dikkatini Casteel'e çevirdi. "Eskiden olduğu kişi geçmişte kalmış olabilir ama bu, o geçmişi değiştirmez."

"Geçmişin hiçbir önemi yok" diye yanıtladı Casteel, belimde duran elini bastırarak.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Alastir dalgın dalgın.

"Benim neye inandığım önemli değil." Casteel'in avucu belimden kayıp giderken arkasında bir ürperti bıraktı. Bir kez daha elimi tuttu. "Önemli olan, herkesin buna inanması."

"Gerçek bir Prens gibi konuştun. Annen ve baban gurur duyardı." Alastir kuru bir kahkaha atarak gözlerini bir kez daha üzerimde gezdirdi ve bakışları boynumun yan tarafında takılı kaldı. Solmuş izleri gördüğüne şüphe yoktu. Ağzı gerildi. "Burada olmana sevindim Penellaphe, çünkü konuşmak için sadece birkaç dakikamız oldu ve benim birçok sorum var."

"Tahmin edebiliyorum" diye mırıldandım.

Casteel elimi nazikçe çekiştirdi. "Benimle oturur musun?"

Başımı sallayarak az önce kalktığım sandalyeye doğru yola

koyuldum ama Casteel masanın başındaki sandalyeye geçip oturdu. Ve nereye oturmamı planladığını o zaman anladım. Bir sandalyede değil, kucağına. Tereddüt ettim. Kucağında oturmama imkân yoktu. Kieran, Casteel'in solunda durmak için ayağa kalkarken diğerleri yerlerini aldı ve Alastir de onun sağındaki sandalyeye, yani az önce benim oturduğu yere oturdu.

Casteel bana bakarken dudaklarının kıvrımı yumuşadı. Şimdi bakışlarını dolduran şey bir meydan okumaydı. Gözlerimi kısarak ona baktım ve tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. Oturacak başka bir yer yoktu. Diğer tek seçenek bir hizmetçi gibi onun arkasında durmaktı ve bunu yapmayı reddediyordum. Masanın sonunda bir yer vardı...

"Buraya oturmak ister misin, Penellaphe?" diye sordu Alastir.

Masalardaki oturma düzeninin genellikle kişinin pozisyonunun bir göstergesi olduğunu bildiğimden, teklifi kabul etmemem gerektiğini biliyordum.

"Nişanlım bana kızgın" dedi Casteel, ona dönmeme neden olacak kadar beni şaşırtarak.

"Penellaphe'nin sana kızdığını hayal bile edemiyorum" diye yorum yaptı Kieran ve eğilip onu yumruklamak için güçlü bir dürtü hissettim.

"Biliyorum." Casteel'in gülümsemesi şimdi daha genişti, daha gerçekti. Sol yanağındaki gamzesi ortaya çıkmaya başlıyordu ve uçları görünen sivri dişleri karnımda kelebekler uçuşmasına neden olurken aynı zamanda beni öfkelendiriyordu. "Ama bunu hak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Neyden bahsettiğinden emin olamayarak kaskatı kesildim.

"Daha evlenmediniz bile, şimdiden onu kızdırıyor musun?" diyerek kıkırdadı Emil. "Bu hiç iyi bir başlangıç değil."

"Evet, değil, bu yüzden bu durumu hemen düzeltmeliyim. Özür dilerim" dedi, gözleri benimkilerle buluşurken yüzündeki gülümseme silindi. "Gerçekten. Planlı değildi."

Tüylerim ürperdi. Buna, diğerlerinin önünde olmaya, hazırlıklı olmadığım için mi özür diliyordu?

Casteel öne eğilerek kolunu belime doladı. Sözlerine öyle hazırlıksız yakalanmıştım ki kendimi kucağında otururken buldum.

Başını eğdi ve dudaklarını kulağıma sürterek, "Önce seninle konuşmak için zamanım olur diye düşünmüştüm" diye fısıldadı.

Hafifçe başımı salladım.

Dudakları yanağımı tüy hafifliğinde okşadı ve sonra daha yüksek sesle konuştu. "Teklifi planlamamıştım ve dürüst olmak gerekirse, Haven Kalesi'ndeki birçok kişinin de tanık olduğu gibi, mükemmel bir teklif değildi. Aslında ilk başta bana hayır dedi."

"Söylediği tek şey bu değildi" dedi Naill kıkırdayarak. "Ona aklını kaçırdığını söyledi. Birçok şey söyledi."

Bu Atlantisli eceline mi susamıştı?

Casteel güldü. "Bu doğru ama onu kazandım, değil mi?"

Cevap veren erkeksi kıkırdamalar, öfkeden tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Dilim harekete geçerken kendime engel olamadım. "Bu, yüzüne bıçak fırlattıktan sonraydı."

Kieran'ın ve benim tabaklarımız alınıp yerine yemek koyulurken, Alastir bir öksürük sesi çıkardı. "Pardon?"

"Evet." Casteel'in gözleri sıcak altın havuzları gibiydi. "Bıçağı bana fırlattıktan sonraydı. İyi bir talip olamadım" diye devam etti, sol elimi kaldırarak. "Ona eve döner dönmez bulabileceğim en büyük elmas yüzüğü alacağıma söz verdim."

"Eh" dedi Alastir eline bir çatal alırken. "Bu, geri döndükten sonra kolayca düzeltilebilecek bir şey. Kraliçemiz tam da ihtiyacın olanı senin için saklıyor."

Annesinin elmas yüzüğü mü vardı? Casteel için? Evleneceği zaman kullanması için? Omurgam daha fazla dikleşemezdi. Aptal mücevherleri neden gündeme getirmiştim? Umurumda bile değildi. Peçenin altın zincirleri dışında bir şey takmama asla izin verilmemişti.

"Casteel, ikinizin nasıl tanıştığına dair tam olarak bilgi vermedi." Alastir, sosisini Kieran'ın yaptığı gibi dilimlemekle uğraşmadan ısırdı. "En son konuştuğumuzda sormak istemiştim. Prensimizin iflah olmaz ellerine nasıl düştün Penellaphe? Senin... Konumundaki birine ulaşmanın zor olacağını düşünürdüm, özellikle de onun gibi biri tarafından."

Casteel alçak sesle güldü. "İstediğimi elde etme konusundaki yeteneklerime daha fazla güvenmelisin."

Bu sözlerin Alastir'den çok benim için söylendiğini hissederek gerildim.

"Ne olursa olsun" dedi Alastir alaycı bir gülümsemeyle, "sana ulaşmanın yolunu nasıl buldu?"

Ne kadar dürüst olmamın beklendiğini ve tam olarak ne tür söylentiler duyduğunu merak ederek, gerçeğe mümkün olduğunca bağlı kalmaya karar verdim. Geçmişte, verilen küçük bilgi gerçek olduğunda çoğu yalanın başarılı olduğunu öğrenmiştim. "Benim özel muhafızım oldu."

"Eh, ilk tanışmamız böyle olmamıştı." Casteel'in kalçamda duran eli hareket etti ve neredeyse yerimden sıçramama neden oldu. "Aslında bir genelevdeydi."

Masadaki birinden yemekten boğuluyormuş gibi bir ses çıktı. Emil olduğuna bahse girerdim.

Alastir lokmasını yavaşça çiğnerken tek kaşı havaya kalktı. "Bu... Beklenmedik."

"Kızıl İnci sadece bir genelev değil" diye düzelttim, kısık gözlerle Casteel'e bakarak.

Sırıttı. "Değil mi?"

"Orada kart oyunları oynanıyor."

"Orada oynanan tek oyun bu değildi, Prenses." Başparmağı kalçamın iç tarafında gezinerek midemin titremesine neden oldu. "Penellaphe'nin geceleri gizlice dışarı çıkıp şehri keşfetme alışkanlığı vardı."

Bakışlarımı Casteel'den ayırırken dudağımın içini kemirdim. Bunu ne sıklıkla yaptığımı biliyor muydu? Beni fark ettiğimden daha uzun süredir izlediğini söylemişti.

"Bakire hakkında bildiklerime göre –ve evet, Casteel, artık Bakire olmadığını biliyorum ama öyleydi–" diye ekledi Alastir, Casteel onu düzeltemeden. "Diğerlerinin Yükselişi seninkine bağlıydı, değil mi? Ve yine, Yükselmişler tarafından söylenen yalanlar ağının içinde büyüdüğün için üzgünüm."

Masadaki birkaç kişi, Yükselmişlerden bahsedildiğini duyunca küfretti.

"Teşekkür ederim. Ve evet, haklısın." Hafifçe kaşlarımı çattım.

"Ya da öyleydi. Artık Yükselişlerinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum."

"Umarım gerçekleşmez" dedi Delano.

"Katılıyorum" dedim sessizce, Ian'ı düşünerek.

"Katılıyor musun?" diye sordu Alastir. "Gerçekten mi?"

"Evet" diye itiraf ettim. "Yükselmişlerin gerçekte kim ya da ne olduğunu bilmiyordum. Solis Krallığı'ndaki çoğu insan gibi ben de sadece bana gösterileni biliyordum."

"Öyleyse çoğu kişinin gözleri önünde ne olduğunu göremeyecek kadar kör olduğunu düşünüyorum" diye yorum yaptı biri. Masanın diğer ucunda oturan kahverengi saçlı, genç bir adamdı.

"Birçoğu Craven tarafından paramparça edilme ya da Yükselmişleri gücendirme ve tanrıları kızdırma korkusuyla yaşıyor" diye yanıtladım. Casteel'in kolu belimin etrafında sıkılaşırken eli kalçamı nazikçe sıktı. Bu bir tür mesaj mıydı? Hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Solis halkı da Atlantisliler kadar kurbandı. "Ayrıca birçoğu, Yükselmişlerin onlara söylediklerini sorgulamaktan çok ailelerinin geçimini sağlamak ve onları güvende tutmak konusunda endişeleniyor."

"Çocuklarını Saray'a ya da hiç görmedikleri tanrılara teslim etmeyi sorgulamayacak kadar dikkatleri mi dağınık?" diye sordu Alastir. "Yoksa sadece itaatkârlar mı?"

"Boyun eğmeyi dikkat dağınıklığı ile karıştırmam, tıpkı Solis halkı hakkında çok az şey bildiğiniz aşikârken itaati aptallıkla karıştırmayacağım gibi" dedim soğukkanlılıkla.

Alastir'in bakışları bana döndü.

"Atlantisliler, tanrılar ve Craven hakkında söylenenler, bildikleri tek şey. Nesiller boyunca, onara Ayin'e inanmaları ve üçüncü oğulları ve kızlarının tanrılara hizmet etmesinin ne kadar büyük bir onur olduğu öğretildi. Kendileri ve Craven arasında yalnızca Yükselmişlerin ve tanrıların durduğuna inandırıldılar. Ben de aynı şekilde yetiştirildim." Öne eğildim ve Casteel'in beni durdurmadığını görünce biraz şaşırdım. "Tanrılar, Atlantia halkına ait, öyle değil mi? Halkınız onları hiç görmediği halde onlara inanıyor mu?"

Masanın etrafına bir sessizlik çöktü.

Cevap veren Kieran oldu. "Tanrılar yüzlerce yıldır uyuyorlar ve Atlantisliler arasında yalnızca en yaşlıları onları gördüklerini hatırlayabilir. Ama yine de onlara inanıyoruz."

Gergince gülümsedim. "Tıpkı Solis halkının da onlara inandığı gibi."

"Ancak Solis'teki herkes Kral Jalara ve Kraliçe Ileana'yı takip etmiyor" dedi Alastir. "Gerçeği gören, Atlantia'yı destekleyen birçok kişi var."

"Haklısın. Alçalmışlar." Yavaşça nefes verdim. "Hayatım boyunca şüphelerim olduğunu biliyorum. Eminim başkalarının da olmuştur ama her ne sebeple olursa olsun, gözleri tam olarak açılmamıştır. Bunun, kişinin bildiği şeyin istikrarı ile ilgili olduğunu düşünüyorum. Ve sanırım etrafımızda gerçekten ne olduğunu, bizim ve önemsediğimiz kişiler için ne anlama geldiğini kabul etme korkusuyla da çok ilgisi var."

Alastir arkasına yaslanıp bana baktı. "Bu takdire şayan."

"Ne?"

"Ne olduğumuzu bildiğin halde, benimle konuşurken –herhangi birimizle konuşurken– korkmaman" dedi. "Neler yapabileceğimizi bildiğin halde."

Bakışlarına karşılık verdim. "Herhangi birinizin ben daha son nefesimi vermeye fırsat bulamadan beni öldürebileceğini bilirken, korkmayacak kadar aptal değilim. Ama yapabileceklerinizden korkmak, sizden korktuğum anlamına gelmez."

Casteel eğildi, sesi kulağımdaydı. "Hâlâ inanılmaz derecede cesursun" diye mırıldandı ve o açıklanamaz ısınma göğsüme geri döndü.

"Ondan hoşlandım" dedi Alastir, Casteel'e ve bunda gerçekten samimi olduğunu düşündüm. Sonra Kieran'ın önerdiği şeyi yaptım. Yeteneklerimi bir kez daha kullandım. Duyularım uzanarak Alastir'e bağlandı. Ondan öfke hissetmedim ama üzüntüyle ilişkilendirdiğim bir ekşilik vardı. Bu tepkiyi neyin uyandırmış olabileceğinden emin değildim ama dürüst davrandığını düşündüm.

"Ama sen ve Prens'in şu... Eşsiz mekânda nasıl tanıştığınıza geri dönersek... Bu nasıl oldu?" Alastir'in parmakları masanın

üzerinde tempo tuttu; konunun değişmesi karşısında herkesin rahatlayarak iç çektiğine yemin edebilirdim. "Yükselişler sana bağlıyken, iyi bir şekilde korunduğun ve seni..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi sustu.

"Kafese kapattıklarını mı sanırdın? Öyleydi. Çoğunlukla" diye ekledim. "Özgürce dolaşmama izin verilmezdi, sadece muhafızlarımdan biriyle veya refakatçimle odamdan çıkmama izin verilirdi ve bu da sadece Rahibe ile derslere katılmak ya da belirli zamanlarda kale arazisinde yürüyüş yapmak içindi."

Bardağını ağzına götürmek üzere olan Emil durdu ve kaşlarını çattı. Gözleri canlı bir altın rengindeydi. "Ve geri kalan zamanda, odanda kalman mı bekleniyordu? Yemek için bile mi?"

Başımla onayladım.

Atlantisli şaşkın görünüyordu ve birisi sessizce bir şeyler mırıldandı.

"Ama gizlice dışarı çıkmanın bir yolunu buldun. Bunun son derece riskli bir davranış olduğunu düşünüyorum. Bu keşifler sırasında birisi seni kapabilirdi, "dedi Alastir.

Ondan hissettiğim şey... Birkaç dakika öncesine göre daha temkinliydi ama yine de öfke veya nefretin asidik tadını almadım. Bilakis, o da benim gibi en son konuştuğumuzdan daha çekingendi.

"Birisi onu kaptı. Görüldüğü üzere" dedi Casteel. Başparmağı şimdi dikkat dağıtacak kadar yavaş, sabit bir daire çiziyordu.

"Ah, evet, onu kaptın." Alastir çenesini eğdi. "Ama onu gerçekten tutmak niyetinde misin?"

12. BÖLÜM

"Onu tutmak niyetinde olmasaydım onunla evlenmezdim."

İşitmemde bir sorun olmalıydı. Beni tutmak mı? Bir çeşit evcil hayvanmışım gibi? Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek elimi onunkinin üzerine koydum ve tırnaklarımı etine geçirdim.

Casteel'in başparmağı, kalçamın iç kısmındaki okşayışına bir an bile ara vermedi. "Kendime engel olamıyorum." Dudakları yanağıma dokundu ve boğazına dirsek atmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. "Penellaphe, onunla konuştuğum ilk andan itibaren ilgimi çekti."

İlgi. Yine o kelime.

"Nedenini anlayabiliyorum." Alastir başını yana eğdi. "Tamamen eşsiz biri ve büyük olasılıkla Bakire'nin olmasını bekleyeceğin gibi değil."

"Eşsiz, cesur, zeki ve güzel" dedi Casteel, görünüşe göre artık beni sadece başparmağıyla çıldırtmaya çalışmakla yetinmiyordu. Diğer parmakları da işin içine girmişti, avucundan dışarı kayıyor ve sonra tekrar geriye dönüyorlardı. "Ve tamamen beklenmedik. Ama Bakire değil, Alastir." Başını kurda çevirirken çenesini omzuma sürttü. "Ve ondan bir kez daha Bakire diye bahsedersen, büyük bir sorunumuz olacak. Anlaşıldı mı?"

Bu kez kaslarım gerildiğinde, bunun tek nedeni söylediklerine tepki vermemdi.

"Anlaşıldı" diye mırıldandı Alastir.

"İyi." Casteel arkasına yaslanırken çenesini yanağıma sürttü.

Alastir bir an sessiz kaldı ve sonra adamlara seslendi. "Yolları kontrol etmek için gideceğiz, atları hazırlayın."

Masadaki herkes ayağa kalktı, Delano ve Naill hariç herkes. O ikisi, Alastir onlara manalı bir bakış attıktan sonra bile oturmaya devam ettiler.

"Eğer o adamları geri çağırsaydım, çağrıma kulak verirlerdi" diye başladı Casteel, parmakları belimde ve kalçamda gezinmeye devam ederken. "Ve geride kalanlar, bu masayı ancak ben emrettiğimde terk edecekler."

Alastir, Casteel ile yüzleşti. "Bunu biliyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü bir an için burada kimin kimi komuta ettiğini unutmuş olabileceğini düşündüm."

Omurgamdan aşağıya inen bir ürperti bana kimin kucağında oturduğumu hatırlattı. Hawke değildi. Bir krallığın Prensiydi ve ona itaatsizlik edilmezdi.

"Unutmadım, Casteel. Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Bu yüzden açıkça konuşmalıyım."

"Öyleyse konuş" diye yanıtladı Casteel sessizce ve elini Landell'ın göğsüne soktuğu görüntüler zihnimde dans etti.

"Bunu şu anda yapmamı mı istiyorsun?" Alastir'in bakışları bir an için bana döndü. "Söylemek zorunda olduğum şey, şu anda konuşulmasını istemeyebileceğin bir şey olsa bile mi?"

Casteel'in kalçamdaki parmakları hareketsizleşirken tenim karıncalandı. Bir an için beni göndereceğini düşündüm. "Penellaphe'nin neleri bildiğini duysan şaşarsın."

Alastir kaşlarını kaldırdı.

"Erkek kardeşi karşılığında beni fidye olarak vermeyi planlıyordu" diye cevapladım, benden duymasının biraz daha iyi olduğuna karar vererek. Alastir'in gözleri hafifçe irileşti. "Bu bir sır değil. Bu masadaki herkes biliyor."

"Peki, bu değişti mi?" diye sordu Alastir usulca ama o konuşmaya devam etmeden önce ne Casteel'in ne de benim cevap verme şansımız oldu. "Annesinin yanında oturan küçük bir çocuktan bugün olduğun adama dönüşmeni izledim, tıpkı Malik'i izlediğim gibi. Ve geçen her lanet olası gün, onun, kaderindeki

Kral'a dönüşmesini izleyebilmeyi diledim. Siz ikiniz birbiriniz için her şeyi yaparsınız, her şeyi feda edersiniz." *Herkesi feda edersiniz* cümlesi söylenmedi ama yine de aramızdaki havada asılı kaldı. "Ve içinde taşıdığın sorumluluk duygusunu anlıyorum. Çoğundan çok daha iyi anlıyorum, bunu hatırlayacağına eminim."

Casteel'in vücudu gerildi; Alastir'in onun bam teline bastığını biliyordum.

"İlgini ne kadar çekmiş olursa olsun, erkek kardeşinden birdenbire vazgeçmediğini biliyorum." Alastir sesini alçaltarak bize doğru eğildi. "Ne annen ne de baban gitmeni istedi. Neden buna ihtiyaç duyduğunu anlıyorlar ama aynı zamanda bu konuda nerede durduklarını da biliyorsun."

"Nerede durduklarını biliyorum" dedi Casteel ve içgüdülerim bana Alastir'in Prens Malik'ten bahsettiğini söylüyordu. "Peki, *sen* nerede duruyorsun?"

"Her zaman durduğum yerde, Atlantia Krallığı'nın yanında" diye yanıtladı Alastir. "Ama Malik'ten vazgeçmeni de asla beklemiyorum. Yerinde olsam bunu yapamazdım, o yüzden sormam gerek. Bu... Nişan, erkek kardeşinin özgürlüğünü kazanmak için başka bir numara mı?"

Alastir'in, Casteel'in planladığı şeye bu kadar yaklaşmış olması, onu iddia ettiği kadar iyi tanıdığını gösteriyordu.

Alastir'i nişanın gerçekliğine ikna etmesi gereken kişinin ben olmayacağımı o zaman anladım. Casteel olmalıydı. Ve eğer ikna edemezse? O zaman ne olacaktı?

"Penellaphe ile evlenmemin abimle ne ilgisi var?" diye sordu Casteel tekdüze bir sesle.

"Bu iyi bir soru." Alastir arkasına yaslandı. "Belki de Solis Krallığı'nın göz diktiği şeyi alıp onu Atlantia'nın nihai Kraliçesi yapmanın sana daha iyi bir pazarlık gücü sağlayacağına inanıyorsundur."

Alastir'in, Casteel'in planladığı şeye bir kez daha bu kadar yaklaşmış olması beni şaşırtmalıydı. Ama şaşırtmadı. Beni asıl şaşırtan, *Atlantia'nın nihai Kraliçesi* kısmıydı.

Casteel'in kolu belime sarılmış olmasaydı sandalyeden düşebilirdim. Anlaşmamızı tartışırken Casteel'in çok önemli bir detayı dışarıda bırakmış olduğunu o zaman anladım.

Kral olacaktı.

Ah, konuşacak *çok* şeyimiz vardı ve bu komik bile değildi.

"Belki de bu hepimize daha iyi bir pazarlık gücü verecektir" dedi Casteel. Dudağımın içini ısırdım. "Ama başkentte ve Masadonya'da geçirdiğim süre boyunca, abimin ulaşamayacağım bir yerde olduğunu kabullenmeye başladım."

Yalan. Bu koca bir yalandı. Ama hiçbir şey söylemedim, çünkü ben bile sessiz kalacak sağduyuya sahiptim.

Alastir uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra şiddetle iç geçirdi. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, hem seni hem de Malik'i kendi oğlummuşsunuz gibi sevdiğim için bunun doğru olduğunu umuyorum. Sadece senin ve krallığın iyiliği için. Bu işin peşini bırakmanın zamanı çoktan geldi."

Bu kez tereddüt etmeden duyularımla uzandım. Aramızdaki görünmez bağda samimiyetin vanilya tadı yankılandı.

"Öyle" dedi Casteel ve yeteneğim ona uzandı. Istırabın keskin tadı içimi kapladı.

Elim içgüdüsel olarak onunkine uzandı ve kendimi son anda durdurdum. Ne yaptığımı anlardı. Elimi geri çekip kucağıma götürdüm.

"Peki, ya yükümlülüklerin?" Alastir, kararlı bakışlarını Casteel'inkilere dikti. "Evden ayrılmadan önce senden beklenenler hâlâ dönüşünü bekliyor."

Casteel'in parmakları kalçamın üzerinde tekrar hareket etmeye başladı. "Durumlar değişir."

Dönüşünde Casteel'den ne bekleniyordu? Sorular dilimin ucuna kadar geldi ama sormaya başladığım anda konuşmayı bırakacaklarını bildiğim için kendimi tuttum. Şu anda, aralarında oturduğumu unutmuş gibiydiler.

"Ve sen gittiğinden beri durumlar değişti, Casteel. İki yılı aşkın süredir ortalarda yoktun" dedi Alastir bardağını alarak. "Halkımız arasında, özellikle de kurt arasında huzursuzluk var."

"Bunu biliyorum" diye yanıtladı Casteel, ben, Kieran'a bakarken. Bir eli kılıcının kabzasında duruyordu ama bunun dışında, birinin gözleri açık bir şekilde ayakta dururken uyuyabilmesinin mümkün olup olmadığını merak ettim. Çok sıkılmış görünüyordu. "Ve bu huzursuzluğu hafifletmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sadece yarı Atlantisli biriyle evlenerek mi? Bir yabancıyla?" Alastir bana döndü. "Niyetim seni gücendirmek değil, Penellaphe. İçtenlikle söylüyorum."

"Gücenmedim" diye karşılık verdim. Haklıydı. Casteel'in halkı için ben bir yabancıydım.

"Solis'te büyümüş bir yarı Atlantisli olabilir ama halkım onu kabul edecek çünkü *ben* onu kabul ediyorum." Casteel bunu başka bir seçenek yokmuş gibi ifade etti. "Biliyor musun, onunla evlenmenin bize pazarlık gücü sağlayacağını söylerken kısmen haklıydın. O yanımdayken, topraklarımızı geri kazanma şansımız daha yüksek."

Alastir sandalyesine oturdu. "Savaştan kaçınmak için mi?"

"Evet. Senin istediğin de bu değil mi? Bu, binlerce insanımızı ölüme göndermekten daha iyi değil mi?" diye sordu Casteel. "Daha fazla kurdun öldüğünü mü görmek istiyorsun?"

"Tabii ki hayır." Alastir başını iki yana salladı. "Savaştan kaçınmak istiyorum. Bildiğin gibi, Yükselmişler yüzünden yeterince şey kaybettim."

Casteel'in bedeninde anlık bir gerilme hissettim. "Biliyorum. Tanrılar aşkına, biliyorum." Biraz rahatlayarak şiddetli bir şekilde soluk verdi ve çok daha fazlasının olduğunu, söylenmeyen şeyler olduğunu hissettim. "Yanıldığın kısım, Penellaphe ile evlenmemin tek nedeninin, ister abim ister krallık için olsun, pazarlık gücü elde etmek olduğunu varsaymaktı. Onun için hissettiklerimi hissetmeseydim, onu başlangıçta planladığım şekilde kullanabilirdim."

Gerçek canımı yaktı ama yalanlar bir bıçak gibi tenime sürtündü. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak hiçbir tepki göstermedim.

"Bu doğru." Alastir alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Sadece huzursuzluğun yönetilebilir olmasını umabilirim. Bunu denedim

ama gençler... İşlerin nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda belli bir görüşe sahipler. Ve baban da her geçen gün onlarla hemfikir olma yolunda ilerliyor." Alastir'in bakışları elinde tuttuğu bardağa sabitlendi. "Solis'teki zamanının verimli geçmesini umuyordu. Öyle olduğunu da öğrendi. Ancak şimdi planları var, Casteel. Ve Kral olan hâlâ o."

"Bu planlar beni de kapsıyor mu?" Sessiz kalmam gerektiğini düşünmem buraya kadardı. Ama kendime engel olamamıştım. Çok uzun yıllar boyunca, etrafımdakiler beni, hayatımı ve geleceğimi tartışırken sessizce oturmuştum.

Artık bunu yapmayacaktım.

Alastir'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini hafif bir gülümsemeye bıraktı. "Artık birçok şeyin seni de kapsadığını hissediyorum." Bakışları Prens'e kayarken yüzü ciddileşti. "Penellaphe ile konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?" diye sordu Casteel.

"Bütün bunlar hakkında. Onunla yalnız konuşmak istiyorum" diye rica etti.

Casteel öne eğilerek göğsünü sırtıma bastırdı. "Bunu neden istiyorsun?"

"Bu soruyu sormana gerçekten gerek var mı?" diye karşılık verdi Alastir, yanakları gerçek bir öfkenin ilk belirtileriyle kızarırken. "Babanı ve kurtları bunun değerli bir evlilik olduğuna –krallığa fayda sağlayacağına ve onu gerçekten seçtiğine– ikna etmek için yardımıma ihtiyacın olacak. Bunu biliyorsun. Eğer onu buna zorluyorsan, bu planı destekleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Yaşlı kurda olan saygım tavan yapmıştı.

"Hayır, destekleyeceğini sanmıyorum" diye yanıtladı Casteel. "Penellaphe seninle konuşmak isterse, benim için sorun yok."

Kalp atışlarım hızlandı, ancak Alastir bana döndüğünde başımı salladım. "Seninle konuşacağım."

"Mükemmel." Alastir ayağa kalkarken bana gergin bir şekilde gülümsedi. "Gel. Biraz yürüyelim."

Casteel'in belimdeki kolu aşağıya kaydı ve ben de ayağa kalktım. "Bilgin olsun, Penellaphe'nin korunmaya ihtiyacı yok. İşleri kendi

başına halletmek konusunda son derece yeteneklidir. Ama yürüyüşe çıktığın kişi benim geleceğim. Onu iyi koru. Hayatın buna bağlı."

* * *

"Bu doğru mu?" diye sordu Alastir, kalenin dar koridorlarında kol kola yürürken. Gaz lambalarında titreşen loş ışık, yabancı taş duvarlar üzerinde gölgeler oluşturuyordu. "Kendini savunabiliyor musun? Silahlı mı, yoksa silahsız mı?"

"Her ikisi de" diye cevapladım. "Hançerle ve kılıçla olduğu kadar yay ile de eğitildim. Ayrıca yumruk yumruğa nasıl dövüşüleceği konusunda da eğitim aldım."

Bana bakarken, yüzüne şaşkınlık ve saygı yerleşti. "Bu, Solis kadınları için pek de görülmüş bir şey değildir, özellikle de Bakire olan biri için."

"Değil" diye onayladım. "Ama ailem öldüğünde çok çaresizdim. Ben daha çocuktum ama annem de karşı koyamamıştı. Eğer yapabilseydi, hayatta kalabilirdi. Ben sadece... Bir daha böyle çaresiz kalmak istemedim; pek çok insan, özellikle de kadınlar, kendilerini nasıl koruyacaklarını öğrenme fırsatına asla sahip olmadılar. Başkalarına –Yükselmişlere– güvenmek zorundalar ve ben... Bunun, Yükselmişlerin sahip olduğu mutlak kontrolü daha da güçlendirdiğini fark etmeye başlıyorum."

"Dövüşmeyi öğrenmene izin mi verdiler yani?"

Düşes'in ya da Dük'ün böyle bir habere vereceği tepkiyi hayal ederek hafifçe güldüm. "Hayır. Bunu bilseler çılgına dönerlerdi. Ama dürüst olmak gerekirse, düşündüm ki..."

"Ne düşündün?" diye üsteledi ben susunca.

Bunu paylaşmam gerekip gerekmediğinden emin değildim ama Alastir ile ilgili bir şey beni rahatlatıyordu ve belki de bu şey, bana Vikter'ı hatırlatmasıydı. "Kraliçe Ileana'nın, dövüşebildiğimi öğrenirse bunu onaylayacağını düşündüm. Buna neden inandığımı bilmiyorum. Sadece... Benim tanıdığım Kraliçe..."

"Diğerlerinin tanıdığı Kraliçe değil miydi" diye karşılık verdi ve onu başımla onayladım. "İnsanların birçok farklı yönü vardır. Yükselmişlerin bile. Dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

"Kişisel muhafızlarımdan biri bana gizlice öğretti. Adı Vikter'dı." Boğazıma bir düğüm yerleşti ve Alastir'e ondan ve aldığı risklerden bahsederken orada kaldı. "Benim için bir baba gibiydi ve ben... Tanrım, onu çok özlüyorum."

Ben Vikter'dan bahsederken Alastir yürümeyi kesmişti ama kolumu tutmaya devam ediyordu. "Harika bir adama benziyor."

"Öyleydi ve ben..." Gözlerimi kırpıştırarak sıcak yaşları geri ittim. "Bugün hayatta olmalıydı."

"Ama Prens Casteel'in liderliğini takip eden Alçalmışlar yüzünden öldü" dedi gözlerimin içine bakara. "Bunu nasıl aşabildin?"

Nasıl mı? Midem düğümlendi. Bunu *aşmamıştım*. "Bunu aşabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ama yine de Casteel'e âşık oldun, öyle mi? Öldürücü darbeyi vuran kılıcı o tutmamış olabilir..."

"Ama onun adına öldürdüler" diye tamamladım cümlesini. "Biliyorum. Casteel de biliyor. Tüm bunlardan sorumlu olduğunu biliyor ve bu yüzden uykularının kaçtığını biliyorum." Ağzım kurudu. "Kolay olmadı ama onun için hissettiklerimin Vikter ile bir ilgisi yok." Yalan, dilimden kolayca döküldü. Belki de çok kolayca. Rüzgâr yakınlardaki bir pencereyi döverken, kalbim tekledi. "Casteel ile yaşadıklarımızın hiçbiri kolay değildi. İlk tanıştığımızda onun tamamen başka biri olduğunu düşündüm ama daha o zaman bile ona âşık olmaya başlamıştım." Tanrım, gerçek buydu. "Ve işte buradayız."

"Evet, buradayız." Alastir elimi tutmak için kolumu çekerken dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. "Casteel'i doğduğu andan beri tanıyorum, erkek kardeşini de öyle. Babasını o zamandan önce ve annesini de çok daha uzun zamandır tanıyordum. Kraliçe'nin başka bir Kral ile evli olduğu zamanları hatırlıyorum" dedi sessizce ve bu bile tahmin ettiğimden çok daha yaşlı olduğunu söylüyordu. "Casteel benim için bir evlat gibidir. Eğer kader farklı bir şekilde ilerleseydi benim oğlum olacaktı."

Benim oğlum olacaktı? "Ne demek istiyorsun?"

Yeteneğim onun duygularındaki ani değişime tepki vererek tenime baskı uygularken, Alastir'in gözlerinin kenarları kırıştı. O kadar güçlü ve ham bir ıstırap çekiyordu ki acısı bana ulaştı.

Kendime engel olamayarak kendimi açtım ve içinde kopan fırtına bana geçerken gerildim. Kederi o kadar keskindi ki nefes almayı zorlaştırıyordu. Acıyı hafifletmek için yeteneğimi farklı bir şekilde kullanmaya başladım.

"Casteel'in daha önce âşık olduğunu biliyor muydun?"

Sorusu beni şaşırtarak onunla olan bağlantımı kesmeme neden oldu. O zaman bile, kederin ekşimsi tadını hâlâ boğazımda hissedebiliyordum. "Evet, bunu biliyorum."

Ve tek bildiğim buydu. Daha önce âşık olduğu.

"Sana bir zamanlar nişanlı olduğunu söyledi mi?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Başımı iki yana salladım.

Yüzünde küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Bunu duyduğuma şaşırmadım. Onun hakkında pek konuşmuyor. Geçmişte ne kadar denediysem de olmadı. Dürüst olmak gerekirse, onun adını bile en son ne zaman söylediğini hatırlamıyorum. Bunun için onu suçlayamam, sen de suçlamamalısın. Bu iyileşmiş bir yara ama yine de bir yara, Casteel..." Omuzları önce gerilip, sonra tekrar gevşerken koridora baktı. "Seninle Shea hakkında konuştuğumu bilseydi bana çok kızardı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, gerçekten de haddimi aşıyorum. Ama nişanınızı öğrendiğimde neden bu kadar şaşırdığımı bilmelisin. Dürüst olmak gerekirse, Casteel'in bir daha böyle hissetmek için kendisine izin vereceğini hiç düşünmemiştim." Bakışları benimkilerle buluştu. "Bu evliliğin, sadece erkek kardeşini bulmak için umutsuz bir çabayla değil de kalpten gelen doğru bir motivasyonla yapıldığını neden umduğumu bilmelisin."

Paylaştıklarının hangi kısmına en çok şaşırdığımı bilmiyordum. Casteel'in bir kurtla nişanlanmış olduğuna mı, artık hayatta olmadığı belli olan birine âşık olduğuna mı, yoksa Alastir'in aramızdaki evliliğin gerçek olmasını istediğine mi?..

Boğazımı temizledim. "Shea senin kızın mıydı?"

Alastir başıyla onayladı. "Öyleydi. Ve garip bir şekilde, seni çok az tanımama rağmen, bana onu hatırlatıyorsun. O da etrafındaki herkesin öfkesini göze alarak fikirlerini açık açık söylerdi. Ve gerektiğinde kendini savunabilecek yeteneğe sahipti." Hafifçe güldü.

"Sanırım Casteel'i sana çeken şeylerden biri de buydu. Bu, tabiri caizse, peçenin ardını görmesini sağladı."

Bunların herhangi biri hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. "Ne zaman... Öldü? Nasıl?"

"Sen doğmadan çok uzun zaman önceydi." Sözleri, Casteel'in kaç yıllık tecrübeye sahip olduğunun başka bir hatırlatıcısıydı. "O benim kızım ama ölümü benim anlatacağım bir hikâye değil. Casteel'in hikâyesi." Bakışları benimkileri bulup esir aldı. "Ve bir gün seninle paylaşmasını umuyorum."

Casteel'in kederinin abisinin yakalanmasından kaynaklandığını sanmıştım ama sonra bunun bir kısmının ona yapılanlardan kaynaklandığını keşfetmiştim. Ve şimdi bunun ne kadarının bu adamın kızıyla ilgili olduğunu merak ediyordum.

"Çocuğun için üzgünüm" dedim içtenlikle. "Ve hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Söylersen de benim için sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, umarım seninle konuşur; onun hakkında biriyle konuşur."

Onunla Shea hakkında konuşması gereken son kişi bendim. "Bunu bana neden anlatıyorsun? Onunla konuşmam gereken bir konuya benzemiyor."

"Değil. En azından, şimdi değil. Ama günün birinde birisiyle konuşmasını umuyorum, o kişi ben olmasam bile. Bunu sana anlatmamın nedeni, Shea yardıma muhtaç küçük bir kız değildi. Senin de öyle olmadığını görebiliyorum. Ama umarım ona, ihtiyacın olduğunda yardım istemeyecek ya da o yardımı reddedecek kadar çok benzemiyorsundur." Elime hafifçe vurdu. "Krallığıma, tanrılara ve Da'Neer ailesine sonsuza dek sadık kalacağım ama bir kızım olmasaydı bile bir kenarda durup genç bir kadının iradesi dışında bu şekilde kullanılmasını izleyemezdim. Savaş acımasızdır. Bir sürü zayiat olur. Ama bu gereksiz bir zalimlik ve ben bunu sineye çekmeyeceğim."

Kalbim tekrar hızla çarpmaya başlamıştı. Bunu hissedebiliyor muydu?

"Casteel yıllardır erkek kardeşini bulmaya kararlı, Penellaphe. Bir ölümlünün ömrünü doldurmaya yetecek kadar zamandır.

Sonunda yoluna devam ettiğini ve krallığının umutsuzca ihtiyaç duyduğu rolü üstleneceğini umsam da, en önemlisi sonunda kendisine yaşama izni vermiş olmasını umuyorum. Buna inanmak istiyorum. Ama inanmıyorum."

Gerildim.

Alastir'in bakışları benimkilerle buluştu. "İşte bu yüzden sana yardımımı sunuyorum. Eğer buna zorlanıyorsan, kaçmana yardım edeceğim. Sana güvenli bir geçiş sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Seni Solis'e geri göndermeyeceğim. Seni farklı bir şekilde istismar etmek isteyenlere teslim etmeyeceğim. Yükselmişlerin ya da Casteel'in sana asla ulaşamayacağı bir yere gitmeni sağlayacağım. Tek yapman gereken bana söylemek. Söyle ve bunu senin için hemen bitireyim."

Sözlerini, teklifini düşünürken aldığım nefes hiçbir işe yaramadı. Bana özgürlük teklif ediyordu. Casteel'in teklif ettiği gibi ama evlilik ya da rol yapma gibi zorunluluklar olmadan. Teklifinin samimiyetine inanıyordum. Benimle yeni tanışmış olan bu adam, neredeyse hiç tanımadığı bir kıza yardım etmek için Prensinin öfkesini, hatta muhtemelen öfkeden çok daha öteye gidecek sonuçları bile göze almaya hazırdı. Çünkü o...

O *iyi* bir adamdı.

Bu, Vikter'ın yapacağını hayal edebildiğim bir şeydi. Bakire olmanın beni her gün azar azar *öldürdüğünü* fark ettiğinde yapabilmeyi dilediğini bildiğim bir şeydi. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını bir kez daha yaktı.

"Yüce Tanrım" dedi Alastir. "Sanırım gözyaşların bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Üzgünüm..."

"Hayır. Öyle değil." Elini sıktım. "Sadece teklifin beklenmedikti. Sen iyi bir insansın ve çok az iyi insan var. Bu, Vikter'ın yapacağını düşündüğüm bir şeydi ve sadece onu hatırlamama neden oldu."

"Hepsi bu mu?" Diğer elini de benimkinin üzerine koyarak beni dikkatle izledi.

"Evet" dedim, gözlerinin içine bakarak. "Teklifine minnettarım. Benim için yapmaya istekli olduğun şeyi takdir ediyorum. Ama Casteel beni kullanmıyor. O şekilde değil."

"O halde yardımıma ihtiyacın yok mu?"

"Yok. Yemin ederim."

Gerçekten de yoktu. Şimdilik.

Eğer bana bir gün önce gelseydi cevabım muhtemelen farklı olurdu. Ona evet derdim. Kaçardım. Ama bana Casteel'in verebileceğini o veremezdi. Ian'ı. Ayrıca artık Solis halkı için bir şeyleri değiştirmeye yardımcı olabileceğimi bilirken kaçıp gidemezdim. Alastir'in teklif ettiği özgürlük, benim ihtiyacım olan türden bir özgürlük değildi.

Alastir iç çekti ve aptalca bir seçim yaptığımı düşündüğünü görebiliyordum. Belki de bu, Casteel'e inanmadığı anlamına geliyordu. Bana inandığı için benim adıma üzüldüğü anlamına da gelebilirdi. Bilmiyordum.

"Eğer fikrini değiştirirsen" dedi üzgün gözlerle, "bana sadece söylemen yeterli. Bana bunun sözünü verebilir misin?"

Şimdi gerçekten ağlayacakmış gibi hissediyordum. "Buna söz verebilirim."

"İyi." O gülümsedi ve ben...

Öne atılıp kollarımı Alastir'e dolayana kadar ne yaptığımı bile bilmiyordum. Ona sarıldım. Bu hareket adamı hayrete düşürdü. Bir an için kıpırdamadı ama sonra kollarını bana doladı.

"Üzgünüm" diye mırıldandım, geri çekilerek. Yüzüm yanıyordu.

Bunun üzerine gülümsedi, gözlerinin kenarlarının kırışmasına neden olan içten bir gülümsemeydi. "Sarıldığın için asla özür dilemene gerek yok, Penellaphe. Dürüst olmak gerekirse, biri bana sarılmayalı çok uzun zaman oldu. Casteel ya da Kieran pek sarılan tipler değiller."

Boğuk sesle güldüm. "Sanırım Kieran'a sarılmaya çalışırsam, düşüp bayılırdı."

"Büyük ihtimalle. Sanırım ihtiyacım olan her şeyi biliyorum" dedi ama yine de üzgün görünüyordu. Bu duyguyu ya kızı için ya da Casteel için, hatta muhtemelen benim için hissetmiş olabileceğini düşündüm. "Muhtemelen seni Prens'e geri götürmeliyim."

Arkamı dönmek üzereyken durdum. Bir daha ne zaman özel olarak konuşma fırsatı bulabileceğimizi bilmiyordum. "Sana bir

şey sorabilir miyim?" Alastir başıyla onaylayınca, "Atlantislilerin ya da Düşmüşlerin Solis'ten çıkarılmasına yardım ettin mi?" diye sordum.

"Ettim."

"Annemle babamı –başkentten neden ayrıldıklarını– düşünüyordum. Yükselmişlerin ne planladığını biliyor olmaları veya kendilerinin de Alçalmış olduklarını öğrenmiş olmaları mümkün. En azından içlerinden birinin. Senin yaptığını yapan başkaları da var mıydı?"

"Başkaları da vardı. Ama çok değil. Ve ne yazık ki çoğu eve dönemedi." Başparmağıyla çenesini okşadı. "Yakalandıklarını tahmin ediyoruz, bu yüzden konuşabileceğin pek fazla kişi yok."

Konuşabileceğim birinin olduğunu ummaya bile cesaret edememiştim. "Sadece annemle babamın, senin gibi birinin var olduğunu bilmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyordum."

"Tabii ki mümkün. Kral ve Kraliçe, aktif olarak halkımızı aradığımızı biliyordu" diye doğruladı. "Ebeveynlerinden birinin bizi bir Yükselmişten öğrenmiş olması mümkün." Başını yana eğdi. "Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum" diye itiraf ettim, bıçağın bacağımda bağlı durduğu yere dokunarak. "Saldırıya uğradığım gece hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama babamın yolculuk sırasında normalden daha sessiz olduğunu hatırlıyorum. Annem de öyleydi. Daha sessiz bir yerde yeni bir hayata başlama konusunda heyecanlı olmak yerine gergin görünüyorlardı. Ve ben... Sanırım babam biriyle buluştu. Orada başka birinin daha olduğunu hayal meyal hatırlıyorum."

"Ama anıların yeterince net değil." Başımı iki yana salladığımda, "Böyle bir travmadan sonra bu son derece normal" dedi.

Öyleydi. Ya da bana öyle söylenmişti.

"Savaştan sonra, hayatta kalan birçok kişi savaşa dair her şeyi unuttuğunu iddia etti. Duygular ve yara izleri hâlâ oradaydı ama detaylar gölgelerden ibaretti" diye açıkladı. "Aynısı Casteel için de geçerli. Esaret altında geçirdiği zamanın çok azını hatırlıyor."

Bu doğru değildi. Her şeyi hatırlıyordu ya da en azından gölgeler içinde ayrıntı aramak zorunda kalmayacağı kadarını ama bunu

söylemedim. Hatırladığını bilecek kadarını bana anlatıp Alastir'e anlatmamasına şaşırmıştım.

"Rüyalar görüyorum. Bazen biraz daha fazlasını açığa çıkarıyorlar. Bir sandığı açıp gecenin çoğunun dışarı çıkmasına izin vermek gibi. Ama o anıların gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Ama yenileri gerçek" dedim. "Her neyse, önemli olup olmadığını bilmiyorum. Sadece bilmek istiyorum."

"Bilmek istemen anlaşılabilir bir durum. Anlıyorum." Yüzü bir an için gerildi ve sonra düzeldi. "Bizi aramayı bilenlerin çoğu sahte soyadı kullandı. Ebeveynlerinin isimleri neydi?"

Ağır bir şekilde nefes verdim. "Coralena ve Leopold. Cora ve Leo" dedim, lambaya bakıp babamın neye benzediğini hatırlamaya çalışarak. Onunla ilgili anılarım solmuştu. "Birbirlerine böyle derlerdi."

"Coralena" dedi Alastir bir an sonra, boğazını temizleyerek. Ona baktım ama o da lambaya bakıyordu. "Bu güzel bir isim. Öyle ki gerçek isimlerini kullandılarsa hatırlanacak kadar benzersiz bir isim. Atlantia'ya vardığımızda, hâlâ bizimle birlikte olanlara, bu isimde biriyle veya bu isim hakkında konuştuklarını hatırlayıp hatırlamadıklarını soracağım. Düşük bir ihtimal ama asla bilemezsin. Dünya, ne kadar büyük olursa olsun, çoğu zaman sandığımızdan daha küçüktür."

13. BÖLÜM

Alastir beni kalenin diğer tarafındaki daha önce hiç bulunmadığım bir odaya götürdü. Kapılar korunduğuna göre, Casteel muhtemelen içeride olmalıydı. Kapılar açıldığı anda yüzüme çarpan kütlü koku kalbimde neşe uyandırdı.

Kitaplar.

Sıra sıra kitaplar.

Alastir'in konuştuğunu hayal meyal fark ederek ve kalın, dar, renkli sırtların ardında bekleyen olasılıklardan başka hiçbir şeyin farkında olmayarak sersemlemiş bir şekilde ilerledim. Büyülenmiş bir şekilde yürürken...

Bir kol belime dolandı. Aşağı çekilirken bir şaşkınlık nidası attım. İkinci kez kendimi Casteel'in kucağında buldum.

Kitaplara o kadar odaklanmıştım ki yanından geçtiğim kanepede oturduğunu bile görmemiştim. Gizemli, kısık, kehribar gözleri benimkilerle buluştuğunda, nabzımdaki hızlanmayı görmezden gelerek ona döndüm. "Bu gerekli miydi?"

"Her zaman" diye yanıtladı kollarını hafifçe gevşeterek, bana bakmaya cesaret edemiyormuş gibi bakışlarını dümdüz karşıya diken birkaç adam odadan dışarı çıkarken.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve geride sadece ayaklarını sedir ağacından yapılmış bir sandığa uzatarak oturan Kieran'ı bıraktı. Casteel'den kurtulmaya çalıştım. Ama çok uzağa gidemedim.

Kollarını tekrar sıkılaştırdı. "Alastir ile sohbetiniz nasıl geçti?"

"İyiydi" dedim, hemen Casteel'in nişanlandığı kadını düşünerek. Shea. Onu sormak istiyordum. Neler olduğunu bilmek istiyordum.

Benimle onun hakkında konuşması için hiçbir neden olmadığını bilsem de ondan neden hiç bahsetmediğini bilmek istiyordum. Bir zamanlar arkadaştık. Ya da en azından ben öyle olduğumuza inanıyordum. Gerçi bu da daha fazlası olabileceğimizi düşündüğüm bir zamandı. Ama bu, gerçeği öğrenmeden önceydi. Ve bu anlaşmayı yapmış olmamıza rağmen, ben... Onun için sırlarını paylaşacağı kadar önemli değildim.

Ama bu doğru mu? Zihnimin gerisindeki bir ses fısıldadı. Casteel, Yükselmişlerin tutsağıyken kendisine yapılanları benimle paylaşmıştı. Bir zamanlar nişanlı olduğu kişinin babasıyla, Alastir'le paylaşmamıştı. Bu ne anlama geliyordu? Her halükârda, bir zamanlar sadece çok sevdiği için evlenmeyi planladığı kadın hakkında konuşmak... Mahrem hissettiriyordu. Sadece gerçek âşıkların yapacağı bir şeymiş gibi.

Ve biz öyle değildik.

Alastir umutlarını bir başkasına bağlamak zorunda kalacaktı.

"Sadece iyi mi?" Tek kaşını havaya kaldırdı.

Başımla onaylarken göğsüme anlaşılmaz bir ağırlık oturdu.

"Daha ayrıntılı bir sorgulama yapmış olmalı" diye yorum yaptı Kieran. "Alastir'in seni kaçırmaya çalışmasından endişelenmeli miyiz?"

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü ikimiz de Alastir'in nasıl bir adam olduğunu biliyoruz" dedi Casteel, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Muhtemelen bu evliliğe zorlandığından endişeleniyor ve büyük olasılıkla sana kaçman için yardım teklif etti."

"Dün akşam bana bir seçenek sundun. Evliliği kabul etmeseydim, beni zorlamayacaktın. Bir anlaşmaya vardık" diye hatırlattım ona. "Alastir'in teklifini kabul etseydim, burada olur muydum?"

"Sanırım olmazdın." Yarı inmiş kirpiklerinin arasından beni izledi. "Ya da en beklemediğim anı kolluyor olabilirsin. Ama şunu bilmeni istiyorum, senden her zaman beklenmeyeni yapmanı bekliyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Paranoyakça konuşuyorsun."

"Sanki bir nedenim yokmuş gibi?"

"Sözümden döneceğimi düşünmene kırıldım. Teklifinizi kabul ettim, *Ekselansları*." Çenesinin seğirdiğini görünce gülümsedim. "Alastir yardımı teklif etti. Geri çevirdim."

Bir an sessiz kaldı. "O halde paranoyaklık ettiğim için üzgünüm, Prenses."

Alayla güldüm. "Eminim öylesindir."

"Samimiyetimden şüphe ettiğin için şimdi de ben kırıldım."

Gözlerimi devirdim. "Sana sorularım var. Alastir ve benim konuştuklarımızdan çok daha önemli sorular."

"Sorularınız mı var?" Kieran'ın sesinde sahte bir şaşkınlık vardı. "Tamamen şok oldum."

"Ben açık bir kitap gibiyim" diye yanıtladı Casteel. "Ne bilmek istiyorsun?"

Açık bir kitap mı? Alakası bile yoktu. "Babanın ne gibi planları var?"

Casteel krem rengi kanepeye yaslandı, inanılmaz derecede rahat görünüyordu. "Babamın birçok planı var, Poppy." Bakışları yüzümde gezindi. Alastir'in önündeyken bana bir kez bile Poppy demediğini fark ettim. "Ama eğer seni de kapsıyorlarsa, bu planlar hızla hayal gücünün bir ürününden başka bir şey olmayacak."

"*Faaliyetlerini* verimli kılan şey benmişim gibi görünüyordu."

"Babam konusunda endişelenme" dedi Casteel, elini kalçamdan çekerek. Başparmağını alt dudağımda gezdirerek göğsümde istenmeyen bir çırpınmaya neden oldu. "Şu anda senden daha büyük endişeleri var."

Gözlerimi kısarak bileğini yakaladım. "Arazi sorunu gibi mi?" Elini çektim.

Gözleri sıcak bir kehribara dönüştü. "Eminim bu onun zamanının çoğunu alıyordur ama sana karşı herhangi bir eylemde bulunarak benimle olan ilişkisine zarar verme riskini almayacaktır."

Buna inanmak istedim. Ian'a geri dönmek, hayatta ve tek parça halinde kalmama bağlıydı. Kral'ın planının bir parçası olmak, muhtemelen hayatta ve tek parça halinde kalmam konusunda iyi olmazdı.

Özellikle de bu planın, beni Solis'in başkentine parçalar halinde geri göndermeyi içerdiği göz önüne alınırsa.

"Sanırım bana bir şey söylemeyi unuttun" dedim ona.

Kaşlarını kaldırdı. "Bundan daha fazla detaya ihtiyacım olacak."

"Neden? Bana söylediğin çok fazla şey olduğu için mi?"

"Bir erkeğin sırları olmalı. Bu da cazibenin bir parçası değil mi?"

Sabırlı olmaya çalışarak ona kadar saymayı denedim. Ancak üçe kadar gelebildim. "Senin sırların bunun tam tersi. Cazibe yok edici bir iksir olsaydı, tam olarak bu olurdu."

"Lanet olsun" diye mırıldandı gözleri parlayarak.

"Döndüğünde Kral olman mı bekleniyor?" diye sordum. "Senden beklenen bu mu?"

Gözlerindeki keyif kayboldu. "Biri bu. Bir Kral ve Kraliçe, Atlantia'yı sadece dört yüz yıl yönetebilir. Değişiklik olabilmesi için bu şekilde tasarlanmıştır. Kral ve Kraliçe'nin çocuklarından biri tahta geçmezse, herhangi biri öne çıkıp taht için meydan okuyabilir. Ebeveynlerimin hükümdarlığı zaman dilimini çoktan aştı. Malik'in geri dönmeyeceğine inandıkları için bu rolü üstlenme vaktimin geldiğini düşünüyorlar."

"Taht için meydan okuyan oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Yıllardır eve gitmediğine göre nereden bilecekti ki? "Bunu bana söylemenin iyi bir fikir olacağını hiç düşünmedin mi?"

"Pek sayılmaz."

"Tanrılar aşkına" diye başladım.

"Çoğunlukla seni çılgına döndüreceğini bildiğim için" diye ekledi.

"Şimdiki gibi" diye mırıldandı Kieran.

"Sana fikrini soran olmadı" diye çıkıştım ve kurt kıkırdadı. Öfkeli bakışlarımı tekrar Casteel'e çevirdim. "Beni çılgına çevirse de çevirmese de bunu bilmem gerekiyordu..."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor" diye araya girdi. "Annemle babam tahta geçme vaktimin geldiğine inanıyor diye bu, bunu yapmak zorunda olduğum ya da yapacağım anlamına gelmez. Beni zorlayamazlar. Atlantia tahtının gerçek varisi Malik. Ben değilim.

Ve onu kurtardığım zaman kendisine ait olan yere oturacak."

Dudaklarımı birbirine bastırarak, Casteel'in söylediğine nasıl tepki verdiğini görmek için Kieran'a baktım ama anlaşılmaz bir yüzle karşıya bakıyordu. Duyularımın da bana daha fazlasını söyleyeceğinden şüpheliydim ama Casteel'in, abisini kurtarmaya niyetli olduğunu biliyordum. Yeni birinin taç giyme vakti çoktan gelmiş olmasına rağmen, Kral olmak istemiyordu. Bununla beraber, Kraliçe olmak da benim endişelenmek zorunda kalacağım bir şey değildi. Ayağa kalkmak için harekete geçtim.

Casteel'in kolu sıkılaştı. "Nereye gidiyorsun? Sen kucağımda otururken çok rahattım."

"Eminim öyleydin ama burada seyirci yok."

"Peki, ya ben?" diye sordu Kieran. "Ben hâlâ buradayım."

"Sen sayılmazsın."

"Ah" diye mırıldandı.

"Ama odamızın mahremiyetinde değiliz, Prenses. Yaptığın anlaşma bu değil miydi? İnsan içindeyken benimle kavga etmeyecektin."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Odada başka hiç kimse yok. Kapılar kapalı ve kucağında oturmak, yaptığımız anlaşmaya dâhil değildi."

"Biliyorum." Dolgun alt dudağını dişlerinin arasına alarak sivri dişlerinin uçlarını gözler önüne serdi. "Ama bundan çok zevk alıyorum."

Midemdeki kaslar gerildi. Vücudumun onun ateşli bakışlarına ve sivri dişlerine nasıl tepki verdiği gerçekten umurumda değildi. Ama hissettiğim kadar görünür olmadığını umduğum baş döndürücü bir kızarıklıkla cevap verdi. Aynı zamanda bacaklarımı birbirine bastırmak istememe neden olan bir bölgeye yerleşen keskin, yoğun bir zonklama yarattı. Ona nasıl tepki verdiğimi bilmesinden gerçekten nefret ediyordum. Bileğini bıraktım. "Bundan zevk alıp almadığın umurumda değil."

"Yalan" diye mırıldandı, saçımı geriye atarak. "Sen de zevk aldın."

"Ama en çok neyden zevk aldığımı biliyor musun?" diye sordum öne eğilerek. Gözlerinde yerini hızla sıcaklığa bırakan sürpriz parıltıyı gördüm.

O tembel, kısık bakışlar geri döndü. "Birkaç fikrim var."

"Bıçağı sana fırlatmaktan ve kanını akıtmaktan zevk aldım" dedim, başımı onun dokunuşundan uzaklaştırarak. Bu sefer ayağa kalktığımda beni durdurmadı.

Casteel gülerek elini koltuğun koluna indirdi. "Bu da fikirlerimden biriydi."

"Siz ikiniz şu anda Alastir ile birlikte olduğunuz tüm zaman boyunca olduğunuzdan daha inandırıcısınız" diye yorum yaptı Kieran. "Ve eğer Alastir'i birbirinize âşık olduğunuza ikna edemiyorsanız, Kral'ı ikna etmenize imkân yok. Özellikle de anneni."

Ne yazık ki Kieran haklıydı. "Alastir bize inanmıyor. Bunu açıkça söylemedi ama ciddi şüpheleri olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen sana körkütük âşık olduğumu ve senin de beni kullandığını düşünüyor."

Casteel'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve ona attığım bakışı görünce kendini zar zor durdu. Yine de gözleri hâlâ parlıyordu. "O halde daha çok çalışmamız gerekecek, değil mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Sadece birkaç akşam önce aklını kaçırıp kaçırmadığını sorduğum düşünülürse biri bize nasıl inanabilir?"

"Birkaç akşamda çok şey olabilir, Poppy. Özellikle de benimle."

"Kibrin beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor" diye mırıldandım.

Casteel bunu görmezden geldi. "Bize inanacağını düşünüyorum. Onu ikna etmek için zamanımız var ama yolları kontrol etmek için burada ayrılmadan önce ona güvence vermem gerektiğinden eminim." Casteel ayağa kalktı.

"Ne konuda?"

"O biraz... Hassas olabilir. Bu nedenle, buradan ayrılmadan önce onu öldürtmeyeceğime dair ona güvence vermem gerekiyor" diye yanıtladı ve ciddi olup olmadığını anlayamadım. "Bir süre burada kalmak ister misin? Bir sürü kitap var. Gerçi hiçbiri Bayan Willa'nın günlüğü kadar ilginç değil."

O lanet olası günlük.

"Burada kalmak isterim" dedim.

Casteel, "Ona göz kulak olurum" diyen Kieran'a baktı.

"Hepiniz gerçekten hayatımın bu kadar tehlikede olduğumu mu düşünüyorsunuz? Nişan haberimiz şimdiye kadar kalenin her yerine yayılmış olmalı."

"Senin hayatını riske atmayacağım." Casteel yanıma gelerek yanağımdaki yara izinin hemen altına dokundu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Parmak uçlarının dokunuşu hafifti ama yine de içimi bir ürperti kapladı.

"Beni seçtiğin için."

* * *

Günün geri kalanını kütüphanede, çocuklar için yazılmış kısa masalların tozlu sayfalarını ve bir zamanlar New Haven'da yaşamış insanların eski kayıtlarını karıştırarak ve çıtırdayarak yanan şöminenin yanında çorba içerek geçirdim. Rafların arasında ilerlerken, Alastir'in söylediklerini ya da kaleden ayrıldıktan sonra beni neyin beklediğini düşünmedim. İstediğim herhangi bir kitabı okuyabilme özgürlüğüne kendimi kaptırdım. Masadonya'da okumama izin verilenler tarihi metinlerle sınırlıydı ve Tawny'nin sık sık okumam için gizlice getirdiği ilginç romanlar asla yeterli değildi.

Kenara ayırdığım kitaplardan birini almış olan Kieran, odanın içinde sessiz bir varlıktı. Ona soru soramayacak kadar meşgul olduğum için bu görevden büyük keyif aldığından şüpheleniyordum.

Haşlanmış sebze ile dolu kâseyi bitirdikten ve büyük bir masanın arkasındaki kitaplığın alt sırası hariç tüm raflarını taradıktan sonra, özellikle ilgi çekici bir metin buldum. Altına boyanmış deriyle ciltlenmiş ince bir romandı ve yarısı sayısız kalın kitabın arkasına gizlenmişti. Onu yerinden alırken yükselen toz bulutu öksürmeme neden oldu.

"Lütfen ölme" dedi Kieran oturduğu yerden. "Casteel bundan hiç memnun olmaz."

Onu görmezden geldim ve kitabı masaya götürürken kapağını sildim. Kitabı aralayarak sararmış parşömenin sayfalarını çevirdim. Tarihi görünce durdum. Altın ciltli kitap da yine bazı kayıtlar içeriyordu, ancak diğerlerinden çok daha eskiydi. En az sekiz yüz yıl öncesine aitti.

Sayfaları çevirerek doğum ve ölüm tarihlerini, meslekleri ve ev numaralarını okudum ve bu kayıtların çok farklı olduğunu çabucak fark ettim. Doğum ve ölüm tarihleri arasındaki yıllar dikkatimi çekti.

Yüzlerce yıl.

Bunlar bir zamanlar New Haven'da yaşayan Atlantislilerin kayıtlarıydı. Yıpranmış koltuk ben otururken gıcırdadı. İsimlerin çoğu okunaksızdı, mesleklerde olduğu gibi mürekkebi solmuştu. Bazılarının deşifre edilmesi daha kolaydı. Fırıncı. Seyis. Demirci. Şifacı. Eğitmen. Bu ortak becerilerin, on veya daha fazla ölümlünün ömrü boyunca yaşam sürdüğünü öne süren tarihlerin yanında listelendiğini görmek garipti. Fakat Atlantia bu krallığa hükmettiğinde, birçoğunun çok sıradan uzun hayatlar yaşadığını sanıyordum. Bana yabancı olan meslekler ve kelimeler de vardı; mesleklerin listelendiği sütunun altında tekrarlandığını ve okuyabildiğim isimlerin yanında parantez içinde yazdığını gördüğüm kelimeler.

"Wivern nedir?" diye sordum, doğru telaffuz edip etmediğimden emin olamayarak.

"Ne?" Kieran kucağında duran kitaptan başını kaldırdı.

"Atlantislilerin burada yaşadığı zamanlara ait kayıtlar buldum" dedim ona. "*Wivern* kelimesi çok sık geçiyor."

Kieran, ayaklarını sandığın üzerinden çekip ayağa kalktı ve kitabını ayaklarının biraz önce durduğu yere koydu. Sonra arkama gelip omzumun üzerinden kitaba baktı. "Nerede?"

"Gördün mü?" Solmuş siyah mürekkebin altına parmağımı vurdum. "Bilmediğim kelimeler var. Burada olduğu gibi." Parmağımı aşağı kaydırdım. "Ceeren."

"Kahretsin." Kieran öne eğildi ve sayfaları tekrar başlık sayfasına çevirdi. "Atlantislilerin kayıtları."

Tek kaşımı kaldırdım. "Benim söylediğim de buydu."

"Bunun bunca yıldır burada kalmasına şaşırdım." Baktığım sayfaya geri döndü.

"Diğer kitapların arkasındaydı ve tozla kaplıydı. Unutulmuş olmalı."

"Kesinlikle unutulmuş. Yükselmişler, bir zamanlar burada yaşamış olan Atlantislilerin tüm kayıtlarını yok ettiler."

"Peki, Wivern ne demek?"

"Wivern, savaş sırasında öldürülen bir Atlantisli soyuydu" diye açıkladı. "Onlar da insan ve hayvan olmak üzere iki dünyadan oluşuyordu."

"Kurtlar ve şekil değiştiriciler gibi mi?"

Başıyla onayladı. "Wivern, Çorak Araziler'deki mağaralarda dolaşanlardan çok daha büyük kedilerin şeklini alabilirdi. Bak. Draken?" Sayfanın daha aşağısındaki bir yeri işaret etmek için yaklaşınca kolu benimkine sürtündü.

Kieran, sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak kolunu geri çekti. Arkamı döndüğümde onu benden birkaç metre uzakta dururken buldum.

Kolunun benimkine değmesine biraz fazla tepki verdiğini düşünerek kaşlarımı kaldırdım. "İyi misin?"

Bana bakarken gözleri daha önce hiç görmediğim kadar iriydi ama doğal olmayan bir şekilde parlaktı. "Bunu hissetmedin mi?"

"Koluma dokundun. Hissettiğim tek şey buydu." Kolunu ovuşturmasını izledim. "Sen ne hissettin?"

"Elektrik" dedi. "Yıldırım çarpması gibi."

"Daha önce seni hiç yıldırım çarptı mı?"

"Hayır. Lafın gelişi." O çok parlak gözler üzerime yerleşmeden önce kapıya baktı. "Bunu gerçekten hissetmedin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Belki de ayaklarını halının üzerine sürttüğünde oluşan statik elektrik gibiydi." Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu Ian'a her zaman yapardım."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Kieran elini indirdi. "Prens geliyor."

Ağzımı açtım ama o anda kapı açıldı. Kieran'ın işitmesi o kadar iyi miydi?

Saçları yüzünden geriye çekilmiş olan Casteel içeriye girdi. Sanki içerideki tüm hava emilmişti ve kütüphane aniden üç kat küçülmüştü. Sadece varlığı bile tüm alanı hemen işgal ediyordu.

Bakışları Kieran ile benim aramda gezindi. "Siz ikiniz eğleniyor gibi görünüyorsunuz."

Kieran'ın hâlâ bir hayalet görmüş gibi görünmesine bakılırsa, bundan şüpheliydim.

"Atlantislilerin burada yaşadığı zamana ait kayıtları buldum." Kitabı yukarı kaldırdım.

"Kulağa gerçekten eğlenceli geliyor" diye dalga geçti Casteel.

"Mükemmel zamanlama." Kieran'ın yüzündeki ifade normale döndü. "Nişanlının soruları var."

Nişanlın kelimesini söyleme şekli elimdeki kitabı kafasına atmak istememe neden oldu.

"Belki benim de cevaplarım vardır." Casteel masaya yaslandı. "Ve evet, sormadan önce söyleyeyim, istediğini yapmakta özgürsün."

"Tanrılara şükürler olsun" diye mırıldandı Kieran, kitaplıklardan uzaklaşarak. Kapıya doğru ilerledi. "Alastir ile her şey yolunda mı?"

Casteel başıyla onayladı. "O ve birkaç adam yolları kontrol etmek için ayrıldılar."

"İyi." Kieran döndü. "İyi eğlenceler."

Kapıyı kapatmasını izledim. "Garip davranıyor."

"Öyle mi?"

"Kolu benimkine sürtününce onu elektrik çarptı ve bunu bilerek yapmışım gibi davrandı."

"Bazı elektrik kablolarının nasıl kısa devre yapabileceğini biliyor musun? Kıvılcım ya da elektrik yükü yaydıklarını?" Başımı salladığımı görünce devam etti. "Kurtlar, zararsız seviyelerdeki elektrikle bile temas ederlerse, formları üzerindeki kontrollerini kaybedebilirler. Bazen, özellikle de kötü bir şimşek fırtınası esnasında, bundan etkilenirler."

"Ah. Peki, o zaman." Duraksadım. "Yine de çok tuhaftı."

Casteel güldü ve sesi derin, gerçek ve güzeldi. "Peki, soruların ne hakkındaydı?"

Ona baktım ve bunu yapmamış olmayı diledim. Alastir ile konuşmaya gitmeden önce söylediği sözler aklıma geldi. *Beni seçtiğin için teşekkür ederim.* Ama onu seçmemiştim. Pek sayılmazdı.

Midemde kelebekler uçuşurken dikkatimi tekrar kitaba çevirdim. "Bilmediğim bazı kelimeler buldum. Kieran, Wivern'in kocaman kedilere dönüşebildiğini açıklıyordu ve Draken'ın ne olduğunu söylemek üzereydi."

"Ah, bu çok *eski* bir kitap." Öne eğilerek sayfaları karıştırdı. Odun kokusu onunkine karıştı. "Draken, at büyüklüğünde kanatları ve bıçak kadar keskin pençeleri olan çok güçlü bir soy. Uçabilirler. Bazıları ateş bile püskürtebilir."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Tıpkı... Tıpkı bir ejderha gibi mi?"

Casteel başıyla onayladı.

"Ejderhaların bir efsane olduğunu sanıyordum." Şehir kütüphanesinden ödünç aldığım kitaplarda onlarla ilgili hikâyeler okuduğumu hatırlıyordum. Hatta bazılarında korkutucu canavarların çizimleri de vardı.

"Her efsane bazı gerçeklere dayanır" diye cevap verdi.

"Eğer uçabilen ve ateş püskürtebilen ejderler olsaydı, Yükselmişler Atlantia'ya karşı nasıl üstünlük sağlayabilirlerdi?" diye sordum.

"Çünkü daha ilk vampir bile yaratılmadan önce ejderler gitmişti." Saçımdan bir tutam alıp parmağına dolamaya başladı. "Eğer hayatta olsalardı, Yükselmişlerden geriye kavrulmuş topraktan başka bir şey kalmazdı."

Titredim. "*Gitmişti* derken?"

"Benim çok meraklı Prensesim, efsanelere göre ejderlerin çoğu ölmedi. Tanrılarla birlikte uyuyorlar ya da ebedi istirahatgahlarını koruyorlar."

"Efsaneler doğru mu?"

Saçımı bıraktı. "Buna cevap veremem. Hiç ejder görmedim ki bu çok üzücü. Bir tane görmeyi çok isterdim."

"Ben de öyle" diye itiraf ettim, bir ejderin vahşi ama görkemli bir manzara olacağını hayal ederek.

Casteel sayfaya bakarken saçımı bir kez daha parmağının etrafına doladı. "Ceeren burada mı yaşamış? Hah. Bunu asla tahmin edemezdim."

"Neden?" Başımı geri çekip saçımı elinden kurtardım.

Somurttu. "Çünkü yakınlarda deniz ya da büyük bir su kütlesi yok. Ceeren de iki dünyadan oluşuyordu, kısmen ölümlü ve..."

"Su halkı mı?" diye fısıldadım, yüreğim hoplarken.

"Bazılarının onlara böyle demiş olabileceğini düşünüyorum. Yüzgeçleri vardı ama lamaea gibi değil." Sırıttı ve gamzesi hayal

meyal belirdi. "Yüzgeçleri doğru yerdeydi ama onların soyu da savaştan önce tükenmişti."

Ian'ın, iki çocuğun bir su insanıyla arkadaş olması hakkında bir hikâye yazması tesadüf müydü? Bunun sadece onun hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de Ceeren'i keşfetmişti.

"Nasıl öldüler?"

"Bununla ilgili çok fazla tartışma var. Bazı yaşlı Atlantisliler, Saion uykuya dalınca depresyona girip yaşama isteklerini kaybetmeleri sonucunda olduğunu söylüyor. Diğerleri, nesiller boyu diğer soylarla birbirlerine karıştıkları için saf Ceeren kalmadığına inanıyor."

"Umarım ikincisidir" dedim ama umut etmek için garip bir şeydi. "Uyuyan bir tanrı yüzünden ölmeleri çok üzücü."

"Öyle." Casteel sayfayı çevirdi. "Bunu ilginç bulacaksın." Parmağını sayfanın ortasına indirdi. "Senturion."

Tekrar odaklandım. "O nedir?"

"Savaşçı olarak doğmuş olan çok sayıda eski soy için kullanılan genel bir terim." Elini benimkinin yanına koydu. "Bir zamanlar düzinelerce vardı; her bir soy, onları savaşta yüzleşmek için fazlasıyla tehlikeli hale getiren özel yeteneklere sahipti. Savaşçı soyların çoğu, Yükselmişlerden yüzlerce yıl önce tükendi."

"Nasıl?"

"Bütün krallıklar kandan inşa edilmiştir. Atlantia da farklı değil" diye açıkladı. "Savaşçı soyların çoğunu sona erdiren savaş, ilkel soyun krallığa hükmeden soya karşı ayaklanmasıyla başladı."

Kieran'ın bana söylediklerini hatırlayarak, "İlahlara karşı mı?" diye sordum.

"Birileri seninle konuşmuş."

"Kieran bana bazılarından bahsetti ama anlamıyorum. İlahların, tartışılmaz bir otoriteye sahip olduğunu –tanrıların çocukları olduklarını ve ilkel soyu yarattıklarını– söyledi."

"Kieran'ın bunu söylediğine eminim." Alayla güldü. "Ama evet, ilkel soyu ve savaşçı soyların çoğunu onlar yarattı, ancak her zaman yaratılanın yaratıcısını alt etmeye çalıştığı bir zaman gelir.

İlkel soy ve diğer bazı soylar bir katliam düzenleyerek birkaç ilahı öldürmeyi başardılar ki bunun pek de kolay olmadığını düşünüyorum. Savaşçı soylarından bazıları ilkel soy ile ve bazıları da ilahlar ile taraf oldu. Savaş, Yükselmişler ile yapılan kadar uzun sürmedi ama çok daha yıkıcıydı. Sonunda, neredeyse tüm ilahlar katledildi ve tüm soylar tükendi. Bir ilah vardı ki sonunda bir kenara atılıp –bu kez atalarımın hükmetmeye daha uygun olduklarına karar vermelerinin ötesine geçen sebeplerle– öldürülünceye kadar taht-ta oturmaya devam etti."

"Peki, o sebep neydi?"

"Sana daha önce bir kez söylemiştim." Ona baktığımda başını yana eğdi. "İlk vampiri o yarattı."

"Kral Malec mi? O bir ilah mıydı?"

Casteel başıyla onayladı.

Yüce Tanrılar, bu, Casteel'in annesinin bir ilahla evli olduğu anlamına mı geliyordu? "Zamanın başlangıcından beri yaşıyor muydu? Yoksa o da soydan mı geliyordu?"

"İki eski ilahın çocuğuydu."

Beynim patlayacakmış gibi hissederek başımı iki yana salladım. Ama bu daha fazla soru sormamı engellemedi. "Bu savaşçıların ne tür yetenekleri vardı?"

Yanağındaki gamzesi derinleşti. "Bazıları savaşta doğayı kullanabilirdi; rüzgârı veya yağmuru çağırabilirdi. Onlar ilk soydandı. Diğerleri, savaştıkları kişi tarafından katledilenlerin ruhlarını çağırabilirdi. En üstte listelenenler?" Serçe parmağı benimkine sürtünerek Kieran'a geçtiğinde hissetmediğim bir enerji dalgası gönderdi. "Piro? Kılıçları için ateşi çağırabilirlerdi. Bunun altında kimmer soyundan biri mi var?"

Fazlasıyla solmuş bir mürekkeple yazılmış kelimeye bakarken serçe parmağı benimkinin üzerinden kaydı. Başımla onayladım.

"Geceyi çağırabilir, güneşi engelleyebilir ve düşmanlarını kör edebilirlerdi."

"Bütün bunlar... Bunların hepsi kulağa çok fantastik geliyor" diye itiraf ettim, parmağı benimkini takip ederek içime bir farkındalık dalgası gönderirken.

"Olabilir ama pek çok ölümlü için kurtlar da öyle." Haklıydı. "Ve empatların da öyle olduğuna inanıyorum."

"Empatlar mı?"

"Savaştan kısa bir süre sonra tükenen bir savaşçı soyuydu ama çok daha eşsizlerdi, Poppy. Savaşta herkesin yüzleşmekten korktuğu kişilerdi." Parmakları benimkilerin üzerinde gezindi ve ona baktım. "Onların yapabildiklerini yapabilen tek kişi oldukları için ilahların favorisiydiler; başkalarının duygularını okuyabilir ve sonra bunu bir silaha dönüştürerek acıyı veya korkuyu güçlendirebilirlerdi. Daha bir kılıç bile havaya kalkmadan bir ordunun kaçıp gitmesini sağlayabilirlerdi."

Nefesim kesildi.

"Senin bu soydan geldiğine inanıyorum, Poppy. Ya da en azından öyle düşünüyorum." Eli masaya geri döndü. "Empat savaşçılar. Mantıklı olan tek şey bu. Birkaçı Solis'te kaybolmuş ve savaşın sonunda Atlantia'ya dönemediği için öldüğü varsayılmış olabilir. İçlerinden biri ya da iki tanesinin çocuğu yıllar ve yıllar sonra bir ölümlüyle tanışmış olabilir ve seni doğuran ilk nesli yaratmış olabilir..."

"Ya da ebeveynlerimden biri... Empat bir savaşçıydı." Hareket edemeyecek kadar şaşkına dönmüştüm. "Belli bir göz renkleri var mıydı? Çünkü benim gözlerimin rengi altın ya da ela değil."

"Hayır. Senin gözlerin, Atlantia baharının –çiğin öptüğü yaprakların– renginde."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Casteel boğazını temizleyerek bakışlarını kaçırdı. "Her neyse, savaşçı soyların belirgin bir ayırt edici özelliği yoktu."

O zaman annem *ya da* babam onlardan biri ya da onların çocuğu olabilirdi. "Kraliçe Ileana ya da Kral Jalara'nın onlara bu kadar yakın olmasına rağmen bunu bilmemeleri mümkün mü?"

"Mümkün. Ama empat bir savaşçı olsalardı Yükselmişlerin ne olduğunu bilirlerdi." Ağırlığını eline veren Casteel, göz göze gelebilmemiz için başını eğdi. "Yani onların birinci nesil olduklarını düşünüyorum. Ve senin gibi, Yükselmişlerden gelen duyguları neden hissedemediklerini anlamıyorum."

"Ama ben bunu bir silah olarak kullanamıyorum."

"Yetenekler zamanla değişir." Bakışları yüzümde gezindi."

"Nasıl öldüler?" diye sordum ve cevabı hemen buldum. "Yeteneklerini Yükselmişlere karşı kullanamıyorlardı, değil mi?"

"Ya duyguları hissedemedikleri ya da nasıl yapacaklarını bilmedikleri için. Yine de olağanüstü savaşçılardı. Bu, silahlar konusundaki doğal yeteneğini açıklar." Sesi yumuşadı. "Diğer soyların hepsinden daha yürekli ve daha cesurlardı."

Gözlerim tekrar solmuş mürekkebe kaydı. Empat savaşçılar. Daha savaş bile başlamadan bir orduyu alt edebilecek kadar güçlü bir soydan geliyor olabilir miydim? Tanrıların çocuklarının favorisi olan bir soydan? Bu soyun bir parçası olabilir miydim? Mantıklı geliyordu. Bulunan son bir yapboz parçası gibi hissettiriyordu. *Doğru* hissettiriyordu. Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı ve gülümsedim.

"Çok güzel" diye fısıldadı Casteel.

Şaşkınlıkla gözlerimi onunkilere çevirdim. Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde, gözlerimi kaçıramadım. Başı, dudakları benimkine o kadar yakındı ki başımı kaldırsam ve bir iki santim öne eğilsem dudaklarımız birbirine değecekti. Kalbim çarpmaya başladı. Bunu istiyor muydum? Bunu istemiyor muydum? Aramıza mesafe koymak için hareket etmedim. Gözlerim kapanmaya başladı...

Casteel geri çekildi ve başı kapıya döndü. Kapı çalınca masadan uzaklaştı. "Gel."

Naill eli kılıcında içeri girdi. "Gözcülerden biri batı yollarından gelen misafirlerimiz olduğunun sinyalini verdi."

"Kim?" diye sordu Casteel.

"Yükselmişler."

14. BÖLÜM

Casteel bana döndüğünde çoktan ayağa kalkmıştım. "Gitmeliyiz" diye kestirip attı.

Masanın etrafından dolaşmak için harekete geçtim ama sonra durdum. "Bekle." Arkamı dönerek kitabı kaptım ve bulduğum yere, diğer kitapların arkasına ittim.

Casteel sessizce beni takip etti ve kapının önüne geldiğimde elimi tuttu.

Kaybolduğumu nasıl öğrenmiş olabilirlerdi? Daha çok erkendi, özellikle de fırtına göz önüne alındığında. Sadece batıdaki yolları etkilemişti ama bizi yavaşlatacağını düşünmeleri gerekirdi.

"Avluya girdiler" dedi Naill, kütüphaneden ayrılırken.

"Akıllı olun" dedi Casteel. Ve Naill kısa bir baş selamıyla koşup gitti. "Gel" dedi bana.

Casteel, bizi tuzağa düşürmek için tasarlanmış bir labirente benzeyen loş, dolambaçlı koridorlarda beni sessizce yönlendirdi. Bir koluyla iterek açtığı eski bir ahşap kapıya ulaştık ve mutfağa girdik. Casteel'i görünce selam vererek yana çekilen, yanından geçtiğimiz insanların yüzleri bulanıktı.

"Yükselmişler burada" dedi ve birkaç iç çekiş sesi yankılandı. "Küçük çocukları aşağıya saklayın ve diğerlerini uyarın. Yükselmişleri kışkırtmayın."

Yaşlı bir adam öne çıkıp yumruğunu göğsüne vurdu. "Kan ve külden."

Casteel yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Biz yükseleceğiz."

Biz dışarıya açılan kapılara ulaşmadan önce insanlar kaçışmaya

başladı. Ahırların yakınındaydık, başımı kaldırıp akşama teslim olan gökyüzüne baktığımda hava soğuk ama durgundu. Ağaçların yoğun olduğu bölgeye ilerlerken, karla ağırlaşmış dalların altına varana kadar ikimiz de konuşmadık. Ancak o zaman hayatımın ne kadar değiştiğini fark ettim.

Yükselmişlerden kaçıyordum.

Onlara kaçmıyordum.

Casteel, karanlık ormanda yolunu bulurken elimi tutmaya devam etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum; nefesim yüzümün önünde sisli bulutlar oluşturuyordu.

"Sadece dışarıya, neler olduğunu tam olarak anlayana kadar." Aşağı sarkmış çıplak bir dalı tutup yolumuzdan çekti.

Ağaçların arasında yürürken ona yakın durdum. Kalenin etrafında dolaşarak ormanın derinliklerine ilerlediğimizi ve sonra tekrar yaklaşmaya başladığımızı fark ettim. Soğuk içime işlemeye başlamadan önce belki sadece yarım saat geçmişti. Boştaki elimi tuniğimin kolunun içine sokmak için kıvırırken titredim.

"Üzgünüm" dedi Casteel sertçe. "Keşke bir pelerin ya da en azından eldivenlerini alacak vaktimiz olsaydı."

"Sorun değil."

Dönüp bana baktı ama yüzündeki ifadeden bir şey çıkaramadım. Kaleye biraz daha yaklaşarak yürümeye devam ettik.

Casteel beni durdurdu. "Bekle."

Ses tonu, içime bir uyarı dalgası gönderdi. "Ne?"

Çenesiyle ileriyi işaret etti. "Bir şeyler oluyor."

"Ne?" diye tekrarladım ve ağaçların arkasını görmeye çalışarak bakışlarını takip ettim. "Benim süper özel Atlantisli gözlerim yok."

"Ve eminim ki bu seni öfkeli bir kıskançlıkla dolduruyordur."

Öyleydi.

"Sessiz olmalıyız."

Onun sözünü dinledim ki bunun Casteel'i fazlasıyla şaşırttığından emindim. Ormanın kenarına doğru sessizce ilerledik ve ağaçlar seyreldikçe, avlunun daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir şekilde aydınlatıldığını gördüm.

Ve boş değildi. En ufak bir şeyde değil.

Casteel bir kez daha durdu ve bu sefer beni de yanında dizlerimin üstüne çekti. Soğuk kar, pantolonumun kumaşından içeri sızdı. Bakışlarım at sırtındaki adamların üzerinde gezinirken içimi bir huzursuzluk kapladı. Düzinelerce insan vardı ve bunların en az yarısı, yanan meşalelerin ışığı altında neredeyse siyah görünen penceresiz bir at arabasının etrafına dizilmişti. Ne arabanın siyah olmadığını bilmek için özel Atlantisli gözlerine ne de yan tarafındaki kabartmalı amblemi tanımak için daha iyi bir ışığa ihtiyacım vardı. Zırhlı omuzların üzerine örtülmüş pelerinler beyaz değildi, siyahtı.

Ve araba kan kırmızısıydı.

Amblem, tam ortasından ok geçen bir daireydi. Kraliyet Arması.

Bu adamlar, Kraliyet Muhafızları değildi, *asıl* muhafızlardı. Kraliyet Şövalyeleri idi.

"Şövalyeleri getirmişler" diye fısıldadım, çünkü şu anda tanık olduklarıma inanmak için bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Başkentin dışında hiç şövalye görmemiştim.

"Evet, şövalyeleri getirmişler" diye yanıtladı Prens, elimi bırakırken sesi sakin ama bir jilet kadar keskindi. "Peki, sen ne yapacaksın, Prenses?"

Kalenin kapılarının açılmasını izlerken bakışlarının yoğunluğunu üzerime hissedebiliyordum. Elleri geniş kılıçlarının kabzalarında duran iki şövalye, kale sakinlerini soğuğa çıkardılar. Şövalyeler herkesi sıraya dizerken, şaşkınlık ve kafa karışıklığı ile doldum. Meşalelerden birine yakın oldukları için Elijah ve Magda'yı hemen tanıdım. Bir kez olsun, adam kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada dururken sessizdi. Kieran'ı görmedim, Naill ve Delano'yu da öyle ama kalenin dışında en az iki düzine insan vardı ve... Ah, tanrılar, aralarında çocuklar vardı ve hafif bir kar sağanağı havada süzülmeye devam ederken pelerinleri olmadan titriyorlardı. Ya Alastir ve adamları tam da bunun ortasında geri dönerlerse? Görülmeden önce onları görmeleri gerekirdi.

"Onlara gidecek misin? Bağırıp varlığına dair onları uyaracak mısın?" diye sordu Casteel sessizce.

"Bunu neden yapayım ki?" Başım hızla ona döndü. "Teklifini kabul ettim. Alastir'in yardımını geri çevirdim."

"Ama bu, Yükselmişler buraya gelmeden önceydi. Şu anda tam karşında duruyorlar."

"Evet, önceydi" dedim ona, hayal kırıklığım beni gerçeği söylemeye zorlarken. "Ama bu, kararımı değiştirmiyor. Abime senin aracılığınla ulaşma şansım, onlarla olandan çok daha yüksek."

Yüzünde bazı duygular titreşti. "Bunu kendi başına yapmaya çalışacak olduğuna hâlâ inanamıyorum. Tek başına onun yanına bile yaklaşamazdın, Poppy." Gözleri kısılırken başı yana eğildi. "Tabii bunu kendi başına yapmayı planlamıyorsan o ayrı. Yüce Tanrılar, Yükselmişlerin seni bulmasına izin mi verecektin? Kaçmaya çalışırken karşılaştığın ilk insana söylemeyi planladığın şey bu muydu? Bakire olduğun mu? Seni doğrudan başkente götüreceklerini mi sandın? Abine? Eğer öyleyse, düşündüğümden çok daha pervasızsın."

Aldığım nefes beni şiddetli bir patlamayla terk etti. "Olmam gereken yere vardığımda onlardan kaçmanın senden kaçmaktan çok daha kolay olacağını düşündüm."

Bana ikinci bir kafa çıkarmışım gibi baktı. "Olman gereken yere vardığında, Poppy, olmanı *istedikleri* yerde olacaktın, yalnız ve korunmasız."

"Sanki durum seninle çok farklı." Bakışlarımı kaleye çevirirken dudaklarım inceldi. Şövalyelerden biri atından indi.

"Benim yanımdayken korunuyorsun ve asla yalnız olmayacaksın" diye karşılık verdi.

Göğsümde, umutsuzca görmezden geldiğim bir sıkışma oldu.

"Ve bu arada merak ediyorsan söyleyeyim, bu planın da ormandaki küçük gezintin kadar kötü sonuçlanırdı" diye hırladı.

"Sence bu, hiç de önemli olmayan bir şeyi yeniden gündeme getirmek için iyi bir zaman mı?" diye sordum.

"Bence önemli."

"Peki, o zaman yanılıyorsun."

"Ben nadiren yanılırım."

"Ah, tanrılar aşkına, sanırım burada seninle bir saniye daha durmaktansa onlarla şansımı denemeyi tercih ederim."

"Eh, şanslı günündesin. Tam karşındalar. Onlara git. Onlara kim olduğunu söyle."

"Sanki bunu yapmama izin verecekmişsin gibi" diye tükürdüm, tekrar ona dönerek.

"Sanki neye izin verip vermeyeceğime dair bir fikrin varmış gibi." Gözleri, öfkesiyle neredeyse parlıyordu. "Ama haklısın. *Buna* izin vermem, çünkü adını aşağıdaki duvarlara kazımayı reddediyorum."

Kocaman açılmış gözlerim onunkilerle buluşurken titredim. Casteel kaleye bakarak küfretti.

Atından inen şövalye konuşmaya başladı, belli ki sessizlik yemini edenlerden biri değildi. "Bu kalede yaşayan herkes bu kadar mı?"

"Herkes ve daha fazlası" diye yanıtladı Elijah. "Akşam yemeğinden yeni kalktık ve arayı kapatmak için birlikte vakit geçiriyorduk."

"İlginç" diye yanıtladı şövalye, onun önünde durarak. "Herkes burada ama New Haven'ı yöneten Lord o kalenin içinde hiçbir yerde yok, öyle mi?"

Onlar... Benim için gelmemişler miydi? Lord Halverston'u kontrol etmek için mi gelmişlerdi? Bakışlarım arabaya kaydı. Ama o zaman neden bir Yükselmiş buraya kadar gelecekti ki? Hem de şövalyelerle birlikte?

"Daha önce de söylediğim gibi, Lord Halverston birkaç adamıyla birlikte avlanıyor" diye yanıtladı Elijah ve bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Bir Yükselmiş olan Lord Halverston, bir zamanlar burada yaşayan tüm Yükselmişler gibi ölmüştü. "Birkaç gece önce kaleden ayrıldı ve kısa bir süre sonra geri dönecek. Bir av kulübesi var..."

"Av kulübesini kontrol ettik" diyerek sözünü kesti şövalye. "Orada değildi. Uzun zamandır kimse oraya gitmiş gibi görünmüyordu."

"Eğer orada değilse, avlanıyordur ve başka bir yerde kamp kurmaya karar vermiştir." Elijah cevap verirken durup düşünmedi bile. "Oraya gideceği için çok heyecanlıydı. Birkaç gece boyunca konuştuğu tek şey buydu. Avın heyecanını özlediğini söylüyordu."

Elijah son derece ikna edici bir yalancıydı.

Ama yeterince inandırıcı değildi.

"Öyle mi?" Şövalyenin sesi şüphe doluydu.

"Öyle" diye karşılık verdi Elijah. "Gerçekten dürüst olmam gerekirse, yalan söylediğimin ima edilmesi hiç hoşuma gitmiyor."

Eh, mütemadiyen yalan söylüyordu.

"Ayrıca süslü siyah zırhlarınız ve daha süslü siyah pelerinlerinizle gecenin bu saatinde çıkıp gelmeniz de hiç hoşuma gitmiyor" diye devam etti Elijah. "Herkesi bu soğukta dışarı sürüklemeniz, özellikle de çocukları, sanki size yardımcı olabileceklermiş gibi."

"Dikkatli ol, Elijah" diye mırıldandı Casteel.

Arabanın kapısı hiç ses çıkarmadan açıldı ve içinden, pürüzsüz ve neredeyse cana yakın bir ses duyuldu. "Doğru motivasyon sağlanırsa, New Haven'daki herkes yardımcı olabilir."

Magda elini Elijah'nın koluna koydu ve büyük ihtimalle adamın ağzından çıkmak üzere olan her şeyi durdurdu.

"Sonuçta, Solis Krallığı'nın bir vatandaşı olarak Kralına ve Kraliçesine sadıksa pek de motivasyona ihtiyacı yoktur." Yükselmiş, görüş alanıma girdi. Hilal şeklindeki yüzü ve kuzgun siyahı uzun saçları tanıyordum.

"Lord Chaney" diye fısıldadım, ellerimi bir ağacın kabuğuna bastırarak. Yükselmiş ne pelerin ne de eldiven takmıştı, koyu renk pantolonunun üzerine sadece ağır bir tunik giymişti. "Masadonya'dan. Neden burada Halverston'u arıyor olsun ki?"

Bu hiç mantıklı değildi, tabii... New Haven Lordu için geldikleri konusunda yanılmadığım sürece.

Casteel cevap vermedi ve ona baktıkça içimdeki huzursuzluk arttı. Başını eğerek karşıya bakarken çenesi sertleşmişti. Eli, kısa kılıcının kabzasının etrafına kıvrıldı.

"Lord Halverston'un yokluğunu endişe verici buluyorum ve uygun bir şekilde ele almamız gereken bir şey olarak görüyorum" dedi Chaney, bakışlarımı tekrar kendi üzerine çekerek. "Ama tüm bu yolu, önce ele alınması gereken çok daha önemli bir iş için geldim. Daha önce tanışmadığımızı biliyorum, bu yüzden şövalyelerin aksine, işe yaramaz insanları eğlendirme konusunda hiç sabırlı olmadığımı size bildirmenin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Şövalyelerinizin de o kadar sabırlı olduğunu sanmıyorum" diye yanıtladı Elijah.

Chaney kıkırdadı; ses, yerdeki karı havaya savuran rüzgâr kadar soğuktu. Lord Chaney hakkında, onu Konsey toplantılarında görmek dışında pek bir şey bilmiyordum. Bazen Teerman Kalesi'nde gizlice dolaşırken, onu Dük veya Düşes ile konuşurken duyardım. Tüm Yükselmişler içimi ürpertirdi ama Chaney yeterince hoş görünüyordu. Yollarımız her kesiştiğinde beni başıyla kibarca selamlardı, yüzüme asla çok uzun süre bakmazdı ve bildiğim kadarıyla personele karşı nazikti.

"Peki, öyleyse, onlardan çok daha az sabırlı olduğumu lütfen unutmayın." Yükselmiş, çocuklardan birinin önünde durdu. New Haven'a ilk geldiğimizde evden eve koşarken gördüğüm çocuktu. Casteel hakkındaki gerçeği öğrendiğim gece ahırın dışındaydı. "Birkaç gün önce bazı ziyaretçilerin geldiği söylendi."

Sırtım kaskatı kesildi. Benim için burada olmalıydılar ama burada olduğumuzu nasıl bu kadar çabuk keşfetmişlerdi?

"Yanlış duymuşsunuz, Lordum" diye cevap verdi Elijah. "Hiç ziyaretçi gelmedi. Sadece kaleye geri dönenler oldu."

Ellerini arkasında kenetleyen Lord, Elijah'nın yanından geçti. Ve kolunu zar zor ayakta duruyormuş gibi görünen bir başkasının etrafına dolamış olan yaşlı bir adamın önünde durdu. "Krallık adına buradayım." Omzunun üzerinden Elijah'ya baktı. "Bu yüzden bana yalan söylemeyeceğinizi umuyorum. Bunu yapmak, Kral ve Kraliçe'ye yalan söylemekle eşdeğerdir ve vatana ihanet demektir. Onlar her ne kadar bizim hayırsever velinimetlerimiz olsalar da hâlâ bizim hükümdarımızdır. Anlaşıldı mı?"

"Hem de çok net" diye yanıtladı Elijah sabırla.

"İyi." Chaney, ellerini çözerek Elijah'nın durduğu yere geri döndü. "Yakın bir zamanda buraya bir grubun geldiğinin farkındayım. Ben onlara ziyaretçi demiş olabilirim. Sen de onlara "kaleye geri dönenler" demiş olabilirsin. Aynı şey. Bu yüzden bunu görmezden geleceğim. Onlarla birlikte seyahat eden genç bir kadın vardı. O nerede?"

Gitgide yükselen bir dehşet dışında hiçbir şey hissetmeyerek derin bir soluk verdim.

Konuşan Magda'ydı. "Son zamanlarda gelen bir kadın olmadı, Lordum."

Yüzündeki ifadeyi okuyamayacağım kadar uzakta olan Chaney ona bakarken, parmaklarım ağaç kabuğuna battı. Ne olacağını bilmeme rağmen, duyularımı açtım ve Lord ile aramda soyut bir bağ oluşturarak ileri uzandım.

Hiçbir şey hissetmedim. Engin. Sonsuz. Boşluk. Benden çok daha güçlü olan empat savaşçılar için de durum aynı mıydı? Yükselmişlerin hiç ölümlü duyguları yok muydu? Duyularımı Elijah'ya çevirirken, tüylerim diken diken oldu. Onunla bağlantı kurduğum an, öfkenin sıcak, asidik alevini ve çelik gibi kararlılığın demir tadını hissettim. Korkmuyordu. Hem de hiç. Yeteneğimi geri çektim.

Chaney parmaklarını şaklattı ve şövalyelerden biri öne çıkarak arabanın kapısını açtı. Omuzları çökmüş ve başı öne eğilmiş belli belirsiz bir şekil arabadan inerken, kaşlarımı çatarak öne eğildim.

"Yüce tanrılar" diye fısıldadım, ağaçtan öyle hızlı uzaklaştım ki dengemi kaybettim.

Casteel, yere devrilmeden önce beni yakaladı. "Sakin ol" diye mırıldandı.

"Bayan Tulis" dedim ona, şaşkınlıkla.

"Yeraltına inmelisin." Beni döndürmeye başladı.

Yerimden kımıldamadım. "Hayır."

"Bunu görmene gerek yok" diye karşı çıktı.

Ama görmek zorundaydım.

Bunu görmek zorundaydım.

Casteel küfretti ama beni gitmeye zorlamadı.

Üzerinde eskimiş, yıpranmış bir kıyafetten başka bir şey olmayan kadın, arabadan birkaç metre ötede durdu. O kadar çok titriyordu ki nasıl ayakta kaldığını merak ettim. Rüzgâr, saçındaki topuzu çekiştirerek daha önceden düşmüş olan telleri havaya savurdu. Kollarını –*boş* kollarını– kendi etrafına dolamıştı.

"Oğlu nerede?" diye sordum. Ona baktığımda, Casteel başını iki yana salladı.

"Söylesenize, Bayan Tulis" dedi Chaney, bir kez daha durarak. "Birkaç gün önce buraya kim geldi?"

"Ge-gelen Bakire'ydi" diye kekeledi ve kalbim durdu. "Se-Seçilmiş Olan. Masadonya'dan diğerleriyle birlikte geldi." Elijah'ya doğru çekingen bir adım attı. "Üzgünüm. O..."

"Bu kadarı yeter, Bayan Tulis." Chaney'nin söylemesi gereken tek şey buydu. Kadın hemen sessizleşti ve bir kez daha kendi içine kapandı. "Bakire'nin kim olduğunu eminim hepiniz biliyorsunuzdur. Başkente götürülüyordu. Ve New Haven'ın rota üzerinde olmadığını da eminim biliyorsunuzdur. Burada durmak planın bir parçası değildi."

"Burada Bakire falan yok. Kelimenin hiçbir anlamıyla" dedi Elijah ve sıraya dizilmiş olanlardan birkaçı kıkırdadı.

"O ağzı" diye mırıldandı Casteel, "bir gün onun ölümü olacak."

Chaney'nin derin bir nefes aldığını gördüğümde, o bir günün çok geçmeden geleceğinden korktum. "Yani onun bir yalancı olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

"Tek söylediğim, bu kalede Bakire olmadığı" diye yanıtladı Elijah ki teknik olarak yalan değildi.

"Pekâlâ." Chaney başını salladı ve sonra tüm Yükselmişlerin yapabileceği kadar hızla hareket etti, neredeyse bir Atlantisli kadar hızlıydı. Bir an, Bayan Tulis'in birkaç metre ötesinde duruyordu. Bir sonraki an, onun arkasındaydı ve parmakları kadının rüzgârda dalgalanan saçlarının arasına girmişti. Bayan Tulis'in başını çevirirken korkunç bir çatırtı duyuldu.

Öne doğru sendelerken, boğazımda yükselen çığlığı bastırmak için ellerimi ağzımın üzerine kapattım. Elijah, Lord'a doğru bir hamle yaptı, ancak birkaç şövalye kılıçlarını çekince hemen durdu.

İri iri açılmış şaşkın gözlerle, Lord Chaney'nin ellerini kaldırmasını izledim. Bayan Tulis, kemiksiz bir yığın halinde ayaklarının dibine düştü. Tüm o isimlerin yazdığı yeraltı odasını gördükten sonra bile... Gördüklerime kendimi hazırlayamazdım. Boynunu kırmıştı. Öylece. Onu, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, hayatının hiçbir değeri yokmuş gibi öldürmüştü. Yavaşça ellerimi indirdim.

"Neden?" dedi Magda, ellerini yuvarlak karnına bastırarak. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Lord Chaney, Bayan Tulis'in bedeninin üzerinden geçti, hiçbir anlamı yokmuş gibi, tamamen unutulabilirmiş gibi. "Yalan söylediği için neden cezasız kalsın ki?"

Yüce, tanrılar. İçimi bir titreme aldı. Yalan söylememişti. Magda bunu biliyordu. Hepsi bunu biliyordu.

"Tabii yalan söyleyen siz değilseniz" dedi. "Ve bunu düşünmemin tek nedeni, birçoğunuzun –ya da hepinizin– Alçalmış olmanız. Yalan söylemekle suçladığınız kişi gibi. Ne de olsa bir zamanlar Masadonya'da yaşıyordu, ancak Ayin'den kısa bir süre önce ve Ayin ile ilgili talepleri reddedildikten sonra kocası ve oğluyla birlikte ortadan kayboldu. Ölümü hızlı ve adildi."

Ölümü adil miydi? Duyduklarıma inanamıyordum. New Haven'da olan Bayan Tulis'e nasıl ulaşmıştı? Ve Tobias neredeydi?

"Asıl konumuza geri dönelim. Bakire, krallık için çok önemli. Her birinizden daha değerli" diye seslendi Chaney, karşısında sıraya dizilmiş insanlara. "O nerede?"

Kimse konuşmadı.

Chaney, konuşan tek şövalyeye baktı. Şövalye tek kelime etmeden öne atıldı ve kılıcını sırada duran bir adamın karnına sapladı.

Casteel ayağa fırlayıp sessizce hırlarken, dehşet beni ele geçirdi. Casteel'in etrafındaki hava öfkeyle titreşti ve adamın ıstırabı avluda dalgalanırken duyularım kabardı. Onunla bağlantı kurmaya yönelik ezici dürtüyle savaşırken boğazım düğümlendi. Buna izin veremezdim. Çok fazla olurdu.

Adam sendeledi ama çığlık atmadı. Acıdan bağırmamıştı bile. Yeteneğimin ona... Casteel'e... Diğerlerine bağlanmaya çalıştığı tüm ipleri koparan dev bir makas hayal ettim. Öfke havayı kapladı, kardan çok daha ağır yağıyordu. Yeteneğimi kapatma çabasıyla titredim. Adamın acısını hafifletme ihtiyacı ve diğerlerinin korku ve öfkesi beni alt etmeden önce hepsini kilitlemeye çalıştım.

İşleri daha da kötüleştirmeden önce.

Adam başını kaldırıp şövalyenin yüzüne tükürürken, sıraya dizilmiş olan insanların tek kası bile seğirmedi.

Şövalye, kılıcı çekip çıkarmadan önce bıçağı yan çevirdi. Adam tek dizinin üzerine çökerken, karnından kıpkırmızı kan akmaya başladı.

"Siktir git" dedi adam sıkılı dişlerinin arasından.

Kılıcın ikinci darbesi, adamın başını omuzlarından ayıran kuvvetli bir hareketti. Herkesin nefesi kesildi. En azından ben öyle olduğunu düşündüm ama kan kulaklarımda şiddetle uğulduyordu. Tepki gösteren ben olabilirdim.

Casteel bir kez daha ayağa kalktı, elleri iki yanında açılıp kapanıyordu. Çenesinde bir kas seğirdi ve sonra tekrar yanıma diz çökmeden önce boynunu sağa sola çevirdi.

Şövalye boştaki elinin tersiyle yanağındaki tükürüğü silerken, midem ağzıma geldi.

"Onu öldüreceğim" diye yemin etti Casteel usulca, sesi soluduğumuz havadan bile daha soğuktu. "Onu yavaş yavaş öldüreceğim."

Diğer şövalyelerden biri öne çıktı ve New Haven'a ilk geldiğimizde evden eve koşan çocuğu yakaladı. Kılıcının ucunu çocuğun çenesinin altına bastırdı.

Kalbim durdu.

"İşte gerçek halleri bu." Casteel parmaklarıyla çenemi tutarak bakışlarımı kendisine çekti. "Bir zamanlar manipüle etmenin, kaçmanın daha kolay olacağına inandığın şey bu."

Titredim.

Casteel'in bakışları benimkileri aradı. "Biliyorum. *Anlıyorum.* Yükselmişler hakkında sana anlattığım onca şeyden ve sana gösterdiklerimden sonra bile, bunu görmek şok edici." Sesi yumuşayarak buzun bir kısmını eritti. "Görmek her zaman daha farklıdır."

Öyleydi.

Chaney sıraya geri dönmüştü. "Eğer Bakire'yi bir yere sakladıysanız, bana nerede olduğunu söylemeniz yeterli. Eğer diğerleri Bakire ile buradan ayrıldıysa, bana sadece nereye gittiklerini söylemeniz yeterli. Bana onun nerede olduğunu söyleyin. Bu kadar basit. Bana, hayatlarınıza değer verdiğinizi kanıtlayın."

"Peki, ya sonra? Burayı terk edecek misiniz? Sanki size söyledikten sonra yaşamamıza izin verecekmişsiniz gibi" diye hırladı Elijah. "Aptalca davrandığım zamanlar olabilir ama o kadar aptal değilim."

Chaney kıkırdadı. "Bunun tartışılabilir olduğuna inanıyorum."

"Belki" diye yanıtladı Elijah ve sesindeki sırıtışı neredeyse duyabiliyordum. "Ama bir çocuğun arkasına saklanan ben değilim."

Ensemdeki tüyler ürperirken, Yükselmiş donup kaldı. "Benim bir korkak olduğumu mu söylüyorsun?"

"Bunu sen söyledin." Elijah kollarını açtı. "Ben değil."

Casteel bir eliyle botuna uzanırken, diğer eliyle bakışlarımı tekrar kendisine çevirdi. "Keşke bunların hiçbirini görmek zorunda kalmasaydın."

Bana cevap verme fırsatı vermedi. O kadar hızlı ayağa kalktı ki göz açıp kapayıncaya kadar ağaçların kenarına yaklaşmıştı bile.

Yanımda diz çöktüğü alanın tamamen boş olmadığını fark etmem biraz zaman aldı.

Sararmış yapraklardan ve kardan oluşan bir yastığın üzerinde, fildişi renginde pürüzsüz bir sapı ve kan renginde bıçağı olan bir hançer duruyordu. Kurt kemiğinden yapılmış bir hançer, *benim* hançerim.

Yavaşça, titreyen elimle hançeri aldım, ağırlığı tanıdık ve hoştu. Casteel'in ağaçların arasında bir gölge gibi hareket ettiği yere baktım. Hançer ne zamandır yanındaydı ve neden şimdi bana geri vermişti? Çünkü kan taşı bir Yükselmişi öldürebilirdi.

Yükselmişlerin bana ulaşması ihtimaline karşı kullanabileceğim bir silah bırakmıştı.

"Bakire'yi mi arıyorsun?" diye seslendi Casteel ve Lord hızla arkasını döndü. Şövalyelerin birçoğu onun etrafını sardı.

Chaney başını sallayarak Casteel'e açıklığa gelmesi için işaret etti. "Sen de kimsin?"

"Ben kim miyim?" Casteel bunların hepsi onun için bir şakaymış gibi kıkırdadı. "Kim olduğumu sanıyorsun?"

Yavaşça ayağa kalkarak kendimi bir ağacın gövdesine yasladım. Ahırların olduğu bölgede açık kahverengi bir kürk görünce durdum. *Kieran*. Binanın yan tarafında sinsi sinsi ilerleyerek gölgelerin arasında kayboldu.

"Bilmiyorum" diye yanıtladı Chaney. "Ama soruma cevap verebilecek biri olduğunu umuyorum. Böyle genç bir hayatın kısa sürmesini görmekten nefret ederim."

Bakışlarım şövalyeye çevrilirken, hançerimin kemik sapını sıkıca kavrayarak bir kez daha öne ilerledim. Kimse beni görmeden arkasına geçebilir miydim? Lord Chaney başka bir hayatı sonlandırmak için emir vermeden önce? Tek yapması gereken başını sallamaktı ve sonra o çocuğun hayatı sona erecekti.

Kurumuş yaprakların yumuşak çıtırtısı başımı hızla sağa çevirmeme neden oldu. Neredeyse karların arasına karışan büyük, beyaz bir kurt, az önce arkasına saklandığım ağaca sürtünerek yaklaştı.

Aniden bir anım su yüzüne çıktı, Jericho'nun liderliğindeki saldırının ardından kanlar içinde hücrede yattığım zamana ait bir anı. Beyaz kürklü bir kurt burnuyla yanağımı dürtmüş ve sonra ulumaya başlamıştı. Onun Kieran olduğunu düşünmüştüm ama aslında bu kurttu.

Delano'ydu.

Bana baktı, açık mavi gözleri beyaz tüylerinin arasında parlıyordu. Durduğum yere gelirken yumuşak bir hırıltı sesi çıkardı. Başını kalçama uzattı ve aşağıya uzanıp kulağını kaşımak için tuhaf bir dürtü hissettim. Ama buna direndim. Uygun görünmüyordu.

Kolları iki yanında duran Casteel avlunun ortasına ilerledi. "Soruna cevap verebilirim. Bakire burada."

Bu aniden durmama neden oldu.

"Öyle mi?" Lord Chaney gözlerini etrafta, sıraya dizilmiş olanların üzerinde gezdirirken el şaklattı. "Bak işte, o kadar da zor değilmiş, değil mi? Bir soru sordum ve cevabımı aldım."

"Bakire'nin burada olduğunu nerden bildiğini sormalısın" dedi Elijah kıkırdayarak ve Magda'nın bir adım geri gittiğini gördüm.

Lord Chaney, Casteel'e bakarken, Delano'nun hemen peşimden geldiğinin farkında olarak öne ilerledim. Ağaçların sonuna ulaştım ve Chaney sessizce, "Kim olduğunu söylemedin. Buna cevap verecek misin?" diye sorduğunda durdum.

"İlk krallıktan doğdum." Casteel'in sesi, rüzgar ve kar gibi etrafa yayılarak şövalyeleri teker teker okşadı ve hepsinin ona bakmak için dönmesine neden oldu. "Kan ve külden yaratıldım. Benim olanı geri almak için doğdum. Ben, senin Karanlık Olan dediğin

kişiyim" dedi ve tüylerim ürperdi. "Evet, Bakire benim elimde ve onu geri vermeyeceğim."

Lord Chaney *değişti.*

Kibarlık maskesi düştü. Yüzü buruştu, çenesi kocaman açılırken elmacık kemikleri keskinleşti. O gözler kömür gibi yanıyordu, tıpkı Craven'inki gibi. Tökezleyerek geri çekildim ve Delano'ya çarptım...

Gerçeği bir kez daha görmüştüm.

Yükselmiş, büyük bir yılan gibi tıslayarak sivri dişlerini gösterdi ve yere çömeldi.

"Benimkiler seninkilerden daha büyük" diye karşılık verdi Casteel, yavaşça ileri süzülürken.

Sonra şövalyeler *değişti*, en az yarısının dudakları geriye çekilip uzun köpek dişlerini ortaya çıkardı. Tüm dünya durmuş gibi görünse de, yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Kraliyet Ordusu arasında Yükselmişler vardı. Bu... Bu duyulmamış bir şeydi. Sadece asiller Yükselirdi. Bize söylenen buydu...

Ve bu da başka bir yalandı, şimdi burada duran herkese ifşa olan başka bir gerçekti. Hemen başka bir gerçeği daha anladım. Yükselmişler, bu akşam kimsenin bu avludan canlı çıkmasına izin vermeyecekti.

15. BÖLÜM

Tam bir... Tam bir kaostu.

Şövalyelerin yarısı Casteel'e saldırdı ve diğerleri de sıradakilere döndü...

Elijah, kılıcını kaldıran bir şövalyenin kolunu yakaladı ve kapalı yumruğunu adamın koluna geçirdi. Kemik çatırtısı sonrasında acı bir çığlık yankılanırken, Elijah kılıcı yakalayıp şövalyeye savurdu. Kılıç kan taşıydı ve amaçlananı gerçekleştirdi, siyah zırhı delip geçerek şövalyenin göğsüne gömüldü. Elijah kılıcı gömüldüğü yerden çıkarıp başka bir kılıcı savurmak için dönerken, şövalyenin bir Craven gibi düşmesini bekledim. Acı dolu çığlıklar ve korkunç bir tıslama duyuldu ama gözlerimi şövalyeden ayıramıyordum.

Bir Craven gibi öylece düşmedi. Yanaklarında beliren ince çatlaklar, yüzüne ve boynuna yayılarak giysi ve zırhın altında kaybolan büyük bir ağ oluşturdu. Derisi... *Çatladı.*

Derisi soyularak pul pul döküldü ve rüzgâra kapılıp savrulan bir toza dönüştü. Sadece saniyeler içinde, şövalyeden geriye bir zamanlar giydiği kıyafet ve zırhtan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Craven'lar böyle ölmezdi. Bedenleri bütün olarak kalırdı. Dük de bu şekilde ölmemişti ama o, Kan Ormanı'ndaki bir ağaçtan yapılmış bir bastonla öldürülmüştü. Lord Mazeen'i öldürdüğümde de böyle bir şey olmamıştı ama kullandığım bıçak çelikten yapılmıştı. Kan taşı değildi.

Bakışlarım, kurt kemiğinden yapılmış hançerime döndü. Kan taşının bir Yükselmişe yaptığı şey bu muydu?

Birkaç değerli saniye boyunca, olduğum yerde donup kaldım,

bakışlarım avluda, birbirine çarpan bedenlerin ve kılıçların üzerinde, karlara sıçrayan kanın üzerinde gezindi.

Şövalyeler... Alçalmışlar ile sadece savaşmıyorlardı. Onlara *saldırıyorlardı*. Birçoğunun kılıçları hâlâ kınlarındaydı. Silahları, sivri dişleri ve güçleriydi. Çarpılmış yüzleri ve ay ışığı altında parlayan sivri dişleri ile, kale halkı arasındaki ölümlüleri neredeyse anında alt ettiler. Bazılarının üzerine atlayıp tıpkı bir Craven'ın yapacağı gibi onları yere serdiler. Orada dururken, dizlerimin garip bir şekilde güçsüzleştiğini hissettim.

Kana susamışlık.

Craven gibi çığlık atmıyor ya da çürümüş ve yarı ölü görünmüyor olabilirlerdi ama gördüğüm şey açıkça kana susamışlıktı.

Yeraltındaki odayı gördüğümde, Casteel'in iddia ettiklerine dair şüphelerim neredeyse kaybolmuştu. Ama şimdi, hiç kalmamıştı. Yükselmişlerin gerçek hali buydu ve bundan daha korkunç bir şey görmemiştim.

Naill bir anda ortaya çıktı. Nereden geldiğinden emin değildim. Bir şövalyeyi ensesinden yakalayıp bir adamın üzerinden aldı. Şövalyenin sırtına kısa bir kılıç sapladı ama adam için artık çok geç görünüyordu. Boğazı paramparça olmuş bir halde yere yığıldı.

Delano aniden yanımdan koşarak geçti ve beni sersemliğimden kurtardı. Güçlü bir hamleyle, dişlerini bir kadının boynuna geçirmiş olan bir şövalyeyi yere indirdi. Kadın birkaç adım sendeleyerek elini yaraya bastırdı.

Gözlerimi kırpıştırarak döndüm ve Casteel'in bir kılıcı bir şövalyenin göğsüne soktuğunu ve sonra kılıcı orada bırakarak döndüğünü gördüm. Başka bir şövalyenin kafasını tutup geri çekti. Yükselmişin kafası düştü ve Casteel...

Aralanmış dudaklarımdan titrek bir nefes çıktı.

Şövalyenin boğazını parçalamıştı. Adamı bir kenara attı ve diğerinin göğsündeki kılıcı alıp şövalyenin küle dönmesini izlerken ağzındaki kanı tükürdü.

Lord Chaney'i göremeyerek avluyu taradım ama bir şövalyenin –çocuğu tutanın– geri çekildiğini gördüm. Kılıcı çocuğun çenesinin altında tutarak onu bir kalkan olarak kullanıyordu.

Kurt hançerim elimde adeta titreşti ve *sonunda* hareket ediyordum. İçgüdülerim dehşeti bastırdı ve tekrar Sur'da olmak ya da kısa bir süre önce Craven ile yüzleştiğim zamana dönmek gibiydi. Ağaçların arasından fırlayıp arabaya koşarken, üzerime bir sükûnet yerleşti. Gözümün ucuyla, Kieran'ın, Elijah'nın sırtını kalenin taş duvarına dayamış bir şövalyenin üzerine atladığını gördüm. Şövalyeyi güçlü kurt çenesiyle yakalayıp yere fırlattı. Birdenbire ortaya çıkan Magda, kan taşı kılıçlarından birini şövalyenin göğsüne indirdi.

Arabanın arkasında ilerlerken yavaşladım ve tam kenarda durdum. Arkasından gizlice baktığımda, şövalyenin şimdi mücadele eden çocuğu ahıra sürüklediğini gördüm. Ay ışığında, çocuğun iri, paniklemiş gözleri bir an için benimkilerle buluştu.

"Karşı koymaya devam et" diye hırladı şövalye. "Bu gerçekten kanının pompalanmasını sağlıyor."

Çocuk artık bir kalkan değildi.

Yemekti.

Öfke *benim* kanımı hızlandırırken, arabanın arkasından çıkıp aradaki mesafeyi aştım ve ağır saplı hançeri döndürüp bıçak kısmından tuttum, tıpkı Vikter'ın bana öğrettiği gibi.

Şövalye aniden döndü ve çocuğu bir bez bebekten başka bir şey değilmiş gibi yanında sürükledi. Ay ışığında kırmızımsı siyah görünen bakışları, üzerimde –yüzümde– gezinirken kılıcını kaldırdı. *Yara izlerine* bakıyordu. İdrakle gözleri büyüdü. Kim olduğumu biliyordu. Kılıcını indirirken kolunu gevşetti.

Fırsatı gördüm.

Ve değerlendirdim.

Hançer parmaklarımın arasından uçarak havada döndü. Bıçak tam isabet ederek şövalyenin gözüne girdi ve beyninin derinliklerine saplandı. Adamın eli kasılarak açıldı ve derisinde küçük çatlaklar oluşurken yere düştü. Çatlaklar ince ama derindi ve şövalye parçalara ayrıldığında, neredeyse kendi içine çökmüş gibiydi.

"Lanet olsun" dedi küçük çocuk, gözleri kocaman açılmıştı. Arkasını döndü ve hançeri zırhın üzerinden almak yere için eğildi. Sonra onu bana verdi. "Onu hakladın! Onu tam gözünden vurdun! Bunu nasıl yaptın? Bana da gösterir misin?"

Çocuğun herhangi bir şekilde travma geçirmediğini görünce rahatladım ve dudaklarım seğirdi. "Belki..."

"Bir alana bir bedava kampanyası mı?" dedi arkamızdan gelen bir ses. "Mükemmel."

"Koş ve saklan" dedim çocuğa, onu iterek. Beni dinlediğini umarak, yeni gelen şövalyenin karşısına dikildim. Ağzının etrafı pıhtılaşmış kanla kaplanmıştı. Sessizlik yemininin, asıl hallerini saklamadıkları zaman geçerli olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Ya ona nasıl göründüğüme dair bir tarif verilmemişti ki bu pek olası görünmüyordu ya da kendini kana susamışlığa fazlasıyla kaptırmıştı. Bu daha muhtemel görünüyordu. Dişlerini göstererek eğilirken tısladı. Dişlerinin tıpkı Craven'larınkilere benzediğini şimdi görmüştüm. Sadece iki değil, dört sivri dişleri vardı. İkisi üstteydi ve ikisi de alttaydı. Kısa ve kolayca gizlenebilirdi, ancak daha az ölümcül değildi.

Şövalye bir baratın zarafetiyle üzerime saldırdı. Kan taşından yapılmış bir hançerle bile zırhı delmenin benim için zor olacağını bilerek kendimi hazırladım. Parmakları koluma değdiği an yana çekildim ve hançeri tüm gücümle göğsünün ortasına indirdim. Darbem dirençle karşılaştı, ancak şövalyenin kendi vücut ağırlığı ve hızı benim yararıma çalıştı. Bıçak önce zırhı ve ardından göğsü deldi.

Şövalyenin acı ve şaşkınlık dolu çığlığı aniden sona erdi. Hançeri çekip çıkardım ve derisindeki çatlaklar ortaya çıkmaya başlayınca geri çekildim. Parçalara ayrıldığında yakınlarında olmak istemiyordum. Onun küllerinin, *parçalarının* üzerime, saçlarıma ya da ağzıma –ya da ah, tanrılar, gözlerime– bulaşması düşüncesi kusmak istememe neden oldu.

"Bakire?"

Lord Chaney'nin sesiyle ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yüreğim ağzıma gelirken arkamı döndüm. Sivri dişleri gizlenmişti, sakin ifadesi hiç de huşu içindeki birine aitmiş gibi görünmüyordu. Göğsündeki bir yaradan kan akıyordu. Birisi onu bir kılıç ya da hançer ile haklamış gibiydi ama belli ki çok hızlı kaçmıştı. Kalbimin neredeyse durmasına neden olan, önünde tuttuğu şeydi.

Çocuktu.

Çocuk ya beni dinlememişti ya da yeterince hızlı davranamamıştı. Lord Chaney'nin bir eli çocuğun boğazına sarılmıştı. Yükselmişin tırnaklarının battığı yerden ince bir kan sızıyordu.

"Bana yara izlerinin olduğunu söylemişlerdi" dedi Lord. Gözleri elimdeki hançere kayarken kapkara bir ateş gibiydi. "Sadece bir ya da iki tane küçük sıyrığı kastettiklerini sanmıştım. Ama bu sensin."

"Benim." Çocuk titrerken olası senaryoları hızla gözden geçirdim. Neredeyse hepsi çocuğun ölümüyle sona eriyordu ve bunun yükünü ruhumda taşıyamazdım. Hâlihazırda çok fazla insan ölmüş ya da ciddi şekilde yaralanmıştı. Sırf Yükselmişler benim için geldi diye yeraltındaki duvarlara bir sürü isim kazınacaktı. Çocuğun hayatta kalması için sadece tek bir yol vardı. "Beni kurtarmak için geldiniz." Bu sözcükleri dilimde kül tadı bıraktı. "Tanrılara şükürler olsun."

Lord Chaney beni dikkatle izledi. "Kurtarılmaya ihtiyacın olduğundan emin misin? İki şövalyeyi öldürdün."

"Biri çocuğa zarar vermeye çalışıyordu, diğer şövalye... Beni korkuttu" dedim zorla. "Bana zarar vereceklerini sandım. Kraliyet Şövalyeleri arasında Yükselmişler olduğunu bilmiyordum."

Yüzünde keyifsiz bir gülümseme belirdi. "Artık korkmana gerek yok, Bakire" dedi. "Güvendesin. Kan taşını yere bırak."

Tüylerim hâlâ diken dikendi. Hançer, Yükselmişe karşı tek silahımdı. O olmadan, küçük et bıçağı işime yaramazdı. Tıpkı bir önceki gece kaçmayı başarmış olsaydım işe yaramayacağı gibi. Casteel bunun ne kadar kötü sonuçlanacağı konusunda ne yazık ki haklıydı, ancak şimdi kendini suçlama zamanı değildi. "Çocuğu inciti yorsunuz."

Avluda dövüş sesleri yankılanmaya devam ederken, Lord'un kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Kanaması var."

Gözlerini benden ayırmadı. Hançeri daha önceki gibi fırlatamayacağımı biliyordum. Gafil avlama fırsatını kaybetmiştim. "O bir Alçalmış, Bakire."

"O sadece bir çocuk..."

"Seni kaçırmaya çalışanların çocuğu. Onun güvenliği endişelerinin en küçüğü olmalı. Kan taşından yapılmış bir hançeri sadece elinde tutmakla kalmayıp aynı zamanda onu nasıl kullanacağını bilerek karşımda peçesiz bir şekilde durman çok daha fazla endişe verici."

Neredeyse gülecektim. Peçesiz yüzümün ve savaşma yeteneğimin bir çocuğun kaderinden daha önemli olduğuna inanmak tam da bir Yükselmişe göreydi. "Ama o sadece küçük bir çocuk ve sanırım ikinci bir oğul" diye yalan söyledim çabucak. "Onun kaderinde Yükselmek var ve eğer ona bir şey olursa tanrılar hiç memnun olmayacaktır, değil mi?"

"Ah, evet. Tanrıları kızdırmak istemem." Parmakları gevşedi ve çocuk hırıltılı bir nefes aldı. Lord ellerini çocuğun minik omuzlarına koydu. "Hançeri yere bırak. Artık ona ihtiyacın yok. Sonra gitmesine izin vereceğim. Seni buradan çok uzaklara, Kraliçene geri götüreceğim. Senin için çok endişelendi, Bakire."

Hançerle, bir şansım vardı. Lord Chaney hızlıydı ve bir şövalyeden daha zekiydi. Bana bir yaban domuzu gibi saldırmazdı. Akıllıca davranmalıydım. Ama kan taşı silahım olmadan? Hiç şansım yoktu. Lord beni öldürmezdi. Yükselmişlerin bana ihtiyacı vardı. Ama çocuk? Onu bir an bile tereddüt etmeden öldürürdü. Bakışlarım çocuğa kaydı. Ahırdaydı, diğerleri beni parçalar halinde Kraliçe'ye geri göndermek isterken, "Kan ve külden" diye bağırıyordu. Ama o sadece bir çocuktu.

Soluğumu yavaşça bırakarak elimi açtım. Hançer parmaklarımdan kayıp gitti. Sanki bir kapının kapanmasına benzeyen yumuşak bir tıkırtıyla yere çarptı. "Eve gitmeye hazırım." Sesimi sakinleştirdim. "Kraliçeme. Lütfen?"

Lord Chaney tekrar gülümsedi ve korku midemin düğümlenmesine neden oldu. Başını salladı ve kafamın arkasında şok edici bir acı patlamadan ve dünyam karanlığa gömülmeden önce aldığım tek uyarı buydu.

* * *

Sarsılarak uyanırken, kafamın ikiye bölünüyormuş gibi zonkladığını ve ağzımda kuru, pamuksu bir his olduğunu fark ettim. Sürekli sarsıntı beni gözlerimi açmaya zorladı. Her şey kıpkırmızı bir bulanıklıktan ibaretti.

Görüşüm netleşene kadar gözlerimi kırpıştırdım. Bir gaz lambası, kırmızı üzerine yumuşak bir ışık saçıyordu. Bir arabanın içindeydim, kırmızı kumaşla kaplı minderlerin üzerinde yatıyordum. Derin bir nefes aldım; aşırı ağır, tatlı parfüm kokusu yüzünden neredeyse öksürüyordum.

"Sonunda uyandın."

Midem kasıldı. Lord Chaney. Kafatasımın arkasına şiddetli bir acı saplanırken titreyerek doğruldum. Arkama uzanıp başıma temkinli bir şekilde dokunurken, Yükselmiş görüş alanıma girdi. Kafa derim hassastı ve küçük bir yumru vardı ama zonklamasına rağmen kan yoktu.

"Bana vurdunuz" dedim, sesim çatallanmıştı.

"Sana vurmadım" diye yanıtladı Lord Chaney. Kollarını koltuğun arkasına yaslayarak kendini beğenmiş bir şekilde yayılmıştı. "Sana vuran Sör Terrlynn idi. Tatsız ama gerekliydi."

"Neden?" Bakışlarımı hızlıca aracın içinde gezdirdim. Silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yoktu ve herhangi bir yerde gizlenmiş bir kan taşı veya Kan Ormanı kazıkları olduğundan şüpheliydim.

Ama benim... Bıçağım vardı. Yine de, bir Yükselmişe karşı et bıçağı ile ne yapacaktım ki?

"Acele etmemiz gerekiyordu ve senin bir şekilde... İstemeden de olsa bizi geciktirmenden korktum." Ağzının kenarlarında gergin çizgiler oluşurken kıpırdandı.

Elimi yanımdaki koltuğa indirirken bakışlarım aşağı kaydı. Göğsündeki yara, tuniğindeki yırtığın altından görülebiliyordu. Kırmızımsı-pembe derisi pürüzlüydü ve kesik derin görünüyordu. Yükselmişlerin de tıpkı Atlantisliler gibi hızla iyileştikleri biliniyordu.

"Ne zamandır bayginım?" diye sordum. Pencere olmadığı için gündüz mü, yoksa gece mi olduğunu anlayamıyordum.

"Yaklaşık bir saattir."

Kalbim tekledi. Bir saat mi? Yüce tanrılar, kaleden kaçtığına –Casteel'in ellerinden kurtulduğuna– bile inanamıyordum. Ama Prens, kaçırıldığımı fark etmiş olmalıydı.

Ya gördüğüm ve duyduğum onca şeyden sonra bile Yükselmişlerle kendi isteğimle gittiğimi düşündüyse? Yüreğim sıkıştı ama şimdi bunun için endişelenemezdim. Kapıya baktım. At arabasının tekerleklerinin sesi dışında, toynakların yere çarpışını duyabiliyordum. Yalnız değildik.

"Eğer kaçmayı planlıyorsan, böyle aptalca bir şey yapmamanı tavsiye ederim" dedi Lord Chaney. "Büyük bir hızla ilerliyoruz ve böyle bir düşüşten kurtulacağından şüpheliyim. Ama eğer kaçacak olursan, yalnız seyahat etmediğimizi bil. Birkaç şövalye ve muhafız gibi, Sör Terrlynn de hemen yanımızda at sürüyor."

Derin bir nefes alarak vampirin simsiyah gözlerine karşılık verdim ve mide bulantısının keskin yükselişini görmezden geldim. Tüylerim ürperdi. Kendimi hızla giden bir at arabasının kapısından atmayı düşünmemiş olsam da, kaçmayı kesinlikle planlıyordum. Kütüphanede ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Lord ve şövalyeler güneşten korunmak zorunda kalacakları için şafaktan birkaç saat uzakta olduğumuzu düşündüm. Bu benim kaçma şansım olabilirdi.

Peki ya sonra?

Hiçbir fikrim yoktu ama bunu o noktaya geldiğimde düşünmem gerekecekti. O zamana kadar, Lord'u istekli bir katılımcı olduğuma ikna edebilirsem harika olurdu.

"Neden kaçmak istediğimi düşünüyorsunuz?" diye sordum arkama yaslanarak, ayak bileklerimi birbirinin üzerine atarken ellerimi kucağımda birleştirdim. Tıpkı peçeyi taktığım zamanlardaki gibi oturdum. Bir maske takmak –boğucu ve zehirli bir kılığa bürünmek– gibiydi. "Kimsenin benim için gelmeyeceğinden korkuyordum. Beni bu kadar çabuk bulmanıza şaşırdım."

"Her yerde gözlerimiz var, Bakire" diye yanıtladı, yarasının üstündeki boşluğu ovuşturarak. "Alçalmışların sağlam bir şekilde yerleştiği yerlerde bile."

"Bayan Tulis'i böyle mi buldunuz? Sizinle birlikte olan kadını?" Bu arabada, muhtemelen tam da oturduğum yerdeydi. Ve şimdi soğuk bir zemin üzerinde, ölmüş bir halde yatıyordu. Oğlu neredeydi?

Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Onunla karşılaşmamız tamamen tesadüftü. New Haven'ın birkaç mil dışında, karda yürüyordu. Onu bulduğumuzda neredeyse donmak üzereydi. Ne aptal ama." Şiddetli bir kahkaha attı ve ona vurmak, attığı bu kahkahanın aldığı son nefes olmasını istedim. "Karanlık Olan'ın, kocasını öldürdüğünü iddia etti."

Bayan Tulis, Casteel'in sunduğu seçeneklerden hiçbirini seçmemişti. Kalbim kederle dolarken, titrememi bastırdım. Casteel, Bayan Tulis'in kaleden ayrıldığını biliyor muydu? Kadını suçlayabilir miydim? Muhtemelen aynı şeyin kendi başına da gelmesinden korkmuştu.

"Biz de zaten New Haven'a doğru yol alıyorduk, sadece birkaç gün gerinizdeydik" dedi bana. "Sana eşlik edenlerin birçoğunun iddia ettikleri kişiler olmadığını keşfettik. Alçalmışlar, muhafızlarımızın en üst kademelerine kadar girmişlerdi."

Komutan Jansen'ı mi kastediyordu? Casteel'e yardım ettiğini keşfettilerse bu son derece mantıklı olurdu. Eğer öyleyse, Jansen'ın öldüğünü biliyordum.

"Yani Bayan Tulis beklenmedik bir keşifti ama Karanlık Olan ile seyahat eden bir kadının, diğerlerinin Bakire diye bahsettiği bir kadının, olduğunu doğruladı" dedi sertçe yutkunarak. "Haklıydı."

"Bunu biliyorsanız, onu neden öldürdünüz?" diye sordum, bir yanım böylesi bir eylemi anlamlandırmak isterken.

"Ayin emrine uymak yerine şehirden kaçtı."

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama ağzından başka bir kelime çıkmadı. Keskin bir nefes aldım ve parfümünün çiçeksi kokusu yüzünden neredeyse öğürecektim. "Peki, ya çocuğu? Oğlu?"

Lord Chaney sadece gülümsedi. Hiçbir açıklama yapmadı. Hiç. Dudaklarındaki soğuk, insanlık dışı sırıtışı görünce yüreğim korkuyla sıkıştı. Çocuğa bir şey yapmış olamazdı. Değil mi? Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım. Bu inkâr, saflıktan değil, bir bebeğe

zarar verdiyse buna rağmen nasıl gülümseyebileceğini anlayamamaktan kaynaklanıyordu. Ama Ayin sırasında Tapınaklara teslim edilen, bazıları çok küçük olan bir sürü çocuk vardı. Kimsenin onları görmemesinin bir nedeni vardı ve bunun, tanrılara olan hizmetleriyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Peki, ya çocuk?" Gözlerimi açtım. "Ailesi Alçalmış olabilir ama o sadece bir çocuk."

"Çocuk kalede."

Azıcık da olsa rahatlamıştım ama buna sıkıca tutundum. Yüzüme sakin olmasını umduğum bir ifade yerleştirirken, kendimi kusmaktan alıkoyacak her şeye tutundum. O beni izlerken, sadık bir güvenle dolu kör bakışlarla... Ben de onu izledim.

Lord Chaney yakışıklı bir adam olarak kabul edilebilirdi. Yükseliş için Saray'a verilen ikinci kızların, Bekleyen Leydilerin, onun hakkında konuştuklarını duymuştum. Ama onun bu kadar solgun göründüğünü hatırlamıyordum. Teninin rengi atmıştı ve derisi altındaki mavi damarları görebiliyordum.

"Siz... İyi misiniz?" diye sordum. "Yaranız epey... Kötü görünüyor."

"Evet, epey... Kötü bir yara." Göğsüne masaj yapmaya devam etti. Dudakları aralanırken, ağzının kenarlarındaki çizgiler derinleşti. "Penellaphe?"

Adımı duyunca gerildim. "Evet, Lordum?"

Hâlâ gözünü kırpmamıştı. Uyandığımdan beri bir kez bile kırpmamıştı ve bu tamamen rahatsız ediciydi. "Rol yapmayı bırakabilirsin."

Damarlarımdaki kan buz kesti. "Ne rolü?"

Chaney eğilerek bana yaklaştı ve gerildim. Parmakları hareketsizleşti. "Söylesene, *Bakire*. Atlantislinin ısırığını memnuniyetle mi karşıladın? Belki de yasak kan öpücüğünün tadını çıkarmışsındır. Yoksa seni buna zorladı mı? Seni sıkıca tutup kanını iraden dışında mı aldı?"

O lanet ısırık.

Tırnaklarım avuçlarıma battı. "Memnuniyetle karşılamadım."

Gözlerinin siyah derinliklerinde bir kırmızılık belirdi. Tıpkı bir Craven gibi. Tanrılar. "Öyle mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Karanlık Olan seni ısırdı ve buna rağmen karşımda oturuyorsun, bir Craven'a dönüşmeden. Bu senin için bir şok olmalı."

Yüce tanrılar, bunu unutmuştum. Yükselmişlerin bize bir Atlantislinin ısırığının zehirli olduğunu öğrettiğini nasıl unutmuştum? "Evet ama ben Seçilmiş Olan..."

"Ve bu akşam bizi avluda gördün. Ne olduğumuzu gördün" diye araya girdi. "Ama hiç şaşırmadın. O kadının ölümüne daha çok şaşırdın." Bir elini kaldırıp dizimin yanına koydu. "Seni bulduğum için rahatladığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

Usulca güldü. "Sana inanmıyorum."

Eline hızlı bir bakış atarken tüm duyularım alarma geçti. Damarlar belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. İyi değildi. Hem de hiç.

Chaney sessizce cıkcıkladı. "Kral ve Kraliçe çok kızacak."

Gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim. "Neye? Bir şövalyeye bana vurmasını emretmenize mi?"

"Bunu öğrenince mutsuz olabilirler, evet ama ihlal edildiğini öğrenince daha çok rahatsız olacaklarına inanıyorum." Kırmızı, gözlerinde artık daha fazla parlıyordu. "Ve büyük olasılıkla birden fazla şekilde."

Sesindeki ima öfkemi ateşledi ve bir an için peçe takmadığımı hatırladım. "Kendiniz için daha fazla endişelenmelisiniz." Gözlerinin içine baktım. "İyi görünmüyorsunuz, Lord Chaney. Belki de yaranız düşündüğünüzden daha ciddidir."

"O piç Atlantisli neredeyse kalbimi söküyordu" dedi, yüzündeki tüm ifade silinirken. "Ama hayatta kalacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim" diye karşılık verdim.

"Eminim sevinmişsindir." Araba bir taşa çarparak beni sarstı ama Chaney bunu fark etmemiş gibiydi. "Seni bulmakla görevlendirilmemin bir nedeni vardı. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Sabrınız ve cömertliğiniz mi?"

Kıkırdaması, sinir uçlarıma sürtünen çiviler gibiydi. "Bakire'nin bu kadar ateşli olduğunu bilmiyordum."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Senin gerçekte ne olduğunu bildiğim için ben seçildim."

Ellerimi gevşemeye zorladım.

"Kanında gerçekten ne olduğunu biliyorum ve senden çok daha fazlasını bildiğimi söyleyebilirim."

"Öyle mi?"

Dudakları aralandı ve sivri dişlerini görünce korkuyla sinmek istedim; bunun, Casteel'in dişlerini gördüğümde verdiğim tepkiyle alakası yoktu. "Neden Seçilmiş olduğunu asla anlayamazsın. Ama yakında öğreneceksin."

"Peki, ne öğreneceğim?"

Kırmızı ve siyahtan ibaret bir kaleydoskop olan gözleri bana –boynuma– sabitlenmişti. "Yükselmişler için yepyeni bir çağ başlatacağını."

İçim tiksintiyle doldu. "Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Bunun ne anlama geldiğini anlayabileceğini bile sanmıyorum. Ama ne olursa olsun, haklıydın. Belli ettiğimden daha yaralıyım. Kan taşı olmasaydı, şimdiye kadar iyileşiyor olurdu. Kraliçe ve Kral'a, defalarca, tüm kan taşlarının yok edilmesi gerektiğini söyledim. Ama kan taşı olmadan, Craven'ların insanları mahvedeceğinden endişeleniyor."

"Besin kaynağının yok edilmesine izin veremez, değil mi?" dedim, kendimi durduramadan.

"Karanlık Olan belli ki kulağına bir şeyler fısıldamış." Dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Açıkçası bundan daha fazlasını da yapmış."

"Onun ne yaptığı önemli değil." Ben de en az onun kadar soğuk bir şekilde gülümsedim. "Önemli olan, neden Kraliçe'nin favorisi olduğumu bilmem. Hepinizin benimle ne yapmayı planladığınızı biliyorum. Bana dokunmayacağını biliyorum. Esir tuttuğunuz Atlantisliyi besleyebilmem ya da daha fazla Yükselmiş yaratabilmeniz için bana canlı ihtiyacınız var."

Başını yana eğdi. "Bir konuda haklısın. Sana canlı ihtiyacımız var. Hepsi bu kadar."

Ben daha onun ne söylediğini anlayamadan, ayağa kalkıp üzerime atıldı.

Ve ben de tepki verdim.

Arkama yaslanarak çizmeli ayağımı göğsüne dayadım ve onu koltuğuna geri tekmeledim.

Gülerken gözleri irileşti. "Sevgili Bakire, bu çok gereksizdi. Sadece bir yuduma ihtiyacım var. Kral ve Kraliçe'nin asla bilmesi gerekmiyor. Bu bizim sırrımız olacak. Senin akıllıca davranıp tutman gereken..."

Tekrar tekme atarak onu göğsünden yakaladım.

Acı içinde tısladı. Ben kıpırdanıp bıçağıma uzanırken, "Bu hiç hoş değildi" diye homurdandı. "Bu gerçekten acıttı."

"Amaç da buydu." Bıçağı kınından çıkararak sağlam bir şekilde tuttum. "Benim hakkımda sandığın kadar çok şey biliyorsan, o halde bunu nasıl kullanacağımı bildiğimin de farkındasındır. Seni öldürmeyebilir ama öldürmesini dilemeni sağlayabilirim."

Ellerini havaya kaldırırken, alev alev yanan siyah gözleri irileşti. "Sakin ol." Sesi yatıştırıcıydı. Küçümseyiciydi. "Şiddet tehditlerine gerek yok."

"Yok mu?" Gözümü ona dikerek koltuğun karşısına, kapıya doğru ilerledim.

Hareketlerimi takip etti. "Hangi hızla seyahat ettiğimizi unuttun mu? Şövalyeleri?"

"Ezilerek ölmeyi tercih ederim. En azından Kral ve Kraliçe senin yüzünden öldüğümü öğrendikten sonra hemen arkamdan geleceğini bilerek mezara gideceğim." Kapıya uzandım...

Chaney saldırdı.

Bıçağa hamle yapmasını bekleyerek geri çekildim. Eli ayak bileğime dolandığı an, ölümcül bir hata yaptığımı fark ettim. Beni sertçe çekerek yere düşürdü. Sırtım koltuğun kenarına çarparken, hâlihazırda zonklayan başıma yepyeni bir ağrı saplandı.

Chaney, beni pis ve ıslak zeminde sürükleyerek kendine çekti, tüm bu süre boyunca kahkaha atıyordu. "Karşı koyman anlamsız..."

Dizini tutarak doğruldum ve bıçağı tüm gücümle göğsüne –kanayan yarasına– sapladım.

Chaney uluyarak saldırdı. Yumruğu çeneme isabet ederek başımın geriye savrulmasına neden oldu. Kendini koltuğuna bırakıp

göğsüne tutunurken, gözümün önünde parlak ışık patlamaları meydana geldi. Ayağa kalkmak için mücadele ettim. Araba sarsıldı ve beni bir ileri bir geri fırlattı. Dengemi sağlamak için omzuna tutunarak üzerine tırmandım. Altımda kıvrılarak sırt üstü döndü ve sonra yan yuvarlanıp beni yana fırlattı. Koltuğun arkasına çarptıktan sonra yere düştüm. Ciğerlerimdeki tüm hava acı verici bir hızla dışarı boşaldı. Oturmaya çalıştım ama Chaney üzerime çıktı.

"Teermanların, senin gerçekte ne olduğunu bilerek, bir kez bile tadına bakmadan durmayı nasıl başardıklarını bilmiyorum. Sadece yarı Atlantisli olabilirsin ama kanın çok güçlü." Sol kolumu çekip ağzına götürürken, ağırlığı ve parfümünün kokusu dayanılmazdı, boğucuydu. "Sadece birazcık ihtiyacım var. O zaman göğsümdeki lanet zonklama duracak..."

"Hayır!" diye bağırdım, onun altında çılgınca mücadele ederek. Yıllarca süren eğitim, panik seli içinde kaybolmuştu. Serbest olan bacağımla koltuğun altını tekmeledim. Onu tekmeledim, zemini, koltuğu...

Ama hiçbir faydası olmadı.

Vampirin dişleri etimi parçalayarak koluma saplandı.

16. BÖLÜM

Kolum yanıyordu.

Vücuduma yayılan ateş o kadar şiddetli ve yoğundu ki kalbimi durduracağını sandım.

Hatta çoktan durdurmuş olmasından korktum çünkü diri diri yanıyordum; çığlıklar atarak acıdan kaçmaya, başıma gelenlerden uzaklaşmaya çalışırken kendimi yere bastırıyordum ama her yerimi işgal etmişti. Onu hissedebiliyordum; kanımı *içine* çektiğini, her yudumuyla bir yanımı parçaladığını hissedebiliyordum. Casteel'in beni ısırdığı zamanki gibi değildi. Acı hafiflemedi. Gitmedi. Her geçen saniye biraz daha şiddetlendi.

Chaney alt dişlerini tenime geçirerek daha sert ısırırken inledi. Tıpkı bir Craven gibi. Daha önce olduğu gibi. Tıpkı karşı koyamayacak kadar küçük ve çaresiz olduğum *o* gece gibi.

At arabası aniden durarak Chaney'i üzerimden attı. Bu kısa duraklama anında, hissettiğim acı beynimin tekrar çalışmasına yetecek kadar azaldı. Parmaklarım bıçağın etrafında kasılırken nefesim hırıltılıydı. *Bıçak.* Hâlâ elimdeydi. Ben çocuk değildim. Artık çaresiz değildim. *Kımılda, Poppy. Kımılda.*

Chaney bir kez daha koluma yapıştı ve acı sıcak bir kömür gibi tenimi dağlayarak beni kendime getirdi.

Bıçağı savurup sırtına geçirdim, sonunda hissedene, ağzını geri çekerek öfkeyle böğürene kadar tekrar tekrar sapladım. Kolunu geriye savurup bıçağa uzandı. Omzunu kavrayarak onu sıkıca tuttum ve bıçağı yaraya, göğsüne, yüzüne –ulaşabildiğim her yere– sapladım. Çılgına döndü, en az benim kadar vahşileşti. Kolumda,

yanağımda yeni bir acı patladı ve parlak, göz kamaştırıcı ışıklar bir kez daha gözlerimin önünde dans etti. İçimde bir şeyler yırtılıyormuş gibi çığlık attım. Duyularım uzanarak Yükselmişe bağlandı. Hiçbir şey yoktu. Hiç. Acımdan, öfkemden başka bir şey yoktu. Bıçağı yanağına geçirirken, içimde bir nabız gibi zonklayarak aramızdaki bağdan geçti ve tüm arabanın içine yayılarak somut, üçüncü bir varlık haline geldi. Chaney acıyla uluyarak geri çekildi. Gözlerinden ve kulaklarından kan fışkırıyordu. Durmadım. Arabanın çatısından bir gürültü geldiğinde bile. Dışarıdan bağırışlar duyduğumu düşündüğümde bile. Lord'un bedeninde mümkün olduğunca çok delik açtım, ta ki ellerim onun kanıyla, benim kanımla kayganlaşana kadar. Bıçağı tekrar tekrar saplamaya devam ettim...

Arabanın kapısı menteşelerinden sökülerek açıldı. Soğuk hava geceyle birlikte içeri daldı ve gece *öfkeliydi*. Beni etkisi altına aldı, yoğunluğu o kadar çarpıcıydı ki duyularımı kapatarak beni bozguna uğrattı.

Ve sonra Chaney, ezici ağırlığı ve parfümünün ağır, tatlı kokusu ile birlikte gitmişti ama ben duramıyordum. Öfke, acı ve eski, tanıdık bir panikle kör olmuş bir halde, havayı, geceyi, kapının önündeki boşluğu dolduran ve sonra da üzerime eğilen şekli bıçaklamaya devam ettim. Ta ki bir el bileğimi yakalayana kadar...

"Tamam. Şişşt, sorun yok, Poppy. Dur. Bana bak" diye emretti bir ses. "Bana bak, Prenses."

Prenses.

Yükselmiş bana böyle seslenmezdi.

Zorlukla soluyarak çılgın bakışlarımı aracın içinde gezdirdim ve sonunda onu görünce durdum. Yanaklarındaki kan lekeleriyle üzerime eğilmişti. "*Hawke*" diye fısıldadım.

"Evet. Evet." Sesi parçalanmış ve dağılmış çıkıyordu. "Benim."

"Ben... Onunla birlikte gitmek istemedim" dedim ona, *anladığımı* –bu aracın içinde gözlerimi açmadan çok önce Yükselmişlerin aslında ne olduğunu gerçekten gördüğümü– bilmesine ihtiyaç duyarak. "Çocuk elindeydi ve ben..."

"Biliyorum. Hançerini ahırın önünde buldum. Elinde olsaydı onu geride bırakmayacağını biliyordum." Elindeki bıçağı nazikçe

aldı ve koltuğun üzerine bıraktı. Genelde çarpıcı olan yüz hatları bulanıktı. "Ben de muhteşem bir giriş yaparak seni kurtaracağımı sanıyordum. Ama kurtarılmaya ihtiyacın olduğundan emin değilim."

Ben bundan o kadar da emin değildim. Bakışlarım kanlı bıçağa odaklandı. Ne kadar başım dönse de, aklım ne kadar karışmış olsa da, Chaney'i öldüremeyeceğimi biliyordum. Onu ne kadar kötü yaraladığımdan bile emin değildim. Çabucak iyileşip beni tekrar ısırabilirdi. Beni ısırmaya, benden beslenmeye devam edebilirdi ve...

"Hey, benimle kal." Casteel'in yumuşak sesi araya girerek içine düştüğümü bile fark etmediğim panik girdabından beni kurtardı. Parmakları çeneme dokunarak bakışlarımı bıçaktan uzaklaştırdı. Gözleri yüzümde gezinirken, şiddetle ağrıyan çenemde oyalandı ve sonra bakışları biraz daha aşağı kaydı. Çenesi gerildi. "Seni incitti."

Başımı kaldırmak sandığımdan daha çok çaba gerektirmişti. Aşağı bakarken, başım inanılmaz derecede ağırdı. Tuniğimin önü yırtılmıştı, kırmızıya boyanmıştı.

"Kanaman var" dedi, dudağımın kenarındaki tene dokunurken sesi sertti. Orası da acıyordu ama sonra elleri tuniğimin sol kolunu dikkatlice yukarı sıyırdı. Teerman Kalesi'nin dışındaki heykeller gibi kireç taşından yapılmışcasına hareketsizleşti.

Gözleri parlak birer kehribar parçası gibiydi. "Başka bir yerinden ısırdı mı?"

"Hayır." zorlukla yutkundum, kaslarım kaskatı kesilmişti. "Canımı yakıyor. Craven'ın ısırığı gibi acıtıyor." Vücudumu bir titreme aldı. "Hiç de benzemiyor..."

Bakışları benimkilerle buluştu ve bana sanki... Bana *değer veriyormuş* gibi, hissettiğim acıyı yok etmek için her şeyi yapabilirmiş gibi bakarken uzun süren bir sessizlik oldu. "Canının yanmasını istedi."

"Piç herif" diye fısıldadım, başımın geriye düşmesine izin vererek.

Başım yere çarpmadan önce, Casteel elini başımın altına kaydırdı. Ona teşekkür etmek istedim ama yüzüm acıyordu, bütün vücudum acıyordu ve kolum hiç durmadan zonkluyordu.

"Seni öldürebilirdi" dedi; onunla tanıştığımdan beri ilk kez,

sesinin yorgun geldiğini düşündüm. "Sen sadece yarı Atlantislisin."

Bununla ilgili önemli olan bir şey vardı, Chaney'nin söylediği bir şey. Ama düşüncelerim karmakarışıktı.

"Kana susamışlığına yenik düşüp durmayabilirdi. Onları durdurmak için etrafta her zaman başka bir vampir daha olur. Ve bazen bu bile yeterli olmaz. Hiç sanmıyordum..." Bitkin bir nefes verdi. "Sana ulaştığımda hayatta olacağını sanmıyordum."

Sesi yine çok endişeliymiş gibi çıkıyordu ama bu muhtemelen kafama aldığım darbe yüzündendi. Belki de gitgide azalan adrenalin yüzünden.

Ya da kan kaybından.

"Neden?" diye sordu.

"Çocuk... Elindeydi. Bir şey yapmak zorundaydım." Dilimi hareket etmeye zorladım. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Casteel'in beni kollarına alıp yerden kaldırdığını hissettiğimde bile her şey ağırlaşmıştı. "Çocuğun gitmesine izin vermesinin tek yolu buydu."

"Ama izin vermedi" dedi Casteel, gözlerim kapanırken. Ve bilincimi kaybettim. "Çocuğun gitmesine izin vermedi."

* * *

Kaleye geri dönüş yolculuğu, puslu görüntülerden, bölük pörçük rüyalardan ve fırıldak gibi dönen yıldızlardan oluşan bir kargaşaydı. Casteel'in yüzü benimkine o kadar yakındı ki beni öpeceğini düşünmüştüm ama bunun için garip bir zaman gibi görünüyordu. Sesler vardı. Tanıdığım, endişeli sesler. Sonra dilimde, bana baharatları, turunçgilleri, karı ve Casteel'i hatırlatan garip bir tat hissettim. Yaz güneşi gibi bir sıcaklık damarlarımı istila etti ve bu sıcaklık, kaslarıma sızmaya ve tenime yayılmaya başladığında, su damlacıklarının sesini duyduğumu ve leylak benzeri tatlı bir koku aldığımı sandım. Ama Casteel tenimde ağır bir fısıltı gibiydi ve sonra hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi tekrar açtığımda, kafam karıştı. Tavanın açıkta kalan kirişlerini ve etrafımı saran battaniyeye sinmiş baharat ve çam kokusunu tanıdım ama buraya nasıl geri geldiğimi hatırlamıyordum. Bakışlarım, küçük pencereden sızan gri ışığa kaydı. En son

hatırladığım, Casteel'in beni arabadan dışarı taşıdığıydı. Birbirinden kopuk görüntüler, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü anlayamadığım şeyler vardı.

"Poppy?"

Kalbim aniden kaburgalarıma çarpmaya başlarken, başımı onun sesine çevirdim.

Casteel, şöminenin yanındaki koltuktan kalkıyordu. Onu en son gördüğüm zamanki gibi giyinmişti, siyahlar içindeydi. Sadece kılıçları eksikti. Yüzündeki kan lekelerinden arınmış bir halde yavaşça yatağa yaklaştı. "Nasıl hissediyorsun?"

Bu soruyu cevaplamak için düşüncelerimi saran örümcek ağlarını aşağı çekmek zorunda kaldım. "Ben... Kendimi iyi hissediyorum." Gerçekten de öyleydi. Bütün bir geceyi huzurlu bir uyku uyuyarak geçirmiş gibi hissediyordum.

Yatağın kenarında durarak tek kaşını kaldırdı. "Bu hiç de iyi değilmiş gibi konuşuyorsun."

"Anlamıyorum. Ben..." Kollarımı battaniyenin altından çıkarırken bir sonraki nefesim boğazıma takıldı. Geceliğin bol kolları yukarı sıyrılarak... Normalden daha kırmızımsı olan ancak yırtılmamış pembe deriyi ortaya çıkardı. Parmaklarımı yavaşça önce ağzıma sonra da çeneme değdirdim. Önceki kadar şiş değildi. Sadece yutkunurken hafif bir ağrı vardı. Baharatlı narenciye ve kar tadı ağzımın arkasında tomurcuklanırken, ellerimi yumuşak battaniyenin üzerine indirdim.

"Poppy?"

Tekrar yutkundum. "Bu geceliği nasıl giydim?"

Anlık bir sessizlik oldu ve Casteel'e baktığımda, iki kaşının da kalkmış olduğunu gördüm. Tamamen hazırlıksız yakalanmış gibiydi.

"Sen... Sen mi yaptın?"

Gözlerini kırpıştırdı ve sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Magda. Böyle daha rahat edeceğini düşündük."

Bu, Magda'nın hayatta olduğu anlamına geliyordu.

"Soruların bu kadar mı?" dedi.

Bakışlarım kolumdaki belli belirsiz yara izlerine kaydı. "Bana kanını verdin."

"Evet, verdim."

"Çok mu kötü durumdaydım?"

"Yaralanmıştın ve kanaman vardı, bu bile yeterince kötüydü" dedi ve ona bir kez daha baktım. "Ayrıca kafanın arkasında endişe verici bir yumru vardı. Kieran durumun pek de ciddi olduğunu düşünmüyordu ama ben... Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemedim." Çenesini sıktı. "İyileşmeni beklemek için burada oyalanma riskini de göze alamayız. Diğerleri de senin için gelecek."

Diğerleri.

"Bizi takip ediyorlardı" dedim, boğazımı temizleyerek. "Lord Chaney bana keşfettiklerini söyledi..."

"Biliyorum" dedi ve yüzünde küçük bir sırıtış belirdi. "Vampirle küçük bir konuşma yaptım ve konu bilgi edinmeye geldiğinde çok ikna edici olabilirim."

Lord Chaney'nin söylediklerinin parçaları yavaş yavaş bir araya geldi. "O... Boğazımdaki ısırık izini gördü ve gerçeği öğrendiğimi anladı." Kaşlarımı çattım. "Dük ya da Düşes'in benden nasıl beslenmediğini, ne olduğumu bilmelerine rağmen buna nasıl direndiklerini anlayamadığını söyledi. Kanımın güçlü olduğunu söyledi."

Casteel çenesini sıktı. "Bir vampir için, Atlantisli kanının tadı güzel bir şarap gibidir. Safkan bir Atlantislinin kanı ise..."

"Yıllanmış viski gibi midir?"

Casteel hafifçe sırıttı. "Yıllanmış ve pürüzsüz bir viski."

Başımı iki yana salladım. "Eh, sanırım Teermanların direnmelerinin nedeni Kraliçe ve Kral'ın kızacağını bilmeleriydi. Ayrıca bu, onlar hakkındaki gerçeği de ortaya çıkarırdı." Battaniyenin kenarıyla oynadım. "Chaney yaralıydı."

"Korkak herif kaçmadan önce Elijah onu iyi haklamış."

Keşke bunu görebilseydim ama Chaney'nin söylediği başka bir şey aklıma geldi. "Ona dedim ki... Bana neden canlı ihtiyaç duyduklarını bildiğimi söyledim. Haklı olmadığımı ima etti."

Casteel sırıttı. "Elbette öyle yapacaktı. Kraliçe'nin ya da Kral'ın gerçeği bilmeni ya da buna inanmanı isteyeceğinden şüpheliyim. Seni istedikleri yere götürene kadar gönüllü olmanı, onlarla

savaşmamanı istiyorlar. Eğer yaralanmamış olsaydı, muhtemelen her şeyin yalan olduğunu söylerdi. Güvenini kazanmak için çalışırdı."

"Ama kanım çok mu cazip geldi?"

Casteel başıyla onayladı.

Midem bulandı. "Lord Chaney'i gördüğümde, her zaman... Nazikti" dedim. "Ve Dük ya da Mazeen'den daha insancıldı."

"Yükselmişler gerçek doğalarını gizlemekte ustadır."

Ama Casteel de öyleydi.

Hâlâ tüm Yükselmişlerin öyle olduğunu düşünemiyordum. Cezalandırılıp cezalandırılmayacağımı sorduğumda bana Lord Mazeen'i düşünerek bir an bile harcamamamı söyleyen Düşes'i düşündüm. Belki de onu ve Dük'ü birbirine dokunurken hiç görmemiş olmamın bir nedeni vardı. Bir vampir olması, Dük'ün zulmünden korunduğu anlamına gelmiyordu. Sonra aklıma Ian geldi.

Abimi düşünmemeye çalışarak şövalyeyi –Sör Terrlynn'i– düşündüm. Kalenin önünde konuşanın, Alçalmış'ın karnını deşenin o olduğunu biliyordum. "Şövalyeyi öldürdün mü?"

"Onun yaptığını ben de ona yaptım. Karnını kesip açarak yavaş yavaş kan kaybetmesine izin verdim. O bir vampirdi bu, acı çekmediği anlamına gelmiyor." Casteel'in gözleri altın ateşle yandı. "Ve sonra onu öldürdüm."

"İyi" diye fısıldadım.

Yüzünde bir miktar şaşkınlık belirdi. "Ölümü onurlu olmadı."

Bu doğruydu. "Ama öldü, değil mi?"

Casteel başıyla onayladı.

"En azından... Nispeten hızlı bir ölümdü." Şövalye acı çektiği için kendimi biraz olsun kötü hissetmedim. Ve belki de bu konuda endişelenmeliydim. Muhtemelen daha sonra endişelenecektim. Derin bir nefes aldım. "Kaç kişi kaybettik?"

Duvarlara kaç isim eklenecekti?

"Bayan Tulis'e ek olarak dört kişi öldürüldü. Altı kişi ağır yaralandı ama hayatta kalacaklar."

Kalbim ağrıdı. "Peki, ya çocuk? O iyi, değil mi?"

Bakışları gölgelendi ve aniden Casteel'in söylediklerini hatırladım. *Çocuğun gitmesine izin vermedi.* Dirseklerimin üzerinde

doğruldum. "Çocuk iyi, değil mi? Hançerimi bırakmamın tek nedeni buydu. Chaney, çocuğun gitmesine izin vereceğini söyledi."

"Tüm Yükselmişlerin yaptığını yaptı. Yalan söyledi." Ben sarsılarak geri çekilirken, dudaklarının kenarlarında gerginlik çizgileri oluştu. "Tek iyi yanı, hızlı bir ölüm olmasıydı. Boynu kırılmıştı. Ondan beslenmemiş."

Birkaç dakika boyunca düşünemedim. Çocuğun iri, paniğe kapılmış gözlerinin görüntüsü zihnimi doldururken konuşamıyordum bile. Korku ve keder beni ele geçirdi. "Neden?" Boğazım düğümlendi. "Bunu neden yapsın ki? Onu öldürmesine rağmen neden ondan beslenmesin? Amaç neydi?"

"Benim bile tam olarak anlayamadığım bir şeye cevap istiyorsun" diye yanıtladı sessizce. "Vampir bunu sadece istediği ve yapabildiği için yaptı."

Kalbim sıkışırken, gözlerimi kapatarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ve ben... *Çığlık atmak* istedim. Tüm bunların anlamsızlığı karşısında haykırmak istedim.

Gözyaşlarına boğulmamak ya da çaresizliğin neden olduğu öfkeye yenik düşmemek için kontrolümü sağlamamın ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. O çocuğu kurtarmak için elimden geleni yapmıştım ve bunun hiçbir anlamı yoktu. *Hiç*. Her şeye rağmen yine o uzun, sonsuz listeye eklenen bir başka isim olacaktı. Peki, ya ne için? Ya Tulislerin oğlu? Kalbimin derinliklerinde onun da öldüğünü biliyordum. Kendimi tekrar yatağa bırakıp ellerimi yüzüme sürerken derin bir soluk verdim. Yanaklarım nemliydi.

Casteel sessiz kalmaya devam etti, sakin ve dikkatliydi. Gözlerimi tekrar açtığımda, "Adı neydi?" diye sordum.

"Renfern Octis" dedi bana.

"Annesiyle babası?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Annesiyle babası bir süre önce ölmüştü. Annesi bir Craven tarafından öldürüldü ve babası da hastalığa yenik düştü. Ona akrabaları bakıyordu."

"Tanrılar" diye fısıldadım, tavandaki kirişlere bakarak. "Ben... Şövalyenin onu götürdüğünü gördüm. Öylece durup bunun olmasını izleyemezdim."

"Bunu yapmanı umardım ama senden daha azını da beklemezdim."

Yaşlı gözlerim onunkilere kaydı. Bu sözleri söylerken sesinde en ufak bir kızgınlık yoktu. Sanırım saygı vardı. "Bu yüzden bana hançerimi geri verdin."

Casteel hiçbir şey söylemedi.

"O... O sende mi?"

Başıyla onayladı.

Onu geri istemek için ağzımı açtım ama Casteel, "Ne kadar ölüm görmüş olursam olayım, hiçbir zaman kolaylaşmıyor" dedi. Kirpikleri aşağı inerek gözlerini gizledi. "Şok edici etkisini yitirmiyor. Buna memnunum, çünkü aksi takdirde hayata değer vermeyi bırakabilirim. Bu nedenle o şoku ve kederi memnuniyetle kucaklıyorum. Yoksa ben de bir Yükselmişten daha iyi olmazdım."

Geçen gün ona söylediklerim dilimde ekşi bir tat bıraktı. "Onlar gibi –Yükselmişler gibi– olmadığını biliyorum. Bunu sana söylememeliydim."

Casteel bana o kadar uzun bir süre boyunca baktı ki endişelenmeye başladım. Ama sonra, "Artık bir Craven'a dönüşüp dönüşmeyeceğini sormayacak mısın? Sana kanımı verdiğim için kızmadın mı?" diye sordu.

"Bir Craven'a dönüşmeyeceğimi biliyorum." Kolayca oturdum ve yatak başına yaslandım. "Beni zorladın mı?"

"Kanımı içmen için değil. Bu konuda şaşırtıcı bir şekilde istekliydin ki bu beni daha da endişelendirdi" dedi ve bunu hatırlamadığım için son derece minnettardım. "Kanımın... Etkilerini hissetmeye başladığında, uyumana yardımcı olması için zorlama kullandım. Bunu takdir edeceğini düşündüm."

Geçen sefer nasıl tepki verdiğim düşünülürse, bunu *gerçekten* de takdir ediyordum. "Kızgın değilim. Canım yanmıyor ve şu anda çok fazla acı çekiyor olabilirdim." Tekrar koluma baktım, belli belirsiz izler dışında bir şey görmemek hâlâ şaşırtıcıydı. "Bana kanını ne sıklıkla verebilirsin? Demek istediğim, bunu yapmaya devam edersen bir şey olur mu?"

"Bunu yapmaya devam etmek zorunda kalmamayı umuyorum

ama kalırsam da bir şey olmaz." Dudaklarını büzdü. "Ya da en azından olacağını sanmıyorum."

"'En azından' ile ne demek istiyorsun?"

"Atlantisliler kanlarını ölümlülerle pek sık paylaşmazlar, yarı Atlantislilerle bile." Yatağın kenarına oturdu. "Aslında bu yasak."

"Soyun yüzünden mi?"

"Kanımızın, ölümlüler üzerinde iyileştirici bir özelliği olması ve afrodizyak niteliği taşıması dışında fazla bir etkisi yoktur. Ama sen tamamen ölümlü değilsin. Atlantisli olan yanını güçlendirebileceğini tahmin ediyorum, en azından geçici olarak." Tekrar bana döndü. "Fakat birinin, kanını ölümlü kana sahip olanlarla paylaşmasının sonunda bir Yükselişe yol açabileceğine dair bir endişe var."

"Ah." Bunun neden endişe verici olacağını görebiliyordum. "Keşfedilirse başın belaya girer mi?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Ama endişeleniyorum" diye ağzımdan kaçırdım.

Tek kaşını kaldırdı. "Öyleyse benim için endişeleniyor musun, Prenses?"

Tenim kızardı. "Sana bir şey olursa, istediklerime ulaşamamam."

Beni incelerken başını yana eğdi. Çok uzun bir sessizlik oldu. "Her iki seferde de ne kadar yaralandığını görenler, kanımı sana verdiğimi kimseyle asla paylaşmayacaklar."

Bunu bilmek güzeldi. "Ama ne olur?"

İç çekti. "Kieran haklıydı. Çok soru soruyorsun."

Gözlerim kısıldı. "Merak, zekâ göstergesidir."

Casteel buna gülümsedi. "Ben de öyle duydum." Gamzesi kayboldu. "Kral ve Kraliçe hiç mutlu olmaz ama oğulları olduğuma göre muhtemelen bana bağırırlar, hepsi bu kadar."

Doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim.

"Kızarsın sanmıştım" diye itiraf etti.

"Acı çekmememi sağlamışken sana nasıl kızabilirim?" diye sordum ve gerçekten de kızgın değildim. "Canımı yakmadı. Senin canını yakmadı, değil mi? Sadece şiddetli bir baş ağrısı çekmediğim için ve..." Soluk izlere baktım. "Başka bir yara izim daha olmadığı için mutluyum."

İki parmağını çenemin altına koydu ve gözlerimizin buluşması için başımı kaldırdı. "Yara izlerin çok güzel" dedi ve göğsümde, beynim ne kadar bağırırsa bağırsın, hiç inmeyecekmiş gibi görünen bir kabarıklık oldu.

"Ama vücudunun tekrar yaralanmasına izin vermeyi reddediyorum."

Kalbim bir kez daha şiddetle çarpmaya başladı. "Bu konuda gerçekten samimiymişsin gibi konuşuyorsun."

"Çünkü öyleyim."

Bunun doğru olmasını istiyordum ve bu bile başlı başına bir uyarıydı. Dokunuşundan uzaklaştım. "Ne zaman... Ne zaman gidiyoruz?"

"Naill, batı yollarında beklenmedik bir trafik olmadığından emin olmak için keşif yapıyor. Kaleye yönelik acil bir tehdit olmadığından emin olana kadar buradan ayrılamam" diye açıkladı ve bu mantıklıydı. "Sabah veya en geç ertesi gün yola çıkabileceğimizi umuyorum."

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım. Lord Chaney'nin yüzünü görmeye başladığımda, düşüncelerimi Yükselmişler gelmeden önce öğrendiklerime kaydırdım. Hangi soydan geldiğimi keşfetmiş olabilirdim, bir savaşçı soyundan.

Kalkıp hareket etme –bir şeyler yapma– ihtiyacı beni tekrar ele geçirdi ama bu kez bir amacım vardı. "Yaralılar acı çekiyor mu?"

Casteel'in kaşları çatıldı. "Acılarını hafifletmek için elimizde ne varsa onlara verildi. Magda daha fazlasını almak için kaleden ayrıldı."

"Onlara yardım edebilirim." Yatağın diğer tarafına kaydım ve battaniyeyi üzerimden ittim.

Casteel ayağa kalktı. "Poppy..."

"Yardım edebilirim" diye tekrarladım, ayağa kalkarak. "Yapabileceğimi biliyorsun. Bunu neden yapmayayım?" Cevap vermeyince kaşlarımı kaldırdım. "Yapmamam için hiçbir sebep yok."

"Daha yeni yaralanmış olman dışında mı?" diye sordu.

"Ben iyiyim, senin sayende." Ellerim yanlarımda açılıp kapandı. "Daha önce yeteneklerimi kullanamamaktan, insanlara yardım

edebilecekken hiçbir şey yapmamaya zorlanmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Bunu bana yapma."

"Bunu yapmaya çalışmıyorum."

"O zaman ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum. "Onlar senin insanların. Onlara yardım etmek istiyorum. Bunu yapmama izin ver."

"Anlamıyorsun." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Buradaki insanlar seni tanımıyor. Onlar..."

"Bana güvenmiyorlar mı? Benden hoşlanmıyorlar mı? Bunu zaten biliyordum, Casteel. Bunların ikisine de ihtiyacım yok. Yeteneklerimi kullanmak istememin nedeni bu değil."

Casteel sessizleşti ve bana o kadar uzun bir süre boyunca baktı ki kendimi bir tartışmaya hazırlandım. "O halde üstünü değiştirmelisin" dedi arkasını dönerek. "Başka biri bacaklarının ne kadar güzel olduğunu görürse kıskanırım."

17. BÖLÜM

Casteel ile birlikte odadan çıkarken kendimi bir kez daha ödünç alınmış giysiler içinde buldum. Kalın kazak orman yeşiliydi, sıcaktı ve yumuşacıktı ama bu sefer pantolon bir ya da iki beden büyüktü. Belimde altın rengi bir iple bağlanmıştı; paçaları boldu. Altın rengi bağcığın normalde perdeleri pencereden geri tutmak için kullanıldığından emindim. Kendimi yetişkin kıyafetleri giyen küçük bir çocuk gibi hissediyordum ama şikâyet etmeyecektim. Giysiler sıcak ve temizdi, limon otu kokuyordu.

Merdivenin dibine vardığımızda, Casteel elimi tuttu. Birleşmiş avuçlarımızın arasında bir elektriklenme oldu, kolumdan yukarı yayıldı. Şaşkınlıkla Casteel'e baktım.

Bana baktı, dudakları sivri dişlerinin uçlarını görebileceğim kadar aralandı. Gözlerinin kehribar rengi, loş merdiven boşluğunda ışık saçıyordu.

"Kıvılcımlar" diye mırıldandı.

"Ne?"

Hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Gel. Yaralılarla işin bittiğinde sana vermek istediğim bir şey var."

Ben onun ne demek istediğini ya da bana ne vermeyi planladığını daha fazla sorgulayamadan, Casteel kapıyı iterek açtı.

İnsanlar kalenin girişindeki açık kapıların etrafında toplanmıştı ve dışarıya bakıyorlardı. Yağan karla birlikte rüzgâr esiyordu ama kimse içeri giren soğuk havanın farkında görünmüyordu.

"Neye bakıyorlar?" diye sordum.

"Beklenmedik bir şeye" diye yanıtladı Casteel ve kaşlarımı çattım.

Meraklanarak kapılara doğru ilerlemeye başladım. Casteel beni durdurmadı. Prens'in gelişinin farkına varan insanlar kenara çekilerek selam verdiler ve solgun yüzleri ile dalgın bakışları tekrar dışarıya döndü.

İleriye yürümeye devam ederken, dışarıda daha fazla insanın olduğunu gördüm. Ahıra dönük duruyorlardı. Parlak sabah ışınları karla kaplı zemine uzanırken, kalenin köşesinden döndük.

Donup kaldım, Casteel'in avucunda duran elim gevşedi.

Önümüzde, alanın boşaltıldığı yerde, Lord Chaney'nin bir akşam önce beni bulduğu yerde, bir ağaç vardı.

Bakışlarım, geniş ağaç kabuğunu takip ederek parlak sabah güneşinde kıpkırmızı parıldayan yapraklarla dolu, kale kadar uzun ve kalın dalların üzerinde gezindi.

Bu, yeni dikilmiş bir fidan değildi. Ağaç, yüzlerce yıldır olmasa da en azından on yıllardır orada duruyormuş gibi tamamen kök salmıştı. Kabuğun içinden sızan ıslaklık yaprakların uçlarına kadar yuvarlanıyor ve kırmızı damlacıklar halinde karların üzerine düşüyordu.

Bir kan ağacı.

"Nasıl?" diye fısıldadım, Kan Ormanı'ndaki ağaçların nasıl büyüdüğünü ve neden kanadığını kimse bilmediği halde. Neden daha önce kimsenin ayak basmadığı bu yerde bir gecede ağaç büyümüştü?

"Bunun bir alâmet olduğunu söylüyorlar" diye yanıtladı Casteel sessizce.

"Neyin?"

"Tanrıların izlediğinin." Ben titreyince elimi sıktı. "Hâlâ uykuda olmalarına rağmen, büyük bir değişimin geldiğinin sinyalini veriyorlar."

* * *

"Kan ağacını unuttun mu?" diye sordum kaleye döndüğümüzde. "Bu yüzden mi bundan bahsetmedin?"

"Dürüst olmak gerekirse daha acil endişelerim vardı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Tanrılar tarafından gönderilen bir alâmetten daha acil ne olabilir?"

"İyi bir şekilde uyanman, tanrılardan gelen belirsiz ve işe yaramaz bir mesajdan daha acildi" diye yanıtladı ziyafet salonuna girdiğimizde.

Neredeyse tökezleyecektim. "Ciddi olamazsın."

Kaşlarını çattı. "Tamamen ciddiyim."

Dürüst olmasına imkân yoktu. Alâmet, benimle ilgisi olan her şeyden çok daha önemliydi. Tanrılar en son ne zaman herhangi bir mesaj göndermişti? Tarih kitaplarında hiçbir şey yoktu ve olsaydı bile, doğru olacağı şüpheliydi.

Ama kan ağacından daha acil bir şey vardı ve bizi burada bekleyen de buydu.

Yaralılar, ziyafet salonunun bitişiğindeki bir odaya yerleştirilmişti. Daha kapılar açılmadan, taş duvarlardan yayılan acıyı hissedebiliyordum. Adımlarım yavaşlamamasına rağmen nabzım yavaşladı.

Casteel benim önümden içeri girdi ve Alastir tarafından karşılandı.

Kan ağacıyla ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıp odaya girerken, "Görüyorum ki geri dönmüşsün" dedi Casteel. Altı karyola kurulmuştu ve sonuncusu hariç hepsinde erkekler yatıyordu. Kadının boynundaki sargı kırmızıya boyanmıştı. Onu tanıdım. Şövalyelerden biri onu yakalamıştı. Hayatta kaldığını görünce şaşırdım. Ama ten rengi ölümden sadece bir ton uzaktaydı ve imkânsız bir şekilde hareketsizdi. Yanında, dudakları sessiz bir duayla kıpırdarken ellerini birbirine bastıran yaşlı bir kadın oturuyordu.

"Ve ben de görüyorum ki daha erken dönmeliydim" diye yorum yaptı Alastir.

"Elijah'ya göre yeterince erken geri dönmüşsün." Casteel, yaşlı kurdun elini sıktı. "Senin ve adamlarının geri kalan şövalyelerin icabına baktığını duydum."

Alastir, dudaklarını birbirine bastırarak odayı incelerken başını salladı. "Lanet olsun onlara. Bu insanlar bunu hak etmedi."

"Yükselmişler bunun bedelini ödeyecek."

"Ödeyecekler mi gerçekten?" diye sordu Alastir.

"Bu asla bozulmayacak bir söz" diye yanıtladı Casteel.

Alastir bana dönerken titrek bir nefes verdi. "Güvenli bir şekilde geri döndüğünü duyduğuma ve seni geri alma girişimlerinde başarısız olmalarına sevindim, Penellaphe."

Ona ne söylendiğinden emin olmadığım için, teşekkürlerimi mırıldanırken başımı salladım. Harekete geçme ihtiyacıyla tenim karıncalanıyordu. Sadece bir tanesi, kadın, acının ötesine geçmiş gibi görünüyordu. Casteel'e döndüm.

Bakışlarımı yakalayarak başını salladı. Aceleyle ilk adamın yanına koştum. Saçında siyahtan çok beyaz olan yaşlı bir beyefendiydi. Yaralarının ne olduğunu bilmiyordum ama tek bir yere odaklanamayan gri gözleri beni takip etti. Kendimi açtım ve yataklardan ve yatakların yanında oturan insanlardan gelen hem zihinsel hem de fiziksel ıstırap karşısında keskin bir nefes aldım. Bakışlarım hızlıca kadına ve sonra da yanındaki yaşlı kadına kaydı. Bazıları bu odadan çıkmayacaktı. Diğerleri bunu biliyordu. Ellerim hafif bir titremeye teslim olurken önümdeki adama odaklandım.

"Sana yapılanlar için üzgünüm" diye fısıldadım ve elimi onun elinin üzerine koyduğumda adam tek kelime etmedi.

Normalde, acının hafiflemesini sağlayan anıları çağırmam birkaç dakikamı alıyordu. Stroud Denizi'nin kumlu sahillerini ve annemin elini tutmayı düşünürdüm. Ama bu sefer avucumda bir sıcaklık hissettim. Hiçbir şeyi çağırmama gerek kalmadı, sadece acıyı hafifletmeyi düşündüm. Yeteneğimin ona ulaştığı ânı biliyordum. Göğsü daha derin, daha düzenli bir nefesle yükselirken ağzı gevşedi. Gözlerindeki bulutlar kaybolana kadar elini tuttum. Bana baktı ama konuşmadı. Gözlerinde böylesi bir keder taşıyamayacak kadar genç olan yanındaki adam da konuşmadı. Battaniyenin altında kalan ve çok daha derine inen yaraların neden olduğu acısını hafiflettim. *Keder.* Ham ve güçlüydü.

"Kimi kaybettin?" diye sordum, adamın titremesi durduğunda. Kimsenin konuşmadığının farkındaydım. Ne Alastir. Ne de bir gölge gibi peşimde dolanan Casteel.

"Benim... Büyükbabamı" dedi boğuk bir sesle. "Sen... Sen nasıl bildin?"

Başımı iki yana sallayarak kolunu tekrar yatağa bıraktım. "Kaybın için çok üzgünüm."

Bir sonraki adamın yanına gidip diz çökerken, gözler beni takip etti. Zihnimin bir köşesinde, yeteneğimi kullanmamı kolaylaştıranın Casteel'in kanı mı, yoksa Ayrılış yüzünden mi olduğunu merak ettim. Her iki durumda da, çok az çabayla işe yaradığını görmekten mutluydum. Ölüm odayı sardığında, mutlu anlar üzerinde durmaya devam etmek kolay değildi.

Önümdeki adamın bilinci bir gelip bir gidiyordu, elimi onunkinin üzerine koyup enerjimi ona aktardığımda seğirip inledi. Terden ıslanmış alnı saniyeler içinde düzeldi.

"Ne yaptın?" diye sordu genç bir kadın, adamın yanında dizlerinin üzerine çöküp bir kucak dolusu temiz havluyu yere bırakırken. "Ne yaptı?"

"Sorun yok." Casteel elini kadının omzuna koydu. "Sadece Magda geri dönünceye kadar acısının hafiflemesini sağladı."

"Ama nasıl?.." Kadın elini göğsüne bastırırken kahverengi gözleri irileşti.

Casteel'in bakışlarıyla karşılaşınca ayağa kalktım ve kış renginde gözleri olan bir başkasının yanına gittim. Bir kurttu. Kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ölümlü yıllarına göre benden on yaş kadar büyük görünüyordu. Oniks rengindeki teninde gergin çizgiler vardı. Bir kılıcın dokuyu ve kası kestiği çıplak göğsünde derin bir yarık vardı.

"İyileşeceğim" dedi boğuk bir sesle. "Diğerleri, o kadar kolay olmayacak."

"Biliyorum." Diz çöktüm. "Bu, acı çekmen gerektiği anlamına gelmez."

"Sanırım haklısın." Elini kaldırırken gözleri merakla doldu.

Elini avcuma aldım ve yine, daha derinlere inen bir acı olduğunu hissettim. Onlarca yıla bedel bir hüzün. Avucum ısındı ve karıncalandı. "Sen de birini kaybettin."

"Uzun zaman önce." Solukları yavaşlarken nefesi kesildi. "Şimdi anlıyorum."

"Neyi?"

Bana bakmıyordu. Bakışlarını Casteel'e kadar takip ettim. Arkasındaki Alastir, gördüklerine inanamıyormuş gibi duruyordu. Belki de onu uyarmalıydık.

"Jasper büyük bir ilgi duyacak" dedi kurt, başını düz yastığa geri koyarken hafifçe sırıtarak.

"Öyle olacağına eminim" dedi Casteel, gözleri aydınlanarak. "İyi ol, Keev."

Kurt, başını salladı ve ben de Jasper'ın kim olduğunu merak ederek ayağa kalktım. Ardından, tüm bu süre boyunca beni izleyen, Keev'in yan tarafındaki adama yöneldim.

"Hayır" dedi adam sıkılı dişlerinin arasından, yüzünden ter damlıyordu. Gözleri altına yakın bir ela rengiydi. "Senin dokunuşunu istemiyorum."

Olduğum yerde kalakaldım.

"Lütfen üzerinize almayın, Prensim." Sığ nefesleri odadaki sessizliği doldurdu. "Bunu istemiyorum."

Casteel başıyla onayladı. "Sorun değil." Belime dokunarak beni ilerlemeye teşvik etti.

Atlantisli kanına sahip olan ölümlüye omzumun üzerinden bakarak ilerledim. Beni izliyordu, yüzü ateşten kızarmıştı. Onunla bağlantı kurdum ve bağlantıyı hemen kestim. Nefretin sıcak, asidik tadı ve güvensizliğin acı tadı beni sersemletti. Bakışlarımı hızla kaçırarak yutkundum ve duyularımı odanın her bir köşesine uzattım. Duygu ve tat karmaşası altında tökezledim. *Buzlu limonata. Ekşi meyve. Vanilya. Şeker.* Kafa karışıklığı ve şaşkınlık. Korku ve saygı. Güvensizlik. Neşe. Kalbim neredeyse kaburgalarıma çarpacak şekilde atmaya başladı.

Casteel bana bakarken elini sırtıma koydu.

"Ben iyiyim" diye fısıldadım, tüm bağlantıları kesip sadece önümdeki iki kadına odaklanırken.

Gözleri altın ve kahverenginin bir karışımı olan yaşlı kadın bana baktı ve yatakta hareketsiz bir şekilde yatan kadına yaklaşmamı izledi. Ölümlü olduğunu biliyordum ya da en azından kısmen. Casteel gibi bir Atlantisli iyileşirdi ama o...

Benden çok da büyük olamazdı, yılların dokunmadığı teninde

herhangi bir kırışıklık yoktu. Ondan... Hiçbir şey hissedemiyor olsam da yanına çömeldim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin" dedi yaşlı kadın.

Yaralı kadının gevşekçe duran eline santimler kala durarak yaşlı kadına baktım.

"Biliyorum." Yutkundu. "Yeteneğini kızım üzerinde boşa harcamış olursun."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Yatakta yatan kadına bakarak yanağına ve sonra da alnına dokundu. "Buraya gelmeden önce seni duymuştum. Birkaç yıl önce, bir süreliğine Masadonya'da yaşamıştım" dedi, beni şaşırtarak. "Senin –ziyaret ettiğin aileler– hakkında fısıldaşıyorlardı."

Casteel'in ne kadar dikkatli bir şekilde dinlediğinin farkında olarak elimi çektim.

"Lanetlenenleri onurlandırdığını söylüyorlardı." Kızına bakıp gülümserken teni kırıştı. "Acılarına son vermeden önce ağrılarını hafiflettiğini söylüyorlardı. Onlara inanmadım." Kadının göğsüne bir damla gözyaşı düştü. "Yükselmişler tarafından büyütülen birinin böylesine değerli bir şey verebileceğine inanmadım. İnanmadım." Bakışlarını bana çevirdi.

Nefesim kesildi. Gözleri... Bana bakarken, doğrudan *içime* bakarken, gözlerindeki altın rengi daha parlak yanıyordu.

"Sen bir ikinci kızsın" diye fısıldadı, tüylerimin ürpermesine neden olarak. "Bakire değilsin ama yine de Seçilmiş olansın."

* * *

Odadakilerin duygularından ve genç kadını sahiplenmeyi bekleyen ölümün gölgesinden rahatsız olarak, sağanak yağışın tenimi kaplayan tabakayı yıkayabileceği dışarıya çıkmak istedim.

"Bazıları benden korkuyordu" diye ağzımdan kaçırdım, Alastir kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra. "O adam, ona dokunmama izin vermeyen adam? Bana hiç güvenmiyordu ve korkularını hissedebiliyordum."

Casteel gözlerini kısarak kapıya baktı. "Yapabildiklerini, yeteneğini anlamıyorlar."

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemişlerdi." Alastir boş bir masanın yanında bize katıldı, teni hâlâ solgundu. "Ben böyle bir şey görmedim..."

"Empat savaşçıların yaşadığı zamanlardan beri, değil mi?" diye tahminde bulundu Casteel. "Sanırım Penellaphe de o soydan geliyor. Birkaç tanesi Solis'te kalmış olmalı."

Alastir bana bakarken başıyla onayladı. "Annenle baban yeteneklerini ne zaman keşfetti? Ya da sen ilk ne zaman farkına vardın?"

"Tam yaşımı bilmiyorum ama başkentten ayrılmadan önceydi. Yükselmişlerin o zamanlar neler yapabileceğimi bilip bilmediklerini bilmiyorum."

"Bir abin mi vardı?" diye sordu Alastir ve Casteel'in başı ona döndü. "O senin tam öz abin miydi?"

"Sanırım" dedim, birinin ona Ian'dan bahsetmiş olması gerektiğini ya da beni ilk duyduğunda onun hakkında bir şeyler öğrendiğini fark ederek. "Ama eğer o da benim gibiyse –yarı Atlantisliyse– o zaman neden onun Yükselmesine izin verdiler?"

Alastir tekrar Casteel'e baktı. "Yükseldiğine emin misin?"

"Yükselişi kendi gözlerimle görmeden olabileceğim kadar eminim."

Alastir'in yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. "Atlantis kökenliyse onu dönüştürmeleri pek olası değil, ama... Tuhaf şeyler de oldu." Bana baktı ve sonra Casteel'e döndü. "Daha fazla empat özelliği sergiledi mi?"

Casteel başını iki yana salladı ve Alastir'in, empat savaşçıların, hissettiklerini bir şekilde insanlara karşı nasıl kullanabileceklerinden bahsettiğini tahmin ettim.

"Ama neden korksunlar ki?" diye sordum. "İlk adama yardım ettiğimi gördüler."

"İnsanlar, hatta Solis'te yaşayanlar bile, daha önce görmedikleri ve anlamadıkları şeylere karşı temkinli olabilirler" diye açıkladı Casteel ve belki de herkesin verdiği tepkinin ilk etapta yardım etmemi istememesinin nedeni olduğunu o zaman fark ettim.

"Atlantia'daki bazıları, savaştan sağ kurtulan en yaşlılarımız, empatları hatırlayacaktır." Alastir bir an sessiz kalarak bir

sandalyenin arkasına dokundu. "Ve bu bir sorun olabilir. Dışarıdaki o lanet ağacı emimin görmüşsündür. Tanrılar bir uyarı gönderdiler."

"Hadi ama Alastir, ne zaman kaderci birine dönüştün?" Casteel'in yüzünde öfke vardı. "Alâmetin ille bir uyarı olması gerekmez. Değişim, kötü olabileceği kadar iyi de olabilir. Ve her iki durumda da, bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Aynen öyle, bu alâmetin benimle hiçbir ilgisi yoktu. Bunun fikri bile gülünçtü. Kollarımı kavuşturdum. "En yaşlı Atlantislilerin, savaşçıları hatırlaması neden sorun olsun ki?"

"Bu alametle hiçbir ilgin yok. Büyük bir değişimin gelmesi ille de kötü bir şey anlamına gelmez." Casteel omuzlarını dikleştirdi. "Empat savaşçıların yeteneklerinden bazen korkuluyordu, çünkü onlardan çok az şey gizlenebiliyordu. Ve tüm soylar arasında, ilahlara en yakın olanlar onlardı."

Alastir tek kaşını kaldırdı. "Ayrıca duyguların arkasındaki enerjiyi çekebiliyorlardı" diye detaylandırdı. "Bu şekilde başkalarından beslenebiliyorlardı. Onlara genellikle Ruh Yiyiciler denirdi."

"Ruh Yiyiciler mi?" Kaskatı kesildim. "Ama ben böyle bir şey yapamıyorum. Yardım ettiğim insanlardan hiçbir şey almıyorum. Yani enerji falan almıyorum ve korkuyu da güçlendiremiyorum."

"Ben bunu biliyorum. Biz bunu biliyoruz" diye güvence verdi Casteel.

"Ama onlar bunu bilmiyorlar." Kurt, elini sandalyeden çekerken bana hafifçe gülümsedi. Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Casteel haklı. Sadece atalarının yapabileceklerini yapamadığını anlamalarını sağlamalıyız. Ve seni tanımaya başladıklarında, atalarının korku uyandıran küçük bir kısmını düşünmeyeceklerine inanıyorum."

"Gerçekten mi?" İçim şüpheyle doldu.

Alastir başıyla onayladı. "Gerçekten. Bu, endişelenmeni gerektiren bir durum değil."

Zaten endişelenecek yeterince şey olduğu için durumun böyle olmasını umuyordum.

Alastir yeniden Casteel'e odaklandı. "Ayrıca alâmetin onunla

–ikinizle de– hiçbir ilgisi olmadığından o kadar da emin olma. Siz ikiniz evleneceksiniz. Bu büyük bir değişime yol açmayacak mı?"

Casteel'in yüzündeki ifade düşünceli bir hal alırken kaşları havaya kalktı. "Eh, orada haklısın" dedi ve gözlerim kısıldı. "Yakında gidiyor musun?" Alastir başıyla onayladığında, Casteel elimi tuttu ve bunu bu kadar kolaylıkla yapması beni şaşırttı. O bunu neredeyse düşünmeden yapıyormuş gibi görünüyordu ama elimi her tuttuğunda bu benim için büyük bir sürpriz oluyordu. "İyi yolculuklar. Spessa's End'de görüşürüz."

"İkinize de iyi yolculuklar." Alastir elini nazikçe omzuma koydu. "Halkımızın yardımına geldiğin için teşekkür ederim, bazıları anlamasa ya da takdir etmese bile."

Minnettarlıktan rahatsız olarak başımı salladım.

Alastir ile yollarımızı ayırarak ziyafet salonuna geçtik. "Şimdiden Spessa's End'e mi gidiyor?"

"Sen dinlenirken Emil ile konuştum. Tüm yaşananlardan sonra, dikkat çekmemek için daha küçük gruplar halinde seyahat etmemizin daha iyi olacağını düşündük."

"Mantıklı" diye mırıldandım. "Gerçekten bu alâmetin evliliğimizle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir" dedi ama ona evliliğin gerçek olmadığını –en azından büyük bir değişime yol açacak şekilde– hatırlatacak kadar yalnız değildik.

Planlarımız işe yararsa... İşte *bu* büyük bir değişime yol açacaktı.

Düşüncelerim tekrar odada olup bitenlere kaydı. "İçerideki anne, Kızıl İnci'deki kadınla aynı şeyi söyledi. İkinci kız olduğumu ama düşündüğüm gibi olmadığını." Omzumun üzerinden geriye baktığımda, Alastir'i kapıda gördüm. Zavallı adam hâlâ küçük bir esinti onu devirebilirmiş gibi görünüyordu. "O zaman anlamamıştım ama şimdi ikinci nesil olduğumu kastettiğini düşünüyorum."

"Kızıl İnci'deki hangi kadın?"

"Beni senin bulunduğun odaya gönderen kadın."

Casteel kaşlarını çatarak bana baktı. "Hangi kadından bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten mi?" diye sordum kuru kuru. "Beni senin odana

göndermesini sağladığın kadın. Sanırım o bir Kahin'di, bir şekil değiştiriciydi."

"Seni o odaya göndermesi için hiçbir kadınla konuşmadım, özellikle de bir şekil değiştiriciyle" dedi. "O kapüşonu indirdiğim anda kim olduğunu biliyordum ama seni odama göndermesi için hiç kimse ile konuşmadım."

Ona baktım. "Ciddi misin?"

"Neden böyle bir şey hakkında yalan söyleyeyim ki? O gece kim olduğunu bildiğimi söylemiştim."

"O zaman nasıl?.." Casteel sola keskin bir dönüş yaptı ve bir kapıyı açarak beni toprak ve bitki kokan bir odaya çekti. Kapı arkamızdan kapandı. Etrafıma baktığımda, bir sürü sebze konservesi, kilolarca patates ve kurutulmuş otlar gördüm. "Az önce beni bir kilere mi çektin?"

"Evet." Casteel başını eğerek bana yaklaştı. Koyu renk saçları alnına devrildi.

Geriye bir adım attım ve arkamdaki bir rafa çarptım. Kavanozlar sallandı. Boyu o kadar uzundu ki gözlerine bakabilmek için boynumu geriye çekmek zorunda kaldım. "Neden?"

"Bir dakika yalnız kalmak istedim." Ellerini başımın üzerindeki dolaba dayadı. "Seninle."

Aşırı uyarılan duyularım yüzünden kafa karıştırıcı bir beklenti ürpertisi omurgamdan aşağı inerken onun eğilmesini izledim. "Kilerde mi yalnız kalmaya ihtiyacın vardı?"

Başını hafifçe çevirip ağzını benimkiyle aynı hizaya getirdi. "Sadece *ihtiyacım vardı.*"

Minik titremeler her yanımı sardı. İhtiyaç duyduğu şeyin onun ve benim kilerde bulunmamızı içermediğini söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Ne itiraz. Ne ikaz. Sadece ona baktım, bekleyerek ve... İsteyerek.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Nefesi dudaklarımın üzerinde dans ederken kirpikleri aşağı indi. "Yeteneğini kullanmak için oraya gitmek, kendini onların acılarına açmak."

Arkamdaki rafı sıkıca kavradım. "Önemli değildi."

"Bu bir yalan, Prenses." Ağzı şimdi daha yakındı, benimkinden

sadece bir nefes uzaktaydı. "Korktuklarını ve sana güvenmediklerini hissetmene rağmen bunu yaptın. Çok önemliydi."

Dudaklarımın aralandığını hissettim. "Kilerde bana söylemen gereken şey bu muydu?"

Başını iki yana salladı ve dudakları benimkilerin kenarını sıyırıp geçtiğinde nefesimin kesilmesine neden oldu. "Henüz bitirmemiştim."

"Üzgünüm" diye mırıldandım. "Lütfen, devam et."

"İzin verdiğin için teşekkür ederim" diye yanıtladı; sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Sana hayranlık ve saygı duyduğum birçok zaman oldu."

Kaskatı kesildim. Her bir yanım.

"Yapabileceklerine şaşırmamalıyım" diye devam etti. "Yapmaya hazır olduklarına. Ama şaşırıyorum. Sana her zaman hayranım."

Göğsümdeki minik bir sıkışma nefesimi kesti. "Beni kilere çekerken ihtiyaç duyduğun bu muydu?"

"Hâlâ bitirmedim, Prenses."

Nabzım hızlandı. "Bitirmedin mi?"

"Hayır." Alnını benimkine yasladı. "İhtiyaç duyduğum bir şey daha var. Günlerdir ihtiyaç duyduğum. Haftalardır. Aylardır. Belki de hayatım boyunca." Burnunu benimkine sürttü. "Ama buna izin vermeyeceğini biliyorum."

Göğsümdeki zonklama biraz daha aşağılara kaydı. "Neye... Bu kadar uzun zamandır neye ihtiyacın vardı?"

"*Sana.*"

Titredim.

"Yani, belki, sadece birkaç dakikalığına, hiç kimse bakmıyorken –bizden başka kimse yokken– rol yapabiliriz."

Arkamdaki dolaba yaslandım, ciğerlerime yeterince hava gitmiyormuş gibi başım dönüyordu. "Rol mü?"

"Dün yokmuş gibi davranabiliriz. Yarınlar yokmuş gibi. Şu anda, sadece ikimiz varmışız gibi ve ben Hawke olabilirim" dedi, aramızdaki ısınmış boşlukta. Bir kez daha titredim. Yanağıma dokundu ve içime bir farkındalık dalgası gönderdi. Parmakları çenemin üzerinden geçerek alt dudağıma kaydı. "Sen de sadece Poppy olabilirsin ve biz sadece bir öpücük paylaşabiliriz."

"Bir öpücük mü?"

Başıyla onayladı. "Bu sadece bir rol." Dudakları şimdi yanağımda bir fısıltı gibiydi. "Sadece bir öpücük."

Yapmamalıydım.

Bunun yüzlerce nedeni olmalıydı. Kim olduğumuza dair gerçekleri bulanıklaştırırdı. Ona bir daha asla olmayacağını söylemiştim. Beni kullanıyordu. Ben onu kullanıyordum. Öpüşmek akıllıca değildi. Tüm bilmediklerime rağmen, dudakların tek bir dokunuşunun asla yetmeyeceğini anlayacak kadar biliyordum. Her zaman *daha fazlası* vardı. İstenen. İhtiyaç duyulan.

Ve ona karşı hislerim her beş dakikada bir değiştiği için onun hakkında ne hissettiğimden bile emin değildim. Ama her halükârda, böyle bir şeye izin vermemeliydim. Eğer verirsem, her şey hâlihazırda olduğundan çok daha zor, hatta daha kafa karıştırıcı olurdu. Tawny, şu anda olanları üç kelimeyle mükemmel bir şekilde özetleyebilirdi: Tam bir karmaşa.

Ama bir kadın ölmek üzereydi.

Annesi hâlâ Seçilmiş olduğumu söylüyordu.

Oradaki bir adam dokunuşumu istemiyordu.

O odadaki insanlardan bazıları benden *korkuyordu*.

Benden nefret ediyordu.

Hiçbir iz kalmamasına rağmen, Lord Chaney'nin dişlerini hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

Kömür gibi yanan gözlerini hâlâ görebiliyordum ve onun için sadece bir nesne olduğumu hâlâ hissedebiliyordum. Bir yiyecek. Besin kaynağı. Bir şey.

Ve bunların hiçbirini hissetmek istemiyordum.

Casteel'in bana olan hayranlığının tadını çıkarmak istiyordum ve belki... Belki de derinlerde, onun hakkında gerçekten nasıl hissettiğimi zaten biliyordum.

"Sadece rol mü yapacağız?" Parmak uçları boğazımın yan tarafından aşağı kayarak enseme ilerlerken titredim.

"Rol yapacağız." Dudakları bir kez daha benimkilerin hemen önünde asılı kaldı, tam oradaydı, alay ediyordu.

Gözlerimi kapattım, sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti. "Evet."

18. BÖLÜM

Daha önceki gibi, Ayin akşamında bahçedeki söğüt ağacının altındayken ondan beni öpmesini istediğimde olduğu gibi, bir saniyesini bile boşa harcamadı.

Ama o zamanlar o Hawke'tı ve biz rol yapmıyorduk.

Dudakları benimkilere sürtündü, bir kez, iki kez, o kadar yumuşak ve nazikti ki tüm numaraları bir kenara bırakmakla tehdit etti. Titredim ve dudaklarının kıvrıldığını hissettim. Sırıttığını biliyordum. Gözlerimi açarsam, onun o sinir bozucu derecede cezbedici gamzesini göreceğimi biliyordum. Yavaş yavaş, hiç acele etmeden kendini yeniden tanıtarak dudaklarıyla benimkilerin haritasını çıkarıyor gibi görünürken, ensemdeki ve yanağımdaki yara izinin hemen altındaki dokunuşu tüy hafifliğindeydi. İçimden minik titremeler geçti.

Ama daha fazlasını istiyordum. Şimdiden.

Sabırsızlık içimi yaktı. Ellerimi raftan çekerek tuniğinin önünü kavradım ve onu kendime çektim. "Beni öpeceğini sanıyordum."

"Yaptığım bu değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Yapabileceğin bu değil."

Dudaklarımın üzerindeki dudakları kıkırdadı. "Haklısın. Değil."

Sonra beni gerçekten öptü.

Ruhum üzerinde hak iddia ediyormuş gibi dudaklarımı sahiplendi. Muhtemelen bunu zaten yapmak üzere olması benim için korkunç bir uyarı olmalıydı ama kendimi fazlasıyla kaptırmıştım, hissettirdikleri ve talepkâr dudakları arasında kaybolmuştum. Sivri dişleri ile alt dudağımı çekiştirerek dudaklarımı aralanmaya zorladı. Soluğum kesilirken ona boyun eğdim. Öpücük derinleşti

ve dili benimkinin üzerinde kaydı. Sıcak ağzına karşı nefes nefese inledim. Onun tadı, kokusu... Her şeyi beni işgal etmişti.

Öpüştük ve öpüştük ve ben... Hâlâ *daha fazlasını* istiyordum. İçimde akan sıvı ateş, Lord Chaney'nin buz gibi dokunuşunu silerken, ölümün şimdiye dek çoktan ziyaret etmiş olduğu odanın boğucu hissini ve gelecekte bizi bekleyen bilinmezleri ortadan kaldırırken, rol yapmaya devam etmek istiyordum.

Casteel bunu biliyordu, bunu hissediyordu ve bana şiddetle ihtiyacım olanı verdi.

Sonunda, en sonunda, eli yanağımdan aşağı kayarak göğsümün üzerinden geçti. Dokunuşunda bir saygı vardı, elini kazağımın altına kaydırırken bana tapıyormuş gibiydi. Ten tene. Parmakları yara izlerinin üzerinden geçerek daha yukarılara, göğsümün hemen altına kayarken bedenim sarsıldı. Başparmağı şişkin tepeciğe ulaştığında ağzının içine inledim. İçimi keskin bir zevk kapladı.

Ensemdeki el belime inerken çıkardığı derin, karanlık ses içimde gümbürdedi. Beni dolaptan uzaklaştırarak kendi vücudunun sertliğine çekti ve dudaklarıyla beni yalayıp yutmaya, dokunuşuyla beni dağlamaya devam etti. İçindeki açlık beni korkutmalıydı ama tek yaptığı benim içimdeki aynı ihtiyacı alevlendirmekti.

Sadece rol yapıyorduk...

Ama bu çok gerçekçi hissettiriyordu.

O çok gerçek hissettiriyordu, benimkilerin üzerindeki dudakları, göğsümdeki, belimdeki ve vücudumdaki dokunuşu. Ağzı iyileşmiş ısırık izine doğru alev alev yanan bir yol izlerken başım geriye düştü. Dilinin sıcak ıslaklığını, dişlerinin günahkâr keskinliğini tenimde hissettim. Tüm vücudum gerilerek zevk ve yasak bir beklenti içinde kıvrılırken haykırdım.

"Poppy" diye soludu, belki de yalvardı. Emin değildim. Diliyle tenime bir fiske vurdu.

Beni ısıracak mıydı?

Bunu istiyor muydum?

Onu durdurur muydum?

Yukarı uzanıp elimi yumuşak saçlarının arasına daldırırken bedenim cevabı zaten biliyordu.

"Bunu istiyorsun?" diye fısıldadı hassas tenime. "Değil mi?"

Cevap veremeyerek titredim.

"İstiyorsun."

Nabız gibi atan bir zonklama nefesimi çaldı ve sonra, etkileyici bir güçle, ellerini bacaklarımın altına kaydırarak beni kucağına aldı ve arkasını döndü. Bacaklarımı beline dolarken sırtımı kapıya dayadı. Vücudu benimkiyle buluştu ve en sert kısımlarını benim en yumuşak yanlarıma bastırdı.

Ağzı boynumun üzerine kapanırken inledim. Oradaki deriyi keskin dişlerinin arasına çekti ve kalçam kendi iradesiyle kapıdan uzaklaşarak onunkine dayandı.

Deriyi daha sert çekiştirerek içimden bir çığlık daha kopardı ama eti delmedi. Kan akıtmadı. Bunun yerine, her sinir ucu kırılma noktasına gelene kadar, ben kendimi ona bastırıncaya ve onunla birlikte hareket edene kadar alay etti ve sataştı.

Ve ağzı sonunda benimkine geri döndüğünde, ikimizin de kontrolü hızla kaybettiğimizi biliyordum.

Rol yapıyorduk.

Dudaklarımdan içiyormuş gibi beni öptüğünde bile. Bana sürtündüğünde parmaklarımı omuzlarına ve sonra göğsünü kaplayan kumaşa geçirdiğimde bile. Rol yapıyorduk.

Öpücükler yavaşlamaya başladı ama kalçası hâlâ benimkini kapıya bastırmaya devam ediyordu. Ağzını benimkinin üzerinden kaldırdığında, o da benim kadar düzensiz nefes alıyordu. "Sanırım... Sanırım bu kadarı yeterli."

Öyle miydi?

Başımı kapıya dayayıp yutkunurken başımı salladım. Yeterli olmalıydı çünkü bu delilikti, daha fazla deliliğe yol açıyordu. Beni çırılçıplak soyup kapıya dayamasına dakikalar kalmış gibiydi. Ona yalvarmaktan sadece saniyeler uzaktaymışım gibiydi. Gözlerimi açarken, tuniğindeki tutuşumu gevşettim.

Casteel bana baktı, dudakları şişmişti ve gözleri erimiş altın gibiydi. Arsızca güzeldi ve en az benim hissettiğim kadar perişan görünüyordu.

Derin, boğuk bir ses çıkardı. "Bana öyle bakma."

"Nasıl?" Ağzımdan çıkan hırıltılı sesi tanıyamadım.

"Bunun yeterli olduğunu düşünmüyormuş gibi." Elini kalçamın üzerinden kaydırıp popomu avuçlarken, bedenimin alt kısmını kapıdan uzaklaştırıp kalın, sert çıkıntısına bastırdı. Ağzımdan çıkan inilti yi, içine dalmak istediğim hızlı ve derin bir öpücükle kendi içine çekti.

Ama öpücük sona erdi ve bacaklarımı yavaşça aşağı indirdi. Hafifçe titrediğine yemin edebileceğim elleriyle saçlarımı düzeltirken, alnını benimkine dayayarak birkaç dakika bana yakın durdu. Sonunda bir adım geri atıp aramıza mesafe koyduğunda, dizlerim garip bir şekilde güçsüzleşmişti. Bakışlarımız buluştu ve içimdeki şiddetli arzu, kalbimle birlikte çarptı.

"Bu..." Ne diyeceğimi bilemeyerek dudağımı ısırdım.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Durduğum yere geri dönüp saçımdan bir tutam aldı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Muhtemelen söylemememiz en iyisi."

"Doğru" diye fısıldadım, yanağımı eline bastırmak isteyerek ama bir şekilde buna direnerek.

Hafifçe gülümsedi. "Bende ihtiyacın olan bir şey var. Bir hediye. Odadan çıktığımızda sana vermeyi planlıyordum. Ama ben... Yoldan saptım."

Yoldan mı sapmıştı? Bu onun için sadece bu muydu? Benim için daha fazlası mıydı?

"Yüzük değil" dedi. "Ama yine de takdir edeceğini düşündüğüm bir şey."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Nasıl bir hediye?"

"En iyisinden" dedi. "İntikam."

* * *

O öpücükten sonra Casteel'in nasıl bu kadar sakin ve aklı başında olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama ona baktığımda, çimlerin büyümesini izlemek kadar canlandırıcı olan *İki Krallar Savaşı ve Solis Krallığı Tarihi* kitabının okumasına katılmış gibi görünüyordu.

Sanki kilerde olanlar benim hayal gücümün bir ürünüydü; acı verici tatminsizlik hissi olmasaydı, yaşananlardan gerçekten şüphe

duyardım. Ama değildi. Hepsi gerçekti. Beni öpmüştü ve bunu, hayatı buna bağlıymış gibi yapmıştı.

Gerçekten hiç etkilenmemiş miydi ve eğer öyleyse, rol yapmanın anlamı neydi?

Ben duyularımı kullanamadan, Casteel ağır bir ahşap kapıyı açtı. Küflü, nemli koku hemen tanınıyordu.

"Hediyem zindanda mı?" diye sordum, dar merdivenden aşağı inerken adımlarımı yavaşlatarak. Koku midemi bulandırdı.

"Bir hediye için garip bir yer gibi görünebilir ama birazdan anlayacaksın."

Bunun bir tür tuzak olduğunu fısıldayan paranoyak sesi görmezden gelerek ilerledim. Evliliği kabul ettikten sonra, beni bir hücreye atmayı planladığından şüpheliydim. Yine de buraya, neredeyse ölmek üzere olduğum yere geri dönmek rahatsız ediciydi.

Meşaleyle aydınlatılmış koridora vardığımızda duvardan bir gölge uzaklaştı. Kieran'dı. Kurdun açık renk gözleri, Casteel'den bana döndü. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Sen?" diye sordum her nedense ve sonra yanaklarımın kızardığını hissettim. Kilerde neler olduğunu bilmesine imkân yoktu, ekstra özel kurt yetenekleriyle bile...

Tabii bağ yüzünden bilmediği sürece.

Şu bağ hakkında daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu.

Dudakları bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "Harikayım." Prensine baktı. "Ya sen?"

"Cevap en son sorduğundakiyle aynı" dedi Casteel.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Yaralandın mı?"

"Öyle olsa endişelenir miydin?"

Dudaklarımın kenarları aşağı sarktı. Hayır? Evet? "Pek sayılmaz."

"Ah." Bir elini göğsüne bastırdı. "Beni yine yaraladın."

"Yaralanmadı" diye yanıtladı Kieran. "En azından fiziksel olarak. Ama duygusal olarak, onu paramparça ettiğine inanıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Eğer yaralanmadıysa neden iyi olup olmadığını soruyorsun öyleyse?"

Kieran cevap vermek için ağzını açtı ama Casteel ondan önce davrandı. "Kendisi çok evhamlıdır. Sürekli olarak yaralanmamdan

ya da kendimi aşırı yormamdan korkar. Sekiz saatlik uykumu alıp almadığımı ve günde üç öğün yemek yiyip yemediğimi bilmek ister."

"Evet, aynen öyle" diye yanıtladı Kieran alaycı bir şekilde.

Casteel ona sırıttı ve sonra bana işaret etti. "Gel. Hediyen seni bekliyor."

İkisinin neden bahsettiğini anlamadan, hediyemin ne olduğundan şüphelenmeye başlayarak Prens'in peşinden gittim. *İntikam.* Havada kanın zengin, metalik kokusu vardı. Taze. Kanın altından hissedilen mide bulandırıcı çiçeksi koku, Casteel'in önünde durduğu hücrede beni neyin beklediğini daha görmeden şüphelerimi doğruladı.

Kolları ve bacakları genişçe açılarak duvara zincirlenmiş bir halde, Lord Chaney duruyordu. Daha iyi günler gördüğü kesindi. Bir gözü gitmişti. Savurduğum bıçağın sebep olduğu derin oyuklar yüzünde çizgiler oluşturuyordu. Aralık dudaklarının arasından sürekli kan damlıyordu. Gömleği yırtılarak açılmıştı ve daha önce gördüğüm yaranın, göğsündeki üç derin kesiğin bir parçası olduğunu gösteriyordu. Boğazının hemen altında ve karnında pençe izleri vardı. El ve ayak bileklerinin etrafındaki prangalar sivriydi, derisine batıyor ve kanını akıtıyordu. Tarif edilemez bir acı içinde olmalıydı.

Vampire bakarken içimde bir gram acıma yoktu.

"Onu öldürmemişsin" dedim ve Yükselmiş tek gözünü açtı. Siyahtan çok kırmızıydı.

"Hayır." Casteel kalçasını parmaklıklara dayayarak vücudunu bana çevirdi. "İstedim. Hâlâ istiyorum. Hem de çok. Ama beni yaralamadı, saldırdığı kişi ben değildim. Çaldığı kan bana ait değildi."

Bakışlarımı vampirden Casteel'e kaydırırken kalbim bir kez daha hızla çarpıyordu.

"İstiyorsan, intikam senindir" dedi. "İstemiyorsan, senin kılıcın, onun sefil varlığını sona erdiren şey olacağım. Bu senin seçimin." Botuna uzanıp bir bıçak çekti. Benim hançerimdi. "Her halükârda, bugün bir Yükselmiş'in kalbine girecek olsa da olmasa da bu sana ait."

Tek kelime etmeden, parmaklarımı kemik sapın etrafına

doladım ve soğuk ağırlığı bir kez daha memnuniyetle karşıladım. Sonra tekrar hücreye baktım.

"Artık konuşmuyor mu?" diye sordum. Yükselmiş daha önce hiç bu kadar sessiz kalmamıştı.

"Dilini kopardım" dedi Kieran ve Casteel ile ben ona baktık. "Ne?" Kurt omuz silkti. "Beni kızdırdı."

"Pekâlâ" diye mırıldandı Casteel. "Tamam, o zaman."

Yükselmiş acınası bir inilti çıkararak bakışlarımı tekrar kendi üzerine çekti. Göğsümü dolduran empati beni neredeyse boğuyordu.

Ama bu hissettiğim, karşımdaki canavar için değildi.

Hiç düşünmeden boynunu kırdığı Bayan Tulis içindi. Ve artık bir geleceği olmadığını bildiğim oğlu Tobias içindi. Chaney'nin emriyle şövalyenin katlettiği adam ve diğer ölenler içindi. Ziyafet salonunun dışındaki odada yatanlar ve şimdiye kadar büyük ihtimalle ölmüş olan kadın içindi. Boğazımdaki ve gözlerimdeki yanma, Yükselmişin sırf yapabildiği için öldürdüğü çocuk içindi.

Sırf canı istediği için.

"Hücreyi aç" diye emrettim.

Kieran öne çıkıp hücre kapısının kilidini açtı ve ayaklarım beni içeri taşıdı.

Belki de bu yanlıştı. Bakire'nin yapacağı bir şey değildi ama ben artık Bakire değildim. İşin aslı, hiç olmamıştım. Ama yine de bir cana karşı bir can almak doğru değildi. Bunu biliyordum. Tıpkı şimdi hançeri tutan elin, yaralıların elini tuttuğunu ve daha fazla acıya neden olmak yerine acılarını hafiflettiğini bildiğim gibi.

Chaney'nin hayatına, Casteel veya Kieran ya da kalede intikam almayı hak eden diğer birçok kişi son verebilirdi. Onun kanının benim ellerime bulaşmasına gerek yoktu.

Ama benim yüzümden kan dökülmüştü.

Lord Chaney'nin önünde durdum ve başımı kaldırarak tek gözüne baktım. İçinde çok fazla soğukluk vardı. Bana ulaşmaya çalışırken prangalarını çekiştirerek daha fazla kan akmasına neden oldu. Yükselmişten, hücrede yankılanan bir inilti yükseldi. Prangalarından kurtulabilseydi, bir Craven gibi üzerime saldırır ve etimi parçalardı. Sonuçlarını önemsemeden, açlığına yenik düşüp beni

öldürürdü. Yükselmiş için ne olduğum önemli değildi. Hiç durmadan beslenecekti ve New Haven'a gelen o olmasaydı, öldürmeye devam edecekti. Gözünün içine baktım ve tek gördüğüm, daha birçoğunun isimsiz kalacağını bildiğim kurbanlarının yüzleriydi.

Hançer avucumun içinde resmen uğulduyordu.

Lord Mazeen'e yaptıklarım, keder ve öfkeden kaynaklanan bir hareketti ama yine de bir intikam eylemiydi. Olduğum kişinin özünde, Yükselmişi öldürmeme izin veren bir şey vardı. Bu her ne ise, Casteel'in fark ettiği bir şeydi. Bu yüzden bana bu *hediyeyi* vermişti. Buna muktedir olduğumu biliyordu ve belki de bu beni rahatsız etmeliydi. Muhtemelen daha sonra edecekti.

Ya da belki etmezdi.

Eskiden geceleri beni uyutmayan şeyin beni rahatsız etmeye devam edip etmeyeceğini, beni neyin rahatsız edeceğini artık bilmiyordum. Değişiyordum ve görünüşe göre bu sadece günden güne değil, saatten saate oluyordu. Ve peçeyi taktığım zamanlarda beni yöneten şey, artık bana hükmetmiyordu.

Lord Chaney'nin bakışına karşılık verdim. Gözlerimi kaçırmadım. Prens'in hediyesini kabul edip kan taşını Yükselmişin kalbine saplarken tek kelime etmedim.

Gözündeki kırmızı parıltı kaybolana kadar izledim. Derisinin çatlayıp soyulmasını, prangalar taş duvara çarparken pul pul dökülmesini ve etrafa dağılmasını izledim. Yavaşça yere süzülen ince bir kül tozundan başka bir şey kalmayıncaya kadar seyrettim.

* * *

Bir süre sonra, kütüphanedeki masaya oturdum ve Atlantisli kayıtlarına göz gezdirdim. Okuyabildiğim harfleri bile zar zor görüyordum. Düşüncelerim milyonlarca farklı yerdeydi ve odaklanamıyordum. Arkama yaslanıp derin bir iç çektim.

"Konuşmak istediğin bir şey mi var?" Kieran sayfalarını hızla çevirdiği kitaptan başını kaldırdı. Casteel, sevdiklerini kaybedenlerin aileleriyle görüşürken benim sorumluluğumu ona bırakmıştı. Katılmak isteyip istemediğimi sormamıştı ama varlığımın hoş karşılanmayacağını ya da dikkat dağıtacağımı bilecek

kadar sağduyuya sahiptim. Şu anda yaptığı benimle ilgili değildi.

"Yoksa sormak istediğin bir şey mi var?" diye ekledi Kieran. "Eminim sormak istediğin bir şey vardır."

Kurda kaşlarımı çattım. "Sormak istediğim bir şey yok."

"Öyleyse neden her beş dakikada bir iç çekiyorsun?"

"Her beş dakikada bir iç çekmiyorum. Aslında sormak istediğim bir şey *var*" dedim sonunda. "Casteel ile aranızdaki şu bağ. Tam olarak nasıl işliyor? Mesela onun düşüncelerini okuyabiliyor musun? Onun başına bir şey gelse, aynısı sana da oluyor mu?"

"Bu sorunun ne kadar rastgele olduğuna şaşırmamalıyım ama şaşırıyorum."

"Rica ederim" diye mırıldandım.

Kitabı kapattı. "Casteel'in düşüncelerini okuyamıyorum, o da benimkileri okuyamıyor."

Tanrılara şükür.

"Senin başkalarının duygularını okuyabilmene benzer şekilde onun duygularını hissedebiliyorum. O da benimkileri hissedebiliyor" diye devam etti. "Eğer başına bir şey gelirse, ciddi şekilde zayıflarsa, aramızdaki bağ benden enerji çekmesine izin veriyor."

Öne eğildim. "Peki, ya esir tutulduğu zaman?"

Kieran uzun bir süre cevap vermedi. "Atlantia'dan ayrıldığında, neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onunla gitmemi istemedi, açıkçası bunu yasakladı."

"Sen de dinledin mi?"

"Prensim olarak yasakladı. Ben bile bazen itaat etmek zorunda kalıyorum." Sırıttı. "Keşke bunu yapmasaydım; kahretsin, ne yapacağını bilseydim, bunun ne kadar aptalca olduğunu anlaması için elimden gelen her şeyi yapardım. Ve bu da işe yaramadıysa..." Kieran bir bacağını sehpadan çekti. "Aniden hastalandığımda, onun yaralandığını anladım. Hastalık tüm gücümü kaybetmeme neden olduğunda, bunun basit bir yaralanma olmadığını biliyordum. Artık yürüyemediğimde ve hiçbir yiyecek ya da su açlığımı bastıramadığında, yakalandığını biliyordum."

"Tanrılar" diye fısıldadım. "O ne kadar..."

"Elli yıl" dedi Kieran.

"Ve sen... Tüm bu süre boyunca hasta mıydın?"

Başıyla onayladı.

"Abisi... Prens Malik de birine bağlı mı?"

Kieran'ın yüz hatları sertleşti ve ardından tekrar yumuşadı. "Bağlı olduğu kurt onu kurtarmaya çalışırken öldü."

Arkama yaslanarak ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Ölseydi ne olurdu? Sen ölseydin ne olurdu?"

"Eğer birimiz ölseydik, diğerimiz zayıflayacaktı ama sonunda iyileşecekti."

"Peki, bağ gerçekten ne işe yarıyor? Gerekirse aranızda enerji geçişi sağlıyor mu?"

Başıyla onayladı. "Bağ, ona itaat etmemi ve canım pahasına da olsa onu korumamı gerektiren bir yemin. Bugün yaşayan hiçbir şey bu bağın yerini tutamaz."

"Peki, o da senin için aynısını yapar mı?"

"Yapar. Bu gerekli değil ama birine bağlı olan tüm ilkeller yapar."

Bunu düşünerek kayıt defterini dikkatlice kapattım. "Bağ kurma nasıl başladı?"

"Tanrılar" diye yanıtladı. "Çocukları –ilahlar– bu topraklarda ilk doğduklarında, bir zamanlar vahşi olan kiyou kurtlarını çağırdılar ve onlara, bilmedikleri bir dünyada koruyucuları ve rehberleri olarak hizmet edebilmeleri için ölümlü formlar verdiler. Onlar ilk kurtlardı. Sonunda, ilkellerin sayısı ilahlardan fazla olmaya başlayınca, bağlar onlara kaydı." Öne eğilerek kollarını dizlerine dayadı. "Her ilkel birine bağlı değildir. Delano'nun bağlı olduğu bir ilkel yok."

"Ya Casteel'in annesiyle babası?"

"Onların kurtları savaşta öldü."

"Tanrılar" diye fısıldadım. "Ya Alastir? O bağlı değil mi?"

"Savaşa kadar bağlıydı" dedi ve bağlı olduğu kişinin hayatta kalmadığını anlamam için tek söylemesi gereken tek buydu. "Artık bağlanma pek sık olmuyor. Kurtlar için gerekli değil ve çoğu da basitçe bağlanmamayı seçti. Ayrıca gerekli olsaydı bile, bunun geniş ölçüde gerçekleşmesine yetecek kadar kurt yok."

"Savaş yüzünden mi?"

Kieran başını salladı.

Kafamı koltuğa dayadım. "Kurtların, toprakları geri alma konusunda en çok ses çıkaranlar olmasının nedeni bu mu?"

"Evet."

"Savaş istemiyorlar." Tavana baktım. "İntikam istiyorlar."

Cevap yoktu. Olması gerekmiyordu. Cevabı zaten biliyordum.

"Peki, ya sen?" diye sordum. "Sen ne istiyorsun?"

"Casteel'in istediğini istiyorum."

"Bağ yüzünden mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Savaş sadece son çare olmalı" diye yanıtladı. "Ve Casteel gibi, iş o raddeye gelirse, kılıcımı elime almak zorunda kalacağım ama umarım öyle olmaz."

"Aynen" diye fısıldadım, düşüncelerimin başka yere kaymasına izin vererek. "Kan ağacını gördün mü?"

"Gördüm."

"Casteel, diğerlerinin bunun büyük bir değişimin alameti olduğunu söylediğini söyledi. Alastir, bunun muhtemelen Casteel'le olan evliliğimle ilgili olduğunu söyledi." Onun ilk tepkisini düşündüm. "Bunun bir uyarı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bence haklı. Evliliğiniz, öyle ya da böyle, her iki krallığa da değişiklik getirecek."

Öyle ya da böyle. Başarılı olup savaşı engellersek ya da başarısız olursak. Ürperdim. Bunun üzerine ikimiz de konuşmadık. Ta ki küçük bir sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra ayağa kalkana kadar. "Yapmak istediğim bir şey var."

Kieran bana baktı ve sonra ayağa kalktı. "Yolu göster."

Beni kütüphanenin dışına kadar ve koridor boyunca izledi. Ortak alana giderken yanından geçtiklerimiz bizden köşe bucak kaçtı. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum; bazıları kısa, bazıları daha uzundu. Bazı bakışların güvensizlikle dolu olduğunu bilmek için duyularımı açmama gerek yoktu. Daha önceki saatlerde yaptıklarım herkesin kulağına gitmiş olmalıydı.

İnsanlar birbirlerine fısıldarken başımı dik tuttum. Menekşe rengi ve yaklaşan gecenin koyu mavi tonlarına bürünmüş olan gökyüzünün altına çıktığımızda, Kieran onları duyduysa bile hiç

tepki göstermedi. Kan ağacını görmek istemediğim için ahırlara bakmadım. Rüzgâr dinmişti ve çıkan tek ses çizmelerimin altında çatırdayan kardı.

Ormanın içinden geçerek yeraltındaki isimler odasına yaptığımız yürüyüş sessizdi. Keskiyi ve çekici alıp boş bir yer aramaya başladığımda, Kieran hiçbir şey söylemedi. Sonunda onu buldum. Duvarın ortasına, girişin soluna, yeni isimler oyulmuştu, gravürlerin üzerinde hâlâ toz tabakası vardı.

Son isim Renfern Octis'ti.

Göğsüm sancırken, parmağımı adının ve altındaki tarihlerin üzerine gezdirdim. Henüz on bir yaşındaydı.

On bir.

Keskiyi taşa dayayıp bir ismi oymaya başladım ve işimin bittiğini sanırken iki isim daha ekledim. Doğum tarihlerini bilmiyordum ama ölüm tarihlerini biliyordum.

Bayan Tulis.

Oğlu Tobias.

Sonra duvara Bay Tulis'in adını kazıdım. Ölümü Yükselmişlerin elinden gelmemiş olabilirdi ama onu ölüme sürükleyen onlardı.

19. BÖLÜM

Nasıl?..

Anne!

Boğazıma takılıp kalan bir çığlıkla dimdik oturdum ve parmaklarım hançerimin sapına dolanana kadar körü körüne komodine uzandım.

"Poppy." Casteel'in yanımdan gelen uykulu sesi beni ürküttü. Ne zaman geri dönmüştü? Ben uykuya daldıktan sonra olmalıydı. "Kâbus mu gördün?"

Sertçe yutkunarak başımı sallarken gözlerimi kapattım. Anında annemin dehşete düşmüş yüzünü ve bakışlarındaki acıyı gördüm. Çok fazla kan vardı, göğsündeki yaralardan fışkırıyor ve elbisesinin önünden aşağı akıyordu. Isırık yarası değildi. Hayır...

Ciğerlerimdeki hava hırıltıyla boşalırken göğsüm sıkıştı. Gözlerim hızla açıldı, ama çığlıkları duyduğuma yemin edebilirdim. Çığlıkları ve... Yanan odun kokusunu.

Casteel otururken yatak kıpırdadı. Parmaklarımı nazikçe hançerden çekti. "Sadece bunu bir kenara bırakıyorum. Olur da beni bıçaklamak istersen hâlâ erişebileceğin bir yerde."

Üzerimden eğilip hançeri diğer tarafıma koymasını izledim. "Seni bıçaklamak istemiyorum" diye mırıldandım.

"Bu bir ilk olacak" diye alay etti ve titrek bir kahkaha attım. "Beni bıçaklaman için sana bir sebep vereceğimden eminim, bu yüzden bunu söylediğini daha sonra hatırlamaya çalış."

Titreyen ellerimi yüzüme kaldırarak başımı iki yana salladım. "Özür dilerim." Saçlarımı geriye çektim. "Seni uyandırmak

istememiştim. Erkenden yola çıkmamız gerektiğini biliyorum."

Delano, insanların gözlerini dikip baktığı ya da Casteel'in soğuk bakışları onları susturana kadar fısıldaştığı ziyafet salonundaki garip akşam yemeğinden sonra geri dönmüştü. Yollar açıktı ve Casteel, New Haven'dan ayrılmanın güvenli olduğunu hissediyordu.

"Sana daha önce ne söyledim?" diye sordu Casteel. "Özür dileme. Bu senin suçun değil. Dert etme."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Tekrar uyuyabilecek misin?"

"Evet." Tekrar yatıp yan tarafıma kıvrıldım. Şöminedeki alevler yavaşça dans ediyordu ve onlara ne kadar uzun süre bakarsam, kâbustan da o kadar çok görüntü bir araya gelmeye başlıyordu. Sis... Duman kadar yoğundu. Neredeyse yanmış odun ve keskin bir şey gibi kokuyordu. Ian ve benim ilk başta düşündüğümüz de bu değil miydi? Bu yüzden mi babamı bulmaya gitmiştim? Yüzünü zihnimde canlandırmaya, gözlerini görmeye çalıştım, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım yapamadım. Tek görebildiğim kırmızıydı. Çok fazla kırmızı vardı, duvarlarda ve yerde birikmişti. Cesetler paramparça olmuştu. Ama Craven yoktu. O cesetlerle beslenen Craven yoktu. Neden? Neden bu kadar çok kan vardı?..

Huzursuz bir enerji dalgası içimi doldurarak korku ve paniği artırdı. Burada yatamazdım. Gözlerimi kapatamazdım.

Oturarak yataktan kalkmaya başladım, ama Casteel kolunu belime sardı. "Burada yatamam. Uyuyamam. Benim sadece..."

"Unutmaya ihtiyacın var." Ateşin parıltısında, yanağıma dokundu ve bakışlarımı kendisininkilere çevirdi. "Biliyorum. Anlıyorum. Gerçekten."

Herkesten çok onun anladığını biliyordum. Sığ nefesler alarak ellerimi yüzüme kapattım. "O geceyi düşünmek istemiyorum." Gözyaşlarım boğazımı yaktı ve onlardan –bu bariz zayıflıktan– nefret ettim. "Unutmak istiyorum."

"Ama unutmak için hissetmen gerekiyor. Bu korkuyu başka bir şeyle değiştirmen gerekiyor. Bu yüzden geceleri şehri keşfediyordun" dedi, ellerimi yüzümden çekerek. "Ama burada kaçabileceğin bir şehir yok. Sahip olduğun tek şey benim."

Sahip olduğun tek şey benim.

Yüreğim burkuldu.

"Korku ve çaresizliği başka bir şeyle değiştirmene yardım etmeme izin ver. Hepsini silebilirim. Söz veriyorum" diye fısıldadı, beni bir kez daha uzanmam için yönlendirerek. "Yeterli olmama izin ver, en azından bu gece için."

"Ben..." Yattığı yerden doğrularak ateşin parıltısını engelledi ve beni odanın karanlığı içinde bıraktı.

"Sadece biz varız. Başka kimse yok." Dudakları yanağıma sürtünerek nefesimi kesti. "Daha önceki gibi, kilerde olduğu gibi, rol yapabiliriz."

Gözlerimi kapattım.

"Şu anda, karanlıkta, ben sadece Hawke'ım." Belimdeki kolu gevşerken, eli kalçamın üzerinden aşağıya kayarak geceliğimin bacaklarıma dolandığı yere sürüklendi. "Sen sadece Poppy'sin ve ben, sana yardım edebilirim."

Belki de kâbus yüzündendi. Karanlık ve birden hayat bulan acı verici zonklama yüzünden de olabilirdi. Ya da belki de karanlıkta, geçmişi ve geleceği olmayan Hawke ve Poppy olabileceğimiz içindi. Ve rol yapmak... Rol yapmak bunların hiçbirini gerçek kılmıyordu. Belki de başımı onunkine çevirmemin nedeni tüm bunların hepsiydi. Dudaklarımız birbirine değdi.

"Sadece rol yap" diye fısıldadım ve ben... Onu öptüm.

Casteel, eli hariç her yerini hareketsiz kılarak avucunu keşfetmeme izin verdi. Avucunu yavaşça kalçamın ve karnımın üzerinden geçirerek yukarıya kaydırdı ve göğüslerimin arasından geçirerek geceliğin eteğini boynumun altına kadar sürükledi. Bu hareketi takip eden soğuk hava, açıkta kalan tenimle alay etti.

Avucunu göğsümde hissettiğimde, titreyerek onu öptüm. Uç neredeyse acı verecek kadar sertleşmişti. Başparmağı tembel bir şekilde tepeciğin üzerinde dolaştı ve sonra diğerine geçerken, "Keşke yapmak üzere olduğum şeyi görebilseydin" dedi.

Casteel geri çekilerek başparmağını pembe, büzüşmüş tenin üzerine sürüklerken dudaklarımı ıslattım. Sonra başparmağı ve işaret parmağıyla bir şeyler yaparak tüm vücudumun sarsılmasına

ve bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikmesine neden oldu.

"Tanrılar" diye soludum.

"Mmm." Ağzı bir kez daha boynumun derisi üzerinde gezindi. "Hoşuna gitti mi?"

Buna cevap vermenin bir anlamı yoktu. Cevabı zaten biliyordu ve aynısını tekrar yaptı. Kalçam, bacaklarımın arasında hızla şiddetlenmeye devam eden zonklama ile tetiklenerek refleksle hareket etti. Ben onu bıçakladıktan sonra ormandan beri bana böyle dokunmamıştı –birbirimize böyle dokunmamıştık– ama bedenim unutmamıştı. Sıcaktan tomurcuklanıyordum.

Ağzı göğsümün üzerine kapandı ve diliyle sivri dişlerinin birleşimi başımı geriye savurmama neden oldu. Gözlerim kocaman açılırken, ağzımdan nefes nefese bir inilti çıktı. Ağzıyla boğazımdaki deriyi çekiştirirken, eli karnımdan aşağıya kayarak tam merkezimin üzerine yerleşti. Dokunuşu hafif, yumuşak, kışkırtıcı ve tahrik ediciydi.

"Çok ıslaksın, Poppy" diye mırıldandı göğsümün sızlayan tepeciğine doğru. "Bu hoşuma gitti. Hem de çok."

Parmağı yavaş ve tembel hareketlerle içimi okşarken, sözlerinin müstehcenliği karşısında utanmaktan ya da şok olmaktan aciz bir halde inledim.

"Dokunuşuma bu kadar çabuk tepki vermen de çok hoşuma gidiyor." Başparmağını hassas etin etrafında döndürürken diğer göğsümü dişledi. "Bu konuda bir şeyler yapmamı ister misin?"

Nefes nefese kaldım. "Evet."

Casteel, gergin tomurcuğa bastırarak cevap verdi. Çığlık atarak eline doğru yükseldim ve şimdiden sırılsıklam olmuş, boğuluyormuş gibi hissettim. Ağzı bir kez daha göğsümün üzerine kapanırken, parmağını içime kaydırdı. Boğuk bir inilti beni terk etti; uzun zaman önceki bir geceyi düşünmeye ya da hızla yaklaşan sabah için endişelenmeye gerek yoktu. Kalbim göğsümde gümbürdedi.

Casteel başını kaldırırken o parmağı içeri ve dışarı sürükledi, ben göremesem bile onun görebileceğini biliyordum. Bacaklarımın arasında hareket eden elini izlediğini biliyordum. Yaptığı şeye, ona karşılık vermek için kalçamı nasıl kaldırdığıma odaklandığını

biliyordum. Sıkı ıslaklığın içine bir parmağını daha sokmasını izledi. Gözlerim tekrar kapandı, daha önce kilerde yapmak istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Buna, ıslak sıcaklığa, karanlığa ve dokunuşunun mahremiyetine teslim oldum. Kalçamı eline sertçe bastırdığımda Casteel inledi.

"İşte bu." Sesi boğuktu. "Sür parmaklarımı."

Tam da bunu yaptım, nihai rahatlamanın kıpırtıları başlarken ellerine sürtündüm. Hâlâ acı verici şekilde yabancı olan gerginlik şiddetini artırana dek fırıl fırıl döndü. "Yüce Tanrılar, yapamam..." Kalçamı yatağa bastırdım.

"Yapabilirsin." Parmaklarını içime sokarak devam etti. "Yapacaksın."

Çok fazlaydı, çok yoğundu ve bundan kaçış yoktu. Parmaklarını içimin derinliklerine daldırdı ve damarlarımdaki kan resmen lava dönüşerek aktı. Tam da alevler içinde kalacağımı düşündüğümde...

"İşte böyle." Sesi boğuk ve kalındı.

İçimdeki gerilim kıvrılıp biraz daha derinleşirken, dudağımı ısırarak yüzümü koluna gömdüm. Başparmağını gergin sinir demetine bastırırken, dudaklarını yanağıma sürttü. Tüm gerginlik dağılırken, kalçam yataktan havaya fırladı. Damarlarımda şimşek çakıyor gibiydi. Casteel parmaklarını geri çekerken, en tatlı ıstırap düşüncelerimi dört bir yana dağıttı. Tamamen doymuş ve sersemlemiş bir halde yatağa yığıldım. Casteel beni göğsüne bastırırken, battaniye üzerime –üzerimize– yerleşti. Yanağımın altında, kalbi düzenli bir şekilde çarpıyordu.

Kısa bir süre önce deldiğim kalbi.

Casteel bana sıkıca sarıldı, eli omurgamın üzerinde sürekli olarak yukarı ve aşağı kayıyordu. Yakınlığının ya da dokunuşunun bana nasıl bir huzur verdiğini bile fark edip etmediğini bilmiyordum. Belki de farkındaydı ve gecenin herhangi bir noktasında onu uyandırabileceğimi bilmesine rağmen odada kalmasının nedeni buydu. Başka odalar da vardı, çok daha sessiz odalar ve kesinlikle daha az karmaşık olan yatak arkadaşları vardı, ama o buradaydı. Sadece unutmak istediğim bir gecenin geçmek bilmeyen dehşetini

kovaladıktan sonra yıpranmış sinirlerimi yatıştırarak bana sarılmıştı. Korku ve umutsuzluğun yerine zevk ve mutluluk sunarken unutmama yardım etmişti ve bunu, karşılığında hiçbir şey almadan yapmıştı.

Benim sadece Poppy olduğum ve onun da sadece Hawke olduğu karanlığa gömülerek tekrar uykuya daldım.

* * *

Gidiyorduk.

Atlantia'ya.

Gecenin bir yarısındaki o karanlık ve özel anlar, saatler değil de sonsuzluk gibi gelen bir süre önce yaşanmış gibiydi. Derin bir nefes alarak bizimle birlikte olanları inceledim. Naill ve Delano, Elijah ile birlikteydiler ve Casteel'in yaptığı plana uyup uymadıkları hakkında hiçbir fikrim olmadığı için sessiz kaldım. Sabahın büyük bir kısmını nasıl davranmam gerektiği konusunda strese girerek geçirmiştim. Yükselmişlerin gelişinin ardından kaybolan endişe ve diğer her şey şimdi ziyadesiyle geri dönmüştü.

"Kaleden ayrılmadan önce yapmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Casteel ve sonra örgümün hafifçe çekildiğini hissettim. "Poppy?"

Benimle konuştuğunu fark ederek başımı iki yana salladım. "Hayır. Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Hem Kieran hem de Casteel gözlerini dikip bana baktılar ve sessizlik o kadar uzadı ki hâlâ orada olup olmadıklarını görmek için onlara bakmak zorunda kaldım. İkisinin de aynı şaşkın ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Ne?" diye sordum.

"Bir şey yok." Casteel gözlerini kırpıştırdı. "O halde, hazır mısın?"

Başımla onayladım.

Beni her an saldırmaya hazır bir yılanmışım gibi izlerken elini uzattı. Elini tutmadan ayağa kalkmak için harekete geçtim ama sonra kendimi durdurdum. Etrafa hızlıca göz gezdirdiğimde, diğerlerinin kapının yanında beklediğini gördüm. Böylesine basit bir hareketi reddetmenin, başkalarını birlikte olduğumuza ikna

etmek için iyi bir başlangıç olmayacağını düşünerek elimi onunkinin içine bıraktım.

Teninin benimkiyle teması, içimde başka bir güçlü sarsıntı yarattı. Gözlerim hemen onunkilere kaydı, ama ayağa kalkmama yardım ederken gizemli bakışları hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Kieran.

"Hazır" diye yanıtladı. "Elijah, çok fazla durmazsak hafta sonuna kadar Spessa's End'e varacağımızı düşünüyor."

"Bu mümkün " diye kabul etti Kieran. "Ve mantıklı."

"Yükselmişler onun için başkalarını göndermeden önce, buradaki insanların sadece birkaç günü var" dedi Casteel, aramıza uzanıp örgümü ucundan tutarken. "Gözcüler ve muhtemelen daha fazla şövalye gönderecekler." Örgümü omzuma bırakarak çantama uzandı.

Kieran başını salladı. "Magda bu sabah erkenden döndü. Çoğunun bir ya da iki gün içinde seyahat etmeye hazır olacağını düşündüğünü söyledi."

"İyi." Casteel bana baktı. Ne yapacağımdan emin olmadığım için sessizliğin en iyi seçenek olduğuna karar verdim. Ne de olsa, peçeyi ilk taktığımda sessiz kalmak için çok uğraşlar vermiş olmama rağmen, son derece alışık olduğum bir şeydi. Kieran şimdi çok fazla soru sorduğumu düşünüyordu ama beni çok daha küçükken tanısaydı, benden çaresizce kaçmak için çabalarken duvarda kurt şeklinde bir delik açılırdı.

Bana meraklı bir bakış atan Casteel, diğerlerinin yanına gitti. Naill ve Delano hiçbir şey söylemeden bana başlarıyla selam verdiler. Konuşan Elijah oldu. "Dün yaptıkların için –izin verenlere yardım ettiğin için– sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

Rahatsızca kıpırdanarak boğazımı temizledim. "Umarım yardımcı olabilmişimdir."

"Oldun. Acı, iyileşmenin önündeki en büyük engeldir ve senin devreye girip herkese yardımcı olman, burada gereğinden daha fazla kalmamamızın en büyük nedenidir. " Kocaman bir gülümseme sakalını ikiye ayırdı. "Ayrıca yaklaşan evliliğiniz için ikinizi tebrik etme şansım da olmadı. Dürüst olmak gerekirse, her gün

Prens'i bir adamın korktuğu her şekilde parçalara ayrılmış bir halde bulmayı bekliyordum."

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım.

Casteel şiddetle kıkırdadı. "Yalnız değilsin. Ben de her gün parçalarımı yerden toplamayı bekliyordum." Dudakları hafifçe aralanırken bana baktı. "Ama bir defasında bana en iyi ilişkilerin, tutkuların şiddetle yaşandığı ilişkiler olduğu söylenmişti."

Kaşlarım çatılmaya başladı.

"Bunu sana kimin söylediğini merak ediyorum" dedi Kieran.

"Bendim." Elijah, elini Kieran'ın omzuna koyup kurdun tökezlemesine neden olurken güldü. Altın rengine çalan ela gözlerinin kenarları kırıştı ve her ne kadar konuşulan konunun bundan farklı olmasını dilesem de, yaşananlardan sonra güldüğünü görmek beni mutlu etti. Ama aynı zamanda etkilerinin çok uzun sürmeyeceği kadar ölüme alışıp alışmadığını merak etmeme de neden oldu. "Ona, eğer bir kadın böylesine bir tutkuyla savaşıyorsa ve küçücük bir tebessüm için bile bu kadar çok çabalamana neden oluyorsa, onun hem yatak odasının içinde hem de dışında yanında olmasını isteyeceğin türden bir kadın olduğunu söyledim."

Ağzım açıldı, ama gerçekten söyleyecek tek kelime bile bulamadım.

"Her zaman atalarının içinde bir kurt olduğunu düşünmüşümdür" dedi Kieran.

Elijah alayla güldü. "Sana daha önce de söylemiştim, atalarımın içinde sadece viski vardı."

"Belki de geldiğin gerçek soy budur" diye mırıldandı Casteel, beni onların yanından geçirirken.

Kaşlarımı kaldırdım fakat boş koridordan geçip avluya çıkarken hiçbir şey söylemedim. Kar durmuştu, ama nefesimin önünde beyaz buharlar çıkıyordu. Craven kanına bulanmış olsa bile pelerinimi geride bıraktığım için çok pişman olacaktım.

Ahırlara ilerlerken, güneş ışığında yakut gibi parıldayan yaprakları görünce içimi bir huzursuzluk kapladı. Bu sabah kimse ona bakmıyordu, ama kan ağacının bir gün öncekinden daha geniş olduğuna yemin edebilirdim. Kızıl renkli bitki özü hâlâ ince kırmızı

çizgilerden oluşan bir ağ şeklinde kara damlıyor ve bana damarları veya kökleri hatırlatıyordu.

Üç at çoktan dışarı çıkarılmıştı, seyislerden biri gergin bir şekilde kan ağacına bakarak dizginlerini tutarken, kulakları havaya dikilmişti. Casteel bizi onların yanından geçirdi ve Setti'nin içeride beklediği ahıra götürdü. Büyük siyah at, adını Savaş Tanrısı'nın savaş atından almıştı. Eskiden, bu güzel atın, adına yaraşır biçimde yaşayabilmesi için çok çabalaması gerektiğini düşünürdüm ama şimdi gerçeği bildiğim için Setti'nin bu ismi fazlasıyla hak ettiğini düşünüyordum.

Ata yaklaştığımızda Casteel elimi bıraktı. Avucum sıcaklığını özledi ki bu asla paylaşmayacağım bir şeydi. Casteel çantamı kendi çantasının yanına asmak için atın etrafından dolaşırken, ben de Setti'nin yanına gittim. Ahırda gezinen bakışlarım, üzerinde derin bir oyuk olan bir direğe gelince durdu. Buna neyin sebep olduğunu bilerek, Phillips'in Casteel tarafından ateşlenen bir ok ile öldürüldüğü yerden başka yöne bakma arzusuna direndim. Olanları asla unutmamak için kendimi bakmaya zorladım. Phillips bir şekilde gerçeği ya da en azından Casteel'in iddia ettiği kişi olmadığını anlamıştı. Kaçmama yardım etmeye çalışmıştı ama ben dinlememiştim. Phillips'in Yükselmişler hakkındaki gerçeği bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biliyor olabilirdi, ama artık bunun bir önemi yoktu. Her şeye rağmen ölmüştü.

Yavaşça nefes verirken, aynı yayın Setti'nin yanına tutturulmuş olduğunu gördüm. Benim kullandıklarım gibi kavisliydi, ama bunun bir tabanca sapı vardı ve bir ok çoktan yuvasına yerleştirilmişti. Silah daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Atlantislilere özel olmalıydı.

Elimi ata uzatarak beni koklamasına izin verdim. "Beni hatırlıyor musun?"

Casteel kayışları bağlamayı bitirirken, Setti elimi kokladı. At parmaklarımı dürttü, burnunu nazikçe okşarken sırıttım.

"Sanırım seni özledi." Casteel de bana katıldı. "Ve sanırım ona yönelttiğin bütün bu ilgi onu şımarttı."

Herhangi bir hayvanı çok fazla şımartmanın mümkün olduğunu düşünmüyordum. Kulağının arkasını kaşıdım.

Casteel şimdi daha yakındı ve gözümün ucuyla, Setti'nin yelesini okşadığını gördüm. Ahırın arka tarafına bakarak elini indirdi. "Hemen geliyorum."

Alt dudağımı kemirerek omzumun üzerinden baktım. Casteel, birdenbire ortaya çıkan yaşlı bir kadının yanına gitti. Elinde koyu renkli bir şey tutuyordu. Setti dikkatimi çekmek için parmaklarımı tekrar dürttü.

"Pekâlâ. Pekâlâ." Onu okşamaya devam ettim. "Üzgünüm."

Uzun, zarif boynunu okşarken, Delano ve Naill'in çoktan atlarına binmiş olduklarını gördüm. Kieran da atının yanına gitti, ama Elijah bizimle geliyormuş gibi görünmüyordu.

Birkaç dakika sonra Casteel geri döndü. "İşte" dedi. "Spessa's End'e ulaşana kadar buna ihtiyacın olacak."

Bunun, yumuşak kürkle kaplanmış siyah bir pelerin olduğu ortaya çıktı. Elinden almak için hamle yaptım, ama Casteel arkama geçerek pelerini omuzlarımın üzerine attı.

"Eskisini kurtarmak mümkün olmadığı için terzilerden birine yaptırdım" diye devam etti ön tarafıma uzanırken.

Parmakları boğazımın altındaki düğmeleri iliklerken, nefes almaya bile cesaret edemedim. Ne kadar yakın olduğuna odaklanmamaya çalıştım... Parmaklarının tersi göğüslerimi okşayarak bana dün geceyi hatırlatırken nefesim kesildi. Bunu düşünmeme gerçekten hiç gerek yoktu.

Kolları göğsüme değdi. Kaç düğme vardı? Aşağıya baktım ve neredeyse inleyecektim. Parlak siyah diskler, göğsün hemen altında sona eriyordu.

"Bilgin olsun, onu Craven ile birlikte yaktım" diye devam etti ve çenesi yanağımı sıyırıp geçerken nabzım titredi. "Terzilerden biri bunu büyük ölçüde bitirmiş olduğu için şanslıydık. İşte. Şimdi, tüm yolculuk boyunca vücut ısım için yalvarma olasılığın daha az olacak. Yine de böyle bir talebi yerine getirmekten mutluluk duyarım."

Bundan emindim. "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Elleri düğmelerden omuzlarıma kayarak kollarımdan aşağı indi ve arkalarında ürpertiler bıraktı. Ön tarafıma yayılan ürpertiler

Başımı kaldırdığımda, Elijah'nın bize doğru geldiğini gördüm; rahatlayarak neredeyse ona el sallayacaktım.

"Bir dakika" diye seslendi Casteel ve Elijah durdu. Bir an sonra, beni kollarının arasına aldı, yüzümü kendine çevirdi. "İyi misin?"

Gözlerine baktım ve nasıl bu kadar inanılmaz gür kirpiklere sahip olabildiğini merak ettim. "Evet."

Bakışları benimkileri aradı. "Çok sessizsin."

Öyleydim, ama bunun nasıl davranmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmamasıyla ilgili olduğunu nasıl açıklardım? Muhtemelen bunu aptalca bulacağından emindim.

"Hücrede yaptığın yüzünden mi?" diye sordu.

"Hayır" diye cevap verdim çabucak.

"Buradaki insanlar yüzünden mi?"

Başımı iki yana salladım.

Yüz hatları gerildi. "Öyleyse dün geceyle mi ilgili?"

"Hayır" dedim tereddüt etmeden. Gözlerindeki ani parlamaya bakılırsa muhtemelen çok hızlı bir cevaptı. "Sadece biraz yorgunum."

Beni dikkatle izledi. "Bu yüzden olduğundan emin değilim."

"Ama öyle" dedim ona. "Dün gece olanlar ya da başka bir şey yüzünden değil. Çok fazla uyuyamadığımı biliyorsun."

Bana cevabıma inandığından emin olmadığını söyleyen bir şekilde baktı, ama bir süre sonra başıyla onayladı. Geri çekilerek, Elijah'ya bize katılmasını işaret etti.

"Hâlâ iyi bir yol kat edeceğinizi düşünüyorum" dedi Elijah, Setti'nin dizginlerini tutarken.

"Umalım ki öyle olsun." Casteel'in elleri kalçama yerleşti.

Donup kaldım.

"Bir ayağını üzengiye koy" diye hatırlattı bana nazikçe. "Sonra eyer kayışını tut. Seni kaldıracağım."

Kendimi son derece yetersiz hissederek yukarı uzandım ve kayışı kavradım. Çoğu insan, ergenlik çağına geldiğinde ata binmeyi öğrenmiş olurdu.

"Atlarla pek haşır neşir değilsin, ha?" diye sordu Elijah.

Sesinde alay ya da en azından şaşkınlık duymayı bekleyerek başımı iki yana salladım. Ama bunların hiçbirini duymadım.

"Seni burada bu huysuz götle bu kadar rahat görünce bunu asla tahmin edemezdim."

"Hey" dedi Casteel. "Böyle şeyler söylediğin için sana karşı huysuz bir göt gibi davranıyor."

Elijah güldü ve Setti'nin kulakları düştü. "Sana nasıl bineceğini öğrettiğinden emin ol" dedi, Casteel beni kolaylıkla kaldırırken. "Doğuştan yetenekli gibi görünüyorsun."

"Ona öğretmeyi planladığım şeylerden oluşan son derece uzun yapılacaklar listesinde bu da var" diye yanıtladı Casteel, ben eyere yerleşirken.

Bunu yapmayı gerçekten planlıyor muydu? İçimi bir heyecan kapladı. Bir ata binip onu kontrol edebilirsem, sonunda özgür kaldığımda kolayca seyahat edebilirdim. Dürüst olmak gerekirse, bu son derece gerekli bir beceriydi.

Bir dakika.

Planladığı diğer şeyler nelerdi?

Elijah'nın Casteel'e attığı sırıtışı gözden kaçırmadım. "Bahse girerim öyledir."

Neyi ima ettiğine dair ufacık bir tahminim olsa da yüzüm ısındı.

"İlk grubu iki gün içinde yola çıkarabileceğini hâlâ düşünüyor musun?" diye sordu Casteel, şaşırtıcı bir kolaylıkla arkamda otururken. Bunu denersem, eyerin üstüne göbek üstü bir iniş yapıp sonra da yere kayacağımdan emindim.

"İlk grubu yarın sabaha kadar yola çıkarmayı umuyorum" dedi Elijah.

"İyi. Atlantia'ya devam etmeden önce Spessa's End'de gelmelerini bekliyor olacağım. En azından o zaman, Skotos'u geçme konusunda kendimi biraz daha iyi hissedeceğim" dedi. "Ama senin de çok uzun süre beklemeni istemiyorum. Batı yolları şu anda açık olabilir, ama uzun süre bu şekilde kalmayacağını biliyorsun."

"Ve sen de son kişi eve dönüş yoluna çıkana kadar buradan ayrılmayacağımı biliyorsun."

Evlerini terk etmeye zorlanan tüm o insanları düşünmek beni üzdü. Benim gelişimden çok önce planlanmış olması önemli değildi. Bu planları ben hızlandırmıştım.

"Biliyorum. Bu yüzden bu insanlar sana emanet edildi." Casteel, Elijah'nın uzattığı dizginleri eline aldı. "Seni evde görmeyi bekliyorum dostum."

"Göreceksin." Elijah bana baktı. "Prensimizi hizada tut ve bunu dikkatli bir şekilde yap. Onunla savaşmanı içeren birçok hikâye duymayı bekliyorum."

"Onu cesaretlendirmene hiç gerek yok." Casteel bir kolunu belime doladı ve göz açıp kapayıncaya kadar, sırtım onun göğsüne yaslanmış bir halde bacaklarının arasına yerleştirildim.

At sırtındayken kişisel alan falan kalmadığını unutmamış olsam da, bununla ilgili anılarım sönükleşmişti. Pelerine ihtiyacım olacağından emin değildim, ama geçmiş deneyimlere dayanarak direk gibi dimdik oturmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Bununla ulaşabileceğim tek şey, sırtımın ağrımasına ve kemiklerimin sarsılmasına neden olmaktı. Ayrıca, mutlu bir... Nişanlının, müstakbel kocasından uzaklaşacağını da sanmıyordum.

Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yapmak istemiyordum. Bu arzunun ne kadarının, bunun vereceği rahatsızlıktan kaçınmakla ya da dün geceyle, hediyesiyle, kilerle, paylaştığı sırlarla ve arada yaşanan tüm anlarla ilgisi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Elijah kolunu büktü ve yumruğunu kalbine bastırdı. "Kan ve külden."

"Biz yükseleceğiz" diye bitirdi Casteel ve karşılığında midem düğümlendi. Bu sözler, Karanlık Olan'ın sloganıydı, halkına ve tüm krallıklara yayılmış olan destekçilerine bir kez daha yükseleceklerine dair vaadiydi.

Bu sözler bir zamanlar kaos alameti, acı ve ölümün habercisiydi. Ve şimdi, Karanlık Olan arkamda oturuyordu.

Onunla evlenecektim.

Geçici olarak.

Ve beni öpmesine izin vermiştim. Dokunmasına.

Çünkü rol yapıyorduk.

Bunların hiçbiri gerçek değildi.

"Şimdilik hoşça kalın." Elijah, önümde eğildi.

"Umarım seyahatleriniz sorunsuz geçer" dedim kendimi ve hatta belki Casteel'i de şaşırtarak, çünkü yanıt olarak belimdeki kolu gerildi. Bunu söylerken samimiydim, çünkü... Elijah'nın her zaman gülmesi hoşuma gidiyordu.

Beni sinir ettiği zamanlarda bile.

Ve buradaki insanların daha fazla şiddete ve ıstıraba ihtiyacı yoktu.

"Ben de öyle umarım." Elijah geri çekilerek sırıttı. "Buna ihtiyacı olduğundan şüpheliyim ama onu güvende tut, Prens."

"Benim olanı her zaman güvende tutarım" diye mırıldandı Casteel ve Setti'yi yumuşak bir şekilde dürterken gözlerim kısıldı.

Setti ileri atıldı. Diğer üçü önde bekliyordu, avluya çıkıp tanrıların gönderdiği ürkütücü uyarıyı geride bırakarak grubun ortasına yerleştik. Eyer kaşına sıkıca tutunurken, kalbim Setti'nin toynaklarının sabit gümbürtüsüne ayak uydurdu.

"Eldivenlerin nerede?" diye sordu Casteel.

Sesimi bulmam biraz uzun sürdü. "Eyer çantasında."

"Orada hiçbir işe yaramazlar." Dizginleri belimdeki eline geçirdi ve sonra eldivenleri bana uzattı. "Spessa's End biraz daha güneyde. Orası daha sıcak olacak."

Eldivenleri aldım ve kalbim yerinden fırlarken yavaşça taktım. İleride, evlerin çatıları göründü. Arkama bir bakış attığımda, taş kale gözden kaybolmadan önce sadece tepelerini görebildim.

Tekrar önüme döndüğümde, içime dolan beklenti ve endişe karışımı garip bir yol arkadaşıydı. Birkaç dakika sonra, New Haven'ı çevreleyen Sur'u geride bıraktığımızda, istersem kaçma şansım kalmayacaktı. Doğuya seyahat ediyor olacaktık. Casteel ile yaptığım bu anlaşmaya –onun planına– tamamen bağlı kalmam gerekiyordu. Çünkü artık geri dönüş yoktu.

"Bu arada, ben senin değilim" dedim. "Kendimden başka kimseye ait değilim. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Ya senden sadece bir parçanı isteseydim?" Dizginleri diğer eline geçirdi. "Bana ait olan küçük bir parça? Sahip olmak isteyeceğim birkaç tane düşünebilirim, Prenses."

Yanaklarım ısındı. "Bahse girerim yapabilirsin."

Gülüşü kaba ve derindi. "Söylesene, hangi parçana sahip olabilirim. Seçtiğin herhangi bir parça olabilir. Ne olursa olsun, kabul edeceğim." Çenesi yanağıma sürtündü. "En değerli varlığım olacak."

İlerleyerek diğerlerine katılırken, Casteel'e kendimden bir parça teklif etmedim. Bunun için bir neden yoktu çünkü onun bilmediği, zaten birçoğuna sahip olduğuydu.

20. BÖLÜM

"Bugün çok sessizdin" diye tekrar dikkat çekti Casteel, Spessa's End'e yaptığımız yolculuğun birkaç saatini geride bırakırken.

"Öyle mi?" diye sordum, bunu inkâr etmenin bir anlamı olmadığını çok iyi bilerek. Boynumun arkası gerildi. Etrafımı sohbet sesleri sarmıştı. Şakalar paylaşılmıştı. Şakacı hakaretler yapılmıştı ve Casteel onların Prensi olmasına rağmen, bu statüsü ona dokunulmazlık sağlamıyordu. Bana da çoğunlukla dövüş eğitimim ve onu nasıl gizli tutabildiğim hakkında birkaç soru ve yorum yöneltilmişti. Vikter ile nasıl antrenman yaptığımı açıklamak dışında sessiz kaldım.

Böylelikle işleri berbat etme şansım azalıyordu.

"Öyle" dedi.

Sadece birkaç metre arkamızdan gelen Delano ve Naill'in ne kadar yakın olduklarının farkında olarak, "Ben... Kendimi manzaraya kaptırdım" dedim.

"Manzara mı?" diye tekrarladı. "Kendini... Ağaçları izlemeye mi kaptırdın?"

Başımla onaylarken kaşlarım çatıldı. Spessa's End'e giden yolu uzun çamlar dolduruyordu, birbirlerine o kadar yakın büyümüşlerdi ki dalları bir ağaçtan diğerine uzanıyordu. Aralarından neredeyse hiçbir şey görünmüyordu.

"Yaprak dökmeyen sıradan bir ağaçla bu kadar ilgilendiğine dair hiçbir fikrim yoktu."

Dudaklarımın köşeleri aşağı sarkarken kaskatı kesildim ve Casteel'e yaslandığım yerden uzaklaştım. "Sessiz kalmama

minnettar olacağını düşünmüştüm."

"Bunun için minnettar olacağımı neden düşünesin ki?"

Tek kaşımı kaldırarak omzumun üzerinden ona baktım. "Gerçekten mi?" diye sordum alçak sesle.

Gözleri kısıldı ve ben karla kaplı çamlara bakmaya geri döndüğümde, Setti'yi ileri atılması için dürttü. Büyük at hemen karşılık vererek grubun epey önüne geçti. "Gerçekten neyin var?" diye sordu kısık bir sesle.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kanat çırpınışlarını duyunca başımı kaldırdım. Daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir kuş, çamlardan birinin tepesinden uçtu ve zarifçe gökyüzüne yükseldi. Kanat genişliği muazzamdı, en azından birkaç metreydi. "Yüce Tanrılar, bu ne tür bir kuş?"

"Gümüş şahin sanırım. Yeterince aç olduklarında küçük hayvanları ve hatta çocukları bile kapmalarıyla bilinirler." Gözlerim kocaman açıldı. "Çocukları yakalayan kuşlar hakkında hikâyeler duymuştum, ama sadece masal olduklarını sanıyordum."

"Bu ormandaki pek çok şeyin bu tür masallara konu olduğundan eminim, ama benim duymak istediğim tek bir hikâye var." Belimin etrafındaki kolunu beni kendine çekmek için kullanırken, sesi kulağımın hemen üzerindeydi. "Ayrıca neden aniden bir hayalet gibi sessizleştiğini de öğrenmek istiyorum."

"Bu soruyu sormak için beni bu kadar sıkı tutman mı gerekiyor?" diye çıkıştım.

Kıkırdadı. "İşte orada, Benim Prensesim."

"Bunca zamandır buradaydım ve ben senin Prensesin değilim."

"Teknik olarak, sen benim *Prensesimsin* ve hayır, bunca zamandır burada değildin" diye yanıtladı. "Benim tanıdığım Poppy sessiz ve uysal değil. En azından peçesiz olanı."

Gözlemi beni can evimden vurduğu için asice dümdüz karşıya baktım.

"Ve hiç konuşmayan bu Poppy, daha bu sabah ortaya çıktı" diye devam etti. "Bunun, o Yükselmişin hayatını sona erdiren kişi olmayı seçtiğin için olmadığını söylüyorsun. Seni buna inanacak kadar iyi tanıyorum."

"Beni bu kadar iyi tanıdığını neden düşündüğünü bilmiyorum" diye karşılık verdim; Vikter, Tawny ve abim de dâhil olmak üzere benim hakkımda herkesten daha fazla şey bilmesine rağmen.

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum. Sen yaptığın seçimlere saplanıp kalacak biri değildin" dedi ve *haklıydı*. Ah. "Dün gece yüzünden olmadığını söyledin ve bunun gerçek olduğuna inanmaya meyilliyim."

"Neye inandığının umurumda olmadığını söylersem, bu bir fark yaratır ve seni sessiz olmaya zorlar mı?"

"Hayır."

İç çektim.

"Ben bahse girmeyi seven bir adamım, bu yüzden tüm bunların *anlaşmamızla* ilgili olduğuna bahse girerim."

Öfke şiddetle alevlendi. Neden bu kadar dikkatli olmak zorundaydı? Bu çok sinir bozucuydu.

"Yani hiçbir sorun olmadığını söylemek yerine, bana karşı dürüst olacağını umuyorum."

"Ben de şahinin geri dönmesini ve çaresiz hayvanları ya da çocukları kapmak yerine seni yakalamasını umuyorum."

Casteel güldü ve sesi içimde yankılandı. Arkamı dönersem sivri dişlerini ve o lanet olası gamzelerini göreceğimi biliyordum. "Korkarım ki umutların cevapsız kalacak."

"Her zamanki gibi" diye mırıldandım.

Bunu görmezden geldi. "Bunun peşini bırakmayacağım ve bir şey istediğimde ne kadar ısrarcı olduğumu en iyi sen bilmelisin."

Sırtımdan aşağı bir ürperti geçti ve yolculuk sırasında bir noktada pelerinimin katları arasına giren eli kalçamdan karnıma kaydı. Sertçe yutkunarak, kendime elini ve karnımın ne kadar aşağısında durduğunu içermeyen bir şey düşünmeyi emrettim.

"Konuş benimle, Poppy" diye fısıldadı kulağıma, parmakları hareket etmeye başlarken. Vücudumdaki her hücre o parmaklara odaklanmış gibiydi. "Lütfen?"

Lütfen.

Bu yumuşak istek beni hazırlıksız yakaladı. Asıl kimliği ortaya çıkmadan önce bile bu kelimenin ağzından çıktığını duymak çok

nadirdi. Başımı hafifçe iki yana salladım. "Ben... Nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Casteel bana bakabilmek için başını çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Parmakları hâlâ hareket ediyor, göbeğimin üstünden geçerek aşağılara uzanan daireler çiziyordu. Yüzüm kızardı; bunun utançtan mı, yoksa bana sabahın o erken ve karanlık saatlerini hatırlatan hareketlerinin yavaş temposundan mı kaynaklandığından emin değildim. "Başkalarını... Birlikte olduğumuza ikna edecek şekilde nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

Parmakları kısacık bir süreliğine durdu ve sonra bir kez daha hareket etmeye başladı. "Sadece kendin olmalısın, Poppy."

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. "Kendim olmak, muhtemelen seninle sürekli tartışmak anlamına gelir..."

"Ve beni bıçaklamakla tehdit etmek" diye araya girdi. "Biliyorum."

"Seni bıçaklamakla tehdit etmem, birilerinin bu nişanın gerçek olduğuna ikna olmasını nasıl sağlayacak?"

"Bunun normal bir insanın aramızda herhangi bir sevgi olduğuna inanmamasına yol açacağını kabul ediyorum, ama hiç kimse abim yerine itaatkâr bir Bakire seçeceğime inanmazdı. Nazik ve cesur olduğu kadar ateşli birine âşık olmamı beklerlerdi... Bana karşı koyacak birine." Parmakları şimdi yukarı ve aşağı hareket ediyordu, ama bir kez olsun, sözleri çok daha dikkat dağıtıcıydı. "Dürüst olmak gerekirse, senin gibi birini beklerlerdi. Peçeli Bakire'yi değil. Sen bu değilsin."

Söylediklerinden rahatsız olarak eyeri daha sıkı kavradım. "Haklısın. Ben peçeli Bakire değilim. Artık değilim, ama ben..." Bakışlarım gri gökyüzüne kaydı. "Sanırım alışkın olduğum şey o. Buna alışkın değilim."

"Sanırım bunların hiçbirine alışkın değilsin ve kaçırılma kısmından bahsetmiyorum."

Dudaklarıma buruk bir gülümseme yerleşti. "Bunların hepsi benim için çok yeni. Peçe takmamam ve istediğim zaman, istediğim kişiyle konuşmama izin verilmesi. Ya da yeteneklerimi saklamak

yerine onları kullanmak. En son ne zaman bir ya da ikiden daha fazla kişinin oturduğu bir masada akşam yemeği yediğimi bile hatırlamıyorum. İnsanlarla dolu bir odada olmaya, ilgi odağı olmama rağmen yine de bir şekilde onlar için görünmez olmaya alışkın değilim. Ben..." Yüzeye çıkan şeyi itiraf etmeden önce sustum. Peçe olmadan kim olduğumu ve onun tüm sınırlamalarını bilip bilmediğimden emin değildim, çünkü uyulması gereken yeni kurallar olsa da bu daha önceki hiçbir şeye benzemiyordu. "Sanırım Bakire iken olduğum kişi..."

"Bakire iken olmaya zorlandığın kişi" diye düzeltti yumuşak bir sesle.

Başımla onayladım. "Sanırım benden ne beklendiğini bilmediğim zamanlarda bu şekilde daha rahat ediyorum. Ve sessizlik –uysallık– her zaman beklenirdi."

"Peki, kolay mıydı?"

Parmaklarının biraz daha aşağı sürüklenmesi dikkatimi çekerek içime erimiş bir ısı dalgası gönderdi ve tüm bu anlaşmanın sınırlarını çizecek öngörüye sahip olup olmadığımı merak etmeme neden oldu. Eliyle yaptıkları pelerinin altına gizlendiği için kimseyi ilişkimize ikna edemezdi elbette.

"Prenses?" diye mırıldandı, dudakları kulağımı okşarken.

Kieran'ın, Casteel ve bir kurdun arzuyu koklama yeteneği hakkında söylediklerinin fena halde abartıldığını umarak titrek bir nefes verdim. "Ben... Çığlık atmak istiyordum, Belediye Meclisi toplantıları sırasında Büyük Salon'un ortasında sebepsiz yere bağırmak istiyordum. Rahibe Analia'nın suratına çığlık atmayı çok isterdim."

Kısa, sert bir kahkaha attı. "O kaltak söz konusu olduğunda çok daha vahşi bir arzu beklerdim. Bu kelimeyi çok sık kullanmıyorum, ancak ona gelince gururla kullanıyorum."

Hawke ona haddini bildirdiğinde Rahibe'nin gözlerinin irileştiğini görmekten vahşi bir sevinç duymuştum. "Ve ben... Yeterince sessiz yürümediğim için Dük'ün öfkesini öylece durup dinlemekten nefret ediyordum..."

"Bu konuda sana cidden ders mi verdi?"

"Evet." Güldüm, ama bunların hiçbiri komik değildi. "Bana her konuda ders verirdi. *Ders vermek* için bahane bulurdu. Yeterince dik durmamak. Çok sessiz olmak. Benimle konuşulduğunda –yani buna izin verildiğinde ki bu sürekli değişiyordu– yeterince hızlı cevap vermemek. Ben..." Başımı iki yana salladım. "Yüzüne haykırmak istiyordum, hayır, bu doğru değil. Ona vurmak istiyordum. Sık sık. Yumruklarımla." Duraksadım. "Bir hançerle."

Casteel bir an için sessiz kaldı. "Onunla nasıl başa çıktın? Bir türlü aklım almıyor. Zayıf değilsin. Kolay lokma değilsin. Bunların tam tersisin. Nasıl hiç karşılık vermedin?"

İçim utançla dolarken kaskatı kesildim. "Yapamadım."

"Bunu biliyorum" diye güvence verdi hemen. "Bunları yapabileceğini ima etmek istemedim. Tuzağa düşürüldün. Tıpkı benim gibi ve eğer biri karşılık vermen gerektiğini düşünüyorsa, o zaman hayatta kalmak için her şeyi yapmak zorunda kaldıkları bir durumda olmamışlardır."

Biraz rahatladım. "Ben sadece... Bilirsin, ondan nasıl soyutlanacağımı öğrenmem biraz zaman aldı. Orada olurdum, ama başka bir şey –herhangi bir şey– düşünürdüm. Bazen, yaptığı veya söylediği her kötü şey için bir gün ondan intikam alacağım tüm yolları düşünürdüm. Diğer zamanlarda, Vikter ile antrenman yaptığımı hayal ederdim. Odaklanmak çok zor olduğunda, sadece sayı sayardım. Elimden geldiğince çok saymaya çalışırdım."

Nefes almayı bırakmış gibiydi. "Onu öldürdüğüme memnunum."

"Ben de." Boğazımı temizledim. "Her neyse, her zaman kolay değildi, ama bazen... Sadece istediklerini yapmak, bekledikleri gibi olmak daha kolaydı. Bunun kulağa korkunç geldiğini biliyorum."

"Belki de sebepsiz yere çıplak tene baston yemeyenlere." Sesi sertleşmişti. "Hepimiz hayatta kalmak için ihtiyacımız olanı yapıyoruz. Yapacağımı hiç düşünmediğim sayısız şey yaptım" diye itiraf etti bir gram utanmadan. Ve ben...

Bunu kıskandım ama durumlarımız farklıydı. Onunki bir ölüm kalım meselesiydi. Benimki değildi. "Ama bence daha kolay yolu seçmek, Yükselmişler hakkındaki şüphelerimi görmezden

gelmemin en büyük nedeniydi ya da bu en azından onları bir kenara itmeme yardımcı oldu."

"Bu yolu seçerken yalnız olduğunu sanmıyorum. Solis'teki birçok kişinin seninle aynı şüpheleri paylaştığına eminim ancak onları görmezden gelmek çok daha kolaydı, acı çekmek veya fedakârlık yapmak anlamına gelse bile."

Başımla onayladım. "Çünkü alternatif, doğru olduğuna inandığın her şeyin tepetaklak olması demektir. Sadece bu da değil, tüm bunlarda nasıl bir rol oynadığını da anlarsın. En azından benim için öyle. Tanrıların herhangi birini seçebileceğini –onların da bir gün Kutsanabileceklerini– herkese hatırlatmak için halka teşhir edildim. Ve ben, Seçilmiş kişi olmadığımı her zaman biliyordum" diye fısıldadım. "Ama buna ayak uydurdum. Ve tüm bu süre boyunca, beslenmek için çocukları çalıyorlardı. İyi insanları alıp canavarlara dönüştürüyorlardı. Sıklıkla yaptığım bu kolay seçim beni sorunun bir parçası haline getirmedi."

Casteel hiçbir şey söylemedi, ama parmakları hâlâ tembelce hareket ediyordu.

"Beni, korku ve yanlış inançlardan oluşan zincirlerle bütün bir krallığı bağlayan sistemin bir parçasına dönüştürdü." Yanağımı ona çevirdim. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Evet." Nefesi dudaklarımın köşesinde dans etti. "Bu doğru."

Bakışlarımı yolun sertleşmiş toprağına indirdim.

"Ama başka neyin doğru olduğunu biliyor musun? Şu anda, yüzlerce yıldır bütün bir krallığı zincirleyen sistemin en karmaşık bölümünü yok ediyorsun" diye ekledi. "Bir zamanlar bir aksesuvar olduğunu asla unutmamalısın, ancak şimdi neyin bir parçası olduğunu da unutmamalısın."

İleriye, karşımdaki dar yola ve karla kaplı iğnelere baktım. "Ama şimdiki zaman gerçekten geçmişi telafi ediyor mu?"

Casteel hemen cevap vermedi. "Bunun kararını kim veriyor? Tanrılar mı? Uyuyorlar. Toplum mu? Kendi günahları yüzünden önyargılı oldukları halde nasıl tarafsız karar verebilirler?" diye sordu; buna verecek cevabım yoktu. "Sana şunu sorayım. Vikter'ı suçluyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"O senin için bir baba gibiydi, Poppy. Tüm bu Bakire olayı yüzünden ne kadar zorlandığını bilmesi gerekiyordu. Ne kadar zorlandığının farkında olmasa bile, bunu görmüş olmalıydı."

Ayindeki saldırıdan hemen önce Vikter'la yaptığım son konuşma, Bakire olmak konusunda gerçekten nasıl hissettiğimle ilgiliydi.

"Dük'ün sana ne yaptığını biliyordu, değil mi? Ama bunu durdurmadı" diye ekledi sessizce.

Başımı yana çevirdim. "Ne yapabilirdi ki? Bu konuda tek kelime konuşsaydı ya da müdahale etseydi, kovulur ve aforoz edilirdi ki bu da neredeyse ölüm cezasıyla eşdeğer. Ya da öldürülürdü ve o zaman beni eğitemezdi. Kendimi nasıl savunacağımı asla öğrenemezdim. Vikter elinden gelen her şeyi yaptı" diye şiddetle savundum. "Tıpkı annem ve babamın öldürüldükleri gece yaptıkları gibi."

"Ancak doğru olanın müdahale etmek, Dük'ün sana zarar vermesini engellemek olduğu iddia edilebilir" dedi. "Doğru olanı yapmaktan bahsedecek son kişi olduğumu biliyorum, ama daha zor yolu seçebilirdi. Her halükârda, bu yüzden onu suçlamıyorsun. Suçladıysan bile onu affettin, değil mi?"

Kalbim ağrırken tekrar önüme döndüm. "Affedecek bir şey yoktu. Ama o... Ölmeden önce bana söylediklerini duydun."

"Seni başarısızlığa uğrattığı için özür diledi" diye onayladı Casteel.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Söylediği son sözleri çok ağırdı. Saldırıdan önce ona söylediklerimden pişman olmamıştım, ama şimdi? Şimdi, bu kadar özgürce konuşmamış olmayı diliyordum. Vikter'ın benim için doğru olanı yapmış gibi hissederek ölmesi için her şeyi yapardım. Ve elinden gelenin en iyisini yaparak tam da bunu yapmıştı. Kılıç tutabilmemin, ok atabilmemin, ellerimle ve aklımla dövüşebilmemin nedeni oydu.

"Sanırım Vikter onu suçlamadığını biliyordu, ama elinden gelen her şeyi yaptığına inanıp inanmamak ona kalmıştı" diye devam etti Casteel usulca. "Bence asıl mesele, kendinle barışıp barışmamanla ilgili."

Ne demek istediğini anlıyordum, ama şu andan itibaren yapacağım herhangi bir şeyin Yükselmişlere sessiz bir taraf olmayı silmek için yeterli olup olmayacağını bilmiyordum.

"Bu arada, kendinle barışıp barışamayacağını anlamaya çalışırken, suçlayacak birini bulmak çok işe yarar. Senin –ve Vikter'ın– durumunda, suç paylaşılabilir."

"Yükselmişlerle mi?" diye tahminde bulundum.

"Katılmıyor musun?"

Vikter'ın, benim ve diğer herkesin bir parçası olduğu, istemeden güçlendirdiği ve nihayetinde farklı şekillerde kurbanı olduğu sistemi Yükselmişler yaratmıştı. Annem, Yükselmişlerin kadınlara koyduğu sınırlamalar yüzünden kendini ya da beni savunamamıştı. Yükselmişler, onlara tanrıları yatıştırmanın tek yolunun bu olduğunu öğrettiği için aileler çocuklarını Saray'a veya Tapınaklara teslim etmişlerdi ve sonra bu korkuları güçlendirmek için yarattıkları canavarları kullanmışlardı. Bay Tulis bana bir bıçak saplamayı seçmişti ama onu buna iten şey, Yükselmişlerin yarattığı krallıktı. Vikter, hayatımdan tamamen uzaklaştırılmasına ya da kendi hayatının sona erdirilmesine neden olacak tepkiler uyandırmadan Dük'e asla karşı gelemezdi. Ve ben...

Özgürlüğüm elimden alınmıştı ve o kadar korunaklı tutulmuştum ki şüphelerimi kimseyle paylaşamamıştım. Ve benimle şefkatle ilgilenen Kraliçe, bu sistemin temeliydi. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Atlantislilere erişim kesilmediği sürece sistemin güçlenmesi ve büyümesi de mümkün değildi. Daha fazla Yükselmiş yaratma yeteneğine sahip olmasalar bile, kontrol onlarda olsaydı, Casteel'in babası onlara savaş açmasaydı, hâlâ güçlü olurlardı.

Ancak savaş hiçbir zaman tek taraflı değildi. Her iki taraftan da kayıplar verilirdi ve kayıpların çoğu her zaman en masumlardan olurdu. Atlantia, Solis'le savaşa girerse özgür olacakların çoğu, nasıl zincire vurulduklarını bile fark etmeden öleceklerdi.

"Evet. Suçlu onlar" dedim sonunda. Konudan nasıl bu kadar uzaklaştığımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Yüzüme düşen bir tutam saçı geriye atarak boğazımı temizledim. "Neden sessiz olduğumun cevabı işte bu. Seni aşağılamanın ve tehdit etmenin başkalarını anlaşmamız konusunda ikna edeceğini bilseydim, bu sabah ziyafet salonunda sana bıçak çekerdim."

"Eh, ben olsam o kadar ileri gitmezdim" dedi beni sıkarak. "Ama

bir öneride bulunabilir miyim? Nişanımızdan bir anlaşma olarak bahsetmeyi bırakmalısın. Sadece iş yapıyormuşuz gibi geliyor."

"Ama öyle değil mi?"

"Sahip olduğumuz şeyin çok samimi bir anlaşma olduğunu söyleyebilirim. Yani, hayır."

"Sahip olduğumuz şey sadece gayrişahsi bir anlaşma, başka bir şey değil."

"Gayrişahsi mi? Öyle mi?" Eli aşağılara, pantolonumun düğmelerine kaydı.

Nefesim kesildi. "Evet."

"Gerçekten mi?"

"*Evet*" diye tısladım.

"İlginç. Dün gece hiç de gayrişahsi görünmüyordu" diye mırıldandı ve sonra kulak mememi dişlerinin arasına aldı. Küçük ısırık kanımı ateşe verirken, gözlerimi kocaman açarak inledim. Hassas eti yavaşça serbest bırakarak dudaklarını kulağımın arkasındaki noktaya değdirirken kıkırdadı ve sonra sivri dişlerinin boğazımda sürüklendiğini hissettim.

Bir an için bütün düşüncelerim dağıldı. Kaynayan kanım kulaklarımda uğuldayarak tüm bedenime yayıldı ve göğüslerimi sıkılaştırarak parmaklarının tehlikeli bir şekilde yaklaştığı bacaklarımın arasına yerleşti. Parmakları, pantolonumun dikişi üzerinde minicik daireler çizerek tam merkezime sürtündü. Sırtım bir yay gibi gerildi ve çok gizli, pervasız olan bir yanım o parmakların biraz daha aşağıya...

"Peki, ya şimdi?" diye tekrarladı. "Hiç de gayrişahsi hissettirmiyor."

Düşünmeden tepki verip dirseğimi karnına geçirdim. Casteel bir küfür savurdu.

"Lütfen at üstüne kavga etmeyin" diye seslendi Delano arkamızda bir yerden. "Setti'nin sizi ezip geçmesini izlemek istemiyoruz."

"Kendi adına konuş" dedi Kieran'ın keyifli sesi.

Casteel arkamda dikleşti. "Endişelenme. İkimiz de düşmeyeceğiz. Sadece bir sevgi dokunuşuydu."

"Sevgi dokunuşuna falan benzemiyordu" diye yorum yaptı Naill.

"Çünkü çok tutkulu bir sevgi dokunuşuydu" diye yanıtladı Casteel.

"Yüzüne bir sevgi dokunuşu almak üzeresin" diye mırıldandım sessizce.

Casteel kahkaha atarken kolunu belime daha sıkı sardı. "İşte küçük, vahşi yaratık. Onu özledim."

"Her neyse" diye homurdandım.

Üzerime eğilerek sesini bir kez daha alçalttı. "Asıl konumuza geri dönersek, *nişanımız*, sessizce durmak yerine bana vurduğunda çok daha inandırıcı görünür."

Kaşlarımı çattım. "Bu son derece kusurlu bir... Nişana benziyor."

"Aksi halde eğlence bunun neresinde, değil mi?"

"Buna... Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Demek istediğim, sadece kendin olmalısın Prenses. Çiftler tartışır. Kavga ederler. Belki çoğu birbirini yumruklayıp bıçaklamaz..."

"Çoğu birbirine yalan söylemez ya da birbirini kaçırmaz" diye araya girdim.

"Doğru ki bu da bizi yumruklayıp bıçaklama kısmına getirdi, ama evlenecek kadar birbirlerine âşık olanlar –daha onlar farkında değilken bile insanların birlikte olduklarını bildiği kişiler– sadece bir kişiyi, bir kişiliği ya da bir iradeyi içermez. Kavga ederler. Tartışırlar. Fikir ayrılığı yaşarlar. Barışırlar. Konuşurlar. Aynı fikirde olurlar. Ama asla mükemmel değillerdir."

"Bizim için işin sırrının kavga edip barışmak olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum çünkü bize bakan, birbirimize karşı nasıl davrandığımızı gören hiç kimse birbirimize delice âşık olduğumuzu düşünmezdi. Muhtemelen deli olduğumuzu düşünürlerdi.

"Demek istediğim, bir ilişkide tek bir davranış biçimi yoktur. Neler yapılması ya da nasıl davranılması üzerine bir ders kitabı yoktur, bıçaklama olayını bunun dışında bırakıyorum. Ayrıca eğlenceyle ilgili cümlemi de geri alıyorum."

"Tanrılara şükürler olsun."

"Bunu anladığından emin olmak istiyorum, böylece özgür kaldığında gitmeye karar verirsen..."

"Verirsen mi? Verdiğinde demek istiyorsun sanırım?"

"Evet. Özür dilerim" dedi hiç tereddüt etmeden. "*Gittiğinde* ve kendine sana hiç yalan söylememiş bir eş bulduğunda..."

"Ya da beni kaçırmamış?"

"Ya da seni kaçırmamış bir eş bulduğunda, bıçaklama ya da yumruklama olmayacak. Son nefesinizi verene kadar sadece öpücükler ve vaatler olacak" dedi. "Âşık olmayı seçtiğin kişiden bunları hak ediyorsun."

Bundan –benim başkasına âşık olmamdan bahsetmesinden– ne çıkaracağımı bilemedim. Midem yanmaya başladı.

"Mesele şu ki, sinirlensen de işleri batırmayacaksın. Yanlış şeyi yapmayacaksın. Her çift farklıdır. Bazıları vakitlerini birbirlerinin kulaklarına tatlı sözler fısıldayarak geçirirler. Bazıları da vakitlerini birbirlerini kızdırmak için harcarlar. Her ikisi de kedi ve fare oyunundaki kaplan olmaktan zevk alır. Bu biziz" dedi. "Ya da başkalarına böyle görünüyoruz. Zor olmayacak. Aramızda böyle bir tutku varken hiç zor olmaz ve sen yalan söylemeye çalışıp aramızda tutku falan olmadığını söylemeden önce, bunun sadece haklı olduğumu kanıtlamam için beni kışkırtacağını bil."

İhtiyacım olan son şey, haklı olduğunu kanıtlamasıydı. Aramızda, doğru ya da yanlış, bir tutku vardı ve fiziksel olarak birbirimizin dokunuşuna dayanamasaydık bunu yapmak çok daha zor olurdu.

Söyledikleri çok mantıklıydı. Kedi ve fare oyununda ikimizin de kaplan olduğuyla ilgili saçmalıklar hariç ki bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ancak izlenecek bir ders kitabının olmamasıyla ilgili söyledikleri mantıklıydı. Öyle ki bilmem gereken bir şeymiş gibi hissediyordum.

"Bunu bilmediğim için muhtemelen aptal olduğumu düşünüyorsundur..."

"Aptal olduğunu düşünmüyorum. Hiçbir zaman düşünmedim, şey, bunu geri alıyorum. Kaçmaya çalıştığında epey aptal olduğunu düşündüm" dedi ve gözlerimi devirdim. "Herhangi bir ilişkin olmadı ve çok fazla normal ilişki gördüğün de söylenemez, bu yüzden neden nasıl davranacağından emin olmadığını anlıyorum. Ve zaten bu da normal bir durum değil."

Kendimi biraz daha iyi hissederek rahatladım. "Ve senin bir ilişkin oldu. Demek istediğim, daha önce âşık olduğunu söylemiştin."

"Oldum."

Karların dallardan kayıp düşmesini izleyerek Alastir'in kızını düşündüm. Shea. Bu çok güzel bir isimdi ve belki de Casteel benimle daha önce bir şeyler paylaştığından, onun hakkında konuşmaya istekli olabilirdi. "Ne... Ne oldu?"

Parmakları durdu ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vereceğini düşünmedim ki bu da beni daha da meraklandırdı. Ama sonra konuştu. "Öldü."

Bunu zaten bilsem de kalbimde delici bir acı hissettim ve çok fazla düşünmeden kendimi ona açtım. Onunla bağlantı kurduğum an, o kadar güçlü bir ıstırap dalgasına çarptım ki neredeyse altındaki öfkeyi hissetmeyecektim. Haklıydım. Casteel'in acısı ve üzüntüsü sadece abisi için değildi. Aynı zamanda bu meçhul kadın içindi.

Casteel'in, saldırıdan önce, Ayin gecesi bana söylediklerini düşündüm. Beni bahçedeki söğüt ağacına götürmüş, abisi ve en iyi arkadaşıyla birlikte gittiği bir yerden bahsetmişti. Kendi özel dünyalarına dönüştürdükleri bir mağara. Birkaç yıl sonra abisini ve ardından en iyi arkadaşını kaybettiğini söylemişti. En iyi arkadaşı. Shea, yani sevdiği bu kadın olabilir miydi?

Ama onun acısı...

Ne yaptığımı bile anlamadan, eyeri bırakıp eldivenimi çıkarmaya başladım...

"Yapma" diye uyardı nazikçe ve ellerim donup kaldı. "Bu davranışını takdir ediyorum, ama acımı ortadan kaldırmana ihtiyacım yok, hem zaten bunu istemiyorum."

Hâlâ ona bağlı olduğum için bunun nasıl mümkün olduğunu hayal bile edemiyordum. Sırıtışların ve alaycı bakışların altında –tüm maskelerinin altında– bekleyen ıstırap neredeyse dayanılmazdı. Beni donmuş toprağa devirmekle tehdit etti. Setti'nin ayakları altında ezilmek, gözle görülemeyen yaralardan sızan iltihaplara göre neredeyse daha tercih edilebilirdi. "Neden istemiyorsun?"

"Çünkü acı, hem bir hatırlatma hem de bir uyarı. Asla unutmayı planlamıyorum."

Mide bulantısı boğazımı yakmakla tehdit ederken bağlantıyı kestim. "O... Yükselmişler yüzünden mi öldü?"

"Hayatımda kötü olan her şey Yükselmişler ile bağlantılı" dedi, eli kalçama geri dönerken.

"Ben de Yükselmişler ile bağlantılıyım" dedim kendime engel olamadan, garip acıyı görmezden gelemeden.

Casteel cevap vermedi. Hiçbir şey söylemedi. Saniyeler akıp geçerek dakikalara dönüştü ve göğsümün etrafını saran bir mengene varmış gibi hissettim.

Dosdoğru önüme bakarak, sonraki saatleri, bana –benim gibi Yükselmişlerle ilişkisi olan birine– yakın olmaya nasıl katlanabildiğini merak ederek geçirdim. Abisini almışlardı. Sevdiği kişiyi almışlardı. Özgürlüğünü almışlardı. Ondan başka ne alabilirlerdi ki?

Hayatını mı?

Eyeri kavrayıp dimdik otururken tüylerim ürperdi. Casteel'in ölmesi, o sinir bozucu sırıtışları ve alaycı bakışları, hazırcevaplığı ve o lanet olası, sinir bozucu gamzeleri ile birlikte hayatta olmaması fikri? Bunu düşünemiyordum bile. Bunun için çok canlı, çok parlaktı.

Ama bir gün gidecekti. Her şey bittiğinde ve yollarımız ayrıldığında, hayatımdan çıkacaktı. İstediğim buydu, planladığım buydu.

O halde neden birden ağlayacak gibi olmuştum?

* * *

Güneş battıktan birkaç saat sonra yolun yakınında kamp kurduk. Hava soğuktu ama Kan Ormanı'ndaki kadar soğuk değildi. Casteel bana yemek teklif etmekten ya da bir molaya ihtiyacım olup olmadığını sormaktan başka bir şey söylememişti, ama ben yıldızsız gecenin ortasında uzanırken yanıma gelip arkama uzandı. Onun kollarında uyandım.

Sonraki üç gün de böyle geçti.

Casteel neredeyse hiç konuşmadı. Her ne hissediyorsa ki ne olduğunu öğrenmek için kendimi ona açmadım, gecelerden daha soğuk bir gölgeydi. Birçok kez sormak istedim, ona Shea'yı bildiğimi söylemek istedim. Onu kaybettiği için üzgün olduğumu söylemek

istedim. Onun hakkında, onlar hakkında sorular sormak istedim. Alastir'in yapmadığını söylediği şeyi yapmasını istedim. Konuşmasını istedim, çünkü sessizliğinin ıstırabını beslediğini biliyordum. Yine de bana düşmediğini bilerek hiçbir şey söylemedim. Ne kadar az bilirsem o kadar iyiydi.

Ama gece yanıma geldi ve bir kâbus beni ele geçirdiğinde yanımdaydı, içimde biriken çığlıklara teslim olmadan önce beni uyandırdı. Ben tekrar uykuya dalana kadar sırtımı okşayarak bana sıkıca sarıldı.

Kâbuslar... Daha farklıydı. Daha önce olduğu gibi gecenin olaylarını sırasıyla takip etmek yerine içine girip çıkıyormuşum gibi bölüm bölümdü. Bana hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Ne annemin yaraları ne çığlıklar ya da boğucu duman ne de kanayan gelincikler hakkında fısıldayan ürpertici ses. Kâbuslar artık gerçek değilmiş gibiydi.

Dördüncü gün atları eyerleyip Spessa's End'e giden yola çıkarken bunu düşünüyordum. Solumdaki ağaçlarda bir şey gördüğümde ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne olduğunu anlayamadım ve tam bir şeyler gördüğümü sandığım anda, yolun birkaç ağaç aşağısında tekrar gördüm.

Çam iğnelerinden ve karlardan sıyrılmış bir daldan sarkıyordu. Bir tür sembole –daireye– dönüştürülmüş bir ip. Hafifçe kıpırdandım, ama ağaçların arasında nerede olduğunu göremedim. Belimin etrafındaki kol sıkılaştı, Casteel'in günlerdir verdiği ilk tepkiydi. Ormanı gözlerimle tararken, kolundaki gerginliği hissedebiliyordum.

Gördüğüm şekil, hafızamın en gizli yerlerini çekiştirdi. Daha önce gördüğüm bir şeye benziyordu. Sağda, onu tekrar gördüm. Başka bir çıplak daldan sarkan kahverengi ip neredeyse bir ilmik gibi asılmıştı, ama tam ortasından sopa gibi bir şey geçiyordu.

Kan Ormanı'nda buna benzer bir şey görmüştüm. Taşlardan yapılmıştı ve bana Kraliyet Armasını hatırlatmıştı. Ama şimdi bunu daha net görebiliyordum ve sadece Armaya *benzediğini* fark ettim.

Bir ok gibi düz değildi, ters yöne eğimli bir çizgiydi. Ve bu... Bu ipe bağlanmış olan bir sopa değildi. Rengi daha çok kül rengiydi, uçları yumru yumruydu.

Yüce Tanrılar.

Bu bir *kemikti*.

Setti yavaşladı ve Casteel'in kolu benden uzaklaştı.

Yavaşça başımı kaldırdım ve korku beni ele geçirdi. Ağaçlarda düzinelercesi asılıydı, hepsi farklıydı ve baş döndürücü yüksekliklerdeydi.

"Casteel?" dedim sessizce. "Ağaçlarda ne olduğunu görüyor musun?"

"Evet."

"Aynı şekilleri Kan Ormanı'nda da görmüştüm."

"Cas." Kieran'ın sesi çok alçaktı, zar zor duyulabiliyordu.

"Biliyorum" diye yanıtladı Casteel ve çok hafif bir çıt sesi duydum. Kolu belime geri döndüğünde, garip yayı kucağımda tutuyordu. Onu bu kadar yakından görünce, okun yerleştirildiği kiriş kertiğinin normalden daha kalın olduğunu görebiliyordum ve bu okun ne tür bir hasar verebileceğini görmüş olmama rağmen yine de belli olmazdı.

Yaya ve kan taşı oka baktım. "Craven mı?" diye sordum, onlar gelmeden hemen önce kayaları gördüğüm için. Aşağıya baktım, ama sis yoktu.

"Craven'ların ağaçları sanat eserleriyle süslemeye başladığını sanmıyorum, Prenses" dedi ve aptal yüreğim hafifçe hopladı. Günlerdir ilk defa bana böyle sesleniyordu. Yayının sapını elime tutuşturdu. "Güzel süslemeler, Ölü Kemikler Klanı'nın eseri."

"Ne?" Başımı ona doğru çevirdim.

"Solis'in her yerinde, özellikle de Kan Ormanı'nın şu anda bulunduğu yerde yaşıyorlardı, ancak son birkaç yılda bu ormanlara ve tepelere taşındılar."

"Onları hiç duymadım."

"Yükselmişlerin Solis halkıyla paylaşmadığı birçok şey var. Tıpkı Sur'un koruması dışında yaşayan ve hayatta kalan insanlar olduğu gerçeği gibi."

"Nasıl?" diye sordum. Daha küçük Sur ile çevrilmiş olan köylerin çoğu Craven tarafından istila edilmişti.

"Gerekli olan her türlü yolla hayatta kalıyorlar. Mesela bu klan

da bu uğurda, tehdit olarak gördükleri herkesi katletmektir. Söylentilere göre, öldürdükleri kişileri yiyorlar, etlerini maske yapmak için kullanıyorlar ve kemiklerini de, eh, kemiklerle ne yaptıklarını zaten gördün. Ne derler bilirsin, sakla samanı gelir zamanı."

Ağzım açık kaldı. "Ben..."

"Evet, Prenses, gerçekten de kelimeler kifayetsiz kalıyor. Buradan geçerken onlardan kaçınmaya çalışıyoruz. Normalde herhangi bir sorun yaşamıyoruz. Ama yaşarsak" bir elini benimkinin üzerine koydu. "Şu metal parçayı hissediyor musun? Bu bir tetik. Bu yay ile normal bir yay gibi nişan alıyorsun, ama ipi geri çekmek yerine tetiğin üzerine basıyorsun ve oku ateşliyor."

Çok fazla sorum vardı, ama parmaklarımı tahta sapın etrafına doladım ve ağırlığını hissettim. İçgüdülerim bana asıl önemli olanın onun talimatlarına odaklanmak olduğunu söylüyordu. "Tamam."

"Ok aynı şekilde yerleştiriliyor, ancak kendi başına yerinde duruyor. Tek yapman gereken nişan almak ve tetiği çekmek. Kan taşı okları insanları da öldürür" diye talimat verdi. "Bu insanlarla herhangi bir sorun yaşarsak ne yapacağını biliyorsun. Hayatta kal."

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama Kieran bağırdı. Üzerinden bir saniye geçmeden, Casteel beni göğsüne çekti. Yüzümün sadece birkaç santim uzağından bir şey vızıldayarak geçerken, yayın sapı karnıma battı. Başımı hızla sağa çevirdim ve yolun diğer tarafındaki bir dalın ikiye bölünüp...

"Ağaçların arasında!" diye bağırdı Naill. "Solda!"

Casteel, Setti'nin dizginlerini yönlendirerek güçlü atı benim sağa bakacağım şekilde döndürdü. Eyerin üzerinde biraz daha öne kaydı ve vücuduyla beni nerdeyse yüz üstü yatacağım şekilde öne bastırdı...

Bir atış daha yapıldı ve sonra Casteel, Setti'nin sırtından kayarak yere düştü.

21. BÖLÜM

"Casteel!" diye bağırdım, kalbim kaburgalarıma çarparken. Eyerin üstüne dönerek aşağıya bakarken yayı kavradım.

Setti'nin toynaklarının altından yuvarlanan Casteel, dizlerinin üzerine kalktı. Sırtına saplanmış *okları* görünce midem düğümlendi. Biri sol omzuna saplanmıştı. Bir diğeri sırtının ortasına yakın bir yerde, sağdaydı. Kan, siyah pelerinini çoktan karartmıştı.

"Solis piçleri!" diye bağırdı biri ağaçların arasından. "Bugün öleceksiniz!"

Başka bir ok yüzümün yanından geçerek beni birkaç santimle ıskaladı. Setti irkilerek daire çizerken panikle doldum. Diğer elimle eyeri sıkıca kavrarken, *o iyi,* dedim kendi kendime. O bir Atlantisliydi. İki ok onu alt edemezdi. *O iyi.* Onu kalbinden bıçaklamıştım ve hiçbir şey olmamıştı. *O iyi...*

Setti şaha kalktı. Eyer kaşının üzerindeki tutuşum kaydı. Bir atı nasıl kontrol edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ve dizginleri tutmak için eyeri bırakırsam yere düşerdim. Casteel kadar hızlı değildim. Okla bacağından vurulan Naill bir küfür savururken, vahşi bakışlarım ağaçların arasında gezindi. Setti ön toynaklarının üzerine inerek beni kemiklerime kadar sarstı. Tutuşumu kaybettim ve kaydım. Gökyüzü yan döndü...

Bir kol beni arkamdan yakaladı. Taze baharat ve narenciye kokusu etrafımı sardı. Casteel beni aşağı çekerken, Delano aniden Setti'nin diğer tarafında belirdi. Setti'nin dizginlerini yakalayarak eyerin üzerinde çömelme pozisyonu aldı ve kendi atının dizginlerini diğer elinde tutarak Setti'nin sırtına atladı. Eyere yerleşerek

topuklarını hayvanın böğrüne bastırdı ve Setti ile kendi atını sağdaki ormana yönlendirdi.

Açık kahverengi renkli bir kürk bulanıklığı yanımızdan geçip ormanın içine fırladı. *Kieran*. Birkaç saniye sonra, Casteel beni sağdaki ağaçların arasına taşırken acı bir havlama ve tiz bir çığlık duydum.

"Lanet olası kurt!" diye bağırdı bir adam, coşkulu tepkisi ağzından çıkan bir sonraki cümleyle son derece çelişiyordu. "Bu bizim şanslı günümüz çocuklar! Tanrılar iyidir!"

Casteel aniden döndü ve vücudumu kendi bedeniyle korudu. Sarsılarak keskin bir küfür savurdu ve bir ok daha yediğini anladım.

"Bu son derece sinir bozucu olmaya başladı" diye homurdandı, beni bir ağacın arkasına iterek. Elinde tuttuğunu görmediğim bir sadak dolusu oku bana fırlattı. "Sakın vurulma. Yoksa bu durum daha da sinir bozucu olacak."

"Asıl sen *tekrar* vurulmamaya ne dersin." Casteel'in şimdi de belinden bir ok dışarı fırlıyordu ve hâlâ ayakta duruyordu. İçten içe bunun nedenini biliyordum. O bir Atlantisliydi. Ama üç okun onu delip geçtiğini gördüğümde tek düşünebildiğim... Ya ayakta duruyor olmasaydı oldu.

O zaman ölmüş olacaktı ve ben...

"Ama ok taşımayı çok iyi gösteriyorum, değil mi?" Casteel keskin bir şekilde dönerek elini uzattı. Kendisine yönelik bir sonraki oku yakaladı.

Ona baktım.

"Neden herhangi birinizin bugünün şanslı gününüz olduğunu düşündüğünüzü bilmiyorum" diye bağırdı arkasını dönerken. Oku avucunun içinde paramparça etti. "Çünkü değil. Özellikle de pelerinim mahvolmuşken. Gerçekten çok seviyordum. Sıcacık tutuyordu ve şimdi her yerinde lanet olası delikler var. Artık beni nasıl sıcak tutacak?"

Vücudunda *birkaç* delik açılmış olmasından ziyade harap olmuş pelerini için daha fazla üzülmesi, üzerimde garip ve sakinleştirici bir etki yarattı. Yolun karşısındaki çamlara odaklanırken ellerim titremeyi kesti. Ok atmayı biliyordum. Bu konuda çok iyiydim. Vikter, gördüğü en iyi okçulardan biri olduğumu iddia etmişti.

Bunun için sağlam ellerim, dikkatli gözlerim ve hızlı reflekslerim vardı. Casteel'in yayı bana teslim etmesinin nedeni buydu. Onu kullanabileceğimi biliyordu.

Ve şimdi de ellerim sağlamdı.

Bana bebeklerin keyifle oynadığı, içinde boncuk olan ahşap oyuncakları hatırlatan bir çıngırak sesi yükseldi. Kuru kemiklerin birbirine sürtünmesi gibi her yönden geliyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Naill, Casteel'e katılırken, açık kahverengi olmayan herhangi bir hareket için yolun diğer tarafını hızla tarayarak yayı kaldırdım. Aramaya devam ederken parmağım tetiğin etrafına kıvrıldı...

Çamların arasında çamur kahverengisi bir şekil belirdi ve tereddüt etmedim. Bir saniye bile. Hedefim silahını kaldırıp Naill'i hedef alırken yayı doğrulttum. Tetiğe bastım.

Ok bir vızıltı ile serbest kalarak yolun karşısına uçtu. Daha ağır, daha kalın bir oka uzanırken hedefimi vurduğumu çoktan biliyordum.

Bir hareketlenme gözüme çarptı. Casteel'in havaya fırladığını gördüm. Kendi boyundan çok daha yükseğe zıpladı ki bu yüz seksen santimden fazlaydı. Bir dalın üzerine konarak çam iğnelerini ve karları etrafa saçarken, dudaklarım aralandı. Tek görebildiğim, kolunun dalın arasındaki gölgelere yumruk atmasıydı. Bir saniye sonra, bir ölümlüyü çekip aşağı fırlattı...

Delano ormandan dışarı fırladı. Kurt formunda, bembeyaz bir kürkten ibaretti. Ölümlüyü yere çarpmadan önce yakaladı ve adamı bir köpeğin en sevdiği oyuncağa yaptığı gibi iki yana salladı. Bir çatırtı duydum ve sonra Delano, parçaladığı ölümlüyü yere bıraktı. Beyaz kürkü kanla lekelenen Delano, Casteel'in ağaçtan... Yüce Tanrılar... Çok daha yüksekten aşağı attığı başka bir klan üyesini boğazından yakaladı.

Gözlerimi asla unutmayacağım bu görüntüden uzaklaştırarak yaya yeni bir ok yerleştirdim ve iki ağacın arasından fırlayan başka bir ölümlüye ateş ettim. Yayı tekrar doldurarak yana döndüm...

"Kahrolası kan emiciler! Çocuklar, hızlı olun!" diye seslendi ilk ses yine ağaçların arasından. "Sadece kurtlarla uğraşmıyoruz! Kafaya hedef alın!"

Tamam, bu Ölü Kemikler Klanı'nın kurtları ve Atlantislileri bilmesi ilginçti. Ve ben...

Yanımdan geçen bir ok kolumu sıyırırken tenime alev alev yanan bir acı saplandı. Karaağacın arkasına saklanıp keskin bir nefes alırken, yanmayı bir şekilde azaltacakmış gibi kolumu salladım.

Pek de işe yaramadı.

Acı çığlıkları uzaktaki hırıltıları delip geçti. Dişlerimi sıkarak omzumun üzerinden baktım, artık Casteel'i ya da Delano'yu görmüyordum. Naill da gitmişti. Solumda bir gölge değişimi ve ani bir hareket görene kadar hareketsiz kaldım. Tamamen ona odaklandım.

Yere vuran ayak sesleri dikkatimi sağa çekerken, oku ateşledim. Bir adam üzerime koşuyordu, en azından uzun, iri şeklin bir adam olduğunu düşündüm ama emin olamadım. Yüzü, deriye benzeyen bir şeyle kaplıydı. Kahverengi saçları maskeden dışarı fırlıyordu. Yay değil, bir tür sopa taşıyordu ve onun boyutunda birine göre fazla hızlıydı.

"Kahretsin" diye fısıldadım, sadağa dönerek. Bir ok kaptım ve çabucak yerleştirdim.

Ben ateş edemeden, adam sopayı savurdu. Eğildim ama yeterince hızlı değildim. Sopası yaya isabet etti ve tek bir parçalayıcı darbeyle onu elimden düşürdü. Adam güldü. "Sen ne tür bir orospusun?" diye sordu, ben geri kaçarken. Adamın sesini tanıdım. İlk başta bağıran oydu ve şimdi benden sadece birkaç adım uzaktayken, maskesinin neden deriden yapıldığını düşündüğümü anlayabiliyordum.

Ayrıca Casteel'in, Ölü Kemikler Klanı'nın sakla samanı gelir zamanı inancıyla yaşadığını söylerken şaka yapmadığını da görebiliyordum.

Yüzündeki deriydi.

Gözler ve ağız için açılan boşlukların çevresine dikişler atılmış ve başının üzerine tam oturacak şekilde gerilmiş olan insan derisiydi. Midem bulandı, ama şiddetli bulantıya boyun eğmedim.

"Sen de bir köpek misin, yoksa bir şeyleri emmeyi mi seversin?" diye sordu, sopayı sol eline alarak. "Eğer güzelce istersen, sana emebileceğin bir şey verebilirim." Aşağı uzandı ve atıfta

bulunduğunu varsaydığım şeyi kavradı. "Yüzün berbat olabilir, ama ağzın gayet iyi görünüyor."

Kalbim hızla çarparken, tekrar savurduğu sopanın ulaşamayacağı bir yere kaçtım. Pelerinimin içine uzanarak hançerimi kınından çıkardım. Parmaklarım kabzanın etrafında açılıp kapanırken kıpırdamadan bekledim. Hızlı ve akıllı olmak zorundaydım. Tek bir şansım olacaktı.

"Bahse girerim sen de o kurt orospulardan birisin. Kadınlarının kesilmesinden hoşlandıklarını duydum." Köpek çağırmak için kullanılan bir ses çıkardı ve hançerimdeki tutuşum sıkılaştı. "Söylesene kadın. Ne tür bir orospusun?"

Sopayı tekrar kaldırdı ve hamlemi yaptım. Öne atılarak kolunun altına girdim ve kirli tuniğini yakaladım. Hançeri havaya kaldırarak, çenesinin altına saplamak için gücümün her gramını kullandım.

"*Bu* tür bir orospuyum" diye hırladım. Bıçağı geri çekerken, insan etiyle yapılmış maskenin altındaki kaslar gevşedi.

Sımsıcak kan dışarı fışkırdı. Söylemek üzere olduğu şey bir hırıltıyla sona erdi. Sopa elinden düştü ve sonra bir ağaç gibi devrilerek beni de yanında götürdü.

Çam iğneleri ve karla kaplı zemine çarptığımda, ciğerlerimdeki tüm hava dışarı boşaldı. Adamın bedeni gevşemişti, ürkütücü maskeli yüzü omzuma dayanmıştı.

"Kahretsin" diye mırıldandım, tüm ağırlığı üzerime çökerken. Küf ve düşünmek istemediğim başka şeyler gibi kokuyordu. Başımı yere dayadım. "Bu harika."

Kanat sesleri, bakışlarımı gökyüzüne çekti. Daha önce gördüğüm büyük şahin tepemde zarifçe daireler çizdikten sonra ağaçların arasında tekrar gözden kayboldu. Güneşin okşadığı kanatları gümüş rengide parlıyordu. Yeni pelerinimin kana bulanmamasını umuyordum.

İç geçirerek gücümü topladım ve adamı iterek en azından göğsümden kısmen çekmeyi başardım. Derin bir nefes aldım...

Adam aniden yukarı kaldırıldı ve bir torba taştan başka bir şey değilmiş gibi kenara fırlatıldı. Nereye indiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek yapabildiğim Casteel'e bakmaktı.

Tepemde duruyordu, yüzüne kan sıçramıştı. "Kanaman var."

"Senin de bedenine saplanmış üç ok var."

"Yaralanmışsın. Neresi?" Gereksiz gözlemimi görmezden gelerek yanımda diz çöktü.

"Ben iyiyim." Oturdum, hançerimi kınına geri sokarken gözlerim karnından dışarı fırlayan oka dikilmişti. "Acıtıyor mu?"

"Ne?"

"*Oklar.*" Sol kolumu tutup pelerinimi kenara çekerken durakladım. "Vücudundan dışarı fırlayan oklar."

"Küçük bir sıkıntıdan başka bir şey değil." Kolumu çevirdi ve yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm" dedi sertçe, tuniğimin kolundaki yırtığı açığa çıkarırken.

"Bedeninin içindeler" diye tekrarladım. "Nasıl sadece küçük bir sıkıntı olabilir? İlkel bir soydan geldiğin için mi?"

"Evet." Kazağımın kenarını dikkatlice geriye çekerken yüz hatları keskinleşti. "Okları çıkardığım anda yaralar iyileşecek."

"Öyleyse bunu neden hâlâ yapmadın?"

"Çünkü senin yaranın aksine, içine toprak girse de iltihaplanmayacaklar." Bakışları yukarı kaydı ve gözleri tüm dikkatimi üzerlerine çekti. Gözbebekleri daha büyük görünüyordu. "Benim için endişeleniyor musun, Prenses?"

Ağzımı sımsıkı kapattım.

"Endişeleniyorsun, değil mi? Attan düştüğümde adımı haykırdığını duydum" diye devam etti ve saatlerce süren sessizlikten sonra –ve vücuduna üç ok saplanmışken– alay etmesi garipti. "Bu endişelerin, feci derecede yaraladığın aynı kalbi ısıtıyor."

Ona bir bakış attım. "Ölürsen işime yaramazsın."

Koluma bakarken dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Sadece bir sıyrığa benziyor. Yaşayacaksın."

"İyi olduğumu söylemiştim."

"Yine de sarılması gerekiyor." Ayağa kalkarken beni de beraberinde çekti. Geri adım atarak pelerininin bir parçasını yırttı. "Hijyenik değil, ama Spessa's End'e ulaşana kadar işe yarar."

Yerdeki iğnelerden gelen çatırtı sesi bakışlarımı o tarafa çekti. Delano'nun kurt formunda çamların arasında dolaştığını gördüm.

Kürkü kanla lekelenmişti. Açık renk gözleri Casteel'den bana kaydı ve sonra güçlü bir hamle ile ileri atılarak ağaçların arasında gözden kayboldu.

"Nereye gidiyor?"

"Muhtemelen atları almaya" diye yanıtladı Casteel.

Ona baktım. Bir eliyle kolumu ve diğer eliyle kumaş parçasını tutarak yanımda duruyordu, ama kanayan yarayı sarmak için hiçbir harekette bulunmadı. Orada öylece duruyordu, yanaklarının çukurları gölgelenmişti.

Endişe içimde bir kez daha kök salarken, kolumdaki zonklamayı bir kenara attım. "İyi olduğundan emin misin?" diye sordum. "Belki de o okları çıkarmalısın."

Sertçe yutkunurken boğazı hareket etti ve dudakları aralandı. Sivri dişleri belli belirsiz ortaya çıktı.

"Casteel" diye seslendi Kieran arkamızdan.

Prens gözlerini kırpıştırdı ve omzumun üzerinden bakmak için başını kaldırdı. İyice irileşmiş olan gözbebekleri, kehribar rengi irislerine neredeyse yer bırakmıyordu. İçgüdülerim içime bir uyarı dalgası gönderdi. "Ben iyiyim."

"Bundan emin misin?" diye sordu Kieran.

Ne olduğunu merak ederek Casteel'i yakından izledim. "Gözlerin" diye fısıldadım. "Gözbebeklerin kocaman."

"Bunu bazen yapıyorlar." Boğazını temizledi ve daha yüksek sesle tekrarlarken sonunda hareket etti. "Ben iyiyim." Küçük kumaşı kolumun etrafına sardı. "Bu biraz acıtabilir."

Geçici bandajı yerinde kalması için iyice sıkarken gerçekten de canımı biraz acıttı. İşi bittikten sonra kolumu indirdi ve pelerini üzerine örttü. Geri adım atmasını ve kendine bakmasını izledim, hâlâ... Şey, onun için hâlâ endişeliydim. "Teşekkür ederim."

Bakışları hızla bana döndü, o garip gözlerde biraz şaşkınlık var gibiydi. Başıyla onayladı ve sonra Kieran'a baktı. "Başkaları var mı?"

"Hayatta kalanlar, evlerine geri döndüler" dedi Kieran. "Naill daha fazla sorunla karşılaşmadığımızdan emin olmak için keşif yapıyor."

Bu insanların Kieran ve Casteel'in ne olduğunu nasıl bildiklerini öğrenmek için arkamı döndüm...

Tüm düşüncelerim silindi. Ağzım açık kaldı. "Çıplaksın!"

"Çıplağım" diye yanıtladı Kieran.

Ve öyleydi.

Çırılçıplaktı ve esmer teninin çok büyük bir kısmını görmüştüm. Çok büyük. Hızla arkamı döndüğümde, irileşmiş gözlerim Casteel'inkilerle karşılaştı.

"Yüzünün halini görmelisin." Casteel karnındaki oku kavradı. "Güneşlenmiş gibisin."

"Çünkü çıplak" diye tısladım. "Süper çıplak."

"Form değiştirdiğinde ne olduğunu sanıyordun?"

"Son seferinde pantolonu üzerindeydi!"

"Ama bazen olmuyor." Casteel omuz silkti.

"Sanırım o pantolonlar daha boldu" dedi Kieran. "Utanmana gerek yok. Bu sadece deri."

Gördüklerim sadece deri *değildi*. O... Şey, vücudu Casteel'inkine çok benziyordu. Zayıf, kaslı ve...

Gördüklerimi düşünmeyecektim.

Ne diyeceğimi bilemez halde, "Üşüyor olmalı!" diye fısıldadım.

"Kurtların vücut sıcaklıkları normalden daha yüksektir. Sadece biraz üşüdüm" dedi Kieran. "Eminim fark etmişsindir."

Casteel sırıttı. "Neye atıfta bulunduğunu bildiğinden şüpheliyim."

Burnumdan derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Neye atıfta bulunduğunu gayet iyi biliyorum, çok teşekkür ederim."

"Nereden biliyorsun?" Casteel kaşlarını kaldırdı ve gözbebeklerinin normal boyutlarına dönmüş gibi göründüğünü fark ettim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsan, birileri çok yaramazlık yapmış demektir."

"Bunu biliyorum çünkü..." Karnındaki oku çıkarırken keskin bir soluk aldım. "Yüce Tanrılar."

"Olduğundan daha kötü görünüyor." Oku bir kenara fırlattı ve sonra sol omzundakine uzandı.

Arkamı dönmek için harekete geçtim ama arkamda olanın çok daha travmatik olduğunu hatırladım. "Umarım yedek kıyafetlerin vardır" dedim Kieran'a.

"Var. Delano atlarla birlikte gelir gelmez yeniden asil ve düzgün olacağım."

Casteel ikinci oku çekip çıkarırken irkildim. "Asil ve düzgün biri olduğunu hiç sanmıyorum."

"Bu doğru" dedi Kieran ve bana biraz daha yaklaştığını hissettim. "Geveze olanı mı öldürdün?"

Casteel, çektiği ok büyük olasılıkla önemli bir şeye takıldığı için küfrederken, başımla onayladım.

"Hançerinle mi?" Kieran etkilenmiş gibiydi.

"Onunla ve ışıltılı kişiliğimle."

Kurt alayla güldü. "Muhtemelen onu öldüren ikincisiydi."

Casteel üçüncü ve son oku çıkarırken midem bulandı. Yutkundum. *Zorlukla*. "Ama sanırım yayı kırdı."

"Ama seni kırmadı." Casteel tuniğini düzeltirken yüzündeki gerginlik gevşedi. "Ve önemli olan da bu."

* * *

Delano atlarla birlikte döndükten ve Naill yolun açık olduğunu bildirdikten sonra yolumuza devam ettik.

Tanrılara şükürler olsun ki tamamen giyinik bir Kieran ile.

Sessizce ilerledik, herkes Ölü Kemikler Klanı'na karşı dikkatli ve tetikteydi. Yol sonunda genişlerken, gökyüzü kararak gece mavisine döndü ve sıcaklık biraz daha düştü. Karaağaçlar seyrelmeye başladığı anda, konuşmanın güvenli olduğunu düşündüm. Konuşmak için adeta ölüyordum. "Ölü Kemikler Klanı hakkında bir sürü sorum var."

"Şok edici" diye mırıldandı, solumuzda ilerleyen Kieran.

Casteel hafifçe güldü ve bu, ata bindiğinden beri çıkardığı ilk sesti. Oklar yüzünden hâlâ acı çekip çekmediğini merak ettim –endişelenmedim– ama eğer sorarsam aşırı dramatik alaylarına maruz kalırdım.

"Sorularını cevaplayabileceğimize söz veremem, ama ne bilmek istersin?" diye sordu, belimdeki kolunu gevşeterek.

"Ölü Kemikler Klanı neden böyle saldırdı?" diye sorarak başladım. "Sur'un dışında bu şekilde hayatta kaldıklarını anlıyorum ama Craven olmadığımız apaçık ortada."

"Ölü Kemikler Klanı sadece Craven karşıtı değil. Onlar... Herkese karşılar" dedi Naill arkamızdan. "Bazen insanların yoldan geçmesine izin verirler. Bazen vermezler. Alastir ve grubunun sorunsuzca geçtiklerini umabiliriz, ancak silahlıydılar. Arkamızdakiler de öyle olacak."

Yüce Tanrılar, onları düşünmemiştim bile. Sağ salim geçtiklerini umuyordum. Alastir'i sevmiştim ve New Haven halkının daha fazla belaya bulaşmamasını umuyordum.

"Alastir'i ve o grubu yakalamış olsalardı, muhtemelen bizim peşimize düşmezlerdi. Aç olduklarına bahse girerim" dedi Kieran ve dudaklarım kıvrıldı.

"Birinin kürkümden nasıl bir pelerin yapmak istediği hakkında konuştuğunu duydum" dedi Delano sağımızdan. Kaşları çatılmıştı. "Kürküm bir pelerinden çok daha lüks bir şeye kullanılmalı. Bunun için onu daha sert ısırdım."

Dudaklarım seğirirken, Casteel, "Onlar hakkında öğrendiklerime göre, savaş başladığında bu ormana kaçmışlar. Et yemeye ve giymeye karşı her zaman böyle bir düşkünlükleri olup olmadığını kimsenin bildiğini sanmıyorum" dedi.

Onların ete olan düşkünlüğünü düşünmek istemiyordum. "Hepinizin ne olduğunu biliyorlardı" dedim.

"Onların, Atlantia'nın tüm krallığa hükmettiği bir zamanın kalıntıları olduklarını hatırlamalısın" dedi Casteel. "Her neslin bizi büyüklerinin anlattığı hikâyeler aracılığıyla öğrendiğini hayal ediyorum. Yükselmişlerin kontrolü dışında yaşadıkları için, onlar için tarihimiz ne yeniden yazıldı ne de kayboldu."

"Tamam, ama yine de seni öldürmeye çalıştılar."

"*Bizi* öldürmeye" diye düzeltti Casteel ve midem düğümlendi. "Bu yol yüzyıllar boyunca bir sürü kurt ve Atlantisli gördü. Oklarla ya da sopalarla bizi deviremeyeceklerini anladıklarında, önce-saldır-sonra-soru-sor zihniyetlerinin herhangi bir sevgi beslediğinden şüpheliyim." Daha rahat oturmaya çalışıyormuş gibi kıpırdandı. "Ayrıca kurt kürkünden çok güzel pelerinler yapılır."

Kurt küfrederken Naill güldü.

"Ama eskiden Kan Ormanı yakınlarındaki şehirlerden birinde

yaşarlardı. Son birkaç yüz yıl içinde buraya yerleştiler" diye devam etti Casteel. "Bu yoldan daha önce birçok kez geçtim ve şu ana kadar onlarla hiç sorun yaşamadım."

Bu, o sembolleri neden orada ve sonra burada gördüğümü açıklıyordu. "Yükselmişlerin dikkatinden nasıl kaçtılar?"

"Kaçtıklarını kim söylüyor?" diye karşılık verdi Naill.

"Eh, hâlâ hayattalar" diye mantık yürüttüm. "Yani bence kaçmışlar."

Kieran öne geçti. "Ölü Kemikler Klanı'nın sık sık saldırmasından ve sayılarının giderek azalmasından dolayı muhtemelen Yükselmişlerin zamanına değmezler."

Arkamıza bakarken, ormanda tam olarak kaç kişinin yaşadığını merak ettim. Yüzlerce mi? Binlerce? Binlerce kişi olsaydı, Yükselmişler kesinlikle zaman ayırırdı. Binlerce kişi isyan çıkarabilirdi. Belki başarılı olmazlardı, ama Yükselmişlerin bilinmesini istemeyeceği türden bir bilgiye sahip oldukları için birçok soruna neden olabilirlerdi.

"Yükselmişler buraya sık sık insan göndermezler" diye ekledi Delano. "Senin kaybolduğunu anladıklarında bu değişebilir, ancak içlerinden birinin en son ne zaman bu kadar uzağa geldiğini sadece Tanrılar bilir."

Sesindeki bir şey ona bakmama neden oldu. Azalan ışıkta, yüzünün sert, inatçı hatlarını görebiliyordum. "Neden?"

"Göreceksin" diye yanıtladı Casteel.

Ve bütün söylediği buydu; gece çökerken ve ay yükselerek ormanın yerini bıraktığı tepelerin üzerine gümüşi bir ışık saçarken herkesin bütün söylediği buydu.

Aklım, ilk ok atılmadan önce öğrendiklerim ve tüm yaşananlar ile meşgulken, kendimi uyuklarken bulmamın mümkün olduğunu hiç sanmıyordum. Ancak Casteel'in kollarının arasındaki boşlukta rahatladığımı hissettiğimde yaşanan tam olarak olan buydu. Bir noktada sırtımı ona yasladım ve bunu fark edince tekrar doğruldum.

"Özür dilerim" diye mırıldandım, kendimi dik oturmaya zorladığım için kaslarım yorulmuştu. Diğerleriyle aramıza tekrar mesafe koyduğumuzu gördüm, Delano ve Naill birkaç adım öndeydi ve Kieran da yanımızda ilerliyordu.

"Ne için?"

"Vuruldun." Esnememi bastırdım. "En az üç kez."

"Çoktan iyileştim. Sorun yok." Ben kıpırdamayınca kolunu belime doladı ve beni geri çekti.

Tanrılar yardımcım olsun, ama direnmedim.

"Rahatla" diye fısıldadı başımın tepesinden. "Yakında Spessa's End'e ulaşmış olacağız."

Nasıl bu kadar çok yıldız olabileceğini merak ederek parıldayan gökyüzüne baktım. Bir sonraki sorumu neden sorduğumu bilmiyordum. "Seni rahatsız ediyor mu?"

"Ne, Prenses?"

"Yükselmişleri temsil eden birine bu kadar yakın olmak" diye sordum. "Senden bu kadar çok şey aldıktan sonra."

Kısa bir sessizlik oldu. "Abim için her şeyi yaparım."

Evet, bunu gerçekten anlamıştım.

"Ve sen yarı Atlantislisin" diye devam etti. "Bunun yardımı oluyor."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım, ama sonra Kieran yaklaşan bulutlardan bahsetti. Konu değişti ve ben gitgide sürüklendim...

Karşılaştığımız bir çayırlıkta kamp kurduk; sabah fark ettiğim ilk şey, güneş doğduktan sonra pelerinlerimize ihtiyacımız olmadığıydı. Bunun, yaklaşmış olmamız gerektiği anlamına geldiğini biliyordum. Gün, boş arazilerin yanında ve sonsuz mavi gökyüzünün altında ilerleyerek geçti ve güneş battığında bile durmadık. Devam ettik.

Sonra atlar yavaşladı. Gördüğüm ilk şey, en koyu renk oniksten oluşan sonsuz bir havuzdu. Gökyüzü yeri öpmüş gibiydi.

"Stygian Körfezi" diye fısıldadım.

"Sonsuzluk Tapınaklarına, Rhain'in topraklarına açıldığı söylenen kapı" diye yanıtladı Casteel.

"Doğru mu? Söylentiler?"

"Evet desem inanır mısın, Prenses?" Bir kez daha ona yaslanmam için beni kendine çekti. "Sıcacıksın" diye açıklama yaptı.

"Atlantislilerin üşümediğini sanıyordum."

"Tutarsızlıklarımı dile getirme."

Belki yorgun olduğum içindi. Ya da körfezin sakinliği ve güzelliği yüzündendi. Ne olduğunu bilmiyordum ama kahkaha attım. "Şu an o kadar da soğuk değil."

Duymaktan çok hissettiğim yumuşak bir ses çıkardı. "Bunu yeterince sık yapmıyorsun. Hiç yapmadın."

Göğsümde bir sıkışma hissederek kendimi nefes almaya zorladım. "Körfez gerçekten de gerçek Rhain Tapınaklarına açılan bir kapı mı?" diye sordum.

"Stygian Körfezi, Rhain'in derinlerde uyuduğu yerdir. Pompay ile sınır komşusudur ve güney sahilleri Spessa's End'e kadar uzanır" derken sıcak nefesi yanağımı okşadı.

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. Tanrı gerçekten orada mı uyuyordu?

"Spessa's End'e geldik mi?"

"Hayır" diye yanıtladı Kieran. "Yaklaşık bir günlük mesafedeyiz. Pompay'e ulaştık."

Pompay, Atlantislilerin son kalesi.

Gecenin karanlığında şekillendiğini gördüğüm şey, söylemek üzere olduğum her şeyi sildi.

İlk gördüğüm, Sur'du ya da yıkılan duvarlardan geriye kalanlardı. Sadece baş döndürücü yüksekliklerde gökyüzüne uzanan, girişin yanındaki kapısız bölümler duruyordu. Gerisi bir buçuk metreden yüksek olamazdı ve çoğu da kırık taş yığınlarından ibaretti.

Artık var olmayan bir şehre girdik. Yolun kenarına yanmış evler sıralanmıştı, çoğunun ya duvarları yoktu ya da temellerine kadar yıkılmışlardı. Etrafta hiç insan yoktu, en az dört duvarı ve bir çatısı olan evlerin hiçbir penceresinde mum ışığı görünmüyordu. Sütunları devrilmiş daha büyük binaların –bir zamanlar toplantılar yapıldığını ya da eğlenceler düzenlendiğini hayal ettiğim yapıların– yanından geçerken, yalnızca parke taşların üzerinde yankılanan toynak sesleri duyulabiliyordu. Ağaçlar kuruyarak birer iskelete dönüşmüştü ve hiçbir yerde yaşam belirtisi yoktu. Burada her ne olduysa savaş sırasında olmamıştı. Öyle olsaydı, toprak şimdiye kadar binaları ve sokakları geri alırdı.

"Burada ne oldu?" Sesimi duyunca yüzümü buruşturdum. Konuşmak, Şehir mezarlığına benzeyen bu yerin sessizliğini bozmak yanlış geliyordu.

"Yükselmişler, bir zamanlar varlıklı bir Atlantis şehri olan Pompay'in Alçalmışlar için bir sığınağa dönüşmesinden korkuyordu. Ama buna inanmaları için çok az nedenleri vardı" dedi Casteel kısık bir sesle. "Burada Alçalmışlar yaşıyordu çünkü savaştan sonra şehri yönetecek bir Kraliyet ailesi yoktu, ama hepsi çoğunlukla ölümlüydü. Çiftçiler vardı. Ancak hiçbir Yükselmiş bu kadar doğuya hükmetmek istemedi, bu yüzden şehri yerle bir ettiler."

"Ya burada yaşayan insanlar?" diye sordum, cevabı zaten bildiğimden korkarak.

Casteel konuşmadı çünkü yoldaki virajı döndükten sonra sorumun cevabı önümde belirdi. Sadece gümüşi ay ışığıyla aydınlanan taş höyükler göz alabildiğine uzanıyordu. Yüzlercesi vardı, o kadar çoktu ki gördüklerimin gerçek olduğunu bilsem de gördüklerime inanamadım. Pompay katledilmiş bir kasabaydı, gerçekten bir mezarlıktı.

"Yaklaşık kırk yıl önce bir gece geldiler" dedi Delano. "Yükselmiş ordusu. Her erkek, kadın ve çocuktan beslenerek bu şehri bir veba gibi sardılar. Öldürülmeyenler birer Craven'a dönüştü ve kan arayışıyla Pompay'den ayrıldı."

Yüce Tanrılar.

"Ölenler, yazın sıcağında çürümeye ve kışın soğuğunda donmaya bırakıldı" dedi Kieran. "Bedenleri düştükleri yerde kaldı. Bir ağacın yanında yalnız bir insan, sokakta düzinelercesi." Boğazını temizledi. "Çiftler yataklarında bulundu. Bütün aileler evlerindeydi, anneler ve babalar çocuklarına sarılıyordu."

"Onları gömdük" dedi Casteel. "Biraz zaman aldı, ama geride kalan herkesi gömdük. Altı yüz elli altı kişiyi."

Yüce Tanrılar.

Beni saran keder ve şok dalgasına karşı gözlerimi kapattım, ama bu kadar ölümün sonucunda ortaya çıkan taş yığınlarını görmezden gelemezdim.

Casteel'in solukları şiddetlendi. "Artık Yükselmişlerin neden bu kadar uzağa seyahat etmediğini biliyorsun."

Biliyordum.

Görüyordum.

"Ben... Hâlâ neden şaşırdığımı bilmiyorum" diye itiraf ettim. "Tüm gördüklerimden sonra buna nasıl inanamadığımı anlamıyorum."

Casteel'in kolu beni sıkıca sardı ama konuşan, Prens'in daha önce söylediklerini tekrarlayan Naill'di. "Bunun alışabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum. En azından ben alışmak istemem. Şaşırmak isterim. Şaşırmam gerek" dedi koyu tenli Atlantisli. "Aksi takdirde, bizi vampirlerden ayıran çizgi iyice incelir."

22. BÖLÜM

Uçsuz bucaksız taş yığınlarını, ev ve işyerlerinin yıkıntılarını geçerek sessizce yolumuza devam ettik. Körfezin kıyısında, şehrin hemen dışında durduk.

O gece çok az uyudum, gözlerimi her kapattığımda taş mezarlığı gördüm. Şaşırtıcı bir şekilde, yattığımda kâbus görmedim. Ertesi sabah şafakta yola çıktığımızda, şehrin unutulmaz kalıntılarının hayatımın geri kalanında benimle kalacağını biliyordum. Stygian Körfezi boyunca seyahat ederken, Spessa's End'de bizi neyin beklediğinden endişeleniyordum.

Gece yarısı rengindeki körfezin üzerinde parıldayan güneş tepeye tırmanmaya başladığında, pelerinler ve eldivenler gereksiz hale geldi. Ancak yanından geçtiğimiz her yanmış bina ya da harap olmuş çiftlik tekrardan buz kesmeme neden oldu.

Casteel beni kırmızı sazların arasında devrilmiş mermer sütunlara bakarken yakaladığında, "Bunu beklemiyordun, değil mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Böyle olduğunu bilmiyordum. Aslında Pompay veya Spessa's End hakkında pek bir şey bilmiyordum ama durumun böyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Şehirlerin hâlâ var olduğuna inanıyordum. Vikter da öyle. Körfezi ziyaret etmek istediğinden bahsetmişti."

"O kadar az kişi bu kadar uzağa seyahat ediyor ki Solis halkının şehirlere veya insanlara yapılanları keşfetme riski çok az."

"Ve neyin yeniden inşa edildiğini keşfetme riskleri çok az" diye ekledi Delano.

Sonunda, gün yerini geceye bıraktı ve soğuk hava geri geldi. Boş arazilerin yerini, yakınlarından geçtiğimiz arazileri çevreleyen sık ağaçlarla dolu bir alan aldı. Siyah körfezin diğer tarafına vardığımızda nerede kalacağımızı ya da Spessa's End'in gerçekten var olup olmadığını merak etmeye başlarken, ötücü bir kuşun yumuşak cıvıltısını duydum.

Casteel başını kaldırarak arkamda kıpırdandı. Cıvıltıyı kendi sesiyle taklit etti. Onun çağrısına cevap geldiğinde şaşkınlıkla ona dönmeye başladım. Ses ötücü kuşlardan gelmiyordu. Onlar sinyaldi. Bunu fark ettiğim an, sonunda bir şehrin belirtilerini gördüm.

Ay ışığı, Sur'un kumtaşı duvarlarını gümüşe boyadı. Solis'teki daha büyük şehirleri çevreleyenler kadar yüksek olmayan yapı, en az üç metreye kadar yükseliyordu, birkaç metre aralıklarla yerleştirilmiş çok sayıda kare şekilli siper görebiliyordum.

İleride, ağır demir kapılar titredi; ardından inleyerek, yavaş yavaş açıldı. Sur'un geniş duvarlarında asılı olan meşaleler çevreye ışık saçıyordu. Avlu çoğunlukla gölgede kalmıştı ancak daha ilerideki ışıklar, alçakta asılı duran yıldızlardan oluşan bir deniz gibi titreşiyordu.

"Bu yıkılmadı mı? Yoksa yeniden mi inşa edildi?" diye sordum Sur'dan geçerken.

"Sur biraz hasar aldı, ancak çoğunlukla bozulmadan kaldı. Hasar alan kısımları onarabildik. Işıkları görüyor musun? Orası Stygian Kalesi. Körfezin koruyucularına aitti ve İki Krallar Savaşı sırasında sağlamlaştırıldı" diye açıkladı Casteel. "Kale, savaştan sonra bile büyük ölçüde zarar görmemişti. Sanırım Yükselmişler, konutu yıkarak Rhain'in gazabına uğramaktan korktukları için ona dokunmadılar."

"Ya koruyucular?" Sormaya korkuyordum.

"Spessa's End'in yerlileriyle birlikte taş mezarlara gömüldüler" diye yanıtladı.

Hasta, gerçekten hasta hissettim. İki şehir tamamen yok edilmişti. Ne için? Hepsi, Yükselmişler gerçeklerden korktuğu ve doğuyu yönetmek istemediği için miydi? Bu son derece kötü, anlamsız ve akıl almaz bir şeydi ve Spessa's End ile Pompay'in tek

olmadığını biliyordum. New Haven da büyük olasılıkla aynı kaderi yaşayacaktı ve şükrettiğim tek şey, Elijah'nın, oradaki insanları yaşadıkları hayatların simgesi olan taş yığınlarının altında kalmadan önce tahliye edecek olmasıydı.

"Ama Spessa's End'i geri aldık ve elimizden geldiğince yeniden inşa ettik" dedi Casteel. "Yükselmişlerin hiçbir fikri yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Göreceksin." Casteel'in başparmağı kalçamı okşadı. "Arazi sorunlarımıza geçici bir çözüm buldum."

Ben daha fazla soru soramadan, yolun ortasında bir şekil belirdi ve sorularıma gelecek yanıtları durdurdu. Setti yavaşlarken gerildim; elim içgüdüsel olarak bacağımdaki hançere gitti.

Casteel'in eli benimkinin üzerine kondu. "O bir dost."

"Üzgünüm" diye mırıldandım.

"Olma" dedi kısık bir sesle. "Fazla güvenmektense hazırlıklı olmanı tercih ederim."

Bir meşale yandı ve genç bir adamın yüzüne kırmızımsı bir parıltı yayıldı. Yalnız değildi. Yanında bir kurt duruyordu, körfezin renginde kürkü olan daha küçük bir kurttu. Kurt birdenbire bize doğru atıldı ve... Ziyaretçileri tanıyan heyecanlı bir köpek yavrusu gibi zıplamaya başladı.

"Biri seni gördüğüne sevindi" dedi Kieran.

Casteel, Setti'nin dizginlerini sıkıca tutarken kıkırdadı. "Dikkat et, Beckett. Ata fazla yaklaşmak istemezsin."

Genç kurt, Delano'nun yanına gitmeden önce kuyruğu çılgınca sallayarak geri çekildi.

"Majesteleri" dedi meşaleyi tutan genç adam, saygı dolu bir sesle. Tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi, elindeki meşaleyi düşürmesinden korktum.

"Buna gerek yok" dedi Casteel, bizi genç adama yaklaştırarak. Arkamda kıpırdandı. "Sen misin Quentyn?"

Adamın başı yukarı aşağı sallandı. "Evet, Majesteleri, yani Prensim. Benim."

"Yüce Tanrılar, seni son gördüğümden beri en az kırk ya da elli santim daha uzamışsın." Casteel'in sesindeki gülümseme barizdi

ve neredeyse onu görmek için arkamı dönecektim. "Seni buraya Alastir mi sürükledi?"

"Onunla gitmek istedim" diye yanıtladı Quentyn. "Beckett da öyle."

"Belki ona ayağa kalkmasını söyleyebilirsin." Kieran, genç çocuğun yanından geçti. "Diz çökmeye devam ettikçe, egon şişecek."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum" dedi Naill sessizce.

Tek kaşımı kaldırdım.

Casteel güldü. "Kalkabilirsin Quentyn. Ve herkes gibi bana Casteel de."

Quentyn o kadar hızlı kalktı ki bu süreçte saçlarını nasıl ateşe vermediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çocuksu yüzü hayranlıkla doldu. Merakla bana bakarken, gözlerini göremeyeceğim kadar karanlıktı. "Sizi bekliyorduk, bu gece varmanızı umuyorduk."

"Alastir nerede?" diye sordu Casteel, kurt bizimle Delano arasında koştururken.

"Akşam için odasına çekildi."

Casteel alayla güldü. "Daha çok sızıp kalmıştır. Onu son gördüğümde, eline geçirmiş olduğu yeni bir viskiden bahsediyordu."

"Ben... Ah, onun uyanık kalamama durumuna viskinin yardım etmiş olabileceğini düşünüyorum" diye cevapladı Quentyn mahcupça.

Kendime engel olamayarak sırıttım.

"Ama geceleri soğuk olduğu için odalarda ateş yakılmasını sağladık" diye devam etti Quentyn, merakla bana bakarak.

"Nişanlımı tanıtmama izin ver." Casteel onun sorgulayıcı bakışlarına dikkat etmişti. "Penellaphe."

Nişanlım.

Eyerdeki tutuşum gevşedi ve baş dönmesinin sadece benim hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını merak ettim. Bunu söylemesine alışacağımı hiç sanmıyordum.

"Alastir, bir hanımefendiyi –nişanlınızı– yanınızda getireceğinizi söyledi." Meşale de onunla birlikte sallandı. "Demek istediğim, tebrikler! İkinize de. Duydun mu, Beckett? Bu, Prensimizin nişanlısı."

Kurt, Beckett, mutlu bir şekilde yolun karşısına geçti ve çalıların arasında gözden kayboldu.

"Penellaphe, bu Quentyn Da'Lahr. Aşırı heyecanlı kurt yavrusu da Alastir'in büyük yeğeni Beckett Davenwill."

Kendin gibi davran. Casteel'in daha önce tavsiye ettiği şey buydu. Normalde ne yapardım? Beynim yokmuş gibi burada oturup genç adama öylece bakmazdım. Gülümseyip merhaba derdim. Bunu yapabilirdim.

Yüzüme normal olmasını umduğum bir gülümseme konduarak Quentyn'e hafifçe el salladım. "Sizinle tanışmak büyük zevk."

"Sizinle tanışmak bir onur!" Quentyn elindeki meşale ile neşeyle el salladı.

Sesindeki ve selamlamasındaki coşku, gülümsememi yumuşattı; artık yüzüme sıvanmış gibi gelmiyordu.

Bir koruluğun yanından geçerken kendimle gurur duydum ve sonunda kale göründü. Meşaleler ve fenerler, Sur'dan daha yükseğe uzanan antik kalenin kum rengi taşlarını ısıtıyordu. Büyük sütunlar, kalenin çatısını Sur'a bağlayan geçitleri destekliyordu.

Ahıra vardığımızda, Casteel atından kolaylıkla indi ve sonra ellerini belime yerleştirerek beni eyerden kaldırdı. Vücudum onunkine sürtünerek aşağı kayarken nabzım hızlandı ve kalın pelerinlerimizin gerçek bir engel olmadığı ortaya çıktı. Belimdeki eller sıkılaştı. Başımı kaldırdım, bakışları benimkileri yakaladı. Bir an, birbirimize bakarken ikimiz de kıpırdamadık. Dudaklarının şeklinde, vücudumun doğal olarak tanıdığı ve tepki verdiği bir niyet vardı. Birden kendimi çok gergin ve aynı zamanda çok rahat hissettim. Başını eğerek kanımın hızla pompalanmasına neden oldu. Beklenti hızlı ve tatlıydı ve geri çekilmem gerektiğini biliyordum. *Bu kadar* inandırıcı olmak zorunda değildik ama kıpırdamadım. Yapamadım Tavşan gibi kapana kısılmıştım.

"Odalar hemen şurada" dedi Quentyn büyüyü bozarak. Quentyn sol tarafımıza giderken, Casteel dönüp çantalarımızı aldı. Setti'yi okşayarak ona iyi geceler diledim ve sonra Quentyn'i takip ettim.

"Üst katlardaki odaların hiçbiri pek kullanışlı değil, ancak zemin kattakiler epey güzel." Aniden durdu. "Ah, bir saniye. Hemen döneceğim."

Kanım uğuldamaya devam ederken, Quentyn'in açık bir

kapıdan geçip aydınlık bir odaya fırlamasını izledim. "O... Şey, genç görünüyor."

"Ayrılış'tan yeni geçti" diye açıkladı Casteel, sesinin daha kalın, daha boğuk geldiğini düşündüm.

"Onu burada gördüğüme şaşırdım" dedi Kieran, yeniden ortaya çıkarak. "Ve özellikle de" –başıyla arkamızı işaret etti– "şunu."

Delano'nun, atları ahıra yönlendirdiğini gördüm. O konuşurken, küçük kurt kuyruğunu çılgınca sallayarak onun yanında koşuyordu.

"İkisi de çok genç." Naill bize katıldı. "Gençlerden hiçbirinin buraya gelmediğini sanıyordum."

"Ben de öyle." Casteel gözlerini kısarak baktı. "Beckett'ı son gördüğümde, herhangi bir formda kalmak için kontrolünü sağlamakta zorlanıyordu."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu çok sık olur mu?"

Kieran başıyla onayladı. "Her iki yarımız üzerinde kontrol sahibi olmamız en az yirmi yıl alır. En ufak bir duygu değişikliği bizi dört ya da iki ayak üzerine gönderebilir."

"Bu... Çok zor olmalı."

Kuru kuru güldü. "Tahmin bile edemezsin."

"Atlantisliler, Spessa's End'e mi taşındı?" diye sordum. "Arazi sorununa geçici bir çözüm bulmaktan kastın bu mu?"

Casteel başıyla onayladı. "Büyük bir etki yaratmadı. Henüz. Ama bazı evleri ve arazileri boşa çıkardı. Buraya taşınanlar çoğunlukla özel olarak seçildi. Yükselmişlerin buralara gelmesi ihtimaline karşı yeterince büyük ve eğitimli olanlar taşındı, ancak Yükselmişler şehri kuşattığından beri bu olmadı."

"Şu anda burada kaç kişi yaşıyor?" diye sordum.

"Yaklaşık yüz kişi."

Bakışlarım kalenin pürüzsüz taş cephesinde gezinirken öfkelendim. Casteel bunu bana neden Atlantia'daki toprak ve nüfus sorunundan ilk kez bahsettiğinde değil de şimdi söylüyordu? Dahası, o zaman söylemediği için neden sinirleniyordum? Bu bilgiyi bilmem gerekli miydi? Muhtemelen hayır, ama yine de... Beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Genç Atlantisli elinde bir bohçayla yeniden ortaya çıktı. "Alastir, kıyafete ihtiyacınız olabileceğini söyledi ve sizin için birkaç parça eşya toplayabildik. Bunlardan herhangi birinin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum, ama temizler ve sabaha daha fazlasını bulabileceğimize eminim."

Hafif bohçayı ondan aldım. "Eminim işe yarayacaktır. Teşekkür ederim."

Quentyn topuğunun üzerinde dönmeden önce kocaman gülümsedi. Kieran geride kalırken, Atlantisliyi geçitte takip ettik. Birkaç karanlık odanın önünden geçtikten sonra yakınlarda oda falan olmadığı belli olan kalenin yan tarafından dolaşırken, gördüğü yaban hayatı hakkında gevezelik etti. Alastir ona bu bölgede yaşayan herhangi bir örnek kalmadığını söylemesine rağmen, bir mağara kedisi gördüğüne yemin etti.

İlk gördüğüm şey bir terastı. Rüzgâr, bağlanmış perdeleri yakalayarak malzemenin yumuşak bir şekilde cama çarpmasına neden oldu. Quentyn kapının kilidini açarken, bir uçta bir şezlong ve birkaç yer minderi gördüm.

Quentyn anahtarı Casteel'e verdi ve ardından kapıyı açtı. "Alastir, odanın havalandırılmasını ve geceleri soğuk olduğu için ateşin yakılmasını emretti."

Bir lamba yanarak, yumuşak kanepeler ve yemek masası ile donatılmış geniş, özel yaşam alanını aydınlattı.

"Şöminenin yanında temiz suyla dolu sürahiler var." Quentyn bir çift kapıyı daha açtı ve limon, vanilya kokusu aldım.

Yaşam alanı bir sürpriz olduysa, yatak odası tam bir şoktu. Şömine tam köşedeydi ve Quentyn'in belirttiği gibi, önünde birkaç sürahi duruyordu. Odanın ortasında, beyaz perdeleri olan sayvanlı bir yatak duruyordu. Yatağın hemen karşısında, başka bir terasa açılıyormuş gibi görünen kafesli kapılar, diğer tarafta ise bir banyo vardı. Tek yapabildiğim bakmaktı.

"Eğer isterseniz, banyo için biraz daha su getirebilirim" dedi Quentyn.

Casteel bana bakınca başımı iki yana salladım. Bu kadar zahmet vermek için çok geçti. "Buna gerek yok ama teşekkür ederim."

"Eğer eminseniz." Başımla onayladığımda, "Sadece tek bir kolu çevirerek duş almak için sabırsızlanıyorum" diye ekledi Quentyn.

"Duş mu?"

Casteel bana hafifçe sırıttı. "Banyoda oturmak yerine ayakta duruyorsun. Temiz su tavandan geliyor. Yağmur altında, sıcak bir yağmur altında durmak gibi."

Ona baktım.

Diğer Atlantisliye dönerken yanağında bir gamze belirdi. "Atlantia'da sıcak su aktığına inanmıyor."

Quentyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Doğru söylüyor. Maalesef değerini bilememişim. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Ilık bir yağmur banyosu gibi hissettiren ayakta duş alma konseptine hayret ederken, Casteel konuşana kadar Quentyn'in gittiğini fark etmemiştim bile.

"Aç mısın?" diye sordu, çantalarımızı yatağın ayakucuna koyarak.

Casteel'in yanımıza aldığı çubuklar ve kuruyemişler ile tıka basa doymuş olarak başımı iki yana salladım. "Gözlerime inanamıyorum." Yatağın üzerindeki perdelerden birine dokundum. "Oda çok güzel."

"Babam, Spessa's End'e geldiğinde Körfez'e bakan diğer odada ya da bu odada kalırdı. Her iki oda da mümkün olduğunca modernize edildi."

Ona döndüm. "Sadece temel ihtiyaçlara sahip odalar bekliyordum."

"Eninde sonunda ikinci kattaki odaları da düzenlemeyi planlıyoruz. Böylece evler tamir edilirken veya yeniden inşa edilirken daha fazla insan burada kalabilecek." Bakışları üzerimde gezindi. "Kolunu kontrol etmek istiyorum."

"Acımıyor bile" dedim, küçük kıyafet bohçasını yatağın yanındaki köşede duran kanepeye bırakarak.

"Ne olursa olsun, yine de görmek istiyorum."

İşin peşini bırakmayacağını bildiğimden, pelerinimi çıkarıp şöminenin yanındaki bir kancaya astım ve ardından tuniğimin kolunu yukarı çektim. Sargıyı açmak için makas gerekecek şekilde bağlayıp bağlamadığını merak ederek düğümü çekiştirmeye başladım.

"İzin ver." Her zamanki gibi sessizce bana yaklaştı. Tenimi sıyırıp geçen parmakları sıcaktı. Düğümü tek bir saniyede çözdü. Sargı çözülerek, kanaması bir süre önce durmuş olan ince bir kesiği ortaya çıkardı. Başparmağı yaranın kenarındaki derinin üzerinde kaydı. "Acıtmıyor mu?"

"Yemin ederim." Yanağımın içini ısırdım. Acıtmıyordu. Ne dokunuşu, ne de yaralı olan bölge. Başparmağının yumuşak dokunuşu... Hoş ve tüyler ürperticiydi.

Göğsü derin bir nefesle yükseldi ve sonra kolumu bırakıp bir adım geri çekildi. "Quentyn ve diğerlerini kontrol edeceğim. Sen rahatına bak. Eminim yorulmuşsundur. Sadece yarayı temizlediğinden emin ol."

"Tamam."

Bakışları benimkilerle buluştu ve tek düşünebildiğim, dışarıda Setti'den inmeme yardım ettikten sonra yaşadığımız o anlar oldu. Beni öper miydi? Ona izin verir miydim? İnsanların önünde öpüşmek zorunda kalacağımızı tahmin ediyordum.

"Biraz dinlen, Poppy."

Casteel, ben daha bir cevap bile bulamadan gitmişti ve bunun beni rahatlatması gerektiğini biliyordum. Ama ben...

Ne hissettiğimden emin değildim.

Kanepeye dönerek kıyafetlerin yanına gittim. İnce, leylak rengi bir sabahlık ve kesinlikle işe yarayacak daha kalın, orman yeşili bir tunik vardı.

Bağcıkları çözerek perdeyi araladım ve yumuşak kürkler ve bir yığın yastık ile karşılaştım.

"Aman Tanrım" diye mırıldandım, bağcığı yatağa koyarken.

Sıcak sürahilerden sadece birini alarak bitişikteki odaya götürdüm. Çıplak bir şekilde ayakta dururken Casteel'in geri dönmesinden korkarak, çok daha soğuk olan banyoda çabucak temizlendim ve yarayı tatlı su ve nane kokulu bir sabunla temizledim. İşimi bitirdikten sonra, yumuşak sabahlığı giydim, kuşağı belime bağladım. Çantamdan fırçamı çıkararak örgümü açtım ve oturma odasının kapısına bakarken saçlarımdaki düğümleri çözdüm.

Bir süre sonra, battaniyenin altındayken, Ölü Kemikler Klanı'nı, evliliği ya da kalede olanları düşünmüyordum. Sabah olduğunda güneşin Spessa's End ile ilgili neler göstereceğini ya da Casteel'in odadan bu kadar çabuk ayrılmasının ne kadar garip olduğunu da düşünmüyordum. Pompay'deki ve iki şehir arasındaki topraklardaki tüm o taş mezarları, yanmış ve yıkılmış evleri düşünüyordum. Tawny burada olsaydı, geceleri ruhların dolaştığına ikna olurdu.

Gözlerim kapanırken titredim ve Yükselmişlerin nasıl olup da tüm şehirleri yok edebilecekleri bu tür bir güce sahip olmalarına izin verildiğini merak ettim.

Bu sorunun tek bir cevabı vardı ve o da çok acıydı.

Yükselmişlerin iddialarını çok az kişi sorgulamıştı ve ben de onların söylediklerini basitçe kabul etmiştim, sahip olduğum şüphelerin hiçbirini dile getirmemiştim. Bu, boyun eğmenin ötesine geçmiş ve doğrudan kasıtlı cehalete dönüşmüştü.

İçimi bir utanç kapladı ki bu da küçük de olsa birçok şekilde bu sorunun bir parçası olduğumu gösteren başka bir işaretti. Ben de dâhil olmak üzere, yüz binlerce insanı gaddarlaştıran sistemin çarkının en önemli dişlisi olduğumun bir göstergesiydi.

* * *

Ateş gecenin bir yerinde körüklenmiş olmalıydı, çünkü vücudumu hoş bir sıcaklık sarmıştı. Masadonya'daki yatak odamda bile bu kadar ısındığımı hatırlamıyordum. Yavaşça uyanırken, aklımdaki ilk düşünce buydu.

Uyanıp yatağın sıcaklığından ayrılmak ya da taze baharatların ve çamın baş döndürücü kokusundan uzaklaşmak istemiyordum. Sıcak, sert yatağa iyice sokulurken, memnun bir şekilde iç geçirdim.

Bir dakika.

Sert yatak mı?

Bu... Bu hiç mantıklı değildi. Yatak yumuşaktı, içine battığın türdendi. Ama şimdi yanağımın ve elimin altında sıcak, sert ve pürüzsüzdü. Sadece bu da değildi, yatak belime, kalçama sarılmıştı...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yatağın karşısındaki teras kapılarından süzülen sabah güneşinin ışığında, havada ufacık toz

parçacıkları uçuşuyordu. Perdeler tekrar bağlanmıştı ve uykuya dalmadan önce bunu yapmadığımı biliyordum.

Ve yatakta yatmıyordum, en azından tamamen değil. Yanağımın altındaki yastık değildi. Düzenli bir şekilde yükselip alçalan bir göğüstü. Elimin altında battaniyenin yıpranmış kumaşı değil, bir karın vardı. Yatak beni sarmamıştı. Belimi saran ağır bir kol ve kalçamda –*çıplak* kalçamda– duran nasırlı bir avuç vardı.

Yüce Tanrılar, Casteel'i kendi kişisel yastığım olarak kullanıyordum.

Ve onun üzerinde yattığım gerçeğine bakılırsa, onu uykumda arayan bendim. Odaya ne zaman dönmüştü ki? O an bunun bir önemi var mıydı? Bedenlerimizin buluştuğu noktaların farkına vardığımda başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Bu, yolda kamp yaparken birlikte kıvrılıp yatmaya benzemiyordu. Onunla sarmaş dolaş olmamın hiçbir mazereti yoktu.

Nefesim boğazımda, orada donmuş bir şekilde yattım. Göğüslerim vücudunun yan tarafına bastırılmıştı. Bacaklarından biri benimkilerin arasına sıkışmıştı, pantolonunun yumuşak güderi kumaşı çok, ama çok mahrem bir yanıma yaslanmıştı. Uykumda, sabahlık kuşağın hemen altından aralanmıştı. Avucuyla tenim arasında hiçbir şey yoktu ve kalçama yayılmış olan o elin parmaklarının uçları popomun hemen kenarında duruyordu.

Tatlı, sıcak bir his beni sardı ve gözlerim kapandı. Bunu hissetmemem gerektiğini biliyordum. Pervasız ve aptalcaydı ve çok tehlikeli hissettiriyordu. Vücudunun hissettirdiklerinin tadını çıkarmak yerine, onu uyandırmadan bir şekilde ondan kurtulmanın bir yolunu planlıyor olmalıydım ama beynim tamamen farklı bir yöne gitmişti. Sanki... Tekrar rol yapabilirmişim gibi. Bunda herhangi bir sorun yokmuş gibi. Uykusunda bana sarılan *Hawke'mış* gibi ve bu, böyle uyandığımız birçok sabahtan sadece biriymiş gibi. Beni öpüp okşayarak bedenlerimizi bir araya getirirdi ve bu, sadece birbirimizi istememiz, arzulamamız ve ihtiyaç duymamız dışında hiçbir neden olmaksızın evlenmek üzere olan sevgililer olduğumuz için olurdu. Nefesim kesildi, nabzım hızlandı. Sıcak şimşek tenimde dans ediyor ve damarlarımda geziniyordu. Kalçamdaki elin

biraz daha arkaya kaydığını ve sonra daha da aşağı indiğini hayal edebiliyordum. O parmakları, Bayan Willa Colyns'in skandal günlüğünü okuduktan sonra bile mümkün olduğunu bilmediğim hisleri uyandırma yeteneğine sahipti. Tüm dünyam, parmaklarının bacaklarımın iç kısmındaki hassas deri üzerinde gezindiği ve sonra içime kaydığı anıya odaklandı. Tam merkezimde bir zonklama başladı ve küçücük bir yanım, onun ellerinde hiç böyle bir zevk yaşamamış olmayı diledi. Yaşamamış olsaydım şimdi bunu istemezdim, ama böyle düşünen sadece küçük bir yanımdı. Diğer yanım, hayatımın çoğunu zevkin nasıl bir his olduğunu bilmenin yasak olduğu bir yerde geçirmişken böylesine güçlü ve güzel bir şeyi deneyimlediği için pişman olamazdı.

Ama bunu –onun ve benim için nasıl bir şey olduğunu ve şu anda bile bana nasıl hissettirdiğini– düşünmemeliydim. Çünkü sabahın erken saatlerinde, sadece kendimle baş başayken, bende uyandırdıklarının fiziksel olanın ötesine geçtiğini kabul edebilirdim.

Bunların hiçbirini gerçekten istemiyor olmam önemli değilmiş gibi görünüyordu, ama bedenim neyin doğru ya da neyin yanlış olduğuyla ilgilenmiyordu. Ayak parmaklarım kıvrılırken ihtiyaçla titredim.

Casteel kıpırdandı ve kalbim duracakmış gibi oldu. Uyuyordu, ama yine de... Arzumu hissedebilir miydi? Kolu gerilerek beni kendine iyice çekti. Kalçasını benimkine bastırdı. Şok edici, şiddetli bir sancı, sıcak dalgalar halinde içime yayıldı. Birden beynim bile bana ihanet etti. Görüntülerden ve duyulardan –dudaklarının boynuma sürünmesinin, keskin dişlerinin boğazıma sürtünmesinin ve çabucak yoğun bir zevke dönüşen acı patlamasının günahkâr hatırasından– oluşan bir bombardımana tutuldum. Kanımda başlayan yangın, merkezimde birikiyordu. Aklımın en ücra köşelerinde, bu... Anlaşmayla yaşanacağından korktuğum riskli durumun bu olduğunu biliyordum. Bir yatağı paylaşmak. Âşıkmış gibi davranmak. Dokunmak ve öpüşmek. *Rol yapmak...*

Çoktan o riskli durumun içine düşmemişim gibi davranmak.

Kolu gevşedi ama hâlâ ona yapışmış haldeydim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki hissetmese şaşırırdım. Hâlâ uyuyor muydu?

Yanağımı dikkatlice kaldırırken aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyordu.

Başı diğer tarafa dönüktü. Koyu renk bukleleri alnına düşmüştü. Alnındaki çizgiler ve çenesi gevşemişti. Gür kirpikler gözlerini gizliyordu ve göğsü derin, düzenli nefeslerle inip kalkmaya devam ederken dudakları aralıktı.

Gözlerimi ondan alamayarak, Casteel'in uyurken ne kadar huzurlu, ne kadar genç ve savunmasız göründüğü düşündüm. Onu böyle görünce, iki yüz yaşından büyük olduğunu ya da böylesine vahşi, ölümcül şeyler yapabileceğini asla tahmin edemezdim.

Bakışlarım yüzüne kaydı ve dolgun dudaklarına yerleşti. Onu ilk gördüğümde ölümlü olmadığını anlamalıydım. Hiç kimse ona benzemiyordu. En güzel Yükselmişler de dâhil olmak üzere, en azından Solis Krallığı'ndan hiç kimse. Neden beni istemişti? Neden beni hâlâ istiyordu? Kâbusun neden olduğu panik ve korkuyu iyi bir şeyle değiştirmeye yardım ettiği gece, kendisi için herhangi bir zevk arayışına girmemişti. Bu, bunu... Artık benden istemediği anlamına mı geliyordu?

Bu sorular, saklamak için elimden geleni yaptığım güvensizlikten değil, sadece saf mantıktan geliyordu. Yüzümün yarısının neye benzediğini biliyordum. İnsanların diğer yarımı nasıl gördüğünü biliyordum. İnsanların çekiciliğin her zaman dış görünüşten kaynaklanmadığını iddia ettiğini duymuş olsam da, çoğu kişi beni inkâr edilemez derecede çekici bulmazdı. Ama bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Bu tür şeylerle çok fazla deneyimim olduğu söylenemezdi. Kraliçe Ileana bir defasında bana nadirliği ve ışıltılı, gümüşi görünümü nedeniyle Krallıkta şiddetle arzulanan bir elmas olan Yıldız'ı gösterirken, güzelliğin düzgün ve pürüzsüz hatlardan daha fazlası olduğunu söylemişti.

"Tüm krallıktaki en güzel şeyler genellikle pürüzlü ve eğri büğrü hatlara, güzelliği gözlerimizin ve zihnimizin algılayamayacağı ve hatta anlayamayacağı karmaşık şekillerde yoğunlaştıran yaralara sahiptir" demişti Kraliçe, elması elinde döndürürken. *"Onlar olmadan, baktığın her yerde görebileceğin diğer tüm düzgün kesimli elmaslar gibi sıradan olurlardı. Güzellik, benim tatlı çocuğum, çoğu zaman karmaşık ve dikenlidir ve her zaman beklenmediktir."*

Söylediklerinin insanlar için geçerli olup olmadığından emin değildim. Öyle görünmüyordu çünkü Casteel pürüzsüz ve düzgün hatlardan ibaretti ve muhteşemdi.

Beni neden istediği ya da eşit derecede pürüzsüz, düzgün hatlara sahip başkaları varken nasıl isteyebileceği önemli değildi. Önemli olan, o uyurken onu izliyor olmamdı ve bu neredeyse ürkütücüydü.

Bunun bir yaranın üzerindeki yara bandını söküp almak gibi olacağına karar vererek, bakışlarımı başka yöne çevirip dudağımı ısırdım. Sadece hareket etmem gerekecekti. Çabuk olmalıydım ve ben aptal sabahlığı düzeltene ya da onun üzerinde uyuduğumu fark edene kadar uyanmamasını umuyordum. Geri çekilmeye başladım...

Casteel aniden hareket etti. Tepki vermeye bile vakit yoktu. Beni altına alıp bir elini boğazıma dolarken şok edici derecede hızlıydı. Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Casteel'in gözleri o kadar irileşmişti ki, dudakları geriye sıyrılıp keskin, uzun dişlerini ortaya çıkarırken sadece ince bir kehribar şeridi görünüyordu. Vahşi bir uyarı niteliğinde alçak sesle hırladı ve bu ses içimde titreşti.

"Casteel!" dedim zorla, boğazımdaki baskısına direnerek. "Senin neyin var?"

Boynumdaki baskı biraz daha arttı ve beni sert bir nefes almaya zorladı. İçgüdülerim kontrolü devralarak beni şaşkınlığımdan sıyırırken, boğazıma sarılmış olan elinden kurtulmayı planlayarak yumruğumu koluna savurdum. Ama temas hiç gerçekleşmedi.

Elimi yakalayıp yatağa bastırdı. Ona karşı gelmeye çalıştım, ama eli çelikten bir bant gibiydi. Sol elimi kaldırarak parmaklarımı saçlarına geçirdim ve başını sertçe geriye çektim. "Bırak beni!"

Kolayca direnerek başını bir kez daha üzerime eğerken çıkardığı ses, tüylerimi diken diken etti.

Artık gözlerinde görünür bir kehribar rengi yoktu ve bana bakma şekli... Kim olduğuma dair hiçbir fikri yokmuş gibiydi. Beni görmüyormuş gibiydi.

Kalbim durdu. Bir... Bir sorun vardı. "Casteel?"

Neredeyse siyah olan o gözler vücudumdan aşağı kayarken verdiği tek cevap, bana çok büyük, köşeye sıkışmış vahşi bir hayvanı hatırlatan bir hırıltıydı. Adımı ya da beni tanımıyor gibiydi.

Aniden, bana söylediklerini hatırladım. Kâbuslar görüyordu ve bazen uyandığında nerede olduğunu bilmiyordu. Şu anda yaşanan da bu olmalıydı.

Kalbimi sakinleşmeye zorladım. "Casteel, benim..."

Hırıltılı uyarı bir kez daha geldi. Keskin bir şekilde nefes alırken burun delikleri titreşti. Utancın canı cehenneme. Bir kâbus ya da başka bir şey onu ele geçirdiği için belden aşağımdaki her şeyin görünüyor olması umurumda bile değildi. Kahvaltıya dönüşmekten saniyeler uzakta olduğuma dair korkunç bir şüphem vardı.

Yastığın altına yerleştirdiğim hançeri hatırlayarak arkama uzandım ve Casteel üzerimde aşağı kayarken bıçağın kabzasını kavradım. Eli boğazımı terk ederek kalçamı kavradı...

Çenesini karnımın alt kısmında hissettiğimde şok oldum. Ah, Tanrılar, ne yapıyordu? Hançeri kaptım ve bir elim hâlâ onun tarafından yatağa sabitlenmişken elimden geldiğince doğruldum. Hançeri boynuna bastırdım.

Sıcak nefesi daha aşağılarda dans ederken tamamen habersiz görünüyordu. Tuhaf bir gerginlik göğsümü sıkıştırdı ve beklenmedik bir şekilde ve çılgınca daha da aşağılara indi. Çünkü o...

Yüce *Tanrılar.*

Ne düşündüğüm önemli değildi. Ne içimde yankılanan uygunsuz zonklama ne de nefesi bacaklarımın arasındaki boşluğa yaklaşırken tüm vücudumun sıkıca gerilmesi önemliydi. Boğazının derinliklerinden başka bir hırıltı daha çıktı, bu seferki daha farklı, daha derin ve daha kabaydı.

"Ne sorunun olduğunu bilmiyorum Casteel, ama beni bırakman gerekiyor." Bıçakla boğazına baskı uyguladım. "Yoksa boğazı kesilen bir Atlantisliye neler olacağını çok yakında öğreneceğiz."

Bu onun dikkatini çekmiş gibiydi çünkü bir anda durup başını kaldırdı. Tamamen siyaha dönmüş o gözler beni sarstı. Elimin sabit kalmasını diledim. Saldırmaya karar verirse, onu durdurmak için yapabileceğim çok az şey olacağını biliyordum. Fırsatım olursa

kanını akıtabilir veya belki de daha kötüsünü yapabilirdim. "Üzerimden çekil" diye emrettim. "Şimdi."

Bana bakarken, avını görmüş ve onun üzerine atlamak için fırsat kolluyormuş gibi görünen bir avcı gibi inanılmaz derecede hareketsizdi. Duygu yoğunluğu yüksek bir kalabalığın içindeyken olduğu gibi, yeteneğim canlanıp benden dışarı taşarken gerildim. Durdurmak mümkün değildi. Bağlantı kuruldu ve duyguları... Yoğun bir karanlık ve doyumsuz bir açlık dalgası halinde içime hücum etti. Dük Teerman'ın yaptığım ya da yapmadığım bir şeyden dolayı hayal kırıklığına uğradığı ve ben daha iyisini yapmayı öğrenene kadar yemeklerden mahrum edildiğim zamanlarda deneyimlediğim türdendi. En uzunu üç gün sürmüştü ve bu açlık, acı verici bir ihtiyaçla içini burkan türdendi. Hissettiğim tek şey bu değildi. Mutlak boşluk hissinin altında, ağzımı kaplayan ve içimdeki alevleri körükleyen taptaze, koyu renkli bir baharat vardı.

Casteel acıkmıştı.

Açlıktan ölüyordu.

Kana mı susamıştı? Atlantislilerin kendi halklarının kanına ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Öyleyse... Besleniyor muydu? Elbette beslenmişti. Burada Atlantisliler vardı. Birkaç gün önce beni ısırmıştı. Benim kanımdan içmişti, ama çok fazla değil. Kanımın ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama eğer vampir yaratabiliyorsa, ona biraz çekici geldiğini tahmin edebiliyordum. Ayrıca bir Atlantislinin ne sıklıkla beslenmesi gerektiği hakkında da hiçbir fikrim yoktu, ama aramızdaki bağlantıdan akan bu görkemli, ağır his, bunun sadece fiziksel bir açlığı tatmin etmekle ilgili olmadığına dair ilkel bir bilgi uyandırıyordu.

Ama açlığın altında, başka bir duygu hissetmedim. Her zaman içini dağlayan jilet keskinliğindeki hüzün yoktu. Şu anda içinde Casteel'in ya da Hawke'ın herhangi bir parçasının bulunup bulunmadığını bilmiyordum.

Belimin hemen yan tarafında yatağa sabitlenmiş olan sol elimi çekiştirirken kalbim hızlandı. Bileğimdeki tutuşu gevşedi ve sonra elimi bıraktı, ama hareket etmedi. Nefesinin, ağzının, en hassas noktama ve büyük bir atardamarın bulunduğu yere ne kadar

yakın olduğunun farkındaydım. Başı hafifçe yana döndü ve çenesi bacağıma sürtündü. Birkaç santim aşağıda, dizimin yakınlarında, pençe izlerine benzeyen ama bir Craven'ın dişleri tarafından açılmış olan oyuklar vardı. O zaman hissetmiş olduğum paniği ve korkuyu, tiksintiyi ve mutlak ölümü hissetmiyordum. Tek hissettiğim, lezzetli bir ağrıydı.

Yasak bir cinsel arzu içimde gürlerken, bıçağı boğazına dayayan elim titredi. Bu yanlıştı ve orada toplanan ısıyı, ıslaklığı hissetmemeliydim. Ama aynı zamanda, bunların *hiçbiri* doğal görünmese bile çok doğru ve çok doğal hissettiriyordu.

O vahşi hırıltıyı bir kez daha çıkardı ve tüm vücudum titredi. Bırakın düşünmeyi, zar zor nefes alabiliyordum. Duyularımın hepsi aynı anda ateşleniyordu ve sonunda başını eğdiğinde, kolum ona uyum sağlamak için gevşeyerek büküldü. Parmaklarım kasılarak açıldı ve hançer yatağa düştü.

Ne yapıyorsun? Senin sorunun ne? Sen ne?..

Kalçamı iki eliyle kavrayıp beni kaldırdı ve sonra ağzı üzerimdeydi, panik dolu soruları silip süpürüyordu. Dili tam merkezimi yarıp geçerken ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Bu, geçen seferki gibi, ilk seferki gibi değildi. Tahrik etme ya da yavaşça keşfetme yoktu. Bu sefer, etimi ağzıyla yakalayarak, dilinin sert, kararlı vuruşlarıyla sıcaklığa ve ıslaklığa dalarak beni *yalayıp yuttu*. En tatlı nektarmışım, ihtiyaç duyduğu yaşam gücünün kaynağıymışım gibi benden beslendi. Tamamen tükendim.

Başım geriye savurup çığlık atarken, ham hisler içinde kayboldum. Bedenim kendiliğinden hareket etti ya da hareket etmeye çalıştı. Casteel beni sımsıkı yerimde tuttu ve istesem bile günahkâr saldırısından kaçış yoktu. Tüm benliğim onun olduğu yere odaklanırken, içimde yükselen şiddetli ısı bükülüyor ve pekişiyordu. Çarşafları kavrarken sırtım bir yay gibi gerildi. Dudakları üzerimde hareket ederken dili içime kaydı ve dişlerinin keskin uçları gergin etime sürtündü. Bu his, boynumdaki iyileşmiş ısırık izinde yankılandı. Çok fazlaydı. Paramparça olurken çığlık attım, yoğun ve çarpıcı bir rahatlama dalgalar halinde içime yayılırken binlerce zevk parçasına bölündüm.

Başını kaldırdığını hissettiğimde hâlâ titriyordum. Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırıp açarak başımı eğdim ve ciğerlerimde kalmış olan azıcık hava da beni terk etti.

Gözleri şimdi simsiyahtı, kehribar renginden iz yoktu, ama Yükselmişlerin gözleri gibi boş ve soğuk değillerdi. Sonsuz ve sıcaktılar, ama aynı derecede rahatsız ediciydiler. Parıldayan dudakları aralandı...

Bir teras kapısı açıldı ve Kieran eli kılıcının kabzasında içeri hücum ederken, odanın içinde ve yatağın üzerinde bir rüzgâr esti.

Kaşlarını çatarak aniden durdu. Perdeler çekili olduğu için ne görebildiği ya da Casteel'in vücudunun ne kadarını gizlediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Çığlık attığını duydum" dedi Kieran açıklama yaparak. "Belli ki yanlış anlamışım."

Utanmak için zaman yoktu. Casteel'in başı Kieran'ın olduğu yere döndü. Şiddetli bir uyarı hırıltısı vücudumdaki durgun ısıyı söndürdü. Bu, ilk uyandığında bile ondan duyduğumdan çok farklı bir sesti. Bu, kanlı bir ölüm vaat ediyordu.

"Kahretsin" diye mırıldandı Kieran, Atlantisliye bakan açık mavi gözleri irileşirken. "Cas, kardeşim, bunun olacağı konusunda seni uyarmıştım."

Kieran'ın Casteel'i ne hakkında uyardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama kaslarının gerildiğini, hazırlandığını görebiliyordum ve yeteneğim... Yüce Tanrılar, yeteneğim hâlâ açıktı, hâlâ ona bağlıydı. Ondan hissettiklerim beni gerçekten korkuttu. Öfkenin asidik tadı, aşina olmadığım kömürleşmiş bir tada karıştı ama bu her ne ise, Kieran'ın hayatı için endişeleneceğim kadar kötüydü.

Kurdun ölüp ölmemesini umursamaya ne zaman başladığımdan tam olarak emin değildim, ama ölümü... Bir başka gereksiz ölüm olacaktı. Bunu istemiyordum.

"Casteel" diye seslenmeyi denedim, bunun onun dikkatini çekeceğini umarak.

Parmaklarını kalçamdan çekerek çenesini eğerken beni duymuyor gibiydi. Hırlayarak dişlerini gösterdi.

"Umarım dinliyorsundur, Poppy" dedi Kieran, kılıcının kabzasını bırakırken alçak ve inanılmaz derecede sakin bir sesle.

"Üzerime atıldığında kaçmanı istiyorum. Ahırların yakınındaki alana git. Çift kapılı bir yer. Naill veya Delano'yu bul. Hazırlan."

Hazırlan mı? Kaçmamı mı bekliyordu? Yardım istemek için nadiren koştuğum gerçeğinin yanı sıra, kapıya bile ulaşabileceğimden şüpheliydim.

"Casteel" diye denedim tekrar ve içindeki gücün şiddetlendiğini hissettiğimde, aklıma gelen tek şeyi yaptım. Yeteneğimi kullanarak ona uzandım ve elimi koluna koydum. Şimdiye kadar hissettiğim tüm güzel duyguları düşündüm. Ian kumları tekmeleyerek önümüzde dans ederken, bir elimden annem ve bir elimden babam tutarken sahilde yürüdüğümüzü düşündüm. İnsanları acılarından geçici olarak kurtarmak için yaptığımla aynı tekniği kullanarak bu hisleri bağlantı yoluyla, bedenimin onunkiyle teması aracılığıyla ona gönderdim. Daha sonra ağzımdan çıkanları neden söylediğimi bilmiyordum, ama söylemeye ihtiyacım vardı. "Her şey yolunda, Hawke."

Görünmez bir el onu omzundan tutup çekmiş gibi tüm vücudu sarsıldı. Göğsü hızlı ve kesik soluklarla yükselip alçalırken, elleri kalçamın her iki tarafında yatağa indi. Bir süre hiç kıpırdamadı. Yeteneğimi kullandığımda, artık ağzımda kömürleşmiş bir tat yoktu ve açlığın altında bir şey hissettim... Utanç ve üzüntü.

Yavaşça başını kaldırdı ve gözlerini açtı. Şiddetli bir nefes verdim. Gözleri yine kehribar rengiydi, siyah olan tek yeri gözbebekleriydi. Bakışları benimkilerle buluştu ve aramızda uzun bir sessizlik oldu. Casteel aşağıya bakarken, sertçe yutkunarak elimi ondan çektim.

"Tatlı özsü" diye fısıldadı Casteel. Sabahlığımı iki kenarından tutup kalçamın ve bacaklarımın üzerine çekti. Elleri orada bir süre oyalandı, bakışlarını bir kez daha benimkilere çevirirken elleri hafifçe titriyordu. "Özür dilerim."

Sonra yataktan kalktı ve başka tek bir kelime etmeden Kieran'ın yanından geçerek teras kapılarından dışarı çıktı.

23. BÖLÜM

Güneş ışığı teras kapılarından içeri giriyordu ve birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim orada oturup açık kapıya bakmaktı. Uyandığım andan itibaren, o yatak odasından çıkana kadar yaşananlara inanamıyordum. Ona olanlar kafamı karıştırmıştı. Kendi yaptıklarım ve izin verdiklerim ise beni sersemletmişti.

Casteel aklını kaybetmişti.

Ben aklımı kaybetmiştim.

Kieran kapıyı kapatarak tatlı kokulu havanın akışını kesti ve beni düşüncelerimden kopardı. Bakışlarım, şöminenin önünde durduğu yere kaydı. Alevler sakinleşmişti, artık rüzgâr yüzünden şiddetle titreşmiyorlardı. "Seni incitti mi?"

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırarak sorarken sesim boğuktu.

"Seni incitti mi, Penellaphe?" diye tekrarladı Kieran sesini yumuşatarak.

"Hayır. O..." Çıplak bacaklarıma baktım. Beni incitmemişti. İncitebilirdi ve bunu isteyip istemediğinden bile emin değildim, ama beni incitmenin tam tersini yapmıştı. Battaniyeye uzanarak örtüyü belime çektim.

Kieran'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Sana zorla sahip olmaya çalışmadı mı?"

"Yüce Tanrılar, hayır." Saçlarımı yüzümden geriye çektim ve hançeri gördüm. Yatağa bıraktığım yerde duruyordu. Casteel hiçbir şeyi zorlamamıştı ve gerçek şu ki, eğer isteseydim herhangi bir noktada olanları durdurabilirdim. Onu kaçmaya çalışacak kadar

yaralayabilirdim. Ama yapmamıştım çünkü ben... Olanları *istemiştim*. Bunu isteyerek uyanmıştım. Ve Casteel'in onu ele geçiren şey aracılığıyla arzumu hissedip hissetmediğini bilmiyordum, ama ne olursa olsun, bunu istemiştim.

Onu.

Yaşananlardan pişman olduğumu gösterecek herhangi bir şey aradım, ama bulamadım. Daha önce olduğu gibi, kafa karışıklığı ve kendime karşı hissettiğim bir öfke vardı çünkü daha iyisini biliyordum, bunun gibi şeylerin ona daha çok âşık olmama yardımcı olduğunu biliyordum. Ona bir daha böyle bir şeyin yaşanmayacağını söylememin üzerinden çok zaman geçmemişti ve iyi kararlar vermek konusunda kendime güvenemeyeceğimi kanıtlamıştım, hem de bir ya da iki kez değil, üç kez. Kiler. Kâbus. Ve şimdi de bu. Onu ne yaptığını ya da kim olduğunu, bana neler yapabileceğini umursamayacak kadar çok nasıl isteyebilirdim?

"Ne oldu?" diye sordu Kieran.

Düşüncelerimi toplamam birkaç dakikamı aldı. "Uyandı, beni tanımamış gibiydi. Hırlıyordu ve gözleri simsiyahtı." Kieran'a bakarken birkaç detayı atladım, ama neler olup bittiğinin çoğunu bildiğinden emindim. "Gözleri bana bir Yükselmişin gözlerini hatırlattı. O... İyi olacak mı?"

Az önce olanlar düşünüldüğünde, Kieran'ın yüzü etkileyici bir şekilde boştu. "Sakinleştikten sonra olacaktır."

"Sakinleşmek mi? Bence bundan daha fazlasına ihtiyacı var." Kapıya baktım. "Sana saldırmak üzereydi."

"O anda, beni bir meydan okuma olarak gördü." Durakladı. "Bir tehdit."

"Kime karşı? Ona mı?"

"Sana."

Kalbim ağırlaştı. "Bu hiç mantıklı değil."

Kieran kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Doğru ya da sanırım bazı *uç* koşullar altında, onun türünden olanlar epey sahiplenici olabilirler."

"Ne konusunda? Yemekleri mi?"

"Seni ısırdı mı?"

"İlk seferden sonra mı?" Boğazımdaki neredeyse solmuş izlere dokunma dürtüsüne direndim. "Hayır."

Yüzünde hayal kırıklığına benzer bir şey titreşti ve hiç düşünmeden yeteneğimi açtım ve ona uzandım. Daha sonra, hiç gerekmediği halde meraklı olduğum için suçluluk duyacak zamanım çok olacaktı. Hissettiğim, hayal kırıklığı ile bağdaştırdıklarım gibi değildi. Yoğun ve tiksindiriciydi, bana çok ağır bir kremayı hatırlatıyordu. *Endişe.* Endişe hissediyordu. Duygularımı geri çektim.

"Sorunu neydi?" diye sordum, zaten bildiğimden şüphelenmeme rağmen.

Kieran bir an beni izledi. "Bir sorunu yok. Yine de, bu zamanı o geri dönmeden önce hazırlanmak için kullanmanı öneririm."

Öfkem artarken gözlerimi kısarak ona baktım. "Önerin için teşekkürler, ama sorumu yanıtlamadın. Onu uyardığını söyledin. Ne hakkında?"

Kieran hiçbir şey söylemedi.

Öfke kanımı pompalamaya başladığında asla oturamayan biri olarak hançeri aldım ve battaniyeyi iterek ayağa kalktım.

Kieran tek kaşını kaldırdı. "Onu kullanmayı mı planlıyorsun?"

"Neden herkes elime keskin bir şey aldığımda onları bıçaklayacağımı düşünüyor?"

"Şey" diye yanıtladı Kieran tatlılıkla, "tam olarak bunu yapma alışkanlığın var."

Tartışmak üzere ağzımı açtım ama ne yazık ki haklı olduğunu çabucak anladım. "Sadece hak edildiğinde." Hançeri küçük ahşap masanın üzerine koydum. "Ve bazılarınızın bıçaklanmayı hak etmesi benim suçum değil. Tekrar tekrar."

Yaptığım yoruma katılıyormuş gibi başını eğdi. "Onun için endişelenmemelisin..."

"Ve sen de sorumu cevaplamalısın." Onunla yüzleştim. "Belli ki bir sorunu vardı. Kontrol onda değildi ve açlığını hissettim. Açlıktan ölüyordu."

"Yani yeteneklerini mi kullandın?" Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Tavsiyeme uyduğuna sevindim."

Gözlerimi devirdim. "Atlantislilerin diğer Atlantislilerden beslenmeleri gerektiğini biliyorum. Bana ölümlülerin kanına değil, kendi türlerinin kanına ihtiyaçları olduğunu söyledi. Beslenmeleri gerektiğini söyledi. Ama nedenini hiç söylemedi. Atlantisliler ilgili her konuda bilgili olmayabilirim, ama sanırım siyah gözleri ve senin kafanı koparmaya hazır olması, Atlantislilerin beslenmesini gerektiren sebeplerden birkaçı, değil mi?"

"Siyah gözler, evet. Ama kafamı koparmak istemesi muhtemelen ikinizin yaptığı sabah aktiviteleriyle daha çok ilgiliydi."

Yüzüm yanmaya başladı ve bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapmam gerekti. "Beslenmesi gerekiyor..." Ölü Kemikler Klanı'nın saldırısından sonra olanları düşündüm. "Bu yüzden ormanda koluma bakıyordu! Ona iyi olup olmadığını sorduğumda. O zaman acıkmıştı. Bu yüzden öyle... Hırıldıyor ve kafanı koparmak istiyordu."

"Sebebin bir kısmı bu. Evet." Kieran dişlerini dudağının üzerinde gezdirerek bakışlarını kaçırdı. Aradan uzun bir süre geçti. "Beslenmesi gerekiyor. Sınıra yaklaştığını söyleyebilirim, ama henüz oradan düşecek durumda değil. O kadar yakın değil."

İçim huzursuzlukla doldu. "Nasıl yakın olmaz? Seni de beni de tanımadı."

Bakışları tekrar benimkilere çevrildi. "Eğer sınıra daha yakın olsaydı, kafamı koparırdı ve şu anda biz konuşurken sen de Yükseliyor olurdun, yasak olsun ya da olmasın. Ya da ölmüş olurdun. Eğer sınıra çok yakın olsaydı, kanının bir damlası bile onu sınırın ötesine geçirirdi. Büyük olasılıkla ölürdün ve ne yaptığını fark ettiğinde o... Neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

Bu iki seçenekten hangisinin daha kötü olduğundan emin olamayarak keskin bir nefes aldım. Kieran'ın kafasının kopması kulağa çok daha acı verici geliyordu ve... Benim başıma gelebileceklerden çok daha kötüydü.

Eğer Casteel sınıra çok yakın olsaydı, benden beslenip sonunda beni dönüştürseydi, ben de... Bir Yükselmiş olurdum. Kana susamışlığımı kontrol edemezdim. Güneşin altında yürüyemezdim. Neredeyse ölümsüz olurdum. Ama bu nasıl bir hayattı?

Gerçi Casteel ile beraber nasıl bir hayatım olurdu ki?

Yaşlandığımda ve saçlarım beyazladığında, o şimdi olduğu gibi görünecekti. Genç. Canlı. O...

Bekle. İkimizin bir geleceği olmamasına rağmen neden geleceği –geleceğimizi– düşünüyordum ki? Belki de gerçekten aklımı kaybetmiştim.

Oturmam gerektiğini hissettim. "Eğer sınıra yakın olmadığı hali buysa, onu sınırdayken görmek istediğimi sanmıyorum."

"Hayır, istemezsin." Kieran başını duvara yasladı. "Normal bir şekilde mi uyandı, yoksa ürkerek mi uyandı?"

O uyanmadan önce ne yaptığımı ve ne hayaller kurduğumu düşünürken, Kieran'ın bana bakmamasına sevindim. "Sanırım onu ben uyandırdım. Kımıldadım ve o anda üzerime atıldı."

"Bu mantıklı" diye mırıldandı Kieran, gözlerini kapatarak. "Onun hakkında –bu tür şeyler hakkında– konuşmaktan hoşlanmıyorum. Eğer konuştuğumu bilseydi, muhtemelen kafamı *koparırdı*. Bunu hak ederdim çünkü sadece onun söylemesine izin verilmesi gereken şeyler var. Ama bunu bilmeyi hak ettiğinden emin olmasam da bilmen gerekiyor."

"Neden hak etmeyeyim?" diye sordum. Etrafta koşuşturup insanları kaçıran ben değildim. Casteel'di.

"Çünkü bu sadece yakın arkadaşlarına ve sevdiklerine özel olması gereken bir şey ve sen ikisi de değilsin."

Eh, haklı olduğu bir nokta vardı. Ama Kieran'ın paylaşmanın doğru olmayacağını düşündüğü şeyleri zaten biliyordum. "Bana daha önce kâbuslar gördüğünü ve bazen uyandığında nerede olduğunu bilmediğini söyledi."

Başka koşullar altında, Kieran'ın bu kadar şaşırdığını görsem gülerdim. Ama bunların hiçbiri komik değildi. "Sana söyledi mi?"

Başımla onayladım. "Bir kâbus gördüm –kötü kâbuslar görüyorum– ve onlardan biri onu uyandırdıktan sonra bana kendininkilerden bahsetti."

Kieran'ın yüzü yumuşadı. "Evet. Kâbuslar görüyor. Yükselmişler tarafından esir tutulduğu zaman ona neler yapıldığını biliyorsun. Bazen kendini tekrar orada buluyor; kafese kapatılmış ve kullanılmış bir halde, kanı ya da vücudu ona ait değilken."

Bu sefer, farkına bile varmadan oturdum ancak kendimi orada bulduğumda şaşırmadım. Sözlerinin ağırlığı beni oraya koymuştu ve Casteel'in yaşadığı acının ve dehşetin hatırlatıcısı beni orada tuttu.

"Sana bahsettiği kâbusları gördüğünde, ürkerek uyanırsa bazen zihni bu çılgınlığın içinde sıkışıp kalıyor" diye devam etti Kieran. Kâbusların ne kadar gerçek hissettirebileceğini bilen biri varsa, o da bendim. "Ve eğer beslenmediyse, onu dönüştürdükleri hayvana biraz daha kayabilir."

Bir canavar.

Titreyerek gözlerimi kapattım. Ona bir canavar olduğunu söylediğimde bana ne demişti? *Bu şekilde doğmadım. Bu şekilde* yaratıldım. Ama öyle değildi. Kalbim, Casteel'in bana esaretinden bahsettiği zamanki kadar şiddetli bir şekilde ağrıyordu.

Titrek bir nefes vererek gözlerimi açtım ve Kieran'ın beni izlediğini gördüm. "O bir hayvan değil" dedim ve bunu neden söylediğimden emin değildim, ama söylemem gerekiyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bir hayvan değil. O bir canavar değil."

"Hayır, değil." Kieran'ın başı yana eğildi. "Sanırım onunla bütün bunlardan önce tanışmış olsaydın ondan hoşlanırdın."

Bunu fazlasıyla tercih edecek olmamdan rahatsız olarak bir kolumu belime doladım.

Kieran'ın yüzünde hüzünlü, buruk bir gülümseme belirdi, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibiydi. "Sanırım her şey çok farklı olurdu."

Kendimi göğsümde bir mağara olan keder kuyusundan çıkarırken onu başımla yavaşça onayladım. "Neden beslenmedi? Kalede Atlantisliler vardı, değil mi? Burada Atlantisliler var."

Kieran başını salladı. "Beslenebileceği birçok kişi var ama beslenmiyor."

"Neden? Neden bu noktaya gelmesine izin verdi?"

Kieran tek kaşını kaldırdı. "Bu çok iyi bir soru, değil mi?"

* * *

Kahrolası sorumun bir cevabı yoktu ve yıkanırken ve Quentyn'in bana verdiği kıyafetler arasında bulunan bol pantolonu ve koyu yeşil tuniği giyerken beni rahatsız etmeye devam etti. Cevaplanmamış diğer sorular da beni rahatsız ediyordu. Casteel neden beslenmemişti? Ona yapışmış olan bu nefes kesici hüzünden kısmen sorumlu olan kâbusları mıydı? Eğer sınıra yaklaşmış hali bu değilse, sınırda olduğunda nasıl birine dönüşüyordu? Benden... Farklı bir şekilde beslenmeseydi ne olurdu?

Ve aklının başında olmadığı belliyken ona neden izin vermiştim? Ve o bunu *neden* yapmıştı? Kana susamışlık böyle sonuçlar mı doğuruyordu? Yoksa tahrik olduğumu mu hissetmişti? Yanaklarım alev alev yandı ve bu sorunun cevabını bilmek istediğimden emin değildim.

Her halükârda, ecelime susamadığımı söylerken yanılmıştım. Çünkü ya gerçekten sınırda olsaydı ve o ağzı başka bir şey için kullansaydı?

Karışmış saçlarımı fırçalarken midem düğümlendi. Yumuşak lamba ışığı altında, teller bana yanan ateşten çok yakut rengi bir şarabı hatırlatıyordu. Başımı yana eğdim. Isırık izleri artık belirgin değildi, ama yine de saçlarımı salık bıraktım ve yatak odasına geri döndüm.

Teras kapılarının yanında duran Kieran dışarı bakıyordu. Hâlâ burada olduğunu görmek beni şaşırtmamıştı. "Yine bakıcılık görevinde misin? Evlenmeyi kabul ettim" dedim, bacak kılıfını alırken. *Evlilik* kelimesi dilimde hâlâ garip bir tat bırakıyordu. "Kaçmayacağım."

Kieran bana döndü. "Kahvaltı yemek isteyip istemediğini sormak için bekliyordum."

"Ah." Kur kemiği hançerimi kınına soktum ve sonra tuniğimin eteğini düzelttim. Üst kısmı alışık olduğumdan daha dardı ama temizdi. Kapıya baktım. "Bizim... Casteel'i beklememiz gerekir mi?"

"Buna gerek yok. Hazır olduğunda bizi bulacaktır."

Alt dudağımı dişledim. O... Bu durumdayken çıkıp gitmek doğru gelmiyordu. Ve onun için bu kadar endişelenmek de çok garip hissettiriyordu.

"Karnın aç mı?" diye sordu Kieran, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Yoksa körfezi mi görmek istersin?"

"Körfezi görmek istiyorum" dedim, midemin hâlâ bir şey yiyebilecek bir durumda olmadığını bilerek.

"İyi." Kieran döndü ve kapıyı açtı.

Dışarı çıkıp avludan geçerken, beni hiç beklemediğim kadar sıcak bir hava karşıladı. Birkaç dakika sonra, tuniğimin kollarını yukarı sıyırdım. "Burada havanın bu kadar güzel olmasını beklemiyordum."

"Carsodonia'nın yanında, Solis'in en güney kesimindeyiz. Geceleri hava serinleyecek, özellikle de mevsim değişirken ama günler keyifli geçecek."

"Tıpkı başkent gibi." Kalenin ötesinden geldiğini tahmin ettiğim uzak sesleri ve kahkahaları dinleyerek başımı geriye yatırdım ve güneşin yüzümü yıkamasına izin verdim. "Casteel ile birlikte başkentte miydin?"

"Bir süreliğine, evet. Başkentin hayranı olduğum söylenemez" dedi ve kaşımı kaldırarak ona baktım. Omuz silkti. "Çok fazla Yükselmiş var. Çok fazla insan var."

"Atlantia'da çok fazla insan yok mu?" diye sordum, un ufak olmuş bir taş duvarın yanından geçerken. Stygian Körfezi'nin kara suları, durgun ve sonsuz obsidyen havuzları gibi parlıyordu. Göz alabildiğine uzanıyor ve ufukta kayboluyordu.

"Henüz yok, ama büyümeye devam edersek bizim şehirlerimiz de kalabalıklaşacak."

Küçük bir tepenin zirvesine ulaştığımda, kale duvarlarının ötesinde hiçbir şey göremeyerek arkamı döndüm. "Ama Spessa's End sizin."

Kieran başıyla onayladı ve burada herhangi bir şey olduğuna hâlâ inanamıyordum. Tepeden aşağı inmeye başladım ve çimler yerini kuma bıraktı. Çürümüş parmaklar gibi sudan dışarı fırlayan kırık iskelelere yaklaştığımızda rutubet kokusu yoktu. Mor renkli bitkilerden görmemiş olmama rağmen, havada lavanta kokusu vardı. Körfez'de uyuyan tanrının ne zaman uyanacağını ya da uyanıp uyanmayacağını merak ederek cansız, gece yarısı rengindeki sulara baktım. Eğer uyanırsa, Olağan Kişiler ve Sonların Tanrısı, geride bıraktığı dünya ya da çok değer verdiği ölümlülere yapılanlar hakkında ne düşünürdü?

Aşağıya baktığımda, ani bir dürtü hissettim. "Ayaklarımın altında kumu hissetmeyeli yıllar oldu."

"Şimdi onu tekrar hissetmek için her zamankinden çok daha iyi bir zaman, sanırım."

Botlarımı ve çoraplarımı çıkarırken kuru tepkisi beni caydırmadı. Ayak parmaklarımı sıcak, iri taneli kumların içinde kıpırdatırken dudaklarıma bir sırıtış yerleşti.

Kieran alayla güldü. "Malik, kuma ulaşır ulaşmaz aynısını yapardı. Onu tekrar hissedebilmek için ayaklarını çekip çıkarırdı."

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı bir yığın halinde geride bırakarak körfeze yaklaşırken üzerime bir ağırlık çöktü. "Malik nasıl biriydi? Demek istediğim, o nasıl biri?"

Kieran uzun bir süre sessiz kalarak beni birkaç adım arkamdan takip etti. "Nazik ve cömertti ama aynı zamanda kötü bir şakacıydı. Casteel her zaman çok daha ciddi olandı." Bana katıldı. "Doğuştan Kral olmak için yetiştirildiğini sanacağın kardeşti."

Casteel, ciddi olan mıydı? Bu beni bir tanrının Körfez'de uyuduğu gerçeğinden daha fazla şaşırttı.

Düşüncelerim yüzüme yansımış olmalıydı çünkü, "Casteel'in senin yanındaki hali –şakalar yapan ve seni sinirlendirmeye çalışan– çoğu insanın yanında olduğu hali değil" dedi.

"Yani, bu bir rol mü?"

"Hayır, Casteel sadece... Seninle birlikteyken çok daha canlı" dedi ve ben...

Sanırım şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Malik, ailenin canı ve ruhuydu" diye devam etti Kieran. Çenemi tekrar kapattım. "Ve geçmiş zamanı doğru kullandın. Hâlâ hatta olsa bile, eskiden olduğu kişi olmayacak."

"Ama ailesi –ebeveynleri, Casteel, sen– hatırlamasına yardım edeceksiniz" diye düşündüm. "Hepiniz bir zamanlar kim olduğunu hatırlamasına yardımcı olabilirsiniz."

Kieran cevap vermedi.

Ona baktım. "Sence... Sence hâlâ yaşıyor mu?"

"Yaşamak zorunda. Vampirler bunca yıldır Atlantisliler ele geçiriyor olsalar bile, Prens'in ölmesine izin vermezler. Onunla birlikte

Yükselişi tamamlamak için çok daha az kan gerekir. Ölmesine izin vermeyecekleri kadar büyük bir ödül."

Midem bulanırken gözlerimi kapattım. Büyük bir yanım hâlâ hayatta olmasını umarken, küçük bir yanım neredeyse ölmüş olmasını diliyordu. Yükselmişlerin kontrolü altında sürdürdüğü bir varoluş, yaşamak falan değildi.

Daha önce cevaplanmış olan soru tekrar su yüzüne çıktı. Yükselmişlerin devam etmesine nasıl izin verilebilirdi?

Verilemezdi.

Eğer Casteel ve ben başarılı olursak, Yükselmişler Solis halkını korkuyla yönetmeye devam ederken, hayatımın geri kalanını güvenli bir şekilde saklanarak geçirmekten cidden memnun olacak mıydım? Çocukları ve kim bilir kaç kişiyi daha kaçırdıklarını bilirken? Kraliçe ve Kral yaşasa da ölse de, diğer Yükselmişler, yasak olsa bile, daha fazla Yükselmiş yaratmaya devam etmek için başka bir Atlantisli bulamaz mıydı?

Casteel savaştan kaçınmak istiyordu ama asillerin değişeceğinden kim nasıl emin olabilirdi? İşleri eski haline döndürmeye çalışmayacaklarından?

Kieran omzunun üzerinden bakarak hafifçe kıpırdandı. Gözlerimi kısarak bakışlarını takip ettim. Üç ya da dört kişi yıkılan duvarların yanından geçti, kıyafetleri canlı bir altın ve mavi tonlarındaydı.

"Onlar kim?"

"Kim olduklarından tam olarak emin değilim" diye yanıtladı Kieran, arkasını dönerek. "Ama buradaki insanların çoğu yaşlı Alçalmışlardan, Atlantislilerden ve kurtlardan oluşuyor."

Midem düğüm düğüm olurken, onları artık göremeyecek hale gelene kadar izledim. Bana nasıl tepki verirlerdi? Elijah ve Alastir gibi arkadaş canlısı ve cana yakın mı olurlardı, yoksa diğerleri gibi mi olurlardı?

"Casteel ve ben biraz daha gençken, şehir yerle bir edilmeden önce buraya gelmiştik" dedi Kieran dikkatimi kendisine çekerek. "Atlantia'dan ilk kez ayrıldığımız zamanlardan biriydi. Malik bizimleydi ve burada yaşayan yarı Atlantisliler ya da destekçiler,

bizim kim olduğumuzu biliyorlardı ve Rhain'in kendisi Körfez'den yükselmiş gibi davrandılar."

Şehirlerini bir değil, iki Prensin ziyaret etmesi biraz heyecan uyandırmış olmalıydı.

"Birçok insan körfezin etrafına doluştu." Bir zamanlar burada olanları görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Küçük bir kız kayarak suya düştü. Herkes kenarda dururken panik ve çaresizlik vardı."

Suyun kenarından birkaç metre öteye oturdum. "Kimse onun peşinden atlamadı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir ölümlü bu sulara girdikten sonra geri çıkamaz. İnsanlar, Rhain'in muhafızlarının, bunu yapmaya cesaret eden herkesi yakalayacağına, ayak bileklerinden tutup aşağıya çekeceğine inanıyordu." Yanıma otururken, dudaklarının bir kenarı buruk bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ama Cas suya atladı. Tereddüt bile etmedi. Kız dibe battıktan sonra bir daha yüzeye çıkmamış olmasına rağmen, hemen suya daldı."

Körfeze döndüm. "Onu buldu mu?"

"Buldu. Onu suyun kenarında bekleyen Malik ve..." Derin bir nefes alarak ayağını ileri uzattı. "Bir arkadaşımız, kızın ciğerlerindeki suyun dışarı boşalmasını sağladı. Kız nefes aldı. Hayatta kaldı. Ve Malik ile Cas'in gerçekte ne olduğunun farkında olmayanlar, onların gerçekten tanrı olduğuna inandılar."

Kızın hayatta kaldığını öğrendiğim için mutluydum ve bu şehrin başına gelenlerin onun zamanından çok sonra yaşanmış olduğunu umuyordum. Ama aklım bir şeye takılmıştı. Kieran, bahsi geçen bu *arkadaşın* ismini neredeyse söyleyecekti ve onun kim olduğunu çok iyi biliyordum.

"Buraya sizinle birlikte gelen kişi Shea mıydı?"

"Ne?" Kieran'ın başı hızla bana döndü. "Onun adını nereden biliyorsun?" Gözleri kısıldı ve ben cevap veremeden, "Alastir" diye mırıldandı.

Başımla onayladım. "Alastir bana ondan bahsetti. Casteel'in, kızıyla bir zamanlar nişanlı olduğunu anlattı."

Kieran'ın yüz hatları keskinleşti. "Alastir hiçbir şey söylememeliydi."

"Neden? Onun kızıydı" diye karşı çıktım. "O da kızını kaybetti ve sen ona sinirlenmeden önce söyleyeyim, ondan muhtemelen bahsetmemesi gerektiğini de bana söyledi. Casteel'e hiçbir şey söylemedim." Eh, bu bir bakıma doğruydu.

"Ama elbette bir sürü sorun vardır."

"Var" diye itiraf ettim.

Kieran, körfeze bakarken başını yavaşça iki yana salladı. "Tavsiyemi istemedin ama yine de sana bir tavsiyede bulunacağım. Bu kez, umarım beni dinlersin." Buz mavisi gözleri benimkilerle buluştu. "Cas'in yanında Shea konusunu sakın açma. Onunla bu yola girmek istemezsin. Asla."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ama o kız, Casteel'in bir parçası ve..."

"Senin için ne önemi var?" diye meydan okudu. "Bu evlilik geçici olacak, değil mi? Onu bugün olduğu kişiye dönüştüren insanlar hakkında neden bilgi almak istiyorsun? Bu tür bir bilgi sadece bir gelecek planlayanlar içindir."

İçim öfkeyle kaynarken ağzımı sımsıkı kapattım. Kieran haklıydı ama...

İç çekerek omzumun üzerinden arkaya baktım, kalenin üst duvarlarını göremiyordum. Casteel sakinleşmiş miydi? "İyi olacağından emin misin?"

Kieran başını yana eğerek beni inceledi. "Dürüst bir cevap mı, yoksa senin için daha kolay olacak bir cevap mı istersin?"

"Biraz önce onun iyi olacağını söylemiştin" diye belirttim, içim korkuyla dolarken.

"Olacak." Durakladı. "Şimdilik."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bir süre daha iyi olacağı anlamına geliyor, ama beslenmesi gerek. Çok uzun süredir beslenmiyor."

İçimdeki korku iyice canlanıp güçlendi. "En son ne zaman beslendi?"

"Emin değilim, ama Masadonya'da olduğumuz zamandı sanırım." Elini başının üzerinde gezdirdi ve sonra tekrar suya baktı. "Normalde beslenmeden haftalar geçirebilir, ama sana iki kez kan verdi ve sonra da yaralandı. Bu onu sınıra biraz daha yaklaştırdı."

"Son seferde bana kanını vermesine gerek yoktu."

Bakışları tekrar bana döndü. "Biliyorum. Ona vermemesini söyledim, ama yine de yaptı. Seni acı çekerken görmek istemedi."

Keskin bir nefes aldım. "Şimdi bu yüzden kendisi acı çekiyor. Benim yüzümden."

"Senin yüzünden değil, Penellaphe. Bu onun seçimiydi. Tıpkı beslenmemeyi de kendisinin seçtiği gibi."

"Hâlâ anlamıyorum." Sinirlenerek yerden bir avuç kum aldım. "Bunu kendine neden yapsın ki? Açlığını hissettim, Kieran. Çok yoğundu ve beslenmemeye devam ederse daha da kötüleşecek..."

"Ve sen de daha fazla tehlike altında olacaksın."

Kalbim şiddetle çarpmasına rağmen kaskatı kesildim. "Yanında güvende olduğum tek insanın o olduğunu sanıyordum. Söylediğin bu değil miydi?"

"Öyle, ama bir Atlantisli beslenmezse kimse güvende değildir. Değer verdikleri ya da sevdikleri kişiler bile."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Sevdikleri mi? "Bana değer vermiyor."

Kieran bana baktı. "Buna inanmak seni rahatlatacaksa aynen bu şekilde devam et. Ama bu, doğru olduğu anlamına gelmez."

Ona öfkeyle baktım. "Muğlak cevaplar vermen de senin söylediklerini doğru kılmaz."

"İhtiyacın olmadığı halde, uyandığında acı çekmemen için sana kanını verdi..."

"New Haven'dan ayrılmamızı geciktirmemek için!"

"Sen uyanır uyanmaz ayrılmayı planlamamış olmamız ne tuhaf" diye yanıtladı. "Ki işine geldiği için bunu unutuyorsun."

Çenemi hızla kapattım.

"Durum öyle olsaydı bile ki değil, sana değer vermeseydi yolculuklarımız sırasında seni rahat ettirmekle uğraşmazdı, değil mi? Ve eğer sana değer vermeseydi, hepimizin hayatını daha da kolaylaştıracak şekilde seni daha iyi kontrol edebilmek için yeteneğini yüzlerce kez kullanırdı."

Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Sadece tüm krallığının değil, aynı zamanda ebeveynlerinin

öfkesini de göze alarak seninle evlenmezdi ki yakında öğreneceğin üzere, bu işten sağ çıkmak istiyorsan ikisini de asla kızdırmak *istemeyeceğini* keşfedeceksin" diye devam etti. "Ama daha da önemlisi, eğer sana değer vermeseydi, yıllarca geliştirmek için uğraştığı plana sadık kalırdı ve biz de seni abisiyle takas etmek için Carsodonia'ya giden yolu çoktan yarılamış olurduk. Yine de, işte buradayız. Ve bunların herhangi birinin değişmesinin tek nedeni, seni tanıdıktan sonra sana değer vermeye başlamış olması."

Kieran'ın o sözleri geri almasını istedim çünkü kalbime garip bir şeyler yapıyorlardı ve daha da kötüsü, aklıma tehlikeli düşünceler sokuyorlardı.

"Çok sinir bozucusun" diye mırıldandım.

"Gerçekler genellikle öyledir. Ama daha sinir bozucu bir gerçeği öğrenmek ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Çok kötü, çünkü bunu duyman gerek. Sana değer veriyor, tıpkı tüm yalanlara ve ihanete rağmen *senin* de ona değer verdiğin gibi" dedi Kieran. "İşte bu yüzden, Bakire olduğun zamanlarda bile, sırlarını onunla paylaştın ve başkasına asla izin vermeyeceğin şeyleri yapmasına izin verdin. İşte bu yüzden, bu sabah bacağına bağlı olan o hançeri kullanmadın, onu bir Atlantisliye karşı nasıl kullanacağını bilmene rağmen. İşte bu yüzden Shea hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorsun. Bu yüzden, şimdi bile, onun için endişeleniyorsun." Gözleri yoğun bir maviyle parladı. "Bilgin olsun, onu kalbinden bıçakladığını öğrendiğim an hayatına son vermemiş olmamın tek nedeni, sana değer veriyor olması. Bu senin için daha az muğlak bir cevap mı, Penellaphe?"

Dudaklarım titrek bir nefesle aralandı. Söylediklerini duymak istemiyordum. Sözlerinin doğruluğunu kabul etmek istemiyordum. Onları kabul etmek... Durumu geri dönülmez bir hale getirirdi.

Çünkü Casteel'e değer vermek, onu istemekten daha fazlasını ifade ediyordu. Onun yalanlarını ve ihanetlerini affetmek ya da unutmak anlamına geliyordu ve bunun doğru mu, yoksa yanlış mı olduğunu bilmiyordum. Çünkü onun bana değer vermesi,

aramızdakinin sadece bir anlaşma ya da rol yapmaktan daha fazlası olduğu anlamına geliyordu ve bunların hepsi... Şey, birçok nedenden dolayı son derece türkütücüydü. Kieran yanılıyor olabilirdi. Casteel bana değer veriyor olabilirdi, ama belki bunun derin bir anlamı olmayabilirdi. Ama ben... Yüce Tanrılar, ona değer vermemin benim için ne anlama geldiğini zaten biliyordum ve umutsuzca öyle olmamasını diliyordum.

İlk tanıştığımızda ona âşık olmaya başladığımı ve hâlâ da olmaya devam ettiğimi biliyordum.

Ama bunun ötesinde, ben Bakire'ydim, halkının ve ailesinin büyük olasılıkla nefret edeceği bir kişiydim. Ben sadece yarı Atlantisliydim. Yaşlanıp ölecektim ve o uzun yıllar boyunca bugün olduğu gibi kalacaktı.

Tüm bunlar başladığından beri ilk defa kendimi bu kadar rahatsız hissederken kuma baktım. "Onun gerçekte kim olduğunu öğrenmeden önceki gece, artık Bakire olamayacağıma karar vermiştim. Sadece onun yüzünden değildi. Belki de onun hakkında hissettiklerim, asla Bakire olarak yaşayamayacağımı fark etmemin başlangıcıydı ama onunla kalmak istedim" diye itiraf ettim, sesim boğuktu ve bir fısıltıdan ibaretti. "Onun bir Kraliyet Muhafızı olduğunu ve benimle birlikte saklanmak zorunda kalacağını düşünmeme rağmen, onunla birlikte olmak istedim, bir şekilde onunla kalmak istedim. Çünkü bana... Bana *yaşadığımı* hissettirdi." Sertçe yutkundum. "Onu önemsiyordum. Onu çok önemsiyordum."

"O zamanlar Casteel'di, tıpkı şimdi Hawke olduğu gibi" dedi Kieran sessizce, bakışlarımı kendisine çekerek. "Bunu biliyorsun. Ama bunu kabul etmeye hazır değilsin."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Yine de ona değer vermek, önleyemeyeceğim bir dizi tepkimeye yol açabilirdi. Ona değer vermek, sadece Vikter ile Rylan'a ve onun yüzünden ölen herkese değil, kendime de ihanet ediyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Yalanlarını ve kabahatlerini bağışladığım anlamına geliyordu. Hâlâ önemsediğim anlamına geliyordu...

"Ona değer vermek sadece kalp ağrısına yol açar" diye tısıldadım, gerçeklerin farkında olarak. Onu önemsiyordum. Önemsemeyi

hiçbir zaman bırakmamıştım. Ve bunu kabul etmek, siyah suların dibine batmak gibiydi.

"Öyle olmak zorunda değil" dedi Kieran. "Ama öyle olsa bile, bazen birini sevmenin getirdiği kalp kırıklığı buna değer, o kişiyi sevmek eninde sonunda ona veda etmek anlamına gelse bile."

Ses tonundaki pürüz, söylediklerinden çok daha fazlasını anlatıyordu. "Bu konuda tecrüben varmış gibi konuşuyorsun."

"Var." Aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Bir Atlantisli birini önemsediğinde ne olur biliyor musun?"

Sevdiği ama veda etmek zorunda kaldığı bu kişi hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyerek başımı iki yana salladım.

Kieran bana fırsat vermedi. "Başka birinden beslenme fikrini tiksindirici bulurlar. Bunu düşünmek bile onlar için çok mahrem. Partnerleri ölümlü olduğunda ise genellikle ölümlü partnerin, diğerinin beslenmesinin kendisi için sorun olmadığını kanıtlaması gerekir ve bazı durumlarda, Atlantisli açlığın karanlığında kaybolur. İşte bu yüzden beslenmedi."

Kendime Casteel için durumun böyle olamayacağını söylerken, kalbim kaburgalarımın ardında küt küt atıyordu. Bu olamazdı.

Kieran sadece birkaç dakika sessiz kaldı. "Cas bir defasında bana, seninle sadece birkaç kez konuştuktan sonra seni yıllardır tanıyormuş gibi hissettiğini söylemişti."

Ayak parmaklarımı kumların içinde bir kez daha kıpırdattım. "Ona bunu sordum."

"Bu benim şaşırmış yüzüm" diye mırıldandı Kieran ve ona baktığımda ifadesi her zamanki gibiydi. Bir miktar sıkılmış keyifli bir yüz.

Gece yarısı renginde parıldayan suya döndüğümde, konuşmamızın çılgınlığına rağmen dudaklarım seğirdi. "Bana, içindeki Atlantis kanının benimkini tanıdığına inandığını söyledi."

"Sen de aynısını hissettin mi?"

Başımla onayladım. "Böyle bir ihtimal var mı?"

"Muhtemelen" dedi bir süre sonra. "Ama durumun böyle olduğunu sanmıyorum. Bence bundan çok daha derin bir şey. Somut olmayan, soylardan ve hatta tanrılardan bile çok daha nadir ve daha

güçlü bir şey. Geçmişte büyük bir değişime yol açacak kadar güçlü bir şey."

Gerilirken, ne düşündüğünü bilmek istemediğimi hissettim. Söyleyeceği her ne ise, çoktan söylediklerinden çok daha sarsıcı olacağını hissettim. Kontrol edemeyeceğim kelimelerin yaşam bulacağını hissettim.

"Bence siz kalp eşisiniz."

24. BÖLÜM

Kalp eşi.

Kieran bunun ne anlama geldiğini açıklamadı ve ben de daha fazla bilgi istemedim. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım ve duymak da istemiyordum.

Casteel'in beni önemsediği fikrini anlamak, buna başka bir unsur eklemeden de yeterince karmaşıktı.

Ama Kieran'ın söyledikleri kahvaltı boyunca hep aklımdaydı; bakışlarım yemek salonunun duvarlarında iki metre aralıklarla asılı duran beyaz sancaklar üzerinde gezinirken, tüm yemeklerin tadını kaçırdı.

Her sancağın ortasında, güneş ve güneş ışınları gibi şekillendirilmiş olan altın kabartmalı bir amblem vardı. Ve güneşin tam ortasındaki okun üzerinde çapraz yerleştirilmiş bir kılıç duruyordu.

Atlantis Arması'na baktığımı biliyordum.

Bir zamanlar Spessa's End halkına hizmet vermiş olan bir yemek odasındaki dar bir masada yemek yiyorduk, ancak geldiğimizde bize yumurta, gevrek domuz pastırması ve ekmek getiren Quentyn dışında içerisi şimdi boştu. Kieran'la sohbet ediyordu, enerjisi bir önceki geceyle aynı derecede yüksekti. Bunun Kieran ile en son yemek yediğimiz zamandan ne kadar farklı olduğunun farkında olarak sohbete odaklanmaya çalıştım. Quentyn beni görmezden gelmedi ya da bana zar zor kontrol edilen bir hoşnutsuzlukla davranmadı. Bir zamanlar Bakire olduğumu biliyorsa bile bunu umursamıyordu. Ve bu, Şey... Casteel'in ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için etrafıma bakmaya ya da Kieran'ın söylediklerine

bu kadar takılmaya devam etmeseydim keyif alacağım bir şey olurdu.

Casteel'in beni önemseyebileceği gerçeğine odaklanamıyordum. Onu önemseme aşamasını çok uzun süre önce geçtiğim gerçeği üzerinde bile duramıyordum. Bunların herhangi birini ve ne anlama geldiklerini kabullenmem için bile yeterli zaman yoktu.

Zihnimde tekrar tekrar çevirdiğim şey, Casteel'in beslenmesi gerektiğiydi ve Kieran'ın söyledikleri doğruysa, onu başka birinden beslenmesi için ikna etmem gerekiyordu ya da... Onu *beslemem* gerekiyordu.

Ama ikisi arasında gerçekten bir seçenek yoktu. Naill ve Delano benim yarı Atlantisli olduğumu biliyorlardı ve burada olan diğerleri bunu bilmiyorsa, yakında öğreneceklerdi. Casteel'in başka birinden beslenmesi, kimseyi evlenme niyetimiz konusunda tam olarak ikna etmezdi, değil mi?

Beslendiği kişi ben olmalıydım.

Pastırma boğazımı çizerek aşağı inerken midem düğümlendi. Buna razı olur muydum? Daha önce beni ısırdığında neler olduğunu düşündüm ve bir bardak su alıp neredeyse tamamını kafama diktim. Çok zor olmazdı. Sadece...

Yüce Tanrılar, yoğun olurdu.

Lord Chaney'nin beni ısırdığı zamanki gibi değildi. Craven ısırığı gibi değildi.

"Dağların arasından geri dönmek için hiç sabırsızlanmıyorum" dedi Quentyn, beni düşüncelerimden sıyırarak. Onu parlak lamba ışığında ilk gördüğümde saçlarının açık renk olduğunu fark etmiştim, ama Delano'nunki gibi beyaza çalan bir sarı değildi, daha çok... Altın sarısıydı. Gençti, bir kamış kadar inceydi ve şimdiden benden daha uzundu. Yüz hatlarında göze çarpan bir narinlik vardı ve yüz hatlarındaki güzelliğin yaş aldıkça artacağını düşünüyordum. Gözleri tıpkı Casteel'inki gibi canlı bir kehribar rengiydi ama gözlerinin dış kenarları, her zaman gülümsüyormuş gibi görünmesine neden olacak şekilde yukarı kıvrıktı.

"Evet, ben de yolculuğun o bölümünü dört gözle beklemiyorum" diye katıldı Kieran.

"Skotos Dağları'ndan mı bahsediyorsunuz?" diye sordum, Kieran ile oturduğumuzdan beri muhtemelen yüzüncü kez kapıya bakarak.

Quentyn bana bakarken başıyla onayladı. Beni ilk gördüğünde bakışları yüzümün sol tarafına takılmıştı, ama hepsi bu kadardı. Bakmaya devam etmemişti. Ayrıca utanarak hemen gözlerini de kaçırmamıştı. Onları görmüş ve sonra yoluna devam etmiş gibiydi ve bunu minnettardım. "Sis, adamım. *Sis*. Gün içinde biraz hafifliyor, ama geceleri? Birkaç metre önünüzü zar zor görebiliyorsunuz."

Kieran'ın uzun dağ sırası hakkında söylediklerini hatırladım. "Ve bu... Atlantis büyüsü mü?"

"Evet. Yolcuları uzak tutmak ve dağlarda Craven olduğunu düşünmelerini sağlamak için tasarlandı ama Craven falan yok" dedi Kieran, tabağıma bakarak. "O pastırmanın geri kalanını yiyecek misin?"

"Hayır." Tabağımı onun önüne ittim. "Atlantis büyüsü nasıl çalışıyor?"

"Bu, karmakarışık bir cevabı olan karmaşık bir soru." Kieran tabağımdan bir dilim pastırma aldı. "Ve şu anda yüzlerce soru için daha hazırlandığını biliyorum."

Kesinlikle öyleydim.

"Ama en kolay cevap, büyünün tanrılara bağlı olmasıdır" dedi.

Bu sadece aklıma daha fazla soru gelmesine ve New Haven'da birdenbire ortaya çıkan Kan Ormanı ağacını, alâmeti düşünmeme neden oldu.

"Ayrıca sis sadece bir sis değil" diye ekledi Kieran, ağzı pastırmayla doluyken. "Değil mi, Quentyn?"

"Evet." Genç adamın gözleri irileşti. "Daha çok bir... Alarm sistemi gibi."

"Yolculara, hatta Atlantislilere bile cevap veriyor ve cevabı herkes için farklı. Daha büyük gruplar tetikliyormuş gibi görünüyor." Quentyn'in parmakları masada tempo tuttu. "Bu yüzden üç kişiden fazla olmayan gruplara ayrıldık."

Bütün bunlar kulağa... Endişe verici geliyordu. "Tek yol dağlardan mı geçiyor?"

"Öyle, ama çok fazla endişelenme." Quentyn gülümsedi. "Daha önce geçerken pek fazla sorun yaşamadık."

Pek fazla mı?

"Ki bu da bana yola çıkacağımız zaman için fazladan pastırma hazırlayabileceğimi hatırlattı." Sandalyeden fırladı. "İster misiniz?"

Kieran, ikinci pastırma dilimini ağzına kadar götürüp durakladı. "Pastırma söz konusu olduğunda, cevap her zaman evettir."

Genç Atlantisli omzunun üzerinden bakarken güldü. Kapı açıldı ve bakışlarım içeri giren kadın ve erkeklerin yüzleri üzerinde gezinirken yüreğim ağzıma geldi. Yüzlerin hiçbirini tanımayınca omuzlarım çöktü. Yarım düzine insan vardı.

"Siz çocuklar aç mısınız?" diye seslendi Quentyn ve birkaç coşkulu cevapla karşılandı. Arkasını döndüğünde, "Yemek yapmayı seviyorum" diyerek omuz silkti.

Ve sonra ikimize de başıyla selam vererek mutfağa koştu.

Yeni gelenlerin iki gruba ayrılmasını ve kapının yanındaki yuvarlak masalara oturmalarını izledim. Hepsi bizi başıyla selamladı, ama hiçbiri yanımıza gelmedi. Koyu renk saçları olan bir kadın omzunun üzerinden bize baktı. Altın rengi gözleri vardı. Bir Atlantisliydi. Tıpkı onun karşısında oturduğu yerden bize bakan adam gibi.

Midemdeki gergin çırpınışları görmezden gelerek gülümsedim.

Kadın tekrar önüne döndü ve adam da yanındakine baktı.

İç çekerek Kieran'a döndüm. "Sence ne zaman yola çıkarız?"

"Eğer Elijah ilk grubu biz ayrıldıktan bir gün sonra yola çıkarabildiyse, gelmeleri muhtemelen en az iki gün sürecektir. Grup daha büyük olacağı için, bizim kadar hızlı seyahat etmeyecekler." Parmaklarındaki yağı bir peçeteye sildi. "Ancak dağlardan yarım günden çok daha az bir mesafedeyiz, dolayısıyla yarın öğleden sonra oraya ulaşmış oluruz ki bu da hava kararmadan önce yolun yarısını aşmış oluruz demektir. Sonra da Atlantia'da olacağız."

Kalbim tekledi. Bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim. "Bu kadar mı?"

Açık kahverengi saçlı genç adamlardan biri başını bir kadına eğerek hafifçe gülümsedi ve "Bu kadar" diye fısıldadı.

Arkama yaslanarak insanlara baktım. Kaskatı olmuş gibi duruyorlardı. Dudağımın içini ısırdım ve duyularımı açarak dışarı uzanmalarına izin verdim. Acı ve ekşi tattaki duyguları bana çarptığı anda, yeteneğimin serbest kalmasına izin vermemiş olmayı diledim. Güvensizliği ve hoşnutsuzluğu birbirinden ayırmak genelde zordu, ancak bazı durumlarda iç içe geçiyorlardı. Şimdi olduğu gibi.

Kim olduğumu biliyor olmalıydılar. Bu şekilde hissetmelerinin tek nedeni buydu.

"Beklediğimden daha sessizsin" dedi Kieran.

Duyularımı kapatarak omuz silktim. "Düşünüyordum." Ki bu tam olarak yalan değildi. Kahvaltı sırasında çok fazla düşünmüştüm.

"Harika."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Bu arada hepsi senin suçun."

"Muhtemelen ağzımı kapalı tutmalıydım."

"Keşke tutsaydın."

"Ama yapmadım."

"Hayır" diye iç geçirdim, masanın üzerindeki peçeteyle oynayarak. "O nerede?"

"Kim?"

Başımı yana eğdim. "Sanki bilmiyorsun."

"Çok fazla kişi tanıyorum."

"Casteel nerede? O?.."

"Ne?" diye sordu sessizce, ben devam etmediğimde.

"Ya iyi değilse?" Ona baktım. "Eğer sınıra fark ettiğinden daha yakınsa, ya dışarıda rastgele... İnsanlardan besleniyorsa."

"Seni çok uzun zamandır tanımıyorum." Başını iki yana salladı ve belki de biraz sabırlı olmayı dilediğini düşündüm. "Ama bazen zihninin yarattığı şeyler beni endişelendiriyor."

"Bence bu çok yerinde bir endişe" diye homurdandım.

"Sanırım sakinleşmiştir, hazırlanıyordur ve insanlarla konuşuyordur." Kieran gözünün ucuyla bana baktı. "Onu önemsediğini ve iyiliğini düşündüğünü kabul ettiğini görmek çok güzel."

Ona hiç de öyle olmadığını söylemek üzere ağzımı açtım ama bu bariz bir yalan olurdu. Kieran bunu biliyordu. Ben bunu biliyordum.

Ve herkesten nefret ediyordum, ama özellikle de Kieran'dan.

O anda aklıma bir şey geldi ve dehşete düştüm. Bu sabah ile ilgili ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bütün bu beslenme olayıyla ilgili. Bu sabah yaşananların tekrarlanmaması için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ama diğer *olay*? Hiç yaşanmamış gibi davranabilir miydim?

Bu başarılı bir plana benziyordu.

Omuzlarım çökerken konuyu değiştirdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır desem bile bunun sana engel olmayacağını hissediyorum."

Haklıydı. Olmazdı. Sesimi inanılmaz derecede alçak tuttum. "Casteel, evliliği reddedersem gitmeme izin vereceğini söylemişti. Beni güvenli bir yere götüreceğini. Doğru mu söylüyordu?"

Kieran kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yani benden ona ihanet etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, tamam, sanırım istiyorum."

"Yalan söylemiyordu" dedi Kieran bir süre sonra. "Eğer reddetseydin, gitmene izin verirdi. Ama bu durumda bile ondan kurtulacağından şüpheliyim."

Dudaklarımın köşeleri aşağı sarktı. "Eğer ondan kurtulamayacaksam, gitmeme nasıl izin vermiş oluyor?"

Kieran omuz silkti. "İkisi birbirinden tamamen farklı."

Kaşlarımı çattım, ama sonra kapıya bakarken başımı iki yana salladım. Yalan söylemediğini bilmek önemliydi. Çok önemliydi çünkü Casteel abisini geri almak için *her şeyi* yapardı.

Ancak istediğini elde etmek için beni onunla evlenmeye zorlamazdı. Beni fidye olarak kullanmazdı ve tüm bunlar başladığından beri ilk kez, beni kullanma planlarının ben farkına varmadan çok önce –muhtemelen *kendisi* bile farkında olmadan çok önce– değiştiğini gerçekten fark ettim. Sadece onun iddiaları ya da Kieran'ın söyledikleri yüzünden değildi. Bunların hepsi ve Casteel'in eylemleri yüzündendi. Ben sadece kabullenmek istememiştim, görmek ya da anlamak istememiştim. Çünkü Casteel bir canavar olmasa da, istediğini elde etmek için canavarca şeyler yapabiliyordu. Ama ben bundan muaftım. O iyi bir adam değildi, kurtarıcı ya da aziz

değildi. Abisini kurtarmak için öldürmüştü. Erkek kardeşini kurtarmak için sayısız insanı –hem ölümlüleri hem de Atlantislileri– kullanmıştı. Ve tüm bunları yapmaya devam edecekti. Ona göre, amaca giden her yol mubahtı.

Ve o çizgi bendim.

Bunu kabullenmek korkutucuydu. Daha şimdiden kalbim hızla çarpıyordu ve o garip his tekrar göğsümü doldurmuştu. Ve bu beni korkutuyordu. Onun için hissettiklerimi görmezden gelmek ve inkâr etmek, kendimi bir piyondan başka bir şey olmadığıma ikna edebildiğimde çok daha kolaydı.

Ama artık hiçbir şeyi görmezden gelmek ya da inkâr etmek yoktu.

Bunun Kieran'ın iddia ettiği şey anlamına gelip gelmediğini bilmiyordum, Casteel ve benin kalp eşi olup olmadığımızı bilmiyordum ama tüm bunların bir anlamı vardı. Bunun benim için –bizim için– neyi değiştirdiğini de bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım. Hiçbir yere gitmedi ve zemin hareket ediyormuş gibi hissettim, oturuyor olmama rağmen tüm dünya ayağımın altından kayıyormuş gibi hissettim. "Bunu yapacağım."

"Ne yapacağını sormaktan korkuyorum."

Kollarımı kavuşturarak gözlerimi devirdim. "Kendimi sunacağım... Akşam yemeği olarak. Casteel'e" diye devam ettim.

"Akşam yemeği olarak mı?"

"Temelde." Kieran'a baktım ve gülmemeye çalıştığını görebiliyordum.

"Sadece bir parçam şaşırdı, ama rahatladım." Ve omuzları gerçekten de biraz daha gevşemiş görünüyordu. "Sana ihtiyacı var."

* * *

Alastir kapıyı çaldığında, Casteel'in dönmüş olduğunu umarak bize verilen odaya yeni dönmüştüm.

İçeri girmesine izin verirken, kendime Casteel'in devam eden yokluğu konusunda stres yapmamamı söyledim. O iyi olmalıydı... Sanırım ve hâlâ sabahın erken saatleriydi.

Alastir ılıman havaya çok daha uygun giyinmişti, sadece beyaz

düğmeli bir gömlek ve pantolon giyiyordu. Odanın içi serin olmasına rağmen ben de tuniğin kollarını kesmeye neredeyse istekliydim.

"Çok fazla vaktini almayacağım" dedi, yüzündeki saçları geriye çekerken kanepenin kenarına oturarak. "Buraya gelirken benden çok daha olaylı bir yolculuk yaptığınızı duyduktan sonra seni kontrol etmek istedim."

Karşısındaki büyük yastıklı koltuklardan birine oturdum. "Ölü Kemikler Klanı'nı ilk elden deneyimleyene kadar olaysız bir yolculuktu."

"Casteel bana grubunuza saldırdıklarını söylediğinde inanamadım" diye yanıtladı ve bununla birlikte gelen rahatlama gülünçtü. Bu sabah Alastir ile konuşmuş olmalıydı. "Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar gitmiş olduklarını düşünmüştüm."

"Eh, şimdi kesinlikle birkaç üye eksikleri var." Casteel'in, adamları ağaçlardan fırlattığı görüntüsü zihnimi doldurdu. "Yükselmişlerin, orada yaşamalarına izin verdiğine ya da onları bilmediğine hâlâ inanamıyorum." Başımı iki yana sallayarak etrafa baktım. "Bir yanım bunu bilmediklerine bile inanamıyor. Görünce şok oldum."

"Solis güçlü bir krallık, ama aynı zamanda da kibirli. Atlantia'nın bazı topraklarını sessizce geri alabileceğini bir kez bile düşündüklerine inanmıyorum."

"Casteel bir defasında benzer bir şey söylemişti, kibirleri hakkında."

Alastir başıyla onayladı. "Casteel sana Spessa's End'den bahsetmedi mi? Eninde sonunda yüzlerce kişiyi buraya taşımayı umduğundan?"

Yalan söyleyip söylememem gerektiğinden emin olamayarak dudağımı kemirdim, ama bunu yapmanın aptalca olacağına karar verdim. Hiçbir fikrim olmadığı açıktı. "Henüz bahsetmemişti."

Yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. "Dürüst olmak gerekirse bahsetmesini beklerdim. Spessa's End'i geri almak onun için ve krallık için inanılmaz derecede önemli. Ve bu tamamen onun fikriydi. Babasını ve annesini ikna ettiği bir şeydi."

Öfke kendini tekrar gösterdi, ama ondan daha ağır bir şey de

öyle. Utanç, çünkü bu bir nişanlının bilmesi gereken bir şey gibi görünüyordu. Koltuğumda rahatsız edici bir şekilde kıpırdandım. "Bana söylemeyi planladığına eminim, ama tüm olan bitenler..."

Alastir başını salladı, ama bakışlarındaki şüpheyi görebiliyordum.

"Bunu planladığına ve bunun sadece küçük bir yanlışlık olduğuna eminim. Güven ya da ilgisizlik sorunu değildir."

Güven sorunu aklıma bile gelmediği için kaskatı kesildim ama... Ama bu mantıklı olurdu, değil mi? Spessa's End'de yapılanlar, Yükselmişler için çok değerli bir bilgiydi. Eğer öğrenirlerse, şehre bir başka baskın daha ve burada inşa ettikleri her şeyin yıkımı anlamına gelebilirdi. Artık o her ne ise. Tam olarak emin değildim, çünkü sadece çok küçük bir kısmını görebilmiştim. Casteel bu yüzden mi Yükselmişlerden yeterince uzaklaşana kadar herhangi bir bilgi paylaşmamıştı? Yakalanırsam ya da anlaşmamızı bozarsam Spessa's End için artık bir risk oluşturamayacağımdan emin olmak için mi beklemişti? Masum insanları tehlikeye atacak bir şey söyleyeceğimi mi düşünüyordu?

Çok uzun zaman önce suçlu olduğunu düşündüğüm masum insanlar.

Düşüncelerimden rahatsız olarak, Alastir'e seyahatinin nasıl geçtiğini sordum. Sonrasında yaklaşan yolculuktan bahsetti. O konuştukça ben rahatladım. Bunun nedeni, çok tanıdık olan ve Vikter'ınkine çok benzeyen sesi ve gülüşüydü. Sakinleştirici bir etkisi vardı ve ziyareti için o kadar minnettardım ki yakında ayrılacağı netleştiğinde kalması için bir bahane bulmak istedim.

"Seninle konuşmak istememin başka bir nedeni daha vardı" dedi öne eğilerek. "Bu sabah Casteel ile konuştuğumda, o... Çok gergin görünüyordu. Sonra Ölü Kemikler Klanı tarafından saldırıya uğradığınızda yaralandığını öğrendim."

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak başımla onayladım. "Yaralandı."

"Atlantisliler ve onların ihtiyaçları ya da Birleşme gibi gelenekler hakkında veya biriyle birlikte olmayı seçtiklerinde neler olduğuna dair ne kadar bilgin olduğunu bilmiyorum, ama beslenmesi gerekebilir. Ve Atlantis yöntemlerine alışık olmadığın için,

bildiğinden emin olmak istedim" dedi, nazik gülümsemesi gözlerinin etrafının kırışmasına neden olurken.

Boğazımda ani bir düğümlenme oldu ve neredeyse kendimi zavallı adamın üzerine fırlatıyordum, ama bir şekilde o garip anı tekrarlamamayı başardım. "Beslenmesi gerektiğini biliyorum. Beslenecek." Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Ama Birleşme nedir?"

Alastir'in gözleri kocaman açıldı. "Sana söylemedi mi?"

Omuzlarım çökmeye başladı. "Söylemeli miydi?"

"Öyle zannediyorum." Gözleri hafifçe kısıldı. "Bu beklenebilir, özellikle de safkan bir Atlantisli olmadığın için, ama bu... Şey, Atlantia'da büyümemiş biriyle konuşulması kolay bir konu değil." Ayağa kalkmaya başladı. "Ve bu, kızıma açıklamam gerekmediği için sonsuza dek minnettar olduğum bir şeydi."

"Bekle." Elimi kaldırdım. "Nedir o?"

"Casteel'e sormalısın."

"Konuyu açtığına göre bana sen anlatmalısın" diye belirttim. "O ne demek? Birleşme?"

Alastir bir an hareketsiz kaldı ve sonra gözlerini kapattı. "Bu inanılmaz derecede garip bir konuşma olacak."

Sırıtmaya başladım. "İşte şimdi gerçekten ilgimi çekti."

"Ve muhtemelen bu tavrını inanılmaz derecede hızlı bir şekilde değiştireceksin." Çenesini ovuşturdu. "Tanrılar, muhtemelen geçmişinden dolayı sana anlatmamıştır."

"Geçmişim mi?" Kaşlarım havaya kalktı. "Bakire olarak mı?"

Başıyla onayladı. "Epey korunaklı yetiştirildiğini söylemiştin, ama öyle olmasaydı bile duymak üzere oldukların senin için büyük bir şok olurdu."

"Peki?" Merak içimi yaktı.

"Birleşme çok eski, ama sık sık yerine getirilmeyen bir gelenektir. Ve bunun için tanrılara şükürler olsun." Üst dudağı hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Fazlasıyla incelikten yoksun bir durum."

Şimdi muhtemelen iyice meraklandığımı itiraf etmek için iyi bir zaman değildi.

"Bir kurda bağlı bir ilkel bir eş edindiğinde, bağ o kişiye de uzatılabilir. Üçlü arasında –ya da eş de birine bağlıysa dörtlü arasında– kan

alışverişi gerektirir. Ve kan alışverişi... Şey..." Yanakları kızarırken boğazını temizledi. "Çok *samimi* olabilir. Seni büyük ihtimalle fazlasıyla rahatsız edecek bir şekilde."

Hayatımda birçok kez birçok şeye şok olmuştum. Son birkaç hafta birbiri ardına sürprizlerle dolu geçmişti, ama bu...

Ne kadar korunaklı yetiştirilmiş olsam da, Bayan Willa Colyns'in günlüğü sayesinde Alastir'in ne söylemeye çalıştığı hakkında epey iyi bir fikrim vardı. "Seksi mi kastediyorsun?"

Yüzü en az benimki kadar kırmızıydı. "Ne yazık ki."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım, ama söyleyecek tek bir kelimem bile yoktu.

"Ama" dedi çabucak, "dediğim gibi, bu çok eski bir gelenek ve bazı erkek ve kız kardeşlerim bu modası geçmiş geleneklere çok daha açık olsalar da bugünlerde sık sık uygulanan bir gelenek değil... Şey, bariz nedenlerden dolayı."

"Ben..." Aynı anda hem sıcak hem de buz gibi hissettim. "Ama safkan bir Atlantisli olmadığım için bunun beklenebileceğini söyledin. Neden?"

"Neden mi?" Gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve sonra ifadesi düzeldi. "Penellaphe, canım, sen ve Casteel gelecek hakkında hiç konuşmadınız mı?"

Yüzündeki ifade, midemde asit birikmesine neden oldu. Bir çocuk başını belaya soktuğunda ve onu kurtarmak için bir yetişkine ihtiyaç duyulduğunda görülen türdendi.

"Sen yaşlanacaksın, Casteel de yaşlanacak ama bunu seksen yıl sonra bile aynı görünecek şekilde yapacak ve..."

"Ve o kadar uzun süre hayatta kalsam bile çok yaşlı görüneceğim" diye araya girdim ve sonra dişlerimin arasından yalan söyledim. "Bunun hakkında konuştuk."

Bakışları benimkileri aradı. "Birleşme sadece bağlandığın kurdun senin hayatını korumakla yükümlü olmasını sağlamaz, aynı zamanda hayatını da ilkele ve kurda bağlar. Kurdun yaşadığı kadar uzun süre yaşarsın, ne kadar uzun olursa olsun."

Bir kez daha tamamen nutkum tutulmuştu. Aklımdan pek çok şey geçiyordu ama öne çıkan, Casteel'in neden bundan hiç

bahsetmediğini bildiğim gerçeğiydi. Gerginlik kaslarıma yayıldı ve göğsümdeki ağırlık gitgide boğucu olmaya başladı. Buna gerek yoktu... Bu gelenek gerçekleşmeyecekti. Kieran ne düşünürse düşünsün, Casteel evli kalmamızı planlamıyordu.

25. BÖLÜM

Bu aydınlanmanın normalde olması gerekenden çok daha ürpertici bir etkisi oldu ve hepsi Kieran'ın aptal kalp eşi konuşmasının suçuydu.

Ayrıca Kieran neden bu konuyu gündeme getirmemişti ki?

Sonra bu konuşmayı Kieran ile yaptığımı düşündüm ve beynimi tel fırça ile fırçalamak istedim. Kieran'ın ne kadar yakışıklı olduğunu düşünsem de ben... Onunla böyle bir şey yapmayı hayal bile edemezdim.

Onunla *ve* Casteel'le.

Etrafımda bir bardak su aradım, ama yoktu.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Böyle bir şey bekleyeceğini sanmıyorum. Casteel eski geleneklere bağlı değildir," dedi Alastir.

"Peki, ya bağlı olduğu kurt bunu bekler mi?" diye sordum ve sonra ağzımdan çok kötü bir şey kaçırdım. "Shea bunu yapar mıydı?"

Alastir'in gözleri kocaman açıldı.

Anında hiçbir şey söylememiş olmayı diledim. "Üzgünüm. Bir kurt olduğu için bunu yapması beklenmezdi. Ve ondan bahsetmemeliydim..."

"Hayır. Hayır, sorun değil." Alastir öne uzanarak elini benimkinin üzerine koydu. "Özür dileme. Aslında onun hakkında konuşmaya istekli olmana sevindim." Arkasına yaslanmadan önce tekrar elimi sıkarak gülümsedi. "Shea bir kurttu ama bu bazılarının onurlandırılmasını beklediği bir gelenekti, hem ayrıca Kieran'ın yemini ona da uzanırdı. O..." Dudaklarını birbirine bastırdı ve uzun bir an

geçti. "Başkaları ne kadar nahoş ve kaba bulsa da, Shea hiçbir şeyden geri adım atmazdı. Casteel için her şeyi yapardı."

Peki, Casteel bu geleneği yerine getirmek ister miydi?

Yüce Tanrılar, bunu düşünmek bile istemiyordum.

Koltuğa iyice çökerken yutkundum. Beynim tekrar hızla çalışmaya başladı.

"Yeterince vaktini aldım." Alastir bir kez daha ayağa kalkmaya yeltendi.

"Bekle," diye bağırdım, aklıma bir şey gelince. "Eğer Birleşme bir ölümlünün ömrünü uzatabiliyorsa, o zaman Kral Malec neden bunu metresi Isbeth'e yapmadı? Onu vampir yapmak yerine? Yoksa birine bağlı değil miydi?"

Alastir bana Yükselmişlerin yaşam tarzını tüm kalbimle benimsemeyi önermişim gibi baktı. "Kral Malec'in bağlı olduğu bir kurt vardı. Aslında onlardan daha uzun yaşadığı için birden fazla kurdu oldu. Ama bu, bir ölümlü üzerinde işe yaramazdı. Partnerin Atlantis kanı taşıması gerekir ve o kadının Atlantis kanı olsaydı bile bu, Kraliçe'ye ağır bir hakaret olurdu. Değerlere önem veren herhangi bir kurt bunu reddederdi. Bu kadarını biliyorum." Bakışları benimkilerle buluştu. "Sence ben kaç yaşındayım?"

Sorusu beni şaşırttı. "Ben... Bilmiyorum. Sanırım göründüğünden çok daha yaşlısın."

"Sekiz yüz yıl gördüm."

Yüce Tanrılar.

"Ve Kral'ın bağlı olduğu kurdun bunu reddedeceğini nereden mi biliyorum?" diye sordu Alastir. "Çünkü onun kurtlarının sonuncusu bendim ve bozulmaz yemini bozarak Malec'in yaptıkları konusunda Kraliçe'yi uyaran da bendim."

* * *

Alastir gittikten bir süre sonra, banyodaki küvet, iki ölümlüye –meraklı gözleri olan genç bir adama ve kadına– göre Casteel'in emriyle ılık suyla dolduruldu. Ne soru sordular ne de gereğinden fazla oyalandılar, kıyafetlerimi ve geceliğimi kapının dışına yerleştirdikleri hasır sepete koyarsam kıyafetlerimin yıkanacağını

söylediler. Casteel'i görmeyi ummuş olsam da bu jesti takdir ediyordum ve aslında henüz geri dönmediği için de rahatlamıştım.

Her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Bu yüzden banyoya girerek saçlarımı yıkadım ve sonra sabahlığı giyip belindeki kuşağı bağladım. Güneş şimdi en tepedeydi ama odada, dışarıda olmayan bir soğukluk vardı. Ateşin önüne oturdum ve zihnim son derece şok edici bir konudan diğerine geçerken saçlarımdaki düğümleri yavaşça çözmeye çalıştım.

Alastir'in, Malec'in bağlı olduğu kurt olması? Birleşme? Yüce Tanrılar, Atlantia halkı gerçekten de benden –üçümüzden– bunu bekler miydi? Utancın ateşi beni şömineden neredeyse uzaklaştırıyordu. İğrendiğimden ya da tiksindiğimden değildi. İnsanların kiminle ya da kaç kişiyle ne yapmaya karar verdiği onların bileceği işti. Ve Bayan Willa'nın kendini birden fazla partnerle paylaşma konusunda yazdıkları, hiç de beni rahatsız edecek şekilde anlatılmamıştı.

Pekâlâ, bu tam olarak doğru değildi.

Çoğunlukla, böyle bir ilişkinin nasıl çalıştığını anlamamıştım. Fiziksel yönünü değil. Bununla ilgili epey fazla detaya girmişti. Ama hepsi çok karmaşık görünüyordu. Casteel ile yaşadıklarımız zaten bu kadar karmaşıkken, böyle bir şeyi anlamaya çalışmakla uğraşamazdım.

Hem neden kendimi boşu boşuna endişelendiriyordum ki? Belli ki bu, Casteel'in planladığı bir şey değildi. Ama bunu Shea ile yapmayı planlamış mıydı?

"Kes şunu," diye tısladım, düşüncelerimi başka bir yere gitmeye zorlayarak. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hemen *ona* geri döndüler.

Ciddi bir Casteel nasıl biriydi? Bu da onun taktığı başka bir maske miydi? Otoritesini ne zaman ortaya koysa onun bu halini görür gibi olmuştum, ama benimle alay etme ve beni ciddiye almama konusunda çok hızlıydı.

Seninle birlikteyken çok daha canlı.

Fırçayı yere koyarak gözlerimi kapattım ve Shea'yı düşündüm. Onunla birlikteyken de böyle miydi? Onun yanındayken herhangi bir maske taktığından şüpheliydim. Büyük ihtimalle o zamanlar tamamen farklı bir insandı.

Shea'ya ne olmuştu? Tek bildiğim, Yükselmişler ile bir ilgisi olduğuydu. Nasıl ölmüştü? O ve Casteel ne kadar süredir birlikteydi? O da Casteel'i sevmiş miydi?

Tabii ki sevmişti.

Çok az deneyimim olsa da ya da hiç deneyimim olmasa bile, o konulara girmemem gerektiğini biliyordum. Casteel'in daha önce nasıl tepki verdiğini görmüştüm ve hiç ilişki yaşamamış veya sevilmemiş olsam da, insanların bazı şeyler hakkında konuşmayacağını ya da konuşamayacağını biliyordum. Bu tarz şeyler sadece sevdiklerinle, gerçekten güvendiklerinle paylaşılırdı.

Bence siz kalp eşisiniz.

Alt dudağımı ısırırken göğsümde bir sıkışma oldu. Birleşme'yi öğrendikten sonra, Kieran'ın tüm bu kalp eşi konusunda tamamen yanıldığını biliyordum ama yine de Casteel ile bu yolda ilerlemek istiyordum. Shea'yı kaybetmeden, ağabeyini kaybetmeden önce nasıl biri olduğunu bilmek istiyordum. Ve bunların hepsini öğrenmek istiyordum çünkü ben... Onu *önemsiyordum*. Çünkü ona âşık olmayı hiç bırakmamıştım.

Yüce Tanrılar.

Başım çok fena dertteydi.

Ve konuştuğumuzda Alastir'in de bunu fark etmiş olma ihtimali yüksekti. Casteel'in, Spessa's End konusunda bana güvenmediğini... Daha da kötüsü, nişanımızın gerçek olduğuna inanmasına imkân yoktu.

Casteel odaya girdiğinde, beni başım geriye yatırılmış ve gözlerim kapanmış bir halde otururken buldu. İmkânsız bir şekilde, aklımdaki tüm düşünceler kayboldu ve yerini, yapmaya karar verdiğim şey aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ve kapının, arkasından kapandığını duydum.

"Saçlarımı tarıyorum." Doğrularak gözlerimi açtım ama ona dönmedim.

"Bunu yapmak için fırçanın elinde olması gerekmez miydi?" Sesi daha yakından geliyordu.

"Evet." Göğsümde yüzlerce gümüş şahin çırpındı.

Bir an sonra yanımda oturuyordu, bir bacağını bükmüştü ve diğerini de benimkine yaslamıştı. Yavaşça, ona baktım. Bakışlarımız birleştiği an, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Bunun Kieran'ın bana söylediklerivle ya da diğer şeylerle ilgisi olup olmadığını bilmiyordum.

"Özür dilerim," dedi. "Bu sabah için üzgünüm, kontrolü bu şekilde kaybettiğim için. Bir daha asla olmayacak."

Tüylerim ürperdi. Özrü beklenmedikti, ama bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Olanlar onun kontrolü dışında gelişmiş gibi görünüyordu ve özrü... Ona saygı duymamı sağladı. Başımla onaylayarak özrünü kabul ettim.

"Seninle daha önce konuşmayı planlamıştım. Şeyden sonra geri döndüm... Odaya geri döndüm ve sen gitmiştin."

"Kieran'la birlikteydim," dedim. "Körfeze gittik ve sonra kahvaltı ettik."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Duydum."

Kaşlarım kalktı. "Duydun mu?"

Başıyla onayladı. "Buradaki insanlar bana söyledi."

Buradaki insanların karşılaşmalarımız esnasında benimle konuşmamalarına rağmen beni gördüklerini ona bildirme ihtiyacını neden hissettiklerini sormadım.

"Mümkün olan en kısa sürede, geri dönüp dönmediğini görmek için geri geldim."

"Sorun değil." Yutkundum. "Banyo için teşekkür ederim."

"Sana teşekkür eden ben olmalıyım."

"Ne için?"

"Bu sabah bana nasıl ulaşacağını bildiğin için," dedi ve yüzüme bir sıcaklık yerleşti.

Ona bakarken belimdeki kuşağın ucuyla oynadım. Dilimin ucuna kadar gelen kelimeler bir anda kayboldu. Casteel alevlere baktı, yüz hatları neredeyse hiç gevşememişti. O anda, bu sabahı düşünmemek için çaresizce verdiğim uğraşlar sonucunda aklıma bir şey geldi. "Beni insanlarla tanıştırırken, neden kimsenin bana Bakire diye hitap etmemesi konusunda bu kadar ısrarcısın?"

"Bu inanılmaz derecede rastgele bir soru."

Övleydi. "İnanılmaz derecede rastgele bir insan olduğumu fark etmeye başlıyorum."

Yarım gülümsemesi geri döndü. "Bu hoşuma gitti. Senin yanındayken beni tetikte olmaya zorluyor. Ama soruna cevap vermek gerekirse, insanlar seni Bakire olarak ne kadar az düşünürse, kalbimi ele geçiren yarı Atlantisli olarak o kadar çok düşüneceklerdir." Sözlerinde garip bir boşluk vardı ve bana baktığında gözlerinin altında soluk mavi gölgeler olduğunu fark ettim. "Ve sana zarar vermek isteme olasılıkları da o kadar düşük olacaktır."

Duyularımı ona açarken başımı salladım. Bağlantı şok edici derecede hızlı gerçekleşti ve ben göz açıp kapayıncaya kadar açlığı –açlığı ve üzüntüsü ki ikincisi normalden çok daha şiddetliydi– bana şiddetle vurdu. Daha önce böyle hissetmemişti. Bu sabah olanlar yüzünden miydi, yoksa başka bir nedeni mi vardı?

"Ayrıca artık o kişi değilsin," diye ekledi. Yeteneğimi geri çektiğim ve Casteel bana ikinci kez kanını verdiğinden beri onu kapatmanın daha kolay olduğunu fark ettim. "Hiç olmadın."

"Hayır, olmadım."

"Hiç kabul ettin mi?" Bir elini yanımda yere koyarak elinin üzerine abandı. "Hiç onların seni dönüştürdüğü kişi gibi olmak istediğin bir nokta oldu mu?"

Bu bana daha önce hiç sorulmamıştı ve nasıl cevap vereceğimi bulmam biraz zaman aldı. "Kraliçe'yi mutlu etmek –Teermanları memnun etmek– istediğim zamanlar oldu. Bu yüzden iyi olmaya –benden beklenen şey olmaya– çalıştım, ama bu sanki... Maske takmak gibiydi. Denedim ama maske hemen düştü."

"Bir savaşçıyı itaat peçesi takmaya zorlamak asla uzun sürmezdi."

Yanaklarımın ısındığını hissederek bakışlarımı kaçırdım. "Savaşçı kısmından emin değilim..."

"Ben eminim," diye ısrar etti. "Kızıl İnci'deki o odadan çıkmak yerine odada kaldığın andan itibaren, bir savaşçının gücüne ve cesaretine sahip olduğunu biliyordum. Bu yüzden Rylan'ın cenazesine gittin. Craven saldırdığında seni Sur'a çıkmaya ve karşı koymaya –benimle savaşmaya– iten şey buydu. Alastir'le ilk tanıştığında onun sözlerine boyun eğmek yerine inançlarına meydan

okumanın nedeni buydu. Kahretsin, seni ilk etapta nasıl savaşılacağını öğrenmeye iten şey buydu." Sağ yanağında bir gamze belirdi. "Bu senin soyun, bu sensin."

Göğsümdeki sıcaklığın karşımdaki ateşle pek ilgisi yoktu. "Yine de şekil değiştirici soyundan olmadığım ve form değiştiremediğim için hâlâ biraz kızgınım."

Casteel kahkaha attı ve ses, göğsümün hissettiği kadar gerçek ve neşeliydi. Ve bakışları benimkilerle buluştuğunda, sonunda olduğumu iddia ettiği savaşçının cesaretini buldum.

Ve belki de şimdiye kadarki en utanç verici şeyle başladım. "Daha erken saatlerde Alastir ile konuştum."

""Seni ziyaret edeceğinden bahsetmişti."

"Etti ve o... Bana Birleşme'den bahsetti."

Casteel'in başı bana o kadar hızlı döndü ki boynunu kırmamasına şaşırdım. "*Ne* yaptı?"

"Bunu gerçekten tekrarlamam mı gerekiyor?"

"Sana ne anlattı?"

"Ne olduğunu." Fırçaya odaklandım. "Genellikle çok daha, şey, samimi bir şeye dönüşen bir kan değiş tokuşu olduğunu."

"Yüce Tanrılar, bunu yapmış olamaz."

"Yaptı."

"Ben..." Casteel birdenbire şiddetli bir kahkaha kopardı. O kadar gürültülü ve sertti ki boğazını acıtmış gibi görünüyordu.

Kocaman açılmış gözlerim onunkilerle buluştu.

"Özür dilerim," diye soludu. "Sadece bunu sana açıklamasını izlemek için çok iyi paralar öderdim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Öyle mi?"

"Kahretsin, evet, öyle. Yüce Tanrılar." Elini saçlarının arasından geçirerek bana baktı. "Dur tahmin edeyim. Bunun son derece rahatsız edici ve iğrenç bir şey olduğunu söyledi, değil mi?"

"Evet. Hemen hemen."

"Tanrılar, yaşlı velveleci." Omuzları sarsılarak güldü. "Keşke yüzünü görebilseydim."

"Eh, bunu ondan öğrenmek zorunda kaldığım için ben de senin suratına yumruk atmayı çok isterdim."

"Buna eminim."

"Bunun neresi komik. İnsanların bizden bunu bekleyebileceğini söyledi, özellikle de safkan bir Atlantisli olmadığım için!"

"Öncelikle," dedi nefesini düzene sokmaya çalışarak. "Kimsenin bunu bekleyeceğini sanmıyorum."

Söylenmemiş *senden* kelimesi aramızda asılı kalmış gibi görünüyordu.

"Ayrıca artık pek fazla yapılmayan samimi bir ritüel olmasına rağmen, her zaman cinsellikle ilgili değildir. Bazıları için *doğal olarak* o yöne kaydığına eminim. Sonuçta herkesin kendi tercihi. Hepsi buna rıza gösteren birer yetişkin ve herkes istediğini yapar, değil mi? Kimseyi yargılamayacağım."

"Ben de yargılamıyorum."

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Yargılamıyor musun?"

"Hayır," diye ısrar ettim.

"Yani o zaman ilgileniyor musun?" diye mırıldandı.

"Varmak istediğim yer orası değildi."

"Hı-hı."

Bunu söyleme şeklini görmezden geldim. "Atlantis kanına sahip bir ölümlünün ömrünün uzatılabileceği doğru mu?"

Casteel başıyla onayladı.

"Bu daha önce yapıldı mı?"

"Atlantis kanına sahip bir ölümlüyle birlikte olan herhangi bir bağlı ilkel tanımadım," diye yanıtladı. "Bildiğim kadarıyla olmadı. Ayrıca bunun sonucunda bir kurttan çok fazla şey istenmiş oluyor. Bu tür bir kan bağı iki taraflı çalışır. Eğer kurt ölürse, diğeri de ölür ve Atlantis kanı olan ölümlü ölürse, kurt da ölür."

"Ah." Gözlerimi kırpıştırdım. "Alastir bundan bahsetmedi."

"Bekle." Başını hızla benimkine çevirdi. "Bu ritüel esnasında onu bu kadar rahatsız edici hale getirecek neler olabileceğini bile biliyor musun ki?"

"Neler olabileceğini biliyorum," diye çıkıştım.

"O günlük yüzünden mi?"

"Kapa çeneni."

"Willa'nın, öğleden sonralarını her iki talibini birden eğlendirerek

nasıl geçirdiğini ayrıntılarıyla anlattığı bölümleri işaretledin mi? Adamlardan biri önünde ve diğeri de..."

"O kitap hakkında çok şey biliyor gibisin."

"O lanet olası kitabı seviyorum," dedi ve dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıdı. "Demek ilgileniyorsun, Prenses. Ne kadar vahşi bir yanın var."

"Ben öyle demedim!" Yanaklarım kızardı.

"Biliyorum." Kıkırdadı. "Üzgünüm. Eşeklik ediyorum."

"En azından farkındasın."

"Ben sadece... Bunu beklemiyordum. Ama çok... *Maceracı* bir kişiliğin var."

"Senden nefret ediyorum," diye hırladım.

"*O kadar* da maceracı değilsin, ha?" Casteel tekrar güldü. "Bak, bu evliliğin gereğinden fazla sürmesini istemediğini biliyorum," dedi ve o garip, aptal sancı göğsüme yerleşti. "Bu yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok. Ancak Birleşme, zaten var olan bağı güçlendirmek ve partnerin de bu bağın bir parçası olmasını sağlamak için yapılır. Hafife alınmaz ve tekrar söylüyorum, her zaman cinsellikle ilgili değildir. Herkesin uzuvlarını kendine sakladığı şekilde yapıldığını da biliyorum."

Kaşlarım kalktı. "Öyleyse Alastir neden kulağa bu kadar..."

"Müstehcen gelmesine mi neden oldu?" Casteel sırıttı. "Çünkü çok yaşlı ve aşırı dramatik biri ve yardımcı olduğunu sanıyor."

"Neden?.." Neden bundan hiç *bahsetmedin* diye sormadan önce kendimi durdurdum. Nedenini zaten biliyordum. Tıpkı bana neden Spessa's End'den bahsetmediğini bildiğim gibi.

"Ne?"

Başımı iki yana sallayarak konuyu değiştirdim. "Alastir, kendisinin Malec'in bağlı olduğu kurt olduğunu söyledi.

"Öyleydi. Anneme Malec'in Isbeth'i dönüştürdüğünü söylediğini sana söyledi mi?" Başımla onayladığımda, Casteel başını arkaya attı. "Alastir yeminini bozarak bağı kopardı. Bu... Şey, çok nadiren olur. Alastir bazen çok konuşuyor olabilir ama aslında iyi bir adam."

Gözlerini kapatmasını izlerken başımı salladım. "Annen onu terk etmedi mi?"

"Hayır."

"Onu sevdiği için mi onunla kaldı?"

"Biliyor musun, aslında bilmiyorum. Onun hakkında pek konuşmuyor, ama ilk oğluna onunkine çok benzer bir isim verdiği düşünülürse insan merak ediyor," dedi. Babalarının bu konuda nasıl hissettiğini merak ettim. "Annem, Malec ile yüzleştiğinde bunu çok gizli bir şekilde yaptı ama yine de Malec'in yaptıklarını herkes öğrendi. Ve sonra diğerleri de peşinden geldi. Bir bakıma her şey çok çabuk oldu."

"Ve işte buradayız," diye mırıldandım.

"İşte buradayız," diye onayladı.

Derin bir nefes alarak, söylenmesi gerekeni söyledim. "Beslenmen gerektiğini biliyorum. Sınıra yakın olduğunu ve başka kimseden beslenmediğini biliyorum."

"Birileri çok konuşmuş," diye cevapladı duygusuzca. "Ve bunun Alastir olduğundan şüpheliyim."

"Birilerinin konuşması gerekiyordu. Gözlerinin siyaha dönüşmesi dışında, beslenmezsen ne olur? Sınırı aşarsan?" diye sordum. "Çok kötü bir şey olması dışında pek açıklamadın."

Dudağını dişlerinin arasına alarak gözlerini kaçırdı. "Bu... İçten içe ölmek gibi. Kana susamışlıktan gözümüz döner ama bu, bir Craven'ınki gibi şiddetli bir çılgınlıktır. Sadece biz çürümeyiz." Başını iki yana salladı. "Sınırı bir kez aştıktan sonra, her beslenmede daha da güçleniriz ama bu tıpkı bir akıl hastalığı gibidir, çünkü resmen kuduz hayvanlara dönüşürüz. Çok az kişi bundan geri dönebilir."

Yükselmişlerin ona yaptıklarıyla ilgili söylediklerini hatırladım, açlıktan ölene kadar onu kandan mahrum bırakmışlardı. "Yükselmişler seni kandan sık sık mahrum bıraktılar mı?"

"Beni çok iyi besledikleri yıllar olurdu." Dudaklarının kıvrımı, sahte bir gülümsemeden ibaretti. "Sonra sadece hayatta kalmama yetecek kadar verirlerdi ve bazen bu yeterli olmazdı."

Yıllar.

Kalbim kederle doldu, onun için, ağabeyi için ve bunu yaşayan herkes için. Ama çoğunlukla Casteel için, çünkü ağabeyinin neyle karşı karşıya olduğunu çok iyi biliyordu. "Ama sen geri döndün."

"Geri dönemeyeceğimi düşündüğüm zamanlar oldu, Poppy." Alevlere baktı, sesi zar zor duyuluyordu. "Ne kadar süre geçtiğini unuttuğum zamanlar. Kim olduğumu ve benim için neyin önemli olduğunu unuttuğum zamanlar. Beynimin bazı kısımları kararmış gibiydi." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra dizine koydu. "Ama geri döndüm. Aynı şekilde değil. Asla aynı değil. Ama eskiden olduğum kişinin bazı parçalarını buldum."

Boğazımdaki düğümü yutkunmaya çalıştım. "Ben..."

"Sakın üzgün olduğunu söyleme." Bana daha önce olsa duygularımı incitecek keskin bir bakış attı ama anlıyordum, onu anlıyordum. Başkalarının sempatisi her zaman istenmezdi. "Sen özür dilemen gereken hiçbir şey yapmadın."

"Haklısın. Ben sadece kendini bulmana sevindiğimi söyleyecektim."

Sert bir kahkaha attı. "Gerçekten mi, Poppy? Gerçekten sevindin mi?"

"Evet, sanırım öyle." Omuz silktim. "Bir pislik olarak geri dönmüş olabilirsin ama bu, kendi zihninde kaybolmaktan çok daha iyidir. Bunu hiç kimse için dilemem."

Bu seferki kahkahası daha yumuşaktı ve benim de dudaklarımın seğirmesine neden oldu. "Doğru." Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Her neyse, sınıra yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Artık geçti. Ben iyiyim."

"Ama değilsin Casteel."

Bana bakarken gözleri hafifçe büyüdü.

"Ne?"

"Sadece adımı çok az söylüyorsun."

"Sana Ekselansları mı demeliyim?"

"Tanrılar," diye mırıldandı. "Hayır."

Bunun üzerine sırıttım ve bunu görünce bana inanılmaz bir başarı elde etmişim gibi baktı. Benden gelen bir sırıtışın niye buna neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tekrar elimdeki göreve odaklandım. "Bunu hissettim. Bu sabah açlığını hissettim," dedim. "Açlıktan öldüğünü biliyorum ve bunun nasıl hissettirdiğini biliyorum, en azından bir dereceye kadar.

Dük bazen sinirlendiğinde bana yemek yemeyi yasaklardı. Beslenmen gerekiyor."

"Öncelikle, Dük'ün bunu yaptığını bildiğim için onu tekrar öldürmek istiyorum. Ama ikincisi, bu sabah aç olduğum tek şey kan değildi." Gözleri sıcak bal gibiydi. "Ve sanırım bunu biliyorsun."

Nabzım hızlandı ve "Eğer bunu yapmayacaksan –yapamıyorsan– o halde benim kanımı almalısın," derken sesim normalden çok daha tiz çıktı.

Casteel ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Aniden ayağa kalktı. "Poppy..."

"Bu şekilde devam edemezsin." Onun kadar zarif bir şekilde olmasa da ben de ayağa kalktım. "Ya tekrar yaralanırsan?"

"İyi olacağım." Benden bir adım geri çekildi. "Sana söyledim. Kontrolümü bir daha kaybetmeyeceğim."

"Bu konuda bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Bu senin kimliğinin bir parçası. Atlantis kanına ihtiyacın var. Başkasından beslenmedin, belki benden beslenirsin. Hem sanki daha önce beni ısırmadın."

Yüz hatlarında büyük bir rahatlama göze çarpıyordu. "Bunu unutmadım."

"O zaman bu büyük bir mesele olmamalı. Senin kana ihtiyacın var. Benim de kanım var. Hadi hemen halledelim şu işi."

Güldü, ama gülüşü mizahtan yoksundu. "Halledelim mi? Bu da başka bir iş anlaşması mı olacak?"

Çenemi kaldırdım. "Eğer olması gereken buysa, o zaman olacak."

"Yani senin için bir sakıncası yok mu? Sana yaptıklarım düşünülürse, gücümün kaynağı olmak senin için sorun değil mi? Bunu, yapmak istemediğin ama yapman gerektiğini düşündüğün şeyler listesine eklemek senin için sorun değil mi?"

"Şey, böyle söyleyince..." Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Belki de şimdi ile bu işin biteceği zaman arasında boğazımı parçalaman konusunda endişelenmek zorunda kalmamak için akıl sağlığının kaynağı olmayı tercih ederim."

Omuzları gerginlikle kasılırken, göğsü derin ve titrek bir nefesle yükseldi.

"Bunun bir daha yaşanmayacağını gerçekten söyleyebilir misin? Yüzüme bak ve bir dahaki sefere durabileceğine gerçekten inandığını söyle," dedim. Burun delikleri titreştiğinde ve hiçbir şey söylemediğinde, gerçeği biliyordum. Ve geri alamayacağım başka bir gerçeği itiraf etmem gerektiğini de biliyordum. "Açlığını hissettim Casteel. Bunu yapmama *gerek* yok. Lanet olası peçeyi çıkardığım anda yapmak istemediğim şeyleri yapmayı bıraktım. Sana yardım etmek istiyorum. Çünkü bu beni ne kadar aptal yaparsa yapsın ve nedenini sadece tanrılar bilir, seni önemsiyorum! Yani, evet, boğazımın parçalanmasını istemiyorum ve sebepsiz yere acı çektiğini bilmek de istemiyorum."

Titreyerek orada dururken, kendimi çırılçıplak soyunmuş gibi hissettim. "Muhtemelen bende bir sorun var, aslında bende kesinlikle bir sorun var. Belli ki. Ama eğer sen..." Sözler beni boğmadan önce kendimi konuşmaya zorladım. "Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, beni riske atmak istemezsin. Teklifimi teşekkür ederek kabul edersin ve aptal gibi davranmayı bırakırsın!"

Casteel kaşlarını kaldırarak bana baktı ve sonra sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından omuzları çöktü. "Sana layık değilim," diye fısıldadı ve bunu bana söylediği tek zamanı hatırlayarak titredim. Bedenimi, kalbimi ve ruhumu onunla paylaştığım geceydi. Başını kaldırdı ve derin bir nefes daha aldı. "Tamam."

Soluğumu yavaşça bıraktım. "Tamam."

"Bir şartla," dedi. "Bunu tek başıma yapmayacağım. Bu kadar... Bu kadar uzun süre beslenmedikten sonra olmaz. Bunu riske atmayacağım. Ben... Çok fazla alabilirim. Kabul ediyor musun?"

Başka birinin yanımızda olması fikri ilk başta beni rahatsız etti, ama sonra ısırığının daha önce nasıl hissettirdiğini hatırladım. Belki de yanımızda birinin olması bunu engellerdi.

Bu yüzden onu başımla onayladım. "Kabul ediyorum."

26. BÖLÜM

Kieran'ın bakışları Casteel ile benim aramda gidip gelirken, çıplak ayaklarım ahşap zemin üzerinde kıvrıldı ve Birleşme ile bunun bazen ne kadar... *Samimi* hale gelebileceğini gerçekten öğrenmemiş olmayı diledim.

Casteel beslenirken Kieran'ın burada olması son derece samimi hissettiriyordu.

Casteel'in gidip gelmesi birkaç dakikadan fazla sürmemişti ve olduğum yere yapıştırılmışım gibi hâlâ onun gittiği zamankiyle aynı noktada duruyordum. Şüphelerim olduğundan değildi. Bunu yapmayı teklif ettiğime inanamıyordum; sadece bunu yapmak istediğimi değil, aynı zamanda onu önemsediğimi de itiraf ettiğime inanamıyordum. Hayatım birkaç dakika içinde bir kez daha geri dönülmez bir şekilde değişmiş gibi hissediyordum.

"Çok fazla almama gerek yok," dedi Casteel, savaşa girmek üzereymiş gibi görünen Kieran'a. Aslında son on dakikadır birbirleriyle sürtüşüyorlardı. Casteel tereddüt ediyordu ve Kieran da onu benim üzerime fırlatmak üzereydi.

Gözleri parıldayan kurt kollarını kavuşturmuş bir halde orada duruyordu. "Bir ya da iki yudumdan fazlasını alman gerek. Normalde yaptığın gibi beslenmelisin."

Durduğum yere bakarken Casteel'in çenesinde bir kas seğirdi. Ona güven vermek için bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim, çünkü Casteel gerçekten de kaçmaktan bir saniye uzaktaymış gibi görünüyordu. "İhtiyacın olanı al," dedim ona, sesimi sakin tutmaya çalışarak.

Casteel bana baktı ve bir an için, bakışlarında bir hayret parıltısı gördüm ve sonra kirpikleri aşağı inerek gözlerini gizledi.

Casteel gözlerini açtığında, kalbim acı verecek kadar şiddetle çarpıyordu.

Bir adım attı ve sonra durdu. Göğsü keskin bir şekilde yükselip alçaldı. "Bu, fikrini değiştirmek için son şansın. Bundan emin misin?"

Sertçe yutkunarak başımı salladım. "Evet."

Gözleri bir kez daha kapandı ve tekrar açıldıklarında, kehribar rengi sadece incecik bir çizgi halindeydi. Başını aşağı eğdi ve açlığın keskinliği yüz hatlarına derinden işledi. "Ne yapacağını biliyorsun." Kieran'ın durduğu yerle konuşurken sesi çok daha boğuktu, neredeyse tanınmayacak haldeydi. "Eğer durmazsam."

Ama Kieran müdahale eder miydi? Bir an için kalbim tekledi. İçimdeki yasak, günahkâr beklenti denizinin etrafını bir korku dalgası sardı.

Kieran arkama geçti ve sonra parmaklarını boynumun sağ tarafında hissettim. Kendime Birleşme'yi düşünmemem gerektiğini söyleyerek hafifçe irkildim. Çünkü düşünürsem, odadan kaçan ben olurdum. "Sadece nabzını kontrol edeceğim," dedi Kieran sessizce. "Sadece emin olmak için."

Bakışlarım Casteel'e sabitlendi. Bana, hücresinin kilidi açılmak üzere olan kafesteki bir hayvanı hatırlatıyordu. "Normalde bunu yapmak zorunda mısın? O beslenirken?"

"Hayır." Boynumdaki parmakları soğuktu. "Ama şu anda sınıra çok yakın."

Sınıra çok yakın...

Artık endişelenmek için çok geçti.

Casteel bir anda önümde belirdi, taze baharat ve çam kokusu neredeyse boğucuydu. Parmakları saçlarımın arasına girdi, ama vücudunun ihtiyaçla titrediğini hissetmeme rağmen saçımı çekmedi.

Şu anda onunla bağlantı kurmayı bilinçli olarak mı seçtiğimi, yoksa yeteneğimin kontrolü ele mi geçirdiğini bilmiyordum. Açlığı

hemen bana ulaştı, sonsuz görünen keskin bir acıyla göğsüme ve karnıma yerleşti. Ve bunun altında, endişenin ağırlığı vardı.

Başımı geriye ve yana yatırırken, yanağı benimkine sürtündü. "Sadece bir anlık bir acı olacak." Pürüzlü sesiyle konuşurken boğazıma çarpan nefesi sıcacıktı. "Yemin ederim."

Sonra saldırdı.

Yakıcı acı nefesimi kesti ve vücudum sarsılarak onunla kurduğum bağlantıyı kesintiye uğrattı. İçgüdülerim beni bir adım geri gitmeye zorladı, ama Kieran'a çarptım. Eli omzuma inerek beni yerimde tuttu ve sonra Casteel'in kolu belime dolandı. Acı şiddetlenerek beri sersemletti ve sonra...

O bir an geldi ve geçti.

Casteel'in ağzı tenimi çekiştirdi ve o sarsıcı çekişi vücudumun her yerinde hissettim. Acı, beni ele geçirdiği kadar çabuk bir şekilde kayboldu. Geriye kalan tek şey, boğazımdaki dudaklarının yaşattığı his ve kanımın derin, uzun çekişlerle beni terk edip onu doldurmasıydı. Gözlerim açıktı ve tavanın mat beyaz sıvasına sabitlenmişti, ama şimdi dudaklarım aralanırken yavaşça kapanıyorlardı. Saçlarımın arasındaki parmakları kıvrılırken benden içmeye devam etti. Ve sonra ağzını kaldırdı...

"Bu yeterli değil," dedi Kieran. "Yeterli değil, Cas."

Casteel, belimdeki elini sabahlığımın kumaşına geçirirken alnını omzuma bastırdı.

Aramızdaki bağlantı şiddetle uğuldadı ve açlığını hâlâ hissedebiliyordum. Biraz hafiflemişti, ama yine de çok keskindi. Kieran haklıydı. Yeterince almamıştı.

Çekinerek ellerimi kaldırdım ve kollarına dokundum. Ama çıplak tenine değil. Çünkü acısını hafifletmenin durmasına neden olup olmayacağını bilmiyordum. "Ben iyiyim." Sesim, kalenin etrafında koşmuşum gibi nefes nefese çıkıyordu. "Daha fazlasına ihtiyacın var. Al hadi."

"Doğruyu söylüyor." Kieran, elini benimkinin üzerine koyarak Casteel'in kolunu sıktı. "Beslen."

Casteel titredi ve sonra başını hafifçe kaldırdı. Dudakları çenemi ve sonra boynumun kenarını sıyırıp geçerken omurgamdan

aşağı bir titreme gönderdi. Isırığın hemen üzerindeki noktaya bastıran dudakları beni ürküten bir öpücük fısıltısıydı ve sonra ağzı bir kez daha karıncalanan tenin üzerine kapandı.

Vücudumun her bir parçası, ağzının boğazıma kenetlendiği yere odaklanmış gibiydi. Karnımda ve bacaklarımın arasında şiddetli bir ağrı hayat bulurken tüm düşüncelerim silinip gitti. Kieran'ın arkamda olduğunu, nabzımı kontrol ettiğini ve yaptığımız şeyin neredeyse... Bir hayat kurtarma işlemi olduğunu hatırlamaya çalıştım ama bu düşüncelerin hiçbirine tutunamadım. Tenimi her çekişiyle, ayak parmaklarıma kadar uzanıyormuş gibi görünen her çekişle, o ağrı gitgide büyüdü ve tüm bedenimi ısıttı.

Casteel'in boynumda hareket eden dudaklarının, avuçlarımın altında dalgalanan kol kaslarının nasıl hissettirdiği dışında bir şey düşünmem gerekiyordu. Ama hiçbir faydası yoktu ve –Yüce Tanrılar– onunla olan bağlantım hâlâ açıktı. Açlık vardı, evet, ama daha fazlası da vardı. Boğazımın arkası baharatlı, isli bir tatla doldu. Bu tat, bu his, baş döndürücüydü ve boğucuydu. Vücudum, bacaklarımı zayıflatan şiddetli bir arzu seli ile sarsıldı. Hâlâ nasıl ayakta durduğumu ya da ayakta durabilmem için Casteel'in veya Kieran'ın beni tutup tutmadığını bilmiyordum. Ağrı göğüslerime taşınırken, aldığım hiçbir nefes yeterli gelmiyordu. Gerginlik, neredeyse ıstırap verecek kadar içimi sararak kendi yara izlerini bırakan jilet keskinliğinde bir zevke dönüştü.

Casteel'in gırtlağından bir hırıltı koptu. Sonra aniden hareket ederek dişlerini boğazımın daha derinliklerine geçirirken vücudunu bana bastırdı, beklenmedik bir güçle beni Kieran'a doğru itti. Kurt homurdanarak arkamızdaki duvara çarparken, Casteel ikimizi de tuzağa düşürdü. Ağzı boynumda hareket ederken kalçasını karnıma bastırdı...

Ah, Tanrılar.

Onu karnımın üzerinde hissedebiliyordum. Onu –onun arzusunun ve benimkinin birbirine karıştığını– içimde hissedebiliyordum. Boğuk bir kükreme sesi kulaklarımı doldurdu ve aniden sonsuz dalgalar halinde üzerime gelen bir duygu seli içinde boğuluyordum. Yalnız değilken, Kieran oradayken, neler olup bittiğinin

tamamen farkında olarak arkamıza sıkışmışken yaşananlara dair telaş ve endişe. Casteel ellerini belime koyarken kalçasını bana sürterek cevap verdiği kaygan ıslaklık yüzünden hissettiğim utanç. Bir şekilde daha derin, daha kesin bir şeyle birleşen arzu ve bu ateşte boğulmak isteyerek kolumu boynuna dolarken hissettiğim şaşkınlık.

İşlerin hangi noktada bu kadar kontrolden çıktığını bilmiyordum. Beni tutma şekli, vücudunu bana bastırma şekli artık susuzluğunu gidermekle ilgili değildi, çok daha farklı bir açlığı yatıştırmakla ilgiliydi. Bedenimle olan mücadelemi ne zaman kaybettiğimi tam olarak bilmiyordum. Benimkine dokunanın sadece Casteel'in bedeni olmadığını, geriye düşen başımı dayadığım göğsün ona ait olmadığını düşünmeyi ne zaman bıraktığımı bilmiyordum.

Isırık yüzünden miydi? Kızıl İnci'deki o gece canlanan ve Casteel'e yakın olduğum her an kanımda kaynayan bir ateşe dönüşen ihtiyaç ve istek yüzünden miydi? *Her şeyi* unutmama izin veren, benliğimin özündeki pervasız ve günahkâr olan kişiliğim miydi? Yoksa tüm bunların karışımı mıydı? Bilmiyordum... Casteel'in titreyen elleri sabahlığın üzerinden bacaklarımdan aşağı kayarken bilmiyordum. Beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırdı ve sonra bir bacağımı beline dolayarak daha da yükseğe kaldırdı. Sabahlığın alt yarısı aralandı ve üst kısmı sol omzumdan aşağı kaydı. Sertliğini en yumuşak yanıma bastırdığımda tek bildiğim, kanımdaki alevlere dönüştüğüm ve bana tamamen yabancı olan cüretkâr ve utanmaz bir şey haline geldiğimdi. Ben ateştim ve Casteel de onu besleyen havaydı.

Casteel kalçasını benimkine bastırdı ve beslendikçe beslenmeye devam ederken, bedenim bilinçsizce ona karşılık verdi. İçimdeki gerilim biraz daha şiddetlendi. Beni tehlikeli bir hızla uçurumun kenarına sürükleyen şeyin boynumdaki ısırığı mı, yoksa bacaklarımın arasındaki hissi mi olduğunu bilmiyordum.

"Bu kadarı yeter," dedi Kieran. Sesi beni şok etmeliydi, ama sadece bir hayal kırıklığı kaynağıydı. "Bu kadar yeter, Casteel."

Casteel'in benimkine dayanan göğsü hızla yükselip alçalırken, sersemlemiş bir halde gözlerimi açtım. Kısa bir süre geçti ve

ardından dilinin ıslak, günahkâr dokunuşunu ısırığın altında ve sonra hemen üzerinde hissettiğimde ciğerlerimde kalmış olan bütün hava beni terk etti. Vücudumdaki gerginlik bir nabız gibi attı ve sonra ağzı boynumdan çekildi. Birkaç dakika boyunca uzaklaşmadan öylece durdu ve sonra kalbim hızla çarpmaya, kanım uğuldamaya, tüm bedenim *zonklamaya* devam ederken, geri adım atarak beni de yanında götürdü. Kollarından biri belime sarıldı ve diğer eli saçlarımın arasına geri dönerek başımı aşağı yönlendirdi. Yüzümü boynuna gömerek kokusunu içime çektim ve sadece *nefes aldım*. Her iki bacağım da beline dolanmıştı ve bunun ne zaman olduğundan bile emin değildim, ama bedenlerimiz arasında hiç boşluk bırakmadan beni orada tutarken omzumun üzerinden Kieran'a baktı.

"Teşekkür ederim," dedi kabaca.

"İyi misin?" diye sordu Kieran ve Casteel'in başını salladığını hissettim. "Penellaphe?"

Dilim ağırlaşmıştı, ama boğuk bir sesle, "Evet," demeyi başardım.

"İyi." Kieran yanımızdan geçip giderken etrafımızdaki hava kıpırdandı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri giren serin rüzgâr ateşi söndürmede hiçbir işe yaramamasına rağmen tenimin çıplak kısımlarıyla alay etti.

"Teşekkür ederim," dedi Casteel tekrar Kieran'a ve sonra kapı kapandı. Başı benimkine döndü. "*Teşekkür ederim*," diye fısıldadı.

Bir... Arzu fırtınasına yakalanmış bir halde ona sarılırken hiçbir şey söylemedim. Casteel eğildi ve beni yatağa yatırdı. Elleri altımdan kayıp giderken başımın arkası yastığa değdi. Yanıma otururken, ağırlığı altında yatağın çöktüğünü hissettim ve gözlerimi açtım.

Casteel ellerini başımın iki yanına koyarak üzerime eğildi. Sabahlığın biraz daha aşağı kaydığını ve göğsümün üst kısmını ortaya çıkardığını görebiliyordum. Göğüs uçlarım, yumuşak sabahlığın ince kumaşında çıkıntı yapıyordu. Ve daha aşağıda, bir bacağımın tamamı, uyluğumdan kalçamın tamamına kadar açıktı. Sabahlığı düzeltip kendimi örtmeliydim. Utanmalıydım ama ellerimi kıpırdatmadım. Yapamadığımdan değildi. Bakışlarımı onunkilere çevirirken sadece yapmadım.

O gözler sıcak bal gibi parlıyordu, çok güzel ve yakıcıydı. Göğsü benimki kadar hızlı soluklarla yükselip alçalırken ikimiz de konuşmadık. Kendini kontrol altında tutarken kasları kaskatı kesilmişti. Yaptığı şeyin bu olduğunu biliyordum, çünkü hiç kimseyle olmadığım kadar uzun süredir hâlâ ona bağlıydım ve artık keskin açlığı hissetmiyordum. Hissettiğim şey, zengin, isli ve neredeyse bir o kadar yoğundu. Nefesim kesildi ve daha çok yandım.

Dudakları aralandı ve dişlerinin uçları ortaya çıktı. Isırdığı yer o kadar keskin bir şekilde karıncalandı ki içimi saran tüyler ürpertici dalga bacaklarımın birbirlerine bastırmasına ve kalçamın seğirmesine neden oldu.

Derin bir nefes alan Casteel'in gözleri kapandı. "Poppy..." O tek kelimede, adımı söyleyiş şeklinde, çok büyük bir ihtiyaç vardı. Titredim. Sonra gözleri tekrar açıldı ve neredeyse ışık saçıyordu. "Kendinden çok şey verdin, benim için çok fazla şey yaptın," dedi ve kanımdan daha fazlasından bahsettiğini düşündüm. Başını aşağı indirdi ve içim beklentiyle doldu. Eli kalçamın etrafında kıvrılırken, ağzımdan sadece birkaç santim uzakta durdu. "Bunu senin için yapmama izin ver. İzin ver sancını dindireyim."

Tüm vücudum kasılırken bile kalbim küt küt atıyordu. Hayır demem gerekiyordu. Bunun yüzlerce farklı nedeni vardı. Ama ağzımdan bana ait olmayan boğuk bir sesle çıkan bu değildi. "Peki, ya sen?"

Vücudundan hafif bir titreme geçti. "Bu benimle ilgili değil." Eli karnımın üzerinden kayarak kalçamın sol tarafındaki çıplak tenin üzerine sürüklendi. "Şu anda yapabileceğim tek şekilde teşekkür etmeme izin ver. İzin ver sana minnettarlığımı göstereyim."

Ne nefes alabiliyor ne de düşünebiliyordum. Bunun zihnimi temizlemeye yardımcı olacağını düşünerek duyularımı geri çektim, ama arzum hâlâ dengesiz kalbimle uyum içinde çarpıyordu. Ve hâlâ ateş olduğumu fark ettim. Doğru olsun ya da olmasın, hâlâ istiyordum, tıpkı üzerinden sonsuzluk geçmiş gibi gelen bu sabahki gibi.

Başımın ileri geri sallandığının belli belirsiz farkındaydım ve sonra Casteel'in çenesi eğildi ve dudakları benimkilere sürtündü.

Beni yan tarafıma döndürerek arkama uzandı. Kafam karışmış bir halde omzumun üzerinden ona baktım ve dirseğinin üzerinde yükselerek bana baktığını gördüm.

"Çok cesursun," diye mırıldandı, kalçamı kendi bedenine çekerek. Sabahlık kaymıştı ve şimdi popomun kıvrımı ile onun sert uzunluğu arasında pantolonundan başka hiçbir şey yoktu. Elini kalçamdan aşağı kaydırırken dudağımı ısırdım, bacağımı yukarı kaldırarak kendi bacaklarından birini benimkilerin arasına soktu.

Elini kolumun üzerinden yukarı kaydırdı ve sonra tekrar aşağı indi. "Ve çok güçlü."

Sabahlık elini takip edermiş gibi biraz daha aşağı kaydı. Kumaşın iyice aralandığını ve bir göğsümü tamamen ortaya çıkardığını gördüm. Sertleşmiş tepecikte arzumun kanıtını gördüğümde yanaklarım kızardı. Elini göğsümün üzerine kapatıp başparmağını tepeciğin etrafında döndürürken nefesim kesildi. Sırtım ona, dokunuşuna uzanmak için bir yay gibi gerildi.

"Çok cömert," dedi hırıltılı bir sesle, elini aşağıya, göbeğimin altına ve çıplak kalçamın üstünden geçirerek daha da aşağılara kaydırırken. Bir parmağını tüm vücudumun seğirmesine neden olan hafif, şakacı okşayışlarla tam merkezimin üzerinde gezdirirken dokunuşu bir damga gibiydi. Gerçekten tutuşacağımı, tenimin ötesine uzanacağımı düşündüğüm âna kadar o tüy hafifliğindeki dokunuşlarla devam etti ve sonra bir parmağını içime daldırdı. Soluk soluğa bir ses beni terk ederken, başım geriye düşerek göğsüne çarptı. "Çok güzel," dedi dişlerinin arasından, parmağını neredeyse dışarı çıkana kadar geri çektikten sonra tekrar içeri sokarak.

Elini, o uzun ve yetenekli parmağını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirmeye devam ederken başparmağı hassas tomurcuk üzerinde dans edecek şekilde çevirdi, parmağının her dokunuşuyla nefesimi daha da kesti. Diğer kolunu vücuduma dolayıp göğsümün üzerine yerleştirdi. Fazlasıyla gerilmiş olan göğsümü avuçlarken, ikinci bir parmağını devreye sokarak yangını daha fazla körükledi.

Kalçamı eline, ona bastırarak çığlık attım. Başımı çevirdiğimde, onun, ellerini izlediğini, kalçamı kaldırıp ona sürtünmemi izlediğini

gördüm. Şiddetli solukları enseme çarpıyordu. Kendimi bu rahatlatıcı hisse kaptırarak çılgınca içine düştüm. Gerçeklik ortadan kalktı. Ben esir değildim. O beni esir alan kişi değildi. Birbirlerini kullanan anlaşma ortakları değildik. Sadece bizdik, sadece yetenekli parmakları ve elleri, kollarının sıcaklığı, içimdeki görkemli gerginlik vardı. Bir yandan eline, bir yandan da arkamdaki sertliğine sürtünürken, şiddetle küfrederek titredi. Artık sadece bunlardan ibarettik, gücün ve kontrolün ani heyecanından ibarettik.

Aramıza boşluk koymak için vücudunu geri çekmeye başladı, ama ben çoktan ateşe teslim olmuştum. Arkama uzanarak parmaklarımı kalçasına doladım ve sessiz bir taleple tırnaklarımı etine geçirdim.

Casteel itaat etti.

Parmakları daha sert, daha derine kayarken, başka bir küfürle ve sıcak dudaklarının dudaklarımın kenarına değmesiyle teslim oldu. Kendimi ona bastırdım ve ikimiz de hareket ederken hiçbir ritim yoktu. Karnımın hemen altındaki gerilim...

"Poppy, ben..." Diğer elimi onunkinin üzerine koyup ona *sürtünmeye* devam ederken sözlerine devam edemedi.

Ve sonra oldu, tüm gerilmeler ve kasılmalar her uzuvdan dışarı fırlayarak tamamen çözüldü. Parmaklarının etrafında titrerken inledim; ellerim ondan uzaklaşana ve vücudum tamamen gevşeyene kadar o lanet olası parmaklarını oynatmaya devam ederken *titredi*. Ta ki düzenli solukları yanağımı okşayana kadar. Sonra, yavaşça, içimden çıktı.

Ancak eli çok uzaklara gitmedi, hafifçe yukarı süzülerek göbeğimin hemen altında durdu. Diğer eliyle sabahlığımın kenarlarını çekiştirdi ve göğüslerimin hemen altında birleştirdi. Bu hareketinde çok... Nazik görünen bir şey vardı.

Yavaşça, belimin altında ve popomun hemen üzerinde kalan tenimde bir ıslaklık fark ettim. Başımı geriye atıp yana çevirdim.

Başını benimkinin hemen arkasında yastığın üzerine koymuştu, yüzü sadece uyurken gördüğüm zamanlardaki gibi rahatlamıştı. Bakışları benimkilerle buluşurken, o gözleri baygın ve kısıktı.

Ve sonra çok garip bir şey oldu. Kalçasını benden uzaklaştırırken

yanakları pembeleşti. "Üzgünüm," dedi boğuk bir sesle, dudaklarında çocuksu bir sırıtış belirirken. "Bunun olmaması gerekiyordu."

Aşağıya baktım. Pantolonunun ön tarafında koyu siyah olan bir nokta vardı. Islak. Bakışlarım hızla onunkilere kayarken yanaklarım kızardı.

"Bu ne zamandır olmamıştı..." Sırıtış mahcup bir hal aldı ve yanaklarındaki pembelikle bunu görmek, tamamen farklı birini görmek gibiydi. "Eh, bu daha önce hiç olmamıştı."

"Gerçekten mi?" diye sordum, sesimdeki hırıltıya şaşırarak.

"Gerçekten." Gözlerimin içine baktı. "Ben istemedim... Demek istediğim, elbette istedim. Daha fazlasını istedim. Sana gelince her zaman daha fazlasını istiyorum." Gözlerinin tonu bir kez daha açıldı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. "Ama bunun sadece seninle ilgili olmasını istemiştim."

Tanrılar, bunu söyleme biçiminde çok hassas bir şey vardı. "Benimle ilgiliydi zaten. Aramıza boşluk koymaya çalıştın." Başımı çevirerek ellerine baktım. "Buna izin vermeyen benim."

"Ve bu hoşuma gitti." Kısacık bir an duraksadı. "Hem de çok. Belli olduğu üzere."

Dudaklarım seğirdi.

"Bu kadar talepkâr olabileceğini kim bilebilirdi," diye devam etti ve gözlerimi devirdim. "Bu da hoşuma gitti. Belli olduğu üzere."

Sırıttım.

Yumuşak solukları ensemi gıdıkladı. "Benim için yaptığın? Beni beslemeyi teklif etmen? Bunun senin için korkutucu olması gerektiğini biliyorum."

Korkutucu değildi. Tam olarak.

"Ve sadece şunu bilmeni istiyorum..." Boğazını temizledi. "Gerçekten teşekkür etmekten başka söyleyebileceğim hiçbir kelime yok."

Pişmanlık ya da utanç belirtisi arayarak parmaklarına ve ellerindeki kaslara baktım. Kieran'ı gördüğümde utancın daha sonra geleceğinden emindim, ama kanımı Casteel'e sunduğum için pişman değildim. Ve daha önce olduğu gibi, daha sonra yaşananların yaşanmamış olmasını da dilemiyordum. Utanç verici ya da yanlış

gelmiyordu. Doğal hissettiriyordu, sanki özümde var olan bir ses, beslenmeden kaynaklanan bu yakınlık seviyesinin son derece normal olduğunu söylüyordu. Beslenmeden çok daha fazlasına dönüşmesinin normal olduğunu. Eğer Atlantia'da büyümüş olsaydım, eğer o ve ben farklı insanlar olsaydık, daha sonra paylaştıklarımızın son derece normal olacağını. Bir kez daha, sanki... İçinde bulunduğumuz durumun değiştiği ve ayaklarımızın altındaki zeminin kaydığı hissine kapıldım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Gözlerimi kapattım. "Benim seçimimdi."

* * *

Casteel kolunu altımdan çekti ve ağırlığı yatağı terk edince şilte hafifçe kıpırdandı. Yatağın ayakucunda duran çantasına gitmesini izlerken üzerime durgun bir sıcaklık çöktü. Çantasından bir şey çıkardı ve sonra banyoda gözden kaybolarak kapıyı arkasından kapattı. Küvete boşaltılan testilerden gelen temiz suyun belli belirsiz sesini duydum. Şapırtı sesleri geldi ve suyun soğukluğuna nasıl dayanabildiğini merak ettim.

Ayağa kalkmam ya da en azından battaniyeyi üzerime çekmem gerektiğini düşünerek ayak parmaklarımı yatağın ayakucundaki battaniyeye sürttüm, ama bu çabayı gösteremeyecek kadar rahattım. Gözlerim kapandı ve banyo kapısının açıldığını duyduğumda tekrar açıldı. Casteel, üzerinde sadece kalçasının uygunsuz denebilecek kadar aşağısında duran bol, pamuklu bir pantolonla dışarı çıktı. Bakmamalıydım ve kesinlikle gözlerimi dikip bakmamalıydım, ama karnındaki kıvrımlı kasların ve göğsüyle omzunun belirgin hatlarının tadını çıkardım. Vücudu, kılıç kuşanmak ve bedenini bir silah olarak kullanmak için harcanan yılların kanıtıydı, ama onun gibi görünmek...

Yasaklanmalıydı.

Casteel bakışlarımı yakaladı ve dolgun dudakları yukarı kıvrıldı. Sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı.

Ve sonra soldaki de diğerini takip etti.

"Bu hoşuma gidiyor," dedi Casteel.

"Ne?"

"Bana bakman."

Katladığı pantolonu çantasına tıkmasını izledim. "Sana bakmıyorum."

"Öyleyse benim hatam," diye mırıldandı ama sağ yanağındaki gamze olduğu yerde kaldı. Doğruldu ve sırtındaki kaslar ilginç, büyüleyici şeyler yaptı.

Yaptıklarımız hakkında benimle alay etmesini, bunu bir kez daha yüzüme vurmasını bekledim ve aynı gün içinde ikinci kez, konu ona gelince yanıldığımı kendime kanıtlamış oldum.

Alay hiç gelmedi.

Görüş alanımdan kayboldu ve bir şekilde dönüp onu izlememeyi başardım. Birkaç dakika geçti ve sonra yatak bir kez daha ağırlığının altına kıpırdadı. İçim şaşkınlıkla doldu. Onu o pantolonun içinde gördüğüm anda odadan çıkmayacağını bilmeliydim, ama sanırım kalmasını beklemiyordum. Günün çok erken saatleriydi, daha öğlen olmamıştı.

Casteel, aşağıya uzanarak battaniyeyi aldı ve üzerime –üzerimize– çekti, sonra daha önce yaptığı gibi arkama uzandı.

Sessizlik uzayarak odayı doldurdu ve sonra, "Ben sadece... Sadece sana sarılabilir miyim?" diye sordu ve sesinin daha önce hiç bu kadar tereddütlü çıktığını duymamıştım. "Yapmam gereken şeyler var ve insan içinde olmadığımızı biliyorum ve biraz önce paylaştıklarımızın da hiçbir şeyi değiştirmediğini biliyorum, ama... Ben... Sadece rol yapabilir miyiz?"

Kalbim yine şiddetle çarpıyordu ve bunun beslenmenin mi, yoksa daha sonra yaptıklarımızın mı etkisi olduğunu bilmiyordum. Ya da belki de isteğinin yumuşaklığı, sorusundaki kırılganlık ve aramızdaki ilişkinin bir kez daha değiştiği hissi yüzündendi. Beni "Yapabilirsin," demeye iten tüm bunların hepsi olabilirdi.

Casteel'in nefesi düzensizdi, ama yerinden kımıldamadı. Omzumun üzerinden baktığımda, gözleri kapalıydı ve dudakları aralanmıştı. İyi olup olmadığını merak ettim. "Casteel?"

Gür kirpikleri havalanarak olağanüstü parlak kehribar gözleri ortaya çıkardı. "Ben... Bana izin vereceğini düşünmemiştim."

Başımı geriye yatırarak dudaklarımı ıslattım. "Vermemeli miydim?"

"Evet? Hayır? Bilmiyorum." Casteel sonunda hareket ederek bir kolunu altıma kaydırdı ve diğerini de belime doladı. Beni kendine yaklaştırarak sırtımı göğsüne yasladı. "Ama artık geri alamazsın."

Kendimi onun kollarına, onun sıcaklığına bırakırken gülümsedim. Ve kendime bir şey için daha izin verdim.

Kendime bu anın tadını çıkarma izni verdim.

27. BÖLÜM

Casteel'in temiz tuniklerinden birini üzerime geçirerek kendime baktım ve iç çektim. Bol pantolon ve neredeyse dizlerime kadar uzanan büyük beden gömlek ile biraz gülünç görünüyordum. Ama düz siyah gömlek, kalın kazaktan çok daha iyiydi.

Çok fazla uyumamıştık, yattıktan belki de bir saat sonra uyandığımda onu dirseğine yaslanmış beni izlerken buldum. Ne yaptığını sorduğumda, *"Manzaranın tadını çıkarıyorum,"* diye cevap verdi.

Kırmızının bin tonuna büründüm ve Casteel başını eğip dudaklarını alnıma sürtmeden önce gülümsedi. Sonra bir fikri olduğunu söyledi ve bunun üzerine kendimi bu kıyafetler içinde buldum.

Banyodan çıkmadan önce oval aynaya baktığımda, boynumun yan tarafını gördüm. İki kırmızı diş izinin etrafındaki deri parçası hafif pembeydi. Tenime dokundum, bölge hassastı ama acımıyordu. Yataktan kalktığımda, Casteel'in gözlerinin altındaki gölgelerin ve yüz hatlarındaki keskinliğin kaybolduğunu fark etmiştim. Kanımın onu bu kadar çabuk etkilemesi şaşırtıcıydı.

Ayrıca ısırığının *beni* bu şekilde etkilemesi de şaşırtıcıydı.

Ağzının tenimin üzerine kapandığı ve ısırığının ilk acısının geçtiği an, önemli olan tek şeyin o ve içine benden bir parça çekmesinin yaşattığı his olduğu bir dünyaya yuvarlanmak gibiydi. Kieran'ın daha önce kalp eşi hakkında benimle paylaştıkları önemli değildi. Casteel'in Spessa's End ile ilgili gerçekleri benden saklamasının nedeninin, yakalanırsam bildiklerimi paylaşacağımdan korkması ya da Yükselmişlerden yeterince uzaklaşıncaya kadar

bana bu konuda bana güvenmemesi olduğunu fark etmek artık bir endişe kaynağı değildi. Birleşme ile ilgili şok edici gerçekler de öyle. Kieran, Casteel'in ihtiyacıyla duvara çivilenmişken ikisi arasında sıkışıp kalmaktan utanmamıştım. Bir aleve dönüşmüştüm ve o zaman bunların hiçbiri önemli değildi.

Ama şimdi?

Şimdi, Kieran'ı –gelenekten haberdar olması gereken kurdu– düşündüğümde utanıyordum. Casteel bu gelenekten bana hiç bahsetmemişti, çünkü evliliğimiz geçici olduğu için bunu yerine getirmesi gerekmiyordu. Bu geleneğin Casteel'in iddia ettiği kadar masum olduğundan da emin değildim. Ama Kieran'ın tanık olduklarından utanmıyordum. Utanmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum, ama utanılacak bir şey yapmışız gibi hissetmiyordum. Casteel'e verdiğim tepki doğaldı ve sonrasında Casteel minnettarlığını dile getirirken yaşananlar kalbim için ne kadar tehlikeli olsa da, aynı zamanda çok *doğru* hissettirmişti.

Casteel'in bariz kontrol kaybı karşısında kızararak saçlarımı tuniğin içinden çıkardım ve omuzlarıma bıraktım. Bunun daha önce hiç yaşanmadığını söylemişti ve bu konuda yalan söyleyeceğini düşünmüyordum. Bunun benimleyken yaşanmış olması akıl almaz bir şeydi, ama bir yandan da bana zamanın kendisi kadar eski bir güç hissi vermişti. Bayan Willa'nın ve Kızıl İnci'deki kadınların egemen olduğunu tahmin ettiği türden bir güç.

Yatak odasında Casteel'in ayak seslerini duyunca bakışlarımı aynadan ayırdım ve banyonun kapısını kaydırarak açtım.

Casteel kıyafetlerini değiştirmeyi başarmıştı. Bir ölçüde. Pantolonunu ve botlarını giymişti, ama beyaz gömleği hâlâ parmak uçlarından sarkıyordu. Göğsünün ve karnının sert hatları tamamen büyüleyiciydi, ama önceki cesaretim beni terk etmişti.

"Pekâlâ, fikrime gelecek olursak," dedi, gömleği başının üzerine kaldırarak.

"Sormaya korkuyorum." Teras kapılarına gittim. Uyandıktan sonra birini açmıştı. Sıcak güneş ışığı fayans zemine vuruyordu.

Gömlek başının üzerinden geçerken kahkahasının sesi boğuldu. "Yaralandım."

Sırtı bana dönük olduğu için sırıttım. "Eminim öyledir."

"Tamamen." Gömleğini pantolonunun içine sokmadan dışarıda bırakarak bana döndü. "Saat daha çok erken olduğu için, küçük bir gezintiye çıkabileceğimizi düşündüm."

Tuniğin uzun kollarından birini yukarı sıyırırken içim heyecanla doldu. "Nereye?"

"Gerçek Spessa's End'i görmek isteyebileceğini düşündüm."

Gördüklerim konusunda bana gerçekten güvenip güvenmediğini sormak için ağzımı açtım, ama kendimi durdurmayı başardım.

Bakışları üzerimde gezindi. "Ne?"

"Bu çok hoşuma gider," dedim.

Casteel, cevabıma inanmıyormuş gibi başını yana eğerek bir süre beni inceledi. "Bunu duyduğuma sevindim." Bir adım öne çıkıp tam önümde durdu. "Ama tek bir şartım var."

"Hangi konuda?" diye sordum, Casteel kolumu kaldırırken.

Tuniğin kolunu yukarı katlayarak bir manşet oluşturdu. "*Rol yapmaya* devam ediyoruz."

Kalbim tekledi. "Sen sadece Hawke olacaksın."

"Ve sen de sadece Poppy'sin." Tuniğin kolunu yukarı sıyırarak dirseğimin hemen altında durdu. "Daha yukarı çekmemi ister misin?"

Dirseklerimin için kısımlarındaki soluk yara izleri yüzünden sorduğunu bilerek başımla onayladım.

Kumaşı dirseğimin üstünde duracak şekilde katlarken gözlerinde bir onay parıltısı belirdi. "Öğleden sonranın geri kalanını geçmişi düşünerek geçirmiyoruz."

"Ya da gelecek için endişelenerek?" diye ekledim.

Diğer kolumu kaldırmamı işaret ederken başıyla onayladı. "Sadece Hawke ve Poppy olacağız. Hepsi bu kadar."

Diğer kolu yukarı sıyırmasını izledim. "Başka hiç kimse sana Hawke gibi davranmayacak. Beni Poppy olarak görmeyecekler."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Başka kimsenin önemi yok. Sadece sen ve ben varız."

Kalbim bir kez daha tekledi. Artık rol yapmamın inanılmaz derecede yanlış olacağı inkâr edilemezdi. Her şeyi bulanıklaştırıyordu ve bana... Rol yapıyormuşum gibi gelmiyordu. Ama tam olarak

onun önerdiği şeyi istediğimi de inkâr edemezdim.

Hem ne zamandan beri aptalca bir şey beni durdurmuştu?

Ayrıca Spessa's End'i görmek istiyordum.

Kendime asıl nedenin bu olduğunu söyleyerek başımı salladım. "Şartlarını kabul ediyorum."

Sağ yanağındaki gamzesi belirdi. "Yani anlaştık mı?"

"Evet."

"O zaman anlaşmayı mühürlemeliyiz," dedi bana. "Ve Atlantislilerin bir anlaşmayı nasıl mühürlediklerini biliyor musun? Bunu bir öpücükle yapıyorlar."

"Gerçekten mi?" diye sordum şüpheyle. "Bu inanılmaz derecede sorun yaratırmış gibi görünüyor."

"Belki."

"Ve aynı zamanda yalan söylüyormuşsun gibi de görünüyor."

Casteel başıyla onayladı. "Öyle."

Kahkahamı engellemek mümkün değildi. Resmen içimden dışarı patladı. Ve Casteel, inanılmaz derecede hızlı hareket etti. Başını öne eğdi ve daha kahkaham bitmeden ağzı benimkinin üzerindeydi. Dudaklarıma değen dudakları içimde bir sarsıntı yarattı. Öpücük... Isırığı gibi, onunla ilgili her şey gibi sarhoş ediciydi. Ve parmakları saçlarımın arasına girip başımı geriye yatırdığında, edecek hiçbir itirazım yoktu. Öpücük derinleşti ve sivri dişlerinin dokunuşu, benimkine dolanan dili, içime sıcak, gergin bir ürperti gönderdi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Önce sormam gerektiğini biliyorum, ama gülüşün... Beni mahvediyor, Poppy." Ellerini yanaklarıma koydu ve parmakları yara izlerinin üzerinde gezinirken hiç tereddüt etmedi. "İstersen bunun için bana yumruk atabilirsin."

Ona yumruk atmak istemiyordum. Beni tekrar öpmesini istiyordum. Yumuşak bir nefes beni terk etti. "Sanırım anlaşma artık mühürlendi, değil mi?"

Sesli bir şekilde yutkundu. "Evet." Geri çekilirken elimi tuttu. "Gel. Burada biraz daha kalırsak, bu odadan çıkabileceğimizi sanmıyorum."

Gözlerim büyüdü. Sözlerinin ciddiyetini yanlış anlamak mümkün değildi ve tenimde başka bir ürperti daha dans etti.

Casteel elimi tutmaya devam ederek beni terastan avluya çıkardı. Güneşin altında kalmış olan Sur'a baktım ve gözlerimi kıstım. "Sur'un üzerinde insanlar var mı?"

"Var ve dün gece de oradaydılar. Sen sadece göremedin."

"Ölümlü olarak görüş yeteneğim berbat," diye mırıldandım ve sırıttı. "Ama Yükselmişlerin bu bölgede bir tehdit oluşturmadığını sanıyordum."

"Oluşturmuyorlar, ama sonradan üzülmektense tedbirli olmak iyidir."

Çimenlerin ve kumların üzerinde yavaşça ilerledik. "Alastir, Spessa's End'i yeniden inşa etmenin senin fikrin olduğunu söyledi."

"Çoğunlukla," dedi Casteel ve ahırlara yaklaşırken söylediği *son* şey bu oldu. Hayal kırıklığının acısını hissettim, ama sonra kendime bugünün gelecekle ilgili olmadığını hatırlattım. "At binmeye hazır mısın? Yürüyerek de gidebiliriz ama kendimi biraz tembel hissediyorum."

"İkisi de bana uyar."

"Mükemmel. Çünkü başka bir fikrim daha var," dedi. Bir an sonra, yaşlı bir adam eyerlerin saklandığı odadan dışarı çıktı. "Nasılsın Coulton?"

Adam, kel kafasını bir mendille silerek öne çıktı. Yaklaştıkça, onun bir kurt olduğunu fark ettim. Gözleri bir kış sabahının mavisiydi. "İyi." Selam vermek için başını eğdi. "Ya sen?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Coulton'un bakışları bana kayarken yüzünde bir sırıtış belirdi. Ama aniden bir adım geri çekilirken yüzündeki gülümseme silindi. Gözlerini dikip bana baktı. Gerildim ve ellerim refleks olarak kasılınca Casteel'in elini sıktım. Ve hemen kendimi elimi gevşetmeye zorladım. Ya yara izlerindendi ya da kurt, kim olduğumu –*eskiden* kim olduğumu– anlamıştı. Bakire. Tepkisi için onu suçlayamayacağımı kendime hatırlattım.

"Her şey yolunda mı, Coulton?" diye sordu Casteel.

Kurt gözlerini kırpıştırdı ve sonra tekrar gülümsedi. "Evet.

Evet. Özür dilerim. Sadece çok tuhaf bir his yaşadım." Esmer teni pembeleşirken Prensine baktı. "Statik elektrik gibi." Mendilini kolsuz gömleğinin ön cebine soktu. "Bu o mu? Nişanlın mı?"

Kurdun gerçeği söylediğine inanmak istesem bile sırf doğru olmasını istediğim için bir şeye inanmamam gerektiğini biliyordum. Duyularımı açıp ona uzandım. Görünmez bağlantı oluştu ve güvensizlik ile hoşnutsuzluğun acı tadını, boğucu ağırlığını hissetmeyi bekledim. Hissettiğim bu değildi. Boğazımın arkasında hissettiğim serinlik sürprizdi ve ardından kafa karışıklığının mayhoş tadı geliyordu. Gerçeği söylüyormuş gibiydi.

"Bu Penellaphe," dedi Casteel. "Nişanlım."

Casteel'in sesindeki serinliği duyunca öne çıktım ve gülümseyerek elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum Coulton."

Kurdun bütün yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Seninle tanışmak benim için bir onur." Kurt, elimi tuttu ve gözleri kocaman açıldı. Bağlantı sayesinde, şaşkınlığını bir kez daha hissettim. "İşte yine oldu. O statik his." Başını iki yana sallayarak gülerken hâlâ elimi tutuyordu. "Belki de senden kaynaklanıyordur, Penellaphe."

Hiçbir şey hissetmeden, "Bundan emin değilim," dedim.

"Bilmiyorum. Enerjiyle doluymuşsun gibi görünüyor. Atlantia'dan geldiğini duydum." Elimi sıktı ve sonra Casteel'e bakarken tekrar bıraktı. "Sanırım güçlü bir soydan."

Casteel başını yana eğdi. "Öyle olduğuna inanıyorum."

"Setti için mi buradasın?" diye sordu Coulton. "Eğer öyleyse, merada dolaşıyor."

"Hayır. Onun dinlenmesi gerek. Sadece iki ata ihtiyacım var."

"İki at mı?" diye sordum.

"Diğer fikrim de buydu." Casteel'in gevşeyen yüzünde bir sırıtış belirdi. "Sana kendi başına nasıl ata bineceğini öğretmek."

"Ne?" diye fısıldadım.

"Ah. Bunun için mükemmel atlarım var." Coulton kendi etrafında döndü ve ahırın sağ tarafındaki bölmelere ilerledi. "Burada iki yaşlı kısrak var. İyi huyludurlar. Birdenbire hızlanmaları pek olası değil."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordum.

"Bence şimdi tam zamanı," dedi. "Ve Setti'ye bile bindiysen bunlarla çok daha iyi bir iş çıkaracaksın."

Coulton, açık kahverengi bir atla birlikte tıknaz, beyaz ve kahverengi renklere sahip bir at çıkarırken bundan pek emin değildim. İkisi de Setti kadar iri değildi ama yine de beni toynakları altında ezerek öldürecek kadar büyüktüler.

"Sence en uygunu hangisi?" diye sordu Casteel.

"Molly iyidir." Coulton, benekli atın yan tarafını okşadı. "Nazik olacaktır."

"İyi iş çıkaracaksın," dedi Casteel alçak sesle, Coulton her iki atın da yularını tutarken. "Sen hazır olana kadar dizginlerini tutacağım."

Gergin ve biraz da korkmuş bir halde atın yanına gittim. Her zaman ata binmeyi öğrenmek istemiştim ve bu, bende eksik olan gerekli bir beceriydi. Şimdi tam zamanıydı.

Yutkunarak Molly'nin yan tarafına geçtim ve burnunu okşadım. Casteel de arkamdan geldi, atın üzerine binebilmem için bana yardım edeceğini biliyordum. "Eğer düşersem, beni yakalamaya çalış."

"Bunu yapabilirim."

"Lütfen beni öldürme," diye mırıldandım, yukarı uzanıp eyeri kavrarken. "Molly adında bir at tarafından öldürülmek utanç verici olur."

İkisi de kıkırdadı ama ben ayağımı üzengiye koyarken, "Dizginler sende mi?" diye sordu Casteel, kurda.

"Molly hiçbir yere gitmiyor."

Kendimi yukarı çektim ve son saniyede bacağımı diğer tarafa atmayı hatırladım. Sonrasında eyerin üzerinde oturuyordum ve bunu tek başıma yapmıştım. Casteel'e baktım.

Gülümsedi ve göğsümde bir sıkışma hissettim. Her iki gamzesi de ortaya çıktı. "Şimdi, uygun bir ortamda sana uygunsuz bir şekilde dokunmak için hiçbir bahanem olmayacak."

"Başka bir yol bulacağından eminim," dedi Coulton.

"Bu doğru." Casteel alt dudağını ısırdı. "Çok yaratıcıyımdır."

Gururla dolup taşıyor olmama rağmen gözlerimi devirdim. Bu, birçoğu için büyük bir mesele olmayabilirdi ama benim için öyleydi.

Casteel, adı Teddy olan diğer ata binerken gözlerini benden ayırmadı. Atın ismine kaşlarını çattığında neredeyse gülecektim.

"Hazır mısın?" diye sordu iki dizgini de tuttuktan sonra.

Eyere tutunarak başımla onayladım. "Umarım Setti kıskanmaz."

"Seni görürse kıskanır."

Coulton'a veda eden Casteel, bizi ahırdan çıkardı. İlk birkaç adım kalbimin çarpmasına neden oldu çünkü her an düşecekmişim gibi hissediyordum. Ama Casteel, bunun arkamda oturduğu zamandan hiçbir farkı olmadığını hatırlatarak her şeyi adım adım anlattı.

Bizi kalenin yan tarafındaki yıkılan duvardan geçirirken, bir atı kontrol etmenin temel kurallarından bahsetti.

"Atın durmasını sağlamak için, parmaklarını dizginlerin etrafına sar, sık ve hafifçe geri çek. At bu çekişi hissedecek ve durması gerektiğini bilecek," dedi ve tekniği gösterdi. "Bacaklarını da kullanabilirsin," diye açıkladı, ne demek istediğini göstererek. Başımla onayladığımda devam etti. "Atın yürümesini sağlamak için de yine bacaklarını sıkıyorsun, ama tam buradan." Atın yan tarafını işaret etti. "Ya da öne eğilerek eyerinle itiyorsun. Komutunun dinlenmesini istediğin zaman dizginleri kaldır. Bu, atına bir komutun geldiğinin bir işaretidir. Denemek ister misin?"

Başımla onaylayarak eyere tutundum. Casteel'in dizginleri kaldırıp Molly'nin yularına hafif bir baskı uygulamasını bekledim ve sonra dizimi Casteel'in işaret ettiği bölgeye bastırdım. Molly yavaşça ilerlemeye başladı.

Gülümseyerek Casteel'e döndüm. "Başardım."

Bana baktı. "Ve şimdi seni öpmek istiyorum ama bunu yapamıyorum, çünkü kendi atındasın." Dudaklarının köşeleri aşağı sarktı. "Bu çok kötü bir fikirdi."

Güldüm.

"Gerçekten kötü bir fikirdi."

Kalenin etrafında dolaşarak Molly'yi durdurup kaldırmamı sağlarken bazı temel komutların üzerinden geçti. Her denemeyle birlikte kendime güvenim biraz daha arttı ve ata o kadar odaklanmıştım

ki başımı kaldırıp ileride bir ağaç çalılığı görene kadar kaleden uzaklaştığımızı bile fark etmemiştim. Yavaşça aralarına girdik ve Casteel her iki atı da toprak yoldan aşağı yönlendirdi.

"Coulton sana garip bir tepki verdi," dedi, güneş gür yaprakların arasından süzülürken.

"Evet, ama bence dürüst davranıyordu. Tepkisi olumsuz değildi. Biliyorum çünkü yeteneğimi kullandım."

"Bunu öne adım attığında fark etmiştim. Bunu yapman çok akıllıca."

"Ben... Birinin niyetini anlayabilmek için duyguları okuyabilmek genelde güvenilir değildir," dedim, eyerde yalnız olmaya alışmaya başlayarak. "Ama çoğu insan duygularını kendilerinden saklayamaz."

"Sana bir üstünlük sağlıyor. Empatlara üstünlük sağlayan da buydu."

"Duygularını okumamdan endişelenmiyor musun?" Ona baktım.

"Benden ne öğreneceğin konusunda endişelenmektense elindeki her şeyi kullanmanı tercih ederim."

"Sanırım çoğu insan bunu yapmamamı tercih eder."

"Ben çoğu insan değilim."

Hayır, değildi.

"Daha önce Spessa's End'in benim fikrim olup olmadığını sormuştun. Benimkinin ve Kieran'ınkinin bir birleşimiydi," dedi birkaç dakika sonra, şimdi bu yer hakkında konuşmaya istekli olmasıyla beni şaşırtarak. "Gençken buraya sık sık gelirdik, ağabeyimle birlikte."

Bu gezilerin Shea'yı da içerdiğini biliyordum, ama bunu kendime sakladım.

"Dağlardaki yolculuk sadece bir gün sürüyor ve oradan Atlantia'daki bir şehir olan Saion's Cove'a kadar da yarım günlük bir yolculuk yapılıyor," diye devam etti. "Buraya çok gelirdik, Malik ve ben. Ebeveynlerimizin fark ettiğinden çok daha fazla. Ebeveynlerimiz bizim Cove'da olduğumuzu düşünürken, bu toprakların her bir santimini incelemiş, tüm sırlarını öğrenmiştik. Solis topraklarına kaç kez girdiğimizi bilselerdi kafamızı koparırlardı."

"Tehlikeli değil miydi?"

"Onu bu kadar çekici kılan da buydu." Yüzünde küçük bir sırıtış belirdi. "Ama Spessa's End'in çok kalabalık bir yerleşim bölgesi olduğu zamanlarda bile Yükselmişler doğuya giden yolu çok sık kullanmazdı. Pek çoğu kim olduğumuzu bilmiyordu ve buradayken sadece kardeş olabilirdik."

Düşmüş bir krallığın Prensleri olmak yerine.

"Her neyse, kale ve Sur büyük ölçüde bozulmamış olduğu için, Kieran ve ben bu yerin potansiyelini fark ettik." Casteel dizginleri hafifçe tutarak eyerinde kıpırdandı. "Bu topraklar Atlantia'ya bu kadar yakın olduğu için, çok önemli."

Onun için önemli olmasının tek nedeninin bu olduğunu sanmıyordum.

"Babamı ve annemi ikna etmek biraz zaman aldı. Bu riske girmeye değmeyeceğini düşünüyorlardı, ama sonunda pes ettiler. Babam tüm toprakları geri almayı giderek daha fazla desteklemesine rağmen, annem ihtiyatın sesi oldu. Başka bir savaş daha istemiyor ama aynı şekilde devam edemeyeceğimizi biliyor. Bu topraklara ihtiyacımız var. Daha fazlasına ihtiyacımız var, ama şimdilik, bir gün o risk kendini gösterirse buna değeceğini umuyorum."

Bunu düşündüm ve aklıma bir şey geldi. "O halde Spessa's End, Atlantia'nın bir parçası."

"Solis'in tamamı bir zamanlar Atlantia'ydı, ama ben bu toprakları geri aldım. Burası Atlantis toprağı."

Ona bakarken kalbim tekledi. "O halde bunun anlamı... Burada evlenebilir miyiz?"

"Evet." Bir an için gözlerime baktı ve sonra tekrar önüne döndü. "Ama bu öğleden sonranın konusu bu değil, Poppy."

"Biliyorum," dedim, ama kalbim hâlâ buranın Atlantis toprağı olduğu gerçeğiyle çarpıyordu. Bu evlilik er ya da geç gerçekleşebilirdi.

İleriden gelen bir bağırış beni ürküttü ve sıçrayışım Molly'nin öne atılmasına neden oldu. Casteel dizginleri sağlamlaştırdı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bu da neydi?"

"Sanırım talim yapılıyor."

"Talim mi?"

Başını bana doğru eğdi. "Risk düşük olsa da, Sur'dan izliyoruz ve gerekirse şehri savunabilecek olanları eğitiyoruz."

İlgim biraz daha artarken önüme döndüm. Çimlerden arındırılmış bir arazinin kenarından ilerledik. Açık alanın diğer tarafında büyük bir taş çardak duruyordu. Beyaz ve altın rengi perdeler esintiyle dalgalanarak hafifçe yukarı kalkıyor ve içeride oturan bir avuç insanı ortaya çıkarıyordu.

Ama nutkumun tutulmasına neden olan, vadinin ortasında gördüklerimdi.

En az bir düzine kadın, Solis'te hiçbir kadının cesaret edemeyeceği gibi giyinmiş bir halde dümdüz arazide duruyordu. Güneş, siyah pantolon ve kolsuz tunik giyen kadınların üst kollarını saran altın halkaların üzerinde parlıyordu.

"Onlar kim?" diye sordum.

"Onlar?" Casteel başıyla grubu işaret etti. "Seni Sur'un siperlerinde bulduğum gece sana anlattığım kadınları hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. "Bir erkeği gözünü kırpmadan kesebilen kadınlar."

"Diğer kısımdan bahsetmedin." Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Çok daha az güzel..."

"Unutmadım," diyerek sözünü kestim. "Bundan bahsetmemeyi seçtim."

Casteel kıkırdadı ama daha fazla açıklama yapamadan, bir hareketlenme dikkatimi çekti. Kadınlarla aynı şekilde giyinmiş olan erkekler ağaçların arasından koşarak çıktılar. Kadınlar sayıca çok fazlaydı. Erkeklerin üç ya da dört katı kadar olmalılardı.

Kadınlardan biri –diğerlerinden ayrı duran ve yaklaşan erkeklere yakın olan– hariç hepsi döndü. Saçlarını kalın bir örgüyle toplamış olan uzun boylu, sarışın bir kadındı. Elijah'dan bile daha iri bir adamın altın bir kılıcı havaya kaldırarak üzerine koşmasından habersiz gibi görünerek bizi izliyordu...

Son saniyede dönüp adamı boğazından yakalarken, dudaklarım aralandı. Diğer kadınlar tarafından dikkate alınan uzun, titrek bir çığlık atarak adamı yere yapıştırdı. Çarpma anında etrafa

toprak saçılırken, adamın kolunu bükerek kılıcını düşürmesini sağladı. Göz açıp kapayıncaya kadar, kılıcı alıp adamın boğazına dayadı.

Açıklık alana baktım ve sadece her biri başlangıçta silahsız olan kadınların, erkeklerin tepesinde ayakta durduğunu gördüm. Ellerinde tuttukları kılıçları ya da mızrakları erkeklerin boğazlarına ya da çok daha ilginç yerlerine doğrultmuşlardı.

"Onlar krallığın en iyi savaşçıları, her biri bir öncekinden daha yetenekli ve daha ölümcül," dedi Casteel; bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Onlar Atlantis ordularının Muhafızları."

Gözlerimi kadınlardan ayıramayarak, ellerini erkeklere uzatmalarını izledim. Ayağa kalkmalarına yardım ettiler.

"Onlar, son nefeslerine kadar Atlantia'yı savunacak olan savaşçıların içine doğmuş, soylarının sonuncusu olan Atlantisliler."

"Hepsi kadın mı?"

"Evet."

Muhafızlar ve adamlar varlığımızı fark ettiler. Uzun boylu sarışın öne çıktı ve kapalı yumruğunu kalbinin üzerine koydu. Diğer kadınlar da onu izlerken, erkekler yere kadar eğilerek selam verdiler. Casteel, yumruğunu kalbinin üzerine koyarak karşılık verdi.

Casteel atlarımızı dürterek arazinin kenarında ilerletirken Molly'nin kontrolünü elinde tuttuğu için minnettardım, çünkü kesinlikle huşu içindeydim. Gözlerim hâlâ silahları erkeklere geri veren kadınların üzerindeydi. Ben sadece... Gözlerimin bana söylediklerine inanamıyor gibiydim. Bir kadının kullanmasına izin verilen en keskin nesnenin tığ olduğu bir toplumda büyümüş biri olarak hayrete düşmüştüm. Ve kadınlardan biri bir adama kılıcı tutmanın daha iyi bir yolunu gösterirken, resmen büyülenmiştim.

"Onları eğitiyorlar, değil mi?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Casteel. "Savaşçılarımızı, burada ve Skotos'un ötesinde, her zaman Muhafızlar eğitir."

"Yani daha fazlası mı var?" Siyah beyaz tüyleri olan bir kurdun çardaktan dışarı fırlayıp sarışına yaklaşmasını izledim. Kurt, nereden ise kadının göğsüne ulaşıyordu.

"Geriye yaklaşık iki yüz tane kaldı," dedi Casteel, Muhafız o

kurda gülümserken. "Ama bir tanesi yirmi eğitimli savaşçıya eşittir."

Şaşkın bakışlarımı sonunda onlardan çektim. "Onların... Soylarıyla ilgili olarak benzersiz yetenekleri var mı?"

"O soydan sadece dişiler doğar. Güç ve ölümlülük açısından ilkeller gibidirler ve kana ihtiyaçları vardır."

"Yaşamını sürdüren başka soylar var mı?" diye sordum ormanın diğer tarafına girerken.

Casteel başını iki yana salladı. "Geriye sadece onlar kaldı." Durakladı. "Senin dışında."

Benim dışımda.

Bir savaşçı soyundan geldiğimi bilerek bunu duymak garipti. "Ben tek olmayabilirim," dedim ve Casteel tekrar öne odaklandı. "Ian'ın öz kardeşim olma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyorum ama bu, Yükselmişler de dâhil olmak üzere kimsenin bilmediği başkalarının olmadığı anlamına gelmez."

"Bu doğru, ama herhangi birinin bu noktaya kadar fark edilmemiş olması epey garip olurdu." Bakışları, yol boyunca uçan bir serçeyi takip etti. "Bu, ilk Bakire'yi –tabii eğer gerçekten var olduysa– ve asla bilemeyeceğimiz kaç tanesinin daha tespit edildiğini düşünmeme neden oluyor. Ve ayrıca Yükselmişler tarafından tutulduğum zamanı aklıma getiriyor. Beni beslemek için her zaman Atlantis kanına sahip ölümlüleri kullanırlardı."

Ne bulacağımı bildiğim için duyularımla ona uzanma dürtüsüne direndim.

"Bazıları çok gençti, ergenliği daha yeni geçmişlerdi. Bazıları daha yaşlıydı, saçları beyazlamıştı ve vücutları çoktan çökmeye başlamıştı," dedi birkaç dakika sonra. "Kafesime kaç kişinin getirildiğini saymaya çalıştım, ama ben... Yapamadım. Yine de Malik ve benden sonra, başkalarının kalmış olabileceğini pek sanmıyorum."

Yükselen son kişi Ian'dı ve ondan sonra hiç kimse yükselmemişti. Ondan önceki son Yükselişin üzerinden de birkaç yıl geçmişti. İçim korkuyla doldu. Yükselişler birkaç yıldır yıllık olarak gerçekleştiriliyordu, ama ben çocukken neredeyse hepsi durmuştu. Bunun sonuçları, daha önce sahip olduğum endişeyi tekrar ortaya çıkardı. Ya Malik artık hayatta değilse?

Kieran ve Casteel, Malik'in yaşadığına inanıyorlardı, ancak buna dair hiçbir kanıt yoktu. Ve Casteel'in bunu gerçekten düşünüp düşünmediğini bilmek istiyordum. Dudağımı ısırdım.

"Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyorsun," diye gözlemledi.

İstiyordum, ama bunu nasıl sorabilirdim ki? Sormamam gerektiğini düşündüğüm için söylemem gerektiğine inandığım başka bir şeyi söyledim. "Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Umarım buna gerçekten inanırsın."

Casteel cevap vermedi ve ona bakıp da yüzündeki engin boşluğu gördüğümde kalbim ağrıdı. Çünkü biliyordum.

İnanmadığını biliyordum.

Ve o anda tek istediğim, ona sıcaklığı geri getirmekti. "Hâlâ seni bıçaklamak istiyorum."

Başı hızla bana döndü.

"Ama eskisi kadar sık değil," diye düzelttim.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve sonra güldü. Sesi pürüzlü ve biraz da kısıktı, ama gerçekti. "Eğer istemeseydin hayal kırıklığına uğrardım."

Gülümseyerek önüme baktım. "Bu çok garip bir açıklama."

"Ne diyebilirim ki? Şiddete meyilli kadınlara zaafım var."

"Bu da daha öncekinden daha iyi değil," dedim, Shea'nın da öyle olup olmadığını merak ederek. Öfkelendiğinde onu bıçaklamakla tehdit ediyor muydu acaba? Tüm bunlar bittiğinde bıçaklamayı ya da yumruklamayı veya kaçırılmayı içermeyen bir ilişki hak ettiğimi söylediği düşünülürse bundan pek emin değildim.

Bu düşünceler beni aşağı çekmeden önce hepsini bir kenara ittim. Rol yapıyorduk ve bu, geçmişten kaçamayacak olsak bile bir geleceğimiz olmadığı anlamına geliyordu.

Neyse ki birkaç dakika sonra dikkatimi dağıtacak bir olay yaşandı. Ormanlık alandan çıkarken, Casteel'in inşa ettiği şeyi sonunda gördüm.

Solis'in içinde gizlenmiş Atlantia'nın bir parçasını gördüğümde eyerdeki tutuşum gevşedi.

Stygian Körfezi, sağ tarafımızda karanlık bir gece gibi parıldıyordu. Önümüzde, New Haven büyüklüğünde bir şehir vardı. Toprak

yolda ilerlerken bir kez daha nutkum tutuldu. Bizi görüp tanıyanları, selam verenleri ya da seslenenleri yarı yarıya fark ettim.

Kumtaşı ve kilden yapılmış tek katlı evler, hafifçe eğimli araziye serpiştirilmişti. Bunlardan yaklaşık yüz tane olmalıydı ve her biri özel, perdeli terasları ve küçük bahçeleri barındıracak şekilde yerleştirilmişti. Evlere yaklaştıkça, bahçelerin olgun domatesler ve sıra sıra ekilmiş mısır, lahana ve diğer sebzeler ile dolu olduğunu görebiliyordum. Solis'te bir ağaç yetiştirecek büyüklükte toprağa sahip olan yegâne evler, Radiant Row gibi yerlerdeki evlerdi.

"Yüce Tanrılar," diye fısıldadım etrafa bakarken.

"Bunun bir onay nidası olduğunu umuyorum," dedi Casteel, küçük bir tepenin zirvesine yaklaştığımızda.

"Öyle. Bu evler... Ve bahçeler? Daha önce hiç böylesini görmemiştim."

"Her hane halkı olabildiğince hasat yaptığında yiyecek tedarikini sağlamak çok daha kolay," dedi Casteel, sarı bir kelebeği fark etmiş olan Molly'yi kendisine yaklaştırarak. "Tüm bahçeler mahsuller konusunda tecrübeli çiftçiler tarafından ekildi. Spessa's End'e yerleşmeyi kabul edenlerin, mahsulleri nasıl sağlıklı tutacaklarını ve hastalıkları nasıl tespit edeceklerini öğrenmek için çiftçilere çıraklık yapmaları gerekiyordu. Geceleri sıcaklıklar nadiren sıfırın altına düştüğü için, bazı ürünleri daha kuzeydeki yerlerden daha uzun süre yetiştirebiliyoruz."

Solis'te, yiyeceklerin parayla satın alınması ya da yetiştirilmesi gerekiyordu, ancak çok az kişi herhangi bir ürün yetiştirecek toprağa sahipti ki bu da birçoğunun, gelirinin büyük bir kısmını yiyecek için harcadığı anlamına geliyordu. Dolayısıyla para yoksa yiyecek de yoktu.

Tepenin zirvesine ulaşır ulaşmaz, tatlı kokulu esintinin yerini ızgara et kokusu aldı. İşte o zaman henüz hiçbir şey görmediğimi fark ettim. Şehir merkezi, evlerin arasındaki vadide uzanıyordu. Evlerden daha büyük binalar, içinde çeşitli pazarları barındıran ve parlak tenteler veya perdelerle süslenmiş çok sayıda sütunlu çardak vardı. İşyerleri -kasaplar, terziler, nalbantlar ve tırıncılar- vardı ve hepsinin tam ortasında, bir zamanlar büyük bir amfiteatr

olduğunu düşündüğüm yerin kalıntıları diğer binaların hepsinden çok daha yükseğe uzanıyordu. Yapının sadece yarısı kalmıştı.

"Bir zamanlar orada konserler verilirdi ve oyunlar oynanırdı," dedi Casteel, bakışlarımı takip ederek. "O koltuklarda otururak tiyatro izlediğimi hatırlıyorum."

Bir zamanlar devasa amfiteatrı dolduran tüm o insanları düşünmek yüreğimi burktu. "Onarılacak mı?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti yokuştan aşağı inerken. "Orayı hiçbir zaman yıkmak istemedim. Bir bakıma bir anıt haline geldi, bir zamanlar burada duranın bir hatırlatıcısına dönüştü. Belki bir gün onarırız."

Şehir merkezinde, çardaklar ve tezgâhlar arasında gezen daha fazla insan vardı. İnsanlar Casteel'i selamlamak için ileri atılırken ya da diğerleri sırasını savana kadar geriden beklerken, sadece Hawke ve Poppy gibi davrandığımız anlar sona erdi.

Alçalmışlar arasında kurtlar ve Atlantisliler de vardı ve hepsinin Casteel'i görmekten gerçekten mutlu olduğunu fark ettim. Çoğu kişi ona unvanıyla değil, adıyla hitap ediyordu ki bu Solis'te hoş karşılanmayan bir durumdu. Tüm asillere Lord veya Leydi olarak hitap edilirdi ve bunu yapmamak büyük ölçüde saygısızlık ve daha da kötüsü, muhtemelen Alçalmış olmanın bir işareti olarak görülürdü.

Casteel'in, birinin söylediği bir şeye sırıtmasını ya da kahkaha atmasını, bir aile üyesi ya da arkadaş hakkında soru sormasını ve en az benim Muhafızlardan büyülendiğim kadar onlar karşısında büyülenmesini izledim. Yanımıza gelenlerle beni tanıştırdığında gülümsedim. *Nişanlım. Nişanlım. Nişanlım.* Pek çok kişiyle konuşmasını, onlara isimleriyle hitap etmesini dinledim. Gezintimize devam ederken ilgili ve samimiydi. Eğer bu da başka bir maske değilse –eğer halkıyla birlikteyken olduğu kişi gerçekten buysa– herkesin bir krallığı birlikte yönetmekten onur duyacağı bir Prensti.

İçimde isimsiz ve yabancı bir şey *yumuşadı* ve sonra duyularım kalabalıktan yayılan çelişkili duygular kasırgasına tepki olarak gerilip tenimin altında uğuldarken tamamen dışarıya açıldı.

Çoğu zaman, insanların bana verdiği tepkinin çok daha bastırılmış olduğunu fark ettim. Gülümsemeler sıcak ve içten olmaktan

çıkıp soğuk ve gergin bir hal aldı. Samimi bakışlar, meraklı ya da boş bakışlara dönüştü. Bazıları yara izlerine hızlıca bir bakış atarken, diğerleri gözlerini dikip açıkça baktı. Hızla kaçırılan bakışlar ve mırıltıyla söylenen selamlar vardı.

Duyularımı kontrol altında tutmakta zorlanmama rağmen –Atlantia halkının çoğunun beni hoş karşılamadığını bilmeme rağmen– tekrar *rol yapmaya* başladım.

Ama bu defa o Casteel'di ve ben de Poppy idim ve o gerçekten benim Prensimdi.

28. BÖLÜM

"Tanışmanı istediğim biri var," dedi Casteel, insan kalabalığını geride bırakarak şehir merkezinden uzaklaşırken.

Kalabalığın dağılmasıyla birlikte göğsümdeki sıkışma hafifledi ama midemde bir gerginlik oluştu. Bu kişi dost canlısı mı olacaktı? Yoksa gözünü dikip bakacak mıydı?

"İyi misin?" diye sordu Casteel, atları, minik pembe çiçekli sarmaşıkların tırmandığı evlerden birinin dışındaki bir durağa yönlendirirken.

Bakışlarım, çekiç çınlamalarının yankılandığı yola çevrilirken başımla onayladım. Evler inşa ediliyordu. Terden sırılsıklam olmuş adamlar çatıların tepesindeydi ve kadınlar ellerindeki aletlerle dış duvarların sıvasını düzeltiyorlardı.

Evin içinden dışarı fırlayan küçük bir kurt, kuyruğunu sallayarak kadınların bacaklarının etrafında dans etti. Burada pek genç olmadığına dair söylenenleri hatırlayınca, onun Beckett olduğunu düşündüm. Kurt, burnuyla bir küreği dürterek kadınlardan birine yuvarlarken dudaklarımda bir sırıtış belirdi.

Önünde durduğumuz evin kapısı genişçe açılırken, Casteel atından indi. Uzun adımlarla evden dışarı çıkan Kieran, beni kendi atımın üzerinde görünce kaşlarını kaldırdı.

Bana bu sabah olanlardan dolayı utanmam için fırsat bile vermeden ağzını açtı. "Yüce Tanrılar, ona kendi atını mı verdin? Yakında bizi bıçaklamak yerine atıyla ezip geçecek."

Gözlerim kısıldı. "Tanışmamı istediğin kişi bu muydu?" diye

sordum. "Bunu fark edip etmediğinden emin değilim, ama onun kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Casteel kahkaha atarak yanıma geldi. "Tanışmanı istediğim kişi o değil." Molly'nin dizginlerini tuttu. "Kendi başına inmek ister misin?"

Başımı sallayarak kalktım ve bacağımı eyerin üstünden diğer tarafa attım. Sonra onun kadar zarafetle olmasa da yere inmeyi başardım.

Kieran alkışladı. "İyi iş."

"Kapa çeneni."

Kurt gülerken, işçilerden biri Casteel'e seslendi.

Casteel gözlerini kısarak o tarafa baktı ve sonra belime dokundu. "Hemen geliyorum."

Onu başımla onayladım ve eve doğru koşmasını izlerken Molly'nin kulağının arkasını kaşıdım.

"Bu arada," dedi Kieran yanıma gelerek. "Umarım bu sabah yüzünden utanmıyorsundur."

"Utanmıyorum," diye fısıldadım.

"Utanmıyor musun?" Sesi şüpheli geliyordu. "Bana bakmıyorsun bile."

"Biraz önce sana bakıyordum."

"Sadece bana şiddet ve vahşet içeren şeyler yapmak istediğin için."

Gülümsedim çünkü bu doğruydu.

"Şimdi de bunu yapmak istiyor gibi görünüyorsun."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Mutlu musun? Şimdi sana bakıyorum."

Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Evet, ama yüzün bir domates kadar kırmızı."

"Her neyse," diye mırıldandım.

"Ve hâlâ beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun."

İç çektim.

"Beslenme sırasında hissettiklerinin ve sonrasında yaşananların son derece normal olduğunu biliyorsun," dedi, Molly'nin yularını düzeltirken.

"Teşekkürler ama bunu bana söylemene gerek yok."

"O halde belki bir tavsiye istersin?"

"Pek sayılmaz."

"Yine de sana vereceğim."

"Elbette vereceksin."

"Gelecekteki beslenme seanslarının –ki eminim gelecekte de olacağının farkındasındır– daha az samimi olmasını istersen ona bileğini sunabilirsin."

Hızla Kieran'a döndüm. "Eh, bu bilgiyi şimdi vermen gerçekten de çok işime yaradı."

Kieran gülerek önümden çekilmeye bile tenezzül etmeyince kolunu yumrukladım.

"Ah," diye mırıldandı. "Bu gerçekten sert bir yumruktu."

"Kieran'a neden vurduğunu bilmek ister miyim acaba?" diye sordu Casteel, tekrar bize katılarak.

Gözleri aydınlanan Kieran ağzını açtı...

Casteel yanıma gelirken, "Hayır," diye atıldım, Kieran'a eğer konuşursa onu öldüreceğimi vaat eden bir bakış atarak. "Bilmek istemezsin."

Kieran sırıtarak cevabımı destekledi. "Şiddete başvurmak için ne zaman bir nedene ihtiyacı oldu ki?"

"İyi bir noktaya değindin." Casteel bana baktı, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı. Lanet olası gamzesi bana göz kırpıyordu. "Sanırım seni bıçaklamadığı için minnettar olmalıyım."

"Her zaman daha sonrası vardır," diye mırıldandım.

Gırtlaktan gelen boğuk, kadınsı bir kahkaha başımı hızla eve doğru döndürdü. "Haklısın, Kieran. Ondan hoşlandım."

Kalçası ve göğsünün kıvrımlarına oturan parlak sarı, kolsuz bir tunik ile siyah tayt giymiş olan çarpıcı bir kadın çıplak ayakla terasın kapısında duruyordu. Kollarında altın bileklikler vardı. İncecik örülmüş simsiyah saçları neredeyse beline kadar uzanıyordu. Açık, buz mavisi gözleri, gece açan güllerin siyahı kadar güzel olan teniyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Yüz hatlarında ve kaşlarının şeklinde bana tanıdık gelen bir şeyler vardı, ama dişi kurtla daha önce hiç karşılaşmadığımı biliyordum.

"Daha sonra bıçaklanabileceğimi ima ettiği için mi?" diye mırıldandı Kieran. "Şok edici."

Yüce Tanrılar, insanları bıçaklamaktan bahsetmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu.

Kadın güldü. "Tabii ki." Kapıdan dışarı çıkarken bakışları Casteel'e çevrildi. "Neden orada suspus olmuş duruyorsun?"

"Sözünü kesmemeye çalışıyorum." Casteel ellerini havaya kaldırdı. "Bunu en son yaptığımda kıçımı tekmeledin."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Kıçını tekmelememin nedeni bu değildi," diye yanıtladı. "Neden yaptığımı tam olarak hatırlamıyorum, ama bunu hak edecek bir şey yaptığından eminim."

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı.

"İkisi de yol yordam bilmediği için kendi kendimi tanıtacağım. Ben Vonetta, ama herkes bana Netta der. Kieran'ın kız kardeşiyim."

Şaşkına döndüm. "Bir kız kardeşin var," diye mırıldandım.

Vonetta kardeşine bir bakış attı. "Vay canına, Kieran."

"Hey, Casteel de bir kız kardeşim olduğunu asla söylemedi."

"Beni buna bulaştırma," dedi Casteel.

"Duygularım incindi ve ben ailenin bebeğiyim. Duygularım asla incinmemeli," diye karşılık verdi omzunun üzerinden. "Bana fazladan meyve şekerlemesi yapmanı bekliyorum."

"Vakit bulur bulmaz yapacağım."

"Bunu yapmak için bolca vaktin vardı." Bana bakarak elini uzattı. Tırnakları da tuniği kadar parlak bir sarıya boyanmıştı.

"Ben Penellaphe," dedim, elini tutarak. Tenlerimiz birbirine değdiği anda gözleri irileşti. "Az önce tuhaf bir şey mi hissetin?"

"Evet. Statik elektrik gibi," diye yanıtladı Vonetta, Casteel yanımıza yaklaşırken. Elimi bıraktı. "Bu çok garip."

"Coulton da aynısını hissetti," dedi Casteel.

"New Haven'dayken ben de buna benzer bir şey hissetmiştim," diye hatırlattı Kieran.

"Bu doğru." Ellerimi birbirine kenetledim. "Bunu unutmuşum."

"İşte şimdi biraz gücendim," diye mırıldandı Kieran.

"Böyle bir şey hissettin mi?" diye sordum Casteel'e, birbirimize dokunduğumuz birkaç seferde benzer bir duygu yaşadığımı hatırlayarak.

"Evet," dedi, sanki yeni bir türmüşüm gibi başını yana eğerek beni dikkatle incelerken. "Hayal gücümün bir ürünü olduğunu sanıyordum."

"Sana dokunduğumda ben de hissettim." Kardeşlere döndüm. "Ama ne şimdi ne de daha önce Coulton ya da Kieran bir şey hissettiğinde bir şey hissettim."

"Belli ki Casteel kadar özel değiliz," diye yorum yaptı Vonetta.

"Bunu çoktan biliyor olmalıydın," diye karşılık verdi Casteel.

Vonetta ona bir bakış attı. "Geçen sefer kıçına tekme atmamın nedeni muhtemelen böyle bir şey söylemendi."

Kahkaha attım. "Ondan hoşlandım."

"Elbette hoşlanmışsındır." Casteel elini sırtıma koyarken iç çekti. Ama yukarı baktığımda, yüzünde yine o bakış vardı. Nefesi kesilmiş gibiydi. Yutkunarak Kieran'ın kız kardeşine baktı. "Bizi içeri davet edecek misin?"

"Daha az sinir bozucu olacak mısın?"

"Muhtemelen hayır, ama *Prensin* olduğuma göre..."

"Her neyse. Tamam." Vonetta gülümsedi. "İçeri gelin. Daha yeni sandviç yapmıştım."

Oturma odası, renklerle dolu rahat bir alandı. Beyaz bir yer sofrasının etrafına gök mavisi kalın minderler dizilmişti. Siyah bir kanepenin üzerine parlak turuncu ve koyu mor kırlentler atılmıştı. Açık pencerelerden ve teras kapılarından içeri giren esinti, tavan vantilatörünün kanatlarını tembelce döndürüyordu. Vonetta ve Kieran yuvarlak bir kemerin ardındaki koridorda gözden kaybolurken, Casteel beni yerdeki minderlerden birine çekti. Otururken, kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde duran bir kitap yığını dikkatimi çekti.

"Limonata içer misiniz?" diye seslendi Vonetta diğer odadan. "Kieran yaptı, bu yüzden ekşiden ziyade tatlıdır."

Casteel bana baktı ve başımla onayladığımda, "Mükemmel olur," diye seslendi.

Birkaç dakika sonra Kieran, Casteel'in diğer tarafındaki mindere oturmadan önce masaya bıraktığı dört bardakla geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedim, soğuk bardağı alarak. Buz küpleri

birbirine çarptı ve Spessa's End'de henüz elektrik olmadığı için yeraltında bir yerlerde soğuk bir oda olması gerektiğini fark ettim.

"Kibarlık etme," dedi Kieran. "Beni acayip rahatsız ediyor."

Bir yudum alırken sırıttım. Tatlı ve ekşi karışımı mükemmeldi. "Bu gerçekten çok güzel."

"Kieran içecek yapımında ustadır," dedi Casteel bir koluna dayanıp hafifçe omzuma yaslanarak. "Özellikle de alkol içeren türden."

"Bir adamın bazı yetenekleri olmalı."

"Söz konusu yetenekler genellikle işe yaramaz olsa bile," diye yorum yaptı Vonetta, ince şeritler halinde kesilmiş sandviçler ve üzerine şeker serpiştirilmiş koca bir kase çilek ile dolu gümüş bir tepsi taşıyarak içeri girerken.

"Bir dahaki sefere benden sana bir içki yapmamı istediğinde bunu hatırlayacağım," diye yanıtladı Kieran.

Vonetta yanıma otururken güldü. "Umarım salatalıklı sandviç seviyorsundur. Söğüş et dışında, yapabildiğim tek sandviç bu."

"Çok severim. Teşekkür ederim," dedim, bir tanesini alarak. "Aslında benim de şimdiye kadar yaptığım tek sandviç bu."

"Gerçekten mi?" diye sordu Casteel, tepsideki peçetelerden birini bana uzatarak.

Başımla onayladım. "Yemek yapmama ya da nasıl yapılacağını öğrenmeme izin verilmiyordu, ama bazen gizlice mutfağa girip izliyordum," diye itiraf ettim ve sonra kelimeler ağzımdan çıktığı an kendimi bir aptal gibi hissettim. Vonetta'nın geçmişime dair ne kadar bilgi sahibi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Arkama yaslanıp kendimi Casteel'den uzaklaştırırken boynumdan yukarı bir sıcaklık yükseldi. Sandviçin yarısını çabucak ağzıma tıktım.

"Kieran bana senin için nasıl bir şey olduğundan biraz bahsetti," dedi Vonetta, yumuşak bir sesle. "Ama dürüst olmak gerekirse, nasıl yemek yapılacağını öğrenmene izin verilmemesi kısmı kulağa harika geliyor."

Ben şaşkınlıkla dişi kurda bakarken, Casteel aramızdaki kısa mesafeyi tekrar kapattı. Bir sandviç almak için uzanırken kolunu benimkine bastırdı ve sonra orada kaldı.

"Seçim şansına sahip olmamandan bahsetmiyorum. Bu kulağa korkunç geliyor. Bu *korkunç*." Limonatasından bir yudum aldı. "Ama yemek yapmayı öğrenmek zorunda kalmasaydım, o zaman yemek pişirme konusunda bu kadar berbat olmamın bir bahanesi olurdu. Zavallı annemiz bana ekmek yapmayı öğretmek için aylarca uğraştı. Hamur yoğurmaktansa bir kılıcı bilemeyi tercih ederim. Tabii ki, annem her ikisinde de eşit derecede başarılıdır."

"Ben de öyle." Kieran sırıttı ve kız kardeşi gözlerini devirdi.

"Görünüşe göre sen ve Poppy'nin ortak bir noktası var," dedi Casteel, parmaklarını peçeteye silerek. Bana onun önünde böyle hitap etmesi, Kieran'ın kız kardeşiyle olan ilişkisi hakkında çok şey anlatıyordu. "Ayrıca onun da keskin ve ölümcül nesnelere karşı bir düşkünlüğü var."

"Evet, var," diye onayladım.

Vonetta sırıttı. "Senden hoşlanmam için başka bir neden daha," dedi. "Peki, Spessa's End hakkında şu ana kadar ne düşünüyorsun?"

Sandviçimin geri kalanını da bitirdikten sonra, ona Pompay'e ve Spessa's End'e olanlardan nasıl haberdar olmadığımı anlattım. "Burada yapılanlara hayran kaldım, evler Solis'teki çoğu insanın sahip olduğundan çok daha güzel. Hele bahçeler? Orada böylesini hiç görmedim. Pompay'i gördükten sonra burada sadece bir harabeyle karşılaşmayı bekliyordum."

"Solis gerçekten berbat bir yere benziyor," dedi.

Casteel güldü. "Berbat demek az bile kalır, Netta."

"Güzel yerleri de var, ama çok az insan bunlara erişebiliyor." Büyük bir çilek aldım. "İyi insanlar da var. İçine doğdukları düzenden başka bir yaşam tarzı bilmeyen korkmuş bireyler."

Vonetta birkaç örgüsünü omzunun üzerinden geri atarken başıyla onayladı. "Umarım bu yakında değişir."

Ben de ona katıldım ve sonra sohbet konusu değişti. Casteel, Kieran ve Vonetta'nın ebeveynlerini sordu. Annesinin adının Kirha olduğunu ve Vonetta'nın yakında onları görmek için eve gitmeyi planladığını öğrendim. Annelerinin doğum günü yaklaşıyordu. Önümüzdeki birkaç ay içinde kaç yeni evin tamamlanacağını düşündüklerinden bahsettiler ve Vonetta, buraya yerleşmekle

ilgilendiğini bildiği birkaç kişiden bahsetti. Elektriğin durumuyla ilgili sorular sordu ki bu da bana farklı bir dil gibi gelen elektrik şebekeleri ve hatları hakkında bir sohbete yol açtı. Vonetta'nın Spessa's End'deki rolünün bir Sur Muhafızınınki gibi olduğunu öğrendim; Vonetta ile Casteel'in karşılıklı hakaretleri, üçünün birlikte büyüdüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Aralarındaki dostluk o kadar gerçekti ki aynısını şiddetle arzulamama –Tawny'i düşünmeme– neden oldu. Sanırım Kieran'ın kız kardeşini severdi.

Vonetta daha sonra dövüşmeyi nasıl öğrendiğimi sordu ve ardından dakikalar geçti, sandviçler ortadan kayboldu; öğleden sonranın geri kalanı boyunca, Casteel'in vücudunun bir kısmının benimkiyle temas etmediği bir an neredeyse hiç olmadı. Ya kolunu veya dizini benimkine dayamıştı ya da saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmış ve ödünç aldığım tuniğin kollarını düzeltmişti. Bu sürekli temas ve ara sıra yaptığı küçük dokunuşlar, *rol yaptığımızı* unutmayı fazlasıyla kolaylaştırmıştı.

Vonetta'nın bana karşı diğerlerinden ne kadar farklı davrandığını fark etmemek zordu, en azından benim için. Bunun nedeni belki de Kieran'ın kız kardeşi ve Casteel'in arkadaşı olmasıydı, ama genel olarak bana karşı tamamen farklı tepkiler vermişti. Bana karşı herhangi bir güvensizliği yoktu ve bana tuhaf bir şekilde baktığını fark ettiğimde duyularımı kısacık bir an için ona açsam da ondan hissettiğim tek şey meraktı.

"Pekâlâ, şu statik elektrik olayı," dedi Vonetta tekrar, Kieran masayı temizledikten sonra. "Tekrar olup olmayacağını görmek istiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı ama aynı zamanda merak da ediyordum. Elimi uzattım ve Vonetta avucunu benimkinin üzerine koydu. Hafifçe kaşlarını çattı. "Bir şey hissediyor musun?"

"Hayır." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bunu sadece bir kez hissettim," dedi Kieran, bir kolunu dizinin üzerine koyarak. "Aslında hazır aklıma gelmişken sorayım. Sana nasıl kokuyor?"

Elimi geri çekip Kieran'a döndüm. "Doğru. Ölü bir insan gibi koktuğumu söyledin."

"Ölü bir insan gibi koktuğunu söylemedim," diye karşılık verdi. "*Ölüm* gibi koktuğunu söylemiştim."

"Ne farkı var?" diye sordum.

"Bu iyi bir soru." Casteel kaşını kaldırarak başını çevirdi. "Onu gerçekten kokluyorsun, değil mi Netta?"

Yan tarafıma döndüğümde, Vonetta'nın başını bana eğmiş olduğunu gördüm. "Lütfen *ölüm* gibi koktuğumu söyleme."

"Kokmuyorsun." Geri çekildi. "Ama eşsiz bir kokun var." Koyu renk kaşları çatıldı. "Şey kokuyorsun... *Yaşlı.*"

"Hımm." Rahatsızca kıpırdandım. "Bunun daha iyi olup olmadığından emin değilim."

Casteel başını eğdi ve burnunu boynumun yan tarafında hissettim. "Bana öyle kokmuyorsun," diye mırıldandı ve omurgamdan aşağı bir ürperti indi. "Tatlı özsü gibi kokuyorsun."

Yüce *Tanrılar*...

"Naftalin ve bayat nane şekeri gibi koktuğunu söylemiyorum," dedi Vonetta ve Kieran güldü. "Sadece... Ne demek istediğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Sanırım anlıyorum." Casteel arkasına yaslandı.

"Anlıyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Kanında kadim bir tat var. Safkan olmayan bir Atlantisliye göre çok güçlü. Muhtemelen soyun yüzünden."

Vonetta başını eğdi. "Peki, hangi?.."

Dışarıdan gelen ani, gürültülü bir çarpışma sesi hepimizi susturdu. Yardım çığlıkları duyuldu ve üçü de saniyeler içinde ayağa kalktı.

"İnşaatların devam ettiği sokaktan geldi galiba," dedi Vonetta, ben ayağa kalkarken. Casteel çoktan teras kapılarından dışarı çıkmıştı, Kieran da hemen arkasından onu takip ediyordu.

Onları öğleden sonra güneşine çıkana kadar takip ettim. Çok uzağa gitmemize gerek kalmadı. Alastir, küçük bir kurdun gevşek bedenini taşıyarak toprak yoldan aşağı koşuyordu.

Beckett.

Acı çektiğini biliyordum. Acısının sıcak ve keskin bir şekilde tenime çarptığını hissedebiliyordum. Sertçe yutkundum.

"Ne oldu?" diye sordu Casteel.

"Beckett... Eh, yine Beckettlık yapıyordu." Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Alastir, yeğenini nazikçe çimlerin üzerine yatırdı. Kurdun hırıltısı bir inilti ile sona erdi. "Çatının bir kısmı çöktü ve yeterince hızlı kaçamadı."

"Kahretsin," diye homurdandı Casteel, Beckett'ın yanında diz çökerek.

Emil, Alastir'in arkasında belirdi. "Şifacı nerede?"

"Talia eğitim alanlarında," dedi ölümlü bir kadın. "Talim sırasında biri yaralanmış."

"Git ve onu çağır. Ona bir an önce gelmesini söyle," diye emretti Casteel kurtlardan birine. Adam hızla kurt formuna geçip ileri atıldı. "Her şey yolunda, Beckett. Yardım çağırıyoruz."

Beckett'ın göğsü hızla inip kalkıyordu ve ağzı açıktı. Gözlerinin beyazları, koyu renk tüyleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Duyularım uzayarak tenime baskı yaptı ve kendimi açmaya hazırlanırken gerildim. Yakıcı, keskin bir acı bağlantıdan geçerek nefesimi kesti. Bir nabız gibi atıyordu ve sonsuzdu, yumuşak çimleri kırmızının tonlarına boyuyor ve gökyüzünü kora çeviriyordu. Bu kesinlikle hafif bir yaralanma değildi.

"Sanırım arka bacakları kırılmış," dedi Alastir, titreyen ellerini yere koyarken. "Dönüşmesi gerekiyor. Hem de hemen."

"Ah, hayır," diye fısıldadı Vonetta.

"Eğer dönüşmezse kemikleri biz onları düzeltemeden iyileşmeye başlayacak."

Ben fiziksel acısı beni yere sermeden önce aramızdaki bağlantıyı koparırken, "Biliyorum," dedi Casteel. "Beckett, dönüşmek zorundasın. Canının yandığını biliyorum, ama dönüşmek zorundasın."

Genç kurt titreyerek inledi.

"Çok acı çekiyor." Vonetta'nın etrafından dolaştım.

"Daha çok genç," dedi Kieran kısık bir sesle. "Başaramayacak."

Yeteneğim, beni kurdun yanına gitmem için yönlendirirken kullanılmayı talep ederek uğuldadı. Parmaklarım karıncalandı. Vonetta kolumu yakaladı. "Çok yaklaşma, Penellaphe." Açık renk

gözleri endişe doluydu. "Yaralı bir kurt, ne kadar genç olursa olsun, çok tehlikelidir."

"Sorun değil. Ona yardım edebilirim." Bir adım yana çekilerek onun elinden kurtulurken, Casteel'in gözlerine baktım. "Ona yardım edebilirim."

Casteel bir an için hareketsiz kaldı ve sonra başıyla onayladı. "Arkasına gel. Yanımda ve o dişlerden uzakta dur."

Kieran'ın arkamdan geldiğinin ve seyirci kazandığımızın farkında olarak dizlerimin üzerine çöktüm. Beckett'ın arka bacakları korkunç, doğal olmayan açılarla bükülmüştü. Beckett, bizi uyarmak için zayıf girişimlerde bulunarak hırladı ve başını kaldırarak ön ayağıyla tekme attı ama çok daha hızlı vurabileceğini biliyordum.

"Yapabilir misin?" diye fısıldadı Alastir. "New Haven'da yaptığını?"

Başımla onayladım.

"Eğer ona yardım edebilirsen ve o da dönüşebilirse," dedi Casteel alçak sesle, "Talia'nın işi çok daha kolaylaşır."

Casteel, kurdun saldırması ihtimaline karşı vücudunu ikimizin arasına yerleştirirken, "Tamam," dedim. "Seni incitmeyeceğim, Beckett. Söz veriyorum."

Dudakları geri çekilerek deriyi delip geçecek kadar keskin ve kemikleri kıracak kadar güçlü köpek dişlerini ortaya çıkardı. Elimi sırtına koyarken bunu düşünmemeye çalıştım. Acısını izleyebilmek için kendimi tekrar açarken, boğazıma kadar gelen safrayı geri yuttum. Acısı... Bende kusma isteği uyandırdı. Sıcak, mutlu anıları çağırmaya başladım...

Parmaklarım Beckett'ın yumuşak tüylerinin arasına girdiği anda bir şey... Farklı bir şey oldu.

Avuçlarımdaki karıncalanma hissi, tenimin üzerinde statik elektrik dans ediyormuş gibi şiddetlendi ve ellerim ısındı. Kurt sessizce titreyerek sızlanırken, parmaklarımın arasında bir parıltı belirdi ve ellerimi tamamen kaplamadan önce tüylerin ardına baktı.

Dudaklarım aralandı. "Ah..."

"Bu normal değil," dedi Casteel, kaşını kaldırarak. "Değil mi?"

Gözümün ucuyla, Emil'in ağzının açıldığını fark ettim. Çevremizdekilerin çoğundan da aynı tepkiyi gördüm. Alastir geriye kaçtı ve bana bakarken yüzü daha da solgunlaştı. Etrafımda soluksuz fısıltılar yankılandı.

Vonetta'nın, "Pekâlâ," dediğini duydum. "Sanırım bana bir şey söylemeyi unutmuşsun, Kieran."

Kieran'ın cevap olarak ne söylediğini bilmiyordum. Casteel'in adımı fısıldadığını duydum, ama Beckett'ın başı çimlere düşerken başımı iki yana salladım. Acısının hafiflediğini hissedebiliyordum. "İşe yarıyor, ama daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmedim."

"Yani ellerinin parladığını hiç görmedin mi?" diye sordu. "İkiz yıldızlar gibi?"

"O kadar parlak değiller," diye karşı çıktım.

"Evet, öyleler," diye mırıldandı Kieran ve başımı kaldırdığımda Emil'in de başıyla onayladığını gördüm.

"Tamam. Her neyse," diye mırıldandım. Ellerim şimdi pırıl pırıl parlıyordu. "Bunun için daha sonra kafayı yiyebilirim."

Beckett'ın solukları düzene girdi ve gözlerinin beyazları daha az görünür hale geldi.

"Yüce Tanrılar," diye mırıldandı biri.

"Prenses?"

"Hıımm?" Beckett'a odaklandım. Duygusal acıyı durdurmak daha zordu ve sunduğum rahatlama inanılmaz derecede kısa ömürlüydü, ancak fiziksel acıyı hafifletmek daha uzun sürüyordu. Bunun tüm önemli sinirler ve damarlarla ilgisi olduğuna inanıyordum ve fiziksel acı neredeyse her zaman duygusal bir ıstırabı da yanında getiriyordu, özellikle de Beckett'ınki kadar şiddetliyse. Acısını hafifletmek iki kat zordu, ama zonklama giderek azalıyordu. Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı.

"Poppy," diye seslendi Casteel ve bu sefer ona baktım. Bakışları üzerimde, etrafımda gezinirken güneş ışığı yanaklarına vuruyordu. "Parlıyorsun. Sadece ellerin değil. *Sen* de öyle."

29. BÖLÜM

Yüce Tanrılar, gerçekten de *parlıyordum*.

Tuniğimin kollarının altından gümüşi bir parıltı yayılıyordu.

"Ay ışığına benziyorsun," diye fısıldadı Casteel ve yanaklarına vuran güneş ışığı değildi. Bendim.

Beckett ölümlü formuna geçerken, parmaklarımın altındaki ince tüylerin yerini nemli ve soğuk bir tene bıraktı. Vonetta öne atılıp çocuğun üzerine bir battaniye örterken, ellerimi kaldırıp geri çekildim. Bacakları... Öfkeli bir kırmızı ve menekşe tonundaydılar, ama artık düzelmişlerdi.

Beckett, Alastir'in yardımıyla oturdu. Terden ıslanmış olan solgun yüzü hızla renk kazandı. Birisi konuşuyordu. Belki de Casteel ona acı çekip çekmediğini soruyordu? Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Beckett, bana bakarken cevap vermedi.

"Hâlâ parlıyor muyum?" Ellerim parlamıyordu, ama belki de yüzüm parlıyordu. Çünkü herkes bana bakıyormuş gibi hissediyordum.

Casteel başını iki yana salladı ve sonra Beckett'a baktı. "Sanırım... Sanırım onun bacaklarını iyileştirdin."

"Hayır." Ellerime –normal, ten rengi avuçlarıma baktım. "Bunu yapamam."

"Ama yaptın," diye ısrar etti Casteel.

Beckett hâlâ bana bakıyordu. Alastir de öyle. Ve Emil. Ve diğer herkes.

"Bunu yapamam," diye tekrarladım.

"Bacaklarını hareket ettirebiliyor musun?" diye sordu Kieran

ve Beckett öylece bana bakmaya devam edince üzerime eğilip parmaklarını şaklattı. "Beckett. Odaklan. Bacaklarını oynatabiliyor musun?"

Genç kurt, bir büyünün etkisinden çıkıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Sol bacağını kaldırırken yüzünü buruşturdu ama sonra hiç sorun yaşamadan ileri uzattı. Ardından aynısını sağ bacağıyla tekrarladı. "Ben... Onları hareket ettirebiliyorum. Acı var ama deminki kadar değil. Teşekkür ederim." Şaşkın gözler benimkilerle buluştu. "Minnettarlığımı sana nasıl gösterebileceğimi bilmiyorum. Teşekkür ederim." Ben buna gerek olmadığını söyleyemeden, Prense döndü. "Özür dilerim. Bunun olmasını istememiştim. Başka hiç kimsenin suçu yok. Dikkat etmiyordum..."

"Sorun yok." Casteel, elini onun omzuna koydu. "Özür dilemene gerek yok. Sen iyisin ve önemli olan tek şey bu."

"Biliyorum." Beckett duygularıyla mücadele ederken gözleri parladı. "Ben..."

"Özür dilemene gerek yok," diye tekrarladı Casteel.

Beckett, üzerindeki battaniyeyi yumruklarken şiddetli bir soluk verdi. Dudağını dişlerinin arasına alarak sol bacağını bir kez daha büktü. Belki de bacakları bizim düşündüğümüz kadar kötü durumda değildi.

Casteel'in bakışları benden Alastir'e kaydı. "Onu eğitim alanına götürebilir misin? Bizim atlarımızdan birini alabilirsin. Talia'nın ona bakmasını istiyorum."

Alastir gözlerini kırpıştırarak bakışlarını benden ayırdı. "Elbette."

Emil, kolunu Beckett'ın omuzlarının altına kaydırarak ayağa kalkmasına yardım etti. Beckett, örtüyü karnının alt kısmında tutmaya devam ederek çekingen bir adım attı ve bacaklarının üzerinde durabildiğini görünce rahatlayarak gülümsedi.

"Teşekkürler," dedi Alastir bana.

Sadece başımı sallayabildim. "Sanırım düşündüğümüz kadar kötü yaralanmamıştı."

"Evet," dedi Alastir, ama bana inanıyormuş gibi görünmüyordu.

Sonunda ayağa kalkan Casteel diğerlerine döndü. "Beckett iyi olacak. Şifacı onunla ilgilenecek."

Kurt, Atlantisli ve ölümlülerden oluşan kalabalık başını salladı, ama havada bir ağırlık vardı ve kalın bir battaniye gibi üzerime yerleşti. Casteel grubu uzaklaştırırken başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Kalabalıktan yayılan duygular somut olarak hissedilebiliyordu. Ham ve serbestti. Duyularımı kilitli tutmak için harcadığım çabayla titreyerek gözlerimi kapattım, ama işe yaramadı. Tamamen açıldım ve duygu girdabının içine çekildim. Şok. Şaşkınlık. Huşu. Daha fazla şok. Son derece acı tadı olan bir şey. *Korku*. Neden biri benden korkacaktı ki?

"Poppy." Casteel omzuma dokunarak beni ürküttü. "İyi misin?"

Gözlerimi açtım ve karşımda sadece onun –onun, Kieran'ın ve Vonetta'nın– olduğunu fark ettiğimde rahat bir nefes verdim. Daha uzağa bakmaya cesaret edemedim. Eğer bakarsam, kendimi asla kapatamazdım.

"Bana ondan bahsederken gerçekten epey büyük detaylara değinmeyi atlamışsın," dedi Vonetta; öfkeli sesi karşısında neredeyse gülecektim.

"Ben... Bunun nasıl olduğunu, onu nasıl iyileştirdiğimi ya da neden parlamaya başladığımı bilmiyorum." Vonetta'ya bakmak için başımı kaldırdım. "Dokunuşumla insanların acısını dindirebiliyorum, ama sadece geçici olarak."

"Ve duyguları okuyabiliyorsun," dedi. Belli ki soyum hakkında yeterince bilgi sahibiydi. "Sen bir empatsın."

Başımla onayladım ve Casteel'in yanımda diz çöktüğü yere baktım. Omzunun üstünden, diğerlerinin eve geri dönmesini izliyordu. "Ama bunu daha önce hiç yapmadım," dedim ve Casteel bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, korktuğumuz kadar kötü yaralandığını düşünmüyorum."

"Bacakları tamamen kırılmıştı," dedi Vonetta. "Ezilmişlerdi ve bükülmüşlerdi."

"Ben..." Başımı iki yana salladım. "Bu imkânsız."

"Hiç de değil. Empatlar aynı zamanda iyileştirme gücüne sahipti."

"Parlıyorlar mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Vonetta. "Ama hepsi ben doğmadan önce ölmüştü."

"Ayrılış yüzünden olabilir." Casteel bir elini çimlerin üzerine koyarak kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca şu anda Atlantia'nın geri aldığı bir şehirdesin. Atlantis topraklarındasın. Bu, yeteneklerini etkiliyor olabilir." Gözleri benimkilerle buluştu. "Benim kanım yüzünden de olabilir. Sana verdiğim kan senin içinde kalır."

Öne eğilerek sesimi alçak tuttum. "Senin kanın mı böyle parlamama neden oluyor?"

Dudakları seğirdi. "Ay ışığı gibi parlamanın tek sebebinin benim kanım olduğunu düşünmüyorum."

"Bu hiç komik değil," diye çıkıştım.

"Ben gülmüyorum."

"Gülmemeye çalışıyorsun," diye suçladım. "Sakın inkâr etmeye kalkma."

Casteel ellerini havaya kaldırarak güldü. "Sadece... Çok sevimli bir şekilde kafan karışmış gibi görünüyorsun ve şimdi de tapılası derece vahşi görünüyorsun."

Başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Sende büyük bir sorun var."

Tek kaşını kaldırdı ve sonra Kieran ile Vonetta'nın durduğu yere baktı. "Biriniz Beckett'ı kontrol edebilir mi? Nasıl olduğuna bir bakabilir mi?"

Ben ayağa kalkarken, "Elbette," diye yanıtladı Kieran.

"Ben de seninle geleceğim," dedi kız kardeşi, bana el sallayarak. "Sana daha sonra bir sürü sorum olacak."

Benim de bir sürü sorum vardı.

Onların gitmesini izledim ve sonra Casteel'e döndüm. Arkasında, diğerlerinin çöken çatıyı onarmaya başladığını görebiliyordum. "Benden korktular. Hepsi değil, ama bazıları. Bunu hissettim."

Casteel bana bakarken, kirpikleri aşağı inerek gözlerini gizledi.

"Alastir'in, bazı yaşlı Atlantislilerin benim hangi soydan geldiğimi fark ederlerse ne düşünecekleri konusunda endişelendiğini hatırlıyor musun?"

"Evet." Elimi tuttu ve beni atının durduğu yere götürdü.

"Benim öyle olduğumu mu düşünüyorlar? Empatlara ne dendiğini söylemişti?"

"Ruh Yiyiciler."

İsim karşısında ürpererek elimi onunkinden çektim. "Benim böyle olduğumu mu sanıyorlar? Acıdan beslendiğimi mi düşünüyorlar?" Ya da korkuları, kelimenin tam anlamıyla *parlamış* olmamdan kaynaklanıyor olabilirdi. Bunu görsem ben de endişelenirdim. "Başkalarının acısını hafifletebildiğimi öğrendiğinde bunu hiç düşündün mü? Benim şu... Ruh Yiyicilerden olduğumu düşündün mü?"

"Asla." Tekrar bana döndü. "Ruh Yiyiciler bu noktada bir *lamaca* ile aynı durumda. O zamanlar senin yarı Atlantisli olduğunu bile bilmiyordum, hatırladın mı?"

Yüzünü dikkatle inceledim, ama yüzünde ya da sabit bakışlarında gizli hiçbir şey yoktu. "Bunların nasıl olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ettim, Teddy'e dönüp atın yan tarafını okşarken. "Genelde bu duyguyu başkalarına aktarabilmek için mutlu anıları düşünmek zorunda kalıyorum. Ama bu kez, ellerimi Beckett'ın üzerine koymam yetti. Tenim normalden daha fazla karıncalandı ve ellerim ısındı, ama bunların hepsi farklıydı."

"Yeteneğini bu şekilde en son ne zaman kullandın?" Saçımdan bir parça yakalayarak kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"En son... New Haven'daki insanların acısını dindirirken."

"Şu anda teknik olarak Atlantia topraklarındasın." Kollarını eyere yaslayarak yanımda durdu. Gömleğinin kollarını yukarı sıvamıştı ve bronz tenindeki koyu renk tüyler skandal yaratacak kadar etkileyici görünüyordu. "Sebebi bu mu, yoksa Ayrılış mı bilmiyorum ama daha fazla değişiklik olabilir."

Bu değişikliklerin farklı renklerde parlamayı içermediğini umuyordum. "Belki de bacakları kırılmamıştı..."

"Bacakları kesinlikle kırılmıştı. Onları gördün."

Sokağın karşısındaki terasta dalgalanan açık mavi perdelere bakarken, attan geri çekilerek kollarımı belime doladım. "Bakire olduğum için halkın zaten benden hoşlanmıyordu. Ve şimdi de benim bir Ruh Yiyici olduğumu düşünecekler. Benimle evlenmenin bunu değiştireceğini pek sanmıyorum."

"İnsanlar daha önce böyle bir şey görmedi. Buna alışmak için zamana ihtiyaçları var ve seni kabul edecekler," dedi. "Yine de yeteneklerini kullanmaya bir süre ara vermen gerektiğini düşünüyorum..."

"Saklanmayacağım." Bakışlarına aynı sertlikle karşılık verdim. "Acı çekenleri, yardım edebileceğim insanları görmezden gelmeyeceğim. Bunu yapmayacağım."

"Senden yeteneklerini saklamanı istemiyorum." Kollarını eyerden çekti. "Tek istediğim, daha fazlasını anlayana kadar beklemen. Yeteneklerini kullanırken etrafta buna tanık olacak bir kalabalık olmamasına dikkat etmen. Bu şekilde söylentileri kontrol edebiliriz."

Midem bulandı. "Kontrol etmemiz gereken söylentiler mi var?"

"Her zaman vardır." Yüzündeki saçları parmaklarıyla geri çekti. Asi dalgalar anında alnına geri düştü. "Beckett için yaptıkların hayranlık uyandırıcıydı," dedi tükürürcesine, konuyu değiştirerek. "Umarım bunu biliyorsundur."

Kaşlarım havaya fırladı. "Hayran kalmış gibi görünmüyorsun. Sinirli görünüyorsun."

"Çünkü şu lanet olası Ruh Yiyici olayı, *dokunuşunla* kırık kemikleri iyileştirdiğin gerçeğini gölgede bırakıyor." Bakışlarında vahşi bir parıltıyla yanıma bir adım daha yaklaştı. "O çocuk için ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum."

"Ne yaptığımı biliyorum." Kollarımı çözdüm. "Onu... İyileştirdim."

"Tek yaptığın bu değildi." Bir adım daha attı, gözleri şimdi kehribar parçaları gibiydi.

Kalbim hızla çarparken, Vonetta'nın evinin kil ve taş duvarlarına yaslandım. "Değil miydi?"

Ellerini başımın iki yanına koyarak öne eğildi. "Bir kurdun kemiği kırılırsa, kemiğe, sinirlere ve yumuşak dokuya kalıcı zarar gelmemesi için derhal dönüşmesi gerekir. Dönüşmek için sadece dakikaları vardır ve Beckett çoktan o noktadaydı."

"Peki?" diye fısıldadım, sesinin neden hâlâ sinirli çıktığını merak ederek.

"Bacaklarını kaybedebilirdi, Poppy. Sen bunu önledin."

"Öyleyse neden bu kadar öfkeli görünüyorsun?" diye sordum.

"Öfkeli değilim," diye hırladı.

"Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz eminim."

"Yoksa tekrar mı? Acıktın?" diye sordum, gözleri normal görünüyor olmasına rağmen ve henüz kana ihtiyacı olmadığını biliyordum.

"Kana değil." Bunun üzerine başını eğdi ve ciğerlerimdeki tüm hava dışarı boşaldı. Dudakları benimkilerden sadece bir nefes uzaktaydı.

Beni öpecek miydi?

İnsanlar bizi görebilirdi. İnsanlar bizi izliyor olabilirdi. Ama bakışlarındaki yoğunluk, konunun bu olmadığını söylüyordu. Şu anda hissettikleri gösteri için değildi.

"Kendi duygularından emin olduğunu sanmıyorum." Avuçlarımı sıcak taşlara dayadım.

"Eğer şu anda duyularını bana açarsan, ne hissettiğimi tam olarak anlarsın. Yap hadi."

"İstemiyorum."

"Neden?" Sıcak nefesi, aralanmış dudaklarımın üzerinde dans etti.

"Çünkü istemiyorum." Göğsümde minik bir çarpıntı başladı.

"Ya da belki de başka bir pantolonunu daha parçalayıp mahvetmemek ve seni minnettarlığımı günlerce hissedebileceğin kadar sertçe becermemek için ne kadar çaba harcadığımı bilmek istemiyorsun."

Gözlerim kocaman açıldı. Karnımın altındaki keskin sancı, daha önce hiç bu kadar pervasız, bu kadar talepkâr ve bu kadar *canlı* olmamıştı.

Yutkundum, sertçe yutkundum. "Bu teşekkür etmek için çok garip bir yola benziyor."

Alnını benimkine yasladı. "Bildiğim tek yol bu."

"Basit bir teşekkür yeterli olacaktır."

"Hayır. Olmaz."

Söylemem gereken birçok şey olmasına rağmen ne söyleyeceğimi bilemedim. Birkaç dakika boyunca orada durduk; ikimizden biri başını hafifçe çevirse dudaklarımız buluşacaktı. Ve ben...

Sanırım kaybolacaktım.

Ya da bulunacaktım.

Casteel, bir kurdun içinden çıkabileceğinden emin olduğum bir hırıltıyla titredi. Vücudumdaki her kas nefis bir şekilde gerildi ama Casteel elimi tutarak geri çekildi. Başka bir şey söylemeden beni ata götürdü ve eyerin üzerine oturttu.

Arkama oturduktan sonra kolunu belime sardı. "Günün geri kalanında rol yapmayı ne kadar çok istesem de," dedi, dudaklarını çeneme sürterek. "Konuşmamız gereken bir şey var."

Derin bir nefes alarak başımla onayladım. "Geleceğimiz hakkında mı?"

"'Geleceğimiz' demenin ne kadar hoşuma gittiğine dikkat çekebilir miyim?"

"Bunu yapmamanı tercih ederim ama çoktan yaptığına göre, bunu evet olarak kabul edebilir miyim?"

"Evet." Casteel, yaşlı kısrağı yolda ilerletti. "Evliliğimiz hakkında konuşmalıyız."

"Ne oldu ki?"

"Bence zaten biliyorsun, Prenses."

Batan güneşe gözlerimi kısarak baktım. Spessa's End'in geri alındığını öğrendiğim andan itibaren, bu sohbetin geleceğini biliyordum.

"Söylemek üzere olduklarım seni muhtemelen endişelendirecek. Ama endişelenmeni istemiyorum."

Gerildim. "Konuşmaya böyle başlarsan elbette endişelenmeme neden olacaktır."

"Anlıyorum ama kararlarımın, ihtiyatlı davranmak ve olası sorunları gidermek adına şekillendiğini bil," dedi.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, bu, evlilikle ilgili şimdiye dek duyduğum en romantik olmayan konuşma."

"Buna karşı çıkamam," diye yanıtladı ve ses tonundaki ciddiyet karşısında tüylerim diken diken oldu. "Aslında Saion's Cove'a vardığımızda evlenmeyi ve ardından Atlantia'nın kalbi olan Evaemon'a seyahat etmeyi planlamıştım."

"Orası annenle babanın yaşadığı yer mi?"

"Evet."

"Ben ebeveynlerinle tanışmadan önce evlenmemizi mi planlıyordun?"

"Öyle olursa işler daha az karmaşıklaşır," diye karşılık verdi.

Tüm hayatım boyunca bir yere kapatılmış olabilirdim ama aptal değildim. "Bizi durdurma şansları olmadan evlenmemizi istiyorsun."

"Bizi durduramazlar," diye hatırlattı bana, Teddy'nin dizginlerini bana vererek. "Onların iznine ihtiyacım yok."

Parmaklarımı dizginlerin etrafına kıvırarak, "Onaylarını almak istemez misin?" diye sordum.

"Elbette isterim. Annesiyle babasının onayını almayı kim istemez?"

Ama evlilik geçici olacağı için bu bizim için gerekli değildi.

"Daha önce de dediğim gibi, niyetimden şüphe edeceklerdir, özellikle de annem. Ağabeyimden vazgeçmediğimi biliyor." Şehir merkezinden değil de kenar mahallelerden geçmem için Teddy'yi nasıl yönlendireceğimi gösterdi. "Hem o hem de babam, evliliği ertelememiz için sayısız sebep bulmaya çalışacaklar."

Alastir'i ikna edemediysek, annesiyle babasını nasıl kandırabileceğimizi gerçekten bilmiyordum. "Evlendikten sonra ertelenecek bir şey kalmayacak."

"Aynen." Elini kalçama koydu. "Muhtemelen yapacağını bilmeme rağmen, fazla düşünmeni istemediğim diğer kısım da bu."

"Ve muhtemelen bunu yapmak için iyi bir nedenim olacak."

"Bu tartışılabilir ama yine de, burada, Spessa's End'de evlenmenin bizim yararımıza olacağını düşünüyorum."

Bunun olacağını tahmin etmeme rağmen yine de kalbim tekledi. "Senin yararına?"

"*Bizim* yararımıza," diye tekrarladı. "Er ya da geç, insanlar yeteneğini keşfedecekler. New Haven'dan gelenler yüzünden olmasa bile Beckett dışında biri yaralanabilirdi. Sadece bugün olmasını beklemiyordum. Birçoğunun sana uzun süre korkuyla bakacağına veya senin bir Ruh Yiyici olduğunu düşüneceğine inanmasam da, herhangi biri inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmayı düşünmeden önce evlenmemiz akıllıca olur."

İnanılmaz derecede aptalca bir şey, birinin beni öldürmeye teşebbüs etmesi anlamına geliyordu.

"Ayrıca evlenmemiz için gereken her şeye sahibiz," dedi Casteel yokuşu tırmanırken. "Ya da çok kısa bir süre sonra olacağız."

"Neler gerekiyor?"

"Tabii ki yüzükler."

Gözlerimi devirdim. "Yüzük konusunda ciddi değildim."

"Biliyorum, ama yine de sana şimdiye kadar gördüğün en büyük elması hediye etmeyi planlıyorum," dedi; sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ama basit bir Atlantis yüzüğü şimdilik yeterli olmak zorunda kalacak."

Kalbimde birkaç tekleme daha oldu.

"Tören küçük olabilir. Ama nikâhımızı kıyacak birine ihtiyacımız olacak," diye devam etti. "Bir soyun başındaki herhangi biri evliliği gerçekleştirebilir."

"Alastir mi?"

"Hayır. En yaşlılar arasında olmasına rağmen kurtları o temsil etmiyor," diye açıkladı Casteel. "Kurtları temsil eden kişi Jasper. Ve neyse ki, yarın Spessa's End'e varmış olacak. Yarın akşama kadar evlenebiliriz."

Göğsüm sıkıştı. Yirmi dört saat içinde evlenmiş olabilirdik. Beckett'ı iyileştirdiğimde insanların hissettikleri kadar çelişkili, kafa karıştırıcı duygular üzerime hücum etti.

Sadece plana odaklanmalıydım. "Sonra Atlantia'ya gitmek için yola mı çıkacağız?" diye sordum.

"Evet."

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Bunun ne anlamı var ki? Skotos Dağları'nı bile geçmeden önce evlenirsek Carsodonia'ya haber gönderemez miyiz?"

"Yeni gelinimi onunla tanıştırmak için eve götürmezsem annemin beni öldürebileceği gerçeğinin yanı sıra, evliliğimizin Kral ve Kraliçe tarafından tanınması gerekecek. Taç giymen gerekecek."

"Taç giymek mi?" Başımı hızla yana çevirdim.

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Bir Prenses olacaksın, Poppy. Taç giymen gerek. O zaman sen de benimle aynı yetkilere sahip

olacaksın. Atlantia'daki konumun, Solis Kralı veya Kraliçesi tarafından sorgulanamayacak."

"Bu... Bu sadece lafın gelişi."

"Daha çok politik amaçlı. Kral Jalara, Atlantia'nın hüküm sürdüğü dönemlerde hayatta olduğundan dolayı, Kraliyet tarafından tanınmayan bir Prens veya Prensesin Atlantia'da hiçbir gücü veya yetkisi olmadığını bilecektir."

Önüme dönerken başımı iki yana salladım. Siyaset bana saçma geliyordu. Tepeyi aştık ve ormana ulaştık. Batan güneşle birlikte, ağaçların arasından süzülen güneş ışığının yalnızca ufacık izleri vardı. "Annenle babanın evliliğimizi kabul edeceğine inanıyor musun?"

"Kabul edecekler."

"Alastir'in nişanımızın gerçek olduğuna pek inanmadığını biliyorsun," dedim. "Annenle baban bize inanmazsa, neden beni taçlandırsınlar ki?"

"Çünkü onları ikna edeceğiz," dedi Casteel ve bunu, tersinin gerçekleşmesi imkânsızmış gibi söyledi.

Ama ben o kadar emin değildim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Casteel, sessiz geçen birkaç dakikanın ardından.

"Bir sürü şey düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Ama yalan söylediğini biliyorum."

Casteel arkamda kaskatı kesildi. "Ben..."

"Beni yanlış yönlendirmek için yalan söylediğini düşünmüyorum," diye ekledim çabucak. "Ama beni korumak için yalan söylüyorsun. Ruh Yiyici meselesi yüzünden kabul etmek istediğinden daha fazla endişelisin. Ve annenle babanın tepkisi konusunda da itiraf etmek istediğinden çok daha fazla endişelisin. Bu yüzden şimdi evlenmek istiyorsun."

Casteel'in bedeni hâlâ gergindi. "Duygularımı mı okuyorsun?"

Hafifçe gülümsedim. "Bunları bilmek için düşüncelerini okumama gerek yok."

Bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Poppy..." dedi.

"Sormadın ama bunu yapmaya çalıştığını *düşündüğüm* için söylüyorum. Evet," diyerek sözünü kestim. "Seninle Spessa's End'de evlenirim."

30. BÖLÜM

Alastir, ertesi gün Casteel ile benim karşımdaki koltuğa otururken "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi.

Casteel bacaklarını uzatarak ayak bileklerini çaprazladı. Son derece rahat görünüyordu ama ben işin aslını biliyordum. Duygularımı açmamıştım. Bir yanım, eğer açarsam, bir gece önce odamıza döndükten sonra Casteel'in üzerinde test etmiş olmama rağmen, gümüşi bir şekilde parlamaya başlayacağımdan korkuyordu.

Ama *biliyordum*.

Kendimi ona açmış gibiydim. Boğazımın arkasında hiçbir tat yoktu, ama Alastir'e sinirlendiğini ve sabırlı olmak için mücadele ettiğini biliyordum. Ayrıca konuşma başladıktan beş saniye sonra sıkıldığını da biliyordum. Bunlar tahmin değildi. Doğru olduğunu *biliyordum*, çünkü kendimi ona açtığımda tam olarak bu duyguları hissettim.

Tıpkı bu sabah uyandığımda, Casteel'in yanımda yattığı yerden beni izlediğini gördüğüm ve aç olduğunu anladığım zamanki gibi. Açlığı kan için değildi. Vonetta'nın evinin önünde durduğumuz zamanki gibiydi. Ondan hissettiklerim vücudumda şiddetli bir tepkiye neden olmuştu ve bana dokunmadan yataktan kalktığında, kafa karışıklığını hissetmiştim.

Sonrasında Vonetta henüz incelemediğim kıyafetler ve bir sepet dolusu pudra şekerli çörekle çıkageldiğinde, ona bakmış ve bana karşı kötü duygular beslemediğini anlamıştım. Merak ve biraz da ihtiyat vardı, ama bana güvenmiyor ya da benden hoşlanmıyor değildi. Duygularımı ona açtığımda, hissettiklerim bunu doğrulamıştı.

Ve şimdi, Alastir'in endişesini sadece ona bakarak bile hissedebiliyordum. Kesilmiş süt gibi yoğundu.

Hissettiklerim, hayal gücümün bir ürünü değildi ve bundan emindim. Yeteneklerim bir kez daha değişiyordu, hatta muhtemelen daha da güçleniyordu.

"Kral ve Kraliçe'nin izni olmadan evlenmemeniz gerektiğini düşünüyorum," dedi Alastir.

"Onların iznine ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

"Ama bu, onların iznini almaman gerektiği anlamına gelmez. Bu evliliğe karşı çıksalar bile yine de evlenebilirsin, ama en azından bunu onların bilgisi dâhilinde yapmış olursun," dedi Alastir. "Onların rızası ya da bilgisi olmadan burada ya da Saion's Cove'da evlenmek büyük bir olay olur, Casteel."

"Sadece insanlar onların bu durumu bilmediklerini fark ederse olay olur." Casteel kollarını kavuşturdu. "Ki eve haber göndermiş olmam mümkün olmadığına göre herhangi birinin bunu fark etmesi imkânsız."

Alastir öne eğildi. "Casteel, bence gerçekten..."

"Fikrini değiştiremeyeceksin," diye araya girdim, bu sohbet yüzünden en az Casteel kadar yorgun düşerek.

"Peki, ya senin fikrin?" diye sordu Alastir. "Müstakbel kayınvaliden ile oğluyla evlenmeden önce mi, yoksa oğluyla evlendikten sonra mı tanışmak istersin? Ya da senin ne istediğinin bir önemi var mı?"

Casteel'in hiddeti bir uyarıydı, ama bu soru karşısında hissettiğim öfke, "Casteel ile aynı fikirde olmasaydım, seninle bu konuşmayı bile yapıyor olmazdık," dememe neden oldu.

"Penellaphe, bunun ikinizin de acele etmesi gereken bir şey olmadığını söylediğimde bana güven," dedi sesini yumuşatarak, ama içimde... Bana ya da Casteel'e ait olmayan bir öfke hissettim. "Zamanınız var. Dünya kadar vaktiniz var."

Ama yoktu. "Mükemmel bir dünyada, adam kaçırmaları veya Yükselmişlerden kaçmayı içermeyen bir şekilde flörtleşmeyi çok isterdim."

"Ya da bıçaklanmayı," diye mırıldandı Casteel sessizce.

Ona döndüm.

Bana göz kırptı.

Bana resmen göz kırptı.

Derin bir nefes alarak Alastir'e odaklandım. "Ama gerçek dünya böyle değil. Gerçek şu ki, ebeveynlerinin büyük olasılıkla itiraz edeceği tüm yolları öğrenmeden evlenmeyi tercih ederim," dedim ona ve bu konuda tamamen dürüsttüm. Geçici olsun ya da olmasın, aklı başında olan hiç kimse kendini buna maruz bırakmak istemezdi.

Alastir'in yüzü yumuşadı. "Bunu yapacaklarını bilemezsin."

"Evet. Biliyorum," dedim, Casteel'in bakışlarının ve biraz önceki neşesinin yokluğunun farkında olarak. Koltuğumda öne kaydım. "Burada bana birazcık bile dostça davranan kişiler, sadece kurtlar ve seninle birlikte seyahat eden adamlar. Spessa's End'deki insanların hiçbiri öyle değil ve benim için ne hissettiklerini çok iyi *biliyorum*."

Alastir'in tüm itirazları sona erdi.

"Ebeveynlerinin de bu insanlarla aynı endişeleri paylaşmayacağına inanmam için hiçbir neden yok," diye devam ettim. "Tören sırasında hepsinin endişelerini kafamda tekrarlamak zorunda kalmadan evlenmeyi tercih ederim."

Alastir arkasına yaslandı ve parmaklarıyla alnını ovuşturdu. "Bunu anlayabiliyorum. Gerçekten, ama Kralımız ve Kraliçemiz..."

"Daha önce hiç görmedikleri, hatta yarı Atlantisli olan ve bir zamanlar Bakire olan biriyle evlendiğim için şok olacaklar ve muhtemelen çok sinirlenecekler," diye araya girdi Casteel. "Ama onu tanımaya başladıkları an, bunların hiçbirinin önemi kalmayacak. Onu en az benim kadar çok sevecekler."

Casteel'e bakarken kalbim tekledi. Biliyordum... Son kısmı söylemeyi planlamamış olduğunu ya da en azından bu şekilde söylemeye niyetli olmadığını *biliyordum*. Şaşkınlığı keskin ve soğuktu. Bakışları benimkilerle buluştuğu an gözlerimi kaçırdım.

Dışarı bırakmak istediğim kesik nefesi yutkundum. "Beckett nasıl?" diye sordum. Vonetta, genç kurdun hafifçe topallayarak yürüdüğünü söylemişti, ama konuyu değiştirme vakti gelmişti.

"Hiç yaralanmamış gibi," diye yanıtladı Alastir. "Onun için yaptığın..."

"Sadece acısını hafifletmeye çalışıyordum," dedim tekrar. "Bir daha böyle bir şey yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorum."

Alastir başıyla onayladı ama hiç de ikna olmuş görünmüyordu. Daha sonra yanımızdan ayrıldı. Yalnız kaldığımızda, Casteel'e döndüm.

"Bu eğlenceliydi, değil mi?" diye sordu.

Bunu söyleme şekli beni güldürdü. "Neredeyse tahammül edemeyeceğim kadar."

Bedeni sonunda duruşuna uyan bir şekilde rahatlarken gülümsedi. "Belli oluyor."

Bakışlarım onun üzerinde gezindi ve ben... Öfkenin ve sinirin kaybolduğunu biliyordum. Hüzün oradaydı, ama aynı zamanda garip bir memnuniyet duygusu da vardı.

"Duygularımı mı okuyorsun?"

"Hayır." Durakladım. "Sayılır?"

"Bu da ne demek?"

"Ne demek olduğundan emin değilim." Ellerime baktım. "Bu sabah uyandığımdan beri, kendimi açmadan –odaklanmak zorunda kalmadan– duyguları okuyabiliyorum. Bakıyorum ve bilmek istiyorsam... Biliyorum."

"Peki, ya istemiyorsan?"

Kaşlarımı çattım. "O zaman öğrenmiyorum. Kalabalık içinde farklı olup olmayacağını bilmiyorum."

"Çünkü bazen seni bunaltıyorlar."

Hatırlıyordu. Başımla onayladım.

"Bu..." Sustu ve ona baktım. "Şu anda ne hissediyorum?"

"Ben... Merak duyuyorsun. Endişe değil."

Başını yana eğdi. "Neden endişe duyayım ki?"

"Daha fazla empat özelliği geliştirmemden endişelenmiyor musun?"

"Bir Ruh Yiyici'ye dönüşüp benim duygularımdan beslenece-ğinden endişelendiğimi düşünüyorsan, enerjini boşa harcamış olursun."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Umarım böyle düşünmüyorsundur."

"Tüm bunların harika olduğunu düşünüyorum," dedi. "Sen harikasın."

Gözlerimi devirdim.

"Özellikle de Alastir'in çenesinin kapanmasını sağladığında. Bu henüz benim bile beceremediğim bir yetenek." Hafifçe öne eğilerek benimle aynı göz hizasına geldi. "Annemle babam muhtemelen hiç memnun olmayacaklar, ama seni bağırlarına basacaklar. Bunu kendini daha iyi hissetmen için söylemiyorum. Bunda ciddiyim. Öfkeleri ya da hayal kırıklıkları sana yönelik olmayacak."

Buna gerçekten inanıyordum.

Ve hatta Alastir'e annesiyle babasının beni en az kendisi kadar çok seveceklerini söylediğinde de neredeyse inanıyordum. Kalp eşi.

Casteel çenemi tutarak bakışlarımı tekrar kendi üzerine çekti. "Ne oldu?" Gözlerimin içine baktı. "Ne düşünüyorsun? Bir şey düşündüğünü biliyorum. Paylaşmak istemediğin bir şey düşündüğün zaman yüzünde hep bu ifade oluyor."

"Nasıl bir ifade?"

"Burnun kırışıyor."

"Ne? Hiç de değil."

"Evet, kırışıyor."

Ciddi olup olmadığını anlayamıyordum. "Hiçbir şey düşünmüyordum."

"Yalan." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Söyle bana."

Bakışları benimkileri esir aldı ve kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Gözlerinin kehribar rengi derinliklerine düştüm; yüzümdeki maskenin çatladığını hissedebiliyordum. "Ben... Başkalarıyla bana karşı hissettiklerin hakkında konuşurken son derece inandırıcı olabileceğini düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

Kirpikleri aşağı inerken, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ama yeterince inandırıcı değil."

Alastir'den bahsettiğini biliyordum, ama biraz daha inandırıcı olursa *ben* de ona inanmaya başlayacaktım.

Kirpikleri tekrar yukarı kalktı. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

* * *

Bir kez daha Setti'nin sırtında yerimizi aldığımızda, Casteel, daha önce birkaç kişiyle hissettiğim türden samimi bir sessizlik içinde, bizi ormanın içinden geçiriyordu. Şehrin içine yönelmemişti. Ağaçların biraz daha sık ve ormanın sağladığı gölgenin biraz daha yoğun olduğu sola sapmıştı.

"Bak," dedi Casteel, başıyla sağ tarafımızı işaret ederek.

Başımı çevirdiğimde, dudaklarımın kenarlarını yukarı kaldıran gülümsemenin tüm yüzüme yayılmasına engel olamadım. Önümüzde, esintide hafifçe sallanan gösterişli kırmızı yaprakları ve siyah tohumları olan göz alıcı bir çiçek tarlası vardı.

"Gelincikler." Beklenmedik manzara karşısında küçük bir kahkaha attım. "Daha önce hiç bu kadarını bir arada görmemiştim." Bakışlarım üzerlerinde gezindi. "Çok güzel."

"Evet," diye onayladı Casteel bir an sonra, arkamda kıpırdanırken boğazını temizleyerek. "Öyle." At, ormanın ve gelinciklerin kenarında ilerlemeye başladı. "Tıbbi kullanım için buradaki çayırlarda yetiştiriliyorlar."

Tek kaşımı kaldırdım. "İnsanların onları başka nedenlerle kullanması konusunda endişelenmiyor musun?"

"Tarlalar sana boş mu görünüyor?" Başımla onayladığımda, parmaklarıyla kalçama hafifçe vurdu. "Çiçeklerin arasına gizlenmiş nöbetçiler var. Tarlalar her zaman izleniyor, bu yüzden haşhaş yetiştirmeyi bilen hiç kimse onları haksız kazanç için kullanamaz."

"Tanrım," diye mırıldandım, çiçeklerin arasından birinin dışarı fırlamasını bekleyerek. "Bu çok akıllıca. Bazı şehirlerde bunun bir sorun haline geldiğini duymuştum."

"Ben Carsodonia'dayken çok yaygındı ve Masadonya'da da çok tutulduğunu gördüm. Fakat bu koşullar altında yaşayan insanları,

biraz olsun kaçmak istedikleri için suçlayabilir misin? Afyon bataklarında saatlerini ve günlerini harcayanların çoğu, çocuklarını Saray'a veya Tapınaklara veren kişilerdir," dedi. "Yaptıkları doğru olmayabilir, ama nedenini anlayabiliyorum."

"Ben de anlıyorum. Yani kısacık bir an için bile olsa huzur bulmaya çalışıyorlar." Hüzün, tarlanın tüm güzelliğini bastırdı.

"Bu, sana göstermek istediklerimin sadece bir kısmı." Beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, Setti'yi ilerlemesi için yönlenirdi. "Takdir edeceğini düşündüğüm bir şey daha var."

"Gelincikleri de takdir ettim," diye itiraf ettim yüzüm hafifçe kızarırken.

"Bunu duyduğuma sevindim." Belimdeki kolunu biraz daha sıkarak beni göğsüne yapıştırırken, çenesini başımın yanına sürttü.

Bu hareket nefesimin kesilmesine neden oldu. Her zaman böyle bir etkisi vardı ve bu, Casteel'in sık sık yaptığı bir şeydi. Bizi ormanın derinliklerine götürürken, bunun farkında olup olmadığını merak ettim. Kasıtlı bir hareket miydi, yoksa farkında bile olmadan yaptığı bir şey miydi? Bu hareket bana babamı yaparken gördüğümü hatırladığım bir şeyi hatırlattı. Aralarında biraz bile boşluk olmasına dayanamıyormuş gibi annemi her zaman kendisine çekerdi. Casteel'in sebebinin bu olduğunu düşünmüyordum. Belki de bu onun için sadece bir iletişim yöntemiydi.

Bir kez daha, kendimi Tawny'nin burada olmasını dilerken buldum. Ona sorabilirdim. O bilirdi.

İç çekerek, kendimi ormanın alacalı güneş ışığına, yakındaki kuşların cıvıltılarına ve zengin toprak kokusuna bıraktım. Tatlı bir koku daha vardı...

Kurt gözü mavisi ve mor rengi leylakları görünce daha dik oturdum. Kayalık bir tepeye tırmanıp rengârenk helezonlar şeklinde dökülen çiçeklerin manzarası muhteşemdi. Oraya yaklaşana kadar, tepede bir açıklık olduğunu, mavi ve mor perdenin arkasında karanlık bir boşluk olduğunu fark etmedim.

Casteel atı bir kez daha durdurduğunda ve Setti'yi otlamaya bırakarak attan indiğimizde, kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Casteel elimi tutup beni özellikle aranmazsa asla bulunmayacak olan

gizli girişe yönlendirirken, bana ne göstereceğine dair iyi bir fikrim olduğunu düşündüm.

"Bir kısmı biraz karanlık," diye uyardı beni, çiçekleri kenara çekerek. "Ama uzun sürmeyecek."

Gizli geçitten içeri giriş için, biraz karanlık demek yetersiz kalırdı. Serin havada hiçbir şey göremiyordum. Elindeki tutuşum sıkılaştı. "Gerçekten bir şey görebiliyor musun?"

"Görebiliyorum."

"Sana inanmıyorum."

Önümden kısık bir kahkaha geldi. "Şu anda burnunu kırıştırıyorsun."

Kesinlikle öyleydim. "Tamam, o zaman."

"Daha önce bahsettiğim mağaraları hatırlıyor musun?" diye sordu. "Ağabeyimle birlikte geldiğim mağaraları?"

Bir zamanlar sevdiği kızla birlikte geldiği mağaraları. Evet, hatırlıyordum ve girişi gördüğümde tam olarak şüphelendiğim şey de buydu. Yine de şaşkınlık beni ele geçirdi. Beni gerçekten bir zamanlar annesiyle babasının kafa karıştırıcı konuşmalarından kaçmak için ağabeyiyle –Shea ile– birlikte geldiği bir yere mi getiriyordu? Beni buraya getireceğine neredeyse inanamıyordum.

"Evet," diye cevap verdim sesimi bularak. Önümüzde, karanlığı delip geçen zayıf ışığı görebiliyordum. "Atlantia'da olduklarını sanıyordum."

"Öyleler. Ve buradalar. Ama asıl göremediğin, buradan birçok tünele ayrılıyor olmaları. Bazıları, Skotos Dağları'na ve onların ötesine, deniz kıyısındaki kayalıklara kadar kilometrelerce uzanıyor," diye açıkladı. "Malik ve ben haritalarını çıkarmak için sonsuz saatler ve günler harcadık, ancak dağlardan geçen tünelleri asla bulamadık."

Küçük çocukların, bütün çocukluk yıllarını tünellerde koşarak geçirdiğini kolayca hayal edebiliyordum. Ağabeyim de aynı olurdu.

"Bu da onların bir parçası," dedi, güneş ışığı mağaranın tavanındaki çatlaklardan içeri sızmaya başladığında. "Bence en iyi kısmı."

Casteel, güneş ışınlarının koyu gri taşlara vurduğu sol tarafımıza döndüğünde, nemli, tatlı kokulu hava bize ulaştı. Elimi bıraktı

ve birkaç santim aşağı atladı. "Burada küçük bir düşüş var." Bana dönerek ellerini belime koydu ve beni aşağı indirdi.

Ayaklarım kayalık zemine değdiğinde beni bırakmadı. Göğüslerimiz arasında santimler varken öylece durdu. Yukarı baktım ve gözleri anında benimkilere kilitlendi. Orada dururken, aramızdan görmezden gelmesi neredeyse imkânsız olan tüyler ürpertici bir farkındalık duygusu geçti. Gözlerinde ve ağzının etrafında gölgeler vardı ve bu, kalbimin tekrar hızlanmasına neden oldu.

Ve kalbim, Casteel ellerini belimden çekip geri adım atarken de yavaşlamadı. Arkasını dönüp yürümeye devam ederken, kesik bir soluk beni terk etti. Bacaklarımı hareket etmeye zorlarken, kendimi fazla gerilmiş bir keman yayı gibi hissettim.

Leylaklar mağaranın içine kadar sızmışlardı, duvarların üzerine tırmanıyor ve tavandan aşağıya sarkıyorlardı. Casteel, kaya havuzuna benzer bir şeyin önünde durduğunda, güneş ışınlarının altında buhar demetleri dans ediyordu.

"Sıcak su kaynakları," dedi, yere çömelip parmaklarını suya sokarken. Su fokurdayarak karşılık verdi. "Mağara sistemi içindeki tek kaynak değil, ama en büyüğü."

Yanında durarak kaynağa baktım. Kocamandı, neredeyse Teerman Kalesi'ndeki Büyük Salon kadardı, kenarları düzgün değildi. Köpüklü suların birkaç yerinden kayalar fışkırıyordu. "Derinliği ne kadar?"

"Muhtemelen senin omzuna kadar gelir." Hızla ayağa kalktı. "Daha ilerilerde, başka bir mağaranın girişinin yakınlarında biraz daha derinleşiyor. O bölgede suyun daha koyu renk olduğunu göreceksin, yani eğer yüzme bilmiyorsan o bölgeden uzak durmalısın."

"Eskiden yüzüyordum," dedim eğilerek. Sıcak su parmaklarımın etrafında köpürdü. "Ama hatırlayıp hatırlamayacağımı bilmiyorum."

"Daha fazla zamanımız olduğunda hatırlamana yardımcı olabilirim," diye teklif etti; başımı geriye eğip ona baktım. "Bu akşamki yemeğe bekleniyoruz ama biraz daha zamanımız var, sadece..."

Biz olmak için.

Tıpkı bir kilit ve anahtar gibi, ayrılmaz bir ikiliymişiz gibi.

Önceki akşam, Casteel, şey, prensçe bir şeyler yapmak için gittiğinde odamda yemek yemiştim. Güneş battıktan sonra geri döndüğünde yemek yiyip yemediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Terasta bana katılmıştı. O zaman da çok konuşmamıştık ve yine çok... Rahatlatıcıydı.

Havuza döndüm. "Ne kadar zamanımız var?"

"Yaklaşık bir saat."

Bir saat nereyse bir ömür gibi görünüyordu.

"Bunun bir dakikasını bile boşa harcamamalısın," dedi, düşüncelerimi okumuş gibi. "Atı kontrol etmeye gidiyorum. Birkaç dakika içinde dönerim."

Omzumun üzerinden baktığımda, beni soyunmam için yalnız bırakarak tünelin içinde kaybolmasını izledim.

Her zaman çok... Beklenmedikti, eylemleri ve sözleri daimi bir çelişkiydi. Bir an düşünceliydi ve bir an sonra talepkârdı. Bir an şakacıydı ve bir an sonra yaklaşan bir ölüm kadar soğuktu. Akla hayale sığmayacak kadar vahşiydi ve sonra inanılmaz derecede nazikti. Yanında onlarca yıl da geçirsem, tüm yönlerini –taktığı tüm maskeleri– asla tamamen görmeyeceğimi biliyordum.

Tatlı bir kokusu olan havayı içime çekerek bakışlarımı ondan ayırdım ve çabucak soyunarak kıyafetlerimi ve botlarımı dağınık bir yığın halinde yerde bıraktım. Havuza yaklaşırken, ayaklarımın altındaki çimler soğuktu ve tenime değen esinti ılıktı. Sıcak ve köpüklü sular ayak parmaklarımı gıdıkladı. Toprak basamaklardan dikkatle indim, suyun hızla kalçama ulaşması ve ben ilerledikçe tenimin etrafını sarması beni mutlu etti. Baş döndürücü, hoş bir sıcaklık tenimden içeri sızarak saatlerce at sürmekten ağrıyan kaslarıma yayıldı. Su köpürerek göğüslerimin hemen üzerine ulaşırken, havadaki lezzetli koku sinirlerimi yatıştırdı. Havuzun ortasında durarak başımı geriye attım ve yumuşak bir şekilde iç çektim.

O anda, Casteel'in burayı neden sevdiğini anladım. Tavandaki çatlaklardan süzülen yeterli güneş ışığıyla, geveze kuşların yatıştırıcı sesiyle ve duvarları saran leylakların baş döndürücü kokusuyla, hayallerden fırlamış gibi görünen gizemli, özel bir sığınaktı; koca bir ömrü geçirebileceğiniz bir yerdi.

Ya da en azından ben, beyaz köpüklü sular yolun tozu ve kirinden çok daha fazlasını yıkarken çıplak tenimi gıdıklayan küçük baloncukların tadını çıkararak sonsuza dek burada kalabilirmişim gibi hissediyordum. Dağlardaki sihirle ilgili korkuları bir kenara itiyordu ve kendimle, Beckett'a dokunduğum zaman olanlarda, geleceğimle ve *onunla* ilgili aklımda kalan soruları yıkayıp götürüyordu.

Hafifçe fokurdayan suyun çalkalanmasına neden olarak döndüm.

Casteel kenarda duruyordu. O kadar sessiz gelmişti ki ne kadardır orada durduğuna ya da ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Bana bakarken çene hattında hafif bir sertlik ve konuştuğunda da, sesinde daha önce orada olmayan bir boğukluk vardı. Vonetta'nın evinin dışında dururken öfkeyle karıştırdığım açlığı gördüm. "Havuz hoşuna gitti mi?"

"Evet." Kollarımı oynatarak suyun fokurdamasını ve köpürmesini izledim. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Bakışlarımı tekrar ona çevirerek, sırılsıklam olmuş örgüme uzandım. Casteel botunu ayağından çıkarırken, örgüyü çözmeye başladım. "Masadonya'da, Tawny ve benim bir-iki kez gizlice kaçtığımız pınarlar vardı, ama su çok soğuktu ve içinde uzun süre kalamazdık. O..." Bir hüzün dalgası huzurumu tehdit ederken iç çektim. "Burayı çok severdi."

"Üzgünsün. Sesinden anlayabiliyorum. Onu özlediğin için üzgünüm," dedi, diğer botunu çıkarırken. Ardından çorapları geldi. "Değer verdiğin kişilerden ayrı kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Evet, biliyorsun." Gerçekten de biliyordu, hem de benden çok daha fazla. Saçımı çözerek omzumun üzerine bıraktım. "Ama şimdilik güvende."

"Şimdilik," diye katıldı, başının arkasına uzanarak. Gömleğini yakasından tutup başının üzerinden çekti ve sonra kollarından aşağı kaydırarak önce geniş omuzlarını ve sonra da göğsünün belirgin hatlarıyla karnının sert kaslarını ortaya çıkardı.

İçimde öncekinden farklı bir gerginlik yükseldi ve sonra Casteel o kumaşı bir kenara fırlatırken bu gerginlik hafifledi. Soyunuyordu, bakışlarımı ondan kaçırmalıydım. Yakında son derece

bariz olacak çıplaklığından utanmalıydım. Ama elleri pantolonundaki düğmelere ulaştığında, bakışlarımı kaçırmadım. Pantolonunu kalçasından aşağı kaydırırken, yanaklarım ısındı. Duruşu, vücudundaki zarif kasların yalnızca baştan çıkarıcı bir görüntüsünü sunuyordu. Pantolonu da gömleğiyle birlikte yere indi ve sonra Casteel, benim beklediğim yere baktı.

Bakışlarımız buluştu; o anda bana ne olduğundan emin değildim. Sıcak, köpüklü sular, gölün sakin güzelliği ve Atlantia'da olmanın yaşattığı rüya gibi hisler yüzünden olabilirdi ya da belki de Casteel'in daha önce bahsettiği açlık yüzündendi. Nedeni her neyse, gözlerimi aşağı kaydırdım ve kendime bakmak için izin verdim. Bakışlarım tekrar göğsünde, karnındaki kıvrımlı kaslarda ve soluk renkli yara izleri üzerinde gezindi. Kalçasının her iki tarafındaki gamzelerde takılı kaldım ve sonra soluklarım hızlandı.

Beni istiyordu, hem de hiç utanmadan. Nasıl veya neden bilmiyordum. Benimle *ilgileniyordu*, ama sadece kısmen güzeldim. Baştan çıkarıcı bir kadın değildim ve bu konuda tecrübesizdim. Ayrıca başlangıçta ağabeyini kurtarmama ihtiyacı olduğu için bana çekilmişti. Ama beni arzuluyordu. Bunu ben bile biliyordum.

Bakışlarımı biraz daha aşağı inmeye zorlayarak, kalçasının hemen altındaki tenine damgalanmış olan Kraliyet Arması'na baktım. Eli bir an için onu saklamak istermiş gibi yaranın üzerine kapandı ve sonra karnındaki sayısız dilimin üzerinden geçti. Bakışlarım onu takip etti.

Öfke beni harekete geçirdi. Önceden tasarlanmış bu tür bir zulüm rahatsız ediciydi. "Ben..." Ona yapılanlar için özür dilemek istedim, ama sonra kendime engel oldum. Gözlerim bir kez daha onunkilerle buluştu. "Keşke sana çektirdikleri acının aynısını onlar da hissedebilselerdi."

Yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. "Sana şefkatle bakan Kraliçen bile mi?"

Yüreğime bir ağırlık çöktü. "Senin tanıdığın Kraliçe ile bana şefkatle bakan Kraliçeyi bağdaştırabileceğimi asla sanmıyorum. Ama evet. O bile."

Başını yana eğdi. "Bu konuda ciddisin."

Başımla onayladım, çünkü ciddiydim.

Yüzünde minik bir sırıtış belirdi. "İnanılmaz derecede vahşi."

Bu kez onu düzeltme zahmetine bile girmedim. "Belki biraz."

Derin, güçlü kahkahası mağarada yankılanarak olan biteni ve bizi bekleyeni unutmam için beni cesaretlendirdi, istediğimi almam için bana meydan okudu.

Gözlerimi kapatarak suyun altına girdim. Köpüren, hışırtılı sıvı yüzümde ve saçlarımın arasında dans etti. Ne istiyordum? *Onu*. Ellerinin üzerimde gezinmesini ve bunu neden yapmamam gerektiğinin tüm sebeplerini yok etmesini istiyordum. Teninin tenime değmesini ve tüm dünyayı unutturmasını istiyordum. Dudaklarının dudaklarıma dokunmasını ve mantıklı itirazları daha oluşmadan uzaklaştırmasını istiyordum. Ağzının benimkinin üzerine kapanmasını ve dudaklarının bir zamanlar söylediği yalanları öpüp silmesini istiyordum. Ellerinin vücudumda dolaşmasını ve suçluluk duygusuyla kendime ihanet ediyormuşum hissini hafifletmesini istiyordum. Ondan başka hiçbir şey hissetmemek için onu içimde hissetmek istiyordum. Kırılacağı kesin olan kalbimde bir yaraya dönüşeceği korkusuna yer kalmaması için onun tarafından tamamen yutulmak istiyordum. Çünkü... Çünkü ya Kieran yanılıyorsa? Ya Casteel istediğini başardıktan sonra, anlaşmanın kendi tarafını yerine getirdiğinde, geriye sadece yalanlar ve ihanetler kalırsa?

Bunu imkânsız kılan her şeye rağmen kalp eşi olduğumuza inanmak istiyordum.

Umutsuzca güç ve sağduyu arayarak su altında kaldım. Ciğerlerim yanana kadar kaldım. Tekrar yüzeye çıktığımda, ona karşı hissettiğim istek ve ihtiyaçtan başka bir şey yoktu. Kirpiklerime yapışan damlalardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırırken, titreyen ellerimle saçlarımı yüzümden geri çektim ve nefesim kesildi.

Casteel havuza girmişti.

Çoktan suya dalıp çıkmış bir halde birkaç adım ötemde duruyordu. Gece yarısı rengindeki saçları yüzünden geriye çekilmişti ve sular göğsünden aşağı süzülüyordu. Boyu benden çok daha uzun olduğu için köpüklü su sadece göbeğinin biraz üstüne ulaşıyordu.

Çatlaklardan giren güneş ışınları ıslak teninde parıldarken, tıpkı bir tanrının olacağını hayal ettiğim gibi görünüyordu.

Yoğun bakışları benimkileri yakaladı ve daha önceki farkındalık hissi geri döndü. Zaten sıcak olan havayı ağırlaştıran bir şimşek gibiydi.

"Düşünüyordum," dedi, suyun içinden bana doğru süzülerek.

"Öyle mi?" Nabzım her yerde atıyordu.

Başıyla onayladı. "Evet."

Sadece birkaç santim önümde durduğu için boynumu geriye atmak zorunda kaldım. "Ne düşündüğünü bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen hayır diyeceksin." Zarif ve belli bir amaca yönelik hareketlerle ileri yüzdü ve ben de geri çekildim. "Ama bu bir yalan olacak."

"Bunu nereden bileceksin?"

"Bir yalanı görür görmez tanırım," diye yanıtladı, beni pürüzsüz kaya duvarla arasına sıkıştırarak. "Daha da önemlisi, yalan söylediğin zaman anlıyorum."

Daha önce yaptığı gibi ellerini kayanın üzerine koyduğunda nefesim kesildi. Arzumu hissedebiliyor muydu? Suya ve leylak kokularına rağmen? Kalbimin daha hızlı atmasının imkânsız olduğunu düşünerek sıcak kayaya yaslandım. "Ne düşünüyorsun?"

"Fikrimi." Nefesi yanağımda gezindi. "İlgini çekebilir."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım.

"Daha ne olduğunu bile duymadın, Prenses." O dudaklar çenemin kenarında gezindi ve ıslak saçları yanağıma dokunarak nefesimin kesilmesine neden oldu. "Evet, ilgileneceğini kesinlikle biliyorum."

Başım bilinçsizce arkamdaki kayaya dayanırken, huzursuzluk beni ele geçirdi. "Neden bana ne olduğunu söylemiyorsun? İlgimi çekerse sana haber veririm."

Ellerinden biri kayadan ayrılırken kahkahası boğuktu. Parmakları belimin çıplak teniyle buluştuğunda midem düğümlendi. "Sadece yalan söylemeyeceğine söz verirsen."

"Yalan söylediğimi anlayabiliyorsan..." Aldığı her nefeste göğsü benimkine sürtünecek kadar yanıma yaklaştığında, titrek bir nefes

verdim. Temas, göğüslerimin uçlarını neredeyse acı verecek kadar sertleştirerek içime bir titreme dalgası gönderdi.

"Ne diyordun Prenses?" diye sordu ve yanağıma değen dudaklarının gülümsediğini hissettim.

Ne diyordum? Hatırlamam biraz zaman aldı. "Yalan söylediğimi biliyorsan, doğruyu söylememin ne önemi var ki?"

"Çünkü gerçeğin önemli olduğunu biliyorsun." Eli belimden ayrılarak kalçamdan aşağı ilerledi ve suyu dalgalandırdı. Kabarcıklar bacaklarımın üzerinde, aralarında dans etti. Merkezime günahkâr bir his yerleşti. "Gerçek, icazettir."

Odaklanmamış bakışlarım, mavi ve mor çiçeklerin üzerinde gezindi. "Öyle mi?"

"Öyle." Durakladı. "Isırığın, tamamen iyileşene kadar, erojen bir bölge haline geldiğini biliyor muydun? Bir zevk noktası olduğunu? Sana ısırıkla aynı duyguları yaşatabilir. Hemen hemen. Bunu biliyor muydun?"

Bildiğimi sanıyordum. "Hayır."

"Sana göstermemi ister misin?" diye teklif etti. "Meraklı biri olduğunu biliyorum."

"Evet," diye fısıldadım, beklentiyle başım dönerken.

"Unutma, Prenses. Bu sadece merakını gidermek için. Daha fazlası değil."

"Biliyorum." Parmaklarım kayanın etrafına kıvrıldı.

"İyi." Sonra ağzı ısırık izinin üzerine kapandı. Deriyi emerek dişlerinin arasına aldı. Sırtım bir yay gibi kıvrılarak, göğüslerimin sert tepeciklerini onun göğsüne bastırdı. Eriyerek titredim.

Yüce Tanrılar...

"Sana tadının nasıl olduğunu hiç söylemiş miydim?" Dili hassas izin üzerinde gezindi.

"Tatlı özsuyu mu?" diye fısıldadım, istememem gerektiğini bildiğim bir şeyin arayışıyla başımı ona çevirirken gözlerimi kapatarak.

"Seni edepsiz kız. Ondan bahsetmiyorum." Çenemi ısırdı ve benden sessiz bir soluk daha çaldı. "Kanından bahsediyorum ama şimdi aklımı uygunsuz yerlere sürükledin."

"Aklın her zaman uygunsuz yerlerde geziniyor."

İçten bir kahkaha attı. "Bunu inkar edemem." Ağzı dudaklarıma yaklaşırken, burnu benimkine sürtündü. "Kadim bir tadın var, güçlü ama hafif. Ay ışığı gibi. Artık nedenini biliyorum."

"Herhangi bir şeyin tadı nasıl ay ışığı gibi olabilir ki?"

"Sihir, sanırım. Şimdi sana fikrimi anlatmaya çalışırken dikkatimi dağıtmayı bırak."

"Ben..." Eli kalçamdan aşağı kayarken, dudağımı ısırdım. "Dikkatini dağıtmıyorum."

"Ah, evet. Her zaman çok dikkat dağıtıcısın," diye nazikçe azarladı.

"Bu senin sorunun."

"Bu ikimizin de sorunu."

"Ne için izin istiyorsun?" Uçurumun kenarında duruyormuşum gibi nefes nefeseydim. "Neymiş bu fikir?"

"İstersen," dedi, benimkine değen göğsü yükselip alçalırken içime yasak zevk okları göndererek. "Tekrar rol yapabiliriz." Eli bacağımdan yukarı kayarak giderek daha yükseğe ve daha yükseğe...

Parmaklarının uçları, zaten hissettiğini bildiğim şeyin kanıtına ulaştı. Dudaklarım nefes nefese bir inilti ile aralanırken, bu yasadışı heyecanla kalçam titredi.

Ağzını benimkine sürttü. Bu bir öpücük değildi, sadece dudaklarının benimkilere ufak bir dokunuşuydu. "Rol yapabilirsin." Başını kaldırdığında soğuk hava aramıza girdi. "Bunun, bana ihtiyacın olmasıyla herhangi bir ilgisi yokmuş gibi davranabilirsin."

Gözlerimi açtığımda kalbim kapana kısılmış bir kelebek gibiydi. Gözleri sıcak bal gibi alev alev yanıyordu. "Sana ihtiyacım yok."

Dudaklarının kıvrımı acımasızca şehvetliydi. "Bunun..." Parmağının sadece ucunu içime kaydırdı, ama parmak uçlarımda yükseldim. Bakışları yüzümde gezinirken ve ardından göğüslerimin fokurdayan suyun üzerinde yükseldiği yere inerken gözleri ışıldadı. Parmağını daha derine bastırırken gözlerimin içine baktı ve iç kaslarımın onun etrafına kenetlendiğini hissedebiliyordum. "Beni istemenle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranabilirsin."

"Seni istemiyorum," dedim ona, kalçamı arkamdaki kayadan çekip onun eline bastırmama rağmen.

Casteel, karnım onun sıcak, sert uzunluğunu okşadığında tıslադı. Göğsünü benimkine yapıştırırken, elini aramızda sıkıştırarak beni kayaya yasladı. Ten tene temas, yavaşça hareket ettirdiği parmağı, duyularıma kısa devre yaptırdı. "Elimin üzerinde kıvranmana neden olan, sadece boynundaki hassas ısırıkmış gibi davranabilirsin."

Tüm gücümle kıvranıyordum.

"Bu kadar sıkıca sardığın şeyin penisim olmasını istemenin nedeni buymuş gibi davranabilirsin." Başı bir kez daha benimkine doğru eğildi. "İkimiz de rol yapabiliriz ve ikimiz de..."

"Ne?" diye soludum. "Sadece Hawke ve Poppy olabilir miyiz?"

Bir an için, yüz hatlarına kazınmış sertlik kayboldu ve ardından çatlayarak altındaki neredeyse çaresiz ihtiyacı ortaya çıkardı. *Bana* olan ihtiyacı. Bize.

Ya Kieran haklıysa?

Bırakın düşünmeyi, zar zor nefes alabiliyordum ama ne demek istediğini biliyordum. Yüce Tanrılar, hem de nasıl biliyordum. Ve şu anda, ikimiz de aynısını istiyorduk. Belki de aynısına ihtiyacımız vardı, sadece hissetmeye ve diğer her şeyi bir kenara atmaya ihtiyacımız vardı. Bu saniyeler ve dakikalar içinde başka hiçbir yerde değil, sadece burada olmaya ihtiyacımız vardı. Bunu yapabilir miydik? Belki o yapabilirdi. Belki de tüm bunlar, ne kadar anlaşılmaz olsa da, onun için fiziksel bir ihtiyacı gidermekle ilgiliydi. Ben neden yapamayacaktım? Bana verebileceklerini istiyordum. Zevk. Anlık kaçış. Deneyim. Özgürlük duygusu. Çünkü boşalma böyle hissettiriyordu. Bu, kendim de dâhil olmak üzere, neden birine karşı ihanet ediyormuşum gibi hissettirecekti ki? Bunu inkâr etmek daha haince değil miydi? Yoksa şimdi bile kendime yalan mı söylüyordum? Ve eğer öyleyse, bunun bir önemi var mıydı?

Bir cevap için yüzümü ararken dokunuşuna ara verdi. Ve o anda, bunun benim hayatım olduğunu fark ettim. Casteel ile benim aramda olanlar ne doğru ne de yanlıştı. Muğlak ve karmaşıktı ve belki de daha sonra ona kendimden daha fazla parça verdiğim için pişman olacaktım, ama onu istiyordum.

Ve kendimi *herhangi* bir şeyden mahrum bırakmaktan bıkmıştım.

Ona ve kendime yalan söylemekten bıkmıştım.

"Tek bir şartla," dedim.

"Şimdi bir şartın mı var?"

Başımla onaylarken kalbim gümbürdüyordu. "Rol yapmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Ben Poppy'yim ve sen de Casteel'sin ve bunların hepsi gerçek."

31. BÖLÜM

"Bunu kabul edebilir misin?" diye sordum.

Gözleri bir an için kapandı, yüzünün tüm çarpıcı hatları gergindi. "Her zaman," diye fısıldadı. "Evet."

Hemen tepki vererek kayadan uzaklaştım. Ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapatarak onu öptüm. Dudaklarım dudaklarına değdiği anda, onun dudakları aralandığı anda, bunun *gerçek* olduğunu biliyordum.

Onu dilimin ucuyla tadarak, keskin dişlerinin yaşattığı günahkâr heyecanın tadını çıkararak istediğimi alırken, ellerimi kayadan çekip boynuna doladım. Ne yaptığımı bilmiyordum, sadece bu içgüdü bana rehberlik ediyordu. Dudaklarımı onunkiler üzerinde hareket ettirerek ısırdım, araştırdım ve öğrendim.

Casteel, bu yalın deneyimsizlikten hiç rahatsız görünmüyordu. Tam tersine, bu onu alevlendiriyor gibiydi. Bana istediğimi verdi. Beni çılgınlık boyutuna varan vahşi bir coşkuyla öpüyordu.

Öpücüğü sona erdirdiğinde, o da benim kadar derin nefesler alıyordu. "Artık rol yapmıyor muyuz, Poppy? Beni istiyorsun. *Her şeyi* bildiğin halde beni istiyorsun."

"Sence?" İstekli bir şekilde elinin üzerinde hareket ettim.

Diğer eli kalçama yapışarak hareketlerimi durdurdu. "Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var, Prenses."

Elbette vardı.

"Evet," dedim neredeyse lanet ederek. "Seni istiyorum."

"İyi." Elini bacaklarımın arasından çekti. "Çünkü bu gerçek."

Ahlaksız elinin kaybını hissetmeden önce, kalçamı kavradı ve

beni kaldırdı. Vücudumun yarısından fazlası sudan çıkarken, ellerim omuzlarından aşağı kaydı ve nefesim kesildi.

"Bacaklarını belime dola," diye emretti yumuşak bir tavırla. "Şimdi."

Şikâyet etmeden istediğini yaptım. Ki bu son derece ender olan bir şeydi. Bunu fark etmesini umuyordum.

Göğüslerimin göğsüne yaslandığı yere bakarken ellerini kalçama geri götürdü. "Bunu ağırdan almayı çok isterim çünkü seninle *gerçek* olmayı çok istediğim birçok farklı yol var. Seni kayaların üzerine yatırıp vücudunun her santimini yalamak istiyorum. Bu şekilde boşalmanı sağlamak istiyorum. Sonra dizlerinin üzerine çöküp ağzını penisimin etrafına sarmanı istiyorum."

Sözlerinin gün yüzüne çıkardığı ahlaksız görüntüler karşısında ürperdim. Bunu Bayan Willa'nın günlüğünde okumuştum ve okuduğumda bana çok iğrenç gelmişti. Ama şimdi? Kulağa... *İlgi çekici* geliyordu. "Ben... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Yanlış yapabileceğini sanmıyorum," dedi bana, gözleri parlarken. "Ama sana gösterirdim. Sana ağzını ve dilini nasıl kullanacağını gösterirdim. Zamanımız olsaydı oynardık." Elleri belimi biraz daha sıktı. "Ama zamanımız yok, Prenses."

"Evet." Kalbim hızlandı. "Yok."

Bakışları benimkileri esir aldı. "Aynı fikirde olmamıza sevindim." Ellerimin altındaki kaslar gerildi. "Prenses?"

"Ekselansları?"

O gözleri erimiş kehribara döndü. "Bana sıkıca tutunman ve hiç bırakmaman gerekecek, çünkü söz verdiğim gibi seni becermek üzereyim."

Müstehcen –çok lezzetli– sözleri karşısında nefesim kesildi. "Evet. Lütfen."

Casteel kelimelerle yanıt vermedi. Bunu hareketlerle yaptı. Onu girişimde hissedene kadar beni aşağı yönlendirdi. Dudağımı ısırdım.

"Bacaklarını indir," diye emretti. "Sadece biraz, işte. Bu mükemmel." Dudakları benimkilere geri döndü. "Sen mükemmelsin."

"Ben..." Sözlerim, bir öpücükle yakaladığı bir çığlıkla sona erdi. Beni doldurdu ve bu pozisyonun işe yarayacağına dair güvenimi

kaybedene kadar beni esnetti. Bunu sadece iki kez yapmıştık. Ben bunu sadece iki kez yapmıştım. Ama Casteel aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayıncaya kadar derinlere batmaya devam ederken, parmaklarımı tenine geçirerek ona sıkıca tutundum. Casteel titredi.

Elini sırtımdan aşağı kaydırarak kolunu etrafıma sardı. Ve sonra o... Derinlerime gömülmüş bir halde beni göğsüne bastırarak öylece durdu. "İyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle, dudaklarını benimkilere sürterek. "Poppy?"

Omuzlarındaki tutuşumu gevşeterek başımla onayladım.

"Emin misin?"

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak. Acıtmamıştı. Sadece belli belirsiz bir rahatsızlık hissi vardı, ama daha fazlası olduğunu biliyordum. Kalçamı oynatarak kıpırdandım.

Adımı inledi. "Poppy..."

Sesi karşısında sıkışan kalbimi görmezden geldim. Bunu istemiyordum. Bacaklarımın arasındaki ve içimdeki sertliği istiyordum, onun bana hissettirdiklerine ihtiyacım vardı. Kalbimin dâhil olmasını istemiyordum.

İçimde zevk kıvılcımları çakarken nefes nefese kıpırdandım.

"Yüce Tanrılar, Poppy. Ben..." Göğsünden kopup gelen bir ses içimi titretti. "Hazır olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Ben hazırım," dedim ona. *Çoktan hazırdım.*

Küfretti ama sonra kalçasını yukarı kaldırırken aynı anda beni aşağı çekti. Yavaş ve derin hamlelerle içinde hareket ederken bu ham duygu karşısında gözlerim kocaman açıldı. Gerildiğini bile bilmediğim kaslarım rahatlarken iç çektim.

"İşte böyle." Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Yüce Tanrılar, sen..." Beni yönlendiren el kasıldı ve sonra kalçamı yukarı kaldırırken tekrar gevşedi. "Şimdiye dek isteyebileceğim her şey gibi hissettiriyorsun."

Hayatımda bir şeye hiç bu kadar inanmak istememiştim ve bunu fark etmek her şeyi tehdit etti.

"Artık her şey gerçek," diye hatırlattım ona, ağzını ararken. "Şimdi bana yalan söyleme."

Birkaç saniye kaskatı kesildi ve ardından sert bir kahkaha attı. "Haklısın." Elini saçlarımın arasına geçirerek başımı geri çekti. "Artık yalan söylememize gerek yok."

Ağzı benimkinin üzerine kapandı ve sivri dişlerinden biri dudağımı sıyırarak benden boğuk bir inilti kopardı. Göz açıp kapayıncaya kadar o kayaya geri döndük. Kalçamı arkamdaki kayaya dayayarak içime girip çıkarken, sert yüzeyle tenim arasındaki tek şey beni saran kolu ve saçlarımın arasındaki eliydi.

Ve sonra sözünü tuttu.

Casteel beni *becerdi*.

Kalçası benimkine çarptı ve orada tutulurken tek yapabildiğim, onun taleplerini yerine getirmekti. Sular etrafımızda şiddetle köpürürken sıkıca tutundum. Kalçasının her vuruşu, dilimin onunkine her değişi kadar açgözlü hissettiriyordu. İçime her dalışı, bir öncekinden çok daha sahiplenici bir tavırla gerçekleşiyordu. Başım geriye düştü ama eli sayesinde asla kayaya çarpmadı ve dünya, kırık güneş ışığı, arduaz rengi duvarlar ve canlı taç yapraklardan oluşan bir kaleydoskoptu. Gerildim, bedeni benimkine sürtünmeye devam ederken başını omzuma dayadığında gerildim. Kollarım ve bacaklarımla onu tamamen sararak yüzümü boynuna bastırdım ve tenindeki tatlı suyun ve tuzun tadına baktım. Nabzım içimde gümbürdüyordu, onunki de yanağımın altında bir o kadar güçlüydü. Bedenlerimiz çılgınca hareket ediyordu, sanki aynı anda her yerdeydi. Tereddüt yoktu. Yavaşlamak veya hava almak için durmak yoktu. İkimiz de çılgınlığın içinde sürüklendik ve gitgide daha da sıkılaşan gerilimin içinde kaybolduk. Beni paramparça edeceğini, ikimizi de paramparça edeceğini düşündüm ama sonunda bana istediğimi verdi.

Teninin benimkiyle teması, bu dünyada sadece biz kalana kadar her şeyi silip götürdü. Dudaklarının boynuma ve yanağıma dokunuşu, herhangi bir itirazı çoktan kovalamıştı. Ağzı benimkini bir kez daha bulurken, elleri beni öyle sıkı, öyle dikkatli tuttu ki suçluluk duygusunun yaratacağı herhangi bir acının oluşmasını bile engelledi. İçimde öyle derinlere giriyordu ki ondan başka hiçbir şey hissedemiyordum. Sonunda orgazm beni bulduğunda onu

da buldu ve ikimizi de yiyip bitirerek gelecekten korkmaya yer bırakmadı ve imkânsız görüneni mümkün kıldı.

* * *

Casteel'in kollarında kendimi çok hafif hissediyordum, yanağım omzundaydı ve ayaklarım havuzun zemininden birkaç santim yukarıda süzülüyordu. Zevk dalgalarının sonuncusu da bedenimi terk ettikten ve gerçeklik solgun güneş ışığıyla birlikte içeri sızmaya başladıktan sonra ondan uzaklaşmaya çalışmıştım. Ama çok uzağa gidememiştim. Casteel buna izin vermemişti. Bana sıkıca sarılmaya devam etmişti.

"Henüz değil," demişti yanağımı omzuna yaslamam için yönlendirirken.

Onunla savaşmadım. Onunla savaşmak gibi bir isteğim olmasa bile bunun için pek çok şeyi suçlayabilirdim. Başlangıç olarak havuzun ve teninin sıcaklığını... Omurgamda yukarı ve aşağı hareket eden eli fazlasıyla rahatlatıcıydı. Vücudumdaki bitkinlik de suçluydu ve aramızda hiçbir engel olmadan bu şekilde tutulmanın çok güzel hissettirdiği gerçeği de öyleydi.

Bu kadar uzun süre insan dokunuşundan men edildikten sonra, çıplaklığı en yozlaşmış çikolata ve şekerlemelerden oluşan bir tabak sunulması gibiydi. Sertliği, girintileri ve yaraları keşfetme cesaretim olmasını dileyerek diğer omzunda minik daireler çizdim. Merakımı, parmaklarımın altındaki teninin hissettirdikleriyle ve satene sarılmış çelik gibi hissettiren vücuduyla giderdim.

Etrafımızda suyun sesinden ve kuşların cıvıltısından başka bir şey olmadan ne kadar öyle kaldık bilmiyordum. Ama Casteel, birinin mağaraya tam olarak ne zaman yaklaştığını biliyor gibiydi.

"Kieran. Beni burada bulabileceğini bilen tek kişi o." Beni yavaşça serbest bıraktı ve dudaklarının başımın tepesine değdiğini hissettim. "Hemen döneceğim."

Casteel yüzerek kenara ulaştıktan sonra ayağa kalkarken, omuzlarıma kadar suyun içine girdim. Ona, yaptıklarımız göz önüne alındığında yüzümü bu kadar ısıtmaması gereken bir bakış attım. Pantolonunu almak için durdu ama üzerine giymedi.

Casteel, mağaradan doğduğu günkü kadar çırılçıplak bir halde çıktı ve eğer o pantolonu giymek için durmazsa Kieran'ın gözleri kamaşmak üzereydi.

"Tamam, o zaman," diye fısıldadım ve kahkaha attım, ses odada yankılandı.

Pişmanlık ya da utanç arayışıyla tavandan süzülen güneş ışınlarına bakarken başım geriye düştü. Daha önce olduğu gibi, sadece belirsizlik buldum. Paylaştıklarımızla ilgili değil, bunların ne anlama geldiğiyle ilgili. Rol yapmamıştık.

Paylaştıklarımız gerçekti. Oyun yoktu. Yalan yoktu. Yarı gerçekler yoktu.

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Onun öpücükleriyle şişmişti. Parmaklarımı ağzıma götürdüm ve onu da vücudumun geri kalanına yaptığı gibi nasıl sahiplendiğini düşününce titredim.

Casteel'in ayak seslerini duyunca o tarafa döndüm. Tanrılara şükürler olsun, yarı giyinikti. Gerçi pantolonunun düğmeleri iliklenmemişti ve kalçasında nasıl durduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Elinde, mağaranın zeminine özenle koyduğu beyaz bir bohça taşıyordu.

"Kieran buraya geldiğimizi anlamış. İkimiz için de temiz giysiler ve havlu getirmiş."

Kieran'ın nasıl bu kadar öngörülü olduğunu anlayamıyordum ve muhtemelen bilmek de istemiyordum.

Elindeki kalın, beyaz havluyu bana uzattı. "Senin çıplak ve ıslak halini tercih ettiğimi söylememe gerek bile yok. Ama artık kurumanın ve insan içine çıkacak hale gelmenin zamanı geldi."

Kenara ilerlerken başımı iki yana salladım ve fokurdayan su göğsümün altındaki bir seviyeye inmeye başlayınca yavaşladım. Neden tereddüt ediyordum? Göğüslerimi, yara izlerimi ve diğer her şeyi çoktan görmüştü. İzleyerek beni bekliyordu ve ben de biraz önce aynısını yapmamış mıydım? Onun soyunmasını utanmadan izlememiş miydim? Cesaretimi toplayarak yürümeye devam ettim ve çok garip bir şey oldu. Su göğüs kafesime ve ardından göbeğime kadar indiğinde bile, Casteel'in bakışları su seviyesini

takip ederken bile, attığım her adım biraz daha kolaylaştı. Dudakları hafifçe aralandı ve Nyktos'un kendisi gelse bile Casteel'in gözlerini benden ayırmayacağından emindim. Onun ilgisini böylesine çekebilmekte inanılmaz bir güç vardı. Su baldırlarımın etrafında köpürüp biraz daha alçalırken, sivri dişlerinin uçları alt dudağının üzerinde gezindi. Ben toprak basamaklardan çıkarken, rol yapsa da yapmasa da gördüklerinin tadını çıkardı.

"Yardım edeyim." Havluyu genişçe açtı. "İhtiyacın olmadığını biliyorum ama yardım etmek istiyorum."

Onun önünde en az onun kadar çıplak dururken hiçbir şey söylemedim. Arkama geçti ve ıslak saçlarımı havluyla kurulamaya başladı.

"Önce bu kurutulmalı," diye açıkladı ve saçımdaki fazla suyu sıkarken bana baktığının tamamen farkındaydım. Göğüs uçlarımın büzüştüğünü gördüğünü ve tenimde hissettiğim kızarıklığı görebildiğini biliyordum.

"Üşütmeni istemem," dedi boğuk bir sesle. "Islak saçlarla ilgili duyduğum buydu."

"Hı-hı." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Sadece işimi layığıyla yapmaya çalışıyorum." Havluyu kollarımdan parmak uçlarıma kadar indirdi ve sonra sırtıma kaydırdı. "Bana sonra teşekkür edeceksin."

"İşini layığınla yaptığın için mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Havluyu karnımın üzerinde gezdirdi ve sonra yukarı çıkarak göğüslerimin arasındaki suyu sildi. Beni kendisine döndürmeden önce elleri orada oyalandı.

Önümde diz çökerek havluyu önce sol bacağımdan, sonra sağ bacağımdan yukarı kaydırıp en sonunda ikisinin arasına kaydırırken midemin kasılmasına neden oldu. Hafifçe sallanarak keskin bir nefes aldım.

"Sadece işimi layığıyla yapıyorum," diye hatırlattı bana, kısık gözlerle. "Gereksiz yere ıslanmanı istemem, Prenses."

Başka bir şeyi kastettiğinden emindim.

Havluyu sırtıma bıraktı. "Bence artık tamamen kurudun." Bakışları yavaşça benimkilere yöneldi. "Çoğunlukla."

Evet.

Çoğunlukla.

Sırıtarak başını eğdi ve bacağımın iç kısmındaki soluk yara izini öptü. Bu hareket, beni içine düştüğüm zevk sisinden çıkardı. Ayağa kalkıp havluyu etrafıma sarmasını izlerken, aklımdan binlerce farklı düşünce geçiyordu.

Havlunun kenarlarını tuttum. "Casteel..."

"Biliyorum." Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Burada yaptıklarımız burada kalacak."

Anladığımdan bile emin olmadığım kelimeler bir anda canımı yakınca gözlerimi kırpıştırdım. Bunu söylemeyecektim. Açıkçası ne diyeceğimi bilmiyordum.

Arkasını döndü ve bronz teniyle tam bir tezat oluşturan beyaz gömleği aldı. Başını eğip pantolonunun düğmelerini iliklerken, alnına dökülen siyah saçları yüz hatlarını yumuşattı. Karnımın alt kısımlarında bir gerilme oldu. Giyinmek gibi sıradan bir eylemi bile nasıl bu kadar şehvetli gösterebilirdi?

Dürüst olmak gerekirse, orada durup giyinmesini izlememe gerek yoktu. Havluyu bırakıp hızlıca kıyafetlerimi giydim.

"İşte." Casteel yine kollarımı düzeltti.

Az önce yaptığımız şeyin sonuçlarını düşünmeme neyin neden olduğunu tam olarak bilmiyordum. Şimdiye kadar aklımdan bile geçmemiş olması, daha iyi seçimler yapmam gerektiğini gösteriyordu.

"Hamilelik için önlem aldığını söylemiştin," dedim, hem erkekleri hem de kadınları geçici olarak kısırlaştıran bir bitki aldığını hatırlayarak. "Hâlâ korunuyor musun?"

"Evet. Dikkatli davranıyorum, Poppy," dedi tereddüt etmeden, kıyafetlerimizi ve botlarımı yerden alırken. "Çocuk yapma riskini göze alamam."

Birlikte.

Bunu söylememişti ama yine de o kelime aramızda havada asılı kaldı. Garip, mantıksız bir acı daha hissettim. Herhangi biriyle çocuk sahibi olma fikri, yatağımın altında bacakları yerine yüzgeçleri ve kolları yerine kuyrukları olan gerçek bir yaratık bulmaktan çok daha ürkütücü olduğu için bu son derece anlamsızdı.

Belli ki bende bir sorun vardı çünkü hâlâ acıtıyordu.

Çünkü onun için gerçek olan, benim için gerçek olanla aynı değildi.

* * *

Beckett'a yaptıklarımın haberi yayılmıştı. Bunu biliyordum, çünkü bir kaşık dolusu sebze çorbasını ağzıma götürürken herkes bana bakıyordu.

Eh, herkes değil.

İki Atlantislinin dikkati tamamen Casteel'in üzerindeydi. Kieran'ın da öyle. Delano ve Naill'in nereye kaybolduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve şehir merkezindeki daha büyük binalardan birinde olduğumuz için herhangi bir yerde olabilirlerdi. Ama geri kalanlar ya bana gizlice bakışlar atıyorlar ya da gözlerini dikip bakıyorlardı.

Önümüzdeki masada oturan ölümlüler ve Atlantisliler. Geri kalan masalara yerleşmiş olan kurtlar. Hepsi bakıyordu. Onları suçladığım falan yoktu. Gümüş gibi *parlamıştım* ve dokunuşumla birini iyileştirmiştim. Bunu yaptığını duyduğum ya da gördüğüm birine ben de bakardım. Ama asıl sinirimi bozan, o bakışların ardındaki hislerdi. Hava farklı duygularla titreşiyordu ve daha önce olduğu gibi, etrafımdaki çoğu kişinin düşmanlığını hissetmek için odaklanmam ya da kendimi açmam gerekmemişti.

Lezzetli çorbayı yutarak bakışlarımı kapının iki yanında asılı duran sancaklara çevirdim. Birkaç vantilatörün kanatlarını çevirerek dolu odayı serin tutan açık pencerelerden içeri giren esintiyle hafifçe dalgalanıyorlardı.

Kolumda hissettiğim yumuşak dokunuş, dikkatimi Alastir'in oturduğu sağ tarafıma çekti. "Akşam yemeğini özel dairende yemek ister misin?" diye sordu sessizce. "İstersen sana kaleye kadar eşlik edebilirim."

Masanın başında oturan Casteel'e bakarken kaşığımı indirdim. Bir tabak peyniri didik didik ederek mükemmel olanı ya da kusurluyu arıyormuş gibi her birini tek tek incelerken bir Atlantisliyi dinliyordu. Tekrar Alastir'e odaklandım. "O kadar mı rahatsız görünüyorum?"

Yüzünde gergin, endişeli bir gülümseme belirdi. "Yemeğine doğru düzgün dokunmadın bile."

İnsanlar bakarken yemek yemek zordu. Bakışlarım kalabalık odada gezindi. Bir yanım müsaade isteyip yatak odama dönmek istiyordu ama bu, ilgi odağı olacağım pek çok akşam yemeği ya da etkinlikten yalnızca biriydi. Odamda saklanmak daha kolay bir seçenek olabilirdi ama aynı zamanda daha korkakça olurdu. Ayrıca kimse duygularını yansıtmıyordu. Aralarında çığlık atan kimse yoktu, bu yüzden onları görmezden gelebilirdim. Çoğunlukla.

"Böyle iyiyim," dedim.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Seni hoş karşılamayan ve nasıl hissettiklerini bildiğin bu kadar çok insanın etrafında olmanın zor olduğunu biliyorum. Kendini buna maruz bırakmak istemiyorsan, senin için kötü düşünmem. Ayrıca şunu bil ki, senin yanında birkaç dakika bile geçirmiş olan hiç kimse böyle hissetmez. Geri kalanların da seni tanıyacağından eminim. Ama o zamana kadar, davranışları için özür dilerim."

Kolumu nazikçe sıktı. "Buranın bir zamanlar çok faal bir ticaret merkezi olduğunu biliyor muydun?"

Sözlerinin boğazımda oluşturduğu düğümü yuttum.

"Atlantia'nın tüm krallığa hükmettiği günlerde, burası Skotos Dağları'nı geçmeden önceki ilk ve son büyük şehirdi. Bir zamanlar... Buradan geçen binlerce kişi vardı," dedi, bakışları çıplak duvarların üzerinde gezinirken içini çekerek. "Buranın bu hale geldiğini görmek çok üzücüydü, ama Casteel ve bu insanlar burayı yeniden inşa ediyorlar ve buraya yeni bir hayat getiriyorlar."

Quentyn elinde büyük bir testiyle yemeğin hazırlandığı yerden çıktı. Daha kısa boylu ve daha genç biri de hafifçe topallayarak arkasından geliyordu. Siyah saçlı ve bronz tenli çocuğu tanımam biraz zaman aldı. Onu sadece kurt formunda ve kısacık bir an için de insan formunda görmüştüm, ama o zamanlar teni solgun ve terliydi.

Beckett.

Masanın sonundaki bardakları doldurup bize doğru ilerlemesini izledim. Büyük amcasının bardağını yeniden doldururken sonunda bana baktı.

"Biz zaten tanışmıştık," diye fısıldadı. "Bir bakıma."

"Beckett," dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Neredeyse mükemmel." Alastir'e bakarken bardağıma su doldurduktan sonra başını eğdi. "Teşekkür ederim. Ne kadar söylesem az kalır."

"Çoktan söyledin."

Yüzünde kocaman, dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtış belirdi ama çabucak silindi ve masanın diğer tarafına geçmeden önce keskin bir... *Korku* dalgası hissettim.

Benden korkuyor muydu?

Boğazımdaki düğüm genişlerken arkama yaslandım. Nedenini bilmiyordum. Onu iyileştirmiştim –bunu nasıl yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu– ama Beckett korkulacak biri olmadığımı bilmek zorundaydı.

"Penellaphe? İyi misin?"

Alastir'e bakarken kesik bir soluk verdim. "Evet. İyiyim." Dikkatimi ona çevirerek gülümsedim. "Çok yardımsever görünüyorlar. Beckett ve Quentyn."

"Büyüklere saygı duymak, gençlere çok erken yaşlardan itibaren öğretilir. Atlantia'daki birçok yemek masasında yiyecek ve içecek servisine yardım edenlerin en gençler olduğunu göreceksin" diye açıkladı Casteel, konuşmamıza kulak misafiri olarak.

Alastir güldü. "Sen hariç. Yemek masasında her zaman burnunu bir kitaba gömerdin."

Şaşkınlık, dikkatimi Beckett'ın tepkisinden uzaklaştırdı. "Ne okuyordun?"

"Genellikle tarih kitapları ya da ders kitaplarımı," diye yanıtladı Casteel, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılırken. "Çoğu zaman tamamen sıkıcı bir çocuktum."

Gözlerim kısacık bir an için Kieran'ın gözleriyle buluştu ve bana Casteel'in ciddi kardeş olması hakkında söylediklerini hatırlattı.

"Eh, ağabeyin bunu fazlasıyla telafi etti," dedi Alastir, başını iki yana sallayarak. "Malik'in, akşam yemeğinde sana bir şey servis etmesini istemezdin."

Bakışlarım Casteel'e döndü ve yüzündeki gülümsemenin büyümesini izledim. Ne beklediğimi bilmiyordum ama birinin, erkek kardeşinden bahsetmesi çok enderdi.

"Malik sık sık... İçecekler ve yiyecekler ile deney yapardı," dedi Casteel bakışlarımı yakalayınca. "Ve bu deneylerin hedefinde olmak istemezdin."

"Sormaya korkuyorum," dedim.

"Ama soracaksın," diye mırıldandı Kieran.

Kurdu görmezden geldim.

Casteel de öyle. "Meyve suyuna limon ve biber koyar, tatlı olması gereken yemeklere tuz ekler ve genellikle yemek için heyecanlandığın her şeyi mahvederdi."

"Bu korkunç," dedim gülerek.

Öne eğilerek gözlerini kıstı. "Yine de gülüyorsun."

"Evet."

Casteel başını kaldırdı ve gözlerindeki sıcaklık tenimde bir ürpertinin dans etmesine neden oldu. "Muhtemelen sen de öyle yapacağın için."

"Muhtemelen."

Doğrulup dikkatini tekrar diğer masaya çevirirken kıkırdadı.

"Kaç tane?.." Casteel'in eli benimkini okşarken sustum. Tabağıma incecik dilimlenmiş bir parça peynir koydu. Ona baktım. Şimdi bizimkinin arkasındaki masada oturan başka bir ölümlüyü dinliyordu. "Teşekkür ederim."

Başıyla onayladı.

Peyniri elime alarak bir parça yemeden önce gülümsedim. Ani bir kahkaha dikkatimi çekti. Kieran, masanın sonunda oturan birkaç adamın yanına geçmişti. Kahkaha, Beckett ve Quentyn'in Emil ve Alastir'le seyahat eden diğer bazı adamlarla oturdukları yerden gelmişti. Emil'i bu kadar yüksek sesle güldüren şeyin ne olduğunu merak ederek dikkatimi başka yöne çevirdim.

Bakışlarım iki ölümlünün bakışlarıyla karşılaştı. Yaşlılardı. Erkeklerdi. Biri diğerinin kulağına bir şey söyledi. Düzgün kesilmiş sarı saçları olan ikinci adam dudağını büktü. Yüzündeki iğrenme ifadesi, ağzımdaki peyniri ekşitti.

O tattan kurtulmak için içeceğimden bir yudum aldım. Bu, aldığım ilk düşmanca bakış ya da tavır değildi ve hepsi de Casteel'in dikkati dağınıkken yapılmıştı, tıpkı şimdi olduğu gibi. Çünkü Casteel zayıf ve yaşlı bir kadınla konuşmak için ayağa kalkmıştı. Elimdeki bardağı sıktım. Ne zaman bakışlarından birini yakalasam, bir konuda yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sormak istedim. En az benim hissettiğim kadar rahatsız olmaları için bakışlarına karşılık vermek istedim ama hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey yapmadım. Tıpkı Rahibe'nin beni azarladığı ya da Dük'ün bana ders verdiği zamanlardaki gibi.

"Onlara aldırma," diye mırıldandı Alastir sessizce.

Bardağımı masaya koydum.

"Seni tanımıyorlar," diye tekrarladı. Gülümsemesi, Bakire olduğum zamanlarda takındığım gülümsemem kadar sahteydi. "Sana karşı güvensizlikleri ve hatta nefretleri, onların Prensesi ve müstakbel Kraliçesi olarak alışman gereken bir şey."

Kraliçe.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Bu olmayacaktı, diye hatırlattım kendime. İmkânsız gerçekleşse ve Casteel ve ben... Şey, bu düşüncemi tamamlayamadım bile. Casteel, Kral olmak istemiyordu.

"Geri çekilip kendini bu durumdan kurtarmak istemiyorsan, o halde duygularının seni bu kadar etkilediğini görmelerine izin veremezsin. Casteel'in bilmesine izin veremezsin, yoksa başka bir Landell vakası daha yaşarız," diye devam etti. "Senin için ne hissettiğinden emin değilim, ama bir şey çok açık. Sana yapılacak herhangi bir hakarete göre hareket edecektir. Çok büyük bir gücün var, Penellaphe. Krallığın başını döndüren boyun sensin."

Ona baktım.

"Üzgünüm. Muhtemelen bunların hiçbirini anlamıyorsun. Buna hazırlıklı değildin. Bu senin hatan değil," dedi, ama yine de bana öyleymiş gibi geldi. "Bunların hiçbiri senin hatan değil. Seninle nişanlanması tamamen beklenmedik bir olay."

"Benden hoşlanmamalarının, Prensleriyle evlenmemle değil de kim olduğumla daha çok ilgisi olduğuna eminim." Bunu biraz düşündüm. "Ya da ikisinin eşit bir karışımıyla."

"Bu doğru, tabii bir de başlangıçta seni fidye için kullanmayı planladığını duymuşlar. Bunun sonucunda birbirinize nasıl âşık olduğunuzu anlamıyorlar. Casteel'in aşk iddialarına rağmen ben bile anlamıyorum."

"Çok daha garip şeyler oldu," diye mırıldandım, Casteel açılan kapıya yönelirken. Uzun boylu bir adam içeri girdi, her iki kolunda da omuzlarına kadar uzanan siyah dövmeler vardı. Saçları dağınıktı ve yaşıyla hiçbir ilgisi olmayan gümüşi bir tondaydı. Casteel'i görünce gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında sadece belli belirsiz çizgiler oluşmuştu.

"Eminim öyledir," dedi Alastir sesini alçaltarak, Casteel gümüş saçlı adamla el sıkışırken. Gelen Jasper mıydı? Gözlerini göremeyeceğim kadar uzaktaydı. "Ama onu tüm hayatı boyunca tanıdım. Daha da önemlisi, onu âşıkken gördüm, Penellaphe."

Alastir'e bakarken, saf bir irade gücüyle yüzümü ifadesiz tuttum. Ben... Bunu söylediğine inanamıyordum. Ama ondan tek hissettiğim endişeydi.

"Prensesleri olarak başka birini bekliyorlardı," diye devam etti. "Sorun sadece sen değilsin."

"Bakire olmayan birini mi?" diye tahminde bulundum.

"Şey, tabii. Ama bildiğin gibi, eve geri döndüğünde evlenmesi bekleniyordu..." Ağzını birden sımsıkı kapattı. "Sana söylemedi mi?"

Vücudumda garip bir uğultu başladı. "Bana neyi söylemedi mi?" Alastir bakışlarını kaçırmaya başladı ama kolunu tuttum. "Bana neyi söylemedi mi?" diye sordum tekrar.

"Yüce Tanrılar, aptal çocuk." Burnunun kemerini sıktı ve içinde kızgınlığın alevlendiğini hissettim. "Bir gün çenemi kapalı tutmayı öğreneceğim."

O olmasaydı asla duymayacağım çok şey olduğu için bunun asla gerçekleşmemesini umuyordum.

"Neden bahsettiğin o aptal çocuk benmişim gibi hissediyorum?" diye sordu Casteel koltuğuna dönerken. Alastir'in ve benim yüzlerimizi görünce yüzündeki gülümseme soldu. "Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyordunuz?"

"Şimdi zamanı olduğunu sanmıyorum..." diye başladı Alastir.

"Bence şimdi tam zamanı," diyerek araya girdim. Etrafımızdakilerin bize dikkat etmeye başladığının gayet farkındaydım.

"Bence de." Casteel, Alastir'e baktı. "Konuş."

Bu tek komut bir yanıt talep ediyordu. Alastir çenesini sıkarak başını iki yana salladı. "Bir başkasına söz verdiğini ona söylememişsin."

32. BÖLÜM

Kulaklarımdaki ani uğuldama, Alastir'i doğru duymadığımı düşünmeme neden oldu. Ya da belki de kalbim o kadar şiddetle çarpıyordu ki onu yanlış anlamıştım.

Hayır olamaz, yanlış anlamamıştım, değil mi? Çünkü birden, Alastir'in onunla tanıştığım sabah söylediklerini hatırladım. Casteel'in eve döndükten sonra yerine getirmesi gereken yükümlülüklerinden bahsetmişti. Evlilik de kesinlikle onlardan biriydi.

Göğsüme keskin bir acı saplandı. Kalbim kırılmış gibi hissettim ve bu ses kulaklarımda bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Başka kimsenin duymamış olmasını aklım almıyordu.

Uykuyla uyanıklık arasında kalmışım gibi, yavaşça Casteel'e döndüm. Konuşuyordu ama onu duyamıyordum ve duyduklarıma, az önce öğrendiklerime inanamıyordum.

Onunla Kızıl İnci'de ilk tanıştığımda ve beni ilk öptüğünde, onu Hawke olarak tanıdığım zamanlarda ve ona güvenmeye, onu arzulamaya, ona değer vermeye başladığımda, evlenmek için *bir başkasına söz vermişti*. Beni söğüt ağacının altına götürüp ne olduğumu değil, kim olduğumu umursadığını söylediğinde *bir başkasına söz vermişti*. Bana, önce Kan Ormanı'nda ve sonra da New Haven'da, sadece birbirimizde bulabileceğimiz bir zevki tattırdığında, *bir başkasına söz vermişti*. Gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde ve kalenin dışındaki ormanda beni öptüğünde, onu beslediğimde ve sonrasında bana *teşekkür ettiğinde*, çoktan *bir başkasına söz vermişti*.

İstediğimizi elde etmemizin tek yolu olarak bana evlilik teklif ettiğinde, *bir başkasına söz vermişti*. Rol yapabileceğimizi söylediğinde,

bir başkasına söz vermişti. Kieran bizim kalp eşi olduğumuzu iddia ettiğinde ve ona kanımı vermeye karar verdiğimde, *bir başkasına söz vermişti.*

Mağaradayken aramızdakilerin *gerçek* olması gerektiğini söylediğimde, *bir başkasına söz vermişti.*

Her nasılsa, aramızdaki anlaşmanın sevgiden kaynaklanmadığını bilmeme ve şu kalp eşi meselesi söz konusu olduğunda Kieran'ın neden bahsettiğini bildiğinden emin olmamama rağmen, bu ihanet Casteel'in diğer tüm ihanetlerinden daha çok acıtıyordu.

Bu, kendimi çok fazla kaptırmış olduğuma dair bir uyarı değil de neydi?

Kabullenmek istemediğim bu acı beni öyle bir şiddetle parçaladı ki ikiye ayrılacağımı sandım, ama öyle yoğun bir öfke hissediyordum ki tüm vücudum onunla titreşiyordu.

Alastir'in konuşması ile içimde bir yağmur fırtınası gibi akan öfkenin asidik acısı arasında sadece saniyeler geçmişti.

"Bir başkasına mı söz verdin?" diye sordum, sesim şaşırtıcı derecede sakindi ama çok hassastı. Benden hoşlanmayan insanlarla dolu bir odada olmamız umurumda değildi.

"Düşündüğün gibi değil, Penellaphe."

Kaşlarım havaya fırladı. "Değil mi? Çünkü bir başkasına söz vermenin Atlantia'da da Solis'tekiyle aynı anlama geldiğini düşünüyorum."

"Ne anlama geldiğinin bir önemi yok." Yüzünde gördüğüme inanamadığım bir ifadeyle bana bakarken gözleri buz gibi bir altın rengindeydi. Şok olmuş *görünüyordu. Bana* kızgın görünüyordu. Duyduklarıma, gördüklerime ya da yaşadıklarıma inanamıyordum.

Ve öfkeliydi. Hissettiğim karmaşık duygulara rağmen, ondan gelen şaşkınlığın serin şapırtısını ve altındaki öfkenin yakıcı acısını hâlâ hissedebiliyordum.

"Bunu nasıl?.." diye başladı, çenesini sıkarak. Göğsü şiddetli bir nefesle yükseldi. "Bu söz, benim asla etmediğim bir yemindi. Değil mi, Alastir?" Bakışlarını benden ayırdı. "Aksini iddia edebilir misin?"

"Her şeye karar verilmişti," diye yanıtladı Alastir. Öfkesi duyularımı yakıp geçerek tenimi kavurdu. "Babanın onlarca yıldır ne planladığını biliyorsun, Casteel."

Onlarca yıl.

Bir yanım, Casteel'in, Alastir'in söylediklerini inkâr ettiğini ve Alastir'in de temelde bunu doğruladığını fark etti. Öyle ki hiddetimde hafif bir azalma ve göğsümde açılmaya devam eden çatlakta bir duraklama oldu, ama acı ve öfke hâlâ oradaydı. Bu durum *yıllardır* konuşuluyor muydu? Benim hayatta olduğumdan çok daha uzun bir süredir? Bunlardan herhangi birini bana söylemek Casteel'in aklına gelmemiş miydi? Beni uyarmak? Duyularımı geri çekerek hepsini kapattım.

Gümüş saçlı adamın ve Kieran'ın yaklaştığını belli belirsiz fark ettim. Her şeyi duyacak kadar yakınlardı, yeni gelenin bir kurt olduğunu ve çenesiyle yüz hatlarının son derece tanıdık geldiğini görebileceğim kadar yakınlardı.

"Babamın onlarca yıldır eninde sonunda onunla aynı fikirde olacağımı varsaydığını söylüyorsun, ama ne ona ne de herhangi birine böyle bir imada bulundum," diye karşılık verdi Casteel. "Bunu biliyorsun. Nasıl oldu da bunun konusu açıldı?"

"Nasıl olur da ona söylemeyi akıl etmezsin?" diye sordu Alastir.

Alçalmışların oturduğu masalardan yumuşak iç çekişler duyuldu ve gümüş saçlı adam, "Harika bir zamanlamam var," diye mırıldandı.

Bakışlarım ona kaydı ve gözlerimiz kilitlendi. Dudakları aralanırken, açık mavi gözleri neredeyse odayı aydınlatacak kadar parladı. Hareket ettiler ama ses yoktu. Şaşkınlığı dondurucu bir yağmur gibiydi, ani ve şiddetliydi. Sarsılarak bir adım geri çekildi. Yaralarım yüzünden miydi? Yoksa birbirimize dokunmadığımız halde o tuhaf statik elektriği mi hissetmişti?

"Bu konuyu neden açtığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Casteel son derece yumuşak bir sesle ve dikkatimi tekrar kendi üzerine çevirdi. "Bu çok acizce."

Alastir gerildi. "Az önce bana aciz mi dedin?"

Casteel'in dudaklarına bir gülümseme belirdi. "Az önce yaptığın

çok acizce idi. Bunun zihin veya beden acizliğine eşit olduğunu düşünüyorsan bu, senin fikrin. Benim değil."

Gümüş saçlı kurt, bana verdiği tepkiden kurtulmuştu. Ellerini masanın üzerine koydu ve konuştuğunda sesi alçaktı. "İkiniz de sakinleşmelisiniz."

"Ben tamamen sakinim, Jasper," diye yanıtladı Casteel.

Bu *Jasper'dı*. Bizi evlendirecek olan kurttu. Harika.

"Bu konuşmayı asırlar önce özel olarak yapman gerekirken şimdi yapmaya kararlıysan, o halde nişanlandığını öğrendikleri andan itibaren bunu düşünen herkesin önünde yapalım," diye homurdandı Alastir. "Babanın planlarını kabul etmemiş olabilirsin, ama Gianna da dâhil olmak üzere bütün bir krallık, eve döndüğünde evleneceğine inanıyordu."

Gianna da kimdi? Söz verdiği kadının adı mıydı? Kral ve Kraliçe'nin, eve döndüğünde Casteel'in evlenmesini beklediği kişi miydi?

"Bunun Gianna'yla hiçbir ilgisi yok," diye yanıtladı Casteel sertçe.

"Aslında seninle aynı fikirdeyim," diye karşılık verdi Alastir. "Bunun, krallıkla ilgisi var; ülkenle, halkınla ve onlara karşı yükümlülüklerinle ilgisi var. Gianna'yla evlenmek, kurtlar ve Atlantisliler arasındaki bağı güçlendirirdi."

Jasper'ın başı hızla Alastir'e döndü. "Haddini aşıyorsun Alastir. Halkımızın tamamı adına konuşmuyorsun."

Yaşlı kurt yanımda öfkeyle yanıyordu ama tüm bunlar, Landell'la ve Casteel'in beni Prenses yapma niyetini belirtmesine cevaben söylediği şeylerden biriyle bağlantılıydı. Onurlu olanın, tüm insanlarını bir araya getirmeyi amaçlamak olduğunu söylemişti.

"Yükümlülüklerimin ne olduğunu biliyorum." Casteel'in sözleri buz parçaları gibiydi. "Ve babamın benden ne beklediğini de çok iyi biliyorum. Bu ikisinin birbiriyle alakası yok ve ayrıca bir kurt ile evlenmem, aniden halkının yarısından fazlasının ölümünü de ortadan kaldırmaz. Buna inanan herkes aptaldır."

"Böyle düşündüğümü söylemedim." Alastir içkisini aldı.

"Belki de bu konuşma başka bir zaman gerçekleşmeli," diye

vurguladı Emil, Alastir'in yanına geçerek. "*Bir şeyler yap,*" dercesine Jasper'a baktı.

Jasper, Kieran'ın biraz önce kalktığı sandalyeye oturdu ve açıkçası, adamın devam etmesini umuyormuş gibi Alastir'e baktı.

"*Onlardan* birinin –engerek çukurunda büyüyen ve içinde büyüdüğü yuva kadar zehirli olan o kızın– o masada oturmadığı bir zaman mı?" diye seslendi, Beckett'ın yaralandığı evde olduğunu düşündüğüm bir Atlantisli adam. "Hem de sonunda onlara karşı intikam almaya *bu kadar* yakınken?"

Casteel ağzını açtı ama içimde bir şeyin kilidi açıldı. Ve bu her ne ise, ateş soluyordu. Sessiz ve ağırbaşlı durmak, insanların bana istediklerini yapmalarına ve söylemelerine izin vermek için yıllarca süren eğitim alev aldı ve küle dönüştü. Cevap verirken daha hızlıydım. "Ben *onlardan* biri değilim," dedim ve tüm odanın ilgisi bana kaydı. Casteel hariç hepsi. O hâlâ Atlantisliyi izliyordu ve içimde, Landell'a olanların tekrarlanmasından saniyeler uzakta olduğumuza dair kötü bir his vardı. "Onların Bakiresi idim ve Yükselmişlerin bir şeyler sakladığından şüphelensem de Casteel ile tanışana kadar gözlerimi onların gerçekte kim olduğuna açmadığımı itiraf ediyorum. Ama ben asla onlardan biri olmadım." Atlantislinin bakışlarına karşılık verdim, tadını aldığım öfkesinin ve güvensizliğinin içimde yanan hiddeti bir kibrit çakmış gibi körüklediğini hissettim. "Ve bir dahaki sefere bana zehirli bir engerek demek istediğinde, en azından bunu gözlerimin içine bakarak yapma cesaretini göster."

Sessizlik.

Ian, bir cırcır böceğinin hapşırığını duyabileceğiniz kadar sessiz olduğunu söylerdi.

Ve sonra Jasper alçak sesli bir ıslık çaldı.

Atlantisli sersemliğinden sıyrıldı. "Onların Bakiresi idin. Seçilmiş Olan. Kraliçe'nin favorisi. Söyledikleri bu değil mi?"

"Dante," diye uyardı Emil, sarı saçlı Atlantisliye keskin bir bakış atarak. "Kimse bu konuda fikrini sormadı."

"Ama dile getirmesine sevindim, çünkü bunu düşünen tek kişinin o olmadığının farkındayım," dedim, bakışlarımı odanın içinde

gezdirerek. "Evet, Kraliçe'nin favorisiydim ve öyle güzel bir kafeste büyütüldüm ki gerçekte ne olduğunu görmem çok uzun zaman aldı. Yükselmişler daha fazla vampir yapmak için kanımı kullanmayı planlıyordu. Bu yüzden onların Bakiresi idim. Sizi tutsak edenlere karşı sadakat hisseder miydiniz? Çünkü ben hissetmiyorum."

Casteel bana baktı, bakışları hâlâ buz gibiydi ama o derinliklerde başka bir şey daha vardı. Ne olduğunu anlamaya vakit yoktu. Ve şu anda, açıkçası umurumda da değildi.

"Eğer gerçek buysa, o zaman seni saygıyla selamlıyorum." Dante kadehini kaldırdı. "Hepimiz seni selamlıyoruz ve bunu içtenlikle söylüyorum. Bu günlerde Solis'ten gelen herhangi birinin gözlerinin açıldığına çok az şahit oluyoruz."

Dante devam etmeden önce birkaç mırıldanma oldu. "Atlantisli olduğunu öğrenmek, onlar için neden önemli olduğunu açıklıyor ama senin..."

"Ölmem daha çok işinize mi yarar?" diye araya girdim, Quentyn ve Beckett taze pişmiş ekmeklerle mutfaktan çıkarken. Gözleri kocaman açılarak oldukları yerde kaldılar.

Dante kadehini indirerek bana baktı.

"Birçoğunuzun beni Kraliçe Ileana'ya parçalar halinde göndermeyi tercih edeceğini biliyorum, tıpkı Kral gibi." Ellerimde hafif bir titreme olmasına rağmen çenemi kaldırdım. "Bunu istediğiniz için hiçbirinizi suçlayamam, özellikle de onlarla ilgili gerçeği öğrendikten sonra."

Atlantislinin çenesinde bir kas seğirdi, ama konuşan Alastir'di. "Sana söyledim, Casteel. Buna devam edersen tepkiyle karşılaşacağını söyledim."

Landell de söylemişti.

"Peki, bunu söylediğinde sana ne demiştim?" diye sordu Casteel.

"İstediğinin bu olduğunu. İstediğinin o olduğunu," dedi Alastir ve kalbim sıkıştı. "Buna ne kadar inanmak istediğini biliyorsun. Bu odadaki herkes de öyle."

Bundan şüpheliydim.

"Kral ve Kraliçe de buna inanmak isteyecek," dedi Alastir. "Özellikle Eloana. Ama geri kalanımızın kabullendiği şeyi kabul

etmek yerine ağabeyini kurtarmaya çalışarak onlarca yıl geçirdin. Onu bırakmaya hazır olmadığın için halkına karşı olan görevlerini reddettin ki bana ne kadar acı verse de bunu anlayabiliyorum. Evden en son ayrıldığında, onun bize geri döneceğine dair hiçbir umudun kalmamış olmasına rağmen yine de gittin, yıllarca geri dönmedin; o kadar uzun süre yoktun ki annen de Malik ile aynı kaderi paylaştığından korkmaya başladı," dedi ve Casteel hiçbir tepki göstermezken, benim kalbim tamamen farklı bir nedenden dolayı sıkıştı. "Ama şimdi Yükselmişlerin en değerli mücevheriyle eve dönüyorsun. Bunun erkek kardeşinle hiçbir ilgisi olmadığına gerçekten inanan çok az kişi var."

"Ağabeyimin kaderini kabullenmemiş olsaydım, Solis'ten ayrılmazdım," dedi Casteel ve bu sözleri söylemenin ona neye mal olduğunu sadece Kieran ve ben biliyorduk. "Penellaphe'yi fidye olarak kullanmayı planladığım bir sır değil. Evden uzakta olduğum o yılları ona yaklaşmaya çalışarak geçirdim." Bunu sadece Alastir'e değil, tüm odaya söylemişti. "Başarılı oldum ve doğru zaman geldiğinde hamlemi yaptım. Onu ele geçirdim."

Casteel, hâlâ duyulması zor olan gerçeği söylemişti. "Onu ele geçirip her daim yanımda tuttum, ama onu kullanmak için değil. Bu süre içinde, onu artık bir pazarlık kozu ya da intikam aracı olarak görmemeye başladım. Onun –herhangi bir Atlantisli kadar Yükselmişlerin kurbanı olan bu güzel, güçlü, zeki, meraklı ve nazik kadının– gerçekte kim olduğunu gördüm. Ona âşık oldum, muhtemelen âşık olduğumu bile fark etmeden çok önce." Güldü, sesi sertti. Yüce Tanrılar, söyledikleri o kadar gerçekçi geliyordu ki boğazım düğümlendi. "Planlarım değişti. Malik konusunda inandıklarım değişti. Ve bu onun ne olduğunu öğrenmeden önceydi. Onun yarı Atlantisli olduğunu öğrenmeden önceydi. Eve dönme sebebim o."

Bakışlarım Kieran'ınkilerle buluştu ve kurt, Casteel'in söylediklerini doğrularcasına başını salladı.

Ama nasıl olabilirdi?

Onlarca yıldır başka biriyle evlenmesi beklenirken ve bana bunu bir kez bile söylememişken? Gerçi Shea hakkında da henüz tek kelime etmemişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı kaçırdım. Keşke söylediklerinin hepsi doğru olsaydı. Gelecek farklı olurdu. Her şey farklı olurdu. Keşke bu sözleri hiç söylemeseydi.

Casteel'in daha önce konuştuğu yaşlı kadın söz aldı. "İlk başlarda seni kullanmayı planladığını biliyor muydun?"

"İlk başta bilmiyordum, ta ki güvenimi ve benden sorumlu olan Yükselmişlerin güvenini kazanana kadar. Öğrendiğimde..." O zamanki tepkimin bilinmemesinin en iyisi olduğunu düşünerek sustum.

"Kan taşı hançeriyle beni kalbimden bıçakladı," diye bitirdi Casteel benim yerime.

Yaşlı kadın gözlerini kırpıştırırken, Jasper aniden kahkaha attı. "Üzgünüm," dedi. "Ama lanet olsun... Sen ciddi misin?"

"Bu doğru," diye onayladı Kieran. "Onu öldüreceğini sandı."

Emil sırıtmaya başladı ama Casteel bir bakışıyla onu durdurdu.

Birdenbire rahatsızlaşan sandalyede kıpırdanarak, bu bilgi parçasının neye yarayacağını merak ettim. "Biraz öfkeliydim."

Casteel bana bakarken tek kaşını kaldırdı. "Biraz mı?"

Gözlerimi kıstım. "Tamam. Çok öfkeliydim."

"Bunu bilmiyordum," dedi Alastir kadehinin arkasından.

"Belli ki keskin nesneler taşıyan kadınlar söz konusu olduğunda Casteel de babasının izinden gidiyor," diye homurdandı Jasper. "Delano'nun, benimle yarı yolda buluştuğunda bazı hayati bilgileri bilerek dışarıda bıraktığını hissediyorum."

Kaşlarımı çattım, ama en azından Delano'nun nerede olduğunu artık biliyordum.

"Casteel'i mi bıçakladın?" diye tekrarladı Jasper. "Kalbinden? Kan taşı ile. Ve bunun onu öldüreceğini mi sandın?"

"Kendimi savunmam gerekirse, sonrasında kendimi çok kötü hissettim."

"Ağladı," dedi Casteel.

Onu tekrar bıçaklayacaktım.

"Ama ona güvendim ve o buna ihanet etti," diye devam ettim. "Ben Bakire idim, neredeyse tüm hayatım boyunca saf kalmak ve sadece Yükselişime odaklanmak için yetiştirildim. Bu hayatı asla seçmemiş olmama rağmen, Tanrılara verilmek üzere seçildim.

Benim hakkımda ne bildiğinizi bilmiyorum, ama nereye gittiğim ve kiminle konuştuğum ya da konuşabileceğim konusunda hiçbir kontrolüm yoktu. Yüzümde peçeyle geziyordum, benimle konuşmalarına izin verilenlerin bile gözlerine bakamıyordum. Ne yiyeceğime, odamdan ne zaman çıkacağıma ya da kimin bana dokunmasına izin verileceğine bile kendim karar veremiyordum. Ama kendim için gerçekten seçtiğim ilk şey oydu."

Boğazımdaki düğüm büyüdükçe sesim çatallaştı. Casteel'in bakışlarını üzerimde hissederek kesik bir nefes aldım, ama ona bakmayı reddettim. Bunu yapamadım, çünkü ne hissettiğini bilmek istemiyordum.

Paslı tırnaklarla bir yarayı kazıyormuşum gibi hissetmeme rağmen, odadaki herkes beni duyabilsin diye, "Onun Hawke olduğunu sandığım zamanlarda onu seçtim," diye devam ettim, söylemem gerekenleri söylemeye kendimi zorlayarak. "O zamanlar, sadece kendim için bir şeye sahip olmak istemem dışında bunun ne anlama geleceğini bilmiyordum. Bazı şeyleri –Yükselmişleri ve benden bekleneni yapıp yapamayacağımı– sorgulamaya çoktan başlamıştım. Artık o şekilde yaşayamayacağımı fark etmeye başlamıştım. Bakire olmadığımı, ondan çok daha iyi ve çok daha güçlü olduğumu, bundan çok daha fazlasını ifade ettiğimi anlamaya başlamıştım. Ama o... Bir bakıma bunların tetikleyicisi oldu. Ve ben onu seçtim. Onu seçtim, çünkü bana Bakire'den çok daha fazlası olduğumu hissettirdi ve başka hiç kimsenin gerçekten görmediği zamanlarda *beni* gördü. Bana yaşadığımı hissettirdi. Bana ben olduğum için değer verdi ve beni kontrol etmeye çalışmadı. Ama sonra kim olduğunu ve neden hayatıma girdiğini anladığımda her şey koca bir yalan gibi göründü."

Ne Alastir ne de Jasper konuştu. Casteel'in bakışlarını hâlâ hissedebiliyordum.

Yutkundum ama düğüm hâlâ oradaydı. "Yani evet, çok öfkeliydim ama onun için hissettiklerim değişmedi. Yükselmişler ile ilgili tüm gerçekleri, ona ve ağabeyine neler olduğunu öğrendikten sonra, beni neden kullanmak istediğini anlayabiliyordum. Bu, durumu hiç de kabul edilebilir kılmıyordu ama nedenini anlayabiliyordum.

Bilginiz olsun, ilk başta teklifini reddettim. Onu kabul etmek ve... Ve onun için hissettiklerimi hissetmeye devam etmek, tüm bunlar yaşanırken kaybedilenlere bir ihanetti; kendime ihanetti. Ama her şeye rağmen yine de onu seçtim."

Gözlerimi kapattım. Şu ana kadar, gerçeği söylemiştim, bir kısmı benim için bile yeniydi ve bunu ilk kez Casteel'in önünde yapmıştım. Sonrası daha kolaydı çünkü yalandı. "Nasıl tanıştığımızı geride bıraktık. En azından, ben bıraktım. Casteel beni seviyor ve birbirimiz için hissettiklerimiz gerçek olmasaydı," –gözlerimi açtım ve masanın öbür ucunda oturan iki ölümlü adama baktım– "bütün akşam yemeği boyunca bana hoşnutsuzluk ya da güvensizlik içinde bakan insanlarla dolu bir odada olmazdım. Beni her gördüklerinde fısıldaşacak, benimle ilgili hiçbir şeye güvenmeyecek ve bana en ufak bir saygıyı bile hak etmiyormuşum gibi bakacak olan insanlarla dolu bir krallığa giden yolda olmazdım."

Yanakları kızaran iki adam bakışlarını kaçırdı.

"Ben..." Dante oturdu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sen," –Casteel boğazını temizledi– "hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Siz, hepiniz, sadece bunun gerçek olduğunu kabullenmek zorundasınız."

Gerçek.

Alastir arkasına yaslandı, bakışları ağır ve kasvetliydi.

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle konuşan Jasper'dı. "Sen onu seçtiysen, biz de aynısını nasıl yapmayalım?"

* * *

Nefret.

Boğazımın arkasında tattığım, masada otururken aldığım her nefeste soluduğum şey buydu. Artık Casteel, Alastir'in ya da Dante'nin kalbini söküp çıkaracakmış gibi görünmediği için gerginliğin büyük bir kısmı kaybolmuş olsa da odanın içinde çınlayarak farklı zamanlarda farklı yönlerden geliyordu. Çoğu, akşam yemeğine ve sohbetine geri dönmüştü. Bana bakan Casteel ve bir tür bulmacaymışım gibi beni inceleyen gümüş saçlı kurt hariç.

Ama odadaki diğer birkaç kişi sessiz kalmadı. Daha önce duygularını yansıtmamış olanlar şimdi bunu yapıyordu.

Öfkeleri, aldığım her yudumu ya da yuttuğum her lokmayı acı bir tatla kaplıyordu. Casteel'in ya da Jasper'ın söylediklerinden memnun olmadıklarını fark etmek için dahi olmaya gerek yoktu. Benim söylediğim herhangi bir şeyin de benimle ilgili inandıklarını değiştireceğini sanmıyordum. Tanrılara şükürler olsun ki hepsi böyle hissetmiyordu, ama burada hâlâ hoş karşılanmadığımı bilmem için yeterliydi.

Diğerlerinin duygularını kapatmaya çalışıp da başarısız olurken, içimi bir huzursuzluk kapladı. Gün boyunca duyguları istediğim zaman kolayca okuyabilmişken, bunu şimdi neden yapamadığımı bilmiyordum. Yorgun olduğum için miydi? Belki de Beckett'la olanlar ve hatta Casteel'le mağarada yaptıklarım yüzündendi.

Ya da belki de Casteel'in benden bir şey daha sakladığını öğrendiğim içindi.

Yeteneğimi kapatmaktaki ani başarısızlığımda muhtemelen tüm bunların etkisi vardı.

Çoğunlukla el değmemiş yemeklerden oluşan tabağıma baktım ve ben... Burada daha fazla oturmak istemiyordum.

Ve yapmak istemediğim şeyleri yapmaktan bıkmıştım.

"Affedersiniz," diyerek ayağa kalktım.

Jasper beni izledi, ama sandalyenin etrafından dolaşmamı izlerken hiçbir şey söylemedi. Yanlarından geçtiğim insanların sohbete ara verdiğinin farkında olarak masaların etrafından dolaştım. Vonetta'nın getirdiği kıyafetlere bakmış olmayı dileyerek çenemi havaya kaldırdım. Birkaç beden büyük kıyafetlerle etkili bir çıkış yapmak pek de mümkün değildi.

Ama güzel tunikler ya da süslü elbiseler giymenin bile bir şeyleri değiştireceğinden şüpheliydim.

Kapılardan birini iterek açtım ve dışarı çıkarak başkalarının duygularından arınmış derin nefesler aldım. Kararan gökyüzünde yıldızlar parlamaya başlamıştı bile. Başımı kaldırıp yukarı baktım. Sonunda kendimi kapatabilmiştim.

Arkamı döndüğümde, Delano ve Naill'in körfeze giden yıkılmış

duvarın üzerinde oturduğunu gördüm. Onları okumaya çalışmadım ve işe yaradı. Duyguları üzerime saldırmadı.

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Delano elinde tuttuğu kahverengi şişeyi bana uzattı. "Viski."

Yanlarına gidip şişeyi aldım. "Teşekkür ederim." Odunsu aroması güçlüydü.

"Tadı at sidiği gibi," dedi Naill. "Baştan uyarayım."

Başımla onaylayarak şişeyi ağzıma götürdüm ve uzun bir yudum aldım. İçki, boğazımı ve gözlerimi yaktı. Şişeyi Delano'ya geri verirken, öksürerek elimin tersini ağzıma bastırdım. "At sidiğinin tadının nasıl olduğunu bilmiyorum, ama bunun iyi bir benzetme olduğundan eminim."

Naill kıkırdadı.

"İçeri girmeye hazırlanıyorduk." Delano bacaklarını ileri uzattı ve ayak bileklerini çaprazladı. "Ama ortam biraz yumuşayana kadar beklemeye karar verdik."

"İyi seçim," diye mırıldandım.

"Eh, ortam artık yumuşamışa benziyor." Naill'in bakışları omzumun üzerinden arkaya baktı.

Ensemdeki kaslar gerildi. "Lütfen bana o olmadığını söyle."

"Eh, *o* derken kimi kastettiğine bağlı," dedi Delano sözcükleri uzatarak.

Arkamı döndüm ve Casteel'in basamaklardan inerek aramızdaki kısa mesafeyi kapattığını gördüm. Bakışları benimkilere kilitlendi.

"İçimde, buradaki havanın ağırlaşacağına dair bir his var." Naill duvardan aşağı atladı. "Sanırım içeri girmemizin vakti geldi."

"Akıllıca bir karar," dedi Casteel, neredeyse vahşi olan bakışlarını benden bir an olsun ayırmadan.

Delano duvardan indi. "Lütfen, birbirinizi bıçaklamak yok. Bütün bunlar beni endişelendiriyor."

Kollarımı kavuşturdum. "Söz veremem."

Casteel sırıttı ama Naill ve Delano kaleye geri dönerken hiçbir şey söylemedi. Bana baktı.

Ona baktım. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Bu çok ucu açık bir soru."

"Cevabının sadece, *açıkçası hayır,* olduğunu umduğum retorik bir soruydu," dedim.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye yanıtladı. "Neden gittin?"

"Birkaç dakika yalnız kalmak istedim, ama görünüşe göre bu olmayacak."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Üzgünüm, Poppy."

Ona odaklanırken kaşlarım havaya kalktı. İçinde hâlâ güçlü bir öfke vardı ve duygu katmanlarının daha derinine inmedim. "Tam olarak ne için?"

"Görünüşe göre birden fazla şey için," diye yanıtladı ve gözlerim kısıldı. "Ama halkımın sana karşı olan davranışlarıyla başlamak istiyorum. Seni bu kadar rahatsız hissettirmelerinden nefret ediyorum ve nasıl hissettiklerini bilmenden nefret ediyorum. Bunun değişeceğine dair sana söz verebilirim."

"Sen... Bunu gerçekten değiştirebileceğini mi düşünüyorsun? Değiştiremezsin," dedim, ona cevap verme fırsatı tanımadan. "Beni ya kabul ederler ya da etmezler. Her halükârda, bunu zaten bekliyordum ve senin de aksini düşünmüş olmana imkân yok. Sadece benim hakkımda ne hissettiklerini öğrenmememi umuyordun."

"Öğrenmemeni *diliyordum,*" diye düzeltti. "Bunu nasıl dilemem? Ve seninle ilgili hislerinin değişeceğine gerçekten inanıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı kaçırdım. Değişmelerinin mümkün olduğunu sanmıyordum. Duygular değişkendi. Fikirler ya da inançlar da öyle ve eğer insanların değişebileceğine inanmayı bırakırsak, o zaman dünyayı da yanmaya terk edebilirdik.

"Konuşmamız gerek, ama o odadaki insanlar hakkında değil," dedi.

Ayın yansımasının körfez üzerinde dalgalandığı yere döndüm. "Şu anda yapmak istediğim son şey bu."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Bana biraz daha yaklaştı, sıcaklığını ve kokusunu alabiliyordum. "Benim var."

Bakışlarım hızla ona döndü. "Eğer düşündüğüm şeyi ima ediyorsan, seni tekrar kalbinden bıçaklayacağım."

Casteel'in gözleri sıcak bal gibi parladı. "Beni boş vaatlerle cezbetme."

"Çok çarpık bir zihnin var."

"Alastir haklıydı. Keskin nesnelere sahip kadınlar söz konusu olduğunda babamın izinden gidiyorum," dedi.

"Umurumda değil."

Bunu görmezden geldi. "Annem babamı yıllar içinde bir ya da bir düzine kez bıçakladı. Babam her seferinde bunu hak ettiğini iddia ediyordu ve işin aslı, bıçaklandığı için hiç de üzülmüş görünmüyordu. Muhtemelen bunun bir kavgadan sonra günlerce özel odalarına kapanmalarıyla bir ilgisi vardı."

"Kaçık armudun çılgın ağaçtan çok da uzağa düşmediğini bildiğime sevindim."

Casteel kıkırdadı.

Kapı arkamızdan açıldı ve Kieran dışarı çıktı. "Bana bağırma," dedi kapı arkasından kapanırken. "Ama babam seninle konuşmak istiyor."

"Baban mı?" diye sordum kaşlarımı çatarak ve sonra aklıma geldi. "Jasper mı?"

Kieran başıyla onayladı ve Jasper'ın yüz hatlarının neden tanıdık geldiğini şimdi anlamıştım.

Casteel'in çenesindeki kas bir kez daha seğirdi. "Onun..."

"Git, Jasper'la konuş," diye araya girdim. "Çünkü daha önce de söylediğim gibi, şu anda seninle konuşmayı gerçekten istemiyorum."

"Kendine böyle söylemeye devam et, belki inanırsın." Ben onu yumruklamaya *şu kadar* yaklaşmışken, Casteel, Kieran'a döndü. "Umarım babanın şu anda benimle konuşmak istemesi için iyi bir nedeni vardır."

"Onu tanıyorsam, muhtemelen sadece sana gülmek istiyordur," diye yanıtladı Kieran. "Yani sana iyi eğlenceler."

Casteel kapılarak eğri dönerken Kieran'a hareket çekti.

"Çok asilce," diye seslendi Kieran onun arkasından ve sonra bana döndü. "Gel, Penellaphe. Seni odana geri götüreyim. Böylece Casteel'in birini katletmeyeceğinden emin olabilirim, çünkü babam onu delirtmek üzere."

"Ben..." Tartışamayacak kadar sinirli olduğum için ağır bir nefes verdim. "Her neyse."

Kieran kolunu uzatıp bekledi. Bir ağız dolusu küfrü yutarak yanından geçtim.

"Muhteşem bir akşam yemeğiydi," dedi, kalenin yanından geçerken.

"Değil mi?"

Alayla güldü.

Beni odama geri götürürken ikimiz de konuşmadık. Ama tam kapımı kapatmak üzereyken, "Baban? Kurtların lideri mi?" diye sordum.

"Onlar adına konuşuyor, evet. Endişelerini veya fikirlerini Kral ve Kraliçeye iletiyor."

Vonetta'nın, annesini görmek için eve gitmeyi planladığını hatırlayarak, "Baban genelde Spessa's End'de mi oluyor?" diye sordum.

"Buradaki kurtları kontrol etmek için sık sık geliyor. Bazen annemiz de onunla birlikte geliyor, ama çok yakında doğum yapacak."

Bir an için, söylediği hiç mantıklı gelmedi. Ama sonra anladım. "Annen hamile mi?"

Yüzünde minik bir sırıtış belirdi. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Üzgünüm. Sadece... Casteel ile aynı yaşlardasın, değil mi?"

"Aynı yaştayız. Kısa bir süre sonra ailenin bebeği olmayacak olan Vonetta, benden altmış yıl sonra doğdu," diye cevapladı. "Babam neredeyse altı yüz yaşında, annem ise dört yüz. Babam, Alastir dışında hayatta olan en yaşlı kurtlardan biridir."

"Bu... Çocuklar arasında çok büyük bir yaş farkı," diye mırıldandım.

"Bir kurt yetiştirmenin ne kadar uzun sürdüğünü düşününce hiç de değil. Beckett on üç yaşındaki bir ölümlü gibi görünebilir ama aslında senden yaşça çok büyük. Quentyn de öyle."

Bu mantıklıydı. Casteel, bir Atlantisli Ayrılık evresine girdiğinde yaşlanmanın yavaşladığını söylemişti. Quentyn benim yaşımda ya da benden biraz daha genç görünebilirdi, ama büyük olasılıkla benden çok daha büyüktü. "Baban bu konuma nasıl geldi?"

"Savaştan sağ kurtulan çok az kurt vardı, bu yüzden aralarından seçim yapılabilecek çok kişi yoktu," diye açıkladı ve bu... Bunu düşünmek üzücüydü. "Bana sormak istediğin şeyin bu olduğundan emin misin?"

Buydu.

Ve değildi.

Aklıma takılan başka bir soru vardı, ama bunu sormayacaktım.

Kieran tereddüt etti ve sonra başını salladı. "O zaman iyi akşamlar, Penellaphe."

"İyi akşamlar," diye mırıldandım ve kapı kapanana kadar orada durdum. Sonra yalnızdım. Sadece kendi duygularımla, kendi düşüncelerimle baş başaydım.

Bir başkasına söz verdi.

Yavaşça yatak odasına girerken yorgunluk beni ele geçirdi. Vonetta'nın getirdiği kıyafetlere bakmaya gittim ve tek bir beyaz parça bile görmediğim için rahatladım. Etek ucunda ve kenarlarında altın işlemeler olan koyu mavi bir tunik aldım. Kolsuzdu ve uzundu, yanlarında yırtmaçlar vardı. Altın rengi olan bir tunik daha vardı, neredeyse bir ilkelin gözlerinin rengindeydi. Elimi yumuşak, pamuklu kumaşın üzerinde gezdirdim. Fırfırlı kolları ve süslü bir yakası olan zümrüt yeşili bir gömlek daha vardı. Üstleri bir kenara bıraktım ve bir pantolon kadar kalın olan iki tane siyah tayt buldum, her ikisi de bana uyacakmış gibi görünüyordu. Pamuklu kumaştan yapılmış kapüşonlu bir pelerin katlanıp birkaç yeni iç çamaşırın üzerine koyulmuştu. Vonetta pelerinden bahsetmişti ve şimdi onu gördüğüm için, ağır kış pelerinlerinden çok daha uygun olduğunu söylerken haklı olduğunu anlıyordum.

Ama kafamı karıştıran, pelerinin altında duranlardı.

Neredeyse bir kurdun gözleri kadar açık mavi olan parçaydı. Kaygan, ipeksi kumaşı elime aldım; incecik askılarını ve kısacık boyunu görünce gözlerim kocaman açıldı.

Resmen açık saçıktı.

Ama New Haven'da bana verilen gecelik, donma noktasının altına düşmeyen geceler için çok kalındı ve bu... Bu *geceliğin* kapalı kalması için bir kuşak gerekmiyordu.

Onu yatağa bırakarak arkamı döndüm; ileri fırlayıp oturma odasına geri dönmeden önce orada ne kadar durduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapıya gittim ve ellerimi kapının üzerine koydum. Tereddütle uzandım, kolu çevirdim.

Kapı açıldı.

Çabucak tekrar kapattım ve Kieran'ın kapıyı kilitlemediğini fark edip geri dönmesini bekleyerek yavaşça geri çekildim. Kieran geri dönmediğinde –hiç kimse gelmediğinde– ellerim titredi. Bugün erken saatlerde, Casteel'le geldiğimiz ilk gecede bile kimsenin kapıyı arkamdan kilitlemediğini fark ettiğimde, kollarım titremeye başladı.

Artık kafeste değildim. Gönüllü bir tutsaktım. Sadece kapıların hiçbirinin dışarıdan kilitlenmediğini fark etmemiştim.

Tanrılar.

Bunu fark etmek bana bir şey yaptı. İçimdeki en saf duygunun kilidini açtı ve bana sert bir şekilde vurdu. Gözlerimden yaşlar akarken, yere çökerek ellerimi yüzüme kapattım. Kapılar *açıktı*. Muhafızlar yoktu, beni kontrol edecek kimse yoktu. İstersem, dışarı çıkıp... İstediğim yere gidebilirdim. Gizlice kaçmama ya da kilidi kurcalamama gerek yoktu. Gözyaşları... Büyük bir rahatlamanın sonucunda gelmişlerdi ve yıllar önce iz bırakmış olan çok daha eski acılarla doluydular. Gelecekteki olası acılar ile ağırlaşmışlardı ve bu akşam, o masaya oturduğumda, sonunda kendimi savunarak Bakire'nin peçesini üzerimden attığım gerçeği karşısında dökülmüşlerdi. Bunu daha önce de yapmıştım. Casteel'e, Kieran'a ve hatta Alastir'e karşı kendimi savunmuştum, ama bu akşam farklıydı. Çünkü sessizliğe, o teslimiyete geri dönüş yoktu. Bir krallığın başını döndüren boyun ya da bana güvenmemek için her hakka sahip olan insanlarla dolu bir odada yabancı biri olmam önemli değildi. Sessiz kalmak, sessizliği bozmaktan yalnızca geçici olarak daha kolaydı ve bu farkındalık acı vericiydi. Sonuçları ne olursa olsun, daha önce konuşabileceğin her zamana ışık tutuyordu. Bütün bunlar gözyaşlarımı besledi.

Ağladım. Başım ağrıyana kadar ağladım. İçimde hiçbir şey kalmayıncaya ve boş bir kabuktan ibaret kalıncaya kadar ağladım ve sonra... Sonra kendimi topladım.

Çünkü artık bir tutsak değildim.

Artık Bakire değildim.

Ve Casteel için hissettiklerimle –daha yeni kabullenmeye başladığım duygularla– başa çıkmak zorundaydım.

Bu akşam yemekte söylediklerim? Hepsi doğruydu. O son kısım bile doğruydu, değil mi? Yalanları ya da sebep olduğu ölümler için onu tamamen affetmemiş olsam bile hepsini kabul etmiştim, çünkü tüm bunlar geçmişinin –geçmişimizin– bir parçasıydı ve ne hissettiğimi değiştirmiyorlardı. Uzun zamandır inkâr ettiğim şey buydu.

Onu seviyordum.

Bu aşk yalanlar üzerine kurulmuş olsa da ona âşıktım. Onun hakkında bilmediğim onca şey olmasına rağmen onu seviyordum. Onun için gönüllü bir piyon olduğumu bilmeme rağmen onu seviyordum.

Ve bu bir gecede olmamıştı. Beni şaşırtmamalıydı, çünkü gerçekte kim olduğunu öğrendiğim zaman kalbim kırıldığı anda ona zaten âşıktım. Hawke olduğunu sandığım zamanlarda ona âşık olmuştum ve Casteel olduğunu öğrendiğimde âşık olmaya devam etmiştim. Ve bunun sebebi, *her konuda* ilkim olması değildi. Saflığım ya da tecrübesizliğim değildi.

Bana görüldüğümü hissettirmesi ve ona fiziksel zarar vermek istediğim zamanlarda bile bana *yaşadığımı* hissettirmesiydi. Elime kılıç ya da yay almamamı söylemeyip bana bir tane uzattığında âşık olmaya devam ettim. Casteel'in birçok nedenden dolayı birçok maske taktığını fark ettiğimde daha da çok âşık oldum. Ne kadar yanlış olursa olsun, bana hakaret eden herkesi öldüreceğini fark ettiğimde hislerim daha da büyüdü. Ve bu aşk... Yaşadıklarından sonra hayatta kalmak ve eskiden olduğu kişinin parçalarını bulmak için içinde ne tür bir güce ve iradeye sahip olması gerektiğini fark ettiğimde derinlere kök saldı.

Gözleri altın alevler gibi yanarken, bana her baktığında, bana her dokunduğunda, kesilen nefesim ve hissettiğim acı şehvetin ötesine geçiyordu. Farkı anlamak için deneyime ihtiyacım yoktu. Benim bazı kısımlarıma sahip değildi. Bütün kalbime sahipti ve kendimi korumama izin verdiği andan itibaren, önümde değil de yanımda durduğu andan itibaren kalbim ona aitti.

Ve bunu fark etmek korkunçtu. Beni bir Craven sürüsünden ya da katil Yükselmişlerden çok daha fazla korkutuyordu. Çünkü Casteel'in hissettikleri ve hissetmedikleri ile baş etmek zorundaydım.

Casteel'in bana Gianna'dan bahsetmemesinin nedeni, bana Birleşme ya da Spessa's End'den bahsetmemesi ile aynıydı. Kieran haklı olabilirdi ve yanılıyor da olabilirdi. Casteel bana değer veriyor olabilirdi –bana gereksiz bir zarar gelmesini istemeyecek kadar önemsiyor olabilirdi– ve beni fiziksel olarak istiyor olabilirdi, ama bizim kalp eşi olduğumuz anlamına gelmiyordu. Beni sevdiği anlamına gelmiyordu. Ve rol yapmak, bunu ya da nasıl hissettiğimi değiştiremezdi.

Bununla baş etmek zorundaydım.

Ve bunu yapacaktım.

Çünkü Casteel ile yaptığımız anlaşma devam ediyordu. Hissettiklerim yüzünden ya da duygularım incindiği için geri adım atamazdım. Ağabeyim tüm bunlardan daha önemliydi.

Başımı kaldırdım ve buğulanmış gözlerle eski taş duvarlara odaklandım. Solis halkı benim hissettiklerimden daha önemliydi, Atlantia'yı evi olarak gören herkes de öyle. Casteel'in erkek kardeşi daha önemliydi, yeraltındaki odaların duvarlarındaki tüm o isimler de öyle.

Casteel ve ben bir şeyleri değiştirebilirdik. Yükselmişleri durdurabilirdik ve önemli olan buydu.

Ayağa kalktım ve titreyen bacaklarımın üzerinde banyoya gittim; ben tam bir çöküş ve aydınlanma ânı yaşarken Casteel geri dönmediği için minnettardım. Yüzümü lekeleyen gözyaşlarımı suyla yıkadım ve sonra soyunarak kıyafet denemeyecek kadar açık saçık olan geceliği giydim. Serin kumaş göğüslerime ve kalçama sürtünerek, popomun hemen altında sona erdi. Yarın, kadınların gerçekten bunun... Bu ipek parçasının içinde uyuyup uyumadıklarını sorgulayacaktım, ama bu akşam bu konuda endişelenemeyecek kadar yorgundum. Kapıları kilitledikten sonra, hançerimi yatağa götürüp yastığın altına yerleştirdim. Battaniyeyi üzerime çekerek, her şeyin nasıl da Casteel gibi koktuğunu düşünmemeye çalıştım. Ağrıyan gözlerimi kapattım ve fazlasıyla yorgun düşmüş

olduğum için, her şeyin kısa süreliğine de olsa unutulduğu o boşluğa sürüklendim.

Bir süre sonra beni uyandıran, yatağın beklenmedik bir ağırlık altında hareket etmesiydi. Yan tarafıma yuvarlanarak, hançeri yastığın altından aldım.

Odanın karanlığında, bir el bileğimi yakaladı ve bir ses, "Beni yine kalbimden mi bıçaklayacaksın?" diye fısıldadı.

33. BÖLÜM

Cümle biter bitmez, taze baharat ve çam kokusu burnuma ulaştı.

Casteel.

Hızla atan kalbim yavaşlamadı. "Neden bileğimi bırakıp öğrenmiyorsun?"

"Bu bana evet gibi geldi," diye yanıtladı, gözlerim karanlığa alıştığında. Perdelerin ardındaki lambanın parıltısı büyük bir kısmını gölgede bırakıyordu, ama bir kaşının havada ve dudaklarının yukarı kıvrılmış olduğunu görebileceğim kadar yakındı.

Bir başkasına söz verdi.

Öfke, geri kalan tüm uykumu da alıp götüren bir sıcak hava dalgasıydı. "Bırak beni."

"Bunu yapmalı mıyım bilmiyorum." Başparmağıyla bileğimin iç kısmında daireler çizerken, "Beni bıçaklarsan yatağın her yerine kanım bulaşır ve birileri çok sinirlenir," dedi.

"Kendi pisliğini temizleyebilirsin."

"Bıçaklandıktan sonra kendi kanımı temizlemek zorunda kalma fikri bana fazlasıyla yanlış geliyor."

Elinden kurtulmaya çalıştım, ama bileğimi yatağa bastırmaya devam etti. "Asıl yanlış olan burada olman! İçeri nasıl girdin? Kapıları kilitlemiştim."

"Kilitlemiş miydin?"

"Evet..." İç çektim. "Anahtar. Bir anahtarın var."

"Belki." Başını yana eğdi. "Ağlıyor muydun?"

"Ne? Hayır," diye yalan söyledim.

"O halde gözlerin neden şiş?"

"Muhtemelen yorgun olduğum için. Uyuyordum, ama sen beni uyandırdın."

"Daha erken gelmek istedim, görünüşe göre yanına her zaman daha erken dönmek istiyorum," dedi cevabımı kabul etmiş gibi. "Özellikle de bu kadar ilginç bir şey giyiyorsan."

Uyurken, battaniye belime kadar kaymış ve geceliğin açık yakasını ortaya çıkarmıştı. Sıcaklık boynumdan aşağıya kayarak göğüslerimin kabarıklıklarına yayıldı. "Sabahlık dışında giyebileceğim tek şey buydu."

"Beğendim." Askıyı diğer eliyle düzeltirken, yatağa rahatça yerleşiyormuş gibi kıpırdandı. "Ne kadar da tuhaf, ince askılar. Onları sevdim."

Eline vurup onu kendimden uzaklaştırdım. "Beni bırakabilirsin. Seni bıçaklamayacağım."

"Bunu garip bir şekilde üzücü buluyorum."

"Ve ben de bunu son derece rahatsız edici buluyorum."

Bileğimi bırakırken kahkaha attı. Ondan uzaklaşmak için harekete geçtim, ama benden çok daha hızlıydı. Anında üzerime çıktı. Uzun bacaklarından biri benimkilerin arasına girerken, vücudunun sıcaklığını göğsüme bastırdı ve tüm duyularımı devre dışı bıraktı. Vücudumun her bir parçası onun yakınlığının fazlasıyla farkına varırken, içimden bir ısı dalgası geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni rahat ettirmeye çalışıyorum."

"Peki, üzerime yatarak bunu nasıl başaracaksın?"

"Başarmayacağım." Yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi. "Bunu yapıyorum çünkü üzerine yatmayı seviyorum."

"Eh, ben sevmiyorum," diye çıkıştım, nabzım çılgınca atarken.

Göğsü benimkine sürterek içime kadifemsi bir ürperti gönderdi. "Bu bir yalan."

"Değil." Hançeri boğazına dayadım. "Gerçekten."

"En son boğazıma hançer dayadığında ne olduğunu hatırlıyor musun?" Parmak uçları yanağıma dokundu ve aşağıya kayarak çeneme ulaştı. "Ben hatırlıyorum."

Parmaklarını bir zevk dalgası takip etti. "O geçici bir çılgınlıktı."

"En sevdiğim türden bir çılgınlıktı." Parmaklarını boğazımdan aşağı kaydırarak köprücük kemiklerimin üzerinde gezdirdi. "Bu askıları gerçekten çok sevdim."

"Gerçekten umurumda değil."

Eliyle omzumu kavrarken parmaklarını askının altına kaydırdı. "Çok tatlı yalan söylüyorsun."

Bunu görmezden geldim. "Casteel..."

"Ama adımı söylediğin kadar tatlı değil."

Hafif bir hırıltı çıkardım. "Sen..."

"Harika? Çarpıcı? İnanılmaz?"

"Giderek daha sinir bozucu oluyorsun."

"Ama boğazımdaki hançeri hâlâ kullanmadın."

"Bu pisliği temizlemek zorunda kalacak olan insanları düşünüyorum."

"Ne kadar da düşüncelisin." Askıyla oynadı. "Sana güzel olduğunu söylemiş miydim?"

"Ne?" Sohbetteki ani değişim beni afallattı.

"Söylemiş olabilirim, ama söyleyip söylemediğimi hatırlayamadım," diye devam etti, askıyı nazikçe çekerek. "Sonra bunun çok fazla söyleyebileceğin bir şey olmadığını düşündüm. Çok güzelsin, Poppy."

Aptal, aptal kalbim yerinden fırladı. "Bu yüzden mi beni gecenin bir yarısı uyandırmaya karar verdin?"

"Çok güzelsin." Başını yana eğdi ve dudaklarını yanağımdaki uzun yara izinin üzerinde hissedince nefesim kesildi. Onu öptü ve ardından gözümün hemen üzerindeki daha kısa yara izini öptü. "Her iki yarın da çok güzel ve birinin seni neden tamamen, kesinkes ve dikkat dağıtacak kadar güzel bulduğunu asla sorgulamamalısın."

Kalbim tekledi ama bunu görmezden geldim. "Bir cümle içinde ne kadar da çok sıfat kullandın."

"Daha fazlasını bulabilirim."

"Buna gerek olmayacak," dedim. "Yani artık söylemen gerekenleri söylediğine göre üzerimden kalkabilirsin."

Yanağımın üzerindeki dudakları gülümsedi. "Ama çok rahatsın,

Prenses ve beni şey gibi hissettiriyorsun... Şey, sadece hissetmemi sağlıyorsun."

Ona ne hissettiriyordum? Şehvet? Keyif? Eğlence? Onu okuma dürtüsünü görmezden gelmek zordu. "Bu bir bahane değil."

"Tek bahanem bu."

Nefesi dudaklarımın üzerinde dans ederken ve parmakları göğsümün kenarlarında gezinirken bile öfke tenimi karıncalandırıyordu. "Eh, aferin sana, ama burada olmana ihtiyacım yok."

"Sorun da bu zaten." Eli ipek geceliğin üzerinde kayarken sesi bir fısıltıdan ibaretti. Kumaş o kadar inceydi ki avcunun sıcaklığına karşı hiçbir engel oluşturmuyordu. "Bana ihtiyacın yok."

"Bu bana bir sorun gibi gelmedi."

"Ama..." Casteel'in eli battaniyenin altından kalçama kayarken, benimkilere yaklaşan dudakları nefesimin kesilmesine neden oldu. Parmakları çıplak tene ulaştı ve bacaklarımın arasında nemli bir sıcaklık birikti. "Ama beni istiyorsun."

Bıçağın keskin kenarını boğazına bastırıp tenini sıyırırken midemdeki kaslar gerildi. "Şimdi değil," dedim ona.

Bıçaktan gözü korkmadan başını eğdi. Ve konuştuğunda, dudakları benimkilerin üzerinde hareket etti. "Tahrik olduğunu hissedebiliyorum, Prenses."

Bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. İstediğim kadar yalan söyleyebilirdim ama bu, kalçamı onunkine bastırmak için kaldırmamak ve daha önce içimde hissettiğim kalın sertliğini düşünmemek için ne kadar çaba sarf etmek zorunda kaldığım gerçeğini değiştirmezdi. Ama yeni keşfimin göğsümde açtığı yara hâlâ oradaydı ve zaten nişanlı olduğunu öğrenmenin şok edici derecede acı verici hatırası, neyin önemli olduğunu gözden kaçırmadan önce dikkate almam gereken bir uyarıydı.

"Vücudumun seni istemesi, başka bir yerimin de seni istediği anlamına gelmez."

"O zaman belki de daha fazla rol yapmalıyız?" diye teklif etti, parmakları şiddetle zonkladığım yere yaklaşırken. Eğer o bölgeye ulaşırsa, kendimi kaybedeceğimi biliyordum.

Böyle bir güce sahip olan, o değildi. Ona karşı hissettiğim arzuydu.

"Ya da belki de rol yapmayı bırakırız" dedi. "Dürüst olmak gerekirse, bu daha çok hoşuma gitti."

Benim de öyle, ama ikimize göre de gerçekler farklıydı.

Kalbim hızla çarparken başımı geriye yatırdım. Dudaklarım onunkilere dokunurken, "Yakında evde olacağın için, eminim ki ziyaret edebileceğin ve *rol yapmanı* gerektirmeyecek başka yataklar da olacaktır. Hem de bolca. Ama Gianna'nın yatağından başlayabilirsin," dedim.

Casteel hareketsizleşti, bacağımın iç kısmındaki eli dururken başını kaldırdı. "Bunu ciddi ciddi söylüyor olamazsın."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Üzerimden indi ve onu durdurmak gibi mantıksız bir şey yapmadan önce kendime hâkim oldum. Casteel neredeyse hiç orada olmamış gibi yataktan hızla kalkarken, hançeri sıkıca tutarak oturdum.

İçime acı bir his yayılırken gözlerimi kapattım. İstediğimi elde etmiştim, artık yatakta değildi. Öyleyse neden rahatlamamıştım?

"Bunu gerçekten söylediğine inanamıyorum."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "İnanamıyor musun?"

Perdelerin ardında bir gölge gibiydi. "Lanet olsun, hayır, inanamıyorum."

Battaniyenin üzerinden atladım ve perdeyi kenara iterken neredeyse yataktan yere devrilecektim. Boğazında açtığım yara çoktan iyileşmiş olmasına rağmen, boynundan aşağıya ince bir şerit halinde kan damlıyordu.

Ayağa kalkıp hançeri komodinin üzerine attım, çünkü onu kullanma ihtimalim çok yüksekti. Özellikle de ona dönüp, ayak parmaklarımdan başlayarak çıplak bacaklarıma ve geceliğimin eteğiyle açık yakasına kadar uzanan dikkatli bakışlarını yakaladığımda. Sıcak kehribar gözler benimkilerle buluştu.

Dişlerimi sıktım. "Evlenmek için bir başkasına söz vermiştin, Casteel."

"Bu sözü asla vermediğimi açıkça belirttiğimde beni dinlemiyor muydun?"

"Can kulağıyla dinliyordum."

"Belli ki yeterince iyi dinlemiyormuşsun." Casteel gözlerini

kısarak bana baktı. "Biliyor musun, bu konuyu açmana sevindim. Bunun tartışmamız gereken bir şey olduğunu bir anlığına unutmuştum. Başka biriyle nişanlı olduğuma inanıyordun, değil mi?"

"Sen ciddi misin?" diye sordum ellerimi yumruk yaparak. "Gerçekten mi?"

"Son baktığımda gayet ciddiydim." Kollarını kavuşturdu.

"Öyleyse böyle bir şey düşünmeme neden şaşırdın ki? Bunu bana asla söylemeyeceğini düşünmeme? Ne de olsa yalanlardan ve yarı gerçeklerden oluşan mükemmel bir geçmişin var."

Gözlerindeki sıcaklık kaybolarak yerini şaşkınlığa bıraktı ve sonra gözleri tekrar kısıldı. "İşte sana gerçekler, Poppy. Evet, evlenmem bekleniyordu. Hem de birçok kişi tarafından. Bu, babamın yıllardır planladığı bir şeydi ama benim ne istediğimi hiç sormadı. Buna aşina olmalısın."

Tokat yemiş gibi irkildim. Buna fazlasıyla aşinaydım. "Birbirlerine âşık olmayan Atlantislilerin nadiren evlendiğini sanıyordum."

"Bu doğru. Ama hatırlayacağın üzere, annemle babamın saltanatı çoktan sona ermeliydi. Onlarca yıl önce tahttan inmeleri gerekirdi. Babam, eğer evlenirsem Malik'i aramayı bırakıp onun doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacağıma inanıyordu. Gianna'ya değer verdiğimi, birbirimize yakın olduğumuzu biliyordu ve onun bu evliliğe uygun olacağını düşündü."

Gianna. O isim. Ender bulunan ve zarif bir isme benziyordu. Eğer bu gerçekten onlarca yıldır düşünülen bir plansa, o halde bir geçmişleri olmalıydı. Boğazımın arkasındaki ani yanma, üzerinde hak iddia etmeye hakkım olmayan bir duygunun tadına benziyordu. "İyi bir Prenses olacağını düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Sanırım olurdu ama sorunun cevabına gelirsek, bundan ona hiç bahsetmedim çünkü onu incitmek ya da onu reddediyormuşum gibi hissetmesini istemedim," dedi. "Kendi başına peşimde koşmadığı için buna hiç gerek yoktu."

Ama peşinde *koşmuştu*, öyle mi? Bu soruyu sormamayı başardım. "Ama bana ondan, bu beklentiden hiç bahsetmedin."

"Tanrılar aşkına, Poppy, Alastir yükümlülüklerden bahsedene kadar bunu unutmuştum. Aklımda daha önemli şeyler vardı. Ve

babamın bu fikirden eninde sonunda vazgeçeceğini düşünüyordum," dedi. "Alastir'in konuyu bu şekilde gündeme getireceğini hiç düşünmemiştim. Ama o..." Başını iki yana salladı. "Bana inanmayabilirsin, ama gerçek bu. Hem unutmamış olsam bile, benimle evlenmesi için ikna etmeye çalıştığım bir kadına, başka bir kadına *asla* vermediğim bir sözden neden bahsedeyim ki?"

"Bunu duymaya hazır olmam için," diye bağırdım. "Belki de o zaman burada oturup, başka bir kadınla nişanlıyken ikimizin..." Konuşmayı birden kestim.

"İkimizin ne, Poppy? Öpüştüğümüzü mü? Birbirimize zevk verdiğimizi mi? Seks yaptığımızı mı? Birbirimizi becerdiğimizi mi? Seviştiğimizi mi?"

Keskin bir nefes aldım. "Sevişmek mi?" diye fısıldadım.

"Yaptığımızın bu olmadığını biliyorum," dedi, gözleri buz gibi bir altın rengiydi. "Eğer yaptığımız bu olsaydı, bir an için bile olsa başkasıyla nişanlı olduğumu düşünmezdin."

"Bunun tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," diye itiraf ettim. "Ayrıca neden bu kadar sinirlendiğini de anlamıyorum."

"Çünkü *ben* de başka biriyle nişanlıyken seninle böyle şeyler yapabileceğime nasıl inandığını anlayamıyorum."

"Senin hakkında her şeyi biliyormuşum gibi konuşuyorsun!" Hayal kırıklığı içinde kollarımı havaya kaldırdım. "Bilgin olsun, duyguları hissedebilmek bana bir insan hakkında her şeyi anlatmıyor. Yine de seni tanıyormuşum gibi davranıyorsun. Ama bana neyi ne zaman söyleyeceğini özenle seçerken bunu yapabilmem imkânsız. Bana sadece bilmemi istediklerini anlatıyorsun ve kafamda seninle ilgili herhangi bir fikir oluşturabilmem için benimle paylaştığın parçaları bir araya getirmek zorunda kalıyorum. Tabii sonra bir de yalan söyleyip söylemediğine karar vermem gerekiyor!"

Casteel öne çıktı. "Beslenmem gereken zamanlar dışında, gerçekte kim olduğumu öğrendiğinden beri sana karşı hep dürüst davrandım."

"Öyle olsa bile, seni hâlâ ne yapıp yapmayacağını bilecek kadar iyi tanımıyorum."

"Peki, gerçekten tanımayı denedin mi?" diye sordu.

"Denedim!"

Kaşları havaya fırladı. "Gerçekten mi? Bir şey sormak ister gibi görünüp de kendini sessiz olmaya zorladığın her an yaptığın bu muydu?"

"Bunu yapıyorum çünkü ya bana hiçbir şey söylemiyorsun ya da bir şeyler sorduğumda beni duymazdan geliyorsun!" Arkamı dönmeye başladım ama sonra tekrar hızla ona döndüm. "Bana ağabeyinle birlikte kaçtığın konuşmalardan bahset. Sizi mağaralara kaçmaya iten konuşmalardan. Ağabeyinin onu kurtardığında bunu yapmaya uygun olmayacağını bildiğin halde neden tahta geçmeyi reddettiğini söyle," dedim. "Daha beni tanımadan, beni kaçırmanın ve fidye olarak kullanmanın sorun olmadığını neden düşündüğünü söyle!" Hayal kırıklığı boğazımı düğümledi. "Bana Birleşme'den bahsetmenin neden hiç aklına gelmediğini söyle. Bana Gianna'dan bahset, Casteel. Seninle ilgileniyor mu? Bu nişanı istiyor mu? Sen onunla ilgileniyor musun?"

Başını iki yana sallayarak şiddetli bir şekilde iç çekti, ama daha bitirmemiştim.

"Ben buraya gelene kadar Spessa's End hakkındaki gerçeği neden bana hiç söylemedin? Bu bilgi konusunda bana güvenmediğin için miydi? Bana *ondan* bahset. Sevdiğin ve Yükselmişler yüzünden kaybettiğin kişiden. Ona ne olduğunu anlat. Adını bile söylemeyecek misin?" Göğsüm hızlı soluklarla yükselip alçaldı ve öfkem duyularımı bastırarak onun duygularını tamamen engelledi. "Senden bu kadar çok şey alan insanları temsil etmeme rağmen yanımda olmaya nasıl katlanabildiğini söyle. Bu gece odama neden geldiğini söyle. Bana önemli olan bir şey söyle! Gerçek olan bir şey."

Casteel'in göğsü şiddetli bir nefesle yükseldi. "Gerçek bir şey mi duymak istiyorsun?"

"*Evet.*"

"Bu gece, akşam yemeğinde söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmek için odana geldim. Gerçekten de seni gören ilk kişi olup olmadığımı. Kendin için seçtiğin ilk şey olup olmadığımı. Beni gerçekten de Hawke olduğumu sandığın zaman seçip seçmediğini ve gerçeği öğrendikten sonra bile beni istemeye devam

edip etmediğini," diye hırladı, gözleri parıldarken. "Bu gece buraya gerçekten de Vikter ve Rylan'a, diğerlerine ve kendine ihanet ediyormuş gibi hissedip hissetmediğini öğrenmek için geldim. Bunun değişip değişmediğini görmek için geldim. Bunların hepsi *gerçek* miydi, yoksa sadece *rol* mü yapıyordun?"

Tamamen çıplak kalmış bir halde geri adım attım ve bunun gülünç gecelikle hiçbir ilgisi yoktu. Casteel'in bu konuya girmesini beklememiştim. Neden olduğundan emin değildim, ama beklememiştim.

Kısa, neşesiz bir kahkaha atarken başını iki yana salladı. "Evet. Sessizlik. Her zamanki gibi. İşte bu yüzden benden talep ettiğin şeyleri sana söylemek için hiçbir neden yoktu."

Titreyerek ona baktım. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Her şeyi," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "*Her şeyi* istiyorum."

Tüylerim ürperdi. "Ben... Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye fısıldadım. Ve açıklanamaz bir şekilde, boğazımın arkası yandı. Görünüşe göre gözyaşlarım tükenmemişti çünkü şimdi tekrar akmakla tehdit ediyorlardı. "Bunların hiçbirini anlamıyorum. Seni. Kendimi. Nasıl hissetmem gerektiğini. Her şeyi nasıl unutabileceğimi. Ben..." Dudaklarımı birbirine bastırarak parmaklarımı yüzümde, öptüğü yara izlerinin üzerinde gezdirdim. Sonra ellerimi aşağı indirdim. "Anlamıyorum."

Yüzünün keskin çizgileri yumuşadı ve bu, gözlerimin önünde bir maskenin düşmesini izlemek gibiydi. İleri adım attı ve sonra durdu. "Benim anladığımı mı sanıyorsun, Poppy? Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu. Planlarım vardı. Seni yakalayıp kullanacaktım. Ağabeyimi kurtaracaktım ve belki de Tanrılar izin verirse, bir savaşı önleyecektim ya da en azından dökülen kanı azaltacaktım."

Casteel elini saçlarının arasından geçirerek yan döndü. "Plan buydu. Kahrolası Kızıl İnci'ye girdiğin anda tüm planlarım altüst oldu." Gözlerini kapattı. "Seninle her konuştuğumda, gülümsemeni her gördüğümde ya da kahkahanı her duyduğumda, seni tanımaya devam ettikçe, bu planlar daha da anlamsız bir hale gelmeye başladı. Güven bana, Poppy, o planlar bundan –tüm bunlardan– çok daha anlamlıydı."

İnanılmaz derecede hareketsizleşirken, aldığım nefes boğazıma takıldı.

"Ben bir Prensim. Krallıktaki tüm insanlar, sorunlarını –farkında olmadıkları sorunları bile– çözmem için bana güveniyorlar ama ben... Bunu yapamazdım. Seni onlara veremezdim, ağabeyim için bile olsa." Bana döndü, gözleri neredeyse odayı aydınlatacak kadar parlıyordu. "Çünkü seninle birlikteyken, bana güvenen insanlarla dolu krallığı düşünmüyorum. Günün ortasında, etrafta kimseler yokken, kendimi o lanet olası kafeslerde bulmuyorum. Ağabeyime yaptıklarını bildiğim şeyleri düşünmüyorum. Onu dövdüklerini. Onu aç bıraktıklarını. Ona tecavüz ettiklerini. Onu hayal bile edemeyecekleri kadar kötü bir canavara dönüştürdüklerini. Seninle birlikteyken, bunların hiçbirini düşünmüyorum."

Yüz hatları bulanıklaşırken, ellerimi göğsüme –kalbimin üzerine– bastırdım. Ve sonunda, onu hissettim. Acısını. Kafa karışıklığını. *Şaşkınlığını.*

"Unutuyorum." Başını iki yana sallarken sustu. "Ağabeyimi unutuyorum, halkımı unutuyorum ve bunun nasıl mümkün olabileceğini bile anlamıyorum. *Onun* hakkında bir şeyler mi bilmek istiyorsun? Shea hakkında?"

Adının dudaklarında yankılanmasıyla nefesim kesildi.

"Onunla birlikteyken yükümlülüklerimin hiçbirini bir kez bile unutmadım. Malik'i düşünmekten bir an bile vazgeçmedim," dedi beni şaşırtarak. "Ve sen... Her şeyi yanlış anladın. Onun adını anmamamın bir nedeni var. Bunun Yükselmişlerle hiçbir ilgisi yok, her şey onun için hissettiklerimle ilgili ama asla düşündüğün gibi değil."

Gözleri irileşmiş olan Casteel bana doğru bir adım daha attı. "Gerçek şu ki, tüm yalanlarımdan, yaptıklarımdan ve sebep olduklarımdan sonra benim dokunuşuma asıl *senin* nasıl katlanabildiğini anlamıyorum. Tek bildiğim, başlangıçta bunların hiçbirini planlamamış olduğum, Poppy. Sana kapılmayı planlamıyordum. Seni istemeyi planlamıyordum. Seni yanımda tutmak için her şeyi riske atmayı planlamıyordum. Ben..."

Birisi yumruk vurarak kapıyı çaldı, beni o kadar çok ürküttü ki neredeyse olduğum yerde zıplayacaktım.

"Eğer şu anda canına değer veriyorsan," –Casteel sesini yükseltti– "çekip gidersin ve hiç gelmemiş gibi yaparsın."

"Keşke yapabilseydim. Güven bana," dedi Emil'in sesi. "Ama bu önemli."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı Casteel; yüzüne yerleşen hayattan bezmiş ifadeye neredeyse gülecektim.

Ama Emil'in sonraki söyledikleri buna engel oldu. "Gökyüzü yanıyor."

34. BÖLÜM

Casteel'in söylediklerinden, itiraf ettiklerinden ve henüz söylenmemiş olanlardan daha önemli çok az şey vardı.

Gökyüzünün yanması da onlardan biriydi.

Casteel, altıma bir tayt giymemi ve gülünç geceliğin üzerine bir pelerin almamı neredeyse sinir bozucu bir dikkatle izledi. Ayaklarıma botlarımı geçirerek beni beklediği yere koştum. Özel dairemizin ana kapısına gittik, ama Casteel kapıyı açmadan önce durdu.

Bana döndü ve bakışları benimkileri hızla buldu. "Bu konuşma bitmedi."

"Biliyorum," dedim ona. "Bir sürü sorum var."

Gülüşü hızlıydı, ama bir öncekine hiç benzemiyordu. Bu gerçekti ve yüz hatlarındaki keskinliğin bir kısmını silmişti. "Elbette vardır."

Emil terasın dışında bizi bekliyordu ve avluya çıktığımda ağzım açık kaldı.

Sur'un ardındaki gökyüzünü puslu, yanık-turuncu-kırmızı bir parıltı aydınlatıyordu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Casteel.

"Gökyüzü gerçekten yanıyor," diye fısıldadım. "Bu da Tanrılardan gelen başka bir alâmet mi?"

"Umarım değildir," diye cevapladı Emil. "Çünkü eğer öyleyse hiç de iyi olamaz. Delano, neler olduğunu öğrenip öğrenemeyeceğini görmek için çoktan gitti."

Casteel başını salladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum." Kalenin köşesinden dönmek için yürümeye başladı, ama sonra durdu. Bana dönerek elini uzattı.

Hiç tereddüt etmeden elimi onunkinin içine bıraktım. Tutuşu sıcak ve güçlüydü, her zaman hissettiğim o enerji dalgası kolumdan yukarı tırmandı.

Dokunuşuma nasıl katlanabildiğini anlamıyorum.

O an ona, onu sevdiğim için dokunuşuna katlanabildiğimi söylemek istedim.

Ama gökyüzü yanıyorken bu hiç de iyi bir fikir gibi görünmedi.

Casteel ilerlemeye devam etti. "Siz çocuklar bunu ne kadar zaman önce fark ettiniz?"

"On dakika, en fazla. Sur'a mı çıkıyorsun?" diye sordu Emil, avluyu geçerek Sur'un giriş noktalarından birine doğru ilerlerken.

"Bize daha iyi bir görüş sağlayacağını düşünüyorum." Beni gaz lambalarıyla aydınlatılmış bir merdiven boşluğuna götürdü. "Delano'yla birlikte giden oldu mu?"

Sarmal taş merdivenlerden çıkarken, Emil arkamızdan takip etti. "Sanırım Dante onunla birlikte gitti. Muhtemelen daha güvenli olacağını düşündü."

"Muhtemelen," diye mırıldandı Casteel.

Sur'un tepesine ulaştığımızda, adımlarım bir an için duraksadı. Batı gökyüzünün tamamı ışıl ışıldı.

"Yüce Tanrılar," diye mırıldandı Emil aniden durarak.

Casteel ve ben Sur'un çatısında yürüdük, serin hava tenimi ürpertiyordu. Siperlerin içinde ve yakınlarında duran birkaç kişinin vücutları kırmızıyla çerçevelenmişti.

İçlerinden biri bize döndü. Kieran. Babası da yanındaydı ve parlayan gökyüzüne bakıyordu. Duvardaki çıkıntının üzerinde bir Muhafız duruyordu ve iki yanında asılı duran kılıçları ay ışığı altında parıldıyordu. Omzunun üzerinden bakarak yumruğunu kalbinin üzerine koydu.

Casteel de onu aynı şekilde selamlarken, kadının saçları rüzgârda savruldu. Casteel'in elini bırakıp boş bir sipere çıktım. Rüzgâr... Bana bir şeyi hatırlatan keskin bir koku taşıyordu...

Elimi taşın üzerine koydum. "Yananın gökyüzü olduğunu sanmıyorum."

Muhafız hiçbir şey söylemeden bana bakarken, Casteel sipere girdi. "Ben de öyle."

"Gökyüzü yanmadığı için rahatlamış olsam da," dedi Jasper. "Bir şey yanıyor."

Hem de büyük bir şeydi, ama ne olabilirdi? Batıda, tarlalardan ve harap olmuş şehirlerden başka bir şey yoktu.

"Ateşin ne kadar uzakta olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Muhafız.

"Söylemesi zor." Casteel ellerini benimkilerin yanına koydu. "Bir günlük veya daha fazla bir mesafede olduğunu söyleyebilirim, boyutuna bağlı olarak daha uzakta da olabilir."

"Bir günlük mesafede mi?" Kaşlarımı çattım. "O halde... Neresi? Pompay mi? Bu kadar büyük bir yangına ne sebep olabilir?"

"Eğer daha uzaktaysa, buradan görebildiğimize göre çok büyük bir yangın olmalı," dedi Casteel başını iki yana sallayarak. "Delano hızlı. Kurt formundayken Pompay'e çok kısa sürede ulaşacaktır. Ne olduğunu yakında öğreneceğiz."

"O zamana kadar, Majesteleri?" diye sordu Muhafız.

"O zamana kadar, kimsenin paniğe kapılmadığından emin olacağız. Akşam yemeğine katılanlar büyük olasılıkla bunu çoktan görmüşlerdir ve yanan gökyüzüyle ilgili hikâyeleri evlerine taşıyorlardır. Git ve kimsenin paniğe kapılmadığından emin ol, Nova."

Muhafız başıyla onaylayarak siperden indi ve sonra merdivenlerin birinde gözden kayboldu.

"Peki, biz ne yapıyoruz?" diye sordu Kieran, doğal olmayan gökyüzüne bakarken.

"Bekliyoruz," dedi Casteel. "Şimdilik yapabileceğimiz tek şey bu."

* * *

Şafak, Spessa's End'e menekşe ve pembe tonlarında yavaşça yayıldı ama batıda, güneş karaya düşmüş gibi görünüyordu. Her geçen saat, duman ve yanan odun kokusu artıyordu.

Pelerinime sarılarak, Delano ya da Dante'ye ait bir iz görmek için önümdeki toprak yola baktım ama hiçbir şey görmedim. Duvarın ardında, uzun otların arasında gizlenmiş olduğunu bildiğim

Muhafızları bile göremiyordum. Sur'a çıktığımızdan bu yana sonsuz saatler geçmişti ve orada kalmama gerek olmasa da, neyin yandığını –ve umarım buna neyin sebep olduğunu– öğrendiğimiz anda burada olmak istiyordum.

Siperin duvarına yaslanarak omzumun üzerinden baktım. Casteel birkaç adım ötede durmuş, Kieran ve Alastir ile konuşuyordu. Üçünden de... Endişe yayıldığını hissettim ve *benim* dile getirmek istemediğimle aynı korkuyu paylaşıp paylaşmadıklarını merak ettim.

Kırmızımsı turuncu parıltıdan tedirgin olarak batı gökyüzüne döndüm. Yanan her ne ise normal bir yangın değildi.

"Gökyüzü eski anıları geri getiriyor."

Jasper'ın sesini duyunca irkildim. Ben farkına varmadan sipere gelmişti. Gümüş saçlı kurt, uzun boyluydu; oğlundan ve Casteel'den çok daha uzundu. Kalçasını duvara dayadı ve yanan gökyüzüne baktı.

"Bütün şehirler yakıldı," diye devam etti. "Bazıları kazayla. Diğerleri kasten. Hangi yöne bakarsan bak, gökyüzünün yanıyormuş gibi göründüğü haftalar oldu. Bu bir daha asla görmemeyi umduğum bir şeydi." Bakışları benimkilere kaydı. "Resmi olarak tanıştırıldığımızı sanmıyorum."

"Hayır, tanıştırılmadık." İçinde endişe ve meraktan başka bir şey bulamadım. "Penellaphe Balfour."

"Jasper Contou," dedi ve o anda Kieran'ın soyadını hiç bilmediğimi fark ettim. "Balfour mu? Bu eski bir Solis ismi."

"Alastir de aynısını söyledi."

"O bilirdi." Jasper diğerlerinin durduğu yere baktı. "Pekâlâ, burada bir nikâh kıyacağım izlenimine kapıldım, bu doğru mu?"

Casteel'in biz buradayken hâlâ benimle evlenmeyi planlayıp planlamadığını merak ederek dudağımı ısırdım. Sadece New Haven'dan ilk grup gelene kadar Spessa's End'de kalmayı planlamıştık ki o da bugün oluyordu. Ama bu yangın meselesi varken?

"Heyecanla beklenen ama aynı zamanda son derece beklenmedik bir düğün olduğunu da eklemeliyim." Jasper gülümsedi ve ondan yayılan neşeyi hissettim.

Belki de bir gün önce olsa Bakire'nin yapacağı şekilde belirsiz bir cevap verirdim, ama o yanım artık gitmişti. "Casteel'in biz buradayken hâlâ benimle evlenmeyi planlayıp planlamadığını bilmiyorum," diye yanıtladım, açık renk bakışlarına karşılık vererek. "Kurtları sen mi temsil ediyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Öyleyse muhtemelen onun başka biriyle evlenmesini beklediğini tahmin ediyorum."

Keyfi biraz daha arttı. "Casteel'in herhangi biriyle evlenip yuva kurmak istediğini bir kez bile dile getirmediğini düşünürsek, ondan hiçbir şey beklemiyordum."

Kalbim tekledi. Gianna ile evlenmeyi kabul etmediğini söylediğinde Casteel'e inanmıştım, ama... Şey, onun halkını temsil eden kurdun bu evliliği beklemediğini bilmek rahatlatıcıydı. "Onun bir kurtla evlenmesini mi bekliyordun? Anladığım kadarıyla, kurtlar arasında bir huzursuzluk varmış ve sanırım Casteel ile bir kurt arasında gerçekleşecek bir evliliğin bu sıkıntıları hafifleteceği umuluyormuş."

Jasper'ın çenesi hafifçe serleşti ve sıcak bir öfke patlaması hissettim. "Ben de Casteel ile aynı fikirdeyim. İki halk arasında yapılacak bir evlilik, endişeleri giderme veya Yükselmişlere karşı intikam alma ihtiyacını sona erdirme konusunda hiçbir işe yaramaz. Valyn de bunu bilecek kadar zeki," dedi ve Kral'dan ismiyle bahsetti. "Ama yeterince fısıltı duyduğunda, o fısıltılar sana ne derse ona inanmaya başlarsın."

Casteel'e –onunla birlikte duranlara– bakarken kaşlarımı çattım. Jasper, Casteel ve bir kurt arasındaki birlikteliğin Kral'a dayatılan bir fikir olduğunu mu öne sürüyordu? Alastir, Kraliyet danışmanıydı, ancak ilişkimizin gerçekliği konusunda şüpheleri olsa da buna karşı görünmüyordu. Ama Casteel dün akşam yemekte Alastir'e ne demişti? Bu beklentiyi neden gündeme getirdiğini bildiğini söylemişti. Belki de bu, huzursuzluğu hafifletmeye yardımcı olacağı umuduyla Alastir'in fikriydi. Bunun için onu suçlayamazdım.

"Sanırım bu nikâh gerçekleşecek," dedi Jasper gülerek.

Kaşlarımı kaldırarak tekrar ona odaklandım. "Niyetimizden şüphen yok mu?"

"Seninle tanıştıktan sonra hiçbir şüphem kalmadı."

"Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim," diye itiraf ettim, onun alay ettiğine dair hiçbir şey hissetmemiş olmama rağmen.

Sırıtışı biraz daha genişledi. "Bakire olmak için yetiştirilen birine göre fikrini söylemekte hiç de sorun yaşamıyor gibi görünüyorsun."

"Her zaman değil," diye itiraf ettim, çatıda esen duman kokulu rüzgâr yüzünden titreyerek. "Bakire olmama rağmen benimle konuşmakta sorun yaşamıyor gibi görünüyorsun."

"Ve görünüşe göre, sadece ellerinin dokunuşuyla kırık kemikleri iyileştirme yeteneğine sahipsin."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Beckett için ne yaptığını duydum. Alastir'e o küçük aptalın burada olmaması gerektiğini söyledim." Ses tonunda şefkat vardı. "Genç kurtlar, neredeyse her şey hakkındaki genel merakları nedeniyle kazalara çok meyilli olabilirler ki bu da neredeyse felakete yakın bir dikkatsizliğe yol açar."

Sırıttım. "Ama o iyi olacak."

"Senin sayende."

Gökyüzüne bakarak soluğumu yavaşça bıraktım. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Bunu da duydum. Kızımdan ve oğlumdan. Ayrıca senin... *Yaşlı* gibi koktuğunu söylediler."

Yüce Tanrılar, o konuşmadan sonra yaşananlar yüzünden bunu unutmuştum. "Sana da ölüm gibi mi kokuyorum?"

Jasper güldü. "*Ölüm* gibi kokmuyorsun ama... Değişik bir kokun var. Tam olarak adlandıramadığım ama çok tanıdık gelen bir koku." Jasper bir an için sessiz kaldı ve o anda New Haven'daki kurdu –Jasper'ın benimle tanışmakla fazlasıyla ilgileneceğini söyleyen kurdu– hatırladım. "Delano büyük olasılıkla empatların soyundan geldiğini söylediğinde ve Kieran da bunu doğruladığında, onlara inanmadım. Şimdi gerçekten inanmıyorum."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Neden?"

Kurt, başını yana eğdi. "Çünkü çok az empat elinin tek bir dokunuşuyla iyileştirebilir ve ay ışığı gibi parlayan bir empat da hiç duymadım. Bu, hiçbirinin yapmadığı anlamına gelmez ama benim tanıdıklarımın öyle olmadığıma eminim."

İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Benim o soydan gelmediğimi mi söylüyorsun?"

"Bilmiyorum." Beni inceleyen gümüş saçlı kurdun sözlerinde dürüstlük vardı. "Sen birçok yönden bir gizemsin, Penellaphe."

Casteel'in gelişi, verebileceğim herhangi bir yanıtı susturdu. "Umarım kafasını benimle ilgili masallarla doldurmuyorsundur."

"Bunlar benim bilmem gereken masallar mı?" diye sordum.

"Duruma göre değişir." Casteel, Kieran'ın babasına baktı. "Eğer bebekliğimle Ayrılış evresine kadarki zamanlarda olan herhangi bir şeyi içeriyorsa, o halde hayır."

Kaşlarım havaya kalktı. "Pekâlâ, şimdi kesinlikle ilgimi çekti."

Duvardan uzaklaşan Jasper kıkırdadı. "Masal falan uydurmadım." Durakladı. "Henüz."

Yanımda duran Casteel'in gözleri kısıldı. "Masalları en aza indirmeye ne dersin?"

"Ama ben bu masallarla çok ilgileniyorum," dedim.

Jasper tekrar sırıttı ve bu kez, güneşin altında, Kieran ile arasındaki benzerliği gözden kaçırmak imkânsızdı. "Vaktimiz var. Hepsini öğrenmeni sağlayacağım." Bir elini Casteel'in omzuna koyup siperden ayrılmadan önce bana göz kırptı.

Casteel, Jasper'ın, oğlu ve Alastir'e katılmasını izlerken, "Alastir'in gelişim yıllarımla ilgili utanç verici hikâyeler söz konusu olduğunda çenesini kapalı tutmayı bilmesine rağmen, söylemeden önce ikinci kez düşünmesi gereken şeyler hakkında özgürce konuşması gerçekten çok komik," dedi. Beckett da gelmişti ve Jasper'a gülümsediğini gördüğümde, ondan hissettiğim korkuyu düşünmeden edemedim. "Jasper ise tam tersi."

"Gelişim yıllarınla gerçekten ilgileniyorum."

"Eminim öyledir." Casteel vücudunu bana çevirdi; Emil kapıyı çaldığından beri ilk defa yalnız kalmıştık.

Birbirimize bakarken söylenecek çok şey vardı. Sorulmamış bir sürü soru ve söylenmemiş bir sürü söz vardı, ama Casteel pelerinimin kenarlarını tutup kumaşı vücuduma sıkıca sararken ikimiz de konuşmadık. Bakışları yüzümde gezinirken, kumaşı sıkıca tutan elleri benimkilerin altında durdu.

"Burada durmana gerek yok, Poppy," dedi bir süre sonra.

"Biliyorum, ama Delano geri geldiğinde burada olmak istiyorum." Ellerine baktım. "Ayrıca uyuyabileceğimden şüpheliyim."

"Deneyebilirsin."

"Sen de öyle."

"Prens olmasaydım bile burada kalırdım," diye cevapladı.

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Prenses olmak üzere olmasaydım bile burada kalırdım."

Casteel o kadar durgunlaştı ki nefes alıp almadığını merak ettim. İçinde şiddetli bir duygu akışı hissettim, o kadar hızlı ve aniydi ki ne olduklarını anlayamadım. Ama bunun sebebi şaşkınlığım da olabilirdi, çünkü ondan daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Bir süre sonra elini kaldırdı. Geri çekilip çekilmeyeceğimi görmek istermiş gibi tereddüt etti. Geri çekilmediğimde, sol yanağımı avuçladı. Parmakları yara izlerimin üzerine yayıldı. "Kendinden Prenses olarak bahsettiğini daha önce hiç duymamıştım sanırım."

Bahsetmemiş miydim?

Gözleri benimkilere kilitlendi ve uzun, gergin bir an geçti. "Daha konuşmamız gereken çok şey var."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ama beklemek zorunda. Bunu da biliyorum."

"Ama o zamana kadar?" Bana bir adım daha yaklaşarak nefesimi kesti. "Şimdi yanımda olmandan onur duyarım."

Ne diyeceğimi bilemedim ve bazen bir şey söylenmesine gerek olmadığını fark ettim.

"Aç mısın?" diye sordu. "Susadın mı?"

Bakışlarını batı gökyüzüne çevirirken, başımı iki yana salladım.

"Ama üşüdün."

"Sadece birazcık."

"Birazcık bile çok fazla." Elini omzuma koydu ve beni batıya bakacağım şekilde çevirdi. Ona izin verdim.

Ardından kollarını etrafıma sarıp sırtımı göğsüne çektiğinde, sadece birkaç saniyeliğine gerildim. Buna da izin verdim ve sıcak kollarının arasında rahatlayarak başımı göğsüne yasladım. Casteel derin bir soluk verdi; birkaç dakika boyunca, orada öylece durduk. Birlikte.

İşte o anlarda, kurdun söylediklerini düşündüm. "Jasper, empatların soyundan geldiğimi düşünmediğini belirtti."

"Öyle mi?"

"Gümüş gibi parıldayan herhangi birini hiç duymadığını ya da tanımadığını söyledi."

"Ben de öyle," dedi Casteel. "Ama başka hiçbir soy mantıklı gelmiyor. Aklıma gelen diğer tek şey de mantıklı gelmiyor."

"Peki, neymiş o?"

"Annenle babanın tamamen ölümlü olmaması. Ama eğer durum böyle olsaydı ve sen her iki soydan geliyor olsaydın, hem annenin hem de babanın Yükselmişler tarafından fark edilmemesi imkânsızdı."

"Ve bu, Ian'ın da yarı Atlantisli olacağı anlamına gelir."

"Muhtemelen."

Kalbim tekledi. Casteel haklıydı. Bu hiç mantıklı değildi. Çünkü o zaman Ian neden Yükselmiş olsundu ki?

Tabii gerçekten olduysa.

"Son derece nadir görülen ve çok eski bir empat soyundan geliyor olabilirsin," dedi Casteel. "Onu duymamış ya da görmemiş olmamız, var olmadığı anlamına gelmez."

Haklıydı.

Batı gökyüzünü seyrederken aklıma bir şey geldi. "Jasper, Alastir hâlihazırda annenle babanın danışmanı olduğu için mi kurtların temsilcisi olarak seçildi?"

"Alastir her ikisi de olabilirdi ama Jasper... Şey, algıları çok açıktır. Senin gibi değil. İnsanlarla ve hatta hayvanlarla çok iyi anlaşır."

Bunu biraz düşündüm. "Kieran da öyle, değil mi?"

Çenesini başımın tepesine sürttü. "Jasper bir defasında soyunda

bir Kâhin –bir şekil değiştirici– olduğundan bahsetmişti. Küçükken, onun sadece hikâyeler anlattığını düşünürdüm ama bir şeyler biliyor gibiydi. Ne zaman fırtına çıkacağı ya da hangi tarafa bahis oynaması gerektiği gibi. Bazen ben daha bir şey yapmadan önce onu yapacağımı bile biliyordu."

Tıpkı Kieran gibi.

"Vonetta öyle değil mi?"

"O daha çok annesine çekmiş, ama annesinin yemek yapma yeteneğinden ziyade kıç tekmeleme yeteneğini almış," dedi.

Gülümsedim. "Jasper'a senin evlenmeni bekleyip beklemediğini sordum."

"Peki, o ne dedi?" diye sorarken ne gerildi ne de kaskatı kesildi.

"Beklemediğini," dedim gözlerimi kapatarak. "Ben de bunu anlamıyorum."

"Poppy..."

"Demek istediğim, kurtların temsilcisi bile senin bir kurtla evlenmeni beklemezken, halkından bazı kişilerin bunu nasıl beklediğini anlamıyorum Ya da diğer kurtların." Mesela Landell. "Ve belli ki babanın. Sanırım bir noktada Alastir bile bunu bekliyordu."

"Eh, Alastir bunu bekliyordu. Bunu kesinlikle biliyorum. Bunun onun fikri olduğundan neredeyse eminim," diyerek şüphelerimi doğruladı. "Ne de olsa Gianna onun yeğeninin kızı, Beckett'ın da kuzeni."

"*Ne*?" Ötücü bir kuşun uzaktan gelen çağrısını duyduğumda gözlerimi açtım. Bu sinyale, daha yakından gelen bir çağrıyla ve ardından Sur'un diğer ucunda duran Muhafızlardan biri tarafından cevap verildi.

"Geri döndüler," dedi Casteel.

Kolları arasında döndüm, bakışlarımız kısacık bir an için buluştu ve sonra ikimiz de harekete geçtik. Avluya koşan sadece biz değildik. Alastir ve Jasper, Kieran ile birlikte hemen arkamızdaydılar.

Emil ve Vonetta barikatı kaldırdı ve Casteel uzun adımlarla yürürken ağır demir kapılar aralandı. Gözlerimi kısarak baktım ama hiçbir şey görmedim...

Sonra ileride, toprak yolda, beyaz bir bulanıklığın –kırmızımsı kahverengiyle lekelenmiş beyaz bir kürkün– hızla koştuğunu gördüm.

"Kahretsin," diye homurdandı Casteel, kapılardan koşarak çıkarken. Bir başkası küfrederek ona geride durması için bağırdı, ama Casteel, Delano'ya giden yolu çoktan yarılamıştı.

Yaralanmış olan Delano'ya.

Yalnız olan Delano'ya.

Pelerinim ardımda dalgalanırken koşmaya başladım.

"Lanet olsun." Bu kesinlikle Kieran'dı.

Yere yığılan kurdun etrafı toz bulutlarıyla kaplanırken, Casteel ve Delano'nun yanına varana kadar yavaşlamadım. İçindeki yakıcı ıstırabı hissettiğimde, kalbim durdu. Fiziksel acı, duyularımı tıpkı bir gün önce uyanmadan hemen önce olduğu gibi birden açtı. Kordon uzanarak onunla bağlantı kurdu ve hissettiği acı, sendelememe neden oldu.

Kieran kolumdan tutup beni düzeltti. Ona teşekkür etmek için döndüm ama Casteel dizlerinin üzerine çökerken o çoktan yanımdan geçip gitmişti.

Jasper ile aynı anda onların yanına ulaştım. "Hem Prensin hem de müstakbel Prensesimizin güvenlik duvarlarının dışında olmasına neden şaşırmadım acaba?" dedi.

"Dünyama hoş geldin," diye mırıldandı Kieran.

"Acı çekiyor," dedim, Casteel'in yanına giderek. Bunu yaptığımda, Delano'nun yan tarafındaki, ön bacağının altındaki –sağ kolundaki– yarayı gördüm. Oradaki yara daha yeniydi, kesikten kan sızıyordu.

"Bilinci kapalı," dedi Casteel, boş yola baktıktan sonra tekrar bana dönerek. "Sen?.."

Çoktan Delano'nun diğer tarafına geçip dizlerimin üzerine çökmüştüm, ısınan ellerim karıncalanıyordu. "Ne olacağını bilmiyorum," dedim, Casteel'e bakarak. "Acısını hafifletip hafifletemeyeceğimi ya da bundan daha fazlasını yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

Kehribar parçalarına benzeyen gözler benimkilerle buluştu. "Elinden geleni yap."

Alastir, Casteel'in arkasında diz çökerken etrafımızı saran Muhafızların farkında olarak, ellerimi kurdun yumuşak tüylerinin

içine soktum. Beckett ile olduğu gibi, mutlu anıları çağırmaya başlamadan önce, ısı arttı. Delano'nun acısının aniden, keskin bir şekilde şiddetlendiğini ve sonra hafiflediğini hissettiğimde ellerimi hafif bir parıltı sardı.

"Tanrılar," diye fısıldadı Jasper boğuk bir sesle.

"Yine parlıyorum, değil mi?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Casteel. "Ay ışığı gibi. Çok güzel."

Delano, acısının son damlalarının da akıp gittiğini hissettiğimde titredi. Kulakları seğirdi ve sonra yukarı dikildi. Bir an sonra, başını kaldırdı ve ben ellerimi çekerken bana bakmak için uzandı.

"Merhaba," dedim ve kurdun gülümsediğine yemin edebilirdim.

"Delano?" Casteel öne eğildi. "Dönüşebilir misin?"

Kurt, Casteel'e döndü ve tekrar titredi. Tüyler gitgide azalırken, Kieran gömleğini çıkardı ve kurdun pençeleri geri çekilip kürkün yerini açık renk ten alırken Delano'nun üzerini örttü. Bir an sonra, Delano insan formundaydı.

Hızla geri çekildim. Bir kurdun form değiştirmesini izlemek beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Delano otururken sağ kolunu kaldırdı ve kolundaki kanı sildiğinde altında yara olmadığını gördük. Sadece pembe, pürüzlü bir nokta kalmıştı. Kolunu indirdi ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Delano," dedi Casteel. "Orada neler oldu böyle?"

Delano, bakışlarını benden ayırarak Casteel'e döndü, göğsü düzenli soluklarla yükselip alçalıyordu. "Geliyorlar. Yükselmişler."

35. BÖLÜM

Hep birlikte kaleye döndükten sonra, yemek salonundan uzaktaki bir odada otururken, "Her şeyi yakıyorlar," dedi Delano, ağzını kızarmış et ve su ile doldururken. "Pompay'dan geriye kalanları. Pompay'den, Yüce Tanrılar, muhtemelen New Haven'a kadar uzanan tüm ormanları. Ölü Kemikler Klanı?" Suya uzanırken çıplak omuzları gerildi. "Oradan çıkabileceklerini hiç sanmıyorum. Sağ kalmak için hepsinin gitmiş olması gerekiyor."

Boş midem bulantıyla çalkalandı. İnsan yeme ve deri giyme alışkanlıklarının hayranı değildim ama bu, hepsinin öldürülmesini dilediğim anlamına gelmiyordu. Özellikle de savaştan ve Yükselmişlerden o ormanlarda saklanarak kurtulduklarını öğrendikten sonra.

"Pompay'i görür görmez bir anormallik olduğunu anladık. Orada çok kişi yoktu. Belki iki düzine muhafız vardı. Ama havanın dumandan neredeyse karardığı böylesine büyük bir yangın çıkması için? Daha fazlası olması gerektiğini biliyorduk." Bardağını sıkıca tutan parmakları bembeyaz kesildi.

Biliyorduk.

Ama sadece o dönmüştü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Casteel'in masanın diğer tarafında durduğu yere baktım.

Yüzü tamamen duygudan yoksundu, ama içindeki sonsuz, buz gibi öfkeyi hissedebiliyordum. "Daha fazlasını gördün mü?"

"Onların etrafından dolaşarak daha batıya ilerledik. Geri kalanlarını gördüğümüz yer burasıydı. Olabildiğince yaklaşmaya çalıştık

Kaç kişi olduklarını görmek için." Bir bardak suyun yarısını mideye indirdi. "Kampları var, Cas. Atlar. Malzeme taşıyan vagonlar."

Delano bardağın etrafındaki parmaklarını tek tek açarken, odaya girdiğimizden beri ayakta duran Alastir bir sandalyeye oturdu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. "Yüzlercesi olmalı, sekiz yüze yakın kişi var, sanırım. Kahrolası bir ordu."

Arkama yaslandım. Gökyüzünün aslında yanmadığını anladığım andan itibaren, yangının arkasında Yükselmişlerin olduğundan şüphelenmiştim. Sur'un üzerindeki saatlerim, kendimi zaten bildiklerime hazırlamakla geçmişti. Beni sarsan, Yükselmişlerin geliyor olması değildi. *Sayılarıydı.*

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jasper.

"Kamplarından ayrılırken içlerinden biri bizi gördü. Oklar. Beni haklayan bir oktu. Dante'yi de öyle."

"Öldü mü?" diye sordu Casteel.

Delano tabağına bakarken başıyla onayladı. "Kafasından vuruldu."

Alastir küfrederek bir kez daha ayağa kalktı. "Dante ne zaman susması gerektiğini asla bilmezdi." Dönerek sandalyesinin arkasını kavradı. "Ama iyi bir adamdı. Onurlu bir adamdı."

"Biliyorum." Casteel'in çenesinde bir kas seğirdi.

"İyileşmek için duramadım," dedi Delano. "Okla vurulduğum ve Dante'nin öldüğünü gördüğüm an kaçtım. Buraya daha erken gelebilirdim ama gitgide gücümü kaybediyordum."

"Sorun yok. Atık buradasın." Casteel kollarını çözdü ve elini kurdun omzuna koydu. "Önemli olan da bu."

Delano başıyla onayladı ama buna inanmadığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Yükselmişlere ve kendisine yönelik öfkesini hissedebiliyordum.

"Kaç mil koştun?" diye sordum. "Hem de muhtemelen akciğerini delmiş olan bir yarayla. Çoğu kişinin asla yapamayacağı bir şey yaptın."

Delano'nun gözleri benimkilerle buluştu. "Ve sen de parmaklarının dokunuşuyla beni iyileştirdin."

"Ve bu, senin yaptığın kadar zor ya da etkileyici değildi."

Casteel, "Doğru söylüyor. Onu böylesine etkileyen ilk kişi

sensin. Kıskandım," diye eklerken, Delano'nun yanakları kızardı.

Gözlerimi devirdim.

Casteel, Delano'nun omzunu bir kez daha sıktı ve, "Elijah'yı gördün mü? Ya da New Haven'dan herhangi birini?" diye sordu.

Delano başını iki yana sallayınca, odaya ağır bir kasvet çöktü.

"Seyahat edebilecekleri başka yollar da var, çok daha uzun sürecek güzergâhlar. Ancak bu, Elijah ve diğerlerinin New Haven'dan çıkamadığı anlamına gelmez," dedi Kieran, ilk kez konuşarak. "Yükselmişlerle karşılaşmamak için önce kuzeye gidip ardından Skotos'un eteklerinden aşağı inmiş olabilirler."

"Biliyorum." Casteel kollarını kavuşturdu. "Herhangi bir Yükselmiş gördünüz mü? Ya da şövalye?"

"Hayır, ama tamamen korunaklı olan penceresiz at arabaları ve yüksek duvarlı vagonlar vardı. Bazıları onlarla birlikte olabilir."

"O halde bu iyi haber," dedi Casteel.

"Bunun neresi iyi haber?" Alastir ona döndü. "Yüzlercesi yola çıkmış buraya geliyor. Koskocaman bir ordu."

"İyi haber çünkü yüzlerce ölümlüden oluşan bir ordu, Spessa's End'in bir şansı olduğu anlamına geliyor," diye yanıtladı Casteel.

"Küçük bir şans." Alastir sandalyesinde döndü. "Bu konuda iyimser olabilirsin. Buna saygı duyuyorum, ancak Atlantisli Muhafızlar yanımızda olsa bile yüzlerce kişilik bir orduyu geri püskürtebilmemize yetmeyecek."

Masanın etrafında oturanlara, odanın içindeki insanlara ve daha önce bir şehrin düştüğüne tanık olan taş duvarlara bakarken tüm tüylerim ürperdi. "Spessa's End'in düşmesine izin veremeyiz."

Birkaç çift göz bana döndü, ama odaklandığım Casteel'in bakışlarıydı. "Vermeyeceğiz," dedi. "Nova?"

Örgülü sarı saçları olan uzun boylu Muhafız öne çıktı. Talim yaptıklarını gördüğüm gün bizi izleyen oydu. "Evet, Prensim?"

"Şehri savunabilecek kaç kişi olduğunu tekrar hatırlatır mısın?"

"Eğitimli ya da fiziksel olarak savaşabilecek yeteneğe sahip yüzden az kişi var," diye yanıtladı kadın ve Emil alçak sesle bir küfür savurdu. "Gerçi yaşlı nüfusumuzun da okçuluk eğitimi var. Bu durumda yaklaşık yirmi okçumuz olurdu."

Yirmi okçu hiç yoktan iyiydi, ama yeterli değildi. Herkes bunu biliyordu.

"Alastir'in ve benim gruplarımızdan yirmi üç kişi daha var." Casteel'in çenesinde bir kas seğirdi. "Sence Spessa's End'e varmaları ne kadar sürer?"

"İki gruba ayrılmışlar," dedi Delano. "Küçük olanı daha yakın, yaklaşık bir günlük mesafede. Hava kararana kadar varabileceklerini tahmin ediyorum." Odadaki gerginlik arttı. "Daha büyük grubun gelmesi daha uzun sürecek. Muhtemelen iki gün, ama bu tahminler ilk grubun diğer grubu bekleyip beklememesine göre değişir."

"Peki, ilk grupta kaç kişi var?" diye sordu Jasper.

"İki yüz? Belki üç yüz."

Küçük grup bu muydu? Yüce Tanrılar... "Yaklaşık bin kişilik bir ordu gönderdiklerine göre burada neler olduğunu bilmemeleri mümkün değil," dedim. "Savaşa hazır bir halde geliyorlar."

"Birileri konuşmuş olmalı," dedi Emil, duvardan uzaklaşırken. "Bilgiyi birinden zorla almış olmalılar. Muhtemelen buraya gelen ya da bunlardan haberdar olan bir Alçalmıştan."

"Ya da New Haven'daki birinden," dedi Alastir ve göğsüm dehşetle doldu.

"Muhtemelen burada neyin yeniden inşa edildiğinin tam olarak farkında değiller, ancak Skotos'a bu kadar yakın oldukları için hazırlıksız gelmemeleri gerektiğini biliyorlar. Ordunun büyüklüğü, onlara istediklerini vermemiz için bizi korkutma umuduyla güçten çok gösteriş amaçlı olabilir." Jasper, masada benden birkaç sandalye uzağa oturdu ve sonra bana döndü. "Ve sanırım istedikleri sensin."

Bunu zaten biliyordum. Spessa's End'in ne durumda olduğunu bilseler de bilmeseler de, Bakire için geliyorlardı. Kan kaynakları için. Yükselişlerinin geleceği için. İstediklerini elde etmek için bir ordu getirmişlerdi ve bunu zorla yapmaya tamamen hazırdılar.

Ve insanlar... Ölecekti. Muhtemelen bu odadakilerin bazıları bile. Hepsi neredeyse ölümsüzdü, ama hiçbiri tanrı değildi. Herkes savaşmaya istekli ve yetenekli olsa bile, sayıca çok azdık.

İnsanlar beni sakladıkları için öleceklerdi, tıpkı New Haven'daki insanlar gibi.

Renfern gibi.

Kaygının soğukluğundan midem düğümlendi ve göğsüm sıkıştı. Bununla bir daha yaşayamazdım.

"İstediklerini alamazlar," diye homurdandı Casteel, bakışları benimkilere kilitlenirken. "*Asla.*"

Gözlerine bakarken sakinleştim. Sözlerinde, çok şeyler anlatan –düşüncelerimin nereye gittiğini bildiğini söyleyen– bir yemin vardı.

"Benim için buradalar," dedim, gözlerinin içine bakmaya devam ederek ve diğerlerinin önünde söyleyemediklerimi duymasını dileyerek. "Riske atamayız..."

"Evet, atabiliriz," diyerek sözümü kesti, gözleri sapsarı parlarken. "Ve atacağım. Sana sahip olamazlar." Öne eğilerek ellerini masaya koydu. "Her ne düşünüyorsan, yanılıyorsun. Seni ele geçirdikten sonra çekip gitmeyecekler. Bunu biliyorsun, Poppy. Lord Chaney olayında bunu kendi gözlerinle gördün. İstediklerini alacaklar ve sonra sırf yapabildikleri için önlerine çıkan her şeyi yok edecekler. Yaptıkları bu. Seni bir kez ele geçirdikten sonra daha fazla kargaşa ve yıkım yaratmak için kullanacaklar. Kendini onlara vererek hayat kurtarmış olmayacaksın. Daha fazlasını yok ediyor olacaksın."

Casteel haklıydı ve bundan nefret ediyordum. Bunu durdurmak için –karşı koyabilmek için– yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Ama bu yanlıştı.

Yapabileceğim bir şey *vardı*. Savaşabilirdim.

Casteel bakışlarını benimkilerden çekti. "Desteğe ihtiyacımız var ve onlara hemen ihtiyacımız var. Alastir, Skotos'u geçmeni istiyorum. Sütünları ve Saion's Cove'dakileri neler olup bittiği konusunda uyar. İki gün içinde Spessa's End'e ulaşabilecek tüm askerleri gönder," diye emretti Casteel ve kurt itaat etmek için sandalyesinden kalkmaya başladı. Casteel henüz bitirmemişti. Kieran'a döndü. "Her ihtimale karşı onunla birlikte gitmeni istiyorum."

"Ne?" diye bağırdı Kieran, belli ki Casteel'in talebine en az

benim kadar şaşırmıştı. "Bu tarafa gelen lanet olası bir Solis ordusu var ve sen beni Atlantia'ya mı gönderiyorsun?"

"Evet. Hızlısın. Güçlüsün. Ve Alastir'e bir şey olursa ne zayıflarsın ne de hızını kaybedersin." Casteel, kurdun şaşkın bakışlarına karşılık verdi. "Bizi hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

Kalbim şiddetle çarpmaya başladı çünkü biliyordum. Casteel'in Kieran'ı neden gönderdiğini iliklerime kadar biliyordum.

"Prensim," diye söze girdi Nova. "Burada kalmanın göreviniz olduğunu hissettiğinizi biliyorum, ama Skotos'un ötesine seyahat etmesi gereken sizsiniz. Buradan hemen ayrılmalı ve güvenliğe gitmelisiniz."

"Onunla aynı fikirdeyim," diye araya girdi Alastir. "Yükselmişler senin Karanlık Olan olduğunu sanabilirler, ama gerçekte kim olduğunu –Atlantia Krallığı'nın yaşayan varisi olduğunu– biliyor da olabilirler. Burada olması gereken son kişi sensin."

Alastir'in sözleri karşısında gerildim ama Casteel, krallığın yaşayan varisi olarak anılmasına tepki göstermedi. "İkinizin de düşüncelerine ve görüşlerine değer veriyorum, ama Spessa's End i kaderine terk edip gitmeyeceğimi hepiniz biliyorsunuz. İnsanları buraya gelip evlerini buraya inşa etmeleri için ikna etmeye çalıştıktan sonra olmaz."

"Buraya gelen herkes risklerin farkındaydı," diye karşı çıktı Alastir. "Spessa's End için yaşamını riske atamazsın."

Casteel başını yana eğdi. "Spessa's End için yaşamımı riske atmayacaksam, buradaki insanlardan bunu yapmalarını nasıl isteyebilirim? Bir Prens –en azından iyi olan bir Prens– böyle yapmaz."

İçimde Casteel'e karşı öyle büyük bir saygı yükseldi ki nefesim kesildi. Benden yayılan bu hissi nasıl göremediğini anlayamadım. Kendisinin yapmayacağı bir şeyi başkalarından istemeye razı değildi ve kimse buna karşı çıkamazdı. Alastir bile.

Şiddetli bir soluk verdi ve sonra başıyla onayladı.

"Burada seninle birlikte kalmalıyım." Kieran, Casteel'e yaklaştı. "Benim görevim, canımı pahasına seni korumak. Yapmak zorunda olduğum, ettiğim yemin bu. Savaştan kaçarak bunu nasıl yapabilirim?" Sesini alçalttı. "Bunu yapma, Cas."

Onlara bakarken yüreğim sızladı. Casteel, bağlı olduğu kurdu savaştan uzağa gönderiyordu. Kieran'a baktığımda, onun da bunun farkında olduğunu anladım. Casteel, Kieran'ın onun için hayatını riske atma ihtimalini ortadan kaldırıyordu.

Tıpkı Solis Kraliçesini ve Kralını öldürmek için evden ayrıldığı zaman yaptığı gibi.

Bu da Casteel'in, destek kuvvetler gelene kadar Spessa's End'ın dayanmama ihtimalini gerçekten düşündüğü anlamına geliyordu.

"Beni korumak için yemin ettin ve yeminini tutacaksın," dedi Casteel. "Savaştan kaçmıyorsun. Benim için en önemli olanı, yani Poppy'yi güvende tutacaksın."

Sarsıldım. "Bekle. Ne?"

"Onlarla birlikte gideceksin. Zor olacak," dedi, Kieran'a bakmaya devam ederek. "Mola vermeyeceksiniz ve Kieran'ın sana söylediği her şeyi dinlemen gerekecek, özellikle de dağlarda gece olduğunda ama..."

"Gitmiyorum," diyerek sözünü kestim.

"Burada kalamazsın," diye yanıtladı Casteel. "Geldikleri zaman burada olamazsın. Bu, tartışmaya açık değil."

Ayağa fırladım. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Bunu fark edip etmediğini bilmiyorum Casteel, ama söylediğin tek bir şeye bile itaat etmek zorunda değilim."

Casteel kaskatı kesildi.

"Ve belki de bana bir şeyler yapmamı emretmeye çalışırken gerçekten yüzüme bakmalısın," diye devam ettim.

Başını yana eğerek bana baktı. "Şimdi sana bakıyorum."

"Ama dinliyor musun?"

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Delano, odanın tamamı sessizliğe gömülürken. "Biri yine bıçaklanacak."

Birisi, sanırım Jasper, alayla güldü.

"Ah, dinliyorum," diye yanıtladı Casteel. "Belki sen de denemelisin. Sağduyu denen şeyle birlikte."

"Kesinlikle bıçaklanacak," diye doğruladı Kieran.

Delano'nun sandalyesine iyice gömüldüğünü fark ederek masanın etrafından dolaştım. "Sen ciddi misin?"

"Silahlı mısın?" diye sordu Casteel sırıtarak. "Öylesin, değil mi?"

"Burada olup bitenler yüzünden kafam çok karıştı," diye fısıldadı Nova hafifçe kaşlarını çatarak.

"Görünüşe göre, onu daha önce bir kez bıçaklamış," dedi Jasper, Muhafıza. "Kalbinden."

Nova bana baktı.

"Ve bu gecenin erken saatlerinde beni yaraladı. Daha öncesinde yüzüme bir bıçak fırlattı," dedi Casteel parmaklarıyla sayarak. "Sonra bir defasında, ormanda..."

"Kimse kaç defa kanını akıttığımı duymak istemiyor," diye çıkıştım.

"Ben istiyorum," dedi Jasper.

Emil elini kaldırdı. "Ben de öyle."

"Bak, istedikleri tek şeyin burada ellerinin altında olması hiç akıllıca değil, ayrıca onlara teslim olman konusunda endişelenmek istemiyorum," dedi Casteel. "Biliyorsun... Daha önce olduğu gibi."

"Bu, tekrarlayacağım bir hata değil," dedim.

"Ama bunu düşünüyordun, değil mi?" Delano'nun aramızda oturmaması için yana çekildi.

"Düşünüyordum," diye itiraf ettim. "Birkaç dakikalığına. Ama haklıydın."

Kaşları kalktı. "Tanrılara şükürler olsun, birisi tarihi ve saati not etsin. Az önce haklı olduğumu kabul etti."

"Ah, kapa çeneni," diye karşılık verdim.

"Bana uyar. Konuşma bitti. Alastir ve Kieran ile birlikte buradan derhal ayrılacaksın." Arkasını dönmek için harekete geçti.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Tekrar bana döndüğünde çenemi havaya kaldırdım. "Beni Atlantia'ya kadar sürükleyerek götürmen gerekecek."

İçinde çağlayan öfkesi bana kadar ulaşırken başını eğdi. "Ya da yeteneğimi kullanarak seni gitmeye zorlayabilirim."

Kanım buz kesti. "Buna cüret edemezsin."

Çenesi gerildi ve sonra bir küfür savurdu. Vücudumdaki soğuk beni terk etti. Bunu yapmayacaktı. "Bu farklı, Poppy. Sur'dan, Craven'lardan ya da Ölü Kemikler Klanı'ndan."

"Gitmelisin," dedi Muhafız. "Dışarıda Delano ile birlikteyken neler yapabildiğini gördüm. Ama savaşma zamanı geldiğinde bunun bir faydası olmayacak. Prensimizin dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramayacaksın. Sadece yük olacaksın."

Yavaşça kadına döndüm. "Affedersin?"

Nova bana baktı. "Alınmak yok. Sadece gerçekleri söylüyorum."

"Gerçeklerin fena halde yanlış," dedim ona. "Yanlışlarının en bariz olanına dikkat çekmek için söylüyorum, Delano için yaptıklarım, insanlar yaralandığında gerçekten işe yarardı. İşte *bu*," –Casteel'e karanlık bir bakış attım– "sağduyudur."

Kadının gözleri kısıldı.

"Benim bir yük olmama gelince? Yayda ne kadar iyiysem kılıçta da o kadar iyiyim ve yayda gerçekten çok iyiyim. Muhtemelen buradaki çoğu kişiden daha iyiyim," dedim. "Ve Casteel'in dikkatini dağıtmaya gelince, bu onun zaafı. Benim değil."

Nova'nın çenesi havaya kalktı ve... Muhafız'dan bir miktar saygı hissettim. İhtiyatlılık katmanlarının altına gömülmüştü, ama oradaydı.

"Yalan söylemiyor," dedi Casteel beni izleyerek. "Penellaphe dövüşebilir, kılıç kullanma ve okla nişan alma becerisi eğitimli bir askerinkinden çok daha üstündür. Asla yük olmayacaktır."

Bakışlarım ona kaydı. "Öyleyse karar verildi mi?"

Casteel dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı.

"Yardımıma ihtiyacın var," dedim ona derin bir nefes alarak. "Ve benim de burada olmaya *ihtiyacım* var. Benim için geliyorlar ve bir şeyler yapmak zorundayım. Hiçbir şey yapmadan duramam, dövüşmek zorundayım."

Casteel'in gözleri benimkilerle buluştu ve belki de o zaman anladığını düşündüm. Neden çekip gidemediğimi. Çekip gitmenin bana neden çaresiz hissettireceğini. Ama o zaman bile, daha fazla kavga için hazırlandım. Çünkü bu *farklıydı*. Bu bir savaştı ve içindeki duygu karmaşasını, çatışmayı hissedebiliyordum.

Ama sonra başıyla onayladı. "Tamam. Kal," dedi ve rahat bir nefes aldım. "Bunun tam olarak ne anlama geldiğini daha sonra tartışacağız."

Gözlerim kısıldı.

"Peki, ya ben?" diye sordu Kieran. "Penellaphe kalıyorsa..."

"Hâlâ ikinizin de gitmesi gerekiyor," diye sözünü kesti Casteel ve iliklerine kadar işlemiş olan yorgunluğu hissettim. "Delano yolculuğa çıkamaz ve sen, Naill'den ve buradaki çoğu Atlantisliden daha hızlısın."

Babası sessizce izlerken, Kieran kaskatı kesildi. "Bu bir emir mi?"

Kieran'la göz göze gelen Casteel başıyla onayladı. "Evet. Öyle."

Kurt çenesini o kadar çok sıktı ki çatladığını duymadığımıza şaşırdım. Kieran başını iki yana salladı. Kurttan şaşkınlık ve öfke yayılıyordu, ama başka bir şey daha hissediyordum, öfkeden daha sıcak ve daha güçlü olan daha derin bir şey. "Bunu neden yaptığını biliyorum," diye fısıldadı Kieran.

Casteel uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi ve sonra, "Tek sebebi o değil," dedi.

Aralarında, söze dökülmeyen ama yine de anlaşılan bir konuşma geçti. Bu her ne ise, Kieran'ın başıyla onaylamasına ve Casteel'in emrini kabul etmesine neden oldu. Ardından Kieran öne çıkarak Casteel'i ensesinden kavradı. "Eğer kendini öldürtürsen," dedi Kieran, "çok kızacağım."

Casteel'in dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Ölmeyeceğim, kardeşim." Casteel onu kendine çekip tek koluyla sıkıca sarıldı. "Sana bunun sözünü verebilirim."

Derin bir soluk veren Kieran, kucaklaşmaya karşılık verdi. Belki de sadece yorgundum. Bilmiyordum, ama bir daha birbirlerini görmeyecekleri ihtimalini –aralarındaki bağın kopabileceğini– düşünmek istemesem de onları izlerken ağlamak istedim. Kieran geri çekilerek babasına baktı.

Jasper çoktan ayağa kalkmış, oğlunun yanına gidiyordu. "Seninle her zaman gurur duydum." Bir elini Kieran'ın başının arkasına koydu. "Sana her zaman güvendim. Birbirimizi tekrar göreceğimizi biliyorum."

Kieran başını salladı ve babasından uzaklaşırken, ona doğru tereddütlü bir adım attım. "Kieran?"

Bana baktı.

"Lütfen... Lütfen dikkatli olmaya çalış," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Benim için endişeleniyor musun?"

Kollarımı kavuşturarak başımla onayladım.

"Bana iyi davranma," dedi ve neşesini hissettim. "Beni acayip rahatsız ediyor."

"Üzgünüm."

Gülümseyerek yanıma geldi. "Hiç de üzgün görünmüyorsun."

Ona sırıttım.

"Bana bir iyilik yap," dedi Kieran, bana tepeden bakarak. "Prensini koru, *Poppy*."

* * *

Günün geri kalanında Casteel'i görmedim.

Alastir'e veda ettikten sonra, Casteel Spessa's End'deki insanlarla konuşmak için giderken ben odaya döndüm. Onunla birlikte gitmeyi teklif edecektim, ama önceki gece kasaba halkının verdiği tepkileri hatırlayınca sadece dikkat dağıtacağımı anladım. Bu, Casteel'i dinlemek yerine bana bakmakla meşgul olurlarsa Spessa's End halkı için ölümcül olabilirdi.

Casteel'in, çok daha önemli meseleler olduğu için konuşmamızı bitirmekten ziyade uyuması gerektiği için geri dönmesini beklemiştim.

Ama sabah yerini öğleden sonraya bıraktı ve Casteel gelmedi. Ben de odada kalmadım. Hazırlandım.

Neyse ki avluya çıktığımda Vonetta yakınlardaydı ve beni bir eğitim seansına dâhil etmeye istekliydi. Bir kılıcın veya yayın nasıl tutulacağı unutulmazdı, ama ihmal edilirse paslanabilecek bir teknikti.

Ayrıca Vonetta bir ölümlüden çok daha hızlı ve çok daha güçlü bir kurttu ve onunla dövüşmek bir şövalyeyle dövüşmek gibiydi. Pratiğe ihtiyacım vardı.

Etrafımıza biraz kalabalık çektik, ama Casteel hâlâ insanlarla birlikteydi. Vonetta'ya göre, kimin savaşabileceğini belirlemeye yardımcı oluyordu.

Casteel'i tekrar gördüğümde, Delano beni akam yemeği boyunca stratejilerin tartışılacağı küçük bir odaya götürmüştü. Casteel'in

beni toplantıya dâhil etmesi, ne benim ne de odadaki herhangi birinin dikkatinden kaçtı.

Akşam olup da yatak odasına gittiğimde, Casteel hâlâ gelmemişti. Birkaç saatimi gergin bir şekilde volta atarak ve bir şeyler –Casteel hayatıma girmeden önce ve o zamandan beri olanlar hakkında– düşünerek geçirdim. Yeteneğimi –nasıl değiştiğini ve ay ışığı gibi nasıl parladığını– düşündüm. Casteel'in söylediklerini ve söylenmemiş olanları düşündüm.

Rol yapmaktan nasıl da bıktığımı düşündüm.

Bir noktada, kendimi iyice yorduktan sonra, Yükselmişlerin gelmesi ihtimaline karşı giyinerek sonunda uykuya daldım. Beni neyin uyandırdığından bile emin değildim ama gözlerimi açtığımda, şafağın grimsi ışığı odaya süzülüyordu ve Casteel yatakta yanımdaydı. Yastıklara yaslanmış uzanıyordu. Uzun bacaklarını uzatıp ayak bileklerini çaprazlamıştı, ayakları çıplaktı. Elleri kucağında duruyordu. Uyanıktı ve bana bakıyordu.

"Beni uyurken mi izliyorsun?"

"Şimdi değil. Birkaç dakika önce izliyordum," diye itiraf etti, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılırken. "Şimdi, seninle konuşuyorum."

"Bu ürkütücü," diye mırıldandım. "Beni uyurken izleme kısmı."

"Muhtemelen."

"Hiç utanman yok." Sırt üstü yuvarlandım.

Buna hafifçe gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine –yorgun gözlerine– ulaşmadı.

"Hiç uyudun mu?"

"Henüz değil."

Yatakta doğrulup otururken, dağınık saçlarım omuzlarımın üzerine döküldü. "Çok güçlü bir ilkel olduğunu biliyorum, ama dinlenmen gerek."

O yarım sırıtışı yüzünde belirerek sağ yanağındaki gamzesini ortaya çıkardı. "Benim için endişeleniyor musun, Prenses?"

Ona hayır demek istedim. Endişelendiğimi inkâr etmek istedim, çünkü her zaman yaptığım şey buydu. En kolayı –en güvenlisi– buydu ama bıkmıştım.

Yalan söylemekten.

Rol yapmaktan.

Kendimi kaçınılmaz olana hazırladıktan sonra Sur'un tepesinde dururken düşündüğüm bir başka şey de buydu. *Geleceğimi* düşündüm. Eskiden kim olduğumu, kime dönüştüğümü ve kim olmak istediğimi. Keşiflerin aniden gerçekleşmiş gibi gelmesi garipti ama gerçekte, haftalar, aylar ve yıllar boyunca birçok küçük, neredeyse ayırt edilemez şekillerde olmuştu. Sonuç olarak, artık bir peçenin arkasına ya da başkalarından veya kendimden saklanan biri olmak istemediğimi biliyordum.

Akşam yemeğinde de söylediğim gibi, Casteel yüzünden değişmemiştim. O hayatıma girmeden çok önce değişmeye başlamıştım, ama o bu değişimi *hızlandırmıştı*. Tıpkı keşif yapmak için gizlice dışarı çıktığım, okumamın yasak olduğu kitapları okuduğum ve daha sonra cezalandırılacağımı bilerek Dük'e gülümsediğim zamanlar gibi. Vikter'ın ölümü de bir dönüm noktasıydı.

"Evet," dedim. "Senin için endişeleniyorum."

Casteel bana baktı, cevabımın onu şaşırttığını bilmek için duygularını okumama gerek yoktu.

"Gelecekler. Yükselmişler bu gece burada olabilirler. Uyuman gerek. Dinlenmelisin." Duraksadım. "Ve belki de bana bakmayı bırakmalısın."

"Ben..." Casteel gözlerini kırpıştırdı ve sonra vücudu bir kez daha rahatladı. "Dinleneceğim. İkimiz de dinleneceğiz. Ama benim... Konuşmamızı bitirmemiz gerekiyor. Bu bekleyemez." Bakışları benimkilere döndü. "Daha fazla bekleyemez."

Arkamdaki yastıklara yaslanırken kalbim hızlandı. "Nereden... Nereden başlayacağız?"

Casteel usulca güldü. "Yüce Tanrılar, sanırım nereden başlayacağımı biliyorum. Hiç utanmam olup olmadığını mı sormuştun? Biraz var." Bana baktı. "Şimdiye kadar hissettiğim tüm utançlar seninle ilgili. Sana yalan söylemekten nefret ettim, Poppy. Seni hiç tanımadan seni kaçırmayı –seni kullanmayı– planlayabilecek biri olmaktan nefret ettim. Bunun için utanç duyabilirim, ama bir fırsatım daha olsaydı yine aynısını yapardım."

Casteel'in bakışları yüzümde gezindi. "Bunların hiçbirinin olmasını planlamadığımı söylerken yalan söylemiyordum. Güvenini kazanmak için sahip olduğum her şeyi kullanmaya hazırdım. Bunun için güzel sözler, öpücükler ve vücudum gerekse bile hepsini kullanmaya hazırdım. Malik'i kurtarmak için her şeyi yapardım."

Ama yapmazdı.

Yapmıyordu.

"Kızıl İnci'deki gece bununla ilgiliydi. Bana seni neden öptüğümü sormuştun. Neden seninle birlikte odada kaldığımı sormuştun. Çünkü bunu kendi avantajıma kullanabileceğimi biliyordum. Bunun için utanıyorum, ama hiçbir şeyi değiştirmezdim." Başını yastıklara dayadı ama bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadı. "Ama ben... Seninle birlikte olmaktan gerçekten zevk almayı planlamıyordum. Seninle konuşmayı dört gözle beklemeyi planlamıyordum. Yaptıklarım yüzünden suçluluk hissetmeyi planlamıyordum. Ben... Şey, seni önemsemeyi planlamıyordum."

İçimi bir titreme kaplarken nefesim kesildi.

"Seni Ayin gecesinde kaçırmayı planlıyordum. Seni bahçeye çıkardığım zaman. Söğüt ağacına götürdüğüm zaman. Kieran ve diğerleri bizi bekliyorlardı. Herkes meşgulken ve sen daha ne olup bittiğini anlayamadan seni kaçıracaktım."

"Ama kaçırmadın."

"Eğer kaçırsaydım, Vikter'ın ölümüne şahit olmazdın. O gece olanların hiçbirini görmezdin. Yemin ederim, Poppy, saldıracaklarına dair hiçbir fikrim yoktu..."

"Biliyorum. Sana inanıyorum." Gerçekten inanıyordum. Omuzları gevşedi. "Beni neden kaçırmadın?"

"Bilmiyorum." Kaşlarını çattı. "Hayır. Bu bir yalan. Seni o zaman kaçırmadım, çünkü bunu yaptığım an bana... Sadece Hawke'mişim gibi bakmayacağını biliyordum. Kendini bana açmayı bırakacaktın. Benimle konuşmayı. Beni görmeyi. Benden nefret edecektin. Buna hazır değildim."

Bunu itiraf etmesine hazır değildim.

Bakışları yatağın üzerindeki sayvana kayarken sertçe yutkundu. "Kan Ormanı'nda sana dokunduğumda, bunu yapmamam

gerektiğini biliyordum ama ben... Senin ilkin olmak istedim. Her konuda ilkin olmak istedim. İlk öpücüğün. İlk dokunuşun. İlk zevkin."

Yüce Tanrılar...

Başını iki yana sallarken çenesini sıktı. "Kieran... Siktir, ne yaptığımı anladığında bana gerçekten yumruk atacağını sandım. Ama o biliyordu ve..." Casteel boğazını temizledi. "New Haven'daki o gece, odana geldiğimde, bunu planlamamıştım. Çok istiyordum. Tanrılar, hem de nasıl istiyordum. Düşünebildiğim tek şey buydu ve lanet olsun ki bu bir ilkti, ama kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yokken bunu seninle yapmayı planlamamıştım."

Göğsüm sıkıştı. "Bu yüzden o gece sana Hawke dememi istemedin. Aslında ismin bu olmadığı için istemediğini sanıyordum."

"O ismin aslında kime ait olduğunu bilmediğin içindi." Dişlerini dudağının üzerinde gezdirdi. "O odadan çıkıp gitmeliydim. Daha iyi bir adam olsaydım bunu yapardım. Bunun için utanıyorum ama pişman değilim."

"Ben..." Boğazım düğümlendi ve o düğümden kurtulabilmem birkaç saniyemi aldı. "Bana karşı dürüst olmamandan nefret ettim ama ben de pişman değilim. Asla olmadım."

Bakışları hızla benimkilere döndü. "Böyle şeyler söyleme."

"Neden?"

"Çünkü seni çırılçıplak soymak ve ikimizin de nerede başlayıp nerede bittiğimizi bilemeyeceğimiz kadar derinlerine gömülmek istememe neden oluyor." Gözleri yoğun bir altın renginde parladı. "O zaman bu konuşmayı asla bitiremezdik."

"Ah," diye fısıldadım, sözleri içime bir sıcaklık dalgası gönderirken. "Tamam, o zaman."

Gülümsemesi geri döndü, ama çabucak kayboldu. "O gece söylediklerim hâlâ geçerli. Sana layık değilim. Bunu o zaman da biliyordum. Hâlâ biliyorum. Ama bu beni seni istemekten alıkoymadı. Bu, her şey bitene kadar sana sahip olabileceğim bir plan yapmamı engellemedi. Senden her şeyi istememe engel olmadı. Her şeye sahip olabilirmişim gibi davranmama engel olmadı, Poppy."

Nefes alıp almadığımdan bile emin değildim.

"Kieran'la gitmeni istediğim için muhtemelen bana hâlâ kızgınsın, ama ben..." Gözlerini kapattı. "Bana yapılanlardan ve sonrasında yaşananlardan sonra, senin gibi birini gerçekten isteyebileceğimi ya da senin gibi birine ihtiyaç duyabileceğimi düşünmemiştim. Bunun mümkün olduğuna inanmıyordum. Bunun gerçek olmasını o kadar çok istedim ki..."

"Hangi kısmın gerçek olmasını istedin?"

"Hepsinin. Ağabeyimin kaderini kabul ettiğimin. Karımı eve götürdüğümün ve... Artık sahip olabileceğime inanmadığım bir geleceğim olduğunun. Daha önce düşünebildiğim tek şey buydu. Geldiklerinde burada olman düşüncesi... Korkuyu şimdiden hissettim. O aşağılık Yükselmiş seni New Haven'da kaçırdığında? Seni kaybettiğimi sandım." Tekrar yutkundu. "Bunların gerçek olamayacağı kadar çok şey yaşandığını biliyorum. Seni incittiğimi biliyorum. Yaptıklarım yüzünden suçluluk hissettiğini söylerken yalan söylemediğini biliyorum. Ve ben... Poppy, çok özür dilerim. Bunu hak etmiyorsun. Sana yaşattığım hiçbir şeyi hak etmiyorsun ve hâlâ seni yanımda tutmaya çalışmamı da hak etmiyorsun. Gitme vaktin geldiğinde, seni hâlâ istiyor olacağım. Kaçınılmaz surette gitsen bile seni istemeye devam edeceğim."

Gitmene izin verirdi, ama bu durumda bile ondan kurtulacağından şüpheliyim.

Kieran'ın söylediği bu değil miydi?

"Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bunu anlamaya çalışmayı çoktan bıraktım." Kirpikleri aşağı inerek gözlerini gizledi. "Bana söyleyebilir misin? Duygularımı okuyup söyleyebilir misin?"

O anda onu okuyacak kadar odaklanamıyordum, ama ondan neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. "Bana ondan bahset."

Casteel'in bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerini kaçırıp ellerine bakmaya geri dönerken son derece... Kırılmış görünüyordu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki konuşacağını düşünmedim. Hiçbir şey söylemeyeceğini düşündüm, ama sonra cevap verdi.

"Biz... Birlikte büyüdük, Shea ve ben. Ailelerimiz yakındı ve ilk başta arkadaştık. Her nasılsa, bir noktada, daha fazlasına dönüştü.

Nasıl ve ne zaman olduğunu bile bilmiyorum ama onu seviyordum. En azından, hissettiğim şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Cesur ve zekiydi. Vahşiydi. Bütün hayatımı onunla geçireceğimi düşünüyordum. Sonra kendimi yakalattım ve o benim için geldi."

Kalbim sıkıştı ve Casteel aniden hareket edip yataktan kalkarken biraz daha mahvoldum.

"O ve Malik'in benim için kaç kez geldiğini bile bilmiyorum. Düzinelerce kez gelmiş olmalılardı ve gördüğün gibi, benden asla vazgeçmediler. Hayatta olduğuma inanıyorlardı. Tüm o yıllar boyunca beni aramaya devam ettiler." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ve sonra beni buldular. Hücremin önünde belirdiklerinde onları zar zor tanıdım. Halüsinasyon gördüğümü sandım, ağabeyimin ve Shea'nın beni zindandan kurtarıp tünellere kadar taşıdıklarını hayal ettiğimi sandım. Kötü durumdaydım. Bir süredir beslenmemiştim. Zayıftım. Kafam yerinde değildi. İki Yükselmişin tam olarak ne zaman ortaya çıktığını bile bilmiyorum, ama bizi bekliyormuş gibi bir anda önümüzde belirdiler. Gerçekten de bizi bekliyorlardı."

Casteel teras kapılarına doğru yürürken, yatağın kenarına kaydım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani o gün serbest kalacağımı biliyorlardı. Ağabeyimin –gerçek varisin– geleceğini biliyorlardı. Benden daha yaşlı ve güçlü bir Atlantisli onların ulaşabileceği bir yerde olacaktı."

Neler olduğunu anlamaya başladım ve bunun doğru olmasını istemedim. Ah, hem de hiç istemedim.

"Bir kavga çıktı ve tek hatırladığım, Shea'nın beni Malik'ten uzaklaştırıp tünellerden oluşan bir labirentten geçirmeye çalışmasıydı." Derin bir nefes verdi. "Sürekli üzgün olduğunu söylüyordu. Başka seçeneği olmadığını söylüyordu."

Neredeyse devam etmemesini dileyerek elimi ağzıma bastırdım.

"Yükselmişlerden biri peşimizden geldi, bizi köşeye sıkıştırdı ve o... Bana her şeyi anlattı. Benimle alay etti. Shea, beni aramak için Malik'le ayrıldıklarında yakalanmıştı. Yükselmişler onu öldürecekti ve Shea onlara kiminle birlikte olduğunu söyledi. Kendi hayatı karşılığında ağabeyimden vazgeçti."

"Yüce Tanrılar," diye fısıldadım, acısı bana ulaşıp benimkine karışırken kalbim küt küt atıyordu.

"Shea'nın beni geride bırakacağını düşündüler. Bu yüzden onunla anlaştılar. Bir taşla iki kuş vuracaklardı." Güldü, ama gülüşü sertti. "Malik'in böylesine mücadele etmesine hazırlıklı değillerdi. Shea beni bu şekilde dışarı çıkardı. Yükselmişlere inanmadım. Onu korumaya çalıştım ve sonra tekrar pazarlık etmeye çalıştı. Benim hayatıma karşılık onunki. Ve ben... Benim yerime ağabeyimi ele geçirmelerinin nedeninin o olduğu ve beni tekrar onlara vereceği gerçeği, içinde bulunduğum sisi ve açlığı delip geçince kendimi kaybettim. Yükselmişleri öldürdüm. Onu öldürdüm. Çıplak ellerimle. Onu bunları yapmaya iten şeyin panik olup olmadığını bile bilmiyorum. Öyle olmalıydı. Kötü bir insan değildi, ama hissettiği aşk olamazdı."

"Hayır, olamazdı," dedim. "Tecrübeli olmadığımı biliyorum ama eğer birini seviyorsan, ona bunu asla yapmazsın. Bunu söylediğim için bile üzgünüm. Onu tanımıyordum, ama sevdiğin birine bunu asla yapamayacağını biliyorum."

"Hayır. Yapamazsın. Bunu biliyorum." Başını eğdi. "Bir noktada beni sevdiğini düşünüyorum. Yoksa neden beni aramaya devam etsin ki? Ya da belki ondan beklenenin bu olduğunu düşündü. Bilmiyorum. Ama sevdiğim kişiyi kurtarmak anlamına gelecekse, ölümü seçerdim." Sırtı bana dönük durmaya devam ederken eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sonra Malik'i bulmaya çalıştım ama tünellerde yolumu bulamadım. Bir noktada sahile çıkmayı başardım ve şansıma adamın biri beni buldu."

Elini indirdi. "Bu yüzden onun hakkında konuşmuyorum. Bu yüzden adını anmıyorum, çünkü bir zamanlar onu ne kadar çok sevmiş olsam da artık ondan nefret ediyorum. Ve yaptıklarımdan nefret ediyorum."

Söyleyecek kelime bulamayarak titredim.

"Alastir bilmiyor." O anda bana döndü. "Sadece Kieran ve ağabeyim gerçeği biliyor. Alastir, kızının Malik'e –krallığımıza– ihanet ettiğini asla öğrenemez. Kendimi korumaya çalışmıyorum. Kızının benim ellerimle öldüğünü öğrenmesiyle başa çıkabilirim, ama kızının ne yaptığını öğrenmek onu öldürür."

"Asla bir şey söylemeyeceğim," diye söz verdim. "Bunu kendine nasıl sakladığını bilmiyorum. Bu..." Derin bir soluk vererek sustum. "Seni içten içe yiyip bitiriyor olmalı."

"Gerçeğin, krallığımıza ve halkımıza sadık olan bir adamı yok etmesine izin vermektense böyle olmasını tercih ederim." Duvara yaslanarak gözlerini kapattı. "Shea'ya gelince? İnsanların onun bir kahraman olarak öldüğüne inanması doğru mu yanlış mı bilmiyorum. Yanlış olup olmaması umurumda değil."

Taktığı maskelerin hiçbirinin altında var olduğunu düşünmediğim şeyleri görerek ona baktım. Ruhu kadar bedeni de işkence görmüştü. "Keşke ne diyeceğimi bilseydim. Keşke yaşadığın onca şeyden sonra bunu yapmak zorunda kalmasaydın. Suçluluk hissetmenden nefret ediyorum ve hissettiğini biliyorum. Sana ihanet etti. Kendisine ihanet etti. Ve çok üzgünüm."

Casteel ağzını açtı.

"Sempatimi istemediğini biliyorum, ama yine de ona sahipsin. Bu sana acıdığım anlamına gelmez. Sadece..." Duygularını okumayı bıraktım. "Neden ondan hiç bahsetmek istemediğini anlıyorum."

Ve şimdi Kieran'ın neden bu konulara asla girmememi tavsiye ettiğini de anlıyordum.

Casteel başını sallayarak teras kapılarına döndü.

Anlamadığım bir şey vardı. "Gianna, Alastir'in akrabası ve onunla evlenmen onun fikri miydi?" Casteel başıyla onayladığında, "Sen bir zamanlar kızıyla birlikte olmana rağmen yeğeniyle evlenmende bir sakınca görmüyor muydu?" diye sordum.

"Görmüyordu."

Burnumu kırıştırdım. "Belki de sorun bende, ama bu beni rahatsız ederdi. Kabul ediyorum, yüzlerce yıldır yaşamıyorum veya..."

"Bu birlikteliği asla kabul edemememin nedenlerinden biri de buydu," dedi. "Ve bu, Gianna'nın suçu değil. O iyi bir insan. Ondan hoşlanırsın."

Bundan emin değildim.

"Ama o... Shea'ya benziyor. Tam olarak değil, ama benzerlik var ve bu benim için bile garipti. Ama ona hiç benzemese bile, onu asla bu şekilde düşünmedim."

Gianna'nın aslında Shea'ya –Casteel'in bir zamanlar sevdiği ve onu ihanete uğratan kadına– benzemesiyle ilgili nasıl hissedeceğimden emin olamayarak düşündüm. Birkaç dakika sonra, bunların hiçbirinin aslında önemli olmadığını fark ettim. Bunlar sadece... Arka plan gürültüsüydü. Önemli olan bizdik.

"Kieran'ı neden Atlantia'ya gönderdiğini biliyorum," dedim. "Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atmadığından emin olmak istedin."

Bir an sessiz kaldı. "Tek sebep bu değil. Alastir yardım çağrımızı iletecek ve sonra doğruca annemle babama koşacak, onlara evlenmeyi planladığımı söyleyecek ve şüphelerini dile getirecek. Bu, hepimizin ihtiyacı olan son şey."

Casteel'in Kieran'la konuşurken kastettiği buydu; kurdun pes etmesine neden olan buydu.

Shea hakkında konuşmanın ona neye mal olduğunu ve omuzlarında taşıdığı yükü bilmek, bir sonraki söylediklerimi beklediğimden daha kolay hale getirdi. "Dün akşam yemekte doğruyu söylüyordum."

36. BÖLÜM

Yavaşça, Casteel bana döndü.

"Kendim için gerçekten seçtiğim ilk şeyin sen olduğunu söylediğimde doğruydu. Seni Hawke olduğunu sandığım zamanlarda seçtiğim de doğru ve bunun nedeni sadece beni gerçekten gören ilk kişi olman değil. Elbette bununla da ilgisi var ama sadece güzel kelimeler duymak ya da zevk almak isteseydim, maskeyi bir kez daha takıp Kızıl İnci'ye geri dönebilirdim. Ben... Seni istedim." Yanaklarım kızardı ama devam ettim. "Yükselmişlerden ve artık Bakire olup olamayacağımdan şüphelenmeye başladığım doğruydu. Seni seçtim, çünkü bana *biri* olduğumu hissettirdin; sadece bir nesne değil, bir insan olduğumu hissettirdin. Beni gördün ve kabullendin, ama bilmediğin şey senden benimle kalmanı istediğim gece, peçeyi çoktan geride bırakmış olduğumdu. Seçimimi yapmıştım. Bunu isteyip istemediğin hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen seninle birlikte olmanın bir yolunu bulmak istedim. Eğer istemeseydin, bu... Canımı çok yakacaktı, ama artık Bakire değildim. Seni Hawke sanırken sana âşık oldum ve Casteel olduğunu öğrendikten sonra bile sana âşık olmaya devam ettim."

Casteel'in gözleri irileşti.

"Bunun nasıl olduğunu anlayamadım. Sana çok kızgındım, gerçeği görmediğim için kendime kızgındım. Vikter'a, Rylan'a ve diğerlerine ihanet ediyormuşum gibi hissettim. Ve tabii kendime de."

Göğsü derin bir nefesle yükseldi. "Peki, hâlâ böyle mi hissediyorsun? Bana âşık olmaya devam ederken ihanet ediyormuş gibi mi hissediyorsun?" Bir adım attı ve sonra durmadan önce bana doğru bir adım daha attı. "Eğer öyleyse, anlıyorum, Poppy. Bazı şeyler..."

"Bazı şeyler unutulamaz ya da affedilemez," dedim, terli ellerimi dizlerime sürterek. "Ama sanırım o zaman bile bazı şeylerin değiştirilemeyeceğini veya durdurulamayacağını anladım ya da kabullenmeye başladım. Bu duyguların güçlü olduğunu, ancak diğerleri kadar güçlü olmadığını anladım. Senin için hissettiklerimin, yaptıklarınla ya da yapmadıklarınla hiçbir ilgisi olmadığını anladım. Vikter'la ya da başka biriyle de hiçbir ilgisi yoktu. Ve bunu kabullenmek... Hissetmeye izin vermek gibiydi. Bu da beni korkuttu."

Elimi göğsüme koydum. "Beni hâlâ korkutuyor çünkü hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve biliyorum... Bunun her konuda ilkim olmanla ya da hayatımda sınırlı seçeneklere sahip olmamla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Bu seninle ilgili. Benimle ilgili. Bizimle ilgili. Peki, ya ne hissediyorum? Acını ortadan kaldırmak isterken, aynı anda seni boğmak istiyorum. Aptal gamzelerin ne kadar sinir bozucu olsa da, her gülümsediğinde onları arıyorum çünkü o zaman içtenlikle gülümsediğini biliyorum. Seninle tartışmayı neden dört gözle beklediğimi bilmiyorum, ama bekliyorum. Karanlık Olan unvanını hak ettiğini bilmeme rağmen, çok zeki ve farkında bile olmadığın kadar nazik olduğunu düşünüyorum. Sen, aynı anda hem çözmek istediğim hem de istemediğim bir bulmaca gibisin. Ne kadar çok masken olduğunu fark ettiğimde, sonunda sadece daha fazla acı çekeceğimden korkmama rağmen, onları tek tek çıkarmak istemeye devam ettim."

Parmaklarımı tuniğimin yakasına dolarken başımı iki yana salladım. "Bunların hiçbirini anlamıyorum. Mesela seni aynı anda hem bıçaklamayı hem de öpmeyi nasıl isterim? Beni kaçırmayan ya da bıçaklamak istemediğim biriyle birlikte olmayı hak ettiğimi söylediğini biliyorum..."

"Bunu söylediğimi unut," dedi, başımı kaldırdığımda bana çok daha yakındı. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de hiç söylememişimdir."

Dudaklarım seğirdi. "Tam olarak bunu söyledin."

"Haklısın. Söyledim. Unut gitsin." Gözlerimin içine baktı. "Bu seni neden korkutuyor. Söyle bana. Lütfen?"

Nefesim kesildi. "Çünkü sen... Kalbimi tekrar kırabilirsin. Ve

bu yaptığımız? Bizden ve hatta ağabeyinden çok daha büyük. Bunu bilmek zorundasın. Bir şeyleri gerçekten değiştirebiliriz. Sadece senin halkın için değil, Solis halkı için de."

"Bunu biliyorum," diye fısıldadı. Göğsü hızla yükselip alçalıyordu, gözleri ışıldıyordu.

"Durumlar zaten karmakarışık ve ne istediğimi –ne hissettiğimi– kabul etmek her şeyi daha da karmaşık ve korkutucu kılıyor. Çünkü bu kez..." Gözyaşlarım boğazımı yaktı. "Bu kez, bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. Bunun beni muhtemelen zayıf ve toy gösterdiğini biliyorum, ama tüm bildiğim bu."

"Bu, zayıflık değil." Casteel öne çıktı, ama orada durmadı. Yanıma oturmadı. Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Kalbin, Poppy? Hak etmediğim bir armağan." Gözlerimin içine bakarken ellerini dizlerimin üzerine koydu. "Ama onu son nefesime kadar koruyacağım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Parmaklarını taytın kumaşına, tenime geçirerek sustu. "Tamam. Siktir. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu yüzden söylediğin veya yaptığın her şeye –sana– hayranlık duyuyorum. Bu yüzden uyandığımda aklıma gelen ilk şey sensin ve uykuya dalarken düşündüğüm son şey sensin. Bu yüzden seninle birlikteyken sessiz olabiliyorum. Sadece *var olabiliyorum*. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Ellerimden birini aldı ve göğsüne, kalbine bastırdı. "Bana bunun ne anlama geldiğini söyle. Lütfen."

Lütfen.

Bunu, dudaklarından pek sık geçmeyen bu kelimeyi, bir sohbet içerisinde iki kez söylemişti. Onu nasıl reddedebilirdim?

Duygularını okumak ve ne hissettiğini anlamak için ona odaklanmadım. Kendimi açarak, onunla ve hissettikleriyle görünmez bir bağ kurdum. Duyguları üzerime hücum etti ve bu şok ediciydi.

Endişenin ağır ve yoğun kremamsı tadı gibi değildi. Ağabeyine, krallığına ve bana ne olacağı konusunda endişeliydi. Bu konuşmaya hâlâ inanamadığını düşünmeme neden olan serin tat da değildi. Hüznün keskin, neredeyse acı tadı çok azdı ve ıstırabının baskın olmadığı tek zaman, acısını ondan aldığım zamandı. Bu beni şaşırttı, evet, ama beni asıl şok eden, dilimin ucundaki tatlılıktı.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu. "Neye benziyor?"

"Bana... Çikolata ve böğürtleni hatırlatıyor." Gözlerimi kırpıştırarak yaşları geri gönderdim. "Çilek? Bunu Vikter'da, Ian'da ve annemle babamda hissetmiştim. Ama böylesini hiç hissetmemiştim, daha günahkâr gibi."

Ve bunun ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Uzun bakışmaların ve arayış içindeki dokunuşların ardındaki duyguydu. Birlikte ata bindiğimizde kolunun hep belime dolanmasının ve saçlarımla oynamasının ardındaki histi. Onu benimle geçmeyeceği o çizgiyi geçmeye iten duyguydu. Zorlama yeteneğini kullanmamasına ve beni korumak istemesine rağmen kendimi korumama izin vermesine neden olan şeydi. Benimle birlikteyken, krallığını, ağabeyini ya da tutsak olduğu zamanları düşünmemesinin nedeni buydu.

Ve Bakire olarak bana yasaklanan birçok şeyden biriydi.

Bu *aşktı*.

"Ağlama." Elimi kaldırıp ağzına götürdü ve avcuma bir öpücük kondurdu.

"Ağlamıyorum. Üzgün değilim," dedim ve sırıttı. Sağ yanağındaki aptal gamzesi ortaya çıktı. "Şu aptal gamzeden nefret ediyorum."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Parmağımın ucunu öptü.

"Umurumda değil."

Sol yanağındaki gamzesi de ortaya çıktı. "Söz konusu aptal gamzelerim olunca bence tam tersini hissediyorsun."

Haklıydı. Titredim.

Casteel ellerini bıraktı ve yukarı uzanıp yanaklarımı kavradı. Öne eğilip alnını benimkine dayadı; ellerinin titrediğini hissettiğime yemin edebilirdim. "Her zaman," diye fısıldadı, paylaştığımız solukların arasında. "Kalbin benimle her zaman *güvendeydi*. Daima güvende olacak. Onu şiddetle ve sadakatle koruyacağım, Poppy. Buna güven, bende hissettiklerine güven. Bana güven."

Güven.

Casteel olarak, ona güvenmemi hiç istememişti. Bunun ne kadar kırılgan olduğunu biliyordu. Tek bir çatlak her şeyi yıkabilirdi.

Ama ne hissettiğimi biliyordum.

Başımla onayladım. "Artık rol yapmak istemiyorum."

"Ben de öyle."

"Ben... Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye fısıldadım. "Halkın ve ailen... Bana güvenmiyorlar. Sen neredeyse bir ölümsüz sayılırsın ve benim... Hayatım göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidecek. Şimdi ne yapacağız?"

"Halkım ya da ailem ya da ömrün hakkında endişelenmeyeceğiz. Şimdi değil. Sonra da değil. Günbegün ilerleyeceğiz. Bu senin için çok yeni ve bir bakıma benim için de öyle. Bir anlaşma yapalım."

"Sen ve şu anlaşmaların."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yarının sorunlarını bugünden dert etmeyeceğimiz konusunda anlaşalım."

Yarın er ya da geç gelecekti, ama yine de başımla onayladım. Yarın, bugünün sorunu değildi. "Bunu kabul edebilirim."

"Güzel." Geri çekildi ve gözlerinde bir parıltı gördüğümü sandım. "Eğer bunu gerçekten yapacaksak, özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Özür dilemem gereken şeylerin listesinin uzun olduğunu biliyorum, ama sanırım bununla başlamalıyım." Ayağa kalktı ve sonra önümde tek dizinin üzerine çöktü.

Gerçekten konuşmaya başladığımız andan itibaren kalbim hızla çarpmaya ve kabarmaya devam ediyordu. Ama şimdi öyle bir şiddetle atıyordu ki bayılmadan nasıl durduğumu bilmiyordum. Casteel elimi tuttu ve titrediğini hissedip hissetmediğini merak ettim.

Hissediyordu.

Casteel iki elini de benimkinin etrafına sarıp titremeyi durdurdu. "Penellaphe Balfour?" Bana baktı, ne gözlerinde alaycı bir parıltı ne de dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı. Yüzünde maske yoktu. Sadece o vardı. Casteel Hawkethrone Da'Neer. "Bana bir gün sana layık olmama izin verme onurunu bahşeder misin? Benimle evlenir misin? Bugün?"

"Evet. Sana kocam olma onurunu bahşedeceğim, çünkü sen zaten bana layıksın."

Casteel titreyerek gözlerini kapattı.

"Seninle evleneceğim." Eğilip alnından öptüm. "Bugün."

* * *

Casteel'in teklifini kabul ettikten sonra, hem hiçbir şey değişmemiş gibiydi hem de her şey değişmiş gibiydi.

Bornozumun kuşağını bağlarken, çoğunlukla kurumuş bir halde banyoda duruyordum. Yanaklarım pembeleşmişti ve gözlerimde neredeyse ateşli bir parlaklık vardı.

Göğsümdeki ve midemdeki heyecan çırpınışları garipti. Casteel ile evlenmek yeni bir şey değildi, ama şimdi gerçekti ve bu her şeyi değiştiriyordu.

Garip olan bir diğer şey, üzerimden muazzam bir ağırlık kalkmış gibi hissettiren beklenmedik hafiflik duygusuydu. Bunu beklemiyordum. Casteel'e hissettiklerimi itiraf ettikten sonra daha fazla suçluluk duygusunun üzerime çökeceğini düşünmüştüm. Ama bunun yerine, suçluluk duygusu ve başkalarına ve kendime ihanet ediyormuşum hissi beni terk etmişti.

Fırçayı kuruyan saçlarımda gezdirirken, suçluluğun beni aslında bir mağarada bıraktığını fark ettim. Sadece bunu fark etmemiştim.

Ve hâlâ birçok bilinmezle –işgalci Yükselmişlerle ve henüz sonuca ulaşmamış bir savaşın ilk hamlesiyle; Casteel'in annesiyle babasının evlilik haberine nasıl tepki vereceğiyle ve halkının beni kabul edip etmeyeceğiyle; ağabeylerimizin durumuyla; ben yaşlandığımda ve o geçen yılların belirtilerini bile göstermediğinde sorun haline gelebilecek biyolojik farklılıklarımızla– karşı karşıya olmamıza rağmen, tam olarak Casteel'in dediğini yapacaktım.

Yarının sorunlarını bugünden dert etmeyecektik. Ya da birkaç saat içinde yaşayacağımız sorunları bile. Çünkü âşık olduğum adamla evlenmek üzereydim.

O kelimeleri kullanmamış olmasına rağmen benimle aynı şekilde hissettiğini *bildiğim* adamla.

Mutluydum.

Korkuyordum.

Umutluydum.

Heyecanlıydım.

Ve tüm bu duygular gerçekti.

Ana kapının çalındığını duyunca banyodan çıktım. Vonetta'nın,

bir kolunda asılı duran kırmızı bir elbiseyle ve diğer elinde tuttuğu bir keseyle beklediğini gördüm.

"Bugün bir düğün olacağını duydum," dedi, odaya girerken. "Kieran'ın katılamadığı için çok sinir olacağı bir düğün."

"Ben de burada olmasını dilerdim. Ama bunu ona itiraf edecek falan değilim," dedim ve Vonetta güldü. Kapıyı kapatarak onu yatak odasına kadar takip ettim. "Casteel evlenirken burada olmaması hiç doğru gelmiyor."

"Bence de öyle ama burada olmadığı için içim çok rahat. Düğünü kaçırdığı için değil." Elbiseyi koltuğun üzerine sererken omzunun üzerinden bana baktı. "*Daha sonra* burada olmayacağı için."

"Biliyorum."

"Casteel'in... İyi bir kalbi var. Kieran'ı göndererek yaptığı şey? Onlar birbirlerine bağlı ve ben... Başka biri olsa bunu yapar mıydı bilmiyorum."

"Gerçekten de iyi bir kalbi var," dedim, yanaklarımın kızardığını hissederek. Casteel'e sesli bir şekilde iltifat etmek çok sık yaptığım bir şey değildi.

Vonetta tekrar elbiseye dönüp eteği düzeltirken, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Her neyse, Kieran asıl tören kısmı için burada olmadığına sevinmiştir."

Kalbim tekledi. Atlantislilerin düğün törenleri hakkında pek bir bilgim yoktu. Solis'teki düğünler bazen günlerce sürüyordu. Gelin saçını kesiyordu ve Rahipler ile Rahibeler tarafından kutsanan suda banyo yapılıyordu. Yeminler edilmiyordu, ama bir sürü ziyafet veriliyordu. Atlantislileri düşününce aklıma özellikle bir kısım geldi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım." Vonetta bana döndü.

"Birleşme'yi birkaç gün önce öğrendim." Bornozumun kuşağıyla oynadım. "Casteel pek sık yapılan bir şey olmadığını söyledi, ama kurtlar bunun gerçekleşmesini bekler mi? Ya da Atlantisliler?"

"Bu aslında ilgili taraflara bağlı. Bazen kan değişimi yapılır ve diğer zamanlarda yapılmaz. Ancak bunu yapma seçimi, daha güçlü bir... Şey, nasıl desem, *bağ* kurma izlenimi veriyor." Omuz silkti ve bundan rahatsız oluyormuş gibi görünmediğini ya da bu, cinsel

veya utanç verici bir şeymiş gibi konuşmadığını fark ettim. "Her zaman düğünde gerçekleşmez. Öncesinde ve sonrasında gerçekleştiğini de biliyorum."

Başımla onayladım.

"Ama kimsenin senden bunu yapmanı beklediğini sanmıyorum," diye ekledi çabucak.

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

Bir an için beni inceledi ve sonra, "Sen safkan bir Atlantisli değilsin. Daha önce ölümlü kanına sahip biriyle Birleşme yapılmadı."

"Ölümlülerin ömrünü uzattığı için mi?" diye sordum.

"Bununla da bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Ayrıca ilkel soydan gelen bir Atlantislinin ölümlü kana sahip biriyle evlenmesi de pek sık görülmemiştir. Bu, Yükselme eylemi gibi yasak değil," dedi, vampir yaratımına atıfta bulunarak. "Sadece yapılmadı."

Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Eğer Birleşme ömrümü uzatırsa bu, yarının sorunlarından en az birini çözebilirdi, ancak hayatımı bir başkasınınkine bağlama konusunda veya hatta bu kadar uzun yaşama fikri konusunda nasıl hissettiğimden emin değildim.

"Her neyse, Casteel, babamı ararken bize uğradı ve düğünde giymen için prenseslere layık bir şeyim olup olmadığını sordu. Ona olmadığını söyledim. Sahip olduğum tek şey bir kraliçeye yaraşırdı," diye yanıtladı ve ben de sırıttım. "Atlantia'daki gelinler, kötü ruhlardan ve şanssızlıklardan korunmak için kırmızı veya sarı bir duvak takarlar, ancak Casteel duvağa asla olmaz dedi."

Tanrılar...

Bu inanılmaz derecede düşünceli bir hareketti.

"Bu yüzden kırmızı elbisenin mükemmel olacağını düşündüm. Ve biraz uzun olması dışında mükemmel uyacaktır, bu yüzden içindeyken koşturma yeter."

"Yapmamaya çalışırım."

Elbiseyi alıp bana verdi. "Altında kırmızı bir kombinezon var. Çok basit. Üzerini değişmelisin. Yakında burada olacaklarını hissediyorum."

Vonetta oturma odasına geri dönerken, göğsümdeki çırpınışlar

içeride bir düzine kuş uçuyormuş gibi hissettirene kadar arttı. Çabucak soyunarak uyluklarıma zar zor ulaşan ipek kombinezonu giydim ve ardından ipek ve şifon kumaştan yapılmış elbisenin içine adım attım. Bele oturan ve üstümü bir korse gibi saran elbise, bana Ayin gecesi giydiğim elbiseyi hatırlattı. Elbisenin eteği uyluğa kadar şeffaftı, iki tül panelden oluşuyordu ve tüm elbise boyunca altın iplikle işlenmiş narin sarmaşıklar uzanıyordu. Yakası, üst kısmın geri kalanından daha gevşekti ve askılar tam omuzlarıma oturacak şekilde ayarlanmıştı. Bu tür bir elbise yara izlerini gizlemezdi, ama ben... Zaten onları saklamaktan bıkmıştım.

"Elbise çok güzel," diye seslendim. Bir an sonra, Vonetta geri döndü.

Beni görünce gülümsedi. "Yine de kesinlikle koşmak yok ama."

Elbisenin fayanslar üzerinde kıpkırmızı bir gölet oluşturduğu yere baktım. "Kesinlikle yok."

"Gel. Otur. Bakalım saçlarınla bir şeyler yapabilecek miyim," dedi keseyi fırlatarak. "Sen sadece bunu tut."

Keseyi yakaladığımda şaşırtıcı derecede ağır olduğunu fark ettim. Vonetta banyodan saç fırçası ve bir sürü toka getirirken, kesenin içinde ne olduğunu merak ederek koltuğa oturdum.

"Çok gür saçlarım olduğunu sanıyordum," dedi, saçlarımı toplayarak. "Ama lanet olsun, neredeyse beni bile yendin."

Parmaklarımı kadife kesenin üzerinde gezdirirken, Tawny'yi düşündüm. "Bazen bir arkadaşım saçımı örmeme yardım ederdi. Seninki gibi değil, ama saçlarımın peçenin altında görünmemesi için topuz yapacak şekilde bir çift örgü örerdi."

"Arkadaşın mı? Solis'te mi?" diye sordu birkaç dakika sonra.

"Evet. Adı Tawny. Ondan hoşlanırdın ve o da senden hoşlanırdı. O ikinci bir kız çocuğu, yani kaderinde Yükseliş var," diye açıkladım, çoğunlukla kuru olan saçlarımın kenarlarını örerken. "Yükselişin gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve artık ben de olmadığıma göre Yükselişinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğine dair hiçbir fikrim yok."

"Kieran ve Casteel bir defasında bana Solis halkının çoğunun masum olduğunu, Yükselmişlerin gerçekte ne olduğunun farkında

olmadıklarını söylemişlerdi. Buna inanmakta zorlanırdım," diye itiraf etti, saçımın ördüğü kısımlarını toplayıp onları başımın arkasında bir topuz haline getirmeye başlarken. "Ama ne kadar çok Alçalmış ile tanıştıysam, Yükselmişlerin gerçeği gizleme konusunda tam bir usta olduklarını o kadar çok anladım."

"Öyleler." Perdelerin direklere bağlandığı ve açık kapılardan içeri giren esintide hafifçe dalgalandığı yere bakarken yutkundum. Beynim bana itaatsizlik etti. Bu akşamı ve Yükselmişlerin ilk grubunun Spessa's End'e ulaşabileceği ihtimalini düşündüm. "Yaşanacaklardan nefret ediyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Vonetta'nın parmakları hareketsizleşti. "Düğünden mi?"

"Hayır. Tanrılar. Aslında bunu dört gözle bekliyorum," dedim küçük bir kahkaha atarak.

"Bu seni şaşırtmış gibi görünüyorsun."

"Öyle," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle. "Yükselmişleri düşünüyordum. Buraya ulaştıklarında ne yapabileceklerini. Ben... Burada inşa ettiğiniz her şeyin şu anda risk altında olmasının sebebi olmaktan nefret ediyorum."

"Her zaman risk altındaydık," dedi Vonetta. "Er ya da geç keşfedilecektik ve bir savaş çıkacaktı. Buraya gelmeyi kabul ettiğimizde hepimiz bunu biliyorduk."

Ama New Haven'da olduğu gibi, olayların çok daha erken gerçekleşmesine neden olan tetikleyici bendim.

"Sanırım çoğu gelin, düğün akşamlarında kuşatmaları düşünmez."

"Ama sen çoğu gelin gibi değilsin, değil mi?"

Tanrılar, bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Yakışıklı, ama bir o kadar da sinir bozucu, Atlantia Prensi ile evlenmek üzeresin, Penellaphe." Saçlarımın geri kalanını toplayıp sırtıma dökülmesine izin verirken, sıcak elleri omuzlarıma değdi. "Ayrıca senin hakkında erkek kardeşimden ve Casteel'den öğrendiklerime göre, Yükselmişler senden zaten çok şey çalmışlar. Bunu çalmalarına izin verme."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Vermeyeceğim."

"Güzel. Keseyi açabilir misin?" diye sordu. "Ve içindekini bana ver ver."

Aşağıya bakıp kesenin bağcığını çözdüm ve içine ulaştım. Pırlantalarla dolu zinciri çıkarırken dudaklarım aralandı.

"Çok güzel, değil mi? Muhteşem bir kolye değil, ama sadeliğini seviyorum."

"Bu mu sade?" Üç kat zincire dizilmiş parlak elmaslara baktım. Her zincirde en az yarım düzine elmas olmalıydı.

"Atlantia standartlarına kıyasla? Evet."

Casteel'in söz verdiği elması düşündüm ve gözlerim kocaman açıldı.

"Elmaslar da burada bir gelenek." Vonetta kolyeyi benden aldı ve serbest bıraktığı saçları kaldırdım. "Elmaslar, tanrıların şekil bulmuş sevinç gözyaşlarıdır," diye açıkladı, klipsi sabitleyerek. "Onları takmak, tanrıların uyurken bile seninle birlikte olduğu anlamına gelir. Solis'te böyle bir gelenek var mıydı?"

Zincirleri düzeltirken başımı iki yana salladım. "Elmaslar Solis'te sadece zenginliği temsil eder. İmkânı olanlar günlerce süren kutlamalar yapardı. Hiçbirine gitmedim ama bildiğim kadarıyla, düğünlerde ilgi odağı olan Yükselmişlerdi. Tanrılar değil. Günler sürecek bir düğünü hayal bile edemiyorum. Atlantia'da da böyle mi?"

"Genellikle birkaç saat sürer ki Kieran'ın o kısmı kaçırdığı için üzülmemesinin nedeni de bu." Koltuğun etrafından dolaştı. "Ama nikâhı babam kıyacağı için, birkaç dakikadan fazla süreceğini sanmıyorum."

"Ah, tanrılara şükürler olsun," diye bağırdım ayağa kalkarken. "Üzgünüm. Günler veya saatler sadece... Çok uzun."

Ben banyoya giderken Vonetta güldü. "Nikâh töreni konusunda şansın yaver gidebilir, ama Evaemon'a ulaştığında, Kral ve Kraliçe'nin senin onuruna bir kutlama talep edeceğini ve seni tebaanla tanıştıracaklarını tahmin ediyorum. Bu, günler sürecek."

Tebaam. Günlerce süren kutlamalar.

Yansımama bakarken bunları düşünemedim. Üç sıra elmas, yumuşak lamba ışığında parlıyordu. Elbise ve saçım, hepsi çok güzeldi

ve beklediğimden ya da umduğumdan... Hatta ihtiyacım olduğunu sandığımdan çok daha fazlasıydı.

Vonetta'ya döndüm. "Bunun için –tüm bunlar için– çok teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük, Vonetta."

"Hiç önemli değil, ama rica ederim."

Gerçek bir gelin gibi görünmek ve hissetmek çok önemliydi. "Düğüne katılacak mısın?" diye sordum ve sonra güldüm. "Düğünün nerede yapılacağını bile bilmiyorum."

"İstersen gelebilirim. Ve eğer bana Netta dersen. Arkadaşlarım bana böyle der ve düğününe katılacağıma göre arkadaş olduğumuzu düşünüyorum."

Başımı sallarken gülümsedim. "Sen de bana Poppy dediğin sürece. *Benim* arkadaşlarım *bana* böyle der."

"Bunu yapabilirim. Bu arada, düğün burada olacak. Yani dışarıda. Hava nasıl olursa olsun her zaman dışarıda yapılır ve ayakkabı giymeyeceksin."

"Her ikimizin de Atlantis topraklarına basması gerektiği için mi?" diye tahminde bulundum.

"Doğru." Birkaç örgüyü omzunun üzerinden geriye attı. "Vakit geldi. Buradalar."

"Kurt duyularına sahip olmak inanılmaz olmalı," dedim, kalbim bir kez daha çarpmaya başlarken.

Sırıttı. "Öyle, ama babamın pencerenin önünden geçtiğini gördüm."

"Ah." Güldüm. "Peki, o zaman."

"Hazır mısın?"

Başımla onaylayarak onu takip etmeye başladım ama sonra durdum. "Bir saniye."

Aceleyle yatağa koşarak kurt hançerimi aldım ve bacağımdaki kılıfa yerleştirdim.

"Tören sırasında onu bıçaklamayı mı planlıyorsun?" diye sordu Vonetta.

"Neden herkes Casteel'i her an bıçaklayacakmışım gibi davranıyor?" diye sordum.

"Görünüşe göre böyle bir alışkanlığın varmış."

"Onu sadece... Birkaç kez bıçakladım." Elbisenin eteğini düzeltim. "Hançer bana değer verdiğim biri tarafından verildi. Benim için bir baba gibiydi ve bir bakıma, yapabileceğimi asla düşünmediği bir şey yaparken benimle birlikte olacak."

Atlantia Prensi ile evleniyor olsam bile, Vikter'ın görmekten mutlu olacağını bildiğim bir şey. Kalbimin derinliklerinde, Vikter için önemli olan tek şeyin bunu istememem ve el üstünde tutulmam olduğunu biliyordum.

Ve her ikisinin de doğru olduğunu biliyordum. Hem de farkında olduğumdan çok daha uzun süredir.

37. BÖLÜM

Güneş tam tepemizdeydi, hoş bir esinti vardı ve isteyerek ona doğru yürürken çıplak ayaklarımın altında hissettiğim kumlu toprak ve çimen sıcaktı.

Diğer insanlar avluda bekliyorlardı. Jasper oradaydı. Naill ve Delano, Casteel'in arkasında duruyorlardı. Muhafızlar Sur'da nöbet tutuyorlardı ve Vonetta arkamdaydı. Ama benim tek gördüğüm Casteel'di.

Hawke.

Karanlık Olan.

Prens Casteel Da'Neer.

Tamamen siyahlar içindeyken, bana hep bir zamanlar gördüğüm mağara kedisini hatırlatan vahşi ve ilkel güzelliğe sahip çarpıcı bir görüntü oluşturuyordu. Atlantia tarafından geri alınan toprağın üzerinde yalınayak duruyordu. Ben yürürken benden başka kimseyi gördüğünü sanmıyordum. Güneş ışığında bile pırıl pırıl parlayan gözlerle bana baktı ve yüzünde tamamen hazırlıksız yakalanmış gibi neredeyse sersemlemiş bir ifade vardı. Bu bakışı daha önce görmüştüm, özellikle de gülümsediğimde ya da kahkaha attığımda. O da etrafındaki herkesten bihaber görünüyordu, Vonetta öne çıkıp onunla konuştuğunda bile. Cebine uzanıp ona bir şey verirken bile bana bakmaya devam etti. Duyularımın ona ulaşmasına izin verdiğimde her zamanki duygularını hissettim, ancak çatışmanın ekşiliği gitmişti ve çikolata ile meyvelerin tadı çok daha güçlüydü.

Vonetta yanıma dönüp avucuma sıcak ve metalik bir şey bastırana kadar gözlerimi ondan alamadım.

"Yüzük. Casteel için," diye fısıldadı. "Demirciye yaptırmış."

Parıldayan altın yüzüğe baktım. İçeride bir çeşit yazı vardı, ama ne olduğunu anlayamadım.

Parmaklarımı yüzüğün etrafına kıvırırken oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum, ama aniden Casteel'in önünde duruyordum. Bana sanki önünde bir tanrı duruyormuş gibi bakıyordu.

"Sen..." Bulutların gölgeleri avlunun üzerinde sürüklenirken, Casteel boğazını temizledi. "Çok güzel görünüyorsun, Poppy. Kesinlikle..." Bakışları, saçımdaki örgülerden, boynumdaki elmaslara ve ardından üzerime oturan korseden, rüzgârda dalgalanan eteğin şeffaf katlarına kadar üzerimde gezindi. Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Sağ yanağındaki ve sonra da sol yanağındaki gamze ortaya çıktı. Başını eğdi ve konuşurken dudakları kulağıma sürtündü. "Hayal mi görüyorum, yoksa hançerini bacağına mı bağladın?"

Sırıttım. "Hayal görmüyorsun."

"Sen kesinlikle baş döndürücü, cani, küçük bir yaratıksın," diye mırıldandı.

"Tatlı sözler fısıldamak için daha sonra çok zamanınız olacak," dedi Jasper. Casteel geri çekildiğinde gözleri alev alev yanıyordu. "Gerçekten de çok güzel görünüyorsun, Penellaphe."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Peki, ya ben?" diye sordu Casteel ve arkasındaki Naill iç çekti.

"Fena değilsin."

"Bu çok kabaydı," diye yanıtladı.

"Gidip gölgede oturmak ve incinen duygularınla ilgilenmek ister misin? Tıpkı küçükken inanılmaz derecede aptalca bir şey yaparken kendini yaraladığın zamanlarda yaptığın gibi?"

Casteel, Jasper'a bakarken kaşlarını kaldırdı. "Bu evlilik töreni gerçekten garip bir şekilde başlıyor."

"Doğru." Kurt kıkırdadı. "Hadi başlayalım, çünkü törenin başlamasından çok bitmesi için daha istekli olduğunuza eminim."

Casteel, kurda karanlık bir bakış attı ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak ettim.

"İkinizin de bana dönmesini istiyorum," diye talimat verdi Jasper ve sonra biz bunu yapana kadar bekledi. Bana gülümsedi ve

duygularım onunkini okuyamayacak kadar karmaşık olmasına rağmen bakışlarındaki sıcaklığı gördüm. "Atlantia evlilikleri hakkında ne kadar bilgin olduğunu ya da Solis'tekilerden ne kadar farklı olduklarını bilmiyorum, ama sana bu konuda yol göstereceğim, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

"Güzel. Tören çok basit. Yemin yok. En azından söze dökülen bir yemin," diye devam etti, tepemizdeki bulutlar bizi gölgelerken. Tek kaşını kaldırarak gökyüzüne baktı. "Yüzüklerinizi sol elinize alın ve sağ ellerinizi birleştirin."

Casteel sağ avucunu kaldırdı. Artık yüzünde gülümseme yoktu. Dudaklarının duruşunda ve bakışlarında sadece belirli bir niyet vardı. Nabzım hızla çarparken, sağ elimi onunkinin üzerine koydum. Kolumdan yukarıya bir şok dalgası yayıldı ve Casteel'in gözlerinin hafifçe irileşmesine bakılırsa bunu onun da hissettiği belliydi.

"Dizlerinizin üstüne çökün. Önce Casteel," dedi Jasper ve Casteel kendine söyleneni yaptı. "Şimdi sen, Penellaphe."

Bakışlarımız birbirine kenetlenmiş bir halde dizlerimin üzerine çökerken, Casteel'in eli benimkini sıkıca tuttu.

"Yüzüklerinizi üst üste gelecek şekilde aranızdaki toprağa koyun," dedi Jasper ve Casteel, benim elimdekinden çok daha küçük altın bir yüzüğü toprağın üzerine yerleştirdi. Ben de daha büyük olan yüzüğü diğeriyle üst üste gelecek şekilde yerleştirdim.

Casteel bir sonraki adımları biliyordu. Yerden toprak alıp yüzüklerin üzerine serperken gözlerini benden ayırmadı. Başını salladı ve ben de aynısını yaptım, parmaklarımın arasındaki tanecikli toprağı hissederek onun hareketlerini tekrarladım.

Üzerimizde kara bulutlar toplanırken, "Bu sonraki kısım canını yakabilir, ama sadece birkaç saniyeliğine," diye fısıldadı Casteel.

Ona güvenerek başımı salladım.

"Sol ellerinizi avuçlarınız yukarı bakacak şekilde havaya kaldırın." Jasper önümüzde diz çöktü ve elinde, daha önce hiç görmediğim bir hançer tuttuğunu gördüm. Muhafızların taşıdığı kılıçlar gibi, hançer de altındandı. "Her ikinizin avucuna da bir kesik

atacağım. Bir an için canınızı yakacak ve toprakla yaptığınızı kanınızla yapacaksınız. Yara hemen iyileşecek, ancak bu birliktelik ölüm ya da boşanma ilamı ile sona erene dek ikiniz de izi taşıyacaksınız."

Yaramın nasıl hemen iyileşeceğinden emin değildim. "Hepsi bu kadar mı?"

"Genelde bu işlemler biraz daha uzun sürüyor ama evet, hepsi bu kadar. En azından benim dâhil olduğum kısımlar için." Jasper'ın açık renk gözleri alaycı bir parıltıyla doldu. "Törenin geri kalanı için Casteel seni bilgilendirmek zorunda kalacak."

"Bunu yapacağım." Casteel bana hızlıca sırıttı. "Memnuniyetle."

Sol elimi yukarı kaldırırken tüylerim ürperdi. Casteel de öne eğilip aramızdaki mesafeyi kapatırken aynısını yaptı. "Sadece anlık bir acı," derken dudakları benimkilere değdi.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sana güveniyorum."

Casteel'in aldığı nefesi duydum ve bunu söylememin, bunu duymasının onun için ne anlama geldiğini biliyordum.

"Sana layık değilim," diye fısıldadı ve sonra Jasper'ın hançerinin keskin acısını avucumda hissettiğim anda beni öptü. Öpücük de acı kadar kısa sürdü, ama çok daha tatlıydı.

Casteel, avuçlarımızı birbirine bastırarak geri çekildi. Birleşmiş ellerimizi yüzüklerin üzerine yönlendirirken parmaklarını benimkilere kenetledi. Kanımın –*kanımızın*– avuçlarımızdan bileklerimize akmasını izlerken nefesim kesildi. Bir damla ve ardından iki damla düşerek yüzüklerin üzerine sıçradı.

Casteel elini benimkinden çekerken, Jasper sessizdi. Küçük yüzüğü yerden aldı, sağ eli hâlâ benimkini tutuyordu. "Yüzüğü sana takacağım ve sonra sen de diğerini bana takacaksın."

Başımla onayladım.

"Avcunu gökyüzüne çevir," dedi sessizce. Elimi çevirdiğimde, gözlerim kocaman açıldı. Kesik kapanmıştı ama avucumun tam ortasında, bulutların ardında kalan güneş ışığında bile parıldayan altın renginde ince bir sarmal vardı. "Nasıl?.."

Casteel bana sırıttı. "Sihir."

Öyle olmalıydı.

Toprak ve kan lekeli yüzüğü işaret parmağıma kaydırırken, elim şaşırtıcı derecede sabitti. Yüzük biraz boldu, ama kayıp düşeceğini sanmıyordum.

"Senin sıran."

Onunkini yerden aldım ve yüzüğü parmağına geçirirken nefesimi tuttum.

Sonra toprak ve kanın yüzüklerin içine sızmasını sersemlemiş bir sessizlik içinde izledim. Yüzükler önce alev almış gibi parladı ve sonra söndü, yüzeyleri artık tamamen pürüzsüzdü.

"Bitti," dedi Jasper ayağa kalkarak. "Sizi karı koca ilan ediyorum."

Gün, geceye döndü.

Yukarı bakarken dudaklarım aralandı. Tepemize toplanan bulutlar, gökyüzünü doğudan batıya, güneyden kuzeye gece yarısının siyahına çevirmişti. Daha öğleden sonra bile olmamasına rağmen, tek bir güneş ışığı bile görünmüyordu.

"Tanrılar," diye fısıldadı Vonetta.

Casteel hızla ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Karanlık gökyüzüne bakarken beni yanına çekti.

"Bu bir alâmet mi?" diye sordum.

"Öyle," diye onayladı Jasper, sesi sertti. "Böyle bir şey görmemiştim, şeyden beri... Tanrılar, annen ve baban evlendiğinden beri. Ve o zaman bile, Casteel, *böyle* değildi."

Casteel bakışlarını kurda çevirdi.

"Bu bir alâmet. Güçlü bir alamet." Jasper hayretle başını iki yana salladı. "Tanrıların Kralı'ndan iyi bir alamet." Doğal olmayan bulutlar dağılmaya başladı ve Jasper gülümserken güneş ışığı tekrar gün yüzüne çıktı. "Nyktos, uyurken bile, bu birlikteliği onaylıyor."

* * *

Altın yüzük, yatak odamızın pencerelerinden süzülen güneş ışığında parıldadı. Elimi yavaşça çevirdim. Avucumda parıldayan altın girdabı, işaret parmağıma en yakın çizgiyi takip etti. Başparmağımı çizginin üzerinde gezdirdim. Ağır altın tozu kaybolmadı

ve ben... Evli olduğuma inanamadım. Penellaphe Balfour iken Bakire olmuştum ve şimdi de Penellaphe Da'Neer idim.

"Umarım şimdiden tereddütlerin yoktur. Ama varsa bile izi öyle ovarak silemeyeceksin."

Casteel banyodan çıkarken başımı kaldırdım. "Onu silmeye çalışmıyorum." Kalbim şimdiden hızla atmaya başlarken, yatağın etrafından dolanmasını izledim. "Ayrıca tereddütlerim de yok. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Elimdeki altının. Kan ve toprağın yüzüklerin içine işledikten sonra ortadan kaybolmasının."

"Sihir olduğunu söylediğimde, sadece yarı şaka yapıyordum." Yanıma oturup elimi tuttu. Temas, içime bir ürperti gönderdi. "Tanrıların işi. Onların sihri." Parmağını damganın üzerinde gezdirdi. "Dövme gibi ama mürekkepten çok daha derine iniyor. Evli olan tüm Atlantisliler, evlilikleri bitene kadar bu damgayı taşır."

"Ölümle ya da boşanma ilamı ile sona erene kadar?"

Casteel başıyla onaylarken, koyu renk dalgalar alnına döküldü. "İşte o zaman damga kaybolur."

Bu, birinin öldüğünü öğrenmenin korkunç bir yoluydu. Titredim.

Casteel'in bakışları benimkilere kaydı. "Tanrılara hiç inanmadın mı?"

İnandığımı söylemek istedim ama cevap bundan çok daha karmaşıktı. "Tanrılar hakkında Yükselmişler tarafından öğretilenlere inandım. Tek sihir, Kutsama idi. Bunun dışında, onlar... Bizi gözetleyen sessiz nöbetçiler gibiydiler ve Ayin aracılığıyla onlara hizmet etmek bizim görevimizdi." Güldüm, kendime güldüm. "Şimdi bunu yüksek sesle söylediğimde, kulağa ne kadar saçma geldiğini anlıyorum. Ne kadar da körmüşüm."

"Sadece doğduğu andan itibaren farklı şeyler öğretilen birine öyle gelir."

"Onların sihrinin Yükseliş olduğunu düşündük. Yükselmişlerin bu gücün kanıtı olduğunu düşündük," dedim, Casteel parmaklarını işaret parmağımın etrafındaki yüzüğün üzerinde gezdirirken. O anda bir şey fark ettim. "Yüzüğü işaret parmağıma takman beni şaşırttı. Solis'te yüzük dördüncü parmağa takılır, ancak damganın üzerinde bulunduğu çizgi işaret parmağıma daha yakın."

"Zeki kız," diye mırıldandı, omzuma düşen saçları geriye atarak. "Avuçtaki çizginin kalple bağlantılı olduğuna inanılıyor. Bu yüzden damga oraya yapılıyor."

"Çok güzel," diye itiraf ettim.

"Öyle," dedi. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Nefesim kesildi. "Seni bilmem ama ben kendimi çok özel hissediyorum," diye ekledi, parmaklarını boynumun arkasında ve ardından kolyenin narin zincirleri üzerinde gezdirirken. "Nyktos'un en son bir birlikteliği onaylamasının üzerinden birkaç yüz yıl geçti."

Nabzım hızlandı. "Annenle babanınkinden beri."

"Duyduğuma göre öyle. Babam bununla övünürdü. Dinleyenlere, tören bittiğinde günün geceye döndüğünü anlatırdı. Malik'in ya da benim ona inandığımızı sanmıyorum, ama yalan söylemiyordu."

"Nyktos o zamandan beri bunu kimse için yapmadı mı?"

"Görünüşe göre, yapmamış. Bu iyi bir haber, Poppy."

"New Haven'da ortaya çıkan Kan Ormanı ağacının aksine mi?"

"Onun da iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilmiyoruz," diye yanıtladı. "Sadece gerçekten çok garip olduğunu biliyoruz."

Kendime engel olamayarak güldüm ve bunu yapmak çok iyi hissettirdi. Bir kahkaha ya da gülümseme ile savaşmamak ve sadece mutlu olmak.

Casteel'in yüzüne yine o ifade yerleşti. Törenden önce ben ona doğru yürürken takındığı ifade. Kahkahamı ya da gülüşümü her duyduğunda takındığı ifade. "Neden?" İçim merakla doldu. "Ben güldüğümde neden böyle bakıyorsun? Ya da gülümsediğimde?"

"Çünkü çok güzel bir ses ve gülümseme, ama bunu yeterince sık yapmıyorsun." Elime bakarken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "O sesi her duyduğumda, daha önce duymuşum gibi –demek istediğim, seninle tanışmadan önce duymuşum gibi– hissediyorum. Deja vu gibi ama daha farklı."

Bu bana Kieran'ın söylediklerini düşündürdü. "Kalp eşliği ne demek?" diye ağzımdan kaçırdım.

Casteel'in bakışları bana döndü. "Evlilik damgasını bile duymamışken kalp eşini nasıl öğrendin?"

"Şey..." dedim kelimeyi uzatarak. "Görüyorsun ya, bağlı olduğun kurt genellikle çok muğlak ve çoğunlukla yararsız şeyler söylüyor."

Buna güldü. "Öyle yapıyor, değil mi? Sana kalp eşliğinden mi bahsetti? Ne zaman?"

"Birkaç gün önce." Ama üzerinden sonsuzluk geçmiş gibiydi. "İkimizin kalp eşi olduğumuzu düşündüğünü söyledi ve ben de onun deli olduğunu düşündüm. Bana bunun soylardan ve tanrılardan çok daha güçlü olması dışında hiçbir şey söylemedi."

"Bu biraz muğlak kalmış." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Yorgun bir ifadeydi, ama gerçekti. Her iki gamzesini de belli belirsiz gördüm. "Kalp eşliği... Nyktos'un bir birliktelik için onay vermesinden neredeyse daha fazla efsane sayılır. Masal değil, ama o kadar nadir gerçekleşiyor ki efsane haline geldi." Kirpikleri aşağı inerken elmas bir gözyaşı damlasıyla oynadı. "Eski ilahlardan biri, bir ölümlüye o kadar derinden âşık oldu ki tanrılardan, seçtiği kişiye uzun bir ömür armağan etmeleri için yalvardı. Tanrılar, en sevdikleri çocuklardan biri olmasına rağmen onu reddettiler. İlahın kendisi aynı kalırken ve sevdiği kişi gitgide yaşlanırken, her yıl reddetmeye devam ettiler. Sonra, ilahın sevdiği kişi tamamen yaşlandığında ve bedeni artık yaşamı destekleyemez hale geldiğinde, yaşlı kadın Rhain'e katılmak için dünyadan ayrıldı ki ilah bile oraya seyahat edemezdi. Kalbi kırılmış olan ilah ne bir şeyler yiyor ne de bir şeyler içiyordu, tanrıların ona yalvarması bile önemli değildi. Nyktos'un kendisi bile bu diyara geldi ve yaşaması için ona yalvardı. Ama ilah, bunu yapamayacağını ve sevgilisi öldüğünde geriye ruhunun tek bir parçası bile kalmadığını söyledi. Bu asla geri alamayacağı bir parçaydı ve onsuz hiçbir iradesi yoktu. Sonunda o da toza dönüştü."

"Bu... Bu gerçekten çok üzücü."

"Bazıları bütün büyük aşk hikâyelerinin öyle olduğunu söyler."

"Bazıları çok aptal."

Casteel tekrar güldü. "Ama daha bitirmemiştim. Tanrılar hatalarının farkına vardılar. Aşkın gücünü –bir şekilde birleşmesi gereken iki ruhun ve iki kalbin gücünü– hafife aldıklarını anladılar.

Onlar kalp eşiydi. Tanrılar, çocuklarını ya da onun sevdiği kişiyi geri getiremeyeceklerini biliyorlardı, ama aynı olay yıllar içinde birçok sevgilisi olmuş başka bir çocuklarının başına geldiğinde merhamet gösterdiler. Kızları, ölümlü sevgilisine yaşam armağan edilmesini istemek için onlara gittiğinde bunu kabul ettiler, ancak iki şartla. Her ikisine de aşklarını kanıtlamak için tasarlanmış neredeyse imkânsız görevler verildi. Başarılı olurlarsa, İlah, sevgilisinin hayatının kaynağı olmayı kabul etmek zorundaydı. Sevgilisinin, onun yanında kalabilmek için onun kanını içmesi gerekecekti. Kız elbette ki bunu kabul etti ve görevleri başarıyla tamamladılar. Ruhlarının ve kalplerinin diğer yarısı için her şeyi yaparlardı."

Neler olduğunu anlarken gözlerim kocaman açıldı. "Kızın sevgilisi ilk Atlantisliydi."

Casteel başıyla onayladı. "Evet, ilkel soy. Yüzyıllar boyunca aynı durum tekrar tekrar yaşandı. Eski bir ilah, kalp eşini bir kurtta bulurdu ve aşklarını kanıtlamak için görevleri tamamlarlardı. Bazıları, şekil değiştiricilerin ve diğer soyların böyle başladığına inanıyordu. Ya da bir Atlantisli, kalp eşini bir ölümlüde bulurdu ve tanrılar onlara yaşam armağan ettiğinde başka bir soy ortaya çıkardı. Bu tür bir aşk çok nadirdi, hâlâ da öyle. Her iki kişi tarafından da kabul edildiğinde, birbirleri için her şeyi yapacakları ve hatta ölecekleri anlamına gelen türde bir aşk. Ve kalp eşliği her zaman yeni bir şey yaratan veya büyük bir değişime öncülük edenlerde görülmüştür. Kral Malec ve Isbeth'in de kalp eşi oldukları söylenir."

"Ama eğer öyleyse, o zaman neden tanrılar onları da sınava tabi tutup diğerlerine yaptıkları gibi ona da yaşam armağanı bahşetmediler?"

"Eğer bahşetselerdi, o zaman ilk vampir yaratılmazdı ve dünya... Dünya çok farklı bir yer olurdu." Casteel, düşüncelerimin gittiği yönü anlamıştı. "Ama bir can yaratmak çok karmaşıktır ve bilinmezlerle doludur, tanrılar için bile. Malec'in, Isbeth'in kanını kurutup onu kurtarmak için çaresizce kendi kanını onunkiyle değiştirecek kadar yaratıcı olacağını asla öngörmediler. Ama sorun şuydu ki o zamana kadar çoktan uykuya dalmışlardı ve Malec'in yalvarışlarını duyamayacak kadar derin bir uykudaydılar."

"Tanrılar," diye fısıldadım. "Bu çok trajik. Yani tüm bunları başlatan onun eylemleriydi. Evet, o zamanlar zaten bir başkasıyla evliydi ama yine de bu çok trajik."

"Evet, öyle."

"Ama neler olup bittiğinin farkında olmayacak kadar derin uykuda değiller," dedi. "Artık Kieran'ın söylediklerinin çılgınca olduğunu düşünmüyor musun?"

Kalbim tekledi. "Ben... Bilmiyorum. Peki, ya sen?"

Yüzünde sırlarla dolu bir gülümseme belirdi. "Ben de bilmiyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım, ama sonra aklıma bir şey geldi. "Bekle. Anlamadığım bir şey var. Malec kadim ilahların soyundan geliyordu, değil mi?"

"Doğru."

"O zaman Isbeth'i nasıl vampire dönüştürdü? Diğer ilahlar, kalp eşlerine kanlarını verdiklerinde onları vampire dönüştürmediler."

"Çünkü diğerlerinin kanı kurutulmamıştı. Yaşam armağanı onlara tanrılar tarafından verildi," diye açıkladı. "Dönüşüm aynı değil."

"Yani biri tanrılar tarafından onaylanırken diğeri onaylanmıyor, öyle mi?"

"Bir bakıma." Yanıma biraz daha yaklaşarak elini kalçamın yanına koydu. Başını hafifçe öne eğdi ve kendime onu okuma izni verdim.

Birçok şey hissediyordu ve bunlardan biri onda çok az rastladığım bir histi. Bu bana, Atheneum'e gizlice girip ilginç bir kitap bulmanın ya da gece çiçek açan güllerin açılmasını izlemenin nasıl bir his olduğunu hatırlattı. Halimden memnun olduğum zamanları hatırlattı. Casteel memnundu. Aynı zamanda temkinliydi ve bunun bu gece olabilecekler için olduğunu düşündüm. Ve o... Çok yorgundu.

"Hâlâ uyumadın. Uyuman gerek." Ona uzanmak için hareket geçtim, ama tereddüt ederek durdum. Artık evliydik. Daha da önemlisi, hepsi gerçekti; bu gerçekti, birbirimiz için hissettiklerimiz gerçekti. "Yükselmişler bu gece gelebilir."

"Biliyorum." Başını kaldırdı. "Dinleneceğim, ama yapmak istediğim başka bir şey var."

Zihnim tamamen uygunsuz bir yöne kayarken göğsüm aniden sıkıştı.

"Biz evliyiz. Taç takman dışında her şey resmileşti, ama başka bir gelenek daha var."

Boğazım kurudu. "Birleşme mi?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Şu anda gülmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Ne? Bu bir gelenek, değil mi? Vonetta'ya bunu sordum..."

"Yüce Tanrılar." Eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Ve dedi ki..."

"Bahsettiğim bu değildi," diye araya girdi. "Bu bizimle ilgili. Sadece sen ve ben ve kendimizi birbirimizle paylaşma geleneğiyle ilgili."

"Ah," diye fısıldadım ve şimdi zihnim o uygunsuz yerde mutlu bir şekilde dans ediyordu. "Seks gibi mi?"

Bana baktı. "Beyninin çalışma şekline bayılıyorum, ama bahsettiğim şey tam olarak bu değil."

"Pekâlâ." Yüzüm ısındı. "Bu çok garip oldu."

Casteel gülerek yanağımı avuçladı. "Öyle hissetme. Beyninin çalışma şekline bayıldığımı söylerken ciddiydim. Ancak bir çiftin düğünden sonra kan paylaşması bir gelenektir. Gerekli değil. Dediğim gibi, bu sadece bir gelenek, evlilik bağlarını güçlendirme amaçlı yapılan bir gelenek. Geleneği yerine getirmemek hiçbir şeyi değiştirmez..."

"Peki, ya yerine getirmek neyi değiştirir?"

"Bu... Bu bir güven eylemidir." Eli yüzümden aşağı kaydı. "Bu her şeyi paylaşma taahhüdüdür. Çoğunlukla sembolik."

Kalbim şiddetle çarpıyordu ve elbisenin korsesi aniden çok dar gelmeye başladı. Sadece sembolik olsa bile, bunu istediği açıktı. Muhtemelen bir zamanlar Shea ile yapmayı hayal ettiği bir şeydi... Benim hayatta olduğumdan çok daha uzun süredir ölü olan bir kadın için öfke ve acıma hissettim, ama yine de bu duyguları bir kenara itmek beni biraz zorladı.

"Kan içme fikrinin senin için pek de iştah açıcı olmadığını biliyorum. Bu yüzden, eğer istemezsen anlarım..."

"İstiyorum."

Gözleri parlayan Casteel arkasına yaslandı. "Gerçekten istediğin için mi, yoksa ben sorduğum için mi yapmak istiyorsun?"

"Kendim istemediğim halde senin istediğin şeyleri ne sıklıkla yaptım?"

Casteel güldü. "İyi bir noktaya değindin." Gözlerindeki neşe kaybolarak yerini aç gözlü bir yoğunluğa bıraktı. "Eğer eminsen. Yüzde yüz emin misin?"

"Eminim."

"Şükürler olsun." Bana uzanmak için harekete geçti ama sonra durdu. "Şu elbiseyi çıkarmamız gerek. Eğer elbiseyi buruşturursam Netta kıçımı tekmeler." Bakışları benimkilere çevrildi. "Ve gerçekten çok ama çok buruşacağını hissediyorum."

Ben de öyle.

Nabzım küt küt atarken ayağa kalktım ve askılardan birine uzandım. Casteel de peşimden gelip diğer askıya uzandı. "Düğme yok mu?"

"Başımı iki yana salladım."

"Tekrar şükürler olsun," diye mırıldandı, askıyı kolumdan aşağı indirirken. "Çünkü sonunda pes edip elbiseyi paramparça ederdim."

"Normalde çok daha sabırlısın." Elbise kalçamda toplandı.

"Bazen." Kombinezona bakarak elbisenin içinden çıkmama yardım etti. "Söz konusu sen olduğunda değil."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedim, elbiseyi atmak için harekete geçtiğinde. Onu durdurdum. "Onu ben alayım."

Ben elbiseyi koltuğa yayarken, dudaklarını büzerek beni izledi. Yatağın kenarında beni bekledi. "Sana ve küçük, ince askılara karşı bir zaafım var." Uzanıp ellerini kaburgalarımın üzerine koydu. Ve kumaşı bedenime yapıştırdı. "Göğüslerin, küçük olmamalarına rağmen onlara karşı da büyük zaafım var."

"Teşekkür ederim?" dedim, Casteel etrafımda dolaşıp elini karnıma kaydırırken. Kahkaha attı ve sesinde biraz rahatlama biraz da arzu vardı. Bunu bilmek için yeteneğime ihtiyacım yoktu. Kolyenin klipsine uzanmak için kolumu kaldırdım.

"Bırak kalsın." Bakışları aşağı kaydı. "Hançer de öyle."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin?"

"Doğruları söylediğimi ne zaman anlayacaksın?" Dudakları şeytani bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Üzerinde keskin bir silah taşıman beni tahrik ediyor."

"Sende gerçekten çok büyük bir sorun var."

Tekrar önüme geçti. "Ama bu hoşuna gidiyor."

"Bende de bir sorun var." Başımı kaldırıp ona baktım. "Çünkü gerçekten hoşuma gidiyor."

"Biliyorum." Casteel yanağıma dokundu. "Kanımı akıtmandan zevk almamın hoşuna gittiğini her zaman biliyordum."

Casteel beni öptü, dudaklarımız ilk kez birbirine dokunuyormuş gibiydi. Bir bakıma, bu bir ilk öpücüktü ve Casteel ve benim birden fazla ilk öpücüğümüz vardı. Ortaya çıkan her gerçekle ve yaşanan her değişimle birlikte, sahip olduğumuz tüm deneyimlerle ve anılarla her şeye yeniden başlamak gibiydi. Casteel'i öpmek, güneşi öpmeye cesaret etmek gibiydi. Ellerimi göğsüne koydum ve gömleğinin ardındaki teninin sıcaklığını hissettim; bu –bütün bunlar– başka bir ilkti, çünkü ilk kez bunu yapıp yapmamam gerektiğinden endişelenmeden, pişman olup olmayacağımı merak etmeden öpüşüyordum. Kendimi tamamen kaptırarak öpüşüyordum ve bunda daha önce hiç bilmediğim bir özgürlük vardı.

Casteel bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti ve dudaklarını çenemin kıvrımında gezdirerek boğazımdan aşağıya kaydırdı. Beklentiyle gerildim.

"Başka yerler de var, biliyor musun? Senden beslenebileceğim başka yerler."

"Mesela neresi?"

"Boyundan çok daha hassas olan yerler." Elini omzumdan aşağıya kaydırarak kombinezonun üzerinden göğsümü tuttu. Başparmağı, sızlayan tepeciği buldu. "Mesela burası. Bunu ister miydin? Henüz cevap verme. Daha hassas olan yerler de var. Çok daha ilginç yerler." Tekrar hareket edip elini kalçamın aşağısına indirdi. İpek kumaşı ellerinin arasına aldı. "Kollarını kaldır."

Kollarımı başımın üzerine kaydırdım ve kıyafetleri çıplak tenime sürtünce titredim.

Kombinezon yere düştü ve Casteel'in eli bir kez daha kalçama yerleşti. Dudaklarını boynumda hissederken gözlerimi kapattım.

Parmakları bacağımın iç kısmında gezinirken, sıcak tenime değen yüzüğü buz gibiydi. "Tam burada, bacağında, bir damar var. Bence bu çok hoşuna giderdi."

Titredim. "Bunu şimdi yapacak mısın?"

"Yapardım, ama şu anda kendimi inanılmaz ilkel hissediyorum ve tüm dünyanın senin boğazında bırakacağın yeni izi görmesini istiyorum," dedi. "Eğer tüm dünya o güzel bacaklarının arasındaki izi görecek olursa hepsini öldürmek zorunda kalırdım."

"Bu biraz aşırı olurdu."

"Kendimi aşırı hissediyorum, Prenses. Başka bir yer daha var, çok fazla kan akmayan bir yer var, ama bence en sevdiğin yer olacak." Bunun üzerine bacaklarımın arasını avuçladı ve başparmağıyla sinir demetine baskı uygulayarak beni ayak parmaklarımın uçlarına kaldırdı. "Tam burada. Senin tadına bakabilir ve aynı zamanda senden beslenebilirim."

Keskin bir zevk dalgası içimden geçti. "Kulağa çok ahlaksızca geliyor."

"Son derece ahlaksız," diye kabul etti. "Seçmek zorunda değilsin. Daha sonra, çünkü kesinlikle daha sonrası olacak," diye söz verdi ve göğsüm sıkıştı, "bu yerlerin her birini deneyeceğiz ve ardından en çok hangisinin hoşuna gittiğini bana söyleyeceksin. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sanırım..." Parmağı içime kayarken nefes nefese bir inilti kopardım. "Bu ahlaksızlıktan çok fazla zevk alacağım."

"Bunu görebiliyorum." Kıkırdayarak beni geriye itti ve parmağı yavaşça hareket etmeye devam etti. Ardından beni sırt üstü yatırdı ve sonra içimden çıktı. "İkimiz de çok zevk alacağız."

Yataktan kalkarken, karnımdaki ve sonra da bacaklarımdaki yaraları öpmek için yavaşladı. Sonra geri çekilerek tepemde durdu. Üzerimde kolye ve hançer dışında hiçbir şey olmadan yatarken tamamen gözler önündeydim. İçimi bir utanç kapladı, ama ondan gizlenmek için hiçbir teşebbüste bulunmadım. Doyasıya bakmasına izin verdim.

"Çok güzel. Bunu bilmeni istiyorum. Çok güzelsin. Her santimin."

Daha önce olduğu gibi, bana öyle bakarken bu şekilde hissetmekten kendimi alamadım.

Elleri pantolonunun düğmelerine gitti. "Beni izle."

Mağarada yaptığım gibi soyunmasını izledim. Eğer benim her santimimin güzel olduğunu düşünüyorsa, hiç aynaya bakmamıştı. Tüm o güneşten yanmış ten ve kaslar. Yara izleri kusur değildi. Bacağındaki damga bile. Bunlar onun gücünün ve üstesinden geldiklerinin bir haritasıydı, kendini bulmuş olduğunun bir hatırlatıcısıydı.

Vücudumu nasıl bu kadar kusursuz bulduğunu o an anladım. O da bana bakarken, ona baktığımda benim gördüklerimi görüyordu.

Ve bu, beni peçesiz gördüğünden beri böyleydi.

Duygular boğazımı düğümledi ve ağlamaya başlayacağımdan korktum, ama sonra Casteel hareket etti. Vücudunun sert uzunluğu benimkinin üzerine uzandı. Duyularım, tenime değen bacaklarındaki sert kılları, bacaklarımın arasına yerleşen vücudunun ağırlığı ve sıcaklığı, benimkine sürtünen göğsü ve en yumuşak kısmıma baskı yapan sertliği tarafından neredeyse boğulmuştu.

Elini saçlarımın arasına kaydırarak başımı geriye yatırdı. "Bunu yapmak için ne kadar beklediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Senden bir parçayı içime alırken senin içinde olmak. Kanını dilimde tadarken, penisimin etrafında boşaldığını hissetmek. Sonsuza dek bunu beklemişim gibi hissettiriyor."

Bacaklarımı beline dolarken vücudumu bir titreme sardı. Bu hareket onu bana daha da yakınlaştırırken nefesi kesildi. Bacaklarımı sıkıca sararak kalçamı yukarı kaldırdım. Omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderecek şekilde içime girerken ikimiz de bir ses çıkardık. Casteel'in parmakları saçlarımı sıkıca kavrarken, başı boğazıma dayandı.

"O halde neden bekliyorsun?" diye sordum.

Beklemedi.

Sivri dişleri tenimi deldi ve aynı anda kalçasını ileri bastırdı. Şiddetli acı ve keskin zevk arasında sıkışıp kalarak çığlık attım.

Casteel içimde hareket ederken ağzını deliklerin üzerine kapatıp derin bir yudum aldığında bile ne nefes alabiliyor ne de hareket edebiliyordum.

Sonrasında acı yoktu. İçimin derinliklerinde patlak veren şiddetli, amansız bir zevk vardı ve Casteel başlangıçta istediğini elde etti. Benden içmeye ve içimde hareket etmeye devam ederken, omuzlarına sıkıca tutunup adını haykırdım ve sonra...

Eli bacağımdaydı. Ağzını boynumdan çekti, dudakları parlak ve kırmızıydı. Hançerim elindeydi ve şaşkınlık içinde, bıçağı göğsüne sürtmesini izledim. Sadece bir veya iki santim. Yaradan kan süzülmeye başladı.

"İç," diye soludu, başımı göğsüne kaldırarak.

"Benden iç, Poppy."

İçimde hareket ederken hissettirdikleri, ısırığı ya da vücudumun onun etrafında gerilmesi yüzünden olmalıydı. Hiç tereddüt etmedim. Kesiği öptüm ve kanı dudaklarıma, dilime değdiği anda ağzım karıncalandı. Sıcak ve yoğun sıvı ağzımı boyadı. Onun kadim, lezzetli tadını doyasıya yuttum.

"Yüce Tanrılar." Casteel diğer kolunu omzumun altına kaydırıp beni orada tutarken titredi.

Gözlerimin önünde maviler ve morlar patladı. Leylaklar. Bu, kanının tatlı tadı mıydı? Yoksa daha fazlası mıydı? Kulaklarımda aniden bir ses yankılandı, bir su sesi...

Casteel tekrar hareket etmeye başladı. Kanı... Lakabımın kaynağı olan çiçeği düşünürken, saf günahtı ve bağımlılık yapıcıydı. Kanında, bende yaşattığı hislerin içinde boğulabilirdim. Başını geri çektiğinde itiraz etmeye başladım, ama sonra ağzı benimkinin üzerine kapandı ve ikimiz de kaybolduk.

Ritim ya da tempo yoktu. Çıldırmıştık. Kanının ve ısırığının etkileri, benim kanım bizi çılgına çevirmişti. Gerginlik yeniden yükseldi ve kalçalarımızın her derin darbesiyle birlikte biraz daha şiddetlendi. Basınç iyice dayanılmaz hale gelerek beni tüm benliğime kadar sarstı ve Casteel de uçurumun kenarından yuvarlanırken hemen benim yanımdaydı.

Hiç durmadı.

Dudakları benimkilerin üzerinde kayarken, üzerimde, içimde hareket etmeye devam etti. Beni aldı ve ben de ona tutundum. Bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanmıştı, o anda etten ve ateşten oluşan bir karmaşadan ibarettik. Dünya kadar vaktimiz varmış gibi hareket ederek birbirimizden yavaşça keyif aldık. Ve sonunda tükendiğimizde, birbirimizi bırakmadık. Casteel sonunda uykuya daldığında bile, kolları beni hâlâ sıkıca sarıyordu. Bir zamanlar hançer sapladığım yere kafamı dayayıp ona katıldığımda bile bana sarılmaya devam etti.

Ve saatler sonra, güneşin batmasının ardından, bir kuşun uzun ötüşüyle böyle uyandık. Ötüşe karşılık verildi.

Bu bir sinyaldi.

Oturdum ve teras kapılarının ardındaki karanlığa baktım.

Casteel göğsünü sırtıma bastırdıktan hemen sonra omzumu öptü. "Buradalar."

38. BÖLÜM

Sur'da yürürken, Casteel'in yanına bağlanmış altın kılıçlar ay ışığında parlıyordu. Onları, bizi kapıda karşılayan Delano vermişti.

Lacivert tunik ve taytın üzerine giydiğim kısa kollu, hafif pelerin, Casteel'in fikriydi. Spessa's End'e yaklaşanlar arasında herhangi bir Yükselmiş varsa, beni gelişmiş görme yetenekleriyle görebilirlerdi. Yataktan kalktığımda Casteel'in sunduğu tek koşul buydu.

"Onlar gelir gelmez kapüşonu kapatacaksın ve olabildiğince kapalı kalmaya devam edecek," demişti. "Kendini hedef haline getirme."

"İyi haberlerim, muhtemel kötü haberlerim ve iyi olduğunu umduğum haberlerim var," dedi Emil, bizimle bir siperin hemen dışında buluşurken. "Gözcülerimiz, gelenlerin daha küçük grup olduğunu bildirdi."

"Kaç kişi?" diye sordu Casteel.

"Yaklaşık iki yüz."

"Sanırım muhtemel kötü haberin ne olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi Casteel. "Gelmeleri normalde bu kadar uzun sürmeyeceğinden, daha büyük orduyu ve gecenin çökmesini beklediler."

Yani, aralarında büyük olasılıkla vampirler vardı ve çok uzakta olmayan en az birkaç yüz kişi daha vardı.

"Bu da var ve mancınık gibi görünen şeyler getirmişler," dedi Emil. "Bu duvarlar bize atmayı planladıkları şeylerden zarar görebilir ancak İki Krallar Savaşı boyunca bile ayakta kaldılarsa, onları yıkabilecek herhangi bir şeye sahip olacaklarından şüpheliyim."

"Bu duvarlar yıkılmayacak," diye yemin etti Casteel.

"İyi olmasını umduğun haber nedir?" diye sordum.

"Daha büyük ordularının onlara katılmasını bekledikleri için, bize takviye kuvvetlerin gelmesi için zaman kazandırdıklarını umuyoruz," diye yanıtladı Naill.

"Buradaki önemli kelime, *umuyoruz*," diye ekledi Emil. "Bir sürü olasılık var. Alastir ve Kieran hiç durmadan seyahat etmek zorundaydı. Büyük bir grup askerimizin Saion's Cove yakınlarında olması ve seyahat etmeye hazır olması gerekirdi."

İçim korkuyla doldu, ama ona nefes alması –büyümesi– için fırsat vermedim. Korkuya sahip olmak bir zayıflık değildi. Sadece aptallar ve sahtekârlar korku hissetmediklerini iddia ederdi, ancak bu duygu çok fazla düşünülürse bir veba gibi yayılabilirdi. Yükselmişleri durduramazsak neler olabileceğini düşünemezdim. Kieran ve Alastir zamanında takviye gönderemezse neler olabileceğini düşünemezdim.

"Ve Skotos Dağları'ndaki sisi ve böyle bir gruba nasıl tepki vereceğini hesaba katmadık bile." Emil durakladı. "*Majesteleri.*"

Unvan karşısında sarsıldım. "Affedersin?"

Casteel bana bakarken, ay ışığı altında yüzünde küçük bir sırıtış belirdi. "Eğer unuttuysan hatırlatayım, ben bir Prensim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Unutmadım."

"Ve biz evliyiz," diye devam etti. "Ki bu da seni bir Prenses yapar."

"Bunu biliyorum ama Prenses olayı daha resmileşmedi. Henüz... Taçlandırılmadım."

"Taç giyme töreni gerçekleşmeden önce bile size Majesteleri ya da Prensesim diye hitap etmek adettendir," diye açıkladı Naill.

"Bunu yapmasak olmaz mı?" diye sordum.

"Bu büyük bir saygısızlık olarak kabul edilir." Naill durakladı. "*Majesteleri.*"

Ona baktım ve Atlantisli bana masumca gülümsedi.

Casteel alayla güldü.

"Bu arada, evliliğinizi tebrik ederim," dedi Emil, bakışlarımı tekrar kendi üzerine çekerek. Duyularım bana samimi olduğunu söylüyordu. "İçimde gerçekten çok ilginç bir Kraliçe olacağına dair bir his var."

Kraliçe mi?

Ah, Tanrılar, tüm bu-evlilik-artık-gerçek tantanası içinde bunu nasıl da unutmuştum? Malik kurtarıldıktan sonra –kurtarılırsa– krallığı yönetebilecek bir durumda olmayacaktı. Casteel tahta geçecekti. Eninde sonunda. Ve ben de...

Tamam.

Bunu düşünmeyecektim.

"O zaman sana Majesteleri diye hitap edeceğiz," dedi Emil, bana göz kırparak. "Öyle değil mi, Cas?"

"Doğru," dedi Casteel duygusuz bir sesle, elini belime koyarak. "İkiniz de yerlerinize geçmelisiniz."

Emil ve Naill, gitmeden önce büyük bir reverans gösterisi yaptılar. "Bu da neydi şimdi?" diye sordum. "Onları neden o şekilde gönderdin?"

"Artık resmileşti," dedi Casteel, Muhafızlardan biriyle konuşmak için duran Emil'i izlerken. "Onu öldürmek zorunda kalacağım."

Başım hızla ona döndü. "Ne? Neden?"

"Sana bakışlarından hoşlanmıyorum."

Kafam karışmış bir halde, merdivenlere yönelmiş olan Emil'e baktım. "Bana nasıl bakıyor?"

Casteel'in eli, aradaki kıyafetlere rağmen kalçamda resmen damga bıraktı. "Sana benim baktığım gibi bakıyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu doğru değil. Sen bana..."

Sıcak kehribar gözleri benimkilerle buluştu. "Sana nasıl bakıyorum, Prenses?"

"Sen bana..." Boğazımı temizledim. "Beni yemek istiyormuş gibi bakıyorsun."

Casteel'in bakışları Emil'e dönerken gözleri iyice kısıldı. "Aynen öyle," diye hırladı.

Ona baktım ve sonra kahkaha attım. Bakışları hızla bana döndü, gözleri her güldüğümde olduğu gibi irileşmişti ve parlıyordu. "Sen beni kıskanıyorsun."

"Elbette kıskanıyorum. En azından bunu kabul edebilirim."

Gerçekten de kıskanıyordu. Boğazımdaki kül tadından bunu hissedebiliyordum. "Sen..."

"Şeytani derecede yakışıklı mıyım? Çok mu zekiyim?" Yangının sisini taşımaya devam eden batı gökyüzüne baktı. "Baş döndürecek kadar karizmatik miyim?"

"Söyleyeceğim bu değildi," dedim ona. "Çok komiksin diyecektim."

"Sevimli bir şekilde komiğim," diye düzeltti.

Gözlerimi devirdim. "Biliyor musun, bir kez olsun başka birinin ilgisine ihtiyacım olmadı. Özellikle de seninle tanıştığımdan beri."

"Biliyorum." Başını eğip dudaklarını alnıma bastırdı. "Kıskançlığım senin yaptıklarından kaynaklanmıyor."

"Ya da mantığa dayanmıyor."

"Bu konuda maalesef anlaşamayacağız. Sana nasıl baktığını biliyorum."

"Bence hayal görüyorsun."

"Ben ne gördüğümü biliyorum." Geri çekilerek gözlerimin içine baktı. "Sana her baktığımda, asla layık olmadığım bir armağan görüyorum."

Yüreğim kabarırken nefesim kesildi. Böyle şeyler söylemesi yeni değildi. *Yeni olan*, söylediklerine inanıyor olmamdı. "Layıksın," dedim. "Çoğu zaman."

Hafifçe sırıttı. "Sanırım bu bana söylediğin en güzel şey."

Sipere çıkarken bunun doğru olup olmadığını düşündüm. Duvara yaylar ve dolu sadaklar yerleştirilmişti. Aşağıdaki karanlık yola ve ilerideki tarlalara baktım ama bir şey görmedim.

"Aşağıdalar mı?" diye sordum, stratejiler tartışılırken duyduklarımı hatırlayarak. "Kurtlar?"

"Tarlalardalar, vampir gözlerinden bile iyi gizlenmiş durumdalar." Ellerini taş çıkıntının üzerine koydu ve parmağındaki yüzük dikkatimi çekti. "Muhafızlar yerlerini aldı, emirlerimi bekliyorlar. Kılıç kullanabilenler avluda, yay konusunda yetenekli olanlar ise burada olacak."

Bakışlarımı yüzüğünden çekerek omzumun üzerinden geriye baktım. Gelmeye başlamışlardı. Bir yaydan daha fazlasını kaldıramayacak kadar yaşlı olan ölümlüler. Muhafızlar onlara farklı

siperlere kadar eşlik etti. Tekrar Casteel'e bakarken, biraz önce hissettiğim korku geri döndü. "Kaç kişiyiz? Net olarak?"

Çenesi sertleşti. "Yüz yirmi altı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kendimi derin bir nefes almaya zorlarken gözlerimi kapattım.

"Keşke Alastir ve Kieran'la gitseydin," dedi sessizce. "Buradan çok uzakta olurdun. Güvende olurdun."

Gözlerimi açtım.

Casteel karanlığa baktı. "Ama burada olduğun için mutluyum. Spessa's End'in sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var." Bunun üzerine bana baktı. "Ama yine de burada olmamanı dilerdim."

Bunu kabul edebilirdim. "Ben de senin burada olmamanı dilerdim," diye fısıldadım. "Buraya hiç gelmemelerini dilerdim." Korkunun birazını serbest bıraktım. "Hâlâ ağabeyini kurtarmayı ve benimkini görmeyi planlıyoruz, değil mi? Hâlâ bir savaşı önlemeyi planlıyoruz?"

Başıyla onayladı.

"Ama bu geceden sonra?" Batı gökyüzüne bakarken yutkundum. "Çok geç olabilir. Savaş bizim ayağımıza geldi."

"Hiçbir zaman geç değildir. Kan döküldükten ve hayatlar kaybedildikten sonra bile," dedi. "Savaş *her zaman* durdurulabilir."

Öyle olmasını umuyordum. Gerçekten.

Casteel bana dönerek yanağıma dokundu. "Sayıca az olabiliriz ama Spessa's End adına, Atlantia adına, savaşmak için eline yay ve kılıç alan herkes bunu isteyerek yapıyor. Para için değil. Tek seçenekleri orduya katılmak oluğu için değil. Korktukları için değil. Yaşamak için savaşıyoruz. Burada inşa ettiklerimizi korumak için savaşıyoruz. Birbirimizi korumak için savaşıyoruz. Hiçbiri –Yükselmişler, şövalyeler, Solis askerleri– yürekten savaşmayacak ve fark yaratan da bu olacak."

Derin bir nefes aldım. "Haklısın."

Bir an için sessiz kaldı ve sonra dudaklarını yanağımda, yaraların üzerinde hissettim. "Senden bir şey daha isteyeceğim, Poppy. Burada kal. Ne olursa olsun. Burada kal ve yayını kullan. Ve bana bir şey olursa, kaç. Mağaraya git. Kieran seni orada bulacaktır..."

"Benden iki şey istiyorsun." Göğsüm sıkışmaya başladı.

"İstedikleri sensin," dedi. "Seni ele geçirirlerse, hem Atlantia'ya hem de Solis'e daha çok zarar verebilecekler."

"Sana bir şey olursa..." Aramızdaki her şey bu kadar yeniyken, tüm bunlar hâlihazırda hissettiğim korkuya hayat verirken, bunu düşünmek istemeyerek sustum. "Bu insanların sana benden daha çok ihtiyaçları var."

"Poppy..."

"Benden bunu yapmamı isteme." Ona baktım. "Değer verdiğim biri incinmişken ya da başına çok daha kötü bir şey gelmişken benden kaçıp saklanmamı isteme. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Gözlerini kapattı. "Bu aynı değil."

Tarlalardan gelen uyarı sinyalini duyduğumda tam da nasıl aynı olmadığını sormak üzereydim. Uzakta bir meşale alev aldı ve boş yol tamamen aydınlanana kadar birbiri ardına yanmaya devam ederken, ikimiz de o tarafa döndük.

Casteel, pelerinimin kapüşonunu başıma çekerken sinyale karşılık verdi. Boğazımdaki düğmeleri iliklerken, okçular ileri fırlayıp siperlerin arkasına yerleştiler.

Kalp atışım ve soluklarım hızlanırken, duvara dayalı duran bir yay ve sadağın içinden bir ok aldım –aşina olduğum türdendi– ve taş duvarların ötesinden görülmemek için geri adım attım. Casteel olduğu yerde kaldı, yaklaşan alay tarafından görülebilen tek kişiydi. Üzerimize yürüyen askerler yerine ona baktım, omurgasının düz çizgisine ve çenesinin gururlu bir şekilde dik duruşuna odaklandım. Sessizlik yerini toprağın üzerine düşen düzinelerce bot ve toynak sesiyle dönen tahta tekerleklerin gıcırtısına bıraktığında, duyularım ona uzandı. Korkunun acı tadı vardı çünkü aptal değildi, ama çok küçük bir miktardı çünkü korkak değildi.

"Bu bana," dedi, "Masadonya'da Sur'daki geceyi hatırlatıyor. Gerçi o zamanki gibi terlik ve son derece uygunsuz bir gecelik giymiyorsun. Rahatlamalı mıyım, yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilmiyorum."

Kalbim yavaşladı ve soluklarım artık sığ değildi. Omuzlarım dikleşti, çenem havaya kalktı. "Minnettar olmalısın. Bu gece dikkatin dağılmayacak."

Casteel hafifçe güldü. "Yine de biraz hayal kırıklığına uğradım."

Yayı tutan elim biraz daha gerilirken gülümsedim.

Solis askerlerinin yaklaşmasını, yola ve toprak setlere meşale yerleştirmesini izlerken daha fazla konuşmadık. Ön saflarda ağır kılıçlar taşıyan ve deri zırhlar giyen ölümlü askerler vardı. Atlar üç adet mancınık çekiyordu ve onların arkasında, siyah pelerinler giyen metal zırhlı okçular ve atlı askerler vardı. Şövalyeler. Belki iki düzine kadardılar. Çok fazla değildi, ama sorun olmaya yetecek kadardı.

Penceresiz, kıpkırmızı bir araba iki tahta mancınığın arasından geçerken şövalyeler ikiye ayrıldılar. İçlerinde bir şey vardı. Gözlerimi kısarak baktım. Çuval mıydı? Barut ya da diğer mermi değildi. Rahatlama yerine, huzursuzluk hissettim.

Askerler yana çekilerek Kraliyet Arması taşıyan arabaya yol açtılar. Aracın tekerlekleri durduğunda, şövalyeler ileri atılarak içeridekileri korumak amacıyla aracın etrafını sardılar.

Kraliyet ailesinden biri olmalıydı.

Kapı açıldı ve biri dışarı çıktı, öyle iyi gizlenmişti ki şövalyeler tarafından etrafı kuşatılanın bir erkek mi, yoksa kadın mı olduğunu anlayamadım. Her kimse, hiç acele etmeden yürüdü ve askerlerin önüne gelince durdu. Eldivenli eller havaya kalkarak kapüşonu geri itti.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım sessizce.

Düşes Teerman, Sur'un önünde duruyordu, yüzü hatırladığım kadar solgun ve güzeldi ama bu gece kahverengi saçlarında hiçbir şıklık yoktu. Sur'a bakarken, basit bir topuzla yüzünden geri çekilmişti.

İşte o zaman, Ian'ı kendi gözlerimle gördüğümde keşfedeceklerimden gerçekten korktum. Düşes Teerman nazikti, bana karşı özellikle acımasız davranmamıştı. Çoğu Yükselmiş kadar soğuk ve ulaşılmazdı ama Lord Mazeen'i öldürdüğümde, bana onu düşünerek bir ânımı bile boşa harcamamamı söylemişti. Onun da Dük'ün sapkınlıklarının kurbanı olabileceğine inanmıştım. Belki de öyleydi, ama şimdi burada olmasının tek bir anlamı vardı.

O düşmandı.

Bu, Ian'ı da bir düşman yapar mıydı?

Çilek kırmızısı dudakları gergin, keyifsiz bir gülümsemeye

kıvrıldı. "Hawke Flynn," dedi son derece tanıdık bir sesle, ben yayıma bir ok geçirirken. "Yoksa tercih ettiğin başka bir isim var mı?"

"Bana hangi isimle hitap ettiğin önemli değil," diye yanıtladı, Kieran kadar sıkılmış görünerek.

"Sana sahte bir isimle hitap etmem kabalık olur," diye yanıtladı, ellerini birbirine kenetleyerek. Askerler ve şövalyeler onun arkasında sessiz kaldılar. "Kabalık etmek istemiyorum."

"Birkaç isim kullanıyorum. Karanlık Olan. Piç. Cas. Prens Casteel Da'Neer," dedi ve Düşesin gözlerinin hafifçe irileşmesi gözümden kaçmadı. Bunu –gerçekte kim olduğunu– bilmiyordu. "Bana istediğin isimle hitap edebilirsin, yeter ki duyacağın son sesin benim sesim olacağını bil."

"Prens Casteel," dedi, kelimeleri sanki kendisine bütün bir çikolatalı kek... Ya da ilkel soydan gelen bir Atlantisli sunulmuş gibi söyleyerek. Güldü. "Ah, Kraliçemizden ve Kralımızdan senin hakkında çok şey duydum. Nereye kaybolduğunu merak ediyorlardı. Sana ne olduğunu. Şimdi onlara en sevdikleri evcil hayvanlarının iyi ve hayatta olduğunu söyleyebilirim."

Evcil hayvan? Yay avcuma batmaya başladı.

"Biliyor musun, yaşamana izin verebilirim, Düşes. Sırf Kralına ve Kraliçene geri dönüp en sevdikleri *evcil hayvanlarının* onları tekrar görmek için sabırsızlandığını söyleyebilmen için."

Teerman'ın gülümsemesi biraz daha genişledi. "Bunu yapacağımdan emin olabilirsin. Eğer yaşamama izin verirsen." Sesinde sinirlerimi bozan bir utangaçlık vardı. Onunla flört mü ediyordu? "Ama sen öldürmeye başlamadan önce söyleyeyim, ölümleri önlemek için buradayım."

"Öyle mi?" diye sordu Casteel.

Düşes başıyla onayladı. "Arkamda duranlardan çok daha fazlası olduğunu bilmelisin." Bir salon dansçısının tüm zarafeti ile elini uzattı. "Köpeklerinden biri sana geri döndü, değil mi? Diğeri, şey, atlarımız çok iyi beslendi."

Mide bulantısı beni ele geçirdi. Ciddi olamazdı. Kusmak istedim.

"Bu duvarların ardında sakladıklarından sayıca üstün olduğumuzu biliyorsun. Harabeler içinde yaşayan çok fazla kişi olamaz,"

dedi, Spessa's End hakkında çok az bilgisi olduğunu ele vererek. Bu, içimdeki dehşetin bir kısmını hafifletti. "Birkaç aşırı büyük köpekle birlikte yüzlerce Alçalmış olsa bile, bundan sağ çıkamazsınız. Bu yüzden, bunu önlemek için buradayım."

"Ve ben de eğer bir kurttan bir kez daha bir köpek olarak bahsedersen, o şövalyeler gözlerini bile kırpmadan seni öldüreceğimi söylemek için buradayım," diye uyardı Casteel.

"Özür dilerim." Teerman başını eğdi. "Gücendirmek istemedim."

Gerçekten mi? Gözlerimi o kadar şiddetli devirdim ki orada sıkışıp kalmamalarına şaşmamalıydı.

"Umarım bir anlaşmaya varabiliriz. İster inan ister inanma, dökülen kan midemi bulandırıyor," dedi. "Bu... Müsriflik. Bu yüzden, askerlerimin çoğu iyi niyet gösterisi olarak geride kaldı. Beni dinlemeniz umuduyla."

"*Dinlememe* seçeneğim varmış gibi görünmüyor. O yüzden, lütfen. Konuş."

Düşes, Casteel'in ses tonundaki küstahlığı duydu. Çenesinin gerilmesinden belliydi. "Bize ait olana sahipsin. Onu geri istiyoruz. Bakire'yi bize ver."

Bize ait olan mı? Yayı kaldırıp ağzının ortasına kan taşından yapılmış bir ok fırlatmamak için irademin her zerresini kullandım.

"Bakire'yi bize geri verin ve bir zamanlar çok büyük olan krallığınızdan geriye kalanlara geri dönmeniz için bu kemik çukuruna elimizi bile sürmeyelim."

Eğer sözleri Yükselmişlerin tamamını temsil ediyorsa, gerçekten neyle karşı karşıya oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Atlantia'nın Prensi'ne bir şey olursa ne tür bir fırtınayla karşılaşacaklarını bilmiyorlardı.

"Geri verirsem, çekip gidecek misiniz? Yaşamamıza izin verecek misiniz?"

"Şimdilik? Evet. Seni yakalayabilirsek, öldüremeyeceğimiz kadar değerlisin, ama şu anda önceliğimiz Bakire." Simsiyah gözleri hiç ışık yansıtmıyordu. "Seni daha sonra yakalamak için bir sürü fırsatımız olacak. Geri döneceksin. Ağabeyin için, değil mi? Bizim Bakire'mizi bu yüzden kaçırmadın mı? Onu fidye olarak kullanmak için?"

Casteel kaskatı kesildi ve sessiz kalması bile iradesinin kanıtıydı.

"Kötü haber vermekten nefret ediyorum, ama fidye falan olmayacak. Ya onu bize verirsin ya da..."

Casteel hiçbir şey söylemeyince, başını yana eğerek etrafa baktı. "Penellaphe? O da yukarıda mı? Onunla epey... Haşır neşir olduğunuzu duydum."

Casteel hiçbir şey söylemedi. Düşese bakmaya devam ederken, bunu nasıl öğrenmiş olabileceği konusunda çok fazla düşünmemeye çalıştım.

"Eğer yukarıdaysan Penellaphe, lütfen bir şeyler söyle. Kendini göster," diye seslendi. "Şimdi bizim hakkımızda, Kraliçemiz ve Kralımız hakkında korkunç şeyler düşündüğünü biliyorum. Ama her şeyi açıklayabilirim. Seni her zaman olduğu gibi güvende tutabiliriz." Bakışları Casteel'in durduğu yerde gezindi. "Ağabeyini özlediğini biliyorum. Senin yakalandığını öğrendi ve endişeden mahvoldu. Seni ona götürebilirim."

Neredeyse öne çıkıp ağzımı açacaktım. Bana nasıl ulaşacağını biliyordu, ama aynı zamanda bunun işe yarayacağını düşünüyorsa inanılmaz aptal olduğumu da düşünmüş olmalıydı.

"Bakire'yi aramaya gelen son Yükselmişe ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Casteel.

"Biliyorum," diye yanıtladı Düşes Teerman. "Burada aynısı olmayacak."

"Emin misin?" diye karşılık verdi. "Çünkü aradığın şey hiçbir zaman sana ait olmadı."

"İşte burada yanılıyorsun," diye karşı çıktı Teerman. "O, Kraliçeye ait."

Kontrolümü kaybettim ve kendime engel olamadan hareket ettim. "Ben hiç kimseye ait değilim, özellikle de ona."

Casteel başını yavaşça bana çevirdi. "Gözlerden uzak durmak böyle olmaz," dedi alçak sesle. "Emin değilsen söyleyeyim dedim."

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Düşes Teerman'ın geniş gülümsemesi geri döndü. "İşte buradasın. Bütün bu zaman boyunca oradaydın. Neden daha önce bir şey

söylemedin?" Elini kaldırdı. "Buna cevap vermene gerek yok. Eminim sana anlatılanlar, taraflı anlatılan hikâyeler yüzündendir."

"Gerçeği bilecek kadar çok şey duydum," dedim ona. "Arkanda duran askerler senin ne olduğunu biliyorlar mı? Kral ve Kraliçe'nin ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Kraliçe Ileana'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, yanında duran sahte Prensin de öyle," diye yanıtladı. "Ve yanılıyorsun, Penellaphe. Sen Kraliçe'ye aitsin. Tıpkı ilk Bakire gibi."

"İlk Bakire mi? Sözde öldürdüğüm ama hiç karşılaşmadığım kişi mi?" diye sordu Casteel. "Muhtemelen hiç var olmayan biri mi?"

"Onun kaderinden senin sorumlu olduğunu ima etmiş olabilirim," diye yanıtladı Düşes. "Ama ilk Bakire son derece gerçekti ve o da Kraliçe'ye aitti. Tıpkı senin gibi, Penellaphe. Annen gibi."

"Annem mi?" Oku aşağıya doğru tutarken yayın ipi parmaklarımın arasında gergindi. "Annem onun arkadaşıydı. Ya da en azından bana söylenen buydu."

"Annen bundan çok daha fazlasıydı," diye karşılık verdi. "Sana onun hakkında –senin hakkında– her şeyi anlatacağım."

"Hiçbir şey bilmiyor," dedi Casteel. "Yükselmişler manipülasyon konusunda ustadır."

"Biliyorum." Ve biliyordum da. "Senin söyleyeceğin hiçbir şeye inanmam. Ayini biliyorum. Üçüncü oğullara ve kızlara ne olduğunu biliyorum. Yükselişin nasıl işlediğini biliyorum. Bana neden ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Ama annenin, Kraliçe Ileana'nın kızı olduğunu biliyor musun? Kraliçe'nin torunu olduğunu biliyor musun? Bu yüzden Bakire'sin. Seçilmiş Olansın."

Dudaklarım keskin bir nefesle aralandı.

"İyi bir yalancı bile değilsin," diye hırladı Casteel. "İma ettiklerin imkânsız. Yükselmişler çocuk sahibi olamaz."

Düşes başını eğdi. "Kraliçe Ileana'nın bir Yükselmiş olduğunu kim söyledi?"

"Solis'teki her Yükselmiş bunu iddia etti. Tarih kitaplarınız bunu belirtti," diye haykırdım. "Kraliçe bile kendisini Yükselmiş olarak adlandırdı. Cidden onun iddia ettiği gibi biri olmadığını mı

söylemeye çalışıyorsun? Yaşlanmamasına rağmen? Güneşe çıkamamasına rağmen?"

"Onlar gerçeği korumak için –anneni ve seni korumak için– tasarlanmış yalanlardı," diye yanıtladı.

"Beni korumak mı?" Güldüm ve ses kendi kulaklarıma bile fazlasıyla sert geldi. "Beni kilitli odalarda tutmaya korumak mı diyorsun? Beni peçe takmaya zorlamaya, izinsiz konuşmamı, yemek yememi veya yürümemi yasaklamaya? Sırf çok yüksek sesle nefes aldığım veya uygun bulduğu şekilde tepki vermediğim için sırtıma bastonu indirdiğinde Dük'ün yaptığı şey bu muydu? Ellerini üzerime sürdüğünde? Başkalarının da aynısını yapmasına izin verdiğinde?" diye sordum, Casteel daha da gerilirken. Öfke beni ele geçirdi ve neredeyse yayı kaldırıp oku serbest bırakacaktım. "Sen ve Kraliçe beni böyle mi *korudunuz*? Bana bilmediğini söyleme. Biliyordun ve tüm bunlara göz yumdun."

Düşes Teerman'ın porselen yüzü sertleşti. "Elimden geleni yaptım. Eğer ölümü yanındaki kişinin ellerinde gerçekleşmeseydi, Kraliçe olanları öğrendiğinde kesinlikle gerçekleşirdi."

"Yani, büyükannem mi? Lord Chaney'i peşimden gönderen kişi mi? Beni ısıran adamı?" diye sordum. "Büyük olasılıkla beni öldürecek olan adamı?"

"Bunu bilmiyordum," diye karşı çıktı. "Ama açıklayabilirim..."

"Kapa çeneni," dedim, onunla işim bitmişti, yalanlarıyla işim bitmişti. "Sadece kapa çeneni. Sana inanmamı sağlamak için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok. O yüzden buraya ne için geldiysen biran önce halledelim gitsin, *Jacinda*."

İsmini kullanmam karşısında yüz hatları keskinleşti.

"Bu çok ateşli," diye mırıldandı Casteel. "Hoşuma gitti."

"Onu suratından okla vurmaya şu kadar yaklaştım," diye uyardım onu.

"Bu da hoşuma gitti," diye yanıtladı.

Düşes öne çıktı. "Şu anda söyleyeceğim hiçbir şeyin bu işin sorunsuz ilerlemesine yardımcı olmayacağını görebiliyorum. Belki de getirdiğim hediyeler ikinizin de fikrini değiştirir."

Düşes başını eğip askerlere sinyal verirken, Casteel omuzlarını

dikleştirdi. Askerlerden bazıları mancınıkların başına geçti. Çuvalları alıp içlerinde ne varsa boşalttılar ve sonra diz çökerek mancınıkları ateşlediler. Metal inlerken gerildim.

Casteel beni tutup vücudumu kendisininkiyle korurken, *hediyeler* birbiri ardına üzerimize fırlatıldı.

Siperlerin üzerinden havaya fırladılar. Arkamızdaki taş duvarlara çarptıklarında o tarafa döndük. Çarpma sesi, duvardan aşağıya ve yerde yuvarlanırken ay ışığında bile görülebilecek şekilde bıraktıkları lekeler, midemi bulandırdı. Elimdeki yay gevşedi. Yerine taktığım ok titredi.

Birinin uzun, siyah saçları vardı.

Bir diğerinin gümüş.

Bir zamanlar çok güzel olan oniks rengi bir ten.

Sonsuza kadar korkuyla donmuş bir ifade.

Kafalar. Hediyeler *kafalardı.*

Bir sürüydü.

Magda.

Ölen kadının annesi.

Keev, kurt.

Dokunuşumu reddeden Atlantisli adam.

Kafalardan biri Casteel'in ayaklarının dibine kadar yuvarlandı. Kana bulanmış sakalı gördüğüm anda boğazım düğümlendi.

Elijah.

39. BÖLÜM

Bir adım geriye sendeledim, dehşete kapılmış bakışlarım önce Casteel'e, sonra da Düşes Teerman'ın biraz önce durduğu yere kaydı. Artık orada değildi. Casteel'e döndüm.

Göğsü genişledi, ama *hediyeye* bakarken soluğunu bırakmadı.

"Casteel," diye fısıldadım.

Yavaşça, grotesk manzaraya arkasını döndü ve neredeyse bir Yükselmişinki kadar siyah olan gözleri benimkilerle buluştu.

Artık konuşma olmayacağını biliyordum.

Duyularımı kilitleyip duygularımı, korkumu ve öfkemi kapatarak derin bir soluk verdim.

"Öldürebildiğin kadar çok kişiyi öldür." Casteel, yan taraflarında duran altın kılıçlarını çekerek duvarın kenarına geri döndü ve aşağı atladı.

Sur'un tepesinden en az dört metre aşağıya *atladı*.

Kenara koştum, adı sessiz bir çığlık gibi dudaklarımdaydı. Kılıçları iki yanında duracak şekilde çömelerek yere indi ve *yüzlerce* kişilik bir ordunun önünde ayağa kalktı.

"Bize katılman ne güzel," diye seslendi bir şövalye. "Karanlık Olan yapayalnız mı? Olasılıklar senin lehine değil."

"Asla yalnız değilim," diye hırladı Casteel.

Dört bir yanımda yankılanan sağır edici bağırışlar, en deneyimli savaşçıya bile korku salacak bir savaş çığlığına dönüştü.

Muhafızlar.

Siperlerde belirerek hayaletler kadar sessizce hareket ettiler. Kılıçlarını başlarının üzerine savurdular ve onları gök gürültüsü gibi

yankılanan bir vuruşla bir araya getirdiler. Kılıçlardan kıvılcımlar fışkırdı. Altın rengi alevler bıçakların üzerinde dönerek taş bıçakları alevle kaplarken, derin bir nefes aldım. Sur'un her noktasında alevler patladı. Sonra hepsi kenara ilerledi ve altın yıldızlar gibi birer birer aşağı atladılar. Yere indiklerinde, Casteel, deri ve metal zırhlar arasından geçerek doğruca arabaya yönelirken orada olduğunun farkında bile olmayan askerler arasında kendine yol açarken bir bulanıklıktan ibaretti. Düşes'i öldürecekti.

Ve bir kez olsun, ölümün onurlu olması umurumda bile değildi.

Derin bir nefes alarak yayı kaldırdım ve ilk kurt gölgelerin arasından dışarı fırlayıp atının üzerindeki bir askeri yere indirirken oku tekrar yerine sabitledim. Sağımda ve solumda dizilmiş olan yaşlı okçular yaylarını kaldırdı. Kraliyet muhafızları yerine bir şövalyeyi simgeleyen siyah pelerini aradım ve diğerleri Sur'un sağ taraftaki duvarlarını saran ağaçların arasından dışarı dökülürken nişan aldım.

Bir askerin göğsüne kılıcını saplamış olan adamın üzerine hücum eden atlı şövalyeyi görünce, nişan aldım. Şövalyenin eli dışarı savruldu ve dikenli bir zincir avcundan dışarı fırladı. Zırhlı olmayan zayıf bir noktaya odaklandığımda, metal ve sivri uçlar baş döndürücü bir hızla döndü.

Teli serbest bıraktım. Ok dosdoğru karşıya uçtu ve şövalyenin gözüne saplandı. Şövalye darbeyle birlikte atından devrildi ve yere düşerken vücudu parçalara ayrıldı.

Quentyn yanımdaki boşluğa girerek taş duvarlara bir kalkan yerleştirdi. Uzanarak duvarın üzerinden baktı ve yayını yerleştirirken çenesini sertçe sıktı.

"Beckett nerede?" diye sordum, genç kurdu göremeyerek.

"Dövüşemeyenlerle birlikte."

Başımla onayladım. "Siyah pelerinliler şövalyeler. Vampirler. Başlarını hedef al."

"Tamamdır." Gözlerini kısarak ileriye baktı.

Yayıma başka bir ok yerleştirirken Casteel'i aradım ve Kraliyet Ordusu'nun arasında olduğunu gördüm. Kılıcını bir askerin boğazına geçirirken diğerinin de karnına sapladı. Bakışlarım, alev alev

yanan, askerleri ateşle doğrayan kılıçların üzerinde gezindi. Şövalyelerden biri, bir Muhafızın üzerine hücum etti. Yayımı kaldırdım ve adamı ağzından hakladım.

"Okçular!" diye bağırdı bir şövalye. "Siperdeler."

Bir kurda saldıran askere nişan alırken, tek gördüğüm deriyi delip geçen okun ölümlüyü yere sermesiydi. Hemen ardından bir ok yağmuru havayı delip geçti.

"Geliyor!" diye bağırdı biri.

"Eğil!" diye bağırdı Quentyn, neredeyse kendisi kadar ağır olan bir kalkanı kaldırırken. Oklar çınlayarak taştan ve kalkanın metalinden sekerken diz çöktük. Acı çığlıkları duyularımı çekiştirdi ve bazı okların hedeflerini bulduğunu söyledi.

Quentyn kalkanı indirdi ve yayıma ok yerleştirirken tekrar ayağa fırladım.

"Onu görüyor musun?" diye sordu Quentyn, bir oku serbest bırakırken. "Prensi?"

Aşağıdaki kargaşayı incelerken başımı iki yana salladım. Çok fazla şey oluyordu, çok fazla şey vardı. Sıradan kılıçların ve bedenlerin çarpışmaları arasında Muhafızların alevli kılıçlarını bile zar zor görebiliyordum. "Başının çaresine bakacaktır," dedim Quentyn'e –kendime– şövalyeleri unutup teli geri çekerken. Kurtları ve Muhafızları aşıp geçmemeleri için askerlere odaklandım. Bir düzine ya da daha fazla kişi kapıya ulaştı. Aşağıdan gelen bağırışlar, yeteneğimin içimde kabarmasına neden oldu. İçeri girmeyi başaracaklarını biliyordum.

Başka bir ok yağmuru daha havaya yükseldi ve kalkanın altına girerken küfrettim. Oklar kalkandan sekerek yanımızda yere çarptılar. Çığlıklar havayı deldi. Bakışlarım hızla merdivenlere kaydı. Onları geride tutacak kadar kişi yoktu. Gelmeye devam edeceklerdi, tıpkı Craven'ların yapacağı gibi. Daha büyük ordu gelmeden önce etrafımızı tamamen kuşatacaklardı.

Ben ise burada durmuş, bir kalkanın arkasına saklanıyordum.

Bakışlarım Quentyn'inkilerle buluştu. "Yay kullanmakta iyi misin?"

Başıyla onayladı. "Sanırım."

"İyi. Beni koru."

"Ne?" Altın rengi gözleri kocaman açıldı.

"Beni aşağıda gördüğün an, beni koru." Yayı bıraktım.

"Oraya gidemezsin! Casteel, demek istediğim, Prens..."

"Benden daha azını beklemez," dedim. "Beni koru."

Beklemeden merdivenlere koştum ve dehşet verici hediyelerin yanından geçerken hançerimi çıkardım. Merdivenlerden aşağı hızla indim ve taşı taşa çarpma seslerini duyunca adımlarımı yavaşlattım.

Sur'a girmişlerdi.

Duvara yakın durarak geri kalan basamakları indim.

Bir beden merdivenlerin ağzında tökezleyerek yere düştü. Ardında karşıma bir Kraliyet Muhafızı çıktı. Tek gördüğüm, kana bulanmış genç bir yüzdü. Çok genç bir yüz. Mavi gözler. Ne için savaştığını biliyor muydu? Biliyor olmalıydı. Düşes konuşurken oradaydı. Her halükârda, önemli değildi.

Üzerinden kan damlayan kılıcıyla bir anlığına durdu. İhtiyacım olan tek şey buydu. Öne fırladım ve hançeri çenesinin altına sapladım. Kılıcı yere düşerken, hırıltılı bir nefesle geriye tökezledi.

Merdiven boşluğundan çıkarak hançeri sol elime geçirdim ve yere düşen kılıcı sağ elime aldım. Ağırlığını test ederek meşalelerle aydınlatılmış avluyu, ayakta duran bedenleri ve yere düşen cesetleri taradım. Ve sonra Vikter'ın bana saatlerce süren eğitimlerimizde öğrettiği şeyi yaptım.

Kendimi kapattım.

Her şeyi kapattım.

Dehşeti. Gözlerimin, beynimin ve kalbimin görmesini istediği şeyi. Korkuyu, özellikle de değer verdiklerimi kaybetme –yaralanma, tökezleme, hedefi kaçırma, ölme– korkusunu. Vikter bir defasında bana, savaşırken bunu her nefesim son nefesim olabilirmiş gibi yapmam gerektiğini söylemişti.

Pelerinim kan kokusuyla ağırlaşmış rüzgârı yakalayıp arkamda dalgalanırken ilerlemeye devam ettim. Ve bir asker bana döndüğünde tek gördüğüm, *hediyelerinin* yüzleriydi.

Asker kılıcını kaldırdı, yüzü bir şiddet maskesiydi. Farklı türde bir kana susamışlık vardı. Kolunun altından eğilerek geçtim ve

kılıcımı sırtına sapladım. Kılıcı çekip çıkararak döndüm ve hançeri başka bir askerin göğsünün derinliklerine soktum. Kan taşı deriyi ve kemiği deldi.

Hızla dönerek, kılıcını düşmüş birinin üzerine indirmeye giden bir askerin boynunu kestim. Dirseğimi bir başkasının boğazına geçirirken yanaklarıma ıslak bir sıcaklık çarptı. Etrafımdakilerin acısı duyularıma biraz daha şiddetle sürtünürken, arkamda kemikler çatırdadı ve bir hırıltı sesi çıktı.

Yukarı uzanarak boynumdaki düğmeleri sökerek açtım. Kapüşon aşağı kaydı ve pelerini silkinerek üzerimden attım. Sur'dan çıkıp kaybedeceğimizden emin olduğumuz savaşın içine koşmaya başladığımda, arkamdan yere düştü.

Bu... Çılgınlıktı.

Kılıçlar kılıçlara çarpıyordu. Acı çığlıkları öfke çığlıklarına karışıyordu. Muhafızlar hem ölümlüleri hem de vampirleri kesip doğrarken, alev alev yanan kılıçların görüntüsü kurtların kürklerine ve kalın pençelerine karışıyordu.

Bir adam kanlar içinde kalmış karnını tutarak inledi. Bir Alçalmış idi, acısını hafifletmek ya da onu iyileştirmek amacıyla durmaya başladım...

Bir ok kafamın yanından geçip giderek bana doğru koşan bir muhafıza saplandı. Quentyn yay konusunda çok iyiydi.

Şimdi özel yeteneklerimi kullanmanın vakti olmadığını bilerek yaralı adamdan uzaklaştım. Bana ne kadar acı verse de, ne kadar yanlış gelse de ona arkamı döndüm.

Ve sonra... Kılıcımı benden çok da büyük olamayacak bir askerin midesine saplarken çılgınlığın içine düştüm. Bıçağım bir başkasının boynunu delip geçerken, intikama olan açlığımın beni ele geçirmesine izin verdim. Yüzümdeki yara izlerini gördükleri anda gözlerinde beliren tanıma parıltısını gördüğümde ne tereddüt ettim ne de geri çekildim. Bana zarar vermemeleri için emir aldıklarını anlamam sadece birkaç dakikamı aldı. Burada olmamı, savaşmamı beklemedikleri çok açıktı ve bu benim için bir avantajdı, kullandığım bir avantajdı. Çünkü beni buraya gönderen, bir Yükselmişin emri değildi. Burada olmayı ben seçmiştim. Bir şövalye

elindeki çivili topuzu kaldırmadan önce dizine tekme attım. Sırt üstü düştü ve kılıcımı aşağı indirdim.

Bir Muhafız düşen bir askerin sırtına tekme atarken, ikiz alevler yüzümden sadece birkaç metre öteden geçti. Koyu saçlı Muhafız havada dönerek diğer ikisinin göğsüne tekme attı. Ateşli bıçaklar deriyi ve kemiği delip geçti. Çömelerek yere inen savaşçı kadın, bir tanrıçanın zarafeti ile ayağa kalkarken gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu. Askerlerin arasında kaybolmadan önce beni başıyla selamladı.

Bir kurttan gelen ani bir bağırış beni arkama döndürdü. Bana Kieran'ı hatırlatan açık kahverengi tüyleri olan küçük bir kurt, arka bacağından kan akarken topallayarak bir şövalyeden geriye kaçıyordu. Vonetta mıydı? Kılıcı sol elime alıp kurt hançerimi havaya kaldırırken bundan emin değildim. Kurt dişlerini göstererek yaralı bacağının üzerine çömelirken, şövalye kılıcını kaldırdı. Hançeri çevirerek bıçağından tuttum ve kolumu geri çekerek hançeri fırlattım. Kan taşı şövalyenin alnına saplanarak onu daha ne olduğunu bile anlayamadan yere sererken, kılıcımı bana ulaşan başka bir askerin midesine soktum. Kurt, bana dönerek aniden havaya fırladı. Arkamdaki bir askere çarptığında nefesim kesildi. Çenesini askerin boynuna geçirerek yere devrildi. Başını iki yana sallayarak askeri bir bez bebek gibi sağa sola savurdu. Ayakta ve yerde duran bedenleri tararken, arkamda kemiklerin çatırdadığını duydum. Düşenler arasında kurtlar vardı. Tanıdığım yüzler vardı. Hançerimi tozlu zeminden alırken, kar rengi bir kurt hızla yanımdan geçti. *Delano.* Arkamı döndüm ve mancınıkların arkasındaki Casteel'i gördüm.

Kılıçlarını savurup iki askeri göğüslerinden yakalarken, yüzünden kan akıyordu. Kılıçlarını cesetlerden çekip çıkararak boynunu esnetti ve kalbim tekledi. Boynunda ve omzunda yara vardı, her ikisinden de kan akıyordu. Etrafı sarılırken sivri dişlerini göstererek kükredi. Bir askeri boynundan yakalayıp boğazını deşerken, Delano bir şövalyeyi atından indirdi ve pençelerini metal zırha geçirdi. İnanılmaz büyüklükte olan gümüş rengi bir kurt hızla üzerimize geldi. Jasper miydi? Kılıcını Delano'nun üzerine savuran bir şövalyenin kolunu yakaladı ve... Yüce Tanrılar, kolunu kılıçla birlikte yerinden kopardı.

Bunun için daha sonra kusmam gerekecekti.

Başka bir şövalye atından aşağı atlayarak bir dağ gibi Casteel'in arkasına indi. Casteel'e ulaşmak için bir askeri kenara iterek ölümlüyü bir mancınığın yanına fırlattı. Kemiklerin çatırtısı, askerin tekrar ayağa kalkamayacağının habercisiydi.

Şövalye, Casteel'e hücum ederken hızımı artırdım ve yerdeki cesetlerin üzerinden atlayarak aradaki mesafeyi kapattım. Şövalyeyi saçlarından kavrayarak başını geriye çektim ve kurt hançerimi kafatasının hemen dibindeki zayıf boşluktan içeri soktum. Şövalye titreyerek yere yığılırken vücudu parçalara ayrıldı.

Casteel hızla arkasını döndü, sivri dişleri ortadaydı ve dudakları kıpkırmızıydı. Üzerime savurduğu kılıç boynumdan sadece bir santim uzakta durdu. Solukları kısa, düzensiz patlamalarla çıkıyordu.

"Rica ederim," diye soludum. "Hayatını kurtardığım için."

Derin bir nefes alarak kılıcını geri çekti. Yüzünde geniş, kanlı bir gülümseme belirdi. "Şu anda inanılmaz derecede tahrik olduğumu söylemek için uygunsuz bir zaman mı?"

"Evet." Bakışlarım, arkasında sendeleyerek yere düşen muhafıza kaydı. "Son derece uygunsuz."

"Eh, bu çok kötü." Casteel kendi etrafında döndü ve muhafızın başı vücudunun farklı bir yönüne gitti. "Seni son derece tahrik edici buluyorum."

Dudaklarım yukarı kıvrılırken arabayı gördüm. "Arabada mı? Düşes?"

"Öyle olduğuna inanıyorum." Omzunun üzerinden bana baktı. "Onu öldürmek mi istiyorsun?"

Başımla onayladım.

"Bunun için oraya benden önce varman gerekecek."

Hançeri bir askerin boğazına saplayarak, "Bu yapılabilir," dedim.

Bir şövalyenin kolunu yakalayıp onu döndürürken kılıçlarından birini çekerek askerin boynunu kesen Casteel'in kahkahası vahşiydi. Batı yolunun bekleyen karanlığında ateş canlandığında, ilerlemeye başladım. Kıvılcımlar tekrar tekrar çakarken derin bir nefes alarak olduğum yerde durdum. Kıvılcımlar havaya uçtu...

Oklar.

Casteel beni belimden yakalayarak bizi mancınığın altına yuvarladı. Vücudu benimkinin üzerine uzanarak, beni kan ve kirle dolu sert toprağa bastırdı.

Oklar birer birer düşmeye başlayarak hem Solis askerlerini hem de Atlantia'nın yanında savaşanları vurdu. Eti delen okların sesi karşısında, cesetleri yalayıp geçen alevler yanımızdaki mancınığı tutuştururken etrafımızdaki ani yoğun ışık patlamaları karşısında Casteel'e sıkıca sarsıldım. Dünya kaosa ve ölüme sürüklendi.

40. BÖLÜM

Aldığı her şiddetli nefesle birlikte göğsü sırtıma sürtünen Casteel başını kaldırırken, korkunun neden olduğu ürpertiler ensemden ve omurgamdan aşağıya inen buz gibi parmaklar gibiydi. Sertçe yutkunarak bakışlarını takip ettim. Daha büyük olan birlik gelmişti ve bizim... Etrafımız sarılmıştı.

Solis askerlerinden oluşan bir ordu ileriye koşarak henüz darbe almamış kılıçlarını çektiler. Yolu, Sur'un dışındaki tarlaları ve sonra da Sur'un kendisini doldurdular.

Gözlerimi kapatırken, korkunun neden olduğu buz gibi ürpertiler tenime ve kemiklerime sızdı. Kieran ve Alastir için yeterli zaman olmamıştı.

Casteel yer değiştirerek yanıma geldi. Parmakları yanağıma dokundu ve gözlerimi açtım. Tamamen kana bulanmış olmasına rağmen hâlâ gördüğüm en yakışıklı adamdı ve o anda geçmişlerimizi çok daha önce kabullenip birbirimize çok daha erken açılmış olmamızı diledim. O zaman birbirimizi gerçekten tanımak için vaktimiz olurdu. Belki sadece birkaç gün ya da hafta, ama en sevdiği kitabı okuyup okumadığımı keşfedebilirdim ve o da çileklere de en az peynir kadar zaafım olduğunu öğrenebilirdi. Bana onu ve Malik'i mağaralara kaçıran konuşmalardan bahsedebilirdi ve ben de Bakire olarak kapanmadan önce çocukken sahip olduğum rüyaları onunla paylaşabilirdim. Birbirimizi keşfedebilirdik ve bahsettiği diğer tüm bölgelerin ne kadar hassas olduğunu kanıtlayabilirdi.

Çünkü şimdi, daha hiçbirini yaşamadan vaktimizin dolma ihtimali vardı.

Casteel bana gülümsedi, ama yanağında gamzeleri yoktu. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ve benim gözlerimin de yaşlarla yandığını hissettim. "Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum," dedim, girmeyeceğini bilsem bile.

"Seni buradan götürüyorum."

Boğazım düğümlendi. "Bunu durdurabilirim. Bana zarar vermezler. Ben gidebilirim..."

"Sana sahip olamazlar, Poppy. Sana ne yapacaklarını biliyorum." Kanlı parmakları yanağımı kavradı. "Bunu düşünürken nefes bile alamıyorum. Seni buradan götürüyorum."

Boğazım düğümlendi. "Peki, ya diğerleri? Naill? Delano? Von..."

"Onlar kendi başlarının çaresine bakarlar," diye söz verdi. "Senin biran önce gitmeni istiyorum. Şu anda önemli olan tek şey bu."

Ama değildi.

Spessa's End önemliydi. İnsanlar önemliydi. "Peki, ya insanlar? Savaşamayacak durumda olanlar?"

"Uyarılacaklar. Böyle bir şey olması ihtimaline karşı planlarımız vardı. İnsanlar uyarılacaklar ve kaçmaları için vakitleri olacak. Bunu yapmak için bizden daha iyi bir durumdalar. Bizim çıkış yolu için savaşmamız gerekecek." Gözleri benimkileri esir aldı. "Bunu anlıyor musun?"

Düğüm genişlerken başımla onayladım. "Çok üzgünüm Spessa's End için." Sesim çatladı. "Elijah için. Hepsi için..."

"Artık önemli olan sensin." Casteel beni öptü, öpücüğü sert ve şiddetliydi. Kan ve çaresizlik tadında bir diş çarpışmasıydı. "Sen. Biz. Buradan sağ çıkmamız. Önemli olanlar bunlar."

Derin bir nefes alarak zihnimi panikten ve kederden arındırdım ve başımla onayladım.

"Hazır mısın, Poppy?"

"Evet."

Tekrar gülümsedi, ama bu kez gamzeleri de ortaya çıktı. "Hadi biraz kıç tekmeleyelim."

"Hadi," diye fısıldadım.

Casteel, mancınığın altından dışarı yuvarlanarak ayağa fırladı ve kılıcını ilk askere sapladı. Onun peşinden giderek ayağa

kalktım. Daha önce yanılmıştım. O zamana kadar, kim olduğumu anladıklarında her yönden saldırıp bana ulaşmak için Casteel'i bıçaklayana kadar, çılgınlık nedir gerçekten bilmiyordum.

Ter ve kan yüzünden tenim ıslanırken, kılıcım ve hançerim üzerindeki tutuşum riskliydi. Ölümü kokladım, tattım ve gördüm. Kazandığımız her bir avuç toprakla, etrafımız tekrar kuşatıldı. Zemin iç organlar yüzünden kayganlaştı. Haykırıp hançerimi bir göğse saplarken botlarım kayıyordu. Kılıcı savurup boyunları, mideleri ve *kolları* –yanıma yaklaşan herkesi– keserken kaslarım isyanla çığlık atıyordu.

Yanağıma aldığım bir darbe, sendeleyip Casteel'e çarpmama neden oldu. Kendimi toparlayarak tekme attım ve adamı dizlerinin üzerine düşürdüm. Kılıcı kafatasına saplarken tereddüt bile etmedim, ama artık duyularımı kilitli tutamıyordum. Açıldılar, dışarı uzanarak nefesimi kestiler, etrafımızdakilerle bağlantı kurdular ve... Ah, Tanrılar, çok fazla korku vardı. Kanın tadına karışan acılık, kılıcımı savururken beni boğuyordu. Kolum Casteel'inkine çarparken bir adamı bıçakladım...

Korkan bir adamı.

Ölmekten korkuyorlardı, savaşmamaktan korkuyorlardı ve sadece... *Korkuyorlardı.* Genç ve yaşlı yüzleri, beyaz, kahverengi ve siyah yüzleri gördüğümde titredim. Duyguları içime aktı. Hiçbirini engelleyemiyordum. Casteel'e isabet etmesi amaçlanan darbenin önüne atlarken odaklanacak vakit bulamadım. Darbe son anda önlendi ve sonra adamı öldürdüm. Havaya dehşet saçan adamı öldürdüm.

Bir şey... İçimde bir şey oluyordu. Uyanıyordu, geriliyordu ve genişliyordu; kurt hançeri askerin göğsüne sokup adamın korkusunu ve acısını –hepsinin korkusunu ve acısını– yutarak içime çekerken damarlarımı dolduruyor ve tenimin uğuldamasına neden oluyordu.

Bir el örgümü yakalayıp beni geriye çekti. Ayaklarım yerden kesildi ve Casteel hızla döndü. Ilık kan havaya ve yüzlerimize sıçradı. Casteel ayağa kalkmama yardım ederken bakışlarımız birleşti. *Kızı yakalayın, adamı öldürün, ikisini de ele geçirin* gibi emirler

yağarken ve askerler üzerimize akın etmeye devam ederken hızla arkamızı döndük. İçimde bir şeyler patlayarak tüm korkuyu, acıyı ve ilkel duyguları özümsedi ve hepsi içimde ayaklandı. Karmaşık, çalkantılı duygular pençelerini boğazıma geçirdi ve hepsini kapatmak istedim. Hepsini kapatmak zorundaydım...

Hançeri kendi boğazıma dayarken kılıcı yere bıraktım. "Durun!" diye bağırdım. "Durun, yoksa boğazımı keseceğim."

Casteel hızla bana döndü. "Poppy..."

"Yaparım," diye uyardım, askerlerden biri Casteel'in üzerine yürürken. "İçinizden biri bir adım bile atacak olursa boğazımı deşerim. Böyle bir şey olursa herhangi birinizin hayatta kalacağından şüpheliyim. Hepinizi öldürür."

"*Seni* öldürmek üzereyim," diye hırladı Casteel.

Onu görmezden geldim. "Eğer o öldürmezse, Düşesin ne yapacağını düşünüyorsunuz? Kraliçe'nin? Adamlarınıza yaptıklarınızı yaparlar. Ölürsünüz. Her biriniz. İşte bunun sözünü verebilirim."

Yüzler bembeyaz kesildi ve bakışmalar oldu. Birkaçı geri adım attı...

Gökyüzü şiddetli feryatlarla, ormandan ve görünüşe göre her yerden gelen hırlamalar ve delici ulumalarla paramparça oldu. Bu, hiç durmadan yükselen bir çağrıydı ve ağaçlardan, Sur'un sol tarafını çevreleyen çalılardan ve batı yolundan geliyormuş gibi görünen havlamalarla yanıtlandı.

Önümüzde duran askerler dönmeye başladı...

Kurtlar ormandan dışarı atılıp zeminde hızla koştular ve sonra havaya fırladılar. Tüylerden ve pençelerden ibaret bir deniz gibi, askerleri yere devirerek zırhları ve derileri parçaladılar. Aralarında Jasper'ı ve Delano'yu gördüm, hatta Vonetta'yı da ama... Düzinelerce kurt olmalıydı ve zamanlamaları...

Zamanlamaları kusursuzdu.

Kulakları havaya dikilmiş olan büyük, kahverengi bir kurt başını yukarı kaldırdı. Diğerleri de aynısını yaparken, parlak açılmış gözler benimkilere kilitlendi.

Yavaşça, boğazımdaki hançeri aşağı indirdim.

Birdenbire, etrafımızdaki Sur'un duvarları yıkılıyormuş gibi bir

ses yankılandı. Gökten binlerce taş yağıyormuş gibiydi, ama Sur hâlâ yerinde duruyordu ve hiçbir şey, gökteki yıldızlar bile düşmemişti. Casteel'e baktım.

Derin bir nefes alarak geri adım atarken parlak bir şekilde sırıttı.

Bana gök gürültüsünü hatırlatan ses giderek arttı ve arkamı döndüğümde, duyduklarımın yere çarpan toynaklar olduğunu fark ettim.

Ağaçların arasından fırlayan açık renk atlar batı yolunu doldururken, yerdeki kan ve çamur bacaklarına bulaşıyordu. Ay ışığı, altın zırhların ve havaya kaldırılmış kılıçların üzerinde parıldadı. Güneşin üzerinde altın rengi bir kılıcın ve okun yattığı beyaz sancaklar –Atlantia armasını taşıyan sancaklar– açık renk atların arkasında dalgalanırken, bu bıçaklar –o atlar– asker sıralarını biçip geçtiler.

Atlantia gelmişti ve aralarında *yüzlerce* kişi vardı.

Atlar, kana bulanmış havayı karıştırarak ve örgümden kaçan saç tellerini havaya savurarak yanımızdan geçip giderken, kollarımdaki yorgun kaslar gevşedi. Atlantia ordusu, Solis askerlerinin etrafını kuşatarak kalan mancınıkları ve vagonları ateşe verdiler. Hiçbirinin hayatta kalmayacağını biliyordum.

Kurtlar ordunun peşinden koşarken, sıcak, nemli bir burun sol elime çarptı ve büyük, açık kahverengi bir kurdun mavi gözlerine baktım.

Kieran elimi tekrar dürttü ve elimi açarak avucumdaki altın damgayı ve parmağımdaki altın yüzüğü ortaya çıkardım.

"Evet," dedim boğuk bir sesle. "Kaçırdın."

Casteel'in durduğu yere bakarken kulakları havaya dikildi.

"Çok şey kaçırdın," dedi Prens.

Kieran onun yanına giderken, arkamı döndüm ve kırmızı arabaya dokunulmamış olduğunu gördüm.

Hâlâ içinde miydi? Yoksa kaçmış mıydı?

Farkına bile varmadan yürümeye başlamıştım, arabaya doğru koşuyordum. Casteel'in adımı seslendiğinin bile farkında değildim. Arabanın kapısını açtım ve Düşes, loş ışıklı iç mekândan tısladı. Hızla ileri atıldı ve beni görünce kapının önünde kalakaldı.

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Penellaphe..."

Yüzüne yumruk attım.

Düşes burnunu tutarak geriye sendeledi ve koltukların arasına düştü. Parmaklarının arasından kan akıyordu. "Bu acıttı," diye tıslադı, ben arabaya binerken bana öfkeyle bakarak.

"Bundan çok daha fazla canın yanacak," diye söz verdim.

Ellerini indirdi. "Ne zaman bu kadar vahşileştin, Bakire?"

"Her zaman vahşiydim." Bir şey aradığını görünce kolunu yakaladım. Parmaklarım, soğuk teninin etrafında kıvrıldı. "Ve hiçbir zaman Bakire değildim."

"Ama öyleydin. Her zaman öyleydin."

"Ağabeyim nerede?" diye sordum.

"Benimle gelirsen sana gösteririm."

Başımı iki yana salladım. "Casteel'in ağabeyi nerede?"

"Seninkiyle birlikte," dedi ve ona inanmadım.

"Hayatta mı?"

"Hangisi?"

"Prens Malik."

"Eğer hayatta olmasaydı, Tawny'nin Yükselişini nasıl gerçekleştirebilirdik?"

Midem bulanırken bileğini bıraktım. "Yalan söylüyorsun."

"Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü Yükseliş yalandan başka bir şey değil!"

"Tawny'nin bunun için sabırsızlandığını biliyorsun." Dizlerinin üzerine yükseldi. "Kraliçenin tanrılardan bir istisna yapmalarını istediğini ve Yükseleceğini söylediğimde mutluluktan havalara uçtu. Onu başkente gönderdim. Kraliçe bunu senin için yaptı. Ona senin ve Tawny'nin çok yakın olduğunuzu söyledim."

"Kapa çeneni."

"Eve döndüğünde rahat etmeni istiyor, kendi kanından olan torununun..." Elimi görünce gözleri kocaman açıldı. "Bu da ne?" Düşes öne atılarak sol bileğimi kavradı. "Damga." Avcumdaki altın ize baktı. "Evlenmişsin."

Düşes kahkaha atarak geri çekilirken elimi ondan kurtardım.

"Evlenmişsin. Atlantia Prensi ile." Yüzünde beliren geniş

gülümseme hem alttaki hem de üstteki sivri dişlerini ortaya çıkarırken, simsiyah gözleri benimkilere döndü. "Eğer bilseydim, bunların hiçbirine gerek kalmazdı. Sen. Ten ve ateşten doğan. Kraliçe, kendisinin asla başaramadığı şeyi yaptığını öğrenince çok sevinecek. Atlantia'yı onlarının elinden, *onun* elinden aldın. Kraliçemiz seninle gurur duyacak..."

"Kapa çeneni," diye hırladım, kan taşı bıçağını göğsünün derinliklerine sokarak.

Düşes Teerman'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Teninde çatlaklar oluşmaya başlayıncaya kadar hançeri yerinde tutarken bakışlarına karşılık verdim, ta ki gözlerindeki ışık sönene ve bedeni kur kemiğinden ve kan taşından yapılmış hançerin etrafında toza dönüşene kadar.

Ve tıpkı bir Yükselmiş gibi, Düşes Teerman'ın küle dönmesini izlerken âni bir soğukluktan başka bir şey hissetmedim.

Arkamı döndüm.

Casteel kapının dışında duruyordu, yüzündeki çizgileri ay ışığında keskindi. "Beni yendin."

"Evet."

Aradan uzun bir süre geçti. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Zorlukla yutkundum. "Hiçbir şey söylemedi."

"İyi misin?"

Başımla onayladım. "Sen?"

Savaşın sesleri giderek azalırken hiçbir şey söylemedi ve duygularımı tereddütle ona açtım. Duyguları, benim bile anlamlandırmakta güçlük çektiğim girdap gibi dönen bir fırtınaydı.

"Bu arabaya kimse yaklaşmayacak," dedi, açıklığın ötesinde her kim varsa onunla konuşarak. Ardından arabaya bindi. Tavan ayakta durabileceği kadar yüksekti. "Şu anda çok çelişkili duygular içindeyim."

"Öyle mi?"

Kapı arkasından savrulup kapanırken başını salladı. "Kendi hayatını tehlikeye attığın için sana kızgınım. Bunun uygun bir seçenek olduğunu düşünmene bile kızgınım."

"Başka ne yapabilirdim ki?" diye sordum, hançeri indirerek. "Onlar..."

"Henüz bitirmedim, Prenses."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bitirip bitirmemen umurumdaymış gibi mi görünüyorum?"

Loş ışıkta, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Böyle bir şey yapmana çok *öfkelendim*."

"Eh, ben de o anda başka seçeneğimiz kalmadığını fark etmemiş olmana *öfkelendim*," diye çıkıştım.

"Hâlâ bitmedi," dedi.

"Tahmin et bakalım. Umurumda değil."

Gözleri sıcak bal rengine döndü. "Çok kızgınım ama aynı zamanda huşu içindeyim. Çünkü bunu yapacağını biliyordum. Yaşayanları kurtarmak için kendini öldürürdün. Beni kurtarmak için bunu yapardın."

Casteel öne çıkarken bir adım geri çekildim ve Düşesten geriye kalan kıyafetlerin üzerine bastım. "Huşu içindeymiş gibi görünmüyorsun."

"Çünkü bu kadar pervasızca bir şeye karşı hayranlık duymak istemiyorum." Başını eğdi ve sesi biraz daha derinleşti. "Çünkü sana *ihtiyacım* var."

Ani bir sıcaklık dalgası, içimdeki soğuğu kovalayıp götürdü.

"Dudaklarını benimkiler üzerinde hissetmeye ihtiyacım var." Ellerini aracın duvarlarına dayayarak beni hapsetti. "Nefesini ciğerlerime çekmeye ihtiyacım var. Yaşam kaynağını içimde hissetmeye ihtiyacım var. Sadece sana *ihtiyacım* var. Bu bir ıstırap. Bu ihtiyaç. Sana sahip olabilir miyim? Her şeyine?"

İlk kimin hareket ettiğini bilmiyordum. O mu, yoksa ben mi ya da ikimiz birden mi? Önemli değildi. Bir araya geldik, öpücük mancınığın altındaki kadar vahşiydi ve o anda kelimelerin yetersiz kalacağı her şeyi söylüyordu. Bunu bir daha yapma fırsatına sahip olmayı beklemiyormuşuz gibi öpüştük. Ve dakikalarca, ikimizin de buna inandığını biliyordum.

Ayrılmanın ya da öldürülmenin eşiğindeydik ve o öpücük... Ve o karanlık arabada daha sonra yaşananlar, ikimizin de birbirimizi daha yeni bulmuşken kaybedebilecek olma ihtimali karşısında ne kadar sarsıldığımızın kanıtıydı.

Casteel hançeri elimden alıp bacağımdaki kınına sokarken, nerede olduğumuzu, burada ne yaptığımı ve bu ince duvarların dışında neler yaşandığını umursamamamı sağlayan bundan çok daha fazlasıydı. Ya da beni havaya kaldırıp dizlerimi aracın koltuğuna dayayarak taytımı ve iç çamaşırımı aşağı indirdiğinde. Bunları umursamamamı sağlayan, Düşes'in onu öldürmeden önce söylediklerydi, onun ölümünü izlerken hissettiğim mutlak soğukluktu ve sözlerinde biraz doğruluk payı olduğunu sezinlememdi.

Casteel ellerimi duvara dayayarak sivri dişlerini boğazıma sürttü ve içime sıcaklık dalgası ve ıslaklık gönderdi.

"Bu çok uygunsuz," diye soludum.

"Umurumda bile değil." Tenimi tekrar dişledi ve tüm vücudum yay gibi gerildi. "Sıkı tutun."

Tutundum, ama hiçbir şey beni olanlara hazırlayamazdı. Bir engerek yılanı gibi hızla atılarak dişlerini boğazıma geçirdi ve aynı anda içime girdi. Acı ve zevk karışımının yaşattığı şok nefesimi kesti ve irileşmiş gözlerimi tavana –tam ortasından siyah ve kırmızı kabartmalı bir ok geçen daireye– sabitledi. Sonsuzluk. Güç.

Yükselmişlerin Kraliyet Arması.

Ve sonra... Sonra yine o ateşe, o aleve dönüştüm.

Casteel'in çıkardığı derin, hırıltılı seslerin, bacaklarımın arasında kayan elin ve o feci becerikli parmakların yoğunlaştırdığı aşırı zevk ve coşkudan başka bir şey yoktu.

Avluya adım attığımda hissettiklerimden pek de farklı olmayan yeni bir çılgınlık bizi sardı. Ve belki de gördüğümüz ve yaşattığımız tüm ölümler bizi bu âna, ağzının boğazımda doyumsuzca hareket etmesine ve kalçamın neredeyse açgözlü bir şekilde onunkine bastırmasına sürüklemişti. Birbirimizi hissetmek hayatta olduğumuzun bir hatırlatıcısıydı. Hayatta kaldığımızın. Mancınığın altına saklanmışken düşündüğüm tüm o şeyler için zamanımın olacağının. Ne kadar belirsiz olursa olsun bir geleceğimiz olacağının. Ve içimizdeki fırtına gitgide yukarı tırmanıp ikimizi de uçurumun kenarına götürdüğünde, bizi yönlendirenin birbirimiz için hissettiklerimiz olduğunu biliyordum.

Bu, Casteel'i, beni kurtarmak için halkını terk etmeye itmişti.

Bu, beni, onu kurtarmak için kendi boğazımı kesmeye hazır bir halde boğazıma hançer dayamaya itmişti.

Duygunun yoğunluğu, birdenbire her şeyi tüketmeye başlaması hiçbir anlam ifade etmiyordu. Başım onun göğsüne düştü. Casteel önce ağzımın köşesini öptü, sonra uzun yara izini ve son olarak da en kısa olanı. Hiçbiri umurumda değildi.

"Bana zaten sahipsin," diye fısıldadım.

41. BÖLÜM

Muhafızların antrenman yaptığını gördüğüm alan, yaralılar ve ölüler tarafından işgal edilen şiltelerle doluydu. Çoğu ölümlüydü. Spessa's End'e yerleşmiş olan yirmi Alçalmış ya da Atlantis kökenli yok olmuştu. Orduyla birlikte gelen Atlantis kökenlilerden en az ellisi ölmüştü ve bunun iki katı kadarı yataklarda yatıyordu. Bir düzine kadar kurt, kendilerini iyileştiremeyecek kadar yaralanmıştı. Ordunun büyük çoğunluğunu oluşturan ilkel Atlantisliler kendilerini iyileştirmişlerdi. Muhafızların hiçbiri ölmemişti ve sadece birkaçı yaralanmıştı.

Atlantis ordusu, kayıplara rağmen başarılı olmuştu. Casteel ve ben arabadan inip Kieran'ı ve birkaç Atlantisli savaşçıyı etrafımızda nöbet tutarken bulduğumuzda, kontrolü ele geçirmişlerdi.

Bazılarının arabanın içinde neler olduğunu anladığını fark etmeme rağmen bir gram bile utanmadım.

Solis ordusunun tamamından sadece bir asker hayatta kalmıştı. Casteel ve saatler önce ayrılmış olan birkaç kişi daha, bir uyarı ve bir mesaj iletmekle görevlendirilen olgunluk çağını yeni geçmiş genç bir oğlana Pompay'in yanmış topraklarına kadar eşlik etmişlerdi.

Atlantia, Spessa's End'i geri almıştı ve şehre gelen herkes, onlardan öncekilerle aynı kaderi paylaşacaktı. Bu mesaj aynı zamanda bir fırsattı. Casteel, orijinal planının bir kısmını harekete geçirmişti. Spessa's End Savaşı, ilerideki birçok savaşın ilki olmak zorunda değildi. Atlantia Prensi ve *Prensesi*, krallığın geleceğini tartışmak için Solis Kralı ve Kraliçesi ile görüşmeye istekliydi.

Mesajı iletmekle görevlendirilen çocuğa hiç gıpta etmedim.

Sevdiklerini kaybeden aile ve arkadaşlara da öyle. Tanıdığım birinin ayakta durduğunu her gördüğümde için rahatlamıştı.

"Teşekkür ederim," diyen cılız bir ses dikkatimi çekti. Yaşlı bir kurt koluna kötü bir darbe almıştı ve kolu neredeyse kopuyordu. Kontrol edilecek son kişi oydu. Onu iyileştirmiştim. Denememe izin verenlerin hepsini iyileştirdiğim gibi.

Bazıları, New Haven'dakiler gibi dokunuşumu reddetmişti. Elijah'nın görüntüsü zihnimde belirirken göğsüm acıyla sıkıştı.

Boğazımı temizledim. "Rica ederim." Sırtım ve kollarım ağrırken ayağa kalkmaya başladım. "Kolunun tamamen iyileşip iyileşmediğini bilmiyorum, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede bir Şifacıya göstermelisin."

Ben hareket edemeden, kurt kolumu yakaladı. Temas karşısında gözleri hafifçe irileşti ve bana dokunduğunda başkalarının hissettiği o garip, elektrik akımını hissedip hissetmediğini merak ettim. Elimi yavaşça çevirdi. "Doğru mu?" diye sordu, avucumun ortasındaki altın ize bakarak. "Prensimizle evlendin mi?"

Kalbim yerinden fırlarken başımla onayladım. Siyah ve gümüş rengi saçları örgülerle dolu olan bu orta yaşlı kurt, bunu soran ilk kişi olmuştu.

"Diğerleri tüm savaş boyunca onun yanında savaştığını söylüyor."

"Sur'da başladım, ama sonra aşağı indim."

"Ve hâlâ buradasın. Bütün bu zaman boyunca buradaydın, başkalarını iyileştirdin," dedi keskin gözlerle. "Dokunuşunla."

"Yardım edebilecekken nasıl yardım etmeyeyim?" Ve yardım etmiştim. Kısacık bir an için gördüğüm Şifacı Talia, yardımımı reddedenlerle meşguldü. Bu yüzden, savaştan sonra, kıyafetlerime bulaşmış ve tırnaklarımın altında kurumuş olan kana bir şey yapamasam da yüzümdeki ve ellerimdeki kanı yıkamak için zaman ayırmıştım.

Kurt, bileğimi bırakıp tekrar yatağa yatarken başını salladı. "Kieran senin empat soyundan geldiğini söyledi."

Tekrar başımla onayladım.

"Daha önce hiç bir empatın gümüş gibi parladığını görmemiştim," dedi. "Ve onları hatırlıyorum. O zamanlar genç bir çocuktum

ve hâlâ hayatta olan sadece bir avuç kişi vardı, ama böyle bir şey hatırlardım."

Bu kurdun kaç yaşında olduğunu merak ederek, "Jasper da aynısını söyledi," dedim.

"Bunu duyduğumda şaşırmadım. Her şeyi bilir," dedi kurt. "Ağzını ne zaman kapalı tutması gerektiği dışında."

Yorgun bir şekilde gülümsedim. "Ben de öyle duydum."

"Eski bir empat soyundan geliyor olmalısın."

"Başka ne olabilir ki?" diye sordum, gerçekten bir cevap beklemeden.

"Evet," diye mırıldandı. "Başka ne olabilir?"

Omzumun üzerinden baktım ve Quentyn ile Beckett'ın yaralılar arasında gezindiğini gördüm. "Su ve yiyecek getiriliyor. Başka bir ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Ben ayağa kalkarken beni izledi. "Ama dikkatli olmalısın, Prenses."

Kaskatı kesildim.

"Diğerlerinin seni izlediğini gördüm. Prensimiz seni seçmiş olabilir. Onun yanında ve onlar için savaşmış olabilirsin. Çoğumuzu iyileştirmiş olabilirsin," dedi boğuk bir sesle. "Ama onlar seni seçmediler ve birçoğu empat soylarını bile hatırlayacak kadar yaşlı değil. Yaşlı olanlar, onların neler yapabileceklerini, onlara ne denildiğini hatırlarlar."

"Ruh Yiyici mi? Ben bunu yapamam," dedim, kalbim hızla atmaya başlarken. "Bir insanı duygularından arındıramam."

"Ama bunu bilmiyorlar." Bakışları yataklara kaydı. "Burada biri var mı? Sana göz kulak olacak biri?" Doğrulup oturmaya çalıştı. "Prens burada yokken yalnız kalmamalısın..."

"Ben iyiyim." Onu nazikçe geri yatırdım. "Silahlıyım ve başımın çaresine bakabilirim."

"Bundan şüphem yok, ama..." Yüz hatları neredeyse acı çekiyormuş gibi gerildi, ama öyle olmadığını biliyordum. "Bunu söylememeliydim. Bu neredeyse hainice, ama beni iyileştirdin. Sana borçluyum."

"Bana borçlu değilsin."

"Bu yarayı iyileştirmem günler, belki de daha uzun sürerdi. Ben bir kurdum, Prenses. Bu, kopan uzuvlarımın tekrar çıkacağı anlamına gelmiyor."

Pazılarının neredeyse tamamını çevreleyen soluk pembe ize baktım. Bu tür bir yaralanmadan sonra kolunu kaybetmemiş olduğu için çok şanslıydı.

"Kralın, Prens'in seni ele geçirme planlarını öğrendikten sonra kendi planlarını yapmaya başladığı ordular arasında epey iyi biliniyor. Prens'in planlarının ne kadar değiştiğini bildiğinden şüpheliyim, ama onunki değişmedi."

Omuzlarıma bir ağırlık çöktü. "Beni bir mesaj göndermek için kullanmayı planlıyor. Canlı ve nefes alan bir mesaj olacağımdan şüpheliyim," dedim. "Biliyorum."

"O zaman Casteel'in bizim Prensimiz olduğunu da bilmelisin," dedi kurt kısık bir sesle. "Ama Valyn, babası, bizim Kralımız."

"Biliyorum," diye tekrarladım, yüzüme bir gülümseme yerleştirirken.

"Biliyor musun?"

Başımı sallarken, üzerimdeki ağırlık biraz daha arttı. "Dinlenmelisin. En azından Talia tamamen iyileştiğini söyleyene kadar."

Yaşlı kurt hiç memnun olmasa da pes etti, ancak son bir vedalaşmanın ardından, derme çatma revirde dolaşarak etrafa ve üzerinde Atlantis Arması bulunan sancaklara baktım.

Üzerimdeki gözleri hissedebiliyordum.

Arazide dolaştığım süre boyunca onları hissetmiştim.

Ama etrafımda yankılanan onca acı varken, ıstırabın ötesinde bir şey hissetmeme izin vermemiştim.

Ama onlar seni seçmediler.

Alandan uzaklaşırken, kurdun sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanırken irkildim.

Kurdun Kral hakkında söyledikleri ve Atlantis halkının sadakatinin nerede yattığını ima eden üstü kapalı uyarıları o kadar da şok edici değildi.

Bu kadarını zaten anlamıştım, değil mi? Ve bu, Düşes Teerman'ın Kraliçe Ileana'nın torunu olduğuma dair saçma iddialarını duymadan

önceydi. Kraliçe bir Yükselmiş idi. Ben ne onun soyundan geliyordum ne de ten ve ateşten doğmuştum.

Ama ben diğer empatlar gibi değildim ve öyle olsaydım bile, bu soya saygı duyulmaktan çok ondan korkuluyordu. Atlantia'da çok fazla destekçim olmayacağını biliyordum. Onları burada bile zar zor bulmuştum.

Casteel, sevilen ve saygı duyulan Atlantia Prensi idi. Bu kadarı açıktı. Ama tek bir kişi bile babası ya da annesi hakkında kötü konuşmuyordu ve onların da en az onun kadar sevildiğini biliyordum. Casteel Prens'ti, ama babası Kral'dı ve eğer bir mesaj göndermek için ölmemi isterse, halkı da onun izinden giderdi. Atlantia halkını korumak için savaşmam ve öldürmem bile bunu değiştirmediyse, bir yüzüğün veya evlilik damgasının bunu değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyordum.

Ve Casteel... Bunu biliyor olmalıydı. Bunu her zaman biliyor olmalıydı.

* * *

Sabunlu su ile dolu küvette otururken, kollarımı bacaklarımın etrafına dolayıp dizlerimi göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapattım. Ayaklarımın altındaki sıcak kumu, annemin ve babamın ellerinin benimkiler üzerindeki ağırlığını hatırladım. Önden koşan Ian'ın gülümsemesinin ne kadar rahat olduğunu, annemin kahkahasının sesini ve babamın ona nasıl baktığını hatırladım... Tıpkı şimdiye dek duyduğu en güzel sesmiş gibi.

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. O anları düşünmek, kaleye geri döndüğümde içime geri gelen soğuğu azaltmıştı. Düşes'in söylediklerini ve Tawny ile ilgili düşünceleri aklımdan çıkaramadım. Tıpkı Kral'ın planları ve Atlantis halkının sadakati hakkındaki endişelerimi de silemediğim gibi.

Banyo kapısının yumuşak tıkırtısıyla gözlerimi açtım. Casteel yanımda diz çökerken, zengin, topraksı baharat ve taze çam kokusu, sabunun limonsu kokusunu bastırdı. Saçları nemliydi ve giydiği kıyafetler temizdi, kan lekesi yoktu. Ne zaman ve nerede banyo

yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Genç Solis askeriyle birlikte gittiğinden beri onu görmemiştim.

"Hey," dedi sessizce. Bakışları yüzümün üzerinde gezinirken savaşta aldığım bir çürüğün üzerinde oyalandı.

"Selam," diye fısıldadım.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Boğazımı temizledim. "Her şey yolunda mı? Asker konusunda?"

Başıyla onayladı. "Whitebridge'e gidiyor." Uzanarak ıslak saçlarımın bir kısmını avcuna aldı, omzumun üzerine bıraktı. Boğazımdaki ısırık izini ortaya çıkardı ve sırıtışının genişlediğine yemin edebilirdim. "Sana bir teşekkür borçlu olduğumu duydum."

Bacaklarıma daha sıkı sarıldım. "Ne için?"

"Bütün bir günü iyileştirebileceklerini iyileştirerek ve iyileştiremeyeceklerinin acılarını dindirerek geçirmişsin." Kehribar mücevherler benimkilerle buluştu. "Teşekkür ederim."

Yutkundum. "Sadece elimden gelen ne varsa onu yaptım, benim yeteneklerime sahip olan herhangi birinin yapacağı gibi." En azından, umduğum buydu. "Bazıları bana izin vermedi."

Parmakları sırtımın ıslak teninde gezindi. "Bazıları aptal."

"Onlar senin insanların."

"*Bizim* insanlarımız," diye düzeltti yumuşak bir sesle.

Nefesim kesildi ve isteseler de istemeseler de benim insanlarım olduklarının farkına varmak içimde biraz paniğe ve huzursuzluğa yol açtı. "Ben... Elijah için, hepsi için üzgünüm. Ondan hoşlanmıştım ve Magda çok iyiydi. Ama onlar... Onlar senin arkadaşlarındı."

Şiddetli bir soluk bırakırken kirpikleri aşağı indi. "Elijah'yı çocukluğundan beri tanırdım; ondan çok daha genç göründüğüm için bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum. Riskleri biliyordu, onlara karşı koyduğunu biliyorum. Hepsinin savaştığını biliyorum, ama bunu hak etmedi. Hiçbiri hak etmedi."

"Hayır, etmediler," diye onayladım yumuşak bir sesle.

"Hepsinin gitmesini sağlamalıydım. Dikkat çekme riskini göze almalıydım. Ben..."

"Elinden geleni yaptın. O insanlardan bazıları yaraları nedeniyle seyahat edemeyecek durumdaydı ve hiçbiri hemen ayrılmaya hazır değildi," dedim. "Orada olanlar senin suçun değil."

Casteel hiçbir şey söylemedi.

"Bunu biliyorsun, değil mi? Bunun sorumlusu Yükselmişler. Sen değilsin."

Yavaşça başını salladı. "Bunu biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Yutkunarak başıyla onayladı ve durumun böyle olup olmadığından emin değildim. "Birkaç saat önce Spessa's End'e geri döndüğümde bana çok garip bir şey söylendi."

"Sormaya korkuyorum."

Yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Savaş sırasında kurtların ortaya çıktığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim?"

"Unutmamana sevindim, çünkü tam da boğazına hançerini dayadığın zamandı..."

"Seni ve halkını kurtarmaya çalışıyordum," diye hatırlattım ona. "Bunu zaten konuşup halletmiştik."

"Evet, ama Kieran bana onu çağırdığını söyledi. Bunu diğer kurtların da hissettiğini söyledi. Hepsinin bizim olduğumuz yere yöneldiğini söyledi. Jasper da bunu doğruladı," dedi. "O da aynısını yaptı."

"Ben kimseyi çağırmadım. Yani, nasıl?" Sertçe yutkundum. "O anda çok fazla şey hissediyordum. Şey gibi hissettim, bilmiyorum, kontrolü kaybetmek üzereymişim gibi. Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum, Poppy. Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Senin duygularını nasıl hissettiklerini anlamıyorum." Islak saçlarımın bir tutamını alıp çıplak omzumun üzerinden geriye attı. "Onlar da anlamıyor. Onlara da sordum. Her ikisi de onları çağırdığını –yardım çağırdığını– hissettiklerini söyledi."

Tüm tüylerim ürperdi. "Delano. Ah, Yüce Tanrılar..."

"Ne?"

"New Haven'daki odada kilitliyken, Delano bir anda odaya

daldı ve onu çağırdığımı duyduğuna dair yemin etti. Ama çağırmamıştım."

Casteel'in kaşları çatıldı. "O sırada bir şey mi oldu? Çünkü eğer öyleyse ve bana bundan bahsedilmediyse..."

"Hiçbir şey olmadı. Kızgındım, odaya kilitlendiğim için sana kızgındım," diye açıkladım. "Sonra rüzgârı duymuş olabileceğini söyledi ve hava gerçekten rüzgârlıydı, bu yüzden unuttum."

Casteel saçlarımın bir kısmını daha kaldırdı. "Bu tuhaf."

Ona baktım. "Çağrımı *hissetmeleriyle* ilgili söyleyeceğin tek şey bu mu? Tuhaf?"

"Eh, tuhaf kelimesinin tanımı garip ve sıra dışı bir şey..."

"Tuhafın ne anlama geldiğini biliyorum," diye sözünü kestim. "Bu da kendini gösteren başka bir empat özelliği mi?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Bir empatın bunu yapabildiğini hiç duymadım."

Midem düğümlendi. "Tıpkı gümüş gibi parıldamak ve iyileştirebilmek gibi..."

"İki ayrı soydan geliyor olabilirsin," diye araya girdi. "Bunu daha önce konuşmuştuk. Bu mümkün olabilir."

Kraliçe Ileana'nın büyükannem olmasından çok daha olasıydı. Çağrımı duymaları konusunda ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu, ama ya bu bir empat yeteneğiyse? İnsanlar acılarını ve korkularını yansıtabiliyorlardı. Ya benim de yaptığım şey buysa ve kurtlar bir nedenden ötürü onu duydularsa? Bu mantıklı görünüyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Şimdi mi? Tam da şu anda mı?" Bakışları suyun içinde görebildiği çıplak tenin üzerinde gezinirken gülümsemesi yorgundu. "Bir sürü fikrim var."

"Bahsettiğim şey bu değildi," dedim, gözlerindeki kasvetin kaybolduğunu görmekten memnun olmama rağmen.

"Biliyorum, ama dikkatim dağıldı. Bu benim suçum değil. Çıplaksın."

"Hiçbir şey göremiyorsun."

"Görebildiklerim yeterli." Kollarını küvetin kenarına yaslarken dizlerinin üzerine çöktü. "Dolayısıyla dikkatim iyice dağıldı."

"Dikkatinin dağılması senin problemin, benim değil," dedim ona.

Başını eğip dizimin kollarım tarafından kapanmayan kısmını öperken kıkırdadı. "Yarın Atlantia'ya gideceğiz. Gelen Atlantis orduları, Yükselmişlerin çok kötü bir tercih yapmak istemeleri ihtimaline karşı geride kalacaklar. Spessa's End korunacak."

Göğsümde boğucu bir his vardı. "Bu kadar çabuk mu?"

"İşler planlandığı gibi gitseydi çoktan orada olurduk." Geriye çekildi. "Evliyiz ama henüz taç giymedin. Bunun biran önce olması gerekiyor.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Taç giymenin işleri resmileştirdiğini anlıyorum, ama bu gerçekten neyi değiştirecek? Senin..." Kısacık bir an için gözlerimi kapattım. "Bizim halkımız bana hâlâ güvenmiyor, benden hoşlanmıyor. Her neyse. Ve babanın da hâlâ planları var, değil mi? Benim için?"

"Babamın planları değişti."

"Ya değişmediyse?"

Bir an için beni inceledi. "Biri sana bir şey mi söyledi?"

Yaşlı kurdun başını belaya sokmak istemeyerek, kafamı hafifçe iki yana salladım. "Sadece... Birçoğunun beni kabul etmediğini biliyorum, evlilikten ve dün geceden sonra bile. Sen Prenssin. Ama o Kral..."

"Ve sen de Alastir gibi konuşmaya başladın," diye sözümü kesti. "Neredeyse yine aklını karıştırmaya başladığını düşünürdüm, ama o Atlantia'da kaldı."

"Alastir değil," dedim. "Ama o da bunu söylemişti ve haklı olduğu bir nokta var. Bana bir düzeyde de olsa koruma sağlaması için benimle evlenmek istediğini biliyorum..."

"Başlangıçta, Poppy. Ve bu sadece kendimi sebebin bu olduğuna ikna ettiğim içindi," dedi. "Tek sebep bu değildi. Ağabeyimi kurtarmak ya da bir savaşı önlemek de değildi. Seni istedim ve seni elimde tutmanın bir yolunu bulmak istedim."

Şimdi onun sözlerine karşılık göğsümde farklı bir sıkışma vardı. "Bana sahipsin," diye fısıldadım, arabada ona söylediğim sözleri tekrarlayarak.

"Biliyorum." Bakışları benimkileri esir aldı. "Ve hiç kimse, hatta babam ya da annem bile, bunu değiştiremez."

Ona inandım.

Gerçekten inandım.

"Sana hiç kimse zarar vermeyecek," diye yemin etti. "Buna asla izin vermeyeceğim."

"Ben de öyle."

Gamzelerini gözler önüne sererek gülümsedi. "Biliyorum. Gel." Ayağa kalkarak havluya uzandı. "Burada daha fazla dursan yüzgeçlerin çıkmaya başlayacak."

"Bir ceeren gibi mi?"

Sırıttı. "Bir ceeren gibi."

Ama hareket etmedim. "Sana yalan söyledim."

Casteel tek kaşını kaldırdı. "Ne konuda?"

"Onu öldürmeden önce Düşesin bana bir şey söyleyip söylemediğini sordun ve ben de hayır dedim. Bu bir yalandı."

Kısacık bir sessizlik oldu. "Ne söyledi?"

"Ben... Ona ağabeylerimiz hakkında sorular sordum. Birlikte olduklarını söyledi ama onlar hakkında söyledikleri bu kadardı." Yanımda tekrar diz çökmesini izledim. "Tawny'nin daha fazla beklemeden Yükseleceğini –bunun çoktan gerçekleşmiş olabileceğini– söyledi. Kraliçe'nin Tawny'yi ne kadar önemsediğimi bildiğini ve eve döndüğümde kendimi daha rahat hissedebilmem için orada olmasını istediğini söyledi."

"Tanrılar." Casteel öne eğilip başımın arkasını kavradı. "Bunların herhangi birinin doğru olup olmadığını bilmiyorsun. Hiçbiri doğru olmayabilir, Poppy. Ağabeyin. Benimki. Tawny. O..."

"Evlendiğimizi öğrenince Kraliçe'nin çok sevineceğini söyledi. Bunun olacağını bilseydi dün gece yaşananların hiçbirine gerek kalmayacağını söyledi," dedim ve Casteel kaskatı kesildi. "Kraliçe'nin asla başaramadığı tek şeyi yaptığımı söyledi. Atlantia'yı ele geçirdiğimi söyledi."

"Bu hiç mantıklı değil, Poppy."

"Biliyorum," dedim. "Kraliçe'nin büyükannem olmasıyla ilgili söyledikleri de öyle. Hiç mantıklı değil. Bu o kadar imkânsız, o kadar inanılmaz ki ben... Bazılarının doğru olup olmadığını merak etmeden duramıyorum."

42. BÖLÜM

Doğuya, Atlantia'ya doğru, mavilerin ağır bastığı bir tuval gibi görünen bir gökyüzünün altında ilerledik.

Alastir, Spessa's End'e geri dönmemiş olsa da onunla seyahat eden adamlar bizimle birlikteydi. Dante de dâhil olmak üzere birkaçı eksikti, ama grubumuz neredeyse üç katına çıkmıştı. Atlantia'ya geri dönen Jasper ve diğer birkaç kurt da grubumuza katılmıştı. Vonetta, Spessa's End'de kalmıştı ama annesinin doğum günü ve erkek ya da kız kardeşinin yaklaşan doğumu için geri dönmeyi planladığı anda beni göreceğine söz vermişti.

Ormanlık alanın her iki tarafındaki çorak araziler, yerini minik, beyaz çiçeklerle dolu uzun sazlık tarlalara bırakmıştı. Beckett, kıskanılası bulduğum sonsuz bir enerji kaynağından güç alıyormuş gibi, kurt formunda yanımızda koşuyordu. Arada bir önden ilerliyor, incecik bitkilerin arasında gözden kayboluyor ve birkaç saniye sonra bir kez daha yanımızda beliriyordu. Yanımızdan, daha doğrusu Casteel'in yanından, hiç uzaklaşmadı. Beckett'ın yakınlığının Prens'in varlığıyla ilgili olduğunu düşündüm ve ondan –bizimle seyahat eden herhangi birinden– korku hissetmediğim için mutluydum.

Ama grup sessizdi, Casteel bile ve sessizliğin pek çok nedeni vardı. Burada, savaşta ya da New Haven'da birini kaybetmemiş tek bir kişi bile yoktu.

Elijah'yı, Magda'yı ve doğmamış çocuğunu, hiçbirini düşünemiyordum. Yeraltındaki duvarlara bu isimleri artık kimin ekleyeceğini düşünemiyordum.

Ama Casteel'in düşündüğünü biliyordum. Önceki gece birkaç kez sessiz kalmasının nedeninin bu olduğunu biliyordum ve bunun konuştuklarımızla çok az ilgisi olduğunu düşünüyordum. Elijah'yı özlüyordu. Onun ve diğerlerinin yasını tutuyordu ve onları başarısızlığa uğrattığına inandığını biliyordum.

Düşüncelerim çok ağır geldi ve beni yıprattı. Uykusuzluk da hiç yardımcı olmadı. Craven saldırısının olduğu gece ile ilgili kâbuslar beni bir kez daha buldu ve boğazımı yakan acı bir çığlıkla nefes nefese kalarak uyandığımda Casteel yanımda olmasına rağmen, tekrar uykuya daldığım anda gecenin dehşeti beni yine buldu.

Bu geceyi dört gözle beklemiyordum.

Baktığım ufkun bulutların karayla buluştuğu yer olmadığını fark ettiğimde güneş tam tepemizdeydi. İlerideki griler arasında koyu yeşil lekeler belirmeye başlayınca eyere tutunarak daha dik oturdum. Sis. Dağları gizleyen sisti, o kadar yoğundu ki kilometrelerce yol kat etmiş olsak bile gökyüzüne bakıyor olduğumu sanmıştım.

"Şimdi görüyor musun?" diye sordu Casteel. "Skotos'u?"

Kalbim teklerken başımla onayladım. "Sis çok yoğun. Gündüzleri böyleyse, geceleri durum ne kadar kötü?"

"Dağın eteklerine vardığımızda biraz incelecek." Ben ileri uzanırken Casteel'in kolu belimi sarmaya devam etti. "Ama geceleri, şey, sis her tarafını saracak."

Dağlar sisin ardında görünmeye başladığında titredim. Bazı yerlerde kayalıklar ve bazı yerlerde ağaç kümeleri vardı. "Ordular sisin içinden nasıl geçti?" Kieran'a baktım. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiniz?"

"Tanrılar izin verdi," diye yanıtladı ve kaşlarım havaya kalktı. "Sis bizim için gelmedi. Geceleri epey inceldi ve bu da ilerlememiz için yeterliydi."

Tanrıların bize de aynı şekilde izin vermesini umarak Casteel'e yaslandım.

Casteel bir sonraki saniye umut balonunu patlattı. "Sis, Atlantia'dan çıkarken oraya girildiği zamanlardaki kadar kötü değildir."

"Harika," diye mırıldandım.

"Skotos Dağları, ötedeki sıradağlar kadar büyük olmadığı için şanslıyız," dedi Naill, Jasper'ın diğer tarafında atını sürdüğü yerden.

"Daha büyükleri de mi var?" Skotos Dağları, Solis'tekilerin en büyüğüydü, en azından benim bildiğim kadarıyla.

Atlantisli başıyla onayladı. "Şu anda ilerlediğimiz yerden geçmek bir günden az sürüyor. Ancak bazı zirveleri aşmak günler sürer." Eyerinin üzerinde kıpırdandı. "Ama Atlantia'da gökyüzüne kadar uzanan dağlar var, öyle ki dağdan başka hiçbir şey göremezsin. Zirveler o kadar yüksektir ki zirveye ulaşmak haftalar sürer. Ve oraya ulaştığında, bir Atlantisli bile nefes almakta zorlanır."

Sazlıklar arasındaki sis hafifçe dağılarak çalıların üzerinde küçük bulutlar oluşturdu.

Beckett öne fırladı ve göz açıp kapayıncaya kadar sis tarafından yutuldu. Keskin bir nefes alarak hançerime uzandım...

"O iyi." Casteel'in elini benimkinin üzerine kapanarak hafifçe sıktı. "Gördün mü? İşte orada."

Koyu renk tüylerle dolu kafa sisin ardında belirirken kalbim yavaşlamadı, kurt heyecanla nefes nefese solurken dili dışarı sarkıyordu. "Burada Craven olmadığından emin misin?"

Biraz önde ilerleyen Emil, "Savaştan bu yana bu taraflarda Craven görünmedi," dedi.

Arkasında sadece gölgelerin bulunduğu bir sis örtüsüne yaklaştığımızda hâlâ tetikteydim. Tüm içgüdülerim dizginleri ele geçirip Setti'yi durdurmak isterken kaslarım gerildi. İçinden geçebilmemiz mümkün değildi. Diğer tarafta neyin beklediğini kim bilebilirdi ki? Ya Craven hakkında yanılıyorlarsa? Jasper ve Emil sis duvarının ardında gözden kaybolurken tüylerim diken diken oldu. Delano yoğun, grimsi pusun içinde kaybolduğunda boğazımdan bir çığlık yükseldi. Sırtımı Casteel'e bastırmaya başladım...

Setti'yi yavaşlattı. "Sis duvarını diğer taraftan ilk gördüğümde, geçmeyi reddettim. Craven yüzünden değildi. Sisin içinde seyahat ettiklerini henüz öğrenmemiştim. Krallığın en sonuna geldiğimizden ve bunun ötesinde hiçbir şey olmadığından korktum," dedi Casteel, belimdeki kolu bir çelik gibiydi. "Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama gençtim ve Kieran da oradan geçmekten korkuyordu."

Kieran'ın bize ayak uydurarak ilerlediği sağ tarafımıza baktım. Tüm öğrendiklerimden sonra, ikisinin de herhangi bir şeyden korktuğunu hayal etmekte zorlanıyordum.

"İlk geçen Malik'ti," diye devam etti Casteel, eliyle belimde yavaş, rahatlatıcı bir daire çizerek. Aşağıya baktım ve bakışlarım taktığı altın yüzüğe takıldı. "Bir an için, bunun ağabeyimi son görüşüm olduğunu sandım, ama sonra geri döndü. Bize diğer tarafta yabani otlardan ve gökyüzünden başka bir şey olmadığını söyledi."

"İlk başta söylediği bu değildi," diye araya girdi Kieran. "Malik, diğer tarafta üç başlı devler olduğunu iddia etti."

"Ne?"

Casteel güldü. "Evet, öyle söyledi. Gülmeye başlayana kadar ona inandık. Piç herif kahkahalara boğuldu. Sevgisi ses tonuna yansımıştı ve ağabeyinden üzüntü ve öfke duymadan bahsettiğini duymak çok nadirdi. "Geçmesi sadece birkaç saniye sürecek. Söz veriyorum."

Naill sisin içine girdiğinde, tereddütle başımı salladım. "Diğer tarafta üç başlı devler varsa, ikinize de çok kızacağım."

"Bizi bekleyen üç başlı devler varsa, öfken endişelerimin en küçüğü olacak," diye yanıtladı Casteel, neşeli bir sesle. "Hazır mısın?"

Aslında değildim ama, "Evet," dedim.

Hızla yaklaşan duvardan ince buharlar yayılarak yanaklarıma soğuk öpücükler kondururken, gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaşarak titredim. Setti, sis bulutları bacaklarının etrafında kıvrılırken yumuşak bir sesle kişnedi ve sonra sis etrafımızı tamamen sardı. Hiçbir şey göremiyordum. Kalın, boğucu, süt beyazı havadan başka bir şey göremiyordum. İçimde şiddetli bir panik yükselmeye başladı...

Casteel biraz daha öne kayarak dudaklarını kulağımın arkasındaki boşluğa bastırdı ve "Sana yapabileceklerimi düşün," diye fısıldadı. Kalçamdaki el bacağımın üzerinden kayarak yukarı çıktı ve yırtıcı bir zarafet ile tam merkezime ilerledi. "Kimsenin göremeyeceği. Senin bile göremeyeceğin şeyler."

Parmakları üzerimde dans ederken nefesim tamamen farklı bir nedenle kesildi. Karnımdaki kaslar tepki olarak kasılırken

gerildim ve başımı yana çevirdim. Ağzımı açtım ama söylemek üzere olduğum her şey, Casteel alt dudağımı dişlerinin arasına aldığında unutuldu.

Dudağımı yavaşça bıraktı, ama ağzı hâlâ oradaydı, sıcacık bir şekilde benimkinin üzerinde duruyordu. "Bir sürü fikrim var."

Vücudumu bir titreme dalgası sararken kalbim tekledi. Bazı fikirlerinin neleri içerdiğini hayal edebiliyordum ve kısacık bir an için, *hiçbir şey* düşünmedim. Ağzımdan çıkan boğuk ses sisin içinde kayboldu...

"Artık gözlerini açabilirsin," diye mırıldandı dudaklarıma.

O konuşana kadar gözlerimi kapattığımı bile fark etmemiştim, ama yaptıklarını neden yaptığını ve söylediklerini neden söylediğini şimdi biliyordum. Dikkatimi dağıtmaya çalışmıştı ve işe yaramıştı, yükselen paniğime bir anda son vermişti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve kalçama geri dönen eli beni hafifçe sıktı. Casteel arkamda dik bir şekilde oturmaya dönerken gözlerimi açtım ve...

Sisin, yosunla kaplı kayaların ve bizi bekleyen atların bacaklarının etrafında incecik kıvrımlara dönüştüğünü gördüm. Beckett'ın önümüzde oturduğunu ve kuyruğunu sallayarak yukarı baktığını görünce gözlerimi kırpıştırdım. Bakışlarını takip ettim ve neye baktığını görünce dudaklarım keskin bir solukla aralandı.

Altın.

Işıltılı altın yapraklar, sisin içine nüfuz eden güneş ışığı altında parıldıyordu.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu Delano, yukarı bakarak.

"Evet." Hayran bakışlarım altın ağaçların üzerinde gezindi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim." Masadonya'da yapraklar mevsimlere göre renk değiştirdiğinde bile, sarılar soluklaşırdı ve donuklaşırdı. Bu yapraklar saf altındı. "Bunlar ne tür ağaçlar?"

"Aios Ağaçları," diye yanıtladı Casteel, Aşk, Doğurganlık ve Güzellik Tanrıçası'na atıfta bulunarak. Daha iyi bir isim düşünemezdim. "Tanrıça burada, yer altında uykuya daldıktan sonra, dağın eteklerinde ve Skotos sıradağları boyunca büyüdüler."

Tekrar Casteel'e baktım. "Burada mı uyuyor?"

Yapraklardan sadece bir ton daha koyu olan gözleri benimkilerle buluştu. "Evet."

"Bazıları onun en yüksek zirvenin altında yattığına inanıyor," dedi Jasper, irileşmiş gözlerimi kendisininkilere çekerek. "Aios Ağaçlarının yoğun bir şekilde yetiştiği yerleri Nyktos'un Odalarından görebilirsin."

"Nyktos'un Odaları mı?" diye tekrar ettim.

"Sütunların hemen ötesinde bir Tapınak," diye açıkladı Emil. "Çok güzeldir. Mutlaka ziyaret etmelisin."

"Nyktos orada mı uyuyor?" diye sordum.

Başını iki yana sallarken gülümsedi. "Nyktos'un nerede yattığını kimse bilmiyor."

"Ah," diye fısıldadım.

"İlerlemeye devam etmeli ve daha küçük gruplara ayrılmalıyız," diye araya girdi Casteel. "Kieran bizimle gelecek. Beckett, insan formuna dönmeli ve Delano ve Naill ile gitmelisin."

Kurdun sisin içinden geçerek Naill'in atını korkutmasını izledim. Atlantisli, Casteel'e bakarak gözlerini devirdi.

"Aile kurmaya ve çocuk sahibi olmaya karar vereceğin zamanlar için iyi bir alıştırma olur," dedi Casteel; sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Naill atından düşecekmiş gibi görünüyordu.

Atını bizimkilere çeviren Jasper sırıttı. "Korkarım ki Beckett'a bir gece göz kulak olduktan sonra, çocuk sahibi olmamaya yemin edecektir."

"Tanrılar," diye mırıldandı Naill, Beckett aniden kendini... Görüş alanına giren altın yaprak yığınlarının üzerine atarken.

Quentyn arkadaşını izlerken başını iki yana salladı. "Onu kelebeklerle görmelisiniz."

"Bunu gerçekten istemiyorum." Naill iç çekti.

"Gold Rock'ta buluşacağız." diye seslendi Casteel gruba. "Unutmayın, kimse tek başına bir yere gitmeyecek. Üçten fazla olmayan gruplar halinde bir arada kalın." Beckett'ın sonunda oturduğu yere döndü. "Keşfe çıkmayın. Hiçbir çağrıya cevap vermeyin."

Midem düğümlendi. Casteel, kurtların benden duyduklarına inandıkları çağrıya mı atıfta bulunuyordu?

"Gold Rock'ta herkesi tek parça halinde görmek istiyorum, buna zihinleri de dâhil," diye devam etti Casteel ve omurgamdan aşağı bir ürperti indi. "Dikkatli olun."

Grup dağılmaya başlarken birkaç kişi başıyla onayladı. Beckett, Naill ve "İnsan formuna geçtiğinden emin olacağım," diyen Delano ile birlikte ayrıldı.

Quentyn, Jasper ve Emil'in yanında kaldı ama ağa yönelmeden önce, Jasper yanımıza gelerek Casteel'in elini sıktı. "Dikkatli ol, Cas. Çok uzun zamandır yoktun ve artık eve çok yakınsın."

"Korkmana gerek yok." Casteel'in sesi yumuşadı.

Jasper başını salladı ve sonra dikkati bana çevirdi. "Onlara yakın dur, Penellaphe. Bu dağlardaki sihir, içine işlemeye meyillidir. Onlara güven, ama gözlerinin ve kulaklarının sana söylediklerine güvenmekten kaçın."

Ve bu veda sözlerinden sonra, şimdi son derece solgun ve sessiz görünen Quentyn ile birlikte uzaklaştı.

Omzumun üzerinden Casteel'e baktım. "Bu dağ bize ne yapacak?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı, Setti'yi ilerlemesi için yönlendirerek. "Biz izin vermediğimiz sürece."

* * *

Sessizlik.

Casteel ve Kieran konuşmadılar. Yol boyunca uzanan kalın yosun tabakası, atların toynak seslerini bastırdı. Ne kuş sesi, ne herhangi bir hayvanın yaşadığına dair bir belirti ne de tepemizdeki altın yaprakları hışırdatan rüzgârın yankısı vardı. Her geçen saatle birlikte, dağa tırmandıkça sıcaklık birkaç derece daha düşüyor gibiydi. Spessa's End'deyken unuttuğum ağır pelerin üzerimdeydi. Kısa süre sonra yanaklarım karıncalanmaya başladı. Çok geçmeden Casteel pelerinin kapüşonunu başımın üzerine çekti ve pelerinin kumaşını etrafıma sıkıca sardı. Ürkütücü bir sessizlik ve dağın doğal olmayan güzelliği eşliğinde yolumuza devam ettik.

Yukarıda ışıldayan altın yapraklar ve yerdeki yosunların üzerine dökülerek ağaç kabuklarında parıldayan altın tanecikler bana Kan Ormanı'nı hatırlattı.

Dağın zirvesine tırmanmaya devam ederken, yaprakların arasından süzülen güneş ışınları soldu ve sis yoğunlaşarak yosunların üzerini örttü. Ardından biraz daha yükselerek bacaklarımızın ve sonra bellerimizin etrafını sardı. Güneşin son ışıkları da söndü ve yolumuza devam ettik. Akşama birkaç saat kala, sis tamamen üzerimize çöktüğünde durduk.

Casteel, etrafına bakarken Setti'yi durdurdu. Beyaz sis dumanlarından başka bir şey göremediğim için ne aradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Burası herhangi bir yer kadar iyi görünüyor," dedi, Kieran'a dönerek. "Ne düşünüyorsun?"

Kurt, sisin ardında belli belirsiz bir şekildi. "Kesinlikle zirveye ulaştık, bu yüzden sorun olmamalı."

Olmamalı mı? "Zirveye ulaştığımızı nereden biliyorsun?"

"Eğer ulaşmasaydık, önümüzü birkaç santimden fazla göremezdik," diye cevap verdi Kieran, atından inerken.

Kaşlarımı çattım. Birkaç santimden fazlasını görebiliyorlar mıydı?

Casteel dizginleri benim ellerime tutuşturdu. "Bunlara tutun. Aşağı inip ikinizi ağaca kadar götüreceğim."

Dizginleri elime alırken, tam olarak hangi ağaçtan bahsettiğini merak ettim. Casteel, Setti'nin sırtından aşağı atladı ve bir an için karanlık onu yutmuş gibiydi. Kalbim kaburgalarıma çarptı. Setti'nin önüne geçip parmaklarını atın yularına dolarken, yüzü sisi delip geçti. Bizi soğuk, rüzgârlı havada yürüttü ve sonra durdu. Setti'yle yumuşak bir tonla konuşurken dizginleri benden aldı. Yanıma dönmeden önce, havuç ve ayrık otu hakkında bir şeyler duydum.

Casteel ellerini belime doladı, kollarına tutunarak bacağımı eyerin üzerinden çektim. Aşağı inmeme yardım ederek elimi tuttu ve büyük çantalardan biriyle battaniyeleri aldı.

"Böyle mi olacak?" diye sordum körü körüne yürümek zorunda olmaktan nefret ederek. "Bütün gece?"

"Evet, ama buna alışacaksın."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Buraya ne dersin?" Bir yerlerden Kieran'ın sesi geldi. "Zemin epey düzgün."

"Mükemmel." Casteel, Kieran'ın tam olarak nerede olduğunu biliyor gibiydi, çünkü birkaç dakika sonra sisin içinden ortaya çıktı.

Casteel elimi bıraktı, arkama baktığımda hiçbir şey göremediğim için neredeyse uzanıp elini tekrar tutacaktım. "Sence Setti iyi olacak mı?"

"Başının çaresine bakar," dedi Casteel diz çökerken. Bir gaz lambasını yaktı ve karanlıkta canlanan alev sisin bir kısmını kovaladı. "Ona biraz yem ve sonra da bir battaniye vereceğim. Muhtemelen bizden önce uyur."

Bu gece nasıl uyuyacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çevre, Kan Ormanı'nı buraya kıyasla lüks bir mola yeri gibi hissettiriyordu.

Kieran'ın elinde tuttuğu başka bir fener daha canlandı. "Birkaç dal toplayacağım."

Casteel başını kaldırdı. "Çok ileri gitme."

"Evet, efendim," diye yanıtladı Kieran çok büyük bir keyifle.

Gaz lambasının sarı parıltısı kaybolana kadar arkasından izledim. "Neden bu dağlarda hiç hayvan yok?"

"Sihri hissettikleri için uzak duruyorlar." Casteel, zeminden gelen soğuğu ve nemi kesmek için tasarlanmış olan kalın bir çadır bezini açtı. Battaniyelerden birini bezin üstüne yayarken, sis biraz dağıldı.

"Gel." Ben hareket etmeyince eldivenli elimi tuttu ve önünde oturmam için beni aşağı çekti. "Gidip Setti ile ilgileneceğim. Hemen geri döneceğim, tamam mı?"

Başımla onayladım. Ayağa kalktığında, tek ışık kaynağını geride bıraktığını fark ettim. "Fenere ihtiyacın yok mu?"

"Hayır." Arkasını dönmek üzereyken durdu. "Merakının seni ele geçirmesine izin verme. Burada kal. Lütfen."

"Kendi başıma kalkıp gitmemden endişelenmene gerek yok." Bir adım öteye gitmeyecektim ve Casteel, Setti'yi beslemek ve rahat ettirmek için gittikten sonra yerimden bile kıpırdamadım.

Ama bir elimi kaldırıp etrafımda toplanan sisin arasında salladım. Sis dağıldı ve sonra tekrar geri dönerek yüzüğümü taktığım parmağın etrafında dans ederek döndü. Neredeyse canlı görünüyordu, hareketlerimden etkileniyormuş gibi değil de onlarla etkileşime giriyormuş gibiydi. Pelerinimin sol koluna bir sis demeti dolanırken gözlerim kısıldı. Kolumu geriye çektim ve sis de geri çekilerek orada kaldı, bir adım kadar önümde bekliyordu...

Dudağımı ısırarak, parmaklarımı öne uzattım. Sis titreşti ve sonra yavaş yavaş genişleyerek hayalet parmaklara benzeyen bir akım oluşturdu. Hayalet el sol avcuma dokundu.

Nefes nefese kalarak geri kaçtım. Sis de benim hareketlerimi taklit ederek tepki verdi.

"Orada ne yapıyorsun?" Casteel'in sesi sessizliği bozdu, sis, benden daha fazla ürkütüyor gibiydi. Sis dağıldı.

O anda anladım. "Bu normal bir sis değil, değil mi? *Sihir.*"

"Evet," cevabı geldi. "Ve kesinlikle bir şeyler yapıyorsun, değil mi?"

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Hayır..." Sihir, Casteel'in sesine doğru döndü. Dizlerimin üstüne kalktım ve ileri uzanarak parmaklarımın sadece uçlarını buharların arasından geçirdim. Sis *titreşti.* Kaşlarım havaya kalktı. "Kieran, buradaki sihrin tanrılara bağlı olduğunu söyledi. Eğer uyuyorlarsa bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çok dolambaçlı bir gerekçenin az ama öz haliyle cevap vereceğim. Tanrılar uyuyor olsa bile, hâlâ mevcut olan bir bilinç düzeyi vardır. Bunu zaten biliyorsun."

Biliyordum.

"Sisi, Atlantia Sütunları'nı korumak için yarattılar," diye açıkladı ve sis, dinliyormuş gibi ona döndü. "Ama temelde sis onların bir uzantısı ya da en azından iradelerinin bir uzantısı."

Tanrıların bilincinin bir parçası tarafından kuşatılmak inanılmaz derecede tuhaftı. "Atlantia Sütunları neye benziyor?"

"Yarın göreceksin."

"Ama..."

"Bazıları sabrın bir erdem olduğunu söylüyor," diyerek cevap verdi.

"Bazıları suratına bir yumruğu hak ediyor," diye mırıldandım, ama sessiz kaldım. İtiraf etmek beni ne kadar tedirgin etse de, Casteel haklıydı. Sonunda sise ya da daha doğrusu sihre alıştım. Yine de merak ettim... Eğer bu, tanrıların iradesinin bir uzantısıysa o zaman neden Atlantisliler bunu tetikliyordu? Gerçi orduların geçmesine de izin vermişti.

Ancak içeri girmek yerine dışarı çıkıyorlardı.

Casteel, Kieran ile aynı anda geri döndü. Küçük bir ateş yakıldı ve sihrin en yoğun varlığını geri püskürttü. Casteel'den çok da uzakta olmayan bir yerde kişisel ihtiyaçlarımı giderdim ki bu asla tekrarlamayı planlamadığım bir şeydi ve aramızdaki hiçbir samimiyet ya da açıklık bunu değiştiremezdi. Sonra ateşin yanında yemek yedik. Kieran, Casteel'in daha önce yere serdiği battaniyelerin üzerine uzandığında, uyku düzenine daha yakından baktım.

Yan yana duran ve üst üste binen üç battaniye vardı. Kieran'ın yanındaki iki boşluğa bakarken gözlerim irileşti.

"Burada mı uyuyoruz?" diye sordum. "Üçümüz?"

"Bunu ne zaman fark edeceğini merak ediyordum," diye seslendi Kieran.

Sis, Kieran'ın göğsünün üzerinden kayarken gözlerimi kısarak ona baktım. "Üçümüzün... Bu kadar yakın uyuması gerçekten gerekli mi?"

"Uyumaktan başka bir şey yapacakmışız gibi konuşman gerçekten gerekli mi?" diye sordu Casteel ve bakışlarım ona döndüğünde sırıttı. "Demek istediğim, tek yaptığımız yan yana uyumak." Gamzesi yanağında belirirken bir eliyle geriye yaslanmıştı. "Tabii farklı bir fikrin yoksa. Eğer varsa, daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum, *karım*."

Sis etrafımızı sarmaya devam ederken ona baktım.

"Ne? Sadece çok meraklı biriyim."

"Silahlı olduğumu unuttun mu?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Bana karşı kullanmayı düşünüyor musun?" Ateşin parıltısında, her iki gamzesi de ortaya çıktı. "Eğer öyleyse, bu uyku düzeni Kieran için çok rahatsız edici olabilir."

Aklıma hemen Birleşme geldi ve Casteel'in yüzünde dans eden keyif, düşüncelerimin nereye gittiğini bildiğinin kanıtıydı.

"Ya da... İlginç," diye cevapladı kurt.

"İkinizi de ciddi şekilde inciteceğim," diye hırladım sis uzaklaşırken.

"Ve şimdi daha çok... *İlgimi çekti,*" diye yanıtladı Casteel ve sonra yanındaki boşluğa hafifçe vururken güldü. "Gece boyunca hava daha da soğuyacak, Kan Ormanı'ndakinden çok daha fazla. Yaklaşık bir saat içinde, vücut ısılarımıza minnettar olacaksın."

Bu pek olası değildi.

"Bu arada, bu gece ikimiz de sadece bunu sunuyoruz," diye devam etti Casteel, bakışlarındaki alay kaybolmuştu.

Kieran güldü ve dilimde şeker –keyif– tadı vardı. "Evet, bu gece kafamın koparılmasını istemiyorum."

"Bunun olacağından şüpheliyim," diye mırıldandım.

Casteel elimi tutarak beni yanına çekti ve onunla savaşmadım. Uyku düzenimiz garipti, ama Casteel benim... O benim kocamdı.

Ve Kieran zaten bizimle çok daha garip durumlara düşmüştü.

Tıpkı birbirimizi doğru düzgün tanımıyorken beni küvette çıplak gördüğü zamanki gibi.

Ya da çığlık attığımı duyup Casteel'i ve beni bastıktan sonra bunların korku ya da acı çığlıkları olmadığını keşfettiği zamanki gibi.

Ya da Casteel'in beslenmesi gerektiği zamanki gibi.

Casteel battaniyeyi üzerimize çekip yanıma yerleşirken, kendi kendime bunları düşünmeyi bırakmamı söyledim. Üçümüz arasında boşluk vardı. Fazla değildi. Belki bir ya da iki santimdi ve gece boyunca hareketsiz kalmayı umuyordum.

Ve Casteel'in Kieran hakkında söylediklerinin –uykusunda tekmeleme alışkanlığı olduğunun– doğru olmadığını umuyordum.

Casteel'e dönmek istedim. Onu... Yastık olarak kullanmak hoşuma gidiyordu. Tamam. Sadece ona yakın olmaktan hoşlanıyordum ama sırt üstü yatıyordu ve yaramazlık yapmadan rahat duruyordu, bu yüzden olduğum yerde kaldım ve üzerimizde yavaş dalgalar halinde hareket eden sisi izledim. Birkaç dakika sonra, başımı

eğdim; sis de benimle aynı tarafa eğilerek hareketimi tekrarlıyor gibiydi.

Casteel'e baktım. Gözlerinin kapalı olduğunu sanıyordum. Kieran'a baktığımda, onun da durumu aynı gibi görünüyordu. Şimdiden uyumuş olabilirler miydi? Battaniyenin altından bir elimi çıkardım ve havaya kaldırdım. Sis aşağı indi ve daha önceki gibi gerilerek hayalet parmaklar oluşturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Casteel.

Sis dağıldı.

"Onu korkuttun," diye homurdandım.

"Neyi korkuttum?" diye sordu.

"Sisi ya da sihri. Her neyse."

Casteel yan tarafına döndü. "Onu korkutamazsın," dedi. "Bu sadece sihir. Canlı falan değil ki."

"Bana son derece canlı görünüyor," diye cevapladım.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Kieran yorgun bir sesle.

"Benimle etkileşim kuruyor," dedim onlara.

"Bu sadece senin hayal gücünün bir ürünü." Kurt yan tarafına yuvarlandı ve dizinin bacağıma değdiğini hissettim.

"Hayal gücümün bir ürünü falan değil."

"Sihir sana oyunlar oynayabilir," dedi Casteel, elimi tutup tekrar battaniyenin altına sokarak. "Görmediğin şeyleri gördüğünü düşünmeni sağlayabilir."

Kaşlarımı çattım.

"Uyumalısın," dedi. "Sabaha çok az kaldı."

Benim için hiç de o kadar yakın görünmüyordu.

Sessizlikte, aklım farklı yerlere gidip durdu. Renfern'i düşündüm; ona, Elijah'ya ve diğerlerine olanları değiştirmek için daha fazlasını, daha farklı bir şey yapmayı ne kadar istediğimi düşündüm. Masadonya'dan bizimle birlikte seyahat eden muhafız ve Avcının, Phillips ve Luddie'nin, Yükselmişler hakkındaki gerçeği bilip bilmediklerini ya da sessiz bir savaşın kurbanı olup olmadıklarını merak ettim. Tıpkı Rylan gibi... Ve Vikter. Sisin üzerimde yavaşça hareket etmesini izlerken kalbim ağrıyordu. Tawny'yi çok özlemiştim ve onun Yükseliş aşamasından geçmemiş olması için

dua ettim. Daha sonra zihnim, kurtların etrafımızı nasıl sardığına kaydı. Nedeni ben olabilir miydim? Duygularımı dışarı mı yansıtmıştım? Onlar da buna cevap mı vermişti?

Tekrar Kieran'a baktım. Gözleri kapalıydı. Gerçekten onları çağıranın ben olduğumu mu düşünüyordu?

Böyle anlardan nefret ediyordum, uykumun kaçtığı ve aklımda sadece üzerinde durulmaması gereken konuların var olduğu zamanlardan. Bu düşünceleri zorla uzaklaştırdım ve aklıma bir şey geldi. "Kan Ormanı'nın altında uyuyan tanrılar var mı?"

"Ne?" diye mırıldandı Casteel, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

Onu uyandırdığımı fark ettim, ancak bu konuda kendimi biraz bile kötü hissetmedim. Sorumu tekrarladım.

"Muhtemelen ağzınızdan çıkan en rastgele soru bu," diye homurdandı Kieran. "Ve epey rastgele şeyler söylediğini duydum."

"Kan Ormanı'nın altında tanrı yok, bildiğim kadarıyla," diye yanıtladı Casteel, gözleri kapalıydı. "Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"Buradaki ağaçlar bana Kan Ormanı'nı hatırlatıyor. Kırmızı yerine altın rengi olsalar da."

"Hımm," diye mırıldandı Casteel. "Mantıklı."

"Belki de senin için," diye homurdandı Kieran.

"Penellaphe'nin nerede uyuduğunu biliyor musun?" diye sordum, adını aldığım tanrıçayı kastederek.

Kieran iç çekti. "Burada değil, sana bunu söyleyebilirim."

Casteel'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Carsodonia'daki Büyük Atheneum'un altında uyuduğunu sanıyorum."

"Gerçekten mi?" Casteel başıyla onaylayınca, Bilgelik, Sadakat ve Görev Tanrıçası'nın, Yükselmişlerin kalbinde uyuması fikrinden hiç hoşlanmadığıma karar verdim. "Peki, Theon?"

"Uyum ve Savaş Tanrısı, ikizi Lailah ile birlikte Atlantia Sütunları'nın altında dinleniyor," diye yanıtladı Casteel.

Ağzımı açtım...

"Lütfen, yapma," diye araya girdi Kieran.

"Ne yapmayayım?"

"Her tanrı ve tanrıçanın nerede uyuduğunu sorma, çünkü hepsi daha çok soruya neden olacak. Öyle olacağını biliyorum," dedi

ve gözlerimi devirdim. "Siz de onlar gibi uyuyor olmalısınız, *Majesteleri*."

"Bana böyle hitap etme," diye çıkıştım.

"O zaman uyu," diye emretti Kieran.

"Öylece uykuya dalamıyorum," diye mırıldandım. "Siz ikiniz gibi değilim."

"Sana kitap okuyabilirim," diye teklif etti Casteel. "Özel bir günlüğü hâlâ yanımda taşıyorum. İlgini çekeceğinden emin olduğum bir bölüm var. Bayan Willa, bizimle aynı uyku düzenine sahip..."

"Hayır. İstemem." Gözlerimi sıkıca kapattım. "Gerek yok."

"Emin misin?" Casteel bana biraz daha yanaşmış gibi görünüyordu. Bacağının tamamı benimkine değiyordu.

"Evet."

Casteel usulca güldü, ama tek kelime etmeye cesaret edemedim. O lanet olası günlüğü eline alıp ekstra özel Atlantis gözleriyle okumaya başlaması beni şaşırtmazdı. Bu yüzden öylece yattım. Uykuya dalmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama uyumuş olmalıydım, çünkü aniden ne kadar ısındığımı fark ettim. Her bir yanım, bir şekilde dağın soğuğundan korunmuştu. Her bir yanım...

Yavaş yavaş, neden bu kadar sıcakladığımı anladım. Uykumda Casteel'e dönmüştüm. Sırt üstü yatıyordu ve neredeyse onun üzerine çıkmıştım. Başım göğsüne yaslanmıştı. Bacaklarımdan biri onunkinin üzerine atılmıştı ve vücudumun ön tarafı tamamıyla onunkine yapışmıştı. Ellerinden biri omzuma dolanmıştı.

Ama bu kadar ısınmış olmamın tek nedeni bu değildi. Sıcaklık sırtıma bastırıyordu. Belimin üzerinde ağır bir kol duruyordu ve bir bacak benimkilerin arasına sıkışmıştı.

Ben uykumda Casteel'e dönmüştüm ama Kieran da dönmüştü, Casteel ikimizi de kendine çeken bir mıknatıs gibiydi.

Ne yapacağımdan emin olamayarak orada yatarken kalbim küt küt atıyordu. Onları uyandırmalı mıydım? Kieran'ı üzerimden atmalı mıydım? Bunun onları uyandıracağını tahmin ettim ve istediğim son şey, Kieran'ın... Üçümüzün birbirimize sarıldığımızı keşfetmesiydi.

İkisi de inanılmaz derecede sıcaktı ve bunda ahlaksızca bir şey yoktu. Pekâlâ, Casteel'in üzerine yayılmış olmam pek de masum hissettirmiyordu, ama Kieran büyük ihtimalle herkesin yapacağı şeyi yapmıştı. Uykusunda sıcaklık aramıştı ve bunun için onu suçlayamazdım.

Durumu tamamen masum kılmayan bir diğer şey de elimin durduğu yerdi. Casteel'in karnının utanç verecek kadar aşağısında duruyordu. Bunu biliyordum çünkü düğmelerini avucumda hissedebiliyordum. Parmaklarımı bir santim daha aşağı indirsem, uyumaya devam edebileceğinden şüpheliydim. Bunu fark etmek, kafamı şu anda gerçekten düşünmemem gereken her türlü şeyle doldurdu. Arabada yaptığımız gibi... Yatak odasında, mağarada.

Elimi Casteel'in gerçekten büyüleyici o kısmından uzaklaştırırken kendimi zihinsel olarak boğazladım ve karın kaslarının gerginliğine veya giysilerinin altındaki teninin sıcaklığına odaklanmamaya çalışarak...

Casteel'in kolu omzuma sıkıca sarılarak beni kendine daha da yakınlaştırdı. Onun hareketi Kieran'ı tetiklerken nefesim kesildi. Kieran arkamda kıpırdandı ve nabzım kapana kısılmış bir kuş gibi çırpındı. Tüylü, kaslı bir bacak benimkilerin arasından kayarak içeri girdi. Casteel'e mi, yoksa Kieran'a mı ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İçimde yüzlerce farklı düşünce ve duygu patladı, o kadar çok, o kadar hızlıydı ki hiçbirine anlam veremedim.

Ama ikisi de uyanmadı. Bu yüzden orada uzandım ve zihnim tekrar farklı yerlere gitti, ama bu kez bu uyku düzenini daha da garip hale getirecek yerlere ya da üzgün yerlere değil.

Her şey farklıymış gibi davrandım.

Casteel ile eskiden olduğu gibi değil. Ağabeyim hâlâ bir ölümlüymüş gibi davrandım, tıpkı Tawny gibi. Casteel'in ağabeyi özgürmüş ve Yükselmişler gerçek değilmiş gibi davrandım. Yarın beni içtenlikle karşılayacak bir krallığa, beni bağırlarına basacak bir Kral ve Kraliçe'ye gidiyormuşum gibi davrandım. Casteel ve ben, her an sona erecekmiş gibi görünen bir hayatın değil de mutlu ve uzun bir hayatın başındaymışız gibi davrandım. İkimiz de

yaşlanmışız gibi davrandım. Her zaman kendime hissetme ve deneyimleme izni verecek kadar, geçmişin yaptığım her seçimi gölgelemesine ya da geleceğin vereceğim her kararı etkilemesine izin vermeden yaşayabilecek kadar cesur ve pervasızmışım gibi davrandım.

Her zaman şimdide var olmuşuz... *Yaşıyormuşuz* gibi davrandım.

En sonunda, ikisinin de yaydığı sıcaklık, göğüslerinin düzenli ve derin nefeslerle yükselip alçalışı bana ninni gibi geldi. Bir süre sonra, bir kez daha uykunun kıyılarında sürüklendim. Beni oraya götüren bir fısıltıydı. Bir çağrı. Bir isim.

"Poppy..."

43. BÖLÜM

O sesi –ne kadar uğraşırsam uğraşayım hayal gücümün derinliklerinden çıkaramadığım bu sesi– tanırken tüm benliğim gerildi.

Ama o oydu, adımı seslenen babamın sesiydi.

Gözlerim sisli karanlığa ve... Ve altın lamba ışığına açıldı ve uyanık olmadığımı fark ettim.

Bir kez daha oradaydım, kanla çığlıklarla sona eren geceye geri dönmüştüm.

"Poppy çiçeğim, aşağıda olduğunu biliyorum. Gel hadi," diye seslendi. *"Bana gelmene ihtiyacım var, Poppy çiçeğim."*

Göğsüm sıkışırken sesini takip ettim, dudaklarım hareket ediyordu ama içimden çıkan ses çok daha küçük geliyordu. *"Baba? Seni arıyordum."*

"Beni buldun, her zaman yaptığın gibi." Gölgeler önümde titreşerek şekillendi. Uzun boyluydu, tanıdığım en uzun boylu insandı. *"Burada olmamalısın, bebeğim."*

Yüzünü net bir şekilde görebilmeyi dileyerek ona baktım. *"Seninle gelmek istedim baba. Korkmuyorum."* Ama korkuyordum. Titriyordum ve karnım ağrıyordu.

"Sen çok cesursun, ama burada olmamalısın." Diz çöktü ve benimkilerin birebir aynısı olan gözler tüm dünyamı kapladı. *"Ağabeyin nerede?"*

"Kurabiyeleri olan o kadınla birlikte, ama ben seninle birlikte olmak istiyorum ve..."

"Benimle gelemezsin." Soğuk eller omuzlarıma indi ve sonunda yüzünün parçaları birleşmiş gibiydi. Köşeli çenesi birkaç günlük

kılla kaplıydı. Annem buna sakal diyordu ve bundan sık sık şikâyet ediyordu, ama Ian'la benim bakmadığımızı sandığında parmaklarını ona sürttüğünü görmüştüm. Düzgün bir burun. Kara kaşlar. Çam gibi gözler. *"Burada kalmalı ve annenle ağabeyini güvende tutmalısın."*

"Bu o mu?" diye sordu karanlıktan gelen başka bir ses. Tamamen yabancı olmayan bir yabancının sesi.

"Bu benim kızım," diye yanıtladı babam, bana gülümsemeden önce omzunun üzerinden bakarken ama gülümsemesinde yanlış bir şeyler vardı. Çok gergindi. *"Bilmiyor."*

"Anlaşıldı," dedi ses, hâlâ tanıdıktı.

Ne demek istediğini anlamadım. Tek bildiğim, gideceğiydi ve bunu istemiyordum.

"Ne güzel küçük bir çiçek." Soğuk eller yanaklarıma dokundu. *"Ne güzel bir gelincik."* Babam eğildi ve dudaklarını başımın tepesine bastırdı. *"Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum."*

Nefesim kesildi. *"Seni denizlerdeki tüm balıklardan daha çok seviyorum."*

"İşte benim kızım." Dışarıdan gelen bağırışlar onu benden uzaklaştırdı. *"Cora?"* diye seslendi anneme. Sadece babam onu böyle çağırırdı.

Annem gölgelerin arasından çıkıp elimi tutarken yüzünde acı vardı. *"Buraya inmenin bir yolunu bulacağını bilmeliydin."* Arkalarına, benim göremediğim yere baktı. *"Ona güveniyor musun?"*

"Güveniyorum. Bizi güvenli bir yere götürecek."

Babam bana döndü. *"Annenle birlikte kal, bebeğim."* Soğuk, buz gibi eller bir kez daha yanaklarıma dokundu. *"Onunla birlikte kal ve ağabeyini bul. Sizin için en kısa zamanda geri döneceğim."*

Sis içeri doldu ve giderek incelirken babamı da yanında götürdü. Sesini duyabiliyordum. Konuşuyordu ama ne dediğini anlayamıyordum. Takip etmeye başladım çünkü geri dönmeyeceğini biliyordum...

"Bakma, Poppy. Oraya bakma," dedi annemin kısık sesi elimi çekerken. *"Saklanmalıyız. Acele et."*

Kafam karıştı, beni küçük bir boşluktan içeri çekerken onu görmeye çalıştım. *"Babamı istiyorum..."*

"Şşşt. Sessiz olmalıyız. Sessiz olmalıyız ki baban gelip bizi bulabilsin."

Tökezleyerek peşinden gittim ve durduğunda sendeledim.

"İçeri gir, Poppy. İçeri girip çok sessiz olmanı istiyorum, tamam mı? Ne olursa olsun bir fare kadar sessiz olmanı istiyorum. Anladın mı?"

Başımı iki yana salladım. *"Seninle kalmak istiyorum."*

"Hemen burada olacağım." Terli, soğuk elleri benimkine dokundu. *"Kocaman bir kız olup beni dinlemeni istiyorum. Saklanmak zorundasın..."*

Bir ses geldi, annemin... Bir an için ortadan kaybolmasına neden olan bir bağırış. *"Bırakmalısın bebeğim. Saklanman lazım, Poppy..."* Annem dondu.

Birbirimize bakarken zaman durdu. Annemin derisi inceldi ve altındaki hassas kemikleri ortaya çıkardı. Geri kaçtım...

"Üzgünüm," diye fısıldadı bir ses.

Annem benden uzaklaştırıldı. Peşinden gittim, ama çok geçti. Sisten başka bir şey yoktu ve geriye kalan tek şey sesiydi, sözleriydi. *"Nasıl yapabildin."*

"Anne?" diye fısıldadım, ne dediğini anlayamayarak ileri çıkarken.

Ne güzel, küçük bir çiçek.

Ne güzel bir gelincik.

Onu kopar ve kanamasını izle.

Artık o kadar da güzel değil...

Bir el kolumu kavradı, yapraklar kuru birer kemik gibi sallanırken, benimkinden çok daha açık renk olan teninde kırmızı lekeler vardı. Alçak sesli bir gümbürtü havayı doldurdu. Adam kolumu çekiştirirken gölgeler etrafını sardı, adamın karanlığı –siyah pelerinin kenarları– beni tamamen kapladı. O da uzun boyluydu, ama yüzü kumaşla örtülmüş bir sesten ibaretti.

Yüzünü görmem gerekiyordu.

Benim...

Çığlıklara ve ulumalara doğru itildim. Ve sis, etrafımdaki ve içimdeki sis. Parçalanmaya başladı ve yerdeki gümbürtü gitgide büyüdü. Rüzgâr çanlarına ve altına benzeyen bir ses defalarca *"dur, dur, dur"* diye fısıldadı.

Ama duramazdım. Yüzünü görmem gerekiyordu. Karanlıktaki adam, parmaklarımın arasından kayıp giden bir anı gibi uzaklaştı.

Takip ettim çünkü önemliydi. Bu anı önemliydi. Çünkü orada annemle birlikte başka biri daha vardı. Görülmek istemeyen biri. Sendeleyerek ilerlemeye devam ettim...

"Poppy!" Ses, bir sarsıntı gibiydi, bir gök gürültüsü gibiydi ve gözlerim açıldı.

Sis iyice yoğunlaşmıştı, önümde fırıl fırıl dönen bir kütle gibiydi. Aralardan altın benekler göz kırpıyordu.

"Daha fazla uzaklaşma," diye fısıldadı ses, o kadar saf bir sesti ki duymak neredeyse dayanılmazdı. "Aradığını burada bulamayacaksın."

"Dur." Sis yoğunlaşarak şekillendi ve daha fazla altına dönüştü. Uzun boyluydu. *Kadın* çok uzun boyluydu. Ateş rengindeki dalgalı saçları birbirine dolanmıştı. Yüzü bulanıktı, ama erimiş gümüş rengi gözleri sisin içinde yanıyordu. "Eve git. Sana ait olanı al, aradığını orada bulacaksın. Gerçeği. *Eve* git."

"Sen kimsin?" diye fısıldadım. "Kim?.."

Bir kol birdenbire belime sarıldı ve beni sıcak, sert bir göğse geri çekti. Ayaklarım yerden kesilip sert bir şekilde yere düşerken, taze baharat ve çam kokusu aldım.

"Poppy. Tanrılar. Poppy." Casteel bir eliyle yanağımı avuçlayarak beni kucağına aldı. Sis bulutları solgun yüzünün etrafında gezinirken, nefes nefeseydi, göğsü hızla yükselip alçalıyordu. "Yüce Tanrılar, Poppy, ne halt ediyordun?"

"Ben..." Etrafa baktım, kalın sisten ve arkama bakarken en az Casteel kadar şiddetle soluyarak tepemizde dikilen Kieran'dan başka bir şey görmedim. Kafam karıştı.

"Ne yapıyordun?" diye sordu Casteel tekrar, beni sarsarak. Şiddetli solukları soğuk havada bulutlar oluşturuyordu. "Sen... Paramparça olabilirdin, Poppy. Asla düzeltemeyeceğim bir şekilde kırılıp parçalara ayrılabilirdin."

Neden bahsettiğini anlamadım, ama... Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. *Ödü patlamıştı.* Kocaman açılmış gözleri sisin içindeyken bile parlıyordu ve yüzünde keskin bir ifade vardı.

Eldivenli elleriyle yanaklarımı kavradı. "Sana bir yere gitmemeni söylemiştim."

"Ben... Gitmedim," dedim ona. "Uyuyordum, rüya görüyordum. Ben... Babamın adımı seslendiğini duydum..."

"Lanet olası sis," diye hırladı Kieran, elini öfkeyle yoğun beyazlığın arasından geçirerek.

"Hayır. *Hayır.* Bu bir rüyaydı, ama gerçekti. Demek istediğim, Craven saldırısının olduğu gecenin parçalarıydı. Biri... Orada başka biri daha vardı." Uzaklaşmaya başladım ama Casteel beni durdurdu. "Tamamen giyinikti, pelerinliydi ve o gece oradaydı." Casteel'in elleri arasında kıpırdandım. "Yüzünü görmeye çalışıyordum. Sadece yüzünü görebilseydim, kim olduğunu anlardım. Ben sadece..."

Boşluğa bakarken dudaklarım aralandı. Bu sadece ışığın olmadığı bir boşluk değildi. Bu bir sondu. Bir... Uçurumun kenarında bekleyen kocaman bir hiçlikti.

"Yüce Tanrılar," diye fısıldadım, *hiçliğe* adım atmaya ne kadar yaklaştığımı fark edince titreyerek.

"Sis yüzünden," dedi Casteel yumuşak bir sesle, şaşkın bakışlarımı tekrar kendininkilere yönlendirirken.

"Beni durdurdu," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Onu görmedin mi? Beni durdurdu. Yüce Tanrılar."

Casteel başparmağını yanağımda, oradaki yara izi üzerinde gezdirdi. "Burada başka kimse yoktu. Sadece sen ve sis vardı."

"Hayır. Başka biri vardı." Omzumun üzerinden boşluğa baktım. "Sesini duydum. Bana durmamı söylemeye devam etti ve sonra tam önümde belirdi." Casteel'e döndüm. "Tam *oradaydı.* Hiçbir şeyin olmadığı yerde. Bana daha fazla uzaklaşmamamı söyledi. Gerçeğin burada olmadığını. Bana eve gitmemi söyledi..." Titremeye başladım ve duramadım. "Bana ait olanı almam için. Ve sonra gerçeği öğreneceğimi söyledi."

"Sorun yok," diye güvence verdi Casteel, ama Kieran'la bakışması bunun tam tersini söylüyordu. "Haydi kampa geri dönelim."

"Onu görmedin mi?"

"Hayır, Prenses." Alnımı öptü. "Sadece senin..." Sözünü kesti. "Sadece sen vardın."

Casteel ayağa kalkmama yardım ederken, rüyanın zamanın katmanlarını birer birer soyduğunu ve uzun süredir derinlere gömülü olan parçaları ortaya çıkardığını biliyordum. Yalnız olmadığımı da biliyordum. Biri... Ya da bir *şey* beni dağın yamacından düşmekten kurtarmıştı.

Yürümeye başladık...

Daha önce duyduğum gümbürtü geri döndü, ses bu defa daha yüksekti. Kieran küfrederken, Casteel hızla bana döndü. Ben tek bir kelime bile edemeden, beni kollarına aldı ve koştu, dengesini kaybetmeden önce koşabildiği kadar uzağa koştu. Sis dağılırken kalbim sıkıştı. Kenara fırlatıldık ve birlikte Kieran'ın üzerine düşerken Casteel'in kolu belime sarıldı. Bir çocuğun çıngıraklı oyuncağı gibi titreşen ağaca yaslanırken beni –bizi– yakaladı. Sarsıntıdan kopan altın yapraklar süzülerek üzerimize, titreyen ve inleyen yeryüzüne indi.

"Neler oluyor?" Elimle hem Casteel'in hem de Kieran'ın pelerinini tutarken nefesim kesildi.

Casteel bana döndü, ama gümbürtü yüzünden ne dediğini duyamıyordum. Tüm dağ her an parçalanıp açılacak ve hepimizi yutacakmış gibi geliyordu. Kalbim gümbür gümbür atarken, irileşmiş gözlerim onunkilerle buluştu.

Ve sonra durdu.

Ağaçlar sakinleşirken yapraklar dökülmeyi kesti ve zemin durdu.

"Bitti mi?" diye fısıldadım birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Sanırım bitti." Casteel, bakışları arkamda yavaşça ayağa kalkan Kieran'a kayarken yutkundu. Sonra gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Kimi gördüğünü söylemiştin? Seni kim durdurdu?"

"Kim olduğunu bilmiyorum ama bir kadındı," dedim. "Neden?"

"Çünkü o," dedi Kieran boğuk bir sesle, "dinlenme yerine geri dönen bir tanrıydı."

* * *

Skotos Dağları'ndan çıkış yolculuğumuzun ilk saatinde, sisin büyüsü kalktı. Biz dağdan inerken, Aios'un ağaçları tepemizde ışıltılı bir tavan oluşturdu ve sonunda eldivenlerimi çıkarabildim.

İkinci saate girdiğimizde, pelerinimi de çıkarmayı düşündüm. Gitgide artan sıcaklık moralimi yükseltmeliydi, ama aklım hâlâ o sisle kaplı uçurumdaydı.

Rüyamdaki pelerinli adamın ya da sözlerinin gerçek mi, yoksa halüsinasyon mu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uyanık kaldıkça, ikincisi en olası açıklama gibi görünüyordu. Daha önce hiç uyurgezerlik yapmamıştım ve ayağa kalktığımı da hatırlamıyordum. Bu, beni içine çeken dağların sihrini destekliyordu ama bir şey ya da biri beni durdurmuştu. Kieran, bunu yapanın Aios'un kendisi olduğunu öne sürmüştü.

Altın ağaçlara baktım. Gerçekten tanrıça olabilir miydi? Bu, inanılmayacak kadar fantastik görünüyordu.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Kieran, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

Casteel de aynı soruyu en fazla otuz dakika önce sormuştu ama midem, Casteel'in o sabah ikram ettiği birkaç dilim pastırmadan fazlasını yiyemeyecek kadar düğümle doluydu.

"Bir şeyler içmek istersen haber vermen yeterli," dedi Casteel, onu başımla onayladım.

Sabah boyunca, her ikisi de beni sohbete dâhil etmeye ya da yiyecek ve içeceklere boğmaya çalışmıştı. Ben sadece... Aklım çok fazla yerdeydi, geçmişte ve gelecekteydi.

"Düşünüyordum da, Atlantia'ya gittiğimiz zaman," dedi Casteel çok geçmeden. "Binicilik derslerine devam etmemiz gerekiyor. Solis'in başkentine kendi atınla gitmeyi planlıyorsan birden fazla derse ihtiyacın olacak."

İçim heyecanla doldu. "Bunu çok isterim."

"Eminim Setti de bundan büyük keyif alacaktır." Casteel, atı dar bir virajda yönlendirdi. "Muhtemelen senden günlük ziyaretler bekleyecektir. Ama ben hiç mutlu olmayacağım, "diye devam etti. "Burada olman hoşuma gidiyor."

"Umarım siz de sürekli birbirine tatlı sözler fısıldayan çiftlerden birine dönüşmezsiniz," diye mırıldandı Kieran.

Kaşlarım havaya kalktı.

"Evlendiğimizden beri, bana çoktan çenemi kapatmamı söyledi.

Kaç kez? O zamandan beri beni bıçaklamakla veya yumruklamakla tehdit ettiğinden de eminim."

Bunların hiçbirini hatırlamıyordum.

"Eh," dedi Kieran. "Bu iyi bir haber."

"Ama yine de bir şeyler fısıldadığımı duyacaksın." Casteel'in dudakları iyileşen ısırık izine sürtündü. "Sadece son derece edepsizce şeyler."

"Kapa çeneni," dedim.

Casteel belimdeki koluyla beni sıkarken güldü, ama Kieran'ın bakışlarının benden Casteel'e kaydığını gördüm ve Prens'in arkamda başını salladığını hissettim. Kieran önümüze geçerek, onun ve atının şeklini zar zor görebileceğim kadar uzaklaştı. Kieran'ın bu hareketinin bize biraz mahremiyet sağlamaktan başka bir nedeni olmadığını bilerek gerildim.

Birkaç dakika sessizce ilerledik ve sonra Casteel konuşmaya başladı. "Dün gece senin suçun değildi. Sis yüzündendi. Bir şekilde tetiklendi ve senin peşine düştü. Sonrasında sana bağırmamalıydım. Özür dilerim."

Ses tonundaki samimiyet beni o kadar şaşırttı ki başımı ona çevirdim. "Bana bağırdığını düşünmemiştim. Sen sadece..."

"Ne?"

"Sadece korkmuştun."

"Korkmamıştım. Ödüm patlamıştı," diye itiraf etti. "Gittiğini fark ettiğimizde, seni sisin içinde takip etmenin kolay olmayacağını biliyorduk. Seni bu kadar çabuk nasıl bulduğumuzu bilmiyorum, ama bunun için tanrılara şükürler olsun. Kahretsin." Kuru bir kahkaha attı. "Belki de seni bulmamızda tanrıların gerçekten de bir payı vardır."

"Gerçekten gördüğüm kişinin o olduğunu mu düşünüyorsun? Aios?"

"Dürüst olmak gerekirse..." Nefesi yanağıma dokundu. "Hepimiz dünyanın sarsıldığını hissettik ve Nyktos bize onayını gösterdi. Senden hoşlanıyor gibi görünüyorlar, Prenses."

Alt dudağımı dişledim. "Rüyamın gerçek olmadığını düşündüğünü biliyorum..."

"Böyle bir şey söylemedim. Sanırım sis kafanı karıştırdı ama

bu, gördüğün veya duyduğun şeyin gerçek bir anı olmadığı anlamına gelmiyor. Gerçek olabilirdi ve sis yüzünden de olabilirdi. Bunların her ikisi de olabilirdi. Her halükârda, dün gece olanlar senin suçun değildi."

"Ama ne sen ne de Kieran neredeyse uçurumdan aşağıya atlıyordunuz," diye belirttim.

"Bu, etkilenmediğimiz anlamına gelmez."

"Etkilendiniz mi?"

Bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Dün gece garip rüyalar gördüm," dedi.

"Ne gibi?"

Bu sefer, sessizliği daha uzun sürdü. "Rüyamda sen... Sen benim tutulduğum kafesteydin."

"Ah." Midem düğümlendi.

"Ve ben... Seni kurtaramadım." Rahat değilmiş gibi arkamda kıpırdandı ve aniden yüz yüze olmayı diledim.

Kalbim sıkıştı. "Bu olmayacak."

"Biliyorum, ama sis korkumdan besleniyordu." Eli kalçamı sıktı. "Ve beni aksine ikna etti. Tam da bunun üzerine uyandım ve senin gitmiş olduğunu gördüm."

Sisin, onun neden böyle bir rüya görmesine yol açtığını düşünmek beni çok rahatsız etti.

"Kieran da neredeyse aynı anda kendi hayaletleri tarafından kovalanıyormuş gibi uyandı. Sanırım sis uykumuzda ikimize de ulaştı ve bu yüzden kalkıp gittiğini hiç fark etmedik."

İkisinin de gecenin erken saatlerinde hep birlikte kıvrılıp yattığımızı bilmemelerinin nedeni bu muydu?

"Sisin yaptığı kişisel değildi ve hassasiyetin senin suçun değildi. Daha bilinçli olmalıydım. Böyle bir şeyin olabileceğini beklemeliydim."

"Sen de kendi sorunlarına meşguldün."

"Bu bir bahane değil. Durumu daha iyi kontrol etmeliydim."

Omzumun üzerinden ona baktım ve çenesinin gerildiğini gördüm. "Zorlama yeteneğini bir kenara bırakırsak, her şeyi kontrol edemezsin."

"Kim demiş?"

"Ben."

Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Eh, beni yakaladım. Seni kontrol edemem. Yapabilseydim, hayat çok daha kolay olurdu ama dürüst olmak gerekirse bunu denemek bile istemiyorum. Sen her şeyi... İlginç kılıyorsun."

O ve şu lanet sözcük. Dudaklarım yukarı kıvrılırken önüme döndüm.

"Prenses?"

"Ne?"

"Onu gördüm. O küçük sırıtışı." Öne eğildi ve çenesini boynumun kenarına yasladı. "Neden hâlâ gülümsemelerini benden saklıyorsun?" Geri çekilirken, göğsü derin bir nefesle yükseldi. "Çok güzel bir gülüşün var. Gülüşün ve kahkahan. Ve sen... Asla yeterince gülmüyorsun ama güldüğünde..."

Gözlerimi kapattım.

"Güldüğünde, lanet olası sisin nihayet temizlendiği an gibi oluyor. Şiddetli bir fırtınanın ardından güneşin ilk ışınlarının bulutları delip geçmesi gibi," dedi bir gram utanmadan. "Gülüşün de tebessümün kadar güzel. Hani sana çok tanıdık gelen bir şey duymak gibi olduğunu söylemiştim ya? Yalan değildi."

Titrek bir nefes vererek gözlerimi açtım. Altın yapraklar şimdi çok daha parlak bir şekilde ışıldıyordu. "Ben... Bunu yaptığımın farkında bile değildim ve açıkçası bunu senden önce yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Dük'e göre gülümsemek ve kahkaha atmak bir Bakire'ye yakışmıyordu."

"Onu tekrar öldürmek istiyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandım.

Biraz daha yol aldık. Kieran hâlâ onu göremeyeceğim kadar uzaktaydı. Dün gece gördüklerimi ve gerçekten hatırladıklarımı düşündüm. "Uykumda o ürkütücü ninniyi söylediğim geceyi hatırlıyor musun?"

"Unutabileceğim bir şey değil," diye yanıtladı kuru bir sesle.

"O ninniyi bana babam söylerdi."

Casteel arkamda kaskatı kesildi. "Anlayamadım?"

"Son kısmı –çiçeği koparmakla ve kanamasını izlemekle ilgili kısmı– değil," dedim ona. "Bunu kimin söylediğini hâlâ bilmiyorum. Dük ya da çarpık zihnim olabilir. Bilmiyorum ama ilk kısım, güzel gelincik kısmı. Bunu unutmuşum. Babam söylerdi. Bunu nasıl unutabilirim?"

Kolu beni daha sıkı kavradı. "Bilmiyorum, ama kötü anılar her zaman iyilerden daha fazla hatırlanıyor gibi görünüyor."

Gerçek bu değil miydi?

"Rüyanda babanı mı gördün?"

"Evet. O gece onu bulduğumu hatırladım. En azından hatırladığımı düşünüyorum." Kaşlarım çatıldı. "Hayır, bunun gerçek olduğuna eminim. Onu arıyordum. Annem beni böyle buldu. Babam ona Cora derdi." Bu da unuttuğum başka bir şeydi.

"Adı Cora değil miydi?"

"Adı Coralena'ydı."

"Bu çok güzel bir isim," dedi ve gerçekten de öyleydi. "Babanın adı neydi?"

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. İlk başta sadece senin adının Penellaphe olduğunu biliyordum ve bir erkek kardeşin olduğunu keşfetmek çok uzun zaman aldı. Soyadını bu şekilde öğrendim," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, ebeveynlerini araştırmadım. Bunun gerekli olduğunu düşünmedim."

"Araştırsaydın bile sana... Yarı Atlantisli olduğuma dair herhangi bir ipucu vereceğinden şüpheliyim." Bunu söylemek hâlâ çok garip geliyordu. "Adı Leopold'du, ama annem ona Leo ya da... Ya da Lion diye seslenirdi."

"Lion*," diye tekrarladı Casteel. "Bu hoşuma gitti. Böyle vahşi bir kızı olan biri için çok uygun bir isim."

Bunun üzerine gülümsedim. Casteel'in bunu gördüğünü biliyordum, çünkü dudaklarını ağzımın kenarına bastırdı. Bu bana bir teşekkür gibi geldi.

Koluyla beni sıktı. "Ama senden hoşlanıyormuş gibi görünen

* İng. Aslan anlamında. (ç. n.)

tanrılara geri dönelim. Nyktos resmen bizi kutsadı. Eğer dün geceki Aios ise ve gerçekten de o olabilirdi, senin güvenliğini sağlamak için uyandı," dedi ve sesinde korkuyla karışık bir saygı vardı. "Bunu tekrar edeceğim, Prenses. Bir tanrı seni korumak için yüzlerce yıllık uykudan uyandı. Bildiğim kadarı ile bu daha önce hiç yaşanmamış bir şey."

Nabzım hızlandı. "O zaman şimdi neden olsun ki? Neden benim için devreye girsinler ki?" Bu soru ağzımdan çıkar çıkmaz, Düşes Teerman'ın sözleri aklıma geldi. *Sen Seçilmiş Olansın.* Yalan. Düşes Teerman sadece yalan söylemişti. "Demek istediğim, ben özel biri değilim."

"Özel olmadığın fikrine asla katılmıyorum. Benim için çok özelsin, Atlantia ve Solis Krallıkları için çok özelsin," dedi Casteel. "Birlikte, şimdiyi ve geleceği değiştirebiliriz. Özel olmanın tek nedeni bu değil, ama uyuyan tanrıların kapalı gözlerini üzerine çekmenin nedeni bu olabilir." Sol elimi tuttu. Damgalı avuçlarımız birleşti ve yine o garip elektrik akımı yaşandı. "Tanrılar seni destekliyor. Her halükârda, bu iyi bir haber, Poppy."

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Eğer tanrılar bile beni kabul ediyorsa, annenle baban nasıl kabul etmez? Senin..." Kendimi susturdum. "Bizim insanlarımız nasıl kabul etmez?"

"Aynen öyle." Yanağımı öptü.

Ve tüm bunlar başladığından beri ilk kez, içimde bir umut kıvılcımı çaktı. Ebeveynlerinin, insanlarımızın onayını kazanmaya dair gerçek bir umut. Ağabeyini kurtarmak ve toprakları geri kazanmak için Solis'e döndüğümüzde yanımızda duracaklarına dair bir umut. Daha sonra buraya geri döndüğümüzde yanımızda duracaklarına dair bir umut. Ve eğer bir gün bir Prensesten daha fazlası olursam, bana destek olacaklarına dair bir umut.

İçimi bir hafiflik, o soğuğun geri dönmesini imkânsız kılan bir sıcaklık doldurdu.

Yola devam ettik ve sonunda Kieran'a yetiştik. Güneşte parlayan altın yapraklı ağaçların yerini gür yeşilliklere bırakması çok uzun sürmedi. O zaman, dağı geride bıraktığımızı ve gerçek Atlantia Krallığı'nın sınırında olduğumuzu anladım.

* * *

Gold Rock tam da beklediğim gibiydi. Güneş ışığında altın gibi parıldayan büyük, yuvarlak bir kayaydı.

Jasper ve diğer iki grup çoktan gelmişti. Quentyn bizi gördüğü anda el sallamaya başladı.

"Sizi gördüğüme sevindim," dedi Emil, atının yanında durduğu yerden selam vererek. "Ve seni de."

Son kısım bana yönelikti. Casteel'in kıskançlığını hatırladığım an sırıtmayı kestim.

"Peki ya ben?" diye sordu Kieran, atından inerken.

"Yalan söyleyip sevindiğimi söylemeli miyim?" diye yanıtladı Atlantisli, yüzünde bir gülümsemeyle.

"Bu bana hayatımın tamamlandığını hissettirirdi, Emil."

"Naill ve Delano henüz gelmediler mi?" diye sordu Casteel yere atlarken. "Hepimizden önce geleceklerini düşünmüştüm," diyerek bana uzandı.

"Henüz gelmediler," diye yanıtladı Jasper, kayaya yaslanırken yorgun görünüyordu. "Ben de sizin hepimizden önce geleceğinizi düşünmüştüm."

"Öyle mi?"

Jasper esnemesini elinin tersiyle gizlerken başını salladı. "Yatağımla yeniden buluşmak için sabırsızlanıyorum," dedi iç çekerek, ben pelerinimin düğmelerini çıkarmaya başladığımda. "Her neyse, umarım gece hepiniz için daha az olaylı geçmiştir."

"İlginç bir şey yaşamadık," dedi Casteel, ellerimi bir kenara iterek gözlerimin içine bakarken. Minik düğmeleri açmaya başladı ve içimi bir minnettarlık duygusu kapladı. Pelerinimin düğmelerini açtığı için değil, olanlardan bahsetmediği için. "Peki, ya siz?"

"Tuhaf rüyalar," diye mırıldandı Jasper, bizi –beni– izlerken.

"Sanki hepsi bu kadarmış gibi," diye araya girdi Emil, tuniğinin kollarını yukarı sıvarken. "Dün gece bunu –tüm dağın sallandığını– hissettiğinizi varsayıyorum."

Casteel başıyla onayladı ama ayrıntıya girmedi. Pelerinimi katlayıp eyer çantalarından birine yerleştirirken, Jasper'ın –aslında orada bulunan bütün kurtların– dikkatinin bize çevrildiğini hissettim. Grubumuzun geri kalanı da geldi. Hiçbiri iyi uyumuş

gibi görünmüyordu. Sonunda yolumuza devam ederken, Beckett'ı ölümlü formunda ve bu kadar sakin görmek çok garipti.

Yamalı çimler yerini yemyeşil tepelere bıraktı ve kolsuz bir bluz giymiş olmayı dilemem çok uzun sürmedi.

Elimi kaldırarak alnımdaki teri sildim. "Her zaman böyle sıcak mı? Eğer öyleyse şikayet etmiyorum."

"Burası daha sıcak, denize yakın olduğu için," diye yanıtladı Casteel ve hangi su kütlesinden bahsettiğini merak ederek etrafıma baktım. "Ama daha iç kısımlarda, Nyktos Dağları'na yaklaştığında, daha fazla mevsimsel değişiklik ve daha düşük sıcaklıklar göreceksin."

Onları gördüğümde tam da denizin nerede olduğunu sormak üzereydim.

Gökyüzüne kadar uzanan zarif, parlak beyaz taş sütunlar, eğer havada bulut olsaydı onların bile ötesine ulaşırdı. Göğsümdeki bir hareket nefesimi kesti.

"Atlantia Sütunları mı?" diye fısıldadım.

"Evet." Casteel'in sesi kulağımda yumuşaktı.

Sütunlara yaklaştıkça, içimi meraktan çok daha derine inen bir hayret duygusu kapladı. İçlerinde gölgeli oluklar ve daha önce hiç görmediğim bir dilde işaretler görebiliyordum. Sütunlar, sadece Theon ve Lailah'nın dinlenme yerinden çok daha fazlasıydı. Kireçtaşı ve mermer gibi görünen aynı taştan bir duvara bağlıydı. Herhangi bir Sur kadar yüksekti ve göz alabildiğine uzanıyordu. Tepeyi aştık ve iki sütunun arasında bizi ne beklediğini gördüm. Kanım uzun zamandır unutulmuş bir ilahi eşliğinde uğuldarken, bütün tüylerim diken diken oldu.

Casteel'in çenesi boynumun yan tarafına sürtündü ve ardından dudakları geldi. "Eve hoş geldin, Prenses."

44. BÖLÜM

Ev.

Dün gece sesin kastettiği bu muydu? Burası gerçekten ev miydi?

Öyle olmasını hiç tahmin etmediğim kadar çok istiyordum.

Şaşkın gözlerle karşımdaki manzaraya dalarken, sütunların arasından geçtik.

Fark ettiğim ilk şey, Sütunların hemen içindeki duvarlar boyunca sıralanmış insanlardı. Onları nasıl görmemiştim? Siyah, kolsuz tunik ve pantolon giymiş en az yüz kişi vardı. Altın kabzalı kılıçları yanlarında asılıydı. Ölü Kemikler Klanı ile yapılan savaşta hasar görenin aynısı olan kurmalı yaylar sırtlarına bağlanmıştı. Casteel'i gördükleri, tanıdıkları anda birbiri ardına eğilerek selam verdiler ama dikkatimi asıl çeken, yukarıdaki çıkıntılarda duranlardı.

Kadınlar.

Daha fazla Muhafız vardı. Yumruklarını kalplerinin üzerine koyarak art arda tek dizlerinin üzerine çöktüler.

Gözlerimin kocaman açıldığını biliyordum. Gözlerimi dikip baktığımı biliyordum ama hepsi –aşağıdaki erkekler ve yukarıdaki kadınlar– bize bakıyordu. Hava ne kadar sıcak olsa da, pelerinimin üzerinde olmasını diledim. Ya da saçımın salık olmasını. Belki o zaman kendimi bu kadar çıplak hissetmezdim, çünkü bu yabancıların gözleri karşısında yaralarım tamamen açıktaydı.

Beni... Kabul etmelerini dilediğim yabancıların.

İleriye baktım ve artık yaraları ya da kabul edilmeyi düşünmüyordum.

Solis'te gördüğüm tüm yollardan daha düzgün olan geniş yol,

yeşil yapraklı ağaçlarla çevriliydi. Yol, birbirine kaynaşmış gibi görünen bir tür kara taştan yapılmıştı. Ağaçlar yemyeşil bir ormanın sık çalılıklarına kadar yayılıyordu ve ileride...

Vadiler ve tepelerle birlikte yükselip alçalan bir şehir uzanıyordu, Carsodonia'nın iki katı büyüklüğünde bir şehir. Bazıları köşeli, bazıları dairesel olan beyaz ve kum rengindeki yapılar, manzarayla zarif bir şekilde birleşerek güneşin altında parıldıyordu. Bazıları yüksek kuleleriyle göğe kadar uzanıyordu, diğerleri uzun oldukları kadar genişti ve bazıları da yere daha yakındı. Bana Solis'teki Tapınakları hatırlattılar ama geceye ayna tutmak için değil, güneşi yansıtmak için –ona tapmak için– tasarlanmışlardı. Gördüğüm her binanın çatısı yeşildi. Tepelerinden ağaçlar yükseliyor, yanlarından sarmaşıklar sarkıyordu ve her taraftan renk patlamaları geliyordu.

Taş ve pislik içinde olan Solis'in başkentinin aksine, binaların etrafı yemyeşildi. Spessa's End'de olduğu gibi, birbirinin üzerine yığılmış binalar görünmüyordu. En azından bu mesafeden görebildiğim kadarıyla.

Şehrin ötesinde, beyaz noktaların otladığı açık meraların ve ardından gelen ağaçlık alanın ötesinde, bulutların arasında kaybolan bir dağ vardı. Ve o dağın üzerinde Masadonya'daki Atheneum kadar uzun olan on bir heykel yükseliyordu. Her biri uzanmış kollarında yanan bir meşale tutuyordu ve alevler, batan güneş kadar parlak bir şekilde yanıyordu.

Bunlar –hepsi– şehre göz kulak olan ya da nöbet tutan tanrılardı.

O boyuttaki heykellerin dağa nasıl çıkarıldığını bile anlayamadım. Ya da o meşalelerin nasıl yakıldığını, nasıl sönmediklerini.

"Saion's Cove çok güzel, değil mi?" Casteel'in bunu sormasına gerek yoktu. Gördüğüm en güzel şehirdi ve başkentin nasıl göründüğünü hayal edebiliyordum. "Denizi buradan göremezsin ama ağaçların ötesinde, hemen sağımızda."

Bakışlarını takip ederken, sıcak kum ve tuzlu hava düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Ağaçların arasından sütunların tepelerini gördüm. "Orada ne var?"

"Nyktos'un Odaları," diye yanıtladı. Oradan Saion Denizlerini ve Bele Adalarını görebilirsin," diye ekledi. "Ve evet, Av Tanrıçası orada uyuyor."

"Bir sürü sorum var."

"Bunu duyduğuna şaşıran tek bir kişi bile yok," dedi Kieran.

Delano, güneşin tadını çıkararak başını gökyüzüne çevirirken güldü.

Bir çan çalarak beni ürküttü. Tüyleri capcanlı bir yeşil ve mavi olan bir kuş sürüsü yakındaki ağaçlardan uçarken yapraklar titreşti. Çan beş kez daha çaldı.

Gerildim. "Bir şey mi oluyor?" Etrafa baktım, kimse endişeli görünmüyordu. Sadece bir saldırı ya da onun gibi bir şey olduğunda çan çaldığını duymuştum.

Jasper bana gülümsedi. "Sadece zamanı söylüyor. Saat akşamın altısı," diye açıkladı. "Gece yarısına kadar her saat başı çalacak ve sonra sabah sekizde devam edecek."

"Ah." Bu zekiceydi. İleride, atlı birinin bize doğru geldiğini fark ettim.

Jasper, "İşte tek kişilik karşılama partisi geliyor," derken Casteel atı yavaşlattı.

"Kim o?" diye sordum.

"Alastir," dedi. "Bizi bekliyor olmalı."

Kral ve Kraliçe'nin danışmanı birkaç dakika içinde yanımıza geldi, yüzündeki gülümseme alnındaki derin yara izini yumuşattı.

"Sizi gördüğüme ne kadar rahatladığıma inanamazsınız. Hepinizi," dedi Alastir ve çok tuhaf bir şey oldu.

Ensemde buz gibi parmaklar dolanıyormuş gibi hissettim. Tanrım, sesi Vikter'a çok benziyordu ama...

"Bana Spessa's End'de neler olduğunu anlatmalısın." Alastir, atıyla yanımıza gelerek Casteel'in elini tuttu. "Ama seni uyarmalıyım." Sesi alçaldı. "Annen ve baban burada ve gelişin fark edildi. Eve geldiğini biliyorlar."

Midem düğümlendi. Anne ve babasıyla bu kadar çabuk tanışmayı planlamamıştım. Başkentte olmaları gerekiyordu.

Casteel de aynı fikirdeydi. "Burada ne işleri var?"

"Spessa's End'deki sorunu öğrenir öğrenmez geldiler. Kahrolası baban dağı geçmek üzereydi. Ordularımızın başaracağına dair ona güvence verdim..." Casteel'in sol elindeki yüzüğü görünce sustu ve Casteel'in avucunu yukarı çevirdi. Teni bembeyaz kesildi. "Yapmışsın." Eyerinde eğilip sol elime baktı. Bakışları benimkilerle buluştu. "Gerçekten yapmışsın."

"Yaptık," dedi Casteel. "Tam da sana söylediğimiz gibi."

Jasper, "Kaçırdın," diye araya girdiğinde, Alastir'den yayılan şaşkınlık ve endişeyi fark ettim. Ki bu şaşırtıcı değildi. Casteel ebeveynleriyle konuşana kadar beklememizi istemişti. "Tören sonunda gün geceye döndü. Nyktos onayını verdi."

Alastir bunu beklemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Pekâlâ, bu... Bu iyi haber. Belki Kral ve Kraliçe haberdar edildiğinde bu yardımcı olur ama Casteel, seninle özel olarak konuşmam gerekiyor."

"Bana söylemen gereken her şeyi *karımın* önünde söyleyebilirsin," diye yanıtladı Casteel ve zaten dengesiz olan midem iyice bulandı.

Karım.

Bunu duymak neden bu kadar şaşırtıcıydı? Gerçi çok hoş bir sürprizdi.

"Krallıkla ilgili bir mesele ve kusura bakma ama o henüz Kraliyet'in bir parçası değil," diye yanıtladı Alastir.

Casteel arkamda kaskatı kesildi, karşı çıkmak üzere olduğunu biliyordum ve istediğim son şey ebeveynleri geldiğinde onun burada durup Alastir'le benim hakkımda tartışmasıydı.

"Sorun yok. Kusura bakmadım," dedim koluna dokunarak. "Zaten ben de bacaklarımı esnetmek istiyordum."

Casteel bundan hiç memnun değildi ama Beckett, "Ona Nyktos'un Odalarını gösterebilirim. Buradan çok uzak değil," diye teklifte bulundu. "Yani, istersen."

"Bunu çok isterim," diye hemen kabul ettim, teklife bir can simidiymiş gibi tutunarak. "Bunu yapmayı çok isterim."

"O zaman öyle yapacaksın," diye yanıtladı Casteel.

Casteel atından inip benim inmeme yardım ederken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılırsam hiç şaşırmazdım. Bu ne kadar

utanç verici olurdu? İlk bayılmam... Kayınpederimin ve kayınvalidemin ayaklarının dibinde, beni hâlâ bir mesaj olarak kullanmayı planlayan eski Kral huzurunda gerçekleşirdi.

Ama bu değişecekti. Değişmek zorundaydı. Sadece tanrılar beni onayladığı için değil, Casteel ve benim paylaştıklarımız *gerçek* olduğu için.

Quentyn, genç kurdun yanına giderken Casteel, Beckett'ı işaret etti.

"Bir saniye." Beni diğerlerinden biraz uzaklaştırarak yakındaki bir ağacın gölgesine götürdü. "Bunun için üzgünüm," dedi. "Burada olacaklarını bilmiyordum. Seni tanıştırmadan önce sana biraz zaman vermek istedim. Planladığım buydu."

"Biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, Alastir'in bizi uyarmak için burada olmasına ve seninle konuşmak istemesine sevindim. Bu bana biraz zaman verecek... Bilmiyorum." Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Kendimi hazırlamak için."

"Endişelenmene gerek yok."

"Gerçekten mi?" diye cevap verdim kuru kuru.

"Yardımcı olmaya çalışıyorum." Yüzünde küçük bir sırıtış belirdi ve sonra hemen kayboldu. "Anne babaların hazırlıksız yakalanmasından çok daha korkunç şeylerle karşılaştık ve çok daha korkutucu şeylerle karşı karşıya kalacağız. Sadece şunu hatırla," –sol elimi alıp yukarı çevirdi– "bu gerçek," dedi, daha önceki düşüncelerimi tekrarlayarak. "Biz gerçeğiz. Ne olursa olsun."

Avucumdaki göz kamaştırıcı altın sarmala baktım. "Ne olursa olsun."

Bir parmağını çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırdı ve dudakları benimkileri buldu. Beni öptü ve bu küçük bir öpücük değildi. İnsanlar bizi izliyordu, ama Casteel öpücüğün tadını çıkardı ve sonunda başını kaldırdığında, tamamen farklı bir nedenden dolayı bayılacakmış gibi hissettim.

"Ne olursa olsun," diye tekrarladı.

Başımla onaylayarak ondan uzaklaştım ve ağırlığını bir ayağından diğerine vererek bekleyen Beckett'ın yanına döndüm.

"Poppy?"

Casteel'e döndüm ve onu gördüğüm an, aldığım nefesin boğazımda düğümlendiğini hissettim. Bana bakışı, alev alev yanan altın gözlerindeki yoğunluk beni olduğum yere sabitledi. Ondan hissettiklerim... Tadı en yumuşak çikolata ve en tatlı böğürtlen gibiydi.

Casteel'in göğsü derin bir nefesle yükseldi. "Senin için geleceğim."

* * *

Seni seviyorum.

Casteel'in bunu söyleyeceğini sanıyordum. Ondan hissettiğim buydu, ama bu sözler dudaklarının arasından çıkmadı.

Benimkinden de çıkmamışlardı.

Beckett beni ormanın içinden geçirirken, hissetmiş olabileceğim hayal kırıklığı yerini çabucak meraka bıraktı. Kurt heyecanlı bir geveze değildi ve bana karşı hâlâ temkinli olduğunu görebiliyordum. Ondan belli belirsiz bir korku hissettim ve beni Odalara götürmeyi teklif ederek bunu aşmak için kendine meydan okuduğunu tahmin ettim.

Ağaçlar kuşların ötüşleri ve cıvıltılarıyla doluydu ama Beckett'ın dediği gibi, Odalar çok uzakta değildi. Ormanlık alandan epey hızlı bir şekilde ayrıldık.

Mavi göğe yükselen yapı, kireçtaşı ve mermerden yapılmış beyazlığıyla güneşte parıldıyordu.

Minik mavi ve sarı çiçeklerden oluşan küçük bir bahçeden geçtik. Yaklaştıkça tapınağın hâlâ ne kadar büyük olduğunu anladım. Neredeyse Teerman Kalesi uzunluğundaydı.

"Yüce Tanrılar," dedim Beckett'a bakarak. "Bu şey çok büyük."

Hızla bana bakarken başını salladı. "Buradaki Tapınakların en büyüklerinden biri."

"Neden Odalar olarak adlandırılıyor?" diye sordum dik basamakları çıkarken, dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak. Geniş basamakları süsleyen üzüm bağları yukarı çıkarak sütunların etrafını sarıyordu.

"Çünkü altında mezarlar var."

Merdivenlerin tepesine yakın bir yerde durdum ve ona baktım. "Gerçekten mi?"

Beckett gergin bir şekilde kıkırdadı. "Evet. Girişleri yan tarafta. Kadimlerin –yani ilahların– gömüldüğü yer orası."

"Üzgünüm. Mezarlıklar ve mezarlar beni biraz rahatsız ediyor," diye itiraf ettim tekrar yürümeye başlarken.

"Aynen." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Özellikle de bunlar. Şey gibi hissettiriyor... Bilmiyorum, gömülü olanlar bizi izliyormuş gibi."

Tepeye çıktığımızda ılık, tuzlu bir esinti bize ulaştı. Önce nereye bakacağımı bilemedim. Taş zemine oyulmuş olan Atlantis Arması'nın üzeri çakıl taşları ve büyük kayalar ile doluydu.

Tanrıların heykelleri sütunların arasında duruyordu, her birinin bir kolu ileri uzanmıştı. Nyktos hepsinin en uzunuydu ve Tapınağın tam ortasında duruyordu, ayak parmakları Atlantis Arması'na değiyordu. Hepsi, güneş arkalarından doğuyormuş gibi görünecek şekilde yapılmıştı ve taş ellerinde, alevden, yaşamdan yoksun meşaleler tutuyorlardı.

Bakışlarımı onlardan ayırarak bir tarafa yürüdüm. Gördüklerimin güzelliği baş döndürücüydü. Suyu hiç bu kadar berrak görmemiştim. Suyun altındaki parlak mavi, yeşil ve hatta kırmızı mercanlar açıkça görülüyordu. Daha uzakta, suyun derinleştiği yerde, yukarıdaki gökyüzü kadar mavi bir gölge vardı. Aios ağaçları gibi Odalarda görülecek başka şeyler olduğunu biliyordum ama bakışlarımı denizden ayıramıyordum. Aldığım bir sonraki nefes, ezelden beri bu kadar derin bir nefes almamış gibi düzenli ve sakinleştiriciydi. Gözlerimden yaşlar geldiğini fark ederek gözlerimi kırpıştırdım. Normalde bir su kütlesi görünce gözyaşlarına boğulmazdım, ama burası... Evim gibiydi.

"Bacaklarımı iyileştirdiğin için teşekkür ederim," dedi Beckett beni ürküterek. Ne kadar korkunç olsa da onun orada olduğunu unutmuştum. "Bunu daha önce söylediğimi biliyorum, ama ben, ah, sadece tekrar söylemek istedim. Benim için ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Konuşmak için kendime güvenmem biraz zaman aldı. Zavallı

çocuk benim etrafımdayken zaten tedirgindi. Onun önünde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamama ihtiyacı yoktu. "Daha önce bana teşekkür etmene gerek yoktu, şimdi de etmene gerek yok." Bir sütunun sıcak taşına dokundum. "Yardım edebildiğime sevindim."

Uzakta, Bele Adaları'nı görebiliyordum. Spessa's End büyüklüğünde iki ya da üç şehre ev sahipliği yapabilecek kadar büyük görünüyorlardı. Merkez adanın en yüksek zirvesinde bir şey vardı. Bir tapınak mıydı? Beckett'a ne olduğunu sormak üzereyken bana cevap vermediğini fark ettim.

Bakışlarımı köpüklü sulardan çekerek arkamı döndüm ve vücudumdaki her kas anında kilitlendi. Beckett gitmişti.

Ama yalnız değildim.

Nyktos heykelinin yanında birkaç kişi duruyordu. Çoğunluğu erkekti, ancak birkaç kadın da vardı. En az bir düzine Atlantisli ve ölümlü vardı. Aralarında tek bir kurt bile yoktu. Ama hepsi aynı şekilde giyinmişlerdi, bol beyaz pantolonlar ve daha dar, kolsuz gömlekler giymişlerdi. Kolları, Spessa's End'deki Muhafızlarda gördüğüme benzer altın bilekliklerle süslenmişti. Kıyafetleri, bana bakışları, bana Solis'teki Rahipleri ve Rahibeleri hatırlattı.

Ancak Rahipler ve Rahibeler silah taşımazlardı. Hepsi, göğüslerindeki kınlarında duran altın, dar, uzun bir hançer taşıyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Hiçbirini tanımıyordum ama ne hissettiklerini biliyordum. İçlerinden taşan öfke havayı ağırlaştırdı ve neler olup bittiğini anlamaya başladığımda hissettiğim şaşkınlığa karıştı. İçgüdülerim hayata geçti.

"Burada olmamalısın," dedi bir Atlantisli bir adım öne çıkarak. "Skotos Dağları'nı asla geçmemeliydin. Sadece varlığın bile bir leke, *Bakire*."

Bu insanlar tam olarak kim olduğumu biliyorlardı.

Çıkışa –tek çıkış yolunca– hızlıca bakış attım. Çıkışı engellediler; öfkeleri –nefretleri– bana uzanmaya devam ederek tenimi çok kalın bir battaniye gibi kaplıyor, boğazımın arkasını sıcak asitle dolduruyordu. İçimde hızla çarpan kalbimden başka hiçbir şey kalmayana kadar her bir ipin koparıldığını hayal ederek bağlantıyı kestim. Bunu yapar yapmaz, genç kurttan herhangi bir iz arayarak

Tapınağı tekrar taradım. Hiçbir iz yoktu ve nedenini anlamasam da ne olduğunu içten içe biliyordum. Onunla ilk tanıştığımda çok mutlu olmuştu. Onu iyileştirmiştim. Başka hiçbir kurt bana karşı kaba davranmamıştı.

Ama o... O beni buraya yönlendirmişti. Beni buraya getirmeyi teklif etmişti ve sonra beni bırakıp gitmişti.

Beni daha önce hiç görmediğim veya tanışmadığım ama yine de benden nefret edenlerle yalnız bırakmıştı.

Ama onlar seni seçmediler.

Tenim aynı anda hem ısınıp hem de buz kesti. Bu bir tuzaktı. Planlanmış bir şey olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ve bunun nasıl organize edildiğini –bu insanların yeni mi geldiğini, yoksa uzun süredir burada mı beklediklerini– bilmiyordum. Ama hiçbiri bunun ne olduğunu değiştirmezdi. İhanet, hayal kırıklığı ve iliklerime kadar hissettiğim bir acı, jilet gibi keskin pençelerini içime geçirdi. Göğsüm çatlamış gibi hissederek, karşımdaki isimsiz yüzlere baktım.

Bu insanların beni kabul etmelerini istemek çok aptalcaydı. Ve o umut ışığını alıp ona tutunmak da benim için inanılmaz derecede büyük bir saflıktı. Çığlık atmak istedim. Tanrılar, ağlamak istedim. Ve öfkeden kudurmak istedim.

Ama yapamadım.

Sakin kalmam gerekiyordu. Bu bir tuzaktı, ama kim olduğumu biliyorlardı ve bu aynı zamanda Casteel'in karısı olduğumu bilmeleri gerektiği anlamına da geliyordu. Bana zarar vermeyi ciddi olarak düşünemezlerdi. Bir şekilde durumu yumuşatmam gerekiyordu. Ölümlüler sorun olmazdı. Ancak önlerinde duran Atlantisliler büyük bir sorun olabilirdi.

Yine de sağ elimi kazağımın kurt hançerini sakladığı yere indirdim. "Üzgünüm. Bu bölgenin yasak olduğunu bilmiyordum. Benim hakkımda ne duyduğunuzu bilmiyorum ama ben bir Yükselmiş değilim ve Bakire olmayı da hiçbir zaman seçmedim. Onlara karşı savaştım..."

"Sen çok daha kötü bir şeysin," diye araya girdi bir kadın ve kapalı yumruğunun içinde bir şey tuttuğunu fark ettim. "Gerçekte ne

olduğunu biliyoruz. Prensin güvenini kazanmayı nasıl başardığını biliyoruz, *empat*. Ruh Yiyici."

Derin bir korku dalgası tenimden kayarak tüylerimi ürpertti. Bu insanların hiçbiri Spessa's End'de ya da New Haven'da bulunmamıştı. Alastir birine söylemiş miydi? Kieran'ın bunu yapacağından şüpheliydim. Şu anda, bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan, Alastir'in söylediğinin doğru olmasıydı. Bunu her ne kadar itiraf etmek istemesem de Casteel de haklıydı. Ben de bundan şüpheleniyordum. Olduğum ve olmadığım kişi yüzünden beni kabul etmeyeceklerini ve benden korktuklarını biliyordum.

Ve bu korku nefretlerini besliyordu. En tehlikelisi buydu. "Ben o söylediğin de değilim," dedim kadının eline –hepsinin ellerine– bakarak. Bir adam da bir şey tutuyordu. "Duygusal enerjiden beslenemem ya da korkuyu artıramam. Ne olduğumu bile bilmiyordum, ta ki..."

"Kapat çeneni, fahişe," diye tükürdü Atlantisli.

Bu hakaretin şokuyla sessizliğe gömülerek gözlerimi kırpıştırdım.

"Nabza göre şerbet veriyorsun," diye devam etti. "Yalanların diğerleri üzerinde işe yaramış olabilir, ama bizde işe yaramazlar."

"Aradığını burada bulamayacaksın," dedi bir kadın ve birden dün gece duyduğum ses aklıma geldi. "Atlantia'yı içeriden yok edemeyeceksin. Prens'in aklını karıştırmış olabilirsin ama bizimle başarılı olamayacaksın."

"Ona hiçbir şey yapmadım." Parmaklarım kazağımın altında kıvrıldı.

"Onu öldürmeye çalışmak dışında mı?" diye meydan okudu bir başkası, bulutlar üstümüzde toplanırken.

Eh, buna karşı kendimi savunmam zordu ve bu da hiçbirinin bilmemesi gereken bir şeydi.

"Ya da Spessa's End'e bir Yükselmiş ordusu yönlendirmek dışında mı?" diye iddia etti bir diğeri ve bunu savunması da zordu. "İnsanlar öldü, değil mi?"

İnsanlar ölmüştü.

"Yükselmişler seni bir Bakire kılığına soktu. Seni Atlantia'nın tam kalbine gönderdi," dedi ilk konuşan Atlantisli adam. "Atlantia'yı

yok etmene izin vermeyeceğiz. Bizi yok etmene izin vermeyeceğiz, Yükselmişlerin fahişesi."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Öfkemle savaşıyordum, ama kaybediyordum. Çok... *İncinmiştim* ve burada durup beni Yükselmişlerle iş birliği yapmakla suçlamalarını dinlemeyi reddediyordum. Spessa's End'i savunmak için sayısız insanı *öldürmüştüm*. O şehri korumak için kendi hayatıma son vermeye hazırdım. "Yükselmişlerin ellerinde çekmiş olabileceğiniz her şey için üzgün olduğumu söylediğimde sadece gerçeği söylüyorum. Bana güvenmemenizi ve benden hoşlanmamanızı bile anlıyorum, ama biriniz bana bir kez daha fahişe derse pişman olursunuz."

"Prens yüzünden mi?" diye alay etti Atlantisli. "Krallığımızı ondan bile korumak için ölmeye hazır olmadığımızı mı sanıyorsun? Prens de tıpkı Malik gibi bizim için çoktan öldü."

"Prensiniz ölmedi." Güneş kara bir bulutun arkasına saklanırken, parmaklarım hançerin kılıfına dokundu. "Ve endişelenmeniz gereken kişi *kocam* değil. Benim."

Atlantisliye odaklanırken, kadını ve elinde tuttuğu şeyi unutmuştum. Kolunu kaldırdığını bile görmedim. Benim açımdan çok aptalca bir hataydı. Vikter hayal kırıklığına uğrardı.

Şiddetli acı beni sersemletti. Aşağıya bakarak zonklayan omzumu tutarken nefesimi tuttum.

Bir taş.

Bana bir *taş* atmıştı.

Neredeyse gülecektim, çünkü daha kötü bir şey fırlatabilirdi. Göğsünde duran hançer gibi. Bir taştan çok daha tehlikeli bir şey.

"Bu acıttı," dedim dişlerimin arasından, bulutlar kararıp gitgide ağırlaşırken. Yağmur kokusu havayı doldurdu ve uzaktan gök gürültüsü sesleri geldi. "Ama cidden? Bir taş mı?"

"Senden korktuğumuzu mu sanıyorsun?" dedi Atlantisli adam hançerini çekerek. "Bize dokunamadığın sürece bir tehdit değilsin. Ruh Yiyicilerin nasıl beslendiğini biliyoruz. Duyguları nasıl hissettiğini biliyoruz. Tenle temasa geçmelisin."

Yeteneğim bu şekilde çalışmıyordu. "Anlamadığınız birçok şey var gibi görünüyor." Hançeri kınından çıkardım. Durumu daha da

kötüleştirmenin canı cehenneme. "Ben sizin düşmanınız değilim, ama siz hızla benim düşmanım oluyorsunuz."

"Sen Yükselmişler için yaralı bir fahişeden başka bir şey değilsin," diye sakince yanıtladı kadın, gök şimdi çok daha yakında gürlediğinde.

Aynı anda nasıl hem Bakire hem de bir fahişe olabileceğimi sorgulayamadan, başımın yan tarafında yeni bir ağrı patladı, o kadar ani ve şok ediciydi ki geriye sendelerken hançeri düşürdüm. Taşlamanın sadece yanıma yaklaşabilmeleri için beni etkisiz hale getirmek amacıyla yapıldığını çabucak anladım. Karnıma bir taş daha çarptı, sonra bacağıma, kollarıma...

Denizin üzerindeki gökyüzü bir şimşekle aydınlandı. Alnıma ve oradaki yaralı deriye çarpan taş o kadar keskin ve ürkütücüydü ki ani bir acıyla beni dizlerimin üzerine çökerttiğinde, gök gürültüsü Tapınağın sütunlarında yankılandı. Yeteneğim üzerindeki tutuşum gevşedi ve sonra paramparça oldu. Islak sıcaklık şakaklarımdan aşağı süzülürken, içimde bir yarık açılmış gibiydi.

Yükselmiş pislik. Ruh Yiyici. Fahişe. Sözcükler taşlarıyla birlikte üzerime yağdı, ama asıl ağır darbe indiren onlardan hissettiklerimdi.

"Yeter," diye fısıldadım.

Kanımın taşa döküldüğünü görünce, öfkeleri ve nefretleri üzerime saldırdı. Nefes alamıyordum. Ham duyguları sonsuz bir gelgit gibiydi ve bunun altında bir uğultu vardı, tam da içimden gelen bir uğultu. Tenim titriyordu. Tıpkı kurtlar gelmeden önce, askerlerin Casteel ile benim etrafımızı sardığı zamanki gibi.

Yere kırmızı bir şey sıçradı ve inci gibi taşı lekeledi. Daha fazla kan. Bir damla daha ona katılarak çatlakların arasına sızdı. Taşta, kırılgan damarlar kadar ince kökler belirip çatlaktan dışarı yükselirken, mermer ayaklarımın altında titredi. Gözlerimi acıyla kırpıştırdım ve kökler kayboldu. Yere bir kırmızı damla daha düştü ve bir tane daha, bu benim durduğum yerden çok daha uzaktaydı.

Bu kandı.

Ama benim değildi.

Yukarıdan geliyordu.

Gökyüzü kan ağlıyordu.

45. BÖLÜM

Başım dönerken, Tapınak ve koy üzerinde uzanan kızıl renkli buluttan yağmur gibi kan yağdığını izlemek için başımı kaldırdım.

Tapınağın bembeyaz zeminine sıçradı, giysilerimi ıslattı ve önümde duranların beyaz kıyafetlerini pembeye çevirdi. Bakışlarını gökyüzüne çevirirken, bu onları sersemletmiş gibiydi.

"Kızgın bir tanrının gözyaşları," diye fısıldadı biri.

Bakışlarım yabancıların bulanık yüzlerinde gezindi.

"Bu bir alamet," dedi hançerini kınından çıkaran Atlantisli. "Bize ne yapılması gerektiğini ve neyle karşılaşacağımızı bildiklerini gösteriyorlar."

"Yeter," dedim tekrar.

"Atlantia için," dedi bir kadın. Daha yakındı. Yüzünde kırmızı lekeler olan Atlantis kanına sahip bir ölümlüydü. Yanında, dudakları sivri dişlerini gösterecek şekilde geri çekilmiş olan ve hırlamasındaki nefreti bana bir Craven'ı, bir Yükselmişi hatırlatan bir Atlantisli duruyordu.

"Kan ve külden." Atlantisli hançeri kaldırdı. "Yeniden yükseleceğiz, kardeşlerim."

Kanımdaki uğultu arttı, tenimdeki vızıltı şiddetlendi, daha önce hissettiğimden çok daha güçlüydü ve o kadim duygu acının derinliklerinden yükseldi. Açıkça görebildiğim ipler benden koparak beni her birine tek tek bağladı. Tüm yakıcı nefretlerini ve kavurucu tiksintilerini, asitli acılarını ve yıllarca, yüzyıllarca çekikleri acılardan sonra hissettikleri intikam susuzluğunu bir bir topladı. Ve aldım.

Hepsini içime alarak her damara, her hücreye akmasına izin

verdim, ta ki beni boğana, kanın tadını alana, bu duygunun içinde boğulana kadar. Ta ki *ölümü* tadana kadar ve bu çok tatlıydı.

"Yeter!" diye bağırdım, onlarla –hepsiyle– olan bağlantım enerjiyle çatırdarken. Her zaman görünmez olan ipler, gümüş renginde parıldayarak sadece benim değil, onların da gözüne göründü.

"Gözlerin," dedi hançerli bir Atlantisli, sendeleyerek geri çekilirken.

Ay ışığı parıltısı içimden dışarı taşarak taşların üzerini kapladı ve ben ayağa kalkarken elektrikle yüklü havada dalgalandı. Gök hiç durmadan gürleyerek Tapınağı ve yakındaki ağaçları salladı.

"Yüce Tanrılar," diye fısıldadı Atlantisli, hançeri parmaklarından kayıp sessizce fayansa düşerken. "Bizi bağışlayın."

Çok geçti.

Kollarımı dışarı savururken, beni hepsine bağlayan ipler gerildi. Tüm nefret, tiksinti, acı ve intikam yoğunlaştı, üçe katlandı ve sonra benden dışarı fışkırıp bu iplerin her birinden geçerek eve dönüş yolunu buldu.

Grubun kokuşmuş duyguları onları boğarken, şimşek bin bir çığlık gibi tepelerinde çaktı.

Saçlar yüzlerden geriye savruldu. Giysiler bedenlere yapıştı. Ayaklar taşın üzerinde kaydı ve bir fırtınaya yakalanmış kırılgan fidanlardan başka bir şey değilmiş gibi, birbiri ardına yere devrildiler.

Rezil duygularının onları beslemeye devam etmesini izledim.

Başlarını kavramalarını, kıvranmalarını, kasılmalarını, çığlık atmalarını ve boğazlarındaki kemikler çabaları sonrasında tamamen çökene kadar *haykırmalarını* izledim.

Ve sonra... Koca bir hiçlik vardı.

İçimde ve dışımda sessizlik vardı. Yine boştum; nefret yoktu, öfke yoktu, acı yoktu. Sadece boşluk ve soğuk vardı.

Onlara bağlı gümüş ipler kıvılcımlar saçarak sönerken sendeledim. Yağmur hafifledi ve yerde pembemsi su birikintileri oluşturarak durdu.

Taşın üzerindekiler kıpırdamıyor, çırpınmıyor ve kıvranmıyorlardı. Kırmızı. Etraflarında, su birikintilerine dereler halinde akan ve pembemsi tonu koyulaştıran çok fazla kırmızı vardı. Hareketsiz

yatıyorlardı, vücutları sanki tanrılar tarafından fırlatılmış gibi bükülmüş ve kıvrılmıştı. Gözler ve ağızlar açıktı, eller taşların ya da ezilmiş boğazlarının etrafında sımsıkı kenetlenmişti.

Onlardan *hiçbir şey* hissetmedim.

Çanlar tekrar çaldı, bu sefer gong sesleri arasında hiçbir duraklama olmadan hızla çaldı ve Tapınak titredi. Arkamdaki taşlar çatladı. Havaya kan ve zengin toprak kokusu yayıldı. Üzerime bir gölge düştü, yüzlerce çıplak kemik gibi zeminde uzanıyordu.

Yavaşça arkamı döndüm ve bakışlarım, kalın, parlak ağaç kabuğuna ve devasa bir ağacın çıplak dallarına kaydı. Her yerde minik altın tomurcuklar oluştu ve tomurcuklar çiçek açarak binlerce kan kırmızısı yaprağı ortaya çıkardı.

Kanımın ilk düştüğü yere kök salmış bir Kan Ormanı ağacı duruyordu.

Bir hareketlenme dikkatimi çekti. Başım hızla sola döndü ve ciğerlerime almayı başardığım tüm nefes tekrar boşaldı.

Uzun boylu gölgeler, geniş basamakları yavaşça çıkarak bir süre orada oyalandı ve taş zemindeki cesetleri inceledi.

Başlar birbirine döndü. Bir çift keskin, buz mavisi göz, kan ağacının önünde soluk soluğa durduğum yere kaydı. Gerildim.

Arkalarından, çok daha büyük olanlar öne çıktı. İki. Üç. Dört. Çok daha fazlası. Onlarca vardı. Belki de yüzlerce. Belki daha fazla. Her biri bir öncekinden daha büyüktü, tepemizdeki bulutlar dağılırken kürkleri güneşin altında parlıyordu, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar açık bir maviydi. Havanın –kanın– kokusunu alırken, *benim* kokumu alırlarken, kulakları dikleşti ve burun delikleri seğirdi.

Delano'nun beyaz kürkünü tanıdım ve sonra Kieran'ın doğal olmayan parlak gözlerini üzerimde, hâlâ etrafımda parıldayan gümüşi ışıkta görünce yüreğim burkuldu.

Kurtlar öne çıkarken pençeleri taşın üzerinde tıkırdadı; başlarını eğerek cesetlerin üzerinden geçtiler ve etrafımda yavaşça daireler çizerek birine yer açtılar...

Yüce Tanrılar.

Çelik rengindeki kurt şimdiye dek gördüklerimin iki katıydı,

neredeyse benim kadar uzundu. Belki de daha uzundu. İki elimin büyüklüğündeki patileriyle ileri çıktı.

Jasper'dı. Spessa's End'deki savaş sırasında ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim.

Gümüş kurt tam önümde durdu, o sinir bozucu, parlak gözleri benim irileşmiş gözlerimle buluştu; kendimi korumak için düşen hançere uzansam ya da kaçmaya çalışsam, bir santim bile gidemeyeceğimi biliyordum.

İçimi titreten bir farkındalık duygusu, bakışlarımı Jasper'ın, kurtların ve Nyktos heykelinin ötesine sürükledi.

Casteel, rüzgârın hareket edebileceğinden çok daha hızlı koşmuşçasına merdivenlerden çıktı, siyah saçları ıslak ve dağınıktı. Çenesini aşağı eğerek öne çıkarken, yüzünde belli belirsiz kırmızı çizgiler vardı.

O anda, Casteel'in orada dururken bir tanrı gibi göründüğünü fark ettim. Simsiyah kıyafetleri, yanlarına bağlı duran kılıçları ve çarpıcı yüz hatlarına yerleşmiş neredeyse vahşi sertliği ile bana tanrı Theon'u hatırlattı.

Jasper, Prens'e döndü. Diğer kurtlar etrafımda dönmeyi bıraktı. Casteel, bir cesedin etrafından dolaşırken göğsü şiddetle inip kalktı, ancak Jasper uyarı mahiyetinde alçak sesle hırlayınca durdu.

Casteel, beni, kurtları, cesetleri ve yanan meşaleleri inceledi. Yüzünde anlayışa benzer bir şey titreşirken gözleri irileşti.

"Tanrılar," diye mırıldandı. Casteel kılıçlarını kınlarından çekerken, altın rengi gözler benimkileri esir aldı.

Göğsüme baskı yapan ve kalbimi sıkıştıran bir gerginlikle nefesim kesildi.

Casteel yalnız gelmemişti.

Diğerleri merdivenleri tırmanıyordu. Naill. Emil. Alastir. Tanıdık yüzler. Yabancılar. Duyularım içimde canlandı, korkuyla karışık bir saygı ve o kadar çok farklı duygu sezdim ki bunların beni tekrar ele geçirmesinden korktum ve ben...

Ne yaptığımı bile bilmiyordum.

İki kişi daha merdivenlerin tepesine tırmanırken, diğer kurtlardan homurtular yükseldi, ardından altın kılıçları çekilmiş ve

zeminde yatanlar gibi giyinmiş olan birkaç kişi geldi. Endişelenmem gerekirdi, ama dikkatimi onların önünde yürüyen iki kişi çekti.

Uzun boylu, sarışın ve geniş omuzlu bir adamdı, kan yağmurundan ıslanmış beyaz bir tunik giymişti ve köşeli çenesi, düzgün burnu ve çıkık elmacık kemikleri acı verecek kadar tanıdıktı. Aniden dururken, eli yanındaki kılıca gitti.

"İmkânsız," diye soludu yanında duran kadın, parlak oniks rengi saçları ensesinde gevşek bir düğümle toplanmıştı. Onun gözlerinin ve ağzının şekli de tanıdıktı; çok güzeldi, ondan yayılan inançsızlık kadar nefes kesiciydi.

Benzerlikler olmasa bile, bükülmüş, soluklaşmış kemikten taçları onların bana kim olduklarını söylerdi.

Kraliçe Eloana'nın eli sade, kolsuz, lavanta rengi elbisesinin –yağan yağmurda lekelenmiş elbisesinin– korsesine gitti. "Hawke..."

Etrafımdaki gümüşi parıltı geri çekildi ve tüm vücudum titrerken solarak tenime geri döndü.

"Sen ne yaptın?" diye sordu, öne çıkarken gözleri oğlununki kadar parlaktı. "Neyi geri getirdin?"

"Çok geç değil," dedi Alastir beni şaşırtarak. "Eloana..."

"Evet." Kraliçe'nin bakışları bana, etrafımı saran kurtlara ve ardından oğluna kaydı.

Bakışlarım Casteel'e döndü. Benden birkaç adım ötede duruyordu, ama aramızdaki imkânsız bir mesafe, aşılmaz bir uçurum var gibi görünüyordu.

Tam orada duruyordu.

Hawke.

Casteel.

Atlantia Prensi.

Karanlık Olan.

Kocam.

Kalp eşim.

Casteel bir dizinin üzerine çöktü ve kılıçları göğsünün üzerinde çaprazlarken, başını ölümcül keskinlikteki bıçakların arasına eğdi. Kısacık bir an geçti ve sonra çenesini beni görecek kadar yukarı kaldırdı.

Kurtlar kalçalarının üzerine oturarak başlarını eğdiler, ama Kral ve Kraliçe'nin arkasındakiler sessizce öne çıkarken dudakları hırlamalarla geri çekildi.

"Evet, artık çok geç," dedi annesi, yukarı uzanıp parmaklarını bükülmüş kemiklerin etrafında kıvırarak.

Kraliçe Eloana tacını çıkardı ve iri gözlerle, onu Tapınağın zeminine, Nyktos heykelinin ayaklarının dibine yerleştirmesini izledim.

Nyktos'un taş meşalesindeki alevler bir uğultuyla canlandı ve titreşerek rüzgârda dans etti. Diğer meşaleler de onu takip etti ve tacın kemikleri parıldayarak üzerindeki beyazlar çatladı ve küle dönüşerek altındaki yaldızlı kemikleri ortaya çıkardı.

"Kılıçlarınızı indirin," diye emretti annesi. Güçlü, çaresiz bir öfke, uzun süredir gömülü bir korkunun kokusunu taşıyan havayı kaplarken, çenesini yukarı kaldırarak tek dizinin üzerine çöktü. "Ve... İçinde Tanrıların Kralı'nın kanını taşıyan, en kadimlerin soyundan gelen *son* kişinin önünde eğilin. Yeni Kraliçenizin önünde eğilin."